Kontroversen om Sion

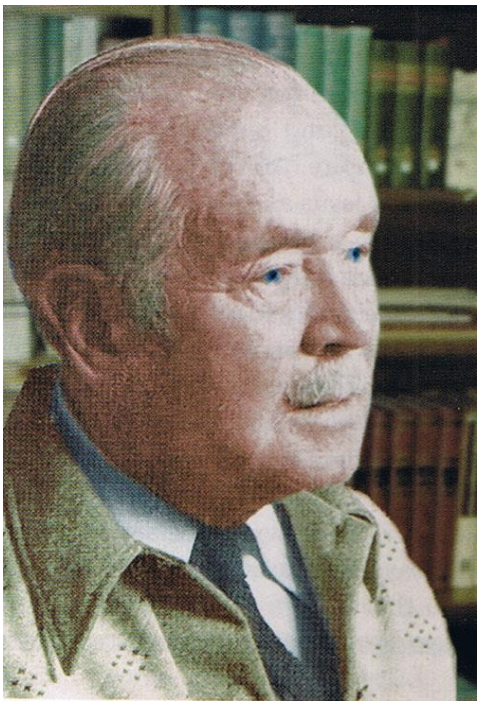

Av Douglas Reed
Bok avsluttet i 1956

«for fra Herren kommer en hevnens dag, et gjengjeldelsens år for Sions sak.»
– Esaias 34:8.

«En hendelse har funnet sted, som det er vanskelig at tale om og umulig at tie om»
– Edmund Burke, 1789.

Opplysninger:
Aller først vil jeg takke Knud Bjeld Eriksen for hans utmerkede oversettelse av denne boka til dansk, noe som har gjort det så mye enklere å lage en norsk pdf-versjon. På hans side kan man finne originalen på engelsk, samt andre språk. Dersom noen ønsker å laste ned den engelske versjonen, vil jeg anbefale å laste ned fra Eriksens side, men den finnes også andre steder.
Så vil jeg takke Douglas Reed for det enorme arbeidet han la ned i denne boka, selv om han ikke lengre kan ta imot noen takk. Personlig anser jeg denne boka som svært viktig for å forstå mer av politikken som ligger bak den urolige og truende tilstanden verden i våre dager befinner seg i. Boka dekker i hovedsak det politiske aspektet, men ønsker man å få en dypere forståelse av pengesystemets natur og påvirkning på menneskeheten, fra topp til bunn, kan man finne bøker som dekker dette området, og det er god tilgang på slike bøker på Internett i dag. Uten pengesystemet, med den makten det gir til en liten, men mektig (oftest skjult) elite, ville vi neppe sett den enorme makten den lille eliten har hatt – og ikke minst har i dag – over ledende politikere, ikke minst presidenter, statsministre og ledere av globale organisasjoner i den vestlige verden. Grådighet er en ekstremt sterk kraft i mange mennesker, ikke minst grådighet etter makt og hva det fører med seg. Det finnes uendelige utgaver av press som kan utøves overfor maktsøkere. Det er nok mange nasjonale ledere som har latt seg både forføre og presse.

Flertallet av verdens mennesker synes å trives best i oversiktlige samfunn, i sine egne land der de har sine røtter, og ikke styrt av en liten og mer eller mindre usynlig elite som vet lite eller ingenting om forskjellige lands kulturer og levemåter fra innsiden, og derfor heller ikke viser dem respekt; enkeltmennesket har liten om noen verdi. Folk søker trygghet, men ikke den falske «tryggheten» som presses på oss i dag gjennom at våre rettigheter og vår frihet stadig innskrenkes gjennom stadig nye reguleringer. Mennesker må styres gjennom åpenhet og ærlighet, noe som det umuliggjør et globalt styre, for nærhet er det eneste som gir sann trygghet. I dag ser vi hvordan hemmeligholdet og globaliseringen øker – dag for dag ...

Jeg har lagd denne pdf-en så enkel som mulig. Det er budskapet som er viktigst. For noen ord har jeg valgt å linke til tekst for de som måtte ønske nærmere opplysninger. Det er lett å søke i en pdf-fil, og det finnes en navneliste på slutten, i tilfelle man er usikker på skrivemåten av et navn. Dersom man vil finne alle forekomster av et ord/navn i en pdf samtidig, kan man enkelt benytte funksjonen Shift+Control+F. Da får man også med seg ordene etter søkeordet, og noen ganger også ordet foran, altså i en sammenheng.

Knud Bjeld Eriksens forord til den danske utgave tas med. Her har jeg foretatt en liten korreksjon. Det stemmer at Günter Strass har mottatt *Nobelprisen i litteratur* for 1999. Johan Galtung mottok imidlertid en alternativ pris, *Right Livelihood Award*, 1987. Også forordet til Jürgen Graf er tatt med, men på slutten av boka, siden det, slik Eriksen også sier, er veldig langt.

April 2016 – Ingrid Berg

Innhold

Forord til den danske utgaven v
Av Knud Bjeld Eriksen v
Forord til den opprinnelige teksten vii
Av Ivor Benson vii
Kapittel 1 – Begynnelsen på affæren 1
Kapittel 2 – Israels endelikt 6
Kapittel 3 – Levittene og Loven 12
Kapittel 4 – Lenkene smis 21
Kapittel 5 – Babylons fall 32
Kapittel 6 – Folket gråt 36
Kapittel 7 – Oversettelse av Loven 43
Kapittel 8 – Loven og edomittene 46
Kapittel 9 – Fariseernes oppstigning 49
Kapittel 10 – Mannen fra Galilea 52
Kapittel 11 – Den fariseiske Føniks 61
Kapittel 12 – Lyset og skyggen 63
Kapittel 13 – Vernet om loven 67
Kapittel 14 – Den mobile regjering 70
Kapittel 15 – Talmud og ghettoene 76
Kapittel 16 – Den messianske lengsel 84
Kapittel 17 – Den destruktive misjon 90
Kapittel 18 – Napoleons forhør 108
Kapittel 19 – Verdensrevolusjonen 114
Kapittel 20 – Planen 119
Kapittel 21 – Disraelis advarsler 142
Kapittel 22 – Direktørene 151
Kapittel 23 – «Profeten» 156
Kapittel 24 – Sionismens komme 164
Kapittel 25 – Den sionistiske verdensorganisasjon 169
Kapittel 26 – Dr. Herzls kjetteri 172
Kapittel 27 – «Protokollene» 178
Kapittel 28 – Balfours villfarelse 190
Kapittel 29 – Houses ambisjon 196
Kapittel 30 – Det avgjørende slaget 207
Kapittel 31 – Et nett av intriger 221
Kapittel 32 – Verdensrevolusjonen igjen 230
Kapittel 33 – Ligaen til å framtvinge fred 240
Kapittel 34 – Lord Northcliffes endelikt 247
Kapittel 35 – Det nasjonale hjem 257

Kapittel 36 – Pressens merkelige rolle 261
Kapittel 37 – Ledere, messiaser og masser 265
Kapittel 38 – Det lille landet langt borte 277
Kapittel 39 – Bevæpningen av Sion 284
Kapittel 40 – Invasjonen av Amerika 289
Kapittel 41 – Revolusjonen utvider seg 302
Kapittel 42 – Den talmudiske hevn 334
Kapittel 43 – Den sionistiske stat 361
Kapittel 44 – Verdensinstrumentet 400
Kapittel 45 – Den jødiske sjel 408
Kapittel 46 – Kulminasjonen 420
Innledning 420
Revolusjonen 422
Den sionistiske stat 435
Kulminasjonens år 448
Etterord 486
Appendiks 490
1. Om selve verket Kontroversen om Sion 490
2. En ubestikkelig iakttaker 492
3. Den jødiske religion 494
4. Selvisolasjon eller assimilasjon? 497
5. Den ødeleggende misjon 499
6. Håndlangerne 504
7. Tre forhindringer på veien til den nye verdensorden 505
8. Den som søker sannheten, finner den 507
Fotnoter til Appendiks 509
Bibliografi 511
Navneliste 516

Forord til den danske utgaven

Av Knud Bjeld Eriksen

Douglas Reeds forutsette *Kulminasjonen* har enda ikke innfunnet seg slik han forventet, og slett ikke i dennes positive utgave for menneskeheten. Han så i 1956 tegn på at kulminasjonen, i form av total seier eller fiasko for sionismen, ville ha blitt avgjort ved det 20. århundrets avslutning. Nå, i 2013, står sionismen sterkere enn noen sinne, blant annet med en faktisk kontroll over verdens eneste supermakt, USA, og planeten er konstant truet av storkrig på grunn av sionistisk maktgalskap. Den øyeblikkelige trussel er et israelsk eller amerikansk angrep på Iran, hvor Irans tidligere president Ahmedinejad, i de jødisk-dominerte verdens-medier etter det veletablerte mønsteret har blitt utnevnt til dagens «Hitler», og spådd samme skjebne som denne, og også som bibelens Haman. I dag ser vi verdens jødisk-dominerte medier falle over en annen «ond mann», Syrias Assad, mens Israel og Israels koloni, USA, er i ferd med å smadre hans land ved en lett gjennomskuelig skapelse av borgerkrig, bevæpning av terrorister og direkte missilangrep. Et atombevæpnet Storisrael har kommet nærmere målet som den altdominerende makt i Midtøsten, med Jerusalem som et verdensdiktaturets hovedstad.

På den positive siden kan man framheve at adgangen til informasjon – og til spredning av alternativ informasjon – er langt høyere i dag enn hva det var i 1956, da boka ble avsluttet, på grunn av Internett. Dette betyr at *hele verden* er på vei til å oppleve sionismen og dens skapning, Israel, slik disse framstår i brutalitet og maktberuselse, og uten skjønnmaling. Finanskrisen hjelper. Et stort antall hjemmesider skriver åpent og likefram om den jødiske verdensmakt og dens forsøk på å ødelegge Vesten. Innenfor kun noen måneder i første halvdel av 2012, tok hele to prisvinnere, Günter Grass (Nobels Litteraturpris 1999) og Johan Galtung (Right Livelihood Award 1987), bladet fra munnen og fikk pekt på Israel og den sionistiske verdensmakt som de dødelige farer for verdensfreden, som de visselig er. Og selveste Russlands president Putin bekreftet i juni 1913 «hemmeligheten» om at jøder hadde vært altdominerende i den første sovjetiske regjeringen, med den kommunismen som førte til historiens i særklasse verste myrderier. Langt verre enn hva nasistene anklages for.

Det var også en svært positiv følge av verdens langt bedre opplysninger i dag – sammenliknet med situasjonen for 10 år siden, da Irak skulle sønderlemmes – at de sionistiske krigsforbrytere i USA, Storbritannia, Frankrike, Israel og andre steder har fått problemer med å dytte på de vestlige befolkninger flere kriger for Israel, og det ble i september 2013 klart for svært mange at det var Israel og de maktfulle jødiske organisasjoner i USA og verden over, som var de krigsgale bakmenn og verdensødeleggere.

I 2011 avsluttet Jürgen Graf, en sveitsisk forfatter, oversettelsen av boka til tysk. Han har kommentert visse mangler og visse tekster i Reeds verk, og jeg gjengir hans noter som vesentlige. Det skal allikevel huskes at boka ble gitt ut to år etter Reeds død, og at han derfor muligens ikke hadde lagt siste hånd på verket, men tvert imot hadde måttet gjemme manuskriptet i 20 år som umulig å få gitt ut.

Alt ved *Kontroversen om Sion* er spesielt, bokas enorme tidshorisont, de enestående opplysninger om et eksplosivt og stadig høyaktuelt emne, Reeds humoristiske og elegante fortellerstil, bokas eventyrlige historie. Dette mener jeg berettiger hele tre kommentarer: Dette korte forordet av meg, og det opprinnelige ved Douglas Reeds forfattervenn, Ivor Benson, som selv var en kapasitet på disse emner, samt det svært lange, men svært spennende, av Jürgen Graf fra 2011, som er lagt ved som appendix på grunn av dets lengde. Vi anbefaler alle tre boka som blendende lesning til forståelse av dette med Henry Fords ord, verdens aller største problem. Verden må kaste det sionistiske åket av seg. Sannheten vil fram og skal fram. Men det er et kappløp med tiden.

Knud Bjeld Eriksen, september 2013

Forord til den opprinnelige teksten

Av Ivor Benson

Om forfatteren

I Europa i årene like før og etter Andre Verdenskrig var Douglas Reeds navn på alles lepper. Hans bøker ble solgt i titusenvis og han var spesielt kjent og anerkjent i hele den engelsk-talende verden av en hærskare lesere og beundrere. Som tidligere korrespondent for *London Times* i Sentraleuropa, hadde han vunnet stor anerkjennelse med bøker som *Insanity Fair*, *Disgrace Abounding*, *Lest We Regret, Somewhere South of Suez, Far and Wide* og atskillige andre, der hver av dem utvidet den horisonten han allerede hadde beskrevet som en av verdens førende utenrikskorrespondenter.

Douglas Reeds og samtlige av hans verkers nesten fullstendige forsvinning var en endring som ikke kunne være forårsaket kun av tiden. Sannheten i hans tolkning av historien bekreftes i noen grad av det som skjedde med ham selv på hans karrieres høydepunkt.

Etter 1951, med utgivelsen av *Far and Wide*, der Reed beskriver De Forente Staters historie i sammenheng med alt hva han hadde erfart i Europa om verdenspolitikk, fant han seg selv bannlyst av bokhandlerne, alle forlagsdører lukket seg for ham, og de bøkene som allerede hadde blitt utgitt, ble fjernet fra bibliotekenes hyller og «forsvant» - for aldri å bli erstattet.

Da Reeds karriere som skribent dermed så ut til å være slutt, var han endelig fri til å ta på seg den store oppgaven som alt det forutgående hadde vært en forberedelse til – med en utdannelse som ikke noe universitet kunne ha gitt ham, og som kun den spesielle og talentfulle kunne nytte fullt ut – hans år som utenrikskorrespondent, hans reiser i Europa og Amerika, hans samtaler og kontakter med sin tids store politiske ledere i kombinasjon med hva han tilegnet seg gjennom lesning og ved å iaktta alt av interesse i den europeiske kultur.

Erfaringer, som av mange andre ville ha føltes som nederlag, tjente kun til å fokusere Douglas Reeds krefter mot det som skulle bli hans viktigste oppgave, den å etterforske og fortelle de siste 2000 års historie, og mer til, på en slik måte at mye av vår nyere tids historie blir forståelig, hvor den ellers for den store offentlighet stadig hylles i mørke, omhyggelig bevoktet av et usynlig sensursystems terror.

Om bokas tilblivelse

Fra 1951 brukte Douglas Reed mer enn tre år – mye av tiden atskilt fra sin kone og sine små barn – på å arbeide i New Yorks Sentralbibliotek eller hamre løs på sin skrivemaskin i et spartansk losji i New York eller Montreal. Boka ble reinskrevet med en fagmanns nidkjærhet, alle de 300.000 ordene. Epilogen ble først tilføyd i 1956.

Bokas egen historie, de usedvanlige omstendighetene den ble skrevet under, og det at manuskriptet dukket opp etter å ha vært gjemt vekk i 22 år og først da ble gitt ut – er en del av dette århundrets historie, og en del som er med på å kaste lys på en kamp som er ukjent for de fleste: den som har vært ført ubarmhjertig og uopphørlig på det menneskelige sinns slagmark.

Det skulle usedvanlige åndsevner og motivasjon til for å gjennomføre et så omfattende verk, som krevde en vanskelig etterforskning og en ekstra grundighet med kildene; videre en bok som hadde svært små, om noen, mulighet for å bli utgitt i forfatterens egen levetid.

Skjønt det finnes korrespondanse som viser at tittelen ble diskutert ganske kortvarig med et forlag, ble manuskriptet aldri sendt, men forble stuet bort i 22 år, gjemt i tre avlåste kartoteker over et klesskap i Reeds hjem i Durban i Sør-Afrika.

Douglas Reed aksepterte tålmodig sin tvungne pensjonering som journalist og forfatter. Avslappet og i fred med seg selv i bevisstheten om at han hadde tatt sitt storverk så langt som det var mulig under tidens omstendigheter, la han fortiden bak seg og innstilte seg muntert på en annen form for tilværelse, der de fleste av hans nye venner og bekjente, som ble sjarmert av hans livlighet og velutviklede humoristiske sans i mange år forble ganske uvitende om at han var *den* Douglas Reed, den berømte forfatteren.

Han var sikker på at uansett hva som skjedde eller ikke skjedde i hans levetid, så ville det komme en dag da omstendighetene ville tillate – og hjelpemidlene være til stede for – å kommunisere hans budskap til verden, en verdenshistorie skrevet i en annerledes form, og kristendommens budskap lagt fram på nytt.

Kontroversen om Sion taler for seg selv. Det er et revisjonshistorisk verk og en religiøs framstilling, det sentrale budskap viser seg nesten på hver eneste side, forståelsesfull og medfølende overfor alminnelige mennesker, men alvorlig kritisk overfor deres lederes overdrevne og farlige ambisjoner.

I det siste kapitlet, under overskriften *The Climacteric* (Kulminasjonen), bemerker Douglas Reed at dersom han hadde kunne planlegge det hele da han begynte å skrive sin bok i 1949, kunne han ikke ha valgt et bedre tidspunkt enn den siste måneden av 1956 til en avsluttende redegjørelse for den talmudiske sionismens lange historie på bakgrunn av det som stadig skjedde på verdenshistoriens scene.

For 1956 var året for enda et amerikansk presidentvalg, der sionistene igjen demonstrerte deres avgjørende innflytelse på Vestens politikk. Det var året da de vestlige land sto som hjelpeløse tilskuere mens sovjetiske militærstyrker ble brukt til å knuse et spontant opprør og gjeninnsette et jødisk kommunistisk regime i Ungarn; og det var det året da England og Frankrike under sionistisk press ble påført et katastrofalt og ydmykende nederlag i forsøket på å erobre Suezkanalen, et eventyr som det enda en gang bare var Israel som hadde fordel av.

Alt som har skjedd siden Reed skrev de siste setninger i 1956, har bekreftet riktigheten av hans fortolkning av mer enn 2000 års urolig historie.

Midtøsten har blitt et område med intenst politisk aktivitet og maksimal forfalskning av nyheter med undertrykking av ekte debatt. Det var derfor kun et begrenset antall mennesker med innsikt i den talmudiske sionismes og kommunismes rolle, som hadde mulighet for å gjennomskue de tilbakevendende internasjonale storkonflikter, herunder den såkalte Seks-dagerskrigen i 1967 og Israels massive invasjon av Libanon i 1982.

Har man lest *Kontroversen om Sion* vil det ikke virke overraskende at det var klare tegn på en hemmelig forståelse mellom Sovjetunionen og Israel ved Israels frontalangrep på Egypt. Etter at oberst Nasser hadde blitt advart av sjefene i Kreml om at Israel var ved å angripe Egypts allierte, Syria, flyttet han nesten alle sine styrker til sitt lands nordlige grense, der de kunne utslettes på én gang av Israels overlegne hær.

Det så ikke ut til å ha forandret seg da Israel i 1982 rettet et voldsomt og hensynsløst angrep mot det sørlige Libanon, angivelig med det formål å rykke den palestinske frigjørings-organisasjonen opp med røttene, men i virkeligheten for å fremme en ekspansjonspolitikk som jødiske ledere alltid har vært bemerkelsesverdig åpne omkring.

På dette tidspunktet var den prosionistiske myte, skapt av vestlige og jødiske politikere, der Israel framstilles som en mindre og rettferdig nasjon, som er konstant truet og har bruk for beskyttelse, tydeligvis ved å miste troverdighet. Derfor var det få som ble forbauset da Det Britiske Institutt for Strategiske Studier meldte at Israel nå kunne betraktes som verdens fjerde sterkeste militærmakt etter USA, Sovjetunionen og Den kinesiske Folkerepublikk – men langt foran nasjoner som England og Frankrike.

Langt vesentligere var det jødiske folks reaksjon, både i og utenfor Israel, på en tilsynelatende væpnet sionistisk triumf i Libanon. Mens vestlige politikere og medier forble tilbakeholdne i deres kommentarer, selv etter nyheten om massakren på rundt 1500 menn, kvinner og barn i to flyktningeleirer i Beirut, arrangerte 350.000 beboere i Tel Aviv en offentlig demonstrasjon mot deres egen regjering, og det var rapporter i den jødiske presse om at uenighet om libaneserne hadde rystet den israelske hær og påvirket den på alle nivåer.

Også om dette synes Douglas Reed å ha hatt forutanelser, for blant de siste ord i hans bok finnes disse: «Jeg tror at verdens jøder også har begynt å innse feilene ved den revolusjonære sionisme, den kommunistiske revolusjons ødeleggende tvilling, og etter hvert som dette århundre går mot slutten, vil jødene omsider begynne å søke samhørighet med den øvrige menneskehet.»

Ivor Benson

Kapittel 1 – Begynnelsen på affæren

Den virkelige starten på denne affæren fant sted en dag i år 458 f.Kr. Dette tidspunktet når denne beretningen fram til i sitt sjette kapittel. På denne dagen frembragte den uanselige palestinske stammen, judeerne (som israelittene på det tidligere tidspunkt hadde tatt avstand fra), en rasistisk trosbekjennelse, og den nedbrytende virkningen på menneskenes forhold siden da har vært kraftigere enn sprengstoff eller epidemier. Dette var dagen da teorien om herrerasen ble satt opp som Loven.

På den tiden var judeerne en liten stamme blant de folkeslag som den persiske kongen hadde underlagt seg, og det som i dag er kjent som «Vesten» kunne man da enda ikke danne seg en forestilling om. Nå er den kristne æra nesten to tusen år gammel, og «Den vestlige sivilisasjon», som vokste frem på grunnlag av den, er truet av oppløsning.

Trosbekjennelsen, som ble skapt i Judas Rike for 2500 år siden, har etter denne forfatterens mening vært den faktor som framfor noen har medvirket til dette. Prosessen fra den opprinnelige årsak og fram til nåtidens påvirkning kan lett spores, fordi perioden ligger innenfor den historisk beskrevne tid.

Den trosbekjennelsen som en fanatisk sekt frambrakte på denne dagen, har hatt en sterk makt over menneskenes sinn gjennom disse tjuefem århundrene; derfor dens destruktive resultat. *Hvorfor* den dukket opp på nettopp dette tidspunkt eller hvorfor i det hele tatt, kan ingen forklare. Det hører til blant denne verdens største mysterier, med mindre teorien om at enhver handling (aksjon) bringer en likeså stor og motsatt rettet handling (reaksjon) også gjelder på den religiøse tenkningens område – i den forstand at den impulsen som i denne fjerne tidsalder, brakte mennesker til å søke etter en universell, kjærlig Gud, skapte denne barske motforestilling om en eksklusiv og hevnende guddom.

Judaisme (jødedom) var også i år 458 f.Kr. et tilbakeskritt, fordi menneskene i den kjente verden var begynt å vende blikket bort fra avgudsbilder og stammeguder og søke etter en gud for alle mennesker og etter rettferdighet og godt naboskap. Konfucius og Buddha hadde allerede pekt i den retningen, og ideen om én felles gud var kjent blant judeernes nabofolk. I dag hevdes det ofte at det religiøse menneske, hva enten det er kristent, muslim eller noe annet, må vise respekt for judaismen, uansett dens eventuelle feil, av en enkelt, uavviselig grunn: at den var den første *universelle* religion, slik at alle universelle religioner egentlig nedstammer fra den. Et hvert jødisk barn lærer dette. Når sannheten skal fram, var ideen om én gud for alle mennesker kjent lenge før judeernes stamme tok form, og judaismen var framfor alt fornektelsen av nettopp denne idé. Den egyptiske *Dødeboken* (hvis tekster ble funnet i kongegraver fra år 2.600 f.Kr., altså mer enn to tusen år før judeernes «lov» ble gjort ferdig) inneholdt dette stykket med tekst: «Du er den ene, guden fra tidenes begynnelse, udødelighetens arving, skapt av deg selv og født av deg selv; du skapte jorden og mennesket.» I motsetning til dette spør den hellige skrift, som ble framstilt i Juda av levittene: «Hvem *blant* gudene, O Herre, er du?» *(Andre Mosebok).*

Den sekten, som hektet seg på – og underla seg – judeernes stamme, tok denne fremvoksende forestilling om én gud for alle mennesker og bygde den inn i sin hellige skrift, utelukkende for å tilintetgjøre den og oppstille sin egen trosbekjennelse på fornektelsen av

den. Ideen benektes på subtilt vis, men med forakt, og ettersom trosbekjennelsen er basert på teorien om herrerasen, er denne benektelsen helt nødvendig og uunngåelig. En herrerase, om en slik skulle finnes, må *selv* være Gud.

Trosbekjennelsen som ble gitt makt som gjeldende lov i Juda i 458 f.Kr. var da – og er fortsatt – enestående i verden. Den hvilte på påstanden – som ble tillagt stammeguden (Jehova) – at «israelittene» (rent faktisk judeerne) var hans «utvalgte folk» som, dersom det fulgte alle hans «lovregler og dommer», ville bli satt over alle øvrige folkeslag og anbrakt i et «forjettet land». Ut fra denne teorien vokste så, enten det skyldtes planlegging eller uforutsett nødvendighet, de tilhørende teorier om «fangenskap» og «ødeleggelse». Dersom Jehova skulle tilbes slik han krevde det, på et bestemt sted i et spesifisert land, måtte alle hans tilbedere bo der.

Naturligvis var dette en umulighet, men dersom tilbederne bodde et annet sted, tvunget eller etter eget valg, ble de automatisk til «fanger» hos «den fremmede», som de måtte «utrydde», «nedbryte» og «ødelegge». Med dette prinsipp i trosbekjennelsen som et grunnleggende fakta, betydde det ingen forskjell om de som «tok dem til fange» var seierherrer eller vennligsinnede verter. Disses fastlagte skjebne skulle være å bli utryddet eller gjort til slaver.

Men før de skulle utryddes eller gjøres til slaver, måtte de for en tid være dem, som judeerne ble «tatt til fange» av, ikke på grunn av deres egen innsats, men fordi judeerne etter å ha vært «ulydige» fortjente straff. På *denne* måten viste Jehova seg som den ene gud for alle mennesker: Selv om han utelukkende «kjente sitt utvalgte folk», ville han benytte hedningene til å straffe dem for deres «overtredelser», innen han gjennomførte den forutbestemte ødeleggelse av hedningene.

Judeerne ble påtvunget denne arven. Den tilkom enda ikke dem, for «pakten» var ifølge disse hellige skrifter inngått mellom Jehova og «Israels barn», og i 458 f.Kr. var israelittene, som tidligere hånlig hadde vendt de ikke-israelittiske judeerne ryggen, for lengst blitt oppslukt i den øvrige menneskehet, samtidig med at de brakte visjonen om en universell, kjærlig gud for alle mennesker med seg. Israelittene kjente ifølge alle tilgjengelige beviser ikke på noe tidspunkt til denne rasistiske trosbekjennelse som skulle bli videreført gjennom århundrene som den jødiske religion (jødedom) eller judaisme. Den fremstår for all ettertid som de judeiske levitters verk.

Hva som skjedde før år 458 f.Kr. er mest overleveringer, legender og mytologi i motsetning til den etterfølgende periode, der de viktigste begivenheter er kjente. Før 458 f.Kr. eksisterer det, for eksempel, hovedsakelig kun «muntlig tradisjon», idet den historisk dokumenterte tid begynner i de to århundrer forut for år 458 f.Kr., da israelittene tok avstand fra judeerne. Det var på dette stadiet, da muntlig tradisjon ble til Hellig Skrift, at perverteringen fant sted. De ord som overlevde fra de tidligere israelitter, viser at deres tradisjon var imøtekommende – i retning av godt naboskap under en universell gud. Dette ble endre til det stikk motsatte av de omreisende prester, som isolerte judeerne og etablerte tilbedelse av Jehova som guddommen for rasisme, hat og hevn.

Under den tidligere tradisjon var Moses en stor stammehøvding, som hørte den ene Guds stemme tale fra en brennende busk og som kom ned fra et fjell bærende på denne ene Guds moralske bud til folket. Den tidsalderen da denne tradisjonen tok form, var en tid da ideene

om religion for første gang beveget seg i menneskenes sinn, og der alle folkeslagene lånte fra hverandres tradisjoner og tanker.

Hvor ideen om den ene gud kan ha kommet fra, er allerede blitt vist, selv om de tidligere egyptere selv kan ha mottatt den fra andre. Figuren Moses selv og hans lov var begge tatt fra materiale som allerede eksisterte. Historien om hvordan Moses ble funnet mellom sivene, var tydeligvis lånt fra en langt tidligere legende (som den var identisk med) om en konge av Babylon, Sargon den Eldre, som levde mellom et og to tusen år tidligere. Budene ligner svært på noen tidligere lovregler fra egypterne, babylonerne og assyrerne. De gamle egypterne bygde på samtidige ideer og var derved tilsynelatende godt på vei med en universell religion, da de ble oppslukt av den omkringliggende menneskehet.

Og da satte Juda prosessen i revers, så virkningen ble som av en film som spilles baklengs. De levittiske herskere over Juda tok alt hva de kunne bruke fra andre folkeslags myter og innarbeidet det i de tekstene som ble deres egen lov. De begynte med den ene rettferdige Gud for alle mennesker, hvis stemme kort ble hørt fra den brennende busk (i den muntlige tradisjon); og i løpet av de fem bøkene som utgjorde deres skrevne lov, endret de ham til den rasistiske, kjøpslående Jehova, som lovte territorium, rikdommer, blod og makt over andre til gjengjeld for offerritualer som skulle utføres et bestemt sted i et nærmere bestemt land.

Med dette grunnla de den permanente motbevegelse til alle universelle religioner og identifiserte Judas navn med doktrinen om selvvalgt atskille fra menneskeheten, rasefiendskap, mord i religionens navn og hatefullhet.

Perverteringen som slik ble gjennomført, kan spores i Det Gamle Testamente, hvor Moses først viser seg som den som bringer de moralske bud og er en vennlig nabo, og deretter blir til en rasistisk massemorder, der de moralske bud fra 2. til 4. *Mosebok* er blitt omdannet til deres fullstendige motsetninger. Underveis i den samme forvandling er den gud som starter med å gi ordre til ikke å slå i hjel eller begjære nestens hus eller hustru, endt opp med å beordre stammens massemord på et nabofolk, hvor kun jomfruer får lov til å overleve!

Den gjerning som ble utført av de omreisende prestene som underla seg judeernes stamme for så lenge siden, var derfor å vende et lite, fengslet folk bort fra den spirende idé om en gud for alle mennesker og til å gjeninnføre en blodtørstig stammegud og en rasistisk lov, samt å sende tilhengerne av denne tro av sted gjennom århundrene med en destruktiv misjon.

Troen eller Guds åpenbaring, slik den derved ble presentert, var basert på en versjon av historien, der hver eneste begivenhet skulle passe til – og bekrefte – læren.

Denne versjonen av historien gikk tilbake til Skapelsen, der nøyaktig årstall var kjent. Ettersom prestene også hevdet å eie framtida, var dette en komplett historie over – og teori om – universet fra start til slutt. Slutten skulle være den triumferende fullbyrdelse i Jerusalem, der et verdensstyre skulle etableres på ruinene av hedningene og deres kongedømmer.

Temaet masse-tilfangetakelse, som avsluttes med Jehovas hevn over «alle Egypts førstefødte», dukker for første gang opp da denne historieutgaven når fram til den egyptiske fase, som fører fram til masse-utvandring og masse-erobring av det forjettede land. Denne episode var nødvendig dersom judeerne skulle organiseres til en permanent nedbrytende makt blant nasjoner, og den ble tydeligvis oppfunnet til dette bruk. De jødiske lærde er enige om at intet som minner om beretningen i *2. Mosebok* rent faktisk hadde funnet sted.

Hvorvidt Moses i det hele tatt har levd, er omstridt. «De forteller deg,» sa den nå avdøde rabbiner Emil Hirsch, «at Moses aldri har levd. Jeg er enig. Hvis de forteller meg at historien om Egypt er mytologi, skal jeg ikke protestere. Det *er* mytologi. De forteller meg at Esaias' Bok, som vi har den i dag, er sammensatt av tekster fra minst tre og muligens fire forskjellige perioder. Jeg visste det før de noensinne fortalte det. Før de visste det, var det min overbevisning.»

Men om Moses har levd eller ikke, kan han ikke ha stått i spissen for noen masseutvandring fra Egypt og inn i Kanaan (Palestina). Det eksisterte ikke noen skarpt avgrensete israelittiske stammer (sier Rabbiner Elmer Berger) på noe tidspunkt, hvor en eller annen ved navn Moses kunne ha ført en liten gruppe ut av egyptisk slaveri. Og habiruerne (hebreerne) var på daværende tidspunkt *allerede* utbredt i Kanaan, dit de for lenge siden var kommet fra Babylonia. Deres navn, habiruer, betegner ikke noen rasemessig eller stammemessig identitet. Det betydde «nomader». Lenge før noen mindre skare, anført av Moses, kunne ha ankommet, hadde de oversvømmet store områder i Kanaan, og guvernøren av Jerusalem rapporterte til Farao i Egypt: «Kongen har ikke lenger noe territorium, habiruerne har ødelagt det hele.»

En i høyeste grad nidkjær historiker, dr. Josef Kastein, er like bestemt omkring dette. Han vil ofte bli sitert i løpet av denne fortelling, fordi hans bok, i likhet med denne, dekker hele tidsperioden for *Kontroversen om Sion* (bortsett fra de siste 22 år; hans bok ble utgitt i 1933). Han sier: «Utallige andre semittiske og hebraiske stammer *hadde allerede slått seg ned i det forjettede land*, som Moses sa var *deres i kraft av en eldgammel arverett. Faktiske forhold i Kanaan hadde dog for lenge siden utvisket denne rett* og gjort den illusorisk.»

Dr. Kastein, en brennende sionist, mener at Loven, slik den er framstilt i Det Gamle Testamente, skal følges bokstavelig, men han gir ikke inntrykk av å ta historieversjonen, som Loven er basert på, alvorlig. Her atskiller han seg fra kristne polemikere fra «alt-er-sant»-skolen. Han mener at Det Gamle Testamente i virkeligheten er et politisk program, som ble lagd for å imøtekomme en tids behov, og at det ofte ble revidert for å passe til skiftende omstendigheter.

Historisk betraktet er derfor det egyptiske fangenskap, drapet på «alle Egypts førstefødte», utvandringen til, og erobringen av det forjettede land, myter. Historiene ble funnet opp, men læren om hevn over hedningene ble implantert i menneskenes sinn, og den dyptgående virkning fortsetter inn i vår tid.

Fortellingen ble tydeligvis funnet opp for å vende judeerne bort fra den tidligere tradisjonen om guden som fra den brennende buska fastla en enkel lov om moralsk atferd og fredelig sameksistens. Gjennom dette trikset, å innføre en fingert, allegorisk hendelse og presentere den som historisk sannhet, ble denne tradisjonen omdannet til sin motsetning, og loven om utelukkelse, hat og hevn ble etablert. Med dette som deres religion og deres arv, bekreftet av den historiske beretning som hefter ved den, ble en liten skare mennesker sendt av sted mot framtida.

På tidspunktet for denne bedrift i år 458 f.Kr., mange århundrer etter den tiden da Moses eventuelt levde, var det hendt mye i Kanaan. De nomadiske habiruer hadde skilt ut en stamme som ble kalt Ben Yisrael, eller Israels Barn, som var blitt ytterligere utskilt i et antall stammer som var forbundet i et løst fellesskap, og ofte lå i krig med hverandre. Hovedgruppen blant disse stammene, israelittene, besatte det nordlige Kanaan. I den sørlige delen tok en stamme

ved navn Juda form, isolert fra de omkringliggende kanaanittiske, innfødte folkeslagene. Det var fra denne stammen at den rasebaserte tro og slike ord som «judaisme» («jødedom»), «jødisk» og «jøde» i løpet av århundrene vokste fram.

Fra det øyeblikk da denne stammen, judeerne, for første gang framstår som en enhet, har den et underlig utseende. Den var for alltid avskåret fra naboene og kom aldri godt ut av det med dem. Det virker som om den helt fra begynnelsen med sitt illevarslende navn på en eller annen måte er blitt skubbet til side, snarere enn å ha blitt «utvalgt». Levittenes hellige skrift inkluderer den i gruppen av israelske stammer, og da de øvrige blandet seg med den omkringliggende menneskehet, ville det gjøre den til den siste stamme som derfor kunne gjøre krav på de belønninger som Jehova hadde utlovet til «det utvalgte folk». Men selv dette krav ser ut til å være falskt, for *Jewish Encyclopaedia* sier upartisk at Juda «etter all sannsynlighet var *en ikke-israelittisk stamme*».

Denne stammen, med det underlige preg, var det så som dro av sted mot framtida, nedlesset med den doktrinen, skapt av levittene, som sa at den var Jehovas «utvalgte folk» og at folket, når det hadde adlydt «alle mine lov-regler og dommer», skulle arve det forjettede land og herske over alle folkeslag.

Blant disse «lovregler og dommer», slik levittene endte med å forfatte dem, opptrådte igjen og igjen instruksjonene: «ødelegg fullstendig», «bryt ned», «utrydd». Juda ble utsett til å skape en nasjon som var helliget ødeleggelse.

Kapittel 2 – Israels endelikt

Omkring fem hundre år før hendelsen i 458 f.Kr., eller for nesten tre tusen år siden, endte den korte og problematiske forbindelsen mellom Juda og israelittene (Israels barn). Israel avviste troen på det utvalgte folk, som var begynt å ta form i Juda, og landet gikk sin egen vei. (Valget av navnet «Israel» til den sionistiske stat som ble etablert i Palestina i 1948, var en gjennomskuelig falsk påtatthet).

De begivenheter som førte til den korte, ulykkelige forening fant sted i de foregående århundrene. Moses' mytologiske eller legendariske periode ble etterfulgt av tiden i Kanaan, der «Israel» ble den sterke, sammenhengende og gjenkjennelige helhet, den nordlige sammenslutning av de ti stammer. Juda (som Benjamins svært lille stamme sluttet seg til) var et lite høvdingdømme nede i sør.

Judas stamme, hvorfra nåtidens sionisme nedstammer, var en beryktet stamme. Juda solgte sin bror Josef, den høyst elskede sønn av Jakob, kalt Israel, til ismaelittene for tjue sølvstykker (som Judas, den eneste judeer blant disiplinene, forrådte Jesus for tretti sølvpenger) og grunnla stammen i blodskam (*Første Mosebok*, 37-38). De skriftlærde, som skrev ned denne beretningen århundrer senere, hadde gjort seg til herrer over Juda, og ettersom de endret de muntlige overleveringene når som helst det passet dem, reiser følgende spørsmål seg: Hvorfor gjorde de seg så mye bryderi med å bevare eller kanskje likefram tilføye denne egenskap av opprinnelse i blodskam og forrædersk natur hos selve det folk, som de sa var Guds utvalgte? Det er merkelig, som så mye annet i de levittiske skrifter, og kun den innerste krets vil kunne gi svaret.

Uansett, så er disse skrifter og nåtidens autoriteter enige om at «Israel» og «Juda» er to forskjellige ting. I Det Gamle Testamente kalles Israel ofte «Josefs hus» i skarp atskillelse fra «Judas hus». *Jewish Encyclopedia* sier: «Josef og Juda er typiske eksempler på *to skarpt atskilte avstamninger*», og tilføyer (som nevnt ovenfor), at Juda var *«etter all sannsynlighet en ikke-israelittisk stamme»*. *Encyclopedia Britannica* sier at judaismen (jødedommen) utviklet seg *lenge etter at israelittene hadde blandet seg med menneskeheten*, og at det virkelige forhold mellom de to folk best uttrykkes med ordene *«Israelittene var ikke jøder»*. Historisk kom Judas stamme til å overleve i en kort periode og frambringe judaismen, som så avledet sionismen. Israel forsvant som en enhet og det skjedde alt sammen på følgende måte:

Den lille stammen sørpå, Juda, ble identifisert med den jordløse stamme, som var levittene. Disse arve-prester, som påsto at deres embete var gitt dem av Jehova på Sinaifjellet, var judaismens sanne fedre. De vandret rundt blant stammene og predikerte at én stammes krig var alle stammers krig og Jehovas krig. Deres mål var makt, og de etterstrebet et teokrati, en stat, hvor Gud var hersker og religionen var Loven. På Dommernes tid nådde de deres mål til en viss grad, for de var naturligvis dommerne. Hva de og det isolerte Juda hadde mest bruk for, var en union med Israel. Men Israel, som ikke stolte på dette lovgivende presteskap, ville ikke vite av noen union, med mindre det var under en konge. Alle de omkringboende folk hadde konger.

Levittene grep denne muligheten. De forsto at dersom en konge skulle utropes, ville den herskende klasse komme til å levere et kongsemne, og de utgjorde den herskende klasse. Som

deres leder etablerte Samuel et marionett-monarki, der presteskapet mer skjult kunne utøve den virkelige makt. Dette ble oppnådd ved hjelp av en bestemmelse om at kongen skulle regjere i sin egen levetid, hvilket betydde at han ikke kunne grunnlegge et dynasti. Samuel valgte en ung bonde av Benjamins stamme, Saul, som hadde skapt seg litt av et navn i stamme-kriger, og som kunne forventes å være medgjørlig (valget av en mann av Benjamins stamme later til å bety at Israel ikke ville akseptere noen mann av Judas stamme til kongsemne). Slik begynte det forente kongerike Israel. Det overlevde i realiteten kun denne ene kongens, Sauls, regjeringstid.

Med Sauls skjebne (eller med beretningen om den, som gis i senere skrifter) anes jøde-dommens uhellsvangre natur, som den ville bli formet. Han fikk ordre til å starte den hellige krig ved å angripe amalekittene «og *ødelegg fullstendig* alt hva de har og skån dem ikke; men drep både mann og kvinne, nyfødt og spedbarn, okse og får, kamel og esel». Han ødela «mann og kvinne, nyfødt og spedbarn», men sparte Kong Agag og de beste får, ettårige okser og lam. For dette ble han utstøtt av Samuel, som i hemmelighet valgte en viss David av *Juda* stamme til Sauls etterfølger. Deretter etterstrebet Paul nidkjært men forgjeves å formilde levittene med «total ødeleggelse» og senere ved å gjøre attentat på Davids liv for å redde sin trone. Til sist begikk han selvmord.

Kanskje skjedde ingenting av dette. Det er den beretningen som gis i Samuels bok, som levittene frambrakte århundrer senere. Hva enten det er sant eller ikke, ligger det vesentlig i den klare, underforståtte mening: Jehova forlangte bokstavelig lydighet når han befalte «total ødeleggelse», og barmhjertighet eller medlidenhet var en dødssynd. Denne lære understrekes i mange andre beskrivelser av hendelser som kan være historiske eller oppdiktede.

Det ble faktisk avslutningen på det forente kongerike for tre tusen år siden, for Israel ville ikke akseptere David, en mann av Judas stamme, som konge. Dr. Kastein sier at «resten av Israel ignorerte ham» og utropte Sauls sønn, Isjbosjet, til konge, hvoretter delingen av Israel og Juda «faktisk fant sted». Ifølge *Samuel* ble Isjbosjet drept, og hans hode ble sendt til David, som deretter gjenetablerte en formell union og gjorde Jerusalem til sin hovedstad. Han forente aldri virkelig kongeriket eller stammene. Han grunnla et dynasti, som varte i enda en regjeringstid.

Formell judaisme (jødedom) fastholder den dag i dag at den messianske fullbyrdelse vil finne sted under en verdslig konge av «Davids hus». Og rasemessig utelukkelse er det bærende prinsipp i formell jødedom (og landets lov i den sionistiske stat). Slik er opprinnelsen til det dynastiet, som ble grunnlagt av David, direkte relevant for denne beretningen.

Rasediskriminering og -atskillelse var klart ukjente begreper for stammefolkene på tiden for foreningen av Israel og Juda, for Det Gamle Testamente forteller at David, judeeren, fra sitt tak så «en meget vakker kvinne» bade, og beordret henne til å komme til seg, og gjorde henne gravid, deretter befalte han hennes ektefelle, en hettitt, sendt til frontlinjen i krig, med ordre om at han skulle drepes. Da han var død, tok David kvinnen, Batseba, inn blant sine hustruer, og hennes andre sønn med ham ble den neste konge, Salomo (denne historien om David og Batseba, som fortalt i Det Gamle Testamente, ble renset for alle anstøteligheter i en Hollywood-film i vår tid).

Slik var Salomos rasemessige bakgrunn, den siste konge i det splittede forbund, ifølge de levittiske skriftlærde. Han begynte sin regjeringstid med tre mord, inklusive det på hans bror og forsøkte forgjeves å redde sitt dynasti ved Habsburg-metoden, ekteskap, om enn i større

målestokk. Han giftet seg med prinsesser fra Egypt og mange nabostammer, og hadde hundrevis av medhustruer, så også på hans tid må raseatskillelse ha vært ukjent. Han bygde tempelet og etablerte en stand av selvsupplerende øverste presteskap.

Det var historien som sluttet i 937 f.Kr., om det kortvarige forbund mellom Israel og Juda. Da Salomo døde, gikk de uforenlige partene hver til sitt, og i den nordlige del gjenopptok Israel sin uavhengige eksistens. Dr. Kastein sier:

«De to statene hadde *ikke mer til felles*, på godt eller ondt, enn alle andre land med en felles grense. Fra tid til annen førte de krig eller inngikk traktater, *men de var fullstendig atskilte. Israelittene holdt opp med å tro på at de hadde en annen skjebne enn alle andre, og kong Jeroboam gjorde atskillelsen fra Juda likeså komplett i religiøs som i politisk forstand.*» Så tilføyer dr. Kastein om judeerne: «De besluttet at de var bestemt til å utvikle seg som *en rase for seg* ... de forlangte en livsform, som var *fundamentalt forskjellig fra folkene omkring dem*. Dette var *forskjeller, som ikke tillot noen assimilasjonsprosess med andre*. De forlangte *atskillelse, fullstendig atskillelse*.»

Slik er årsaken til bruddet og atskillelsen klargjort. Israel mente at dets skjebne var å involvere seg med menneskeheten, og avviste Juda av presis samme årsak, som igjen og igjen i de følgende tre tusen år fikk andre folkeslag til å vende seg med forferdelse, motvilje og avvisning fra jødedommen. (Men skjønt dr. Karstein sier «Juda», mener han «levittene». Hvordan skulle stammefolkene i Juda på det tidspunkt ha forlangt «atskillelse, fullstendig atskillelse», når Salomo hadde hatt tusen hustruer?)

Det var levittene med deres rasistiske tro som Israel avviste. De neste to hundre år, da Israel og Juda eksisterte atskilt og ofte i fiendskap, men side om side, er fylt av de hebraiske «profeters» stemmer, som anklager levittene og den tro som de var ved å bygge opp. Disse stemmer kaller stadig på menneskeheten fra det stammepregede mørke, som tåkelegger mye av Det Gamle Testamente, for de kritiserer ubarmhjertig den tro som var under oppbygging, slik som Jesus kritiserte den ubarmhjertig syv-åtte århundrer senere i tempelet i Jerusalem, da den for lengst var etablert.

Disse mennene var nesten alle israelitter; de fleste var av Josefs stamme. De var på vei til én Gud for alle mennesker og samhørighet med menneskeheten. Det var de ikke alene om: snart ville Buddha i India holde sin preken i Benares og oppstille sine fem bud om rettskaffenhet i motsetning til troen på Brahma, skaperen av kasteatskillelsen og tilbedelsen av idoler. De var i virkeligheten israelittiske protestanter mot levittenes lære, som etter hvert ble identifisert med Juda Rike. Navnet «hebraiske profeter» er uheldig, for de påberopte seg ingen spådomsevner og ble sinte over beskrivelsen («Jeg var ingen profet, ei heller var jeg sønn av en profet»; *Amos*). De var deres tids protestanter og advarte simpelthen mot de forutsigelige konsekvensene av den rasistiske tro. Deres advarsler er stadig aktuelle.

Det levittiske presteskapets påstander presset dem til disse protestene, spesielt prestenes krav på den førstefødte («Det, som åpner moderskjødet, tilhører meg», *Andre Mosebok*), og prestenes insistering på offerritualer. De israelittiske kritikere (som denne «såkalte Moselov» var ukjent for, ifølge Montefiore) så ingen dyd i blodstenkte prester, endeløse ofringer av dyr og «brennofre» ved hjelp av hvilke «søte dufter» som skulle behage Jehova. De tok skarpt til gjenmæle mot prestenes doktrine om å slå i hjel og slavebinde «hedningene». Gud, ropte de, ønsker moralsk atferd, godt naboskap og rettferdighet overfor de fattige, de faderløse, enkene og de undertrykte, ikke offerblod og hat mot hedningene.

Disse protestene gir de første forvarsler om daggryet som brøt fram omkring åtte hundre år senere. De er i merkelig selskap, mellom påbud om massakrer, som i Det Gamle Testamente finnes i overflod. Det merkelige er at disse bebreidelsene fikk lov til å leve i samlingen av Det Gamle Testamente, da Israel var borte og levittene nå eneherskende i Juda, nedskrevet i skriftene.

Den som i dag studerer skriftene kan ikke forklare hvorfor kong David finner seg i at Nathan offentlig bebreider ham for å ha tatt Urias hustru og fått Urias myrdet. Kanskje var det blant de senere skriftlærde, som samlet den historiske beretning langt senere, at Israel og de israelittiske protesterende var borte, enkelte av samme mening, som på den måten fant en måte å fortsette deres protest på.

Omvendt er disse godartede og opplyste tekststykker ofte etterfulgt av fanatiske utbrudd som annullerer dem eller sier det motsatte. Den eneste fornuftige forklaring må være at de er senere tilføyelser for å bringe kjetteren i overensstemmelse med levittiske dogmer.

Hva enn grunnen er, så har disse israelittenes protester mot Judas kjetteri en tidløs appell, og utgjør et minnesmerke for det forsvunne Israel. De baner seg vei, som små lys av sannhet i mørket omkring stammens saga. De peker mot alminnelig deltakelse i menneskeheten og vekk fra stammens mørke avgrunn.

Elia og Elisja virket begge i Israel, og Amos talte kun til «Josephites». Han angrep især blodofrene og prestenes ritualer: «Jeg hater, jeg avskyr deres fester, og jeg har ingen glede av deres høytidelige forsamlinger. Ja, skjønt dere tilbyr meg brennofre og matofre, vil jeg ikke ta imot dem. Heller ikke vil jeg motta deres fete dyr som fredsofre. Fri meg for larmen fra deres sanger» (Levitternes liturgier), «og la meg ikke høre lyden av deres instrumenter. Men la rettferdighet flyte som vannet og rettferdighet som en mektig flod.» Og så den udødelige anklage mot doktrinen om «det særlige folk»: «Er dere ikke som etiopiernes barn for meg, o Israels barn, sa Herren.»[1]

Hosea, en annen israelitt, sier: «Jeg begjærte barmhjertighet, ikke ofre, og erkjennelse av Gud, mer enn brennofre.» Hosea formaner til utøvelse av «rettferdighet og rettskaffenhet», «kjærlighet, vennlighet, barmhjertighet og trofasthet», ikke diskriminering og forakt.[2]

På Mikas tid forlangte levittene øyensynlig stadig at alle førstefødte skulle ofres til Jehova:

«Med hva skal jeg komme frem for Herren og bøye meg for ham i det høye? Skal jeg komme fram for ham med brennofre, med ettårige kalver? Vil Herren finne behag i tusener av værer eller tusener av floder med olje? *Skal jeg gi min førstefødte for mine overtredelser, frukten av mitt legeme for min sjels synder?* Det er blitt sagt dere, mennesker, hva som er godt, og hva Herren forlanger av dere: kun å gjøre rett og å elske barmhjertighet og å vandre i ydmykhet med deres Gud.»[3]

Disse menn kranglet om stammefolkenes sjel i de to århundrene da Israel og Juda eksisterte side om side, og noen ganger med trukne kniver. I denne perioden ble levittene,

[1] Amos' Bok, kap. 9, vers 7: «For meg, israelitter, er dere som kusjittene, sier Herren. Jeg førte Israel opp fra Egypt, men også filisterne fra Kaftor og arameerne fra Kir.

[2] Hoseas Bok, kap. 6, vers 6: «For jeg vil ha kjærlighet, ikke slaktoffer, gudskjennskap framfor brennoffer.»

[3] Mikas Bog, kap. 6, vers 6: «Med hvad skal jeg møde Herren, bøjer mig for højhedens Gud? Skal jeg møde ham med brændofre, møde med årgamle kalve? – Vers 7: Har Herren behag i tusinder av vædre, titusinder av oliestrømme? Skal jeg give min førstefødte for min synd, mit livs frugt som bod for min sjæl?»

som før var spredt ut blant de tolv stammer, mer og mer drevet sammen i det lille Juda og i Jerusalem og måtte konsentrere sin energi om judeerne.

I 721 f.Kr. ble Israel angrepet og erobret av Assyria, og israelittene ble ført bort i fangenskap. Juda ble spart for dette, og forble i enda et århundre en betydningsløs vasall, først av Assyria, og deretter av Egypt, og samtidig den levittiske sekts maktbase.

Her forsvinner «Israels barn» ut av historien, og hvis løfter som er gitt dem skal innfris, må de innlysende klart innfris til menneskeheten i sin helhet, i hvilken de ble dratt inn og blandet opp. I betraktning av at folkevandringer i de siste 27 århundrer overveiende har gått i vestlig retning, er det sannsynlig at mye av deres blod er gått inn i de europeiske og amerikanske folkeslag.

Judaistenes påstand er imidlertid at Israel forsvant fullstendig og at det var vel fortjent, fordi de forkastet levittenes tro og valgte «å blande seg med de omkringboende folk». Dette er Kasteins ord, nesten 27 århundrer senere, han jubler nettopp av samme grunn over deres fall: «De ti nordlige stammer hadde med deres separate utvikling beveget seg så langt bort fra deres slektninger sørpå, at historien om deres fall har form av en kort og kontant erklæring om en kjensgjerning, ikke ledsaget av noe uttrykk for sorg. Intet heltedikt, ingen klagesang, ingen medfølelse markerer timen for deres fall.»

Den som studerer kontroversen om Sion, må gå en lang og besværlig vei for å få avslørt dens mysterier, men vil etter hvert oppdage at alt sies med to tunger: én for «hedningene» og én for de innvidde.

Levittene den gang og sionistene i dag, tror ikke at israelittene «forsvant sporløst» (som Kastein sier). De ble *erklært* «døde» på samme måte som jøder som gifter seg utenfor folden i dag blir erklært for døde (for eksempel dr. John Goldstein). De ble bannlyst, og kun i den forstand forsvant de.

Folkeslag dør ikke ut. De nordamerikanske indianerne, australnegrene, maoriene på New Zealand, bantuene i Sør-Afrika og andre er bevis på dette. Og for øvrig kunne israelittene ikke ha vært «ført i fangenskap», dersom de hadde blitt fysisk utryddet. Deres blod og tanker lever et eller annet sted blant menneskene den dag i dag.

Israel forble atskilt fra Juda av egen fri vilje, og av den samme grunn som siden har forårsaket mistillit og misbilligelse fra andre folkeslag. Israelittene «var ikke jøder». Judeerne var «sannsynligvis ikke-israelitter».

Den virkelige betydning av påstanden om at Israel «forsvant» kan finnes i den senere Talmud, som sier: «De ti stammer har ingen andel i den verden som skal komme.» Så «Israels barn» er bannlyst fra himmelen av Judas herskende sekt, fordi de nektet å utelukke seg selv fra jordens øvrige menneskehet.

Overrabbiner i Det Britiske Imperium 1918, hans velverdighet J. H. Hertz, ga som uttrykkelig svar på et spørsmål om dette punktet: «Det folk som i dag er kjent under betegnelsen jøder, er *etterkommere av Juda- og Benjamin-stammer*, med et visst antall etterkommere av stammen Levi.» Den uttalelsen gjør det klinkende klart at «Israel» ikke hadde noen andel i det som er blitt til judaismen eller jødedommen (ingen autoritet, hva enten den måtte være jødisk eller av annen art, ville støtte påstanden om at nåtidens jøder nedstammer fra Juda, men det er av liten betydning).

Derfor er bruken av navnet «Israel» på den sionistiske stat som ble opprettet i Palestina i dette århundre, i sin natur et bedrageri. En eller annen svært tungtveiende grunn må ha

tilskyndet anvendelsen av navnet på et folk som ikke var jøder, og som ikke ville ha noe å gjøre med den tro som ble til jødedommen. En plausibel teori er nærliggende. Den sionistiske stat ble etablert med de store, vestlige nasjoners medvirkning. Vesten er også kristent område. Den kalde beregning kan ha vært at disse menneskene ville ha bedre samvittighet dersom de kunne forledes til å tro at de oppfylte en bibelsk profeti og Guds løfte til «Israel», uansett hva dette måtte koste av «ødeleggelse» for uskyldige mennesker.

Hvis det var motivet for misbruket av navnet «Israel», så har middelet inntil videre virket etter hensikten. Massene har alltid vært lette å «overtale». Men sannheten kommer for en dag i det lange løp, slik de overleverte bebreidelsene fra de israelske profetene har vist. Hvis den sionistiske stat av 1948 overhodet kunne gjøre krav på noe navn som var tatt fra den fjerne fortid, kunne det kun ha vært navnet «Juda Rike» eller «Juda», som dette kapittelet har vist.

Kapittel 3 – Levittene og Loven

I løpet av de hundre år som fulgte etter assyrernes erobring av Israel, begynte levittene i Juda å samle den skrevne lov. I 621 f.Kr. frambrakte de *Femte Mosebok* og leste den høyt for folket i tempelet i Jerusalem.

Dette var begynnelsen til «den mosaiske lov», som Moses, hvis han noensinne har levd, aldri hadde kjent noe til. Det kalles den mosaiske lov, fordi den tilskrives ham, men autoriteter er enige om at den var skrevet av levittene, som så senere igjen og igjen lot Moses (og Jehova for den saks skyld) si det som passet dem. Dens rette navn skulle være «den levittiske lov» eller «den jødiske lov».

Femte Mosebok er for formell jødedom og sionisme, hva det kommunistiske manifest var for den ødeleggende revolusjon i vårt århundre. Den er grunnlaget for hva toraen (Loven) inneholdt i Det Gamle Testamente, som på sin side utgjør råmaterialet for Talmud, som igjen ble opprinnelsen til de «kommentarer» og kommentarer-til-kommentarer, som til sammen utgjør jødenes «lov».

Derfor er *Femte Mosebok* også grunnlaget for det politiske program, med mål om verdslig herredømme over nasjoner som skal utplyndres og slavebindes, og som i det store og hele er blitt virkeliggjort i den vestlige verden i vårt århundre. *Femte Mosebok* er direkte relevant for nåtidens begivenheter, og mye av den forvirringen som omgir disse vil forsvinne dersom de blir sett i dette lys.

Boken ble opplest i 621 f.Kr. for en så liten tilhørerskare og på et så lite sted, at dens vidtrekkende virkninger for hele verden gjennom de følgende århundrer og helt opp i vår tid, er så mye mer slående.

Før *Femte Mosebok* ble samlet, var der kun de «muntlige overleveringer» av hva Gud sa til Moses. Levittene påsto å være de hellige voktere av denne tradisjon, og stammefolkene måtte ta deres ord for det (deres påstander i den retning var en av hovedårsakene til de israelske «profeters» vrede). Hvis noe var blitt skrevet ned, før *Femte Mosebok* ble lest høyt, så var slike manuskripter fragmentariske og i presters varetekt, og likeså lite kjent av de primitive stammefolk som greske diktere er for Kentucky-bønder i dag.

At *Femte Mosebok* var *annerledes* enn alt det som hittil hadde vært kjent og forstått, ligger i navnet, som betyr Andre Lov [eng.: «Deuteronomy»]. *Femte Mosebok* var faktisk levittisk *judaisme, jødedom*, som den først ble kjent av israelerne (som vi allerede vet det), «var ikke jøder» og aldri hadde kjent *denne* «lov».

Det er vesentlig at *Femte Mosebok*, som står som den femte bok i nåtidens Bibel, noe som gir inntrykk av at den vokser naturlig ut av det foregående, var den første bok som ble skrevet ned i sin helhet. Skjønt *Første Mosebok* (eng. «Genesis») og *Andre Mosebok* (eng. «Exodus») gir den historiske bakgrunn og grunnlaget for den, ble de framstilt seinere av levittene, og *Tredje Mosebok* (eng. «Leviticus») samt *Fjerde Mosebok* (eng. «Numbers»), Toraens andre bøker, ble samlet enda senere.

Femte Mosebok vendte den tidligere tradisjonen på hodet dersom denne var i harmoni med de moralske bud. Men levittene hadde gitt seg selv rett til å foreta en hvilken som helst ønskelig endring, for de påsto å være guddommelig autoriserte til å revidere Loven, som den

var gitt muntlig til Moses, for å imøtekomme «de konstant endrede eksistensbetingelser i den tradisjonelle læres ånd» (dr. Kastein).

De påsto for den saks skyld også at Moses hadde mottatt en *hemmelig* muntlig Tora, som *aldri* måtte skrives ned. I betraktning av den senere innlemmelsen av Det Gamle Testamente i samme bind som det kristne – Det Nye Testamente, og den gjennomsnittlige ikke-jødes oppfattelse av at han her har hele «Moseloven», er dette forhold av kommende interesse.

Ifølge dr. Funk sier Talmud: «Gud forutså at det ville komme en dag der hedningene ville komme i besittelse av Toraen og ville si til Israel: 'Vi er også Guds sønner.' Da vil Herren si: 'Kun den, som kjenner mine hemmeligheter, er min sønn.' Og hva er Guds hemmeligheter? Den muntlige overlevering.»

De få mennesker som hørte *Femte Mosebok* bli lest høyt i 621 f.Kr. og således først fikk vite hva «Moseloven» skulle gå ut på, fikk vite at manuskriptene var blitt «oppdaget». Nåtidens jødiske autoriteter avviser den muligheten, og er enige om at *Femte Mosebok* var et uavhengig verk, utført av levittene, som levde isolert i Juda, etter at dette var blitt avvist av israelittene, og etter Israels erobring. Dr. Kastein uttrykker det således:

«I 621 f.Kr. ble et manuskript, som var gulnet av elde, oppdaget i arkivene. Det inneholdt *en merkelig versjon av lovene*, som var blitt kodifisert frem til denne dag, en slags gjentakelse *og variasjon* av dem, som ga en mengde anvisninger på menneskets plikter overfor Gud og dets neste. Det var avfattet i form av taler, som *formodes* å være holdt av Moses kort før dennes død i den fjerne ende av Jordan. *Hvem forfatteren var, er det mulig å avgjøre.*»

Så dr. Kastein, som var en «zelot» (fanatiker), som avventet oppfyllelsen av «Moseloven» i bokstavelig forstand ned til minste detalj, tror ikke at forfatteren var verken Jehova eller Moses. Det var nok for ham at det var frambrakt av det lovgivende presteskap, som for ham *var* guddommelig autoritet.

Ingen kan vite hvor mye den versjonen av *Femte Mosebok* slik vi kjenner den i dag, likner den som ble lest høyt i 621 f.Kr., for Det Gamle Testamentes bøker ble ustanselig revidert inntil tiden for den første oversettelse, hvor forskjellige modifikasjoner ble foretatt, sannsynligvis for å unngå for mye bestyrtelse blant ikke-jøder. Uten tvil er noe blitt utelatt, så *Femte Mosebok* må virkelig ha vært blodtørstig, for det som er tilbake er barbarisk nok.

Religiøs intoleranse er grunnlaget for denne Andre Lov (rasemessig intoleranse skulle følge senere i en annen «ny lov»), og mord i religionens navn er dens kjennemerke. Den nødvendiggjør ødeleggelsen av de moralske bud, som faktisk er stilt opp med det formål å bli slått ned. Kun de bud som har relasjon til den eksklusive tilbedelse av den «nidkjære» Jehova, blir tilbake. De andre er begravet under et dekke av «vedtekter og lovbrudd», (regulativer utstedt under en overordnet lov), som rent faktisk annullerer dem.

Så de moralske bud imot mord, tyveri, ekteskapsbrudd, begjær, dårlig naboskap og så videre, blir gjort ugyldige ved en mengde «vedtekter», som uttrykkelig påbyr massakrer av andre folkeslag, mord på frafalne, individuelt eller hele samfunn, det å ta konkubiner blant kvinnelige fanger, «total ødeleggelse», som «ikke etterlater noen levende», utelukkelse av «den fremmede» fra ettergivelse av gjeld og liknende.

Når man er nådd til slutten av *Femte Mosebok* er de moralske bud således blitt annullert med det formål – forkledd som religion – å oppstille en storslått politisk idé om et folk som er sendt inn i verden med det spesielle formål å ødelegge og «besitte» andre folkeslag og å

herske over jorden. Ideen om *ødeleggelse* er essensiell i *Femte Mosebok*. Hvis den fjernes, blir det ingen *Femte Mosebok* eller Moselov tilbake.

Begrepet ødeleggelse, som en trosartikkel, er enestående, og der det dukker opp i politisk sammenheng (for eksempel i den kommunistiske filosofi) stammer det sannsynligvis fra læren i *Femte Mosebok*, for det finnes ingen annen kjent kilde.

Femte Mosebok er framfor alt et komplett *politisk* program: Historien om planeten som ble skapt av Jehova til dette «spesielle folk», og som skal fullbyrdes ved deres triumf og ødeleggelse av alle andre. *Belønningene* til de troende er utelukkende materielle: blodbad, slaver, kvinner, bytte, territorium, imperium. Den eneste *betingelse* som settes for å oppnå disse belønningene, er *lydighet* mot de «vedtekter og lovbud», som primært påbyr ødeleggelsen av andre. Den eneste *skyld* som defineres, består i ulydighet mot disse lover. *Intoleranse* er angitt som *lydighet*; toleranse som *ulydighet* og derfor *skyld.* De straffer som beskrives, er av denne verden og av kjødet og ikke av ånden. Moralsk atferd, for så vidt den overhodet forlanges, kreves kun overfor trosfeller, og «fremmede» er utelukket fra den.

Denne enestående form for nasjonalisme ble for første gang presentert for jødene (judeerne) i *Femte Mosebok* som Jehovas lov, og som hans nøyaktige ord som det var blitt sagt til Moses. Ideen om verdensherredømme gjennom ødeleggelse introduseres i begynnelsen (kapittel 2) av disse «taler som skal være holdt» av den døende Moses:

«Herren talte til meg og sa: ... På denne dag vil jeg begynne å sette redsel i dere og frykt for dere i nasjonene, som er under hele himmelen, som skal høre rykter om dere og skal skjelve og være forpinte på grunn av dere.» Som bevis på dette fremvises straks to nasjoners skjebne. Kongen av Sihon og kongen av Bashan «kom imot oss med hele sitt folk», hvorpå de ble «totalt *utslettet*, menn, kvinner og barn», kun kveget ble spart og «det rov» som ble tatt «som bytte for oss selv» (kravet om *total* utslettelse er et gjentatt og vesentlig trekk i disse illustrerende anekdotene).

Disse første eksemplene på Jehovas makt til å utslette hedningene blir etterfulgt av mange advarsler om, at med mindre alle «vedtekter og lovbud» blir adlydt, vil Jehova straffe sitt utvalgte folk ved å spre det iblant hedningene. Oppregningen av disse «vedtekter og lovbud» kommer etter De ti Bud, hvis moralske verdi straks slettes gjennom et løfte om stammemassakre:

«Sju nasjoner større og mektigere enn dere» vil bli gitt i judeernes makt og «Dere skal *fullstendig utslette* dem; dere skal ikke inngå noen pakt med dem, ei heller vise dem nåde ... Dere skal *ødelegge* deres altere ... for dere er et hellig folk for Herren deres Gud; Herren deres Gud har valgt dere til et særlig utvalgt folk for ham selv over alle folk, som er på jorden ... Dere skal være velsignet over alle folk ... og dere skal *tilintetgjøre* alle de folk som Herren deres Gud gir i deres hånd; deres øyne skal ikke ha noen medfølelse med dem ... Herren deres Gud vil sende hornet inn blant dem, inntil de, som er tilbake og gjemmer seg for dere, blir *tilintetgjort* ... Men Herren deres Gud skal gi dem i deres makt og skal *utslette* dem med en mektig *utslettelse* inntil de er *utslettet*. Og han skal gi deres konger i deres makt, dere skal *utslette* deres navn fra under himmelen; det skal ikke være noen mann som kan sto seg imot dere, inntil dere har *utslettet* dem ...»

I det tjuende århundre e.Kr. har Vestens mennesker generelt holdt opp med å legge noen betydning i disse oppmuntringer, men for de, som det direkte vedrører, er av en annen oppfatning. For eksempel flyktet den palestinske befolkning *en masse* fra deres hjemland etter

Deir Yassin-massakren i 1948, fordi denne begivenhet for dem betydde (som gjerningsmennene også mente det) at dersom de hadde blitt, ville de ha blitt «fullstendig utslettet».

De visste at sionistlederne i deres forhandlinger med britiske og amerikanske politikere i det fjerne Vesten, igjen og igjen hadde uttalt at «Bibelen er vårt mandat» (dr. Chaim Weizmann), og de visste (selv om Vestens mennesker ikke var klare over det), at det ble henvist til tekster som forlangte den fullstendige utsletting av de arabiske folk. De visste at Vestens ledere hadde støttet og fortsatt ville støtte det invaderende folk, og de hadde derfor ikke noe håp om å overleve annet en gjennom flukt. Denne massakren i 1948 er direkte relatert til det «lovens bud» som finnes i kapittel 7 av Loven, som levittene fullførte og leste opp i 621 f.Kr.

Femte Moseboks oppmuntring og lokkelser fortsetter: «... Gå hen og *sett dere i besittelse av* nasjoner, som er større og mektigere enn dere selv ... Herren deres Gud går foran dere; som brennende ild vil han *utslette* dem, han vil bringe dem til fall for deres ansikt; slik skal dere drive dem ut og *utslette* dem hurtig, som Herren har befalt dere det ... For hvis dere med flid overholder de bud jeg har gitt dere ... så vil Herren *utdrive* disse nasjoner foran dere og I skal *besitte* nasjoner som er større og mektigere enn dere selv er ... deres kystlinje skal nå til de fjerneste hav. Ingen mennesker vil kunne stå seg imot dere: for Herren deres Gud vil kaste redsel for dere over landet, som dere går inn i ...»

Så regner Moses opp de budene som skal følges, hvis alle disse belønningene skal fortjenes, og igjen er Loven å ødelegge:

«Dette er de bud, som dere skal følge ... Dere skal *fullstendig ødelegge* de steder hvor de nasjonene som dere *besitter* tilba sine guder ... Når Herren deres Gud skal *avskjære* nasjonene foran dere, der dere går hen for å *besitte* dem og dere følger dem og lever i deres land: Pass på, så dere ikke blir narret til å følge dem ... og ikke følger deres guder.»

Denne trossetning i Loven påbyr de troende å ødelegge andre religioner. Den var upartisk da den ble gitt, men fikk en særlig anvendelse i senere århundrer gjennom den kjensgjerning at den kristne tro vokste i – og samtidig størstedelen av jødene flyttet inn i – det samme geografiske område: Vesten. (Dette gjorde kristendommen til hovedmål for budet: «... å ødelegge fullstendig de steder ...», og dynamittsprengningen av russiske katedraler, åpningen av «anti-Gud museer», kanoniseringen av Judas og andre av den tidlige bolsjevikiske regjerings handlinger, var helt klart tilfelle av «lydighet» under dette bud i *Femte Mosebok.*

Ideen om inkvisisjonen av kjettere og forsamlinger som Vesten har anvendt i tilbakeståendе perioder og fordømt i opplyste, har også deres opprinnelige kilde (med mindre noen kan påvise en tidligere) i *Femte Mosebok.* For at en slik kjetter ikke skulle reise tvil om ødeleggelsens lov, som den er oppsummert i det foregående, så foreskriver *Femte Mosebok* deretter at «hvis det iblant dere oppstår en profet eller drømmer ... skal han drepes». Korsfestelsen av Jesus (og drap på atskillige motstandere av bokstavelig jødedom) faller under denne «lov».

Å fordømme slektninger som gjør seg fortjent til mistanke om kjetteri forlanges. Dette er den terrorforanstaltning som ble iverksatt i Russland av bolsjevikene i 1917 og kopiert i Tyskland av nasjonalsosialistene i 1933. Den kristne verden uttrykte den gang forferdelse over disse barbariske påfunn, men metoden er klart beskrevet i *Femte Mosebok*, der det forlanges at enhver som sier: «La oss gå hen og tjene andre guder», skal fordømmes av deres brødre, søstre, sønner, døtre, koner osv. og steines til døde.

Det er karakteristisk at *Femte Mosebok* forlanger at det skal være blodsbeslektede eller ektefeller som legger den første hånd på offeret for fordømmelsen og først deretter «alle de andre». Denne «lovens forskrift» adlydes den dag i dag i en utstrekning som avhenger av de lokale forhold og andre omstendigheter. Avvikere kan ikke steines til døde offentlig i et fremmed samfunn hvor «den fremmedes» lov måtte anse dette for å være mord, så en erklæring for «død» og en sørgeseremoni skjer symbolsk i stedet for en «lovmessig» straff. Se dr. John Goldsteins beretning om både det symbolske ritual og et forsøk på å gjennomføre den riktige straffen, som nylig har funnet sted, og som gjennom århundrer ofte ble gjennomført i lukkede jødiske samfunn, der «den fremmedes» lov ikke kunne nå inn.

Loven forlanger også at hele samfunn massakreres ifølge anklagen om frafall: «Dere skal visselig drepe innbyggerne i den byen med sverdet og *ødelegge den fullstendig* og alle i den.»

Hva angår ødeleggelsen av byer, skjelner *Femte Mosebok* mellom nære (dvs. palestinske), og fjernere byer. Når en «fjern» by er blitt erobret, «skal dere slå i hjel alle menn med sverdet, men kvinnene og barna og kveget og alt hva der er i byen og alt byttet, skal dere ta til dere selv ...». Denne oppmuntringen, med hensyn til fangetatte kvinner, er ofte et gjentatt tema, og *Femte Mosebok* foreskriver at en jødisk erobrer, som ser «en vakker kvinne» iblant fangene, kan ta henne med hjem, men hvis han «ikke finner behag i henne», må han kaste henne ut igjen.

Med hensyn til en nærmere beliggende by er det annerledes: her gjelder loven om *total* ødeleggelse (som Saul forbrøt seg mot). «Men i de folks byer som Herren deres Gud gir dere i arv, skal dere *ikke spare noe som puster; men dere skal utslette dem fullstendig* ... som Herren deres Gud har befalt dere.» (Dette vers 16 i kapittel 20 forklarer de palestinske araberes masseflukt etter Deir Yassin, der ingen som åndet ble etterlatt i levende live. De så at den bokstavelige oppfyllelse av «loven av 621 f.Kr.» var dagens orden i 1948 e.Kr., og at Vestens makt sto bak denne lov om «total ødeleggelse».)

Den andre loven fortsetter: «Dere et hellig folk for Herren deres Gud og Herren har valgt dere til å være et spesielt folk, over alle nasjoner på jorden.» Videre «regler og lover» foreskriver at «alt det som dør av seg selv» er urent og ikke må spises, men «Dere skal gi det til den fremmede ... eller dere kan selge det til de fremmede: for dere er et hellig folk for Herren.»

Hvert syvende år skal en kreditor ettergi sin «neste» hans gjeld, men «av en fremmed må han inndrive den». Kapittel 10 sier (overraskende i denne sammenheng): «Derfor skal dere elske den fremmede; for dere har selv vært fremmede i Egypt», men kapittel 23 bringer den velkjente annullering: «I skal ikke ta åger av deres bror ... av den fremmede kan dere gjerne ta åger» (og enda verre tilfeller av slik legalisert diskriminering dukker opp i senere bøker, som vi skal se).

Femte Mosebok ender med det langtrukne, tordnende forbannelses-eller-velsignelses-tema. Moses, som er døende, formaner «folket» til å velge mellom velsignelser og forbannelser, og disse regnes opp.

Velsignelsene er utelukkende materielle: velstand gjennom forøkelse av slektninger, god høst og kveg. Seier over fiender; og verdensherredømme. «Herren deres Gud vil sette dere over alle nasjoner på jorden ... Herren vil gjøre dere til et hellig folk for seg selv ... Og alle jordens folkeslag skal se at dere er kallet i Herrens navn; og de skal frykte dere ... *dere skal*

låne ut til mange folkeslag og dere skal ikke låne av dem. Og Herren vil gjøre dere til hode og ikke til hale; og dere skal kun være over ikke under ...»

Disse velsignelser fyller tretten vers – forbannelsene femti. Den guddom, i hvis navn disse forbannelsene uttales, ble helt klart ansett for å være i stand til å gjøre ondt (faktisk sies dette uttrykkelig i en senere bok, *Esekiel*, som vi skal se.)

Bokstavelig jødedom er i siste instans basert på terror og frykt, og listen av forbannelser som er gitt i kapittel 28 av den Andre Lov, viser hvor viktig presteskapet anså denne praksis: å forbanne (som rettroende jøder den dag i dag anser for å være gyldig) for å være. Det må huskes at disse forbannelsene er straffen for *ulydighet*, ikke for overtredelser av moral-begreper! «Hvis dere ikke vil lytte til Herrens røst og adlyde alle hans bud og lover ... skal alle disse forbannelser gå over dere ...»

Byen og hjemmet, barna, grødene og kveget vil bli forbannet, «inntil dere er *ødelagt*, og inntil dere er fullstendig *utslettet*». Pest, tæring, betennelse, sopp, byller, svulster, skabb, kløe, vanvidd, blindhet, hungersnød, kannibalisme og tørke spesifiseres. Menns koner skal ligge med andre menn. Deres barn skal fortapes til slaveri. Hvis noen blir hjemme, vil de bli spist av sine foreldre, faren og moren vil strides om deres kjøtt og vil ikke gi noe til de barn som stadig er i live. (Disse forbannelser var en del av Den store Forbannelse, som ble kastet over frafalne inntil i nyere tid, og i de mest standhaftige innerkretser av den talmudiske jødedom brukes de sannsynligvis den dag i dag.)

Sykdommer og ulykker ville hjemsøke folk «hvis dere ikke vil adlyde alle de lovens ord, som er skrevet i denne bok, for at dere skal frykte det strålende og fryktelige navn, Herren deres Gud: ... Jeg kaller himmel og jord til vitne mot dere på denne dag, at jeg har satt foran dere liv og død, velsignelse og forbannelse. Velg derfor livet, for at både dere og deres sæd skal leve evig.»

Slik var det livet og de velsignelsene som jødene som var samlet i tempelet i 621 f.Kr., ble presset til å velge i Jehovas og Moses' navn av deres høvding, Josias, presteskapet talerør. Formålet og meningen med eksistensen under denne «mosaiske lov», var ødeleggelse og slavegjøring av andre for å oppnå plyndring og makt. Israel kunne fra dette øyeblikk regne seg for lykkelig for å ha blitt erklært død og for å være blitt utelukket fra en slik framtid. Israelittene hadde blandet seg med menneskehetens levende strøm: på dens bredder var jødene blitt etterlatt, strandet i klørne på et fanatisk presteskap, som befalte dem – under trussel om «alle disse forbannelser» – å *ødelegge*.

Levittene føyde også litt lokkemat til den redsel som var skapt av «alle disse forbannelser». Hvis «folket» ville «vende tilbake og lyde Herrens røst og adlyde alle hans bud ...», så ville «alle disse forbannelser» bli *overført til deres «fiender»* (ikke fordi disse hadde syndet, men simpelthen for å øke mengden av velsignelser som skulle øses ut over de rehabiliterte jøder!).

I denne læresetning viste *Femte Mosebok* klarest, hvilken status Andre Lov tildelte hedningen. I ytterste konsekvens hadde «hedningene» ingen lovlig eksistens under denne lov. Hvordan kunne de ha det når Jehova kun «kjenner» sitt «hellige folk»? For så vidt som deres faktiske eksistens innrømmes er det kun for de formål som er angitt i kapittel 28, vers 65, og kapittel 30, vers 7: nemlig å motta jødene, når disse blir spredt over kloden for deres lovovertredelser og så, når deres jødiske gjester angrer og blir tilgitt, da å overta forbannelsene som nå er hevet fra de tilgitte jødene. Det andre vers gir ganske visst det påskudd at «alle disse

forbannelser» vil bli overført til hedningene, fordi de «hatet» og «forfulgte» jøder, men hvordan kan de holdes ansvarlige for det, når selve jødenes tilstedeværelse iblant dem kun var resultatet av straffende «forbannelser», påført dem av Jehova? For Jehova tar selv æren for å kaste eksilets forbannelse på jødene, ifølge et annet vers (kapittel 28 ...):

Vers 64: «Herren skal spre deg blant alle folkene fra den ene enden av jorden til den andre, og der skal du dyrke andre guder som verken du eller dine fedre har kjent: stokk og stein.»

Vers 65: «Blant disse folkeslagene skal du aldri få ro og aldri finne hvile for din fot. Der skal Herren gi deg et urolig hjerte, et sviktende syn og et motløst sinn.»

Vers 66: «Livet ditt skal henge i en tråd. Dag og natt skal du leve i frykt og aldri være trygg for ditt liv.»

Femte Mosebok anvender denne dobbelttale (for å bruke det moderne uttrykk) hele veien igjennom: Herren gjør det særlige folk hjemløst iblant hedningene for deres synders skyld. Hedningene, som ikke har noen skyld, verken i deres eksil eller deres synder, er deres «forfølgere» – Ergo, hedningene vil bli utslettet.

Den jødiske innstilling overfor resten av menneskeheten, skapelsen og universet i alminnelighet, er mer forståelig når denne og relaterte tekster er gjennomtenkt, og især den konstante beklagelse over at jøder «forfølges» overalt som i forskjellige variasjoner går som en rød tråd igjennom nesten all jødisk litteratur. For enhver, som aksepterer denne bok som Loven, er andres blotte eksistens faktisk forfølgelse. *Femte Mosebok* sier dette tydelig.

Den mest nasjonalistiske jøde og den mest opplyste jøde er ofte enige om én ting: de kan ikke virkelig betrakte verden og dens begivenheter fra annet enn en jødisk vinkel, og fra den vinkel virker «den fremmede» uvesentlig. Det er en måte å tenke på, og det er arven fra tjuefem århundrers jødisk tenkemåte; selv de jødene, som kan se kjetteriet og falskheten, kan ikke alltid frigjøre seg helt fra dette mareritte som rir deres sjel og sinn.

Den sist siterte tekst fra *Femte Mosebok* viser at den herskende sekt fremstilte hjemløshet på én og samme tid som en handling utført av det særlige folks gud og som forfølgelse av det særlige folks fiender, som fortjente «alle disse forbannelser». For så ekstremt egoistiske mennesker er en politisk voldshandling, hvor 95 ikke-jøder og 5 jøder mister liv og eiendom, simpelthen en anti-jødisk katastrofe, og de er ikke bevisst det hyklerske i den anledning. I det tjuende århundre er denne standard for vurdering blitt projisert inn i andre folkeslags liv, og anvendt på alle større begivenheter i Vestens prøvelser. På denne måten lever vi i den levittiske forfalsknings århundre.

Da den gjenoppståtte Moses i *Femte Mosebok* hadde påtatt seg å legge «alle disse forbannelser» på uskyldige dersom judeerne ville vende tilbake til lydighet overfor «alle disse lover og bud», lovte han dem enda en velsignelse («Herren deres Gud vil gå foran dere og han vil *ødelegge* disse folkeslag som er foran dere og dere skal *besitte* dem ...») og så fikk han lov til å dø i Moabs land.

I «Moseloven» ble *den* ødeleggende ideen utformet, som kom til å true den kristne sivilisasjon og Vesten, og som ingen den gang enda hadde tenkt på. I den kristne periode traff et råd av teologer den beslutningen at Det Gamle Testamente og Det Nye skulle innbindes i én bok, uten noen skilnad, som om de var stilk og blomst, i stedet for en uimotståelig kraft mot en ubevegelig gjenstand. Det leksikon jeg har foran meg mens jeg skriver, erklærer lakonisk at den kristne kirke aksepterer Det Gamle Testamente som en «likeså guddommelig autoritet» som Det nye.

Denne ukvalifiserte aksept omfatter hele innholdet av Det Gamle Testamente og er formodentlig den egentlige kilden til mye av den forvirring som finnes i den kristne kirke, og mye av det vanvidd som plager de menneskemasser som søker kristendommen, for dogmet krever tro på motsatt rettede krefter på én og samme tid. Hvordan kan den samme gud ved sine bud til Moses ha påbudt mennesker å elske deres neste og «totalt å ødelegge» sin neste? Hvilket forhold kan det være mellom den universelle, kjærlige Gud i den kristne åpenbaring og den forbannende guddom i *Femte Mosebok?*

Men hvis hele Det Gamle Testamente, inklusive disse og andre bud, faktisk er en «like guddommelig autoritet» som Det Nye, så har den nåtidige vesterlending rett til å påberope seg det som rettferdiggjørelse for de handlinger som kristendommen mest har fornektet seg selv gjennom: de britiske nybyggeres import av afrikanske slaver til Amerika, de amerikanske og kanadiske nybyggernes behandling av de nordamerikanske indianere, og afrikandernes harde styre av den sørafrikanske bantu. Han kan med all god rett legge ansvaret for alle disse ting direkte på sin kristne prest eller biskop, hvis denne mannen underviser ham i at Det Gamle Testamente med dets gjentatte påbud om å slå i hjel, slavebinde og utplyndre er en «likeså guddommelig autoritet». Ingen kristen geistlig kan frasi seg skyld, dersom han underviser i dette. Den teologiske beslutning som skapte dette dogme, kastet skyggen av *Femte Mosebok* over kristendommen, og de kommende århundrer, slik den falt over judeerne selv, da den ble lest for dem i 621 f.Kr.

Kun ett annet skrift har hatt en sammenliknbar virkning på menneskers sinn og på kommende generasjoner. Hvis man kan tillate seg en forenkling, så er det fristende å se hele Vestens historie og især det skjebnetunge tjuende århundre, som en kamp mellom Moseloven og Det Nye Testamente og mellom de to grupper av mennesker som regner seg inn under de respektive to budskaper, hat og kjærlighet.

Av *Femte Mosebok* oppsto jødedommen, men den ville ha vært dødfødt, og ingen ville noensinne ha hørt mer om den, hvis det kun hadde kommet an på levittene og deres innfangede judeere. De var ikke tallrike, og selv et folk som var hundre ganger så stort, kunne ikke ha gjort seg forhåpninger om å kunne påtvinge verden deres barbariske tro ved egen kraft. Det var kun én måte som Moseloven kunne vinne liv og kraft på og gi en forstyrrende påvirkning på andre nasjoner i de følgende århundrer. Det var dersom en maktfull «fremmed» (iblant alle de fremmede som ennå skulle forbannes), en mektig konge over disse «hedninger» som fremdeles skulle ødelegges, ville støtte den med våpen og penger.

Dette var presis hva som var ved å skje da Josias i 621 f.Kr. leste den Andre Lov opp for folket, og det skulle komme til å gjenta seg vedvarende gjennom århundrene, like til våre dager: den gigantiske usannsynlighet for at dette kunne skje, står overfor den likeså store demonstrerbare kjensgjerning at slik forholder det seg! Herskerne over disse «andre nasjoner», som skulle fordrives og utslettes, antok igjen og igjen den ødeleggende tro, adlød den herskende sekt og hjalp den med å fremme dens merkelige ambisjon på bekostning av deres eget folk.

Omtrent tjue år etter at *Femte Mosebok* var blitt lest opp i Jerusalem, ble Juda erobret av den babylonske konge omkring år 596 f.Kr. På det tidspunkt så det ut til å bli enden på den historien som var heller ubetydelig i sammenlikning med den tids store begivenheter. Juda ble aldri mer en selvstendig stat, og hadde det ikke vært for levittene, deres Andre Lov og den fremmede hjelper, ville judeerne, liksom israelittene, ha blitt en del av menneskeheten.

I stedet ble den babylonske seier begynnelsen på affæren med dens vidtrekkende konsekvenser for verden. I stedet for å dø hen, ble Loven sterkere i Babylon, hvor en fremmed konge for første gang ga den sin beskyttelse. For første gang ble en stat i staten, en nasjon i nasjonen, påført et annet folk. De første erfaringene med å tilrane seg makt over et vertsfolk ble gjort. Slik ble de mange lidelser til for også andre folkeslag.

Med hensyn til judahittene eller judeerne eller jøder, som oppsto fra dem, synes de å ha pådratt seg den mest ulykkelige framtid av alle. Det var i hvert fall ikke en lykkelig mann (skjønt det var en jødisk skribent i våre dager, 2.500 år senere, Maurice Samuel), som skrev: «... Vi jøder, ødeleggerne, vil alltid forbli ødeleggere ... ingenting som ikke-jøder gjør, vil være nok for våre behov og krav.»

Ved første øyekast synes dette hånlig, giftig, skamløst. Men den som flittig har studert Kontroversen om Sion oppdager at det langt snarere er et skrik i håpløshet, som Moseloven må avtvinge enhver som føler at han ikke kan unnslippe dens ubarmhjertige lære om ødeleggelse.

Kapittel 4 – Lenkene smis

Den babylonske episoden var avgjørende i sine konsekvenser, både for den lille judeiske stammen den gang, og for den vestlige verden i dag.

I denne perioden oppnådde levittene ting som skulle få vedvarende betydning i folkeslagenes liv. De føyde fire bøker til *Femte Mosebok* og skapte således en rasebasert, religiøs, intolerant lov som, hvis den kunne tvinges igjennom, ville avskjære judeerne (jødene) fra resten av menneskeheten for tid og evighet. Ved eksperimentet i Babylon fant de på måter til å tvinge den gjennom, dvs. å holde deres tilhengere atskilt fra dem de bodde iblant. De vant seg autoritet blant dem som hadde tatt dem til fange, og til slutt «rev de deres hus ned» og «ødela det fullstendig». Eller, hvis det ikke skjedde i virkeligheten, så ga de denne versjonen av historien videre til en ettertid som aksepterte den, og som etter hvert begynte å se disse folk som en uimotståelig kraft.

Det første «fangenskap» (det egyptiske) synes å ha vært helt og holdent en legende. I hvert fall gjendrives det av hva man faktisk vet, og ettersom *Annen Mosebok* ble ferdiggjort etter den babylonske opplevelsen, kan de levittiske skriftlærde ha oppfunnet historien om det tidligere «fangenskap» og om Jehovas straff over egypterne for å understøtte den versjonen av den babylonske perioden som de da var i gang med å forberede.

Hva som skjedde i Babylon synes å ha vært svært forskjellig fra det bildet av masse-fangenskap, senere fulgt av masse-tilbakevending, som er blitt overlevert av de levittiske skrifter.

Ingen masse-utvandring av fanger fra Jerusalem til Babylon kan ha funnet sted, fordi det store flertall av judeere, hvorav en jødisk nasjon oppsto, allerede var frivillig spredt omkring i den kjente verden (dvs. rundt om Middelhavet, i land vest og øst for Juda), siden de var dratt dit hvor handelen var mest gunstig).

I dette henseende var proporsjonene i bildet omtrent som i dag. I Jerusalem var det kun en kjerne, bestående i hovedsak av de mest nidkjære tilhengere av tempelkulten, og folk med jobb som bandt dem til jorden. Autoriteter er enige om at kun noen titusener ble tatt med til Babylon, og at disse representerte en liten del av helheten.

Heller ikke judeerne var enige om denne spredningen, selv om sørgelitteraturen gir det inntrykket. Parserne fra India er et eksempel på nesten det samme og i samme periode. Også de overlevde tapet av stat og hjemland som et religiøst samfunn som var blitt spredt. De senere århundrer gir mange eksempler på at rasebaserte – eller religiøse – grupper har overlevd under fjerne himmelstrøk. Etter noen generasjoner kommer slike rasegrupper til å tenke på deres fedres hjemland simpelthen som «det gamle land». De religiøse vender sine øyne mot en hellig by (f.eks. Roma eller Mekka) bare fra et annet sted på jorden.

I judeernes tilfelle var forskjellen at det gamle land og den hellige by var den samme. At «jehovaismen» krevde en triumferende tilbakevending og gjenetablering av tempel-tilbedelsen og likene av de utslettede hedninger. Og at denne religion også var lov for deres daglige liv, slik at en verdslig ambisjon av det eldgamle stammeorienterte eller nasjonalistiske slaget – også var en viktig trosartikkel. Andre slike trosretninger stivnet. Denne ene overlevde

og kom til å bringe forstyrrelser i folkenes liv opp gjennom tidene fram til i dag, hvor den har nådd sin mest nedbrytende virkning.

Dette var det direkte resultat av den praksis som levittene utviklet, og de erfaringer de gjorde da de først fikk mulighet til å prøve ut troen i fremmede omgivelser.

De babylonske erobrernes vennlige behandling av deres judeiske fanger var nøyaktig motsatt av den som var påbudt judeerne under motsatte omstendigheter. Den Andre Lov som var blitt lest opp for dem like før deres nederlag, sier: «La ikke noe leve som ånder ...». Dr. Kastein sier at fangene «nøt fullstendig frihet» med tanke på bolig, trosutøvelse, erverv og selvadministrasjon.

Denne friheten gjorde det mulig for levittene å gjøre stort sett frie mennesker til fanger. På prestenes forlangende ble de tvunget til å bosette seg i lukkede samfunn, og slik oppsto ghettoen og levittenes makt. Den talmudiske regel fra den kristne periode, som forlangte utjaging av jøder som solgte «nabo-eiendom» til «fremmede» uten tillatelse, har sin opprinnelse i denne første praksis med selv-isolasjon i Babylon.

Den fremmede herskers støtte var nødvendig til denne innesperring av de landflyktige, foretatt av deres egne prester, og den ble gitt ved denne første anledning, som ved utallige andre anledninger siden.

Med deres folk godt og solid under tøffelen gikk levittene i gang med å gjøre Loven ferdig. De fire bøker, som de føyde til *Femte Mosebok* utgjør Toraen, og dette verk, som opprinnelig betydde «doktrine», anerkjennes nå som Loven. Men uttrykket «gjøre ferdig» er svært misvisende i denne sammenheng.

Kun *Toraen* (i betydningen: de fem bøker) ble gjort ferdig. *Loven* ble ikke den gang gjort ferdig, og kan heller aldri senere gjøres ferdig pga. eksistensen av «den hemmelige Tora», som er beskrevet i Talmud (som i seg selv kun var en senere fortsettelse av Toraen) og prestenes påstand om guddommelig rett til fortolkning. Faktisk ble Loven hele tiden gjort om, ofte for å lukke et hull som kunne ha tillatt «den fremmede» å nyte en rettighet, som kun tilkom «en neste». Noen eksempler på denne fortløpende rettelsesprosessen er allerede gitt, og andre følger i dette kapitlet. Virkningen var vanligvis å gjøre hat til – eller forakt for – «den fremmede» til en integrert del av Loven ved å bringe tilveie diskriminerende straffer eller straffrihet.

Med Toraen ferdiglagd var det blitt bygd en storstilt innhegning, ganske enestående i sin art, men stadig uferdig, som besto mellom et hvert menneske som på noe tidspunkt hadde akseptert denne «Lov» - og resten av menneskeheten. Toraen tillot ikke et skille mellom denne Jehovas Lov og menneskets, mellom religiøs og sivil rett. «Den fremmedes» lov eksisterte ikke, verken teologisk eller juridisk, og et hvert krav om å utøve en slik var «forfølgelse», for Jehovas lov var den *eneste* lov.

Presteskapet hevdet at Toraen regulerte enhver dagligdags handling ned til den mest trivielle. Enhver innvending om at Moses på fjellet ikke kunne ha mottatt detaljerte instruksjoner fra Jehova og som dekket enhver handling som ble utført av et menneske, ble møtt med dogmet at presteskapet som stafettløpere ga videre «den muntlige tradisjon» om Jehovas åpenbaring til Moses fra generasjon til generasjon, samt uendelig makt til nye fortolkninger. Slike innvendinger var visstnok ganske sjeldne, da Loven påbød dødsstraff for tvilere.

Hr. Montefiore bemerker ganske korrekt at Det Gamle Testamente er «åpenbart lovgivning, ikke åpenbart sannhet» og sier at de israelittiske profeter ikke kan ha visst noe om Toraen, da levittene gjorde den ferdig i Babylon. Jeremias' ord «den skrivende penn er forgjeves» refererer helt klart til denne prosessen av levittisk revisjon og til fenomenet: å tillegge Jehova og Moses utallige nye «lover og forordninger».

«Synd» var ikke et begrep i Toraen da den ble utformet. Det er logisk, for i lov kan det ikke være «synd», kun større og mindre forbrytelser. Den eneste forbrytelse denne loven anerkjente, var *ulydighet*, som utgjorde en stor eller i noen tilfeller en noe mindre, forbrytelse. Det som normalt forstås ved «synd», nemlig et brudd på moralbegreper, ble noen ganger uttrykkelig påbudt eller gjort tilgivelig ved å ofre et dyr.

Ideen om «tilbakevending» (sammen med de relaterte ideene om ødeleggelse og dominans) ble grunnlaget for dette dogmet, som sto og falt med det. Det var ikke noe sterkt ønske i folket om å vende tilbake fra Babylon til Jerusalem (ikke mer enn i dag, hvor instinktet hos det store flertall av jøder er absolutt imot «tilbakevending», slik at den sionistiske stat langt lettere fant penger utenfra enn tilflyttere).

Bokstavelig oppfyllelse var den viktigste grunnsetning, og det betydde at besittelse av Palestina, midtpunktet for det imperium som skulle komme, var essensielt (som det stadig er). Dets viktighet i mønsteret var et spørsmål om politikk, ikke om beboelse.

I Babylon føyde så levittene *Andre-*, deretter *Første-, Tredje-* og *Fjerde Mosebok* til *Femte. Første-* og *Annen Mosebok* leverer en versjon av historien, som er tilpasset Loven som levittene på det tidspunkt allerede hadde utbredt med *Femte Mosebok*. Den går helt tilbake til Skapelsen, som de skriftlærde hadde den nøyaktige dato på (dog gir de to første kapitler i *Første Mosebok* noe avvikende skapelsesberetninger, og vitenskapsmenn mener at den levittiske innflytelse er mer merkbar i annet kapittel enn i første).

Det som måtte ha overlevd fra den tidligere israelittiske tradisjon, finnes i *Første-* og *Andre Mosebok*, og i de israelittiske profeters opplyste tekster. Disse mer godartede deler blir alltid annullert av senere fanatiske deler, som må formodes å være levittenes tilføyelser.

Det er uforklarlig hvorfor levittene tillot disse glimt av en kjærlig Gud for alle mennesker å forbli i teksten, ettersom de ugyldiggjorde den nye lov og lett kunne ha vært fjernet. En troverdig teori er at den tidligere tradisjon var for velkjent for folket til simpelthen å bli slettet. Så det måtte beholdes, men deretter annulleres ved allegoriske hendelser og tilføyelser.

Selv om *Første* og *Andre Mosebok* ble til etter *Femte*, er tonen av det fanatiske stamme-samhold svakt i dem. Høydepunktet finnes i *Femte*, *Tredje* og *Fjerde*, som bærer tydelig preg av levittene og isolasjonen i Juda og Babylon.

I *Første Mosebok* er det eneste forvarsel om den senere voldsomhet: «Og jeg vil gjøre dere til en stor nasjon og jeg vil velsigne dere og gjøre deres navn stort; og dere skal være en velsignelse; og jeg vil velsigne dem, som velsigner dere og forbanne den som forbanner dere; og i dere skal alle jordens slekter velsignes ... og Herren viste seg for Abraham og sa: Til din sæd vil jeg gi dette land ...»

Annen Mosebok er ikke svært annerledes, for eksempel: «Hvis dere gjør alt hva jeg sier, vil jeg være deres fienders fiende ... og jeg vil slå dem ned.» Disse tekster kan være levittiske innføyelser.

Men i *Annen Mosebok* dukker noe meget viktig opp, idet dette løftet er *beseglet med blod*, og derfra løper blodet som en flod gjennom lovens bøker. Moses sies å «ta blodet og stenke

det på folket ... og sier: 'Se, med blod har Herren skrevet denne pakt med dere om alle disse ord.'» Aron-slektens nedarvede og vedvarende presteskap er basert på blod-ritualet. Jehova sier til Moses: «Og ta Aron, din bror, og hans sønner med ham, slik at de kan tjene meg som prester.»

Prestevielsen beskrives deretter i detaljer av Jehova selv, ifølge de levittiske skribenter:

Man skal ta en «lytefri» ung tyr og to værer og slakte dem «for Herren», og på alteret skal man brenne en vær og tyrens innvoller. Blodet fra den andre væren skal smøres på «spissen av det høyre øre på Aron og på det høyre øre på hans sønner og på tommelen på deres høyre hånd og på den store tå på den høyre fot og stenkes utover alteret ... og på Aron og på hans klær og på hans sønner og på hans sønners klær.»

Bildet av blodstenkte prester, som her beskrevet, er verdt å tenke over. Selv over denne store avstand i tid reiser spørsmålet seg: hvorfor ble det lagt så stor vekt på *blod*-offer i de bøkene som levittene skrev? Svaret synes å ligge i denne sektens rent sagt forbløffende genialitet til å inngyte frykt ved hjelp av terror. For bare det å nevne «blod» i denne sammenheng fikk den troende og overtroiske judeer til å skjelve for sin egen sønn!

Det er alt sammen utmalt i *Andre Mosebok*, disse fanatiske presters krav om deres tilhengeres førstefødte:

«Og Herren talte til Moses og sa: Dere skal hellige meg alle førstefødte, det som åpner skjødet blant Israels barn, både blant mennesker og dyr: det er mitt».

Ifølge den teksten som tidligere er sitert fra *Micah*, fortsatte praksisen med å ofre den førstefødte lenge, og synet av den blodstenkte levitt må ha hatt en fryktelig betydning for den ydmyke mann av folket, for i sitatet ovenfor, som tillegges Gud, er den førstefødte «av mennesker og dyr» lenket sammen. Denne betydning beholdes lenge etter at presteskapet (på en særdeles utspekulert måte, som vil bli beskrevet senere) planla å opphøre med den praksis å ofre mennesker, mens de fastholdt denne særrettighet. Selv da representerte det blod som ble stenket på presten, skjønt det var blod fra et dyr, stadig deres eget avkom.

I jødedommens talmudiske høyborg har denne stenking av blod på prester fortsatt inn i vår tid. Den er ikke en levning fra fortiden. Tjuefire århundrer etter at *Andre Mosebok* ble samlet, erklærte de reformerte rabbinere i Amerika (Pittsburgh, 1885): «Vi forventer verken en tilbakevending til Palestina *eller offergudstjenester under ledelse av Arons sønner*; heller ikke gjeninnføring av noen av de lovene som angår den jødiske stat.» Viktigheten av denne uttalelsen lå i at man i 1885 fant det nødvendig å offentliggjøre den: det viser at jødedommens motsatte retning stadig praktiserte bokstavelig overholdelse, inklusive «offergudstjenester». (I 1950-årene hadde de reformerte rabbinerne i Amerika mistet mye innflytelse og var nær ved å bli trengt tilbake av militant sionisme.)

Levittenes forfatterskap til Toraen er også påviselig gjennom at mer enn halvparten av de fem bøkene handler om minutiøst detaljerte instruksjoner som hevdes å komme direkte fra Herren, om konstruksjon av og utstyr til altere og tabernakler, klær til og utforming av drakter, mitraer, belter, gylne kjeder og edelsteiner som de blodstenkte prestene skal utstyres med, hvordan deres blod skal anvendes, betaling av tiender og kontanter og generelt presteskapets privilegier og biinntekter. Dusinvis av kapitler er helliget blodofring i særdeleshet.

Gud er nok ikke så interessert i blodet av dyr og prestenes fine utstyr. Det var nettopp mot dette de israelske «profeter» hadde protestert. Det var omdanningen av en urgammel

stammereligion til en mumie. Men det er stadig den loven som håndheves av den herskende sekt, og som har stor makt i vår tid.

Da de samlet disse lovbøkene, inkluderte de levittiske skribenter mange allegoriske eller illustrerende hendelser som skulle vise de fryktelige følger av «ulydighet». Det er lignelsene i Det Gamle Testamente, og deres moral er alltid den samme: død over «lovovertrederen». *Andre Mosebok* inneholder den best kjente av dem, liknelsen om gullkalven. Da Moses kom ned og så den, befalte han «Levis sønner» å gå igjennom leiren «og la hver mann slå i hjel *sin bror*, og hver mann *sin ledsager*, og hver mann *sin nabo*», noe de pliktoppfyllende levittene gjorde, slik at «det av folket den dag falt omkring tre tusen menn».

Kristendommen arvet også denne liknelsen om gullkalven (da man hadde arvet Det Gamle Testamente) og man anser det for å være en advarsel imot avgudsdyrkelse. Imidlertid kan et ganske annet motiv ha fått levittene til å oppfinne den. Mange judeere og muligens noen prester på den tiden var muligens kommet i tanker om at Gud kanskje heller ville ha den symbolske ofring av en *gylden* kalv enn å høre på offerdyrenes evige breking, samt deres blod «stenket» og den «søte duft» av deres brennende kadavre. Levittene bekjempet voldsomt enhver slik svekkelse av deres ritualer, slik at disse liknelsene alltid er rettet imot enhver som søker å endre det i den minste detalj.

Et liknende tilfelle er «Korah-opprør» (*Fjerde Mosebok*), hvor «to hundre og femti prinser i forsamlingen, navnkundige menn, samlet seg imot Moses og mot Aron og sa til dem: Dere påtar dere for mye, menigheten er hellig hver eneste en, og Herren er med dem. Derfor bør dere heve dere over Herrens menighet.»

De israelske «profeter» hadde hatt denne beklagelsen at levittene tok for mye på seg, og liknelsen i *Fjerde Mosebok* har klart til hensikt å ta motet fra protesterende: «Så jorden åpnet seg og oppslukte Korah og hans to hundre og femti navnkundige menn» (men menigheten «fortsatte med å knurre», hvoretter Herren lot pesten ramme dem, og innen Aron nådde å gå i forbønn, lå «fjorten tusen sju hundre» døde).

Læren i disse liknelsene, respekt for presteskapet, blir slått fast like etter denne anekdoten, ved å oppregne levittenes privilegier med ord som tilskrives Herren: «All den beste olje, og all den beste vin og hvete og de første av de frukter som skal ofres til Herren, dem har jeg gitt dere.»

Formodentlig fordi den eldre tradisjon påtvang dem begrensninger i historieskrivningen, er *Første* og *Andre Mosebok* relativt behersket. Den fanatiske tonen, som først lyder høyt i *Femte Mosebok*, blir høyere i *Tredje* og *Fjerde*, inntil endelig en avsluttende liknelse utmaler en rase-religiøs massakre som en handling av den høyeste fromhet, i «overholdelse av loven», og belønnet av Gud. Disse to siste bøkene skal, liksom *Femte Mosebok*, ha blitt etterlatt av Moses og handle om hans nattverd med Jehova. I disse tilfeller ble det ikke påstått at «et manuskript grånet av elde» var blitt oppdaget. De dukket bare opp.

De viser sektens tiltakende fanatisme i denne perioden, og den voksende voldsomheten i deres tilskyndelser til rase- og religiøst hat. *Femte Mosebok* hadde først oppfordret til å «elske den fremmede» og så igjen ha annullert denne «dom» (som sannsynligvis stammet fra den tidligere israelittiske tradisjon) med den senere, som utelukket den fremmede fra forbudet mot åger.

Tredje Mosebok gikk mye lengre. Den begynte også med en oppfordring til å vise kjærlighet: «Den fremmede som lever iblant dere, skal være som en som er født iblant dere,

og dere skal elske ham som dere selv» (kapittel 19). Så kommer det motsatte i kapittel 25: «Av barnene av de fremmede som lever blant dere, av dem skal dere handle, og deres etterkommere, som lever iblant dere skal være deres eiendom. Og dere skal ta dem som en arv og eie til deres barn etter dere, de skal være deres slaver for alltid; men dere skal ikke herske med hardhet over deres brødre, Israels barn.»

Dette gjorde det til et lovbrudd å gjøre «fremmede» til slaver (det gjelder stadig). Hvis Det Gamle Testamente har «samme guddommelige gyldighet» som det Nye, så hadde erklærte kristne, som var pionerer, rett til å påberope seg slike tekster som begrunnelse for slaveri i Amerika og Sør-Afrika.

Tredje Mosebok introduserte det som (i hvert fall gjennom en klar avtale) kanskje er den viktigste av alle forskjeller i Loven mellom «din neste» og «den fremmede». *Femte Mosebok* hadde tidligere nevnt (i kapittel 22), at «dersom en mann treffer en forlovet pike ute på marken, og han holder henne fast og ligger med henne, da er det bare mannen som lå med henne, som skal dø. 26Med piken skal du ikke gjøre noe, hun har ingen dødsskyld. For med denne saken har det seg på samme vis som når en overfaller sin neste og slår ham i hjel.» Det er den slags lovgivning mht. voldtekt, som sannsynligvis kunne finnes i all den lovgivning som den gang var ved å bli utformet og for den saks skyld ville passe inn i nåtidig lovgivning bortsett fra straffens voldsomhet. Denne tekst kunne meget vel representere den tidligere israelittiske holdning til lovovertredelse. Den var nøytral og ikke avhengig av hvem offeret var.

Tredje Mosebok (kapittel 19) foreskrev imidlertid at en mann som «kjenner» en forlovet kvinnelig slave, kunne rense seg for sin skyld ved å bringe en vær til presten «som skyldoffer», og så vil «den synd han hadde begått, bli ham tilgitt», men kvinnen skal «hudflettes». Under denne lov teller en kvinnelig *slaves* ord ikke imot hennes eiers i en voldtektssak, så denne teksten synes å være en diskriminerende revisjon av lovregelen i *Femte Mosebok*. Visse hentydninger i Talmud understøtter denne fortolkning, som vi skal se.

Tredje Mosebok inneholder også en liknelse om de fryktelige konsekvenser av ulydighet, og dette eksemplet viser hvor langt levittene ville gå. De lovovertredelser som ble begått av de to allegoriske personene i dette tilfellet (som selv var to levitter, Nadab og Abihu) var kun at de hadde brent feil slags ild i deres røkelseskar. Dette var det dødsstraff for under Loven og de ble straks oppslukt av Herren!

Fjerde Mosebok, den siste av de fem bøkene som ble samlet, er den mest ekstreme. I den fant levittene en måte å skaffe seg av med deres særlige forrettigheter (kravet om den førstefødte), mens de vedlikeholdt det som loven innebar, dens øverste læresetning. Dette var et politisk genialt skritt. Kravet om den førstefødte var helt klart blitt en kilde til stor forlegenhet for dem, men de kunne ikke oppgi denne første artikkel i en bokstavelig lov, som ikke ga noen plass til «ulydighet». Å gjøre det ville i seg selv ha vært en lovovertredelse til dødsstraff. Ved enda en omfortolking av Loven gjorde de seg selv til stedfortredere for den førstefødte og skaffet seg derved et vedvarende krav på folkets takknemlighet uten noen risiko for seg selv.

«Og Herren talte til Moses og sa, Se, jeg har tatt levittene blant Israels barn *i stedet for alle de førstefødte* som åpner moderskjødet blant Israels barn: derfor skal levittene være mine, fordi alle førstefødte er mine.» (Da de førstefødte som slik skulle innløses utgjorde 273 ganger så mange som de levittene som løskjøpte dem, måtte det betales 5 shekels for hver av disse 273, pengene skulle gis «til Aron og hans sønner».)

Med utgangspunkt i deres nye status for forløsere, fastla levittene mange flere «lover og regler» i *Fjerde Mosebok*. De hersket ved hjelp av terror og fant på sinnrike måter til å innpode den; et eksempel er deres «sjalusi-prøve». Hvis en mann ble «besjelet av sjalusi», var han ved lov forpliktet til å trekke sin kone for levitten, som ved alteret brygget og ga henne en drikk «bittert vann» og sa, «Dersom ingen mann har ligget med deg, og du ikke har vært på gale veier med en annen i stedet for din mann, da skal du være fri fra dette bitre vann som er forbannet. Men hvis du har vært på gale veier og vært sammen med en annen enn din mann, og hvis du er smittet, og hvis en annen mann har ligget med deg ... da skal Herren forbanne deg iblant ditt folk og Herren skal la dine lår råtne og din mave svulme opp.»

Så måtte kvinnen drikke det bitre vannet, og hvis hennes mage svulmet opp, utførte prestene «lovens fylde» og straffet henne med døden. Den makt som en slik lov la i hendene på presteskapet, er innlysende. Idet den tillegges Guds direkte ordre, likner den en afrikansk heksedoktors framgangsmåter.

Loven gis sin endelige trimming i denne siste bok som ble samlet. Den gis i liknelsen om Moses og midjanittene. Leseren vil ha lagt merke til at Moses' liv og gjerninger, som beskrevet i *Andre Mosebok*, gjorde ham til grenseløs forbryter under *Femte Moseboks* Andre Lov og de mangfoldige revisjoner i *Tredje*- og *Fjerde Mosebok*. Ved å søke tilflukt hos midjanittene, ved å gifte seg med den midjanittiske yppersteprests datter og motta undervisning i preste-seremonier av ham, og på andre måter, hadde Moses «horet med andre guder», hadde «tatt en av deres døtre» osv. Da hele lovens konstruksjon hvilte på Moses, i hvis navn budene imot disse ting var nedfelt i de senere bøker, måtte det helt klart gjøres noe med han, før lovbøkene ble gjort ferdige, ellers ville hele konstruksjonen falle til jorden.

Det siste lille avsnittet av *Fjerde Mosebok* viser hvordan denne vanskelighet ble over-vunnet av de skriftlærde. I disse siste kapitler av Loven bringes Moses i overensstemmelse med «alle lovens forskrifter» og til å tilgis for sine overtredelser ved å massakrere hele det midjanittiske folk, unntatt jomfruene! Ved hjelp av det som i dag ville blitt kalt en fantastisk kuvending, ble Moses gjenopplivet, så han kunne vanære sine redningsmenn, sin kone, sine to sønner og svigerfar. Posthumt ble han satt til å «vende seg fra sin synd» og godkjenne det rase-religiøse dogmet som levittene hadde funnet opp, ved å undergå en fullstendig forandring fra den tidligere legendes godmodige patriark til å være grunnleggeren av deres lov om hat og mord!

I kapittel 25 bringes Moses til å si at «Herrens vrede ble vakt,» fordi folket vendte seg til andre guder. Han blir av Herren kommandert til å «ta alle folkets hoder og henge dem opp i solen for Herren!» – hvorpå Moses gir dommerne beskjed om å «slå i hjel alle de av deres menn som har tilbedte Baal» (Baal-tilbedelse ble i stor utstrekning praktisert i hele Kanaan og Jehova-tilbedelsens konkurranse fra denne kults side falt i særlig grad levittene tungt for brystet.

På denne måten kommer temaet: *religiøst hat,* inn i historien. *Rasehat* tilføyes like etter, da en mann bringer «en *midjanittisk* kvinne fram for Moses». Phineas (Moses' bror Arons barnebarn) går løs på dem og «gjennomborer dem begge, den israelske mann og kvinnen gjennom magen.» På grunn av denne handling «ble pesten stanset», og «Herren talte til Moses og sa: Phineas har snudd min vrede fra Israels barn, fordi *han var nidkjær for min skyld* ... Derfor, se, jeg slutter en fredspakt med ham!»

Slik ble pakten mellom Jehova og det kjetterske aronittiske presteskap atter beseglet i blod (av de levittiske skriftlærde), denne gang ved et rasistisk-religiøst mord, som «Herren» så beskriver som «en forsoning for Israels barn». Moses, som var vitne til mordet, får så beskjed av Herren «Pin midjanittene og slå dem ned.» Symbolikken er klar. Han skal som gjenoppstått slå likt imot «andre guder» (ypperstepresten Jethros gud, hvorfra han hadde fått undervisning) og «fremmede» (hans kone og svigerfars rase).

Levittene gjorde sågar den etterfølgende massakre til Moses' siste jordiske gjerning. Han ble rehabilitert på grensen til evigheten! «Og Herren talte til Moses og sa, Hevn Israels barn på midjanittene; deretter skal du vende tilbake til ditt folk.» Etter denne ordre «bekjempet Moses' menn midjanittene, slik Herren hadde befalt Moses; og de slo i hjel alle mennene ... og tok alle de midjanittiske kvinner og barn til fange og tok alt byttet fra deres byer og alt deres kveg og deres guder og brente deres byer.»

Det var ikke nok. Moses, som var gift med en kjærlig midjanittisk kvinne og far til hennes to sønner, var «vred» på sine offiserer fordi de hadde «latt alle de midjanittiske kvinner leve. For de hadde vært årsaken til at Israels barn hadde forbrutt seg mot Herren på grunn av Peor, og det brøt ut pest iblant Herrens menighet. *Derfor drep alle menn og barn og alle kvinner, som har kjent en mann ved å ligge med ham*. Men alle kvinner og barn, som ikke har kjent en mann ved å ligge med ham, *hold dem i live til dere selv.*» Deretter ramses utbyttet opp; *etter* opptelling av får, okser og esler følger «i alt trettitotusen personer, kvinner som ikke har kjent en mann ved å ligge med ham». Disse ble delt mellom levittene, soldatene og menigheten; «gullet» ble brakt til levittene, «til Herren».

Så fikk Moses endelig lov til å hvile, og Lovens Bøker ble gjort ferdige. Tilskyndelsen kunne neppe gis en mer demonisk form. Kapitlene 25 og 31 i *Fjerde Mosebok* bør sammenholdes med kapitlene 2, 3 og 18 i *Annen Mosebok* for å forstå det fulle omfang av den handling som ble prakket på Jehova og Moses av levittene. Det er en klar advarsel til det utvalgte folk om hva Jehovaismen kom til å bety for dem: det er den dag i dag en advarsel til andre.

Med denne svada endte Loven. Dens forfattere var en liten sekt i Babylon, med noen få tusen tilhengere. Men det skulle vise seg at den makt som denne perverse ideologi hadde, var meget stor. Ved å gi en materiell ambisjon den største betydning den kan få på jorden, identifiserte de seg for alltid med den lavere av de to motsatt rettede krefter, som i all evighet kjemper om makten over menneskets sjel: kjødets lavere instinkter, som bekriger åndens oppadstrebende impuls.

Kristne teologer har høyere tanker om denne lov enn jødiske lærde. Foran meg har jeg en kristen bibel, som nylig er utgitt, med en forklarende notis om at Toraens fem bøker «aksepteres» som sanne, og for den saks skyld også de historiske, profetiske og poetiske bøker. Det følger logisk av det forannevnte dogme, at Det Gamle Testamente har «likeså guddommelig autoritet», som det Nye.

De judeiske (jødiske) lærde sier noe annet. Dr. Kastein sier for eksempel at Toraen er «*en anonym samlers*» verk, som «skapte et *pragmatisk*, historisk verk». Beskrivelsen er nøyaktig. Skribenten eller skribentene skapte en *versjon* av historien, som er subjektivt skrevet for å underbygge det kompendium av Loven som var bygd på det. Og både historien og Loven var beregnet på å tjene et *politisk* formål. «Det lå en samlende idé til grunn for det», sier dr. Kastein, og denne samlende idé var stamme-nasjonalisme i en mer fanatisk form enn hva

verden ellers har kjent til. Toraen var ikke åpenbart religion, men, som hr. Montefiore bemerket: «åpenbart lovgivning», iverksatt med et formål.

Mens Loven ble samlet (den ble ikke ferdig før det babylonske «fangenskap» var over) lot de to siste motstanderne deres røst høres, Esaias (Jesajas) og Jeremias. Levittenes fingeravtrykk kan spores i de tilføyelser som ble gjort i deres bøker for å bringe dem på linje med Loven og den dertil hørende «versjon av historien». Forfalskningen er klarest i Esaias bok, som er det best kjente tilfelle, fordi det er det som er lettest å påvise. Femten kapitler av boka er skrevet av noen som kjente til det babylonske fangenskap, mens Esaias levde omkring to hundre år tidligere. Kristne lærde omgår dette ved å kalle den ukjente mann «Deutero-Esaias» eller «Den andre Esaias».

Denne mannen etterlot seg de berømte ord (ofte sitert ute av sammenheng): «Herren har sagt ... jeg vil også gjøre dere til et lys for ikke-jøder, slik at dere kan bli min frelse inntil verdens ende.» Dette var kjetteri etter den loven som var under forberedelse, og levitten har tilsynelatende tilføyd (for den samme mannen ville nok ikke ha skrevet det) de tekststykker som forutsier at «ikke-jødiske konger og dronninger skal bøye seg for dere med sine ansikter mot jorden og slikke støvet av deres føtter ... jeg vil gi dem, som undertrykker dere deres eget kjøtt å spise og de vil bli fordrukne av deres blod som av søt vin; og alt kjøtt skal vite, at jeg er Herren, deres frelser og forsoner.» (Det lyder som Esekiel som var den sanne opphavsmann til den levittiske lov, hvilket vi skal se.)

Jeremias' bok synes å ha vært underkastet levittisk revisjon fra starten av, fordi den velkjente tekst står i skarp kontrast til Jeremias' andre tanker: «Se, jeg har i dag satt dere over nasjonene og kongerikene for å *rykke opp med roten* og *nedbryte* og *ødelegge* ...»

Det lyder ikke som den samme mann som skrev i det neste kapittel: «Herrens ord kom til meg og sa: Gå og rop Jerusalem inn i ørene og si, Herren sa: Jeg husker dere, deres ungdoms vennlighet, deres kjærlige formaninger, da dere gikk etter meg i villmarken i et land som ikke var dyrket opp ... Hvilke mangler har deres fedre funnet hos meg, siden de har forlatt meg ... mitt folk har forlatt meg, livets kilde.»

Jeremias identifiserte så den skyldige, Juda (og for denne forbrytelse kan han svært gjerne ha funnet døden): «Israels frafall er det større unnskyldning for enn *Judas forræderi*.» Israel var kommet i unåde, men Juda hadde *forrådt*. Hentydningen gjelder tydeligvis levittenes nye lov. Så kommer den lidenskapelige protest, som er felles for alle dem som protesterte imot prestenes ritualer og ofre:

«Dere skal ikke stole på usanne ord som sier: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel ...» (formelle, gjentakende besvergelser)» ... men dere skal forbedre deres oppførsel, og det dere gjør, undertrykk ikke den fremmede, den faderløse og enken, utgyt ikke uskyldig blod på dette sted ...» (de rituelle blod-ofre og de foreskrevne mord på frafalne). Vil dere stjele, myrde og begå ekteskapsbrudd og sverge falsk ... og komme og stå foran meg i dette hus, som bærer mitt navn, og si: Vi er fri til å begå alle disse vederstyggeligheter» (den seremonielle syndsforlatelse etter dyre-offer). «Er dette hus, som bærer mitt navn, blitt en røverhule i deres øyne? ... Jeg talte ikke til deres fedre eller befalte dem å bringe meg dyre-ofre den gang jeg førte dem ut av Egypts land ...»

Liksom Jesus senere gjorde det, protesterte Jeremias mot «ødeleggelse» av Loven under påskudd av å oppfylle den. Det er mulig at levittene ennå på Jeremias' tid forlangte at

førstefødte barn skulle ofres, for han tilføyer: «Og de har bygd det høye sted ... for å brenne sine sønner og døtre i ilden; det har jeg ikke forlangt, ei heller har jeg ønsket det.»

På grunn av disse «vederstyggeligheter», fortsatte Jeremias, ville Herren «få lyden av munterhet og glede, brudgommens og brudens stemme, til å forstumme i Judas' byer og fra Jerusalems gater; for landet skal bli lagt øde.»

Det er den berømte politiske spådom som uttales. Levittene, med deres genialitet for perversjon, påberopte seg den senere for å underbygge deres påstand om at Juda falt fordi deres lov ikke ble adlydt, mens Jeremias' advarsel var at deres lov ville ødelegge «det forræderske Juda.» Hvis han gjenoppsto i dag, ville han nok bruke de samme ord om sionismen, for tilstandene er de samme, og de langsiktige konsekvenser synes like forutsigbare.

Da Juda falt, leverte Jeremias sitt mest berømte budskap: det, som de jødiske masser instinktivt søker til, og som den herskende sekt igjen og igjen forbyr dem å handle på: *«Søk fred med en by jeg har ført dere til som fanger, og be til Herren for den; for i denne fred vil dere få fred.»* Levittene ga deres vrede svar i den 137. salme:

«Ved Babylons floder med gråt vi satt ... Våre *plageånder* bød oss å være glade: Syng oss en av Sions sanger. Hvordan kan vi synge Herrens sang i et fremmed land? Hvis jeg glemmer deg, o Jerusalem, så la min høyre hånd visne, la min tunge klebe til min gane ... datter av Babylon, *som skal ødelegges*, lykkelig den, som lønner deg etter fortjeneste. *Lykkelig den, som tar dine små og slår dem imot steinene.*»

I Jeremias' formaning og levittenes svar ligger hele historien om Kontroversen om Sion og dens virkninger for andre, helt fram til våre dager.

Jeremias, som øyensynlig ble henrettet, ville i dag ha blitt angrepet som «sprø», «paranoid», «antisemitt» og liknende. Det uttrykk som den gang ble brukt, var «profet og drømmer». Han beskriver de ærekrenkende metoder som ble brukt imot slike mennesker med ord, som passer nøyaktig til vår tid og til mange mennesker, som har fått sine liv og rykter ødelagt av dem (som denne fortellingen vil vise når den kommer fram til vårt århundre): «For jeg hørte krenkelse av mange, frykt over alt. Rapportér, sier de, og vi vil rapportere det. Alle mine nærmeste var vitner til min hjelpeløshet og sa, han vil sikkert falle i fristelse og vi vil få makt over ham og ta hevn over ham.»

Mens Jeremias var flyktning i Egypt, skrev den andre Esaias i Babylon de menneskekjærlige ord, som lyser som det siste dagslys på bakgrunn av mørket omkring den læren som var i ferd med å få overtaket: «Så sier Herren: Vær rettferdige ... la ikke *den fremmedes* sønn, som har vendt seg til Herren, si: Herren har helt atskilt meg fra sitt folk ... Den fremmedes sønner, som vender seg til Herren for å tjene ham og for å elske Herrens navn ... Også dem vil jeg bringe til mitt hellige fjell og glede dem i mitt bedehus ... *for mitt hus skal kalles bedehus for alle folkeslag*.»

Med dette glimtet av en kjærlig Gud for hele menneskeheten endte protestene. Levittene og deres folk fikk overtaket og dermed «jødenes» virkelige fangenskap, for deres slavebinding under Loven om rasistisk og religiøst hat er det eneste virkelige fangenskap de har lidd.

Slik tidligere israelittiske protestanter gjorde det, talte også Jeremias og den andre Esaias for den menneskeheten som langsomt famlet seg fram mot lyset, mens levittene vendte tilbake til mørket. Selv før Loven var blitt ferdig, hadde prins Sidharta Gautama, Buddhaen, levd og var atter død og hadde grunnlagt den første religion for hele menneskeheten, og hvilte på hans Første Livets Lov: «Av godt vil det komme godt, og av ondt vil det komme ondt». Dette

var svaret på levittenes Andre Lov, skjønt de neppe noensinne hørte om det. Det var også tidens og menneskeåndens uunngåelige svar på Brahmanismen, Hindu-rasismen og den evige herre–kaste-kult (som minner sterkt om bokstavelig jødedom).

Fem hundre år framover lå en annen universell religion, og ytterligere fem hundre år etter den, en tredje. Det lille judeiske folket var av Lovens lenker holdt tilbake fra denne menneskelige utvikling. Det ble forstenet i sin åndelige utvikling, og til tross for dette beholdt dets primitive stammetro liv og energi. Den levittiske lov, som stadig er i kraft i det tjuende århundre, er i sin natur en levning fra svunne tider.

En slik lov måtte nødvendigvis vekke nysgjerrighet først, og deretter forferdelse, blant de folkeslag der jødene levde, eller blant deres naboer hvis de levde for seg selv. Da jødene (judeerne) vendte tilbake fra Babylon til Jerusalem omkring 538 f.Kr., begynte denne virkningen på andre folkeslag. Den gang ble den bare merket gjennom små klaner og stammer, de nærmeste naboene til de hjemvendte judeere i Jerusalem. Siden har den fortsatt i stadig større omfang, den er blitt bemerket av et stadig økende antall mennesker, og har i vårt århundre forårsaket store forstyrrelser blant dem.

Kapittel 5 – Babylons fall

Før «Moseloven» rakk å få innvirkning på andre folkeslag, oppsto en begivenhet i 536 f.Kr., som ville komme til å danne mønsteret for det tjuende århundre e.Kr.: – Babylons fall.

Likheten mellom begivenhetene i nåtiden (dvs. det mønster som tegner seg ved utgangen av de to verdenskrigene) og Babylons fall, er for stor til at den kan være tilfeldig, og den kan nå påvises å være skapt med fullt overlegg. Vestens mennesker i vårt århundre er ikke klar over det, men de har blitt regjert under «judeisk lov», ikke under deres egne lover, av de krefter som har kontrollert regjeringene.

De som opptrer og sluttresultatene ligner hverandre i alle tre tilfeller. På den ene siden av scenen finner vi den fremmede hersker, som har undertrykt og krenket judeerne (eller i dag jødene). I Babylon var det «Kong Belsassar». I første Verdenskrig var det den russiske tsar. I den andre var det Hitler. Overfor denne «forfølger» står den fremmede suverene makt, befrieren. I Babylon var det kong Kyros av Persia. I det andre tilfellet var det herr Balfour. I det tredje var det president Truman.

Mellom disse opponenter står Jehovas seierrike profet, den store mann ved den fremmede herskers hoff. Han forutsier og overlever den ulykken som snart vil overgå «forfølgeren». I Babylon var det profeten Daniel. Under så vel Første som og Andre Verdenskrig i dette århundre var det dr. Chaim Weizmann, sionistprofeten ved de utenlandske hoff.

Dette er persongalleriet. Så kommer sluttresultatet, en Jehovas hevn over «hedningene» og en jødisk triumf i form av en symbolsk «restituering». «Kong Belsassar» blir drept «i den samme natt» som Daniel forutsa hans undergang, og hans rike faller i hans fienders hender. De jødene, som hadde tatt den russiske tsar og hans familie til fange og drept dem ved slutten av den første krigen i det tjuende århundre, siterte dette tidligere tilfellet i et vers «skrevet på veggen» i det rommet der massakren fant sted. Ved slutten av den andre krigen i det tjuende århundre ble nazistlederne hengt på den jødiske forsoningsdag.

Slik har de to verdenskrigene i det tjuende århundre i deres utfall formet seg etter mønsteret i den babylonsk-persiske krig i antikken og som beskrevet i Det Gamle Testamente.

Sannsynligvis har de mennesker som utkjempet denne fortidskrigen trodd at det var annet og mer på spill enn judeernes sak, og at de søkte etter et eller annet formål eller egne interesser. Men i den fortellingen som er overlevert oss, er alt annet slettet. Det eneste tydelige resultat i det bildet som er blitt preget i folks sinn, er Jehovas hevn og judeernes triumf, og de to verdenskriger i det tjuende århundre som fulgte det samme mønsteret.

Kong Belsassar overlever bare som den symbolske fremmede «forfølger» av judeerne (skjønt Jehova gjorde dem til hans fanger som en straff, er han ikke desto mindre deres «forfølger» og må følgelig ødelegges på barbarisk vis). På samme måte er kong Kyros blott middelet til oppfyllelsen av Jehovas løfte om å «la alle disse forbannelser» overgå «deres fiender», når de etter tur har tjent som fangetakere (og følgelig ikke selv har fortjent noen ros, verken som erobrer eller befrier. Han er i virkeligheten ikke bedre enn kong Belsassar, og hans hus vil også bli ødelagt når det blir hans tur).

Etter hva historien forteller om kong Kyros, var han en opplyst mann og grunnlegger av et imperium som strakte seg over hele Vest-Asia. Ifølge de forskjellige leksika «lot han de folkene

han hersket over være frie til å dyrke deres religion og opprettholde deres institusjoner». Så det kan være at judeerne har hatt fordel av den politikken han anvendte overfor alle, og det kan være at dersom kong Kyros kunne gjenoppstå, ville blitt forbauset over å oppdage at det bildet som historien tegner av ham, er av en mann med kun én vesentlig prestasjon: Å returnere noen få tusen judeere til Jerusalem.

I tilfelle han skulle ha tillagt dette spørsmålet noen særlig betydning i forhold til sine øvrige prestasjoner (noe det tjuende århundres politikere tydeligvis gjør), da ville han ved sin tilbakevendelse til jorden i dag blitt gledelig overrasket; for han ville oppdage at han hadde hatt en langt større innflytelses på menneskenes tilværelse i de etterfølgende 2500 årene enn noen annen samtidig hersker. Ingen annen handling i antikken har hatt så store og så tydelige konsekvenser for nåtiden.

I det tjuende århundre e.Kr. har to generasjoner av politikere i deres jakt på jødisk gunst, konkurrert om å spille rollen som kong Kyros. Resultatet har vært at de to verdenskrigene kun ha gitt to varige og bemerkelsesverdige resultater: Jehovas hevn på den imaginære «forfølger» og jødisk triumf i form av en ny «oppreisning». Slik har den symbolske legenden om hva som skjedde i Babylon i det tjuende århundre fått status som opphøyet «lov», overordnet all annen lov og ytterligere status som sannhet og historie.

Legenden som sådan synes å ha vært to tredjedeler usann, eller hva man i dag ville kalle propaganda. Kong Belsassar selv synes å ha vært oppfunnet av levittene. Den historiebok som forteller om Babylons fall, ble samlet flere århundrer senere og ble tilskrevet en viss «Daniel». Den sier at han var en judeisk fange i Babylon som arbeidet seg opp til en høy stilling ved hoffet, og «satt ved kongens port» (Nebukadnesar) på grunn av sin dyktighet i *drømme-tydning*. Det ble overlatt til ham å tyde «skriften på veggen» (*Daniel, 5*).

Kong «Belsassar, Nebukadnesars sønn», fremstilles deretter som om han har fornærmet judeerne ved å bruke «gull- og sølvbegrene» som hans far hadde tatt fra tempelet i Jerusalem under en festmiddag med sine prinser, koner og konkubiner. I løpet denne middagen skriver en manns fingre følgende ord på veggen: «Mene, Mene, Tekel, Upharsin». Daniel blir tilkalt for å fortolke det, og forteller kongen at ordene betyr «Gud har gitt ditt rike talte dager; du er veiet og funnet for lett; ditt rike vil bli delt mellom mederne og perserne». Deretter blir kong Belsassar drept «*samme natt*», og den persiske erobreren, som skal gi jødene «oppreisning», dukker opp.

Slik er både kongens og kongerikets endelikt direkte forbundet med denne fornærmelse imot Juda, og blir ikledt en jehovisk straff og jødisk hevn. Hvilken rolle spiller det da at Daniel og kong Belsassar aldri har eksistert? Ved å innlemme dem i de levittiske skriftene fikk denne anekdoten juridisk gyldighet! Da mordet på den russiske tsar, hans kone, døtre og sønn i 1918 ble direkte relatert til denne legenden, med ord derfra risset inn i en blodstenkt vegg, var det samtidig en innrømmelse av hvem som var opphavsmennene til denne handlingen, og en påberopelse av juridisk rett til å begå den.

Når en gammel legende kan få slike konsekvenser tjuefem århundrer senere, så nytter det ikke mye å påvise at den er usann, for politikere og de menneskemasser som de manipulerer, elsker deres legender høyere enn sannheten. Ut av de tre ledende personer i denne versjon av historien om Babylons fall, er det kun kong Kyros, som med sikkerhet har eksistert. Kong Belsassar og Daniel synes å ha oppstått i levittenes fantasi!

Jewish Encyclopedia, som påpeker at kong Nebukadnesar ikke hadde noen sønn som het Belsassar, og at ingen konge ved navn Belsassar regjerte i Babylon da kong Kyros erobret det, sier upartisk at «*forfatteren til Daniel* simpelthen ikke hadde de korrekte opplysninger», og mener derfor at Daniel ikke skrev *Daniel*. Det er innlysende at dersom en judeisk favoritt ved hoffet ved navn Daniel hadde skrevet boka, ville han i det minste ha kjent navnet på den kongen han hadde forutsagt undergangen til, og derfor hatt «korrekte opplysninger».

Daniels bok er helt klart skrevet av levittene, slik som lovbøkene ble tilskrevet Moses, idet de tålmodig fortsatte med å få historien til å passe til deres lov som allerede var skrevet. Dersom en kong Belsassar kunne oppfinnes med det formål å illustrere og skape presedens, så kunne en profet ved navn Daniel det også. Den tilsynelatende mytiske Daniel er den mest populære av profetene blant nåtidens sionister, som fryder seg over historien om judeernes hevn og triumf som forutsies på veggen, og ser den som en lovlig presedens for alle senere tider. Vårt århundres historie har gjort mer enn noen tidligere for å styrke dem i deres tro, og for dem sender Daniel, med sin «fortolkning» som oppfylles «i den samme natt», det endelige og knusende svar til de tidligere israelsk profeter, de som hadde forstilt seg en kjærlig Gud for alle mennesker. Babylons fall (som det er fortalt av levittene) ga et praktisk bevis på sannheten og styrken i den «mosaiske» Lov.

Men det ville ikke blitt mye ut av det uten kong Kyros, som den ene av de tre hoved-personene som *faktisk* eksisterte og *faktisk* tillot, enten tillot, eller tvang, noen få tusener judeere til å vende tilbake til Jerusalem. På det tidspunkt i historien ble den levittiske politiske teori om overherredømme over fremmede herskere satt på sin første praktiske prøve – og med hell.

Den persiske kongen var den første blant en lang rekke tilfeller av dette fenomenet, å oppnå et ønsket resultat gjennom hemmelig innflytelse på fremmede herskere, utført av den herskede sekt. *Gjennom hans skjebne demonstrerte de at de hadde funnet hemmeligheten ved først å infiltrere og deretter styre fremmede regjeringers handlinger*.

I vårt århundre [20. århundre] var det å beherske regjeringer blitt brakt til en slik grad av makt at de alle i større eller mindre grad var under en overordnet kontroll, slik at deres handlinger alltid endte med å tjene denne overordnede makts ambisjoner. På slutten av denne boka vil leseren se hvordan de ikke-jødiske regjeringer ble påvirket, slik at fiendskap mellom folkene ble pisket opp, og de ble brakt på kollisjonskurs i den overnasjonale makts interesse.

Men leseren må ransake sin egen sjel for å oppdage – om mulig – grunnen til at disse regjeringene underkastet seg.

Kong Kyros var den første. Uten hans støtte kunne sekten ikke ha gjenetablert seg i Jerusalem og overbevist de skeptiske jødiske massene, som fulgte med fra alle kanter av den kjente verden, om at raseloven var virkningsfull og *ville* gå i oppfyllelse i bokstavelig forstand. Årsak og virkning går i lik linje fra Babylons fall til dette århundres store begivenheter. Vesten av i dag skylder i høy grad kong Kyros, den første ikke-jødiske marionett, sin lange rekke av skuffelser og sin nedgang, enn det oppfinnsomme, hemmelig arbeidende presteskap.

«Jødedommen oppsto i den persiske konges navn og med hans rike som autoritet, og slik strekker virkningene av dette, achaemenidernes rike, seg langt og maktfullt, som nesten ikke noe annet, direkte inn i nåtiden», sier professor Eduard Meyer, og denne autoritetens

konklusjon er påviselig sann. Fem hundre år før Vesten oppsto, skapte levittene Loven, og så skapte de gjennom kong Kyros en presedens og et mønster til bruk for Vestens eget fall.

Lovens fem bøker var fortsatt ikke fullførte da kong Kyros erobret Babylon. Sekten i Babylon var stadig opptatt med skrivingen, og den medfølgende versjon av historien, som med eksempler som «kong Belsassar», skulle gjøre det utrolige trolig og skape presedens for barbariske handlinger tjuefem århundrer seinere. Det store flertall av jødene kjente fortsatt ikke noe til loven om *rasemessig* intoleranse som ble forberedt til dem, selv om *religiøs* intoleranse på dette tidspunkt var blitt vanlig for dem.

Sekten manglet fortsatt fullføringen av Loven og deretter å anvende den på deres eget folk. Da dette skjedde i 458 f.Kr. under en annen persisk konge, antok Kontroversen om Sion endelig den form som den stadig, kompromissløst, konfronterer sitt eget folk og resten av menneskeheten med. Navlestrengen mellom jødene og andre mennesker ble dermed til slutt skåret over.

Foran disse isolerte menneskene viftet presteskapet deres versjon av Babylons fall – som et flagg – som ble rettet mot en framtid der de ville bli til en kompakt makt blant andre folkeslag, hvis undergang de måtte gjøre hellig gjennom deres Lov.

Kapittel 6 – Folket gråt

De første som kom til å merke virkningen av den mosaiske lov som levittene var ved å utvikle i Babylon, var samaritanene, som i 538 f.Kr. ønsket de judeerne (jødene) som kom tilbake til Jerusalem, hjertelig velkommen, og som bevis på deres vennskap tilbød å hjelpe til med å gjenoppbygge tempelet som ble ødelagt i 596 f.Kr. Etter levittenes ordre ble samaritanene skarpt avvist, og på grunn av denne uforskammede fiendtlighet ble gjenoppbyggingen av tempelet forsinket inntil 520 f.Kr. (Striden med samaritanene fortsatte i århundrer, inntil våre dager, da de er blitt redusert til noen få dusin sjeler.)

Den vennlige fremferden viser at judeernes nye «Lov» var ukjent for deres naboer, som ble forbløffet over denne avvisning. Loven synes å ha vært likeså ukjent og likeså lite forstått av judeerne selv i dette tidsrom. Lovens bøker var stadig ved å bli samlet i Babylon, og på tross av hva prestene måtte ha fortalt dem, var de på dette tidspunkt sikkert ikke klar over at de skulle atskilles rasemessig så vel som religiøst fra deres medmennesker.

Avvisningen av samaritanene ga det første glimt av hva som skulle følge deretter. Samaritanene var israelitter, sannsynligvis av blandet blod. De dyrket Jehova, men anerkjente ikke Jerusalems overhøyhet, og ville alene av den grunn ha pådratt seg levittenes hat, da levittene i dem så en fare for en israelittisk vekkelse, og mulighet for at Juda kunne bli oppslukt av dem. Så samaritanene ble bannlyst. Selv ved å ta imot så mye som et stykke brød fra en samaritan, brøt judeerne alle levittenes forskrifter og besmittet seg på det frykteligste.

Etter dette første sammenstøtet med deres naboer, så judeerne seg omkring i det ødelagte og avfolkede Jerusalem. Ingen av dem kunne ha vært der før, med mindre de var veldig gamle. De var ikke så mange: de tilbakevendte utgjorde omkring førti tusen, noe som kanskje var en tiendedel eller en tjuendedel av alle dem som i århundrer hadde vært spredt rundt om i andre land av egen vilje.

Det var ikke en lykkelig eller triumferende tilbakevending for disse menneskene, selv om det var en avgjørende politisk suksess for presteskapet. Levittene hadde samme problem som sionistene i 1903, 1929 og 1953: det utvalgte folk ville ikke til det forjettede land. Videre hadde lederne ikke til hensikt å lede denne «tilbakevending». De ville bli i Babylon (liksom sionist-lederne i dag vil bli i New York).

Den løsning som ble funnet i 538 f.Kr. liknet på den som ble funnet i 1946. Fanatikerne var klare til å dra av gårde, og noen få ulykkelige, som var for fattige til å velge, ble samlet sammen for å ta dem med. De som ønsket det privilegiet å forbli i Babylon (under deres egen prins, Eksilarken, i hans egen hovedstad!) ble idømt bøter (på samme måte som rike jøder i Amerika ble presset til å gi midler til den sionistiske stat).

Den jødiske *nasjon* var allerede og ugjenkallelig spredt for alle vinder: den kunne helt klart aldri mer samles igjen i Kanaan. Det var en kjensgjerning som ikke sto til å endre. «Nasjonen vendte ikke tilbake fra eksilet; kun en religiøs sekt», sier professor Wellhausen. Men denne symbolske «tilbakevending» var av største viktighet for presteskapet, for å etablere dets mystiske makt over de spredte masser. Det kunne brukes til å bevise at «Loven» var sann og gyldig, og at «det utvalgte folks» skjebne *var* å ødelegge og dominere.

Deres «tilbakevending» betydde noe helt annet for de få som vendte tilbake, enn for de mange som så på det langveis fra. For de få betydde det muligheten til å dyrke Jehova på den måten og på det sted som var foreskrevet av Loven. For de mange var det en triumf i jødisk nasjonalisme og et varsel om den endelige triumf, som var forutsagt i Loven.

De mange som så på, hadde sett den måten suksessen var oppnådd på: erobreren ødelagt og styrtet og «fangenskapet» transformert til «tilbakevending». Atskillelse hadde vist seg effektivt, og den viktigste metoden for hvordan atskillelsen ble tvunget gjennom, var ghettoen og synagogen. Ghetto (hovedsakelig et levittisk begrep) var blitt etterprøvd i Babylon i form av det lukkede samfunn som judeerne hadde levd i.

Den kollektive høytlesning av Loven hadde også vist seg å være en effektiv erstatning for de hellige ritualer, som etter loven bare kunne finne sted i tempelet i Jerusalem (det var begynnelsen til synagogen). Ghetto- og synagogeinstitusjonene ble tatt i bruk av de spredte samfunnene, og ga dem en følelse av samhørighet med judeerne i eksil og de tilbakevendte judeerne.

Slik var den «religiøse sekt» som «vendte tilbake» til et Jerusalem de ikke kjente, kjernen i nasjonen-i-nasjonen, staten-i-staten. Presteskapet hadde vist seg i stand til å opprettholde deres eget teokrati uten deres eget territorium og under en fremmed konge. De hadde regjert deres tilhengere under deres egen lov. Om denne lov, som første gang ble påtvunget judeerne i Babylon, sier dr. Kastein: «I stedet for den gamle stats konstitusjon ble det etablert gruppeselvstyre, og i stedet for statsmakten oppsto en annen makt, som var mer pålitelig og holdbar: *det strenge og ubarmhjertige regime, som ble påtvunget gjennom forpliktelsen til å vise betingelsesløs lydighet overfor reglementer rundt ritualene*.»

Disse ord fortjener et nøye studium. Mange av disse «reglementer omkring ritualer» er blitt sitert i denne boka. Det var lykkes levittene i «fangenskap» og på fremmed jord å «påtvinge» et «strengt og ubarmhjertig regime». Prestasjonen er enestående og det er den er fortsatt fra den tid og fram til i dag.

«Fremmede» er vanligvis forbløffet over hvordan den herskende sekt kunne opprettholde et så fast grep om et samfunn som var spredt ut over hele verden. Denne makt er i siste ende basert på terror og frykt. Dens mysterier holdes skjult for den fremmede, men ved flittig studium kan han erverve seg en viss forståelse av dem.

Våpenet: «bannlysing» er fryktet, og frykten som våpenet gir, hviler i noen grad på jødedommens bokstavelige tro på de forbannelser som gjennomgås i *Femte Mosebok* og andre bøker. *Jewish Encyclopedia* vitner om denne troen, som fortsatt eksisterer. I et slikt henseende er det en sterk likhet med visse afro-amerikaneres frykt for voodoo-forbannelser. Å bli utelukket fra sin gruppe er en svært fryktet straff (og var før i tiden ofte drepende), noe det i våre dager er funnet mange eksempler på.

For fromme (eller for den saks skyld overtroiske) jøder er Tora-Talmud den *eneste* lov, og hvis de formelt underkaster seg lovene i de landene der de lever, er det med indre reservasjon. Under denne, den eneste lov, utøver presteskapet all juridisk og dømmende makt (og har ofte formelt fått dette overdratt av regjeringer), og Loven innebærer i mange tilfeller dødsstraff. I praksis har presteskapet i lukkede samfunn i diasporaen ofte eksekvert denne straffen.

Det Jerusalem, som noen få kom tilbake til, var den gang langt fra Babylon, og etter deres første kupp (avvisningen av samaritanenes tilbud om vennskap), var levittene åpenbart ute av stand til, på god avstand, å undertrykke normale menneskelige impulser. Judeerne begynte å

finne seg til rette i deres fattige stump av land og begynte å gifte seg med sine naboer. De brøt ingen lov som de hadde kjennskap til. Lovens bøker fortsatte å bli samlet i Babylon; de kjente til Salomos hundrevis av koner og Moses' midjanittiske svigerfar, men de visste ennå ikke at Moses var blitt gjenopplivet for å utrydde alle midjanitter, unntatt jomfruene. Så de giftet seg med sønner og døtre av stammene i nabolaget, og denne naturlige blanding fortsatte i omkring åtti år etter deres tilbakevending.

I løpet av denne perioden fullendte levittene i Babylon Loven, og dens virkninger har alle folkeslag senere fått merke. Esekiel, som var av yppersteprest-familie, ble dens hovedarkitekt, og sannsynligvis bærer av alle fem bøkene slik de er overlevert, hans kjennetegn. Han var grunnleggeren av intoleranse, rasisme og hevn som religion, og av mord i Guds navn.

Esekiels bok er den mest betydningsfulle av alle bøkene i Det Gamle Testamente. Den er enda mer betydningsfull enn Femte Mosebok, Tredje Mosebok og Fjerde Mosebok, fordi den synes å være kilden hvorfra de mørke ideer i disse bøkene første gang sprang ut. For eksempel vil den som studerer de forbannelser som oppregnes i Femte Mosebok, være tilbøyelig til å få en mistanke om at den guddom, i hvis navn de er uttalt, var av diabolsk og ikke guddommelig natur. Navnet «Gud» i den betydning vi vanligvis legger i det, kan ikke kobles sammen med slike trusler. I Esekiels bok for den som studerer den sin mistanke sterkt bekreftet. Esekiel legger selve Gud i munnen at han hadde skapt onde lover for å skape elendighet og frykt! Dette står i kapittel 20, og gir nøkkelen til hele mysteriet om «Moseloven».

I denne teksten synes Esekiel å besvare Jeremias' angrep på levittene i saken om ofring av den førstefødte: «Og de har bygget høye steder for å brenne deres sønner og døtre i ilden; *det har jeg ikke bedt om, ei heller lå det meg på hjertet*». Esekiel er ikke særlig bekymret over sønnenes og døtrenes skjebne, men er helt klart rasende over påstanden om at Herren *ikke* har bedt om ofre av de førstefødte, når de skriftlærde gjentatte ganger tilskrevet ham dette forlangende. Hans svar dreier seg kun om å vise at det *har* Gud bedt om, og å rettferdiggjøre presteskapet. Innrømmelsen av at dette forlangende var ondt, er henslengt og nonsjalant, som om det var uten betydning:

«Jeg er Herren din Gud; følg mine regler og overhold mine bud ... Uansett at barna gjør opprør mot meg; de fulgte ikke mine regler og holdt ikke mine bud ... så sa jeg at jeg ville utløse min vrede over dem, å la min vrede komme over dem i villmarken ... *Derfor ga jeg dem også regler og bud, som ikke var gode, som de skulle etterleve. Og jeg gjorde deres egne gaver urene, fordi de sendte alt det som åpner skjødet gjennom ilden, for å gjøre dem ulykkelige, for at de skal vite at jeg er Herren.»*

Kristne teologer som vurderer at Det Gamle Testamente er av «likeså guddommelig autoritet» som Det Nye, inkluderer sannsynligvis dette utsagn! Esekiel forbød den gang enhver protest ved å tilføye: «Og hvis dere tviler, o Israels Hus? Så sant jeg lever, sier Herren, jeg vil ikke at deres stiller spørsmål om meg.»

Esekiel opplevde Judas fall og flyttingen av sekten til Babylon, så hans bok er delvis en øyevitneberetning. Bokas andre del, den «profetiske», viser at denne grunnleggeren av bokstavelig jødedom har vært en mann med mørke, til og med demoniske tvangstanker; sannsynligvis kan deler av *Esekiels bok* neppe trykkes som noe som helst annet sted enn en Bibel.

I begynnelsen av boka beskriver han (med ord som han også tilskriver Gud) en beleiring av Jerusalem, der han, Esekiel, for å sone «folkets urettferdighet», får beskjed om å spise

menneskelig avføring som blir brakt for hans øyne. Da han hevder at han alltid har overholdt spisereglene og aldri har inntatt noe urent, blir det formildet til kugjødsel. Så truer han lovbryterne med kannibalisme, en forbannelse som levittene la stor vekt på:

«... fedrene skal ete sønnene midt iblant dere, og sønnene skal ete deres fedre ... en tredjedel skal falle for sverdet ... og jeg vil spre en tredjedel for alle vinder ... hungersnød og ville dyr ... pest og blod ...»

Alt dette er gjengjeldelsen for ulydighet, ikke for onde gjerninger. Forbannelser følger side opp og side ned, og Jehova lover å bruke ikke-jøder som middel for straff: «Derfor vil jeg bringe dere de verste av hedningene ... og de skal eie deres hus.»

Idet han beskriver hva som skal skje med dem som «tilber andre guder», ser Esekiel i en karakteristisk visjon, «de som har makt over byen» (Jerusalem) «komme nærmere hver mann med sitt ødeleggende våpen i hånden.» «Den som har sitt blekkhorn med seg, får beskjed av Herren om å «gå igjennom Jerusalem og sette et merke i pannen på de menn som sukker og gråter over alle de vederstyggeligheter som skjer i den» (det er fanatikerne (zelotene), som er svært «lydige»).

Da pannene var merket, siterer Esekiel Herren for å si til mennene «innenfor min høre-vidde»: «Gå nå igjennom byen og slå i hjel, la ikke deres øyne forlede dere til å spare noen, og ha ingen medlidenhet; slå i hjel gammel og ung, også jomfruer og små barn og kvinner; men kom ikke noen mann nær som bærer merket ... og de gikk og slo i hjel i byen.»

Etter Esekiels tid har man nok ansett det for fornuftig å bli sett sukkende og gråtende i Jerusalem; kanskje er det derfra Klagemuren stammer. Kapittel etter kapittel av plager følger, alltid med den lokkende betingelse at dersom synderne vender seg fra sin ondskap i retning av lydighet, vil det skje hedningene enda verre ting:

«Jeg vil ta dere fra hedningene og samle dere sammen i alle land, og jeg vil bringe dere inn i deres eget land ... Og dere skal dvele i det land som jeg ga til deres fedre og dere skal være mitt folk og jeg skal være deres Gud ... Samle dere og kom; samle dere fra alle sider til mitt offer, som jeg bringer dere, et stort offer for dere, et stort offer på Israels fjell, at dere kan spise kjøtt og drikke *blod*. Dere skal spise de mektiges kjøtt og drikke *blodet* fra verdens prinser ... Og dere skal spise fett til dere er mette og drikke *blod* til dere er beruset ... og jeg vil sette min herlighet blant hedningene og alle hedninger skal se min dom, som jeg har fullført og min hånd som jeg har lagt på dem.»

Mens den grenen av skriftlærde, som var grunnlagt av Esekiel, fortsatte med å samle sine lover i åtti år i Babylon, utviklet de hjemvendte judeere i Jerusalem normale forhold til sine naboer. De hadde aldri kjent til det skinnhellige styre og den utelukkelse som var ved å bli forberedt for dem i Babylon. Mange ba stadig til «andre guder» om regn, god høst og kveg og til Jehova hvis det var stridigheter i stammen.

Så – i 458 f.Kr. – slo levittene til.

Deres Lov var klar, hvilket i seg selv ikke var av stor viktighet. *Den persiske konge var parat til å gjennomtvinge den for dem*, og det var av største viktighet den gang og den dag i dag. For første gang presterte den herskende sekt det de siden har prestert igjen og igjen: på en eller annen måte fikk de en fremmed hersker, som var deres tilsynelatende herre og etter alle ytre forhold å dømme en mektig mann, til å stille sine soldater og penger til deres disposisjon.

På denne dagen i 458 f.Kr. ble judeerne i Jerusalem endelig avskåret fra menneskeheten og gjort til slaver på en måte de aldri hadde kjent til i Babylon. Det var den virkelige «start på

kontroversen». Historien fortelles i Esras og Nehemias' bøker, de levittiske utsendinger fra Babylon, som var blitt sendt til Jerusalem for å tvinge igjennom Esekiels lov.

Esra, som var yppersteprest, kom fra Babylon til Jerusalem med et følge på omkring 1500 mann. Han kom i den persiske konges navn (Artaxerxes den langhåndede), med persiske soldater og persisk gull. Han ankom akkurat som Chaim Weizmann ankom til Palestina i 1917 med støtte av amerikanske penger og makt. Esra var juridisk sett en babylonsk utsending (Weizmann, en russiskfødt jøde, var juridisk sett en britisk utsending i 1917).

Hvilke midler sekten hadde brukt for å bøye kong Artaxerxes etter deres vilje vil vi aldri få vite. Etter kong Kyros var han den neste mektigste mann, som spilte rollen som marionett, og i vårt århundre er det blitt en uunngåelig forutsetning for offentlig opptreden.

Esra brakte den nye *rase*-lov med seg. Han tvang den først igjennom blant sine egne reiseledsagere, idet han kun tillot de å følge med som kunne bevise at de var judeere av avstamning eller levitter. Da han nådde Jerusalem, ble han «fylt av redsel og avsky» (dr. Kastein) ved å se de fremherskende blandede ekteskap. Judeerne fant lykke på deres måte. «Ved å tolerere *raseblanding* med nabostammene hadde de etablert *fredelige forhold, basert på familierelasjoner*.»

Dr. Kastein (som var like fylt av redsel og avsky ved å se dette mange århundrer senere) må innrømme at judeerne ved denne blanding bare «fulgte deres tradisjon slik den var kjent for dem på den tid» og ikke hadde brutt noen lov som de kjente til. Esra brakte Esekiels *nye Lov*, som enda en gang erstattet den gamle «tradisjon». I egenskap av utsending fra den persiske konge kalte han Jerusalems beboere sammen og fortalte dem at alle blandede ekteskap skulle oppløses. Heretter var «fremmede» og alt fremmed strengt forbudt. En kommisjon av «eldste» ble etablert for å oppløse alle de inngåtte ekteskap og slik ødelegge de «fredelige forhold basert på familierelasjoner».

Dr. Kastein sier at «Esras forholdsregler var utvilsomt *reaksjonære*. De opphøyde til *en lovs verdighet* en bestemmelse som på det tidspunkt *ikke fantes i Toraen*» (som levittene i Babylon jo stadig var ved å skrive). Dr. Kasteins anvendelse av ordet «verdighet» i denne forbindelse er av interesse. Hans bok ble utgitt i Berlin i det selvsamme år, tjuefire århundrer senere, da Hitler satte nøyaktig den samme slags lov i kraft. Den ble da kalt «infam» av sionistene, og de vestlige hærer ble satt til å ødelegge den, det motsatte av den rollen de persiske soldatene hadde spilt i 458 f.Kr.

Virkningen av denne handling var den helt naturlige, så vel i 458 f.Kr. som i 1917 e.Kr.: De omkringboende folkeslag ble fornærmet og rystet over denne uvarslede oppfinnelse. De så det som en trussel mot seg selv, og de angrep Jerusalem og rev ned symbolet på det mindreverdet som de ble anklaget for: byens murer. På det tidspunkt var Esra, akkurat som en sionist i det tjuende århundre, vendt tilbake til sitt hjem i utlandet, for igjen begynte den kunstige strukturen å smuldre, og naturlige tendenser ble gjenopptatt: blandede ekteskap ble igjen inngått, og førte på ny til «fredelige forhold basert på familierelasjoner». Kun makt kan forhindre at dette skjer.

Tretten år senere, i 445 f.Kr., slo de «eldste» i Babylon til igjen. Nehemias er enda en skikkelse, som er like typisk for vårt århundre, som den var i Babylon. Han var av judeisk avstamning og hadde en høy stjerne hos den persiske konge (som sionistiske «rådgivere» i dag til vanlig har en høy stjerne hos britiske statsministre og amerikanske presidenter. Parallellen kan ikke komme stort nærmere). Han var munnskjenk for selveste Artaxerxes. Han kom fra

Babylon til Jerusalem med diktatorisk makt og menn og penger nok til å gjenoppbygge byens mur (for *persernes* regning; parallellen til i dag fortsetter), og slik ble det den første virkelige ghetto. Den var tom, og da murene var ferdige, forlangte Nehemias at hver tiende judeer skulle velges ved loddtrekning til å bo innenfor den.

Rase var slik blitt den øverste, om enn stadig uskrevne, doktrine i Loven. Jehova-tilbedere, som ikke tilfredsstillende kunne overbevise de persiske embetsmenn og de levittiske «eldste» om sin avstamming, ble avvist «med redsel» (dr. Kastein). Enhver mann skulle bevise «sin avstamnings udiskutable renhet» fra fødselsregistrene (Hitlers lovgivning i det tjuende århundre om ariske bestemødre var mindre ekstrem).

Så, i 444 f.Kr., fikk Nehemias Esra til å utforme forbudet i Toraen mot blandede ekteskap, så det endelig ble en del av den sterkt endrede «lov» (og David og Salomon ble sannsynligvis posthumt forkastet). Lederne av klaner og familier ble kalt sammen og skulle skrive under på at de og deres folk ville overholde alle regler og bud i Toraen, med særlig vekt på den nye regel.

I *Tredje Mosebok* ble den nødvendige tilføyelse laget: «Jeg har *atskilt* dere fra andre folkeslag for at dere skulle være mine.» Deretter måtte ingen judeer, under trusselen om dødsstraff, gifte seg utenfor klanen. Enhver som giftet seg med en fremmed kvinne, begikk en synd imot Gud (*Nehemias*, 13 ... Dette er lov i den sionistiske stat i dag). «Fremmede» måtte ikke komme inn i byen, slik at judeerne kunne bli renset for alt fremmed.

Nehemias og Esra var begge øyevitner. Nehemias er den ideelle, uomtvistelige forteller: Han var til stede, han var diktatoren, det var hans gjerning. Han sier om begivenheten, da Esra for første gang leste denne nye loven for Jerusalems beboere:

«Alle menneskene gråt da de hørte lovens ord.»

Disse ordene fra samtids-journalistikk får sceneriet til å stå klart for den nåtidige lesers øyne, som om det var skjedd for tjuefire timer siden, og ikke for tjuefire århundrer siden. Han ser den gråtende, ghettoiserte vrimmelen av mennesker i 444 f.Kr. gjennom den manns øyne, som med persiske krigere ved sin side, tvang dem inn i deres først virkelige fangenskap, det åndelige fangenskap, som deretter ville omslutte enhver som kalte seg «jøde».

Nehemias ble værende i Jerusalem i tolv år, og vendte så tilbake til hoffet i Babylon. Straks begynte den kunstige strukturen han hadde satt opp i Jerusalem å smuldre, slik at han noen år senere igjen kom tilbake til byen, hvor det igjen var blitt inngått noen blandede ekteskap. Han tvang igjennom at disse ble oppløst og etablerte «strenge straffer» for flere overtredelser av den typen. Deretter «studerte han igjen omhyggelig fødselsregisteret med tanke på streng anvendelse av utvelgelsesprinsippet» og forkastet alle, selv aronittiske familier, dersom den minste feil kunne oppdages i deres avstamning. Endelig «renset han nådeløst» samfunnet for alle som ikke hadde utvist «ubetinget og uten forsinkelser troskap overfor den etablerte orden og lov» og fikk hele folket til å fornye sin ed.

Dette er kjent under betegnelsen «Den *Nye* Pakt» (– slik som *Femte Mosebok* var den *Andre* Lov. Disse kvalifiserende ord er milepælene i det kjetteriet som skulle iverksettes). Den Nye Pakt skulle underskrives på levittisk ordre og under persisk press av hver enkelt mann i Jerusalem, som om det var en forretningsavtale. Så dro Nehemias endelig tilbake til Babylon, hans hjem, idet han hadde «fullbrakt sin oppgave, å isolere folket» og «etterlot seg et samfunn som i *den formen det da inntok*, hadde erklært seg enig i alle fundamentale spørsmål og kunne klare seg selv. Han hadde organisert deres hverdagsliv for dem, og bygget opp deres åndelige

fundament». Disse ord er dr. Kasteins. Leseren har også i hans ord sett med hvilke midler menneskene i Jerusalem var blitt brakt til å «erklære seg enige i alle fundamentale spørsmål».

På dette tidspunkt var det gått omtrent fire hundre år siden Israels avvisning av Juda og tre hundre år siden den assyriske erobringen av Israel. Denne perioden hadde levittene brukt til å fullføre perversjonen av den eldre tradisjon, til å felle ned deres rase-religiøse lov på skrift og endelig til å smekke den som håndjern på judeerne i den lille persiske provinsen, Juda. Det *hadde* lykkes dem å formidle deres fanatiske stammetro og realisere deres lille teokrati. De hadde igangsatt en katalyse, som skulle bre seg gjennom århundrene.

I mer enn hundre generasjoner etter den dagen da Den Nye Pakt ble gjennomtvunget med persisk våpenmakt, og de menneskene som hadde grått ble tvunget til å underskrive den igjen, har utallige mennesker av forskjellige avstamninger – men holdt mer eller mindre fast av denne lovs bånd – båret dens byrde og arv, åndelig isolert fra resten av menneskeheten. Det merkelige paradoks består. Skjønt deres innesperring var tenkt ut av levittene, var lenkene persiske. På denne dag og i den følgende tid, har fremmede våpen og fremmede penger holdt dem innesperret i deres fortsatte fangenskap, som den fanatiske sekt har diktert det.

Hvor ligger ansvaret plassert mellom dem som presser til en handling og dem som begår den? Dersom svaret er at det største og endelige ansvar ligger hos gjerningsmannen, så er historiens dom ubestridelig, om enn litt merkelig, den at ansvaret for jødedommens kjetteri hviler på ikke-jøder, som fra den persiske konges tid og like fram til dette århundre har adlydt den sekten som hadde tenkt det ut.

Det *var* et kjetteri: Den dag kong Artaxerxes' soldater tvang Jerusalems beboere til å underskrive Esekiels Nye Pakt, *ble perversjonen av den tidligere israelittiske tradisjon* fullbrakt *og bekreftelsen av Gud ble erstattet med benektelsen av Gud.*

Det var ikke lenger noen likhet mellom den Gud som hadde gitt moralske bud og Esekiels ondskapsfulle guddom, som kunne skryte av at han hadde beordret mennesker til å drepe deres førstefødte for å inngi dem frykt for ham! Dette var ikke åpenbart av Gud, men var en menneskeskapt guddom, inkarnasjonen av primitiv stammementalitet. Det som disse mennesker for så lenge siden underskrev under tvang i Den Nye Pakt, var enten den formelle benektelse av Gud eller den formelle påstand at Gud var Juda, og det er faktisk den påstanden som ofte åpent framsettes i vår tid av sionister, så kjetteriet dermed blir åpenlyst bekreftet:

«Gud er opptatt i Israels nasjonalisme. Han blir det nasjonale etos ... Han skaper verden i det hebraiske språk. Han er den nasjonale Gud» (Rabbiner Solomon Goldman).

«Vi og Gud er vokst opp sammen ... Vi har en nasjonal Gud ... Vi tror at Gud er jøde, at det ikke finnes noen engelsk eller amerikansk Gud» (Maurice Samuel).

«Det var ikke Gud som ville dette folk og dets betydning. Det var dette folk som ville Gud og denne betydning» (dr. Kastein).

Disse uttalelsene er tydelige, og slike vendinger er lette å sette på papiret i dette århundre i New York eller Chicago, London eller Berlin. Men ved affærens begynnelse skjedde det slik som Neremias berettet:

«Alle menneskene gråt da de hørte 'Lovens ord'», og senere har det gitt grunn for mange andre til å gråte.

Kapittel 7 – Oversettelse av Loven

Den viktigste hendelsen i de neste fire hundre år var (som det skulle vise seg) den første oversettelsen av de judeiske skrifter (senere kjent som Det Gamle Testamente) til et fremmed språk, gresk. Dette satte (og setter stadig) «hedningene» i stand til å bli delvis kjent med loven, som bestemte deres egen slavebinding og ødeleggelse, og samtidig jødenes overherre-dømme. Hadde det ikke vært for denne oversettelsen, ville jødedommens natur ha forblitt et spørsmål om gjetninger, mens oversettelsen gjorde det til et spørsmål om vitnesagn og beviser.

Av denne grunn er det ved første øyekast overraskende at oversettelsen noensinne ble lagd (ifølge tradisjonen av syttito jødiske lærde i Alexandria mellom 275 og 150 f.Kr.). Dr. Kastein forklarer at det ble gjort «med det spesifikke mål å gjøre den forståelig for grekerne. Dette førte til *forvrengning og ordkløveri, endring av betydninger og mange tilfeller av å sette generelle uttrykk og ideer i stedet for uttrykk som var av rent lokal og nasjonal karakter»*.

I dette tilfelle er dr. Kasteins ord dårlig valgt dersom det var meningen å skjule det som skjedde. En sak blir ikke gjort «forståelig» for andre ved forvrengninger og ordkløveri, endring av betydninger og ved å sette tvetydige vendinger i stedet for nøyaktige uttrykk. Videre må en så lærd person ha visst hva som står i *Jewish Encyclopedia*, at den senere Talmud fortsatt «forbød å lære en ikke-jøde om Toraen», enhver som gjorde det «fortjente døden». Faktisk anså Talmud det for så farlig at hedninger skulle få kjennskap til Loven, at man etablerte den *muntlige* Tora, som et siste gjemmested for Jehovas hemmeligheter i sikkerhet for enhver ikke-jødes øyne.

Når de judeiske skriftene ble oversatt til gresk, var det ikke for grekernes skyld (dr. Kastein skrev for et overveiende ikke-jødisk publikum). Grunnen var temmelig sikkert den at jødene selv hadde bruk for oversettelsen. Judeerne hadde mistet sitt hebraiske tungemål i Babylon, og talte arameisk. (Deretter ble hebraisk et mysterium for presteskapet, «det hadde vært et av de *hemmelige* bånd som bandt jødene sammen i diasporaen», som dr. Kastein sier). Men den største enkelte gruppe jøder var i Alexandria, der gresk ble deres hverdagsspråk. Mange av dem kunne ikke lenger forstå hebraisk, og en gresk versjon av deres lov var nødvendig som grunnlag for den rabbinske fortolkning av den.

Fremfor alt, de «eldste» kunne ikke forutse at det århundrer senere i verden ville oppstå en ny religion, som ville overta deres skrifter som en del av sin egen bibel, og således bringe «den mosaiske lov» fram for øynene til menneskeheten. Dersom *det* hadde vært mulig å forutse, ville den greske oversettelse kanskje aldri blitt laget.

Ikke desto mindre ble oversetterne tydeligvis minnet om av prestene at deres arbeide for første gang ville bringe Loven under ikke-jødisk gransking. Derav forvrengninger, dreininger, endringer og erstatninger, som nevntes av dr. Kastein. Et enkelt tilfelle av den slags forekommer tilsynelatende i *Femte Mosebok* 32,21; den oversettelsen som er overlevert til hedningene henviser vagt til «en tåpelig nasjon», mens referansen i den hebraiske original, ifølge *Jewish Encyclopedia*, er til «nederdrektige og ondskapsfulle ikke-jøder».

Hva var det som ble oversatt? Først lovens fem bøker, Toraen. Etter «Den Nye Pakt» som ble påtvunget beboerne i Jerusalem av Esra og Nehemias, hadde presteskapet i Babylon gitt

Toraen enda en revisjon: «Enda en gang ga *anonyme redaktører deres fortidige historie, deres tradisjoner, lover og skikker en betydning*, som var helt i overensstemmelse med teokrati, og anvendelig på denne regjeringsform ... Den form, som Toraen nå fikk, var den endelige og avgjørende form, som ikke måtte endres med et eneste komma, ikke en eneste tanke, ikke et ord eller bokstav av den måtte endres.»

Når dødelige mennesker igjen og igjen «gir mening» til noe som skal være uforanderlig og presser all åndelig tradisjon inn i rammene av deres verdslige politiske ambisjon, så kan det som blir tilbake, ikke være en original åpenbaring fra Gud. Det som hadde skjedd var at den tidligere israelittiske tradisjon var blitt slettet eller annullert, og i dens sted ble satt den jødiske raselov i sin «endelige og avgjørende form».

Den samme metoden hadde blitt fulgt i samlingen av andre bøker, historiske profetiske eller lyriske. Daniels bok for eksempel, ble ferdig omtrent ved denne tid, det vil si omkring fire hundre år etter de begivenheter det ble fortalt om i den. Det var ikke så underlig at den anonyme forfatter hadde gått feil i sine historiske kjensgjerninger. Dr. Kastein er åpen rundt den måten disse bøkene ble lagd:

«Utgiverne som ga *Josvas, Dommernes, Samuels* og *Kongenes* bøker deres endelige form, samlet *alle fragmenter* (av de gamle lærer og tradisjoner) og «*fortolket* dem kreativt ... Det var umulig alltid å tilskrive bestemte ord til bestemte personer, for de hadde så ofte arbeidet *anonymt*, og *da utgiverne gikk mer opp i emnet enn i filologisk nøyaktighet*, slo de seg til ro med å tråkle profetenes ord sammen som best de kunne» (denne metoden forklarer kanskje at en identisk «messiansk» profeti tilskrives to profeter. *Jesaia 2, 2-3* og *Micah* 4, 1-4 og for de utallige gjentakelser som finnes i andre bøker).

Emnet var derfor det viktige, ikke historisk sannhet eller «filologisk nøyaktighet» eller Guds ord. Emnet var politisk nasjonalisme i den mest ekstreme form verden noen gang har sett, og ensretting etter dette dogmet var den eneste regel som skulle følges. Den måten hvorpå disse bøkene ble samlet, etter at Juda var blitt forkastet av Israel og grunnene for det, står klart for enhver som studerer deres opprinnelse.

Det endelige resultatet, som skyldtes forøkningen gjennom fire–fem hundre år og generasjoner av politiserte presters arbeid, ble den boka som ble oversatt til gresk omkring år 150 f.Kr. Etter Jesu liv ble det og Det Nye Testamente oversatt til latin av St. Hieronymus, siden begge «ble betraktet av kirken som av like guddommelig autoritet, og som deler av én og samme bok» (fra et typisk moderne leksikon), en teologisk erklæring, som formelt ble bekreftet av Konsilet i Trento i det sekstende århundre i vår tid og er blitt akseptert av nesten alle protestantiske kirker, skjønt i denne sak ville de ha hatt god grunn til å protestere.

I betraktning av de endringene som ble gjort ved oversettelsen (se dr. Kasteins ord ovenfor), kan ingen andre enn jødiske lærde i dag si hvor tett Det Gamle Testamente kommer den hebraisk-arameiske original, som er overlevert fra den første oversettelsen til gresk, som den ene av to seksjoner av den kristne bibel. Omfattende rettelser ble helt klart foretatt, og dessuten er det den «muntlige Tora», og endelig den talmudiske fortsettelsen av Toraen, så den ikke-jødiske verden har aldri kjent den fulle sannheten om den jødiske «lov».

Ikke desto mindre finnes alt det avgjørende i Det Gamle Testamente, slik dette er overlevert til kristendommen, og det er det overraskende. Hva som enn måtte være blitt slettet eller endret, så forblir den hevngjerrige stammegud, den barbariske tro og Loven om

ødeleggelse og slaveri tydelig for alle. Faktum er at ingen mengde av fordreininger, forvrengninger, endringer eller andre knep kunne skjule den jødiske lovs natur, når den først var oversatt. Skjønt det ble foretatt forskjønnelser, forblir det underliggende budskap klart, og det er det beste bevis på at da den første oversettelse ble autorisert var det ikke forutsett at den ville nå ut til et universelt publikum.

Med denne oversettelsen som vi nå kjenner som og kaller «Det Gamle Testamente», ble læren om rasehat og ødeleggelse bare litt formildet av tekstforbedringer, inn i Vesten. Det var før Vestens historie var helt begynt.

Da Vesten og kristendommen deretter var blitt nitten hundre og femti år gammel, var de politiske ledere, som nærte dyp respekt for jødedommens sentrale sekt, begynt å tale med from ærefrykt om Det Gamle Testamente, som om det var den bedre halvdel av den boka de påsto at de levde etter. Ikke desto mindre var det, som det alltid har vært, loven om deres eget folks ødeleggelse og slaveri, og alle deres gjerninger førte mot dette mål under den trelldom de aksepterte.

Kapittel 8 – Loven og edomittene

Mens de jødiske skrifter på en samlet måte var på vei, oversatt fra de aleksandrinske jøder til grekerne og deretter til de andre hedninger, fulgte persiske, greske og romerske herskere etter hverandre i lille Judea.

Disse kaotiske århundrene brakte periodens andre viktige begivenhet med seg: edomittenes tvangsomvendelse til jehovaismen («jødedommen» er et ord som øyensynlig først ble anvendt av den jødiske historiker Josefus til å betegne Judeas kultur og livsstil, likesom «hellenisme» beskriver grekernes, og opprinnelig hadde det ingen religiøs side-betydning. I mangel av et bedre ord vil det nå bli brukt i denne boka til å identifisere den rase-religion som var blitt etablert av levittene ved deres perversjon av den «Mosaiske Lov»).

Man har kun historiske opptegnelser om én ytterligere masse-omvendelse til jøde-dommen, og den fant sted åtte-ni århundrer senere og var av avgjørende betydning for vår generasjon, som vi skal se. Individuell omvendelse var derimot alminnelig i denne perioden, og det ble tilsynelatende tilskyndet, selv av rabbinerne, for ifølge Sankt Matteus sa Jesus bebreidende til de skriftlærde og fariseerne at de «reiser over sjø og land for å få én tilhenger».

Så av en eller annen grunn ble raseforbudet som var blitt introdusert med Den Andre Lov og Den Nye Pakt, ikke gjennomtvunget i denne perioden. Sannsynligvis har forklaringen å gjøre med folketallet. Dersom rase-loven var blitt strengt opprettholdt, ville den lille judeiske stammen vært utdødd og presteskapet med dets tro ville ha vært etterlatt med en slagplan, men ingen hær.

Man blandet seg en del folk imellom, uansett av hvilke grunner. *Jewish Encyclopedia* sier at «tidlig og seint fikk den jødiske stamme styrke ved å oppta utenforstående i seg», og andre autoriteter er enige om dette, så en raseren jødisk stamme må være forsvunnet senest noen århundrer før Kristus.

Ikke desto mindre forble rase-*loven* ved kraft, usvekket av disse unntakene, så i den kristne æra opphørte dette med proselytter (tilhengere) nesten fullstendig, og verdens jøder ble igjen, selv om de ikke nedstammet fra judeerne, et samfunn atskilt fra menneskeheten av et strengt raseforbud. Rasemessig utelukkelse forble og ble igjen den viktigste læresetning i formell sionisme, og den talmudiske regel var at «proselytter er likeså skadelige for jødedommen som kreftskader for et sunt legeme».

Glødende sionister slår stadig hodet i veggen i fortvilelse når de tenker på tilfellet med edomittene, som de påstår beviser det som er sitert ovenfor. Problemet rundt hva som skulle gjøres med dem, oppsto tilsynelatende av prestenes egne knep med historien og Loven. I den første historiske bok, *Første Mosebok*, fremstilles edomittene som en stamme som nedstammer fra Esau («Esau, far til edomittene»), som var bror av Jacob, kalt Israel. Dette slektskap mellom Juda og Edom var tilsynelatende den opprinnelige tradisjon, slik at edomittenes spesielle status stadig var anerkjent, da *Femte Mosebok* ble til i 621 f.Kr., der «Herren sa til Moses»: «Og befal folket og si til dem at de skal gå forbi sine brødre, Edoms barn ... De må ikke blande seg med dem; for jeg vil ikke gi dere noe av deres land, nei, ikke så mye som en fotbredde ... Og når vi *går forbi* våre brødre, Esaus barn ...»

Da *Fjerde Mosebok* ble skrevet, omkring to hundre år senere, hadde situasjonen forandret seg. Da hadde Esra og Nehemias, eskortert av persiske soldater påtvunget judeerne deres raselov, og edomittene var blitt fiendtlige, liksom andre nabofolk (av nøyaktig de samme grunner, som araberne er fiendtlige i dag).

De fikk vite i *Fjerde Mosebok* at det nå var langt fra, at man ikke måtte «blande seg med dem», for nå skulle de «ødelegges fullstendig». Så, i *Fjerde Mosebok*, går Moses og hans følge ikke lenger «forbi våre brødre, Esaus barn»; de forlanger å gå gjennom edomittenes land. Edomittenes konge nekter sin tillatelse, hvorpå Moses velger en annen vei, og Herren lover ham at «Edom skal bli en *besittelse*».

Fra andre tekster i Loven fikk edomittene vite hvilken skjebne som ventet de byene som ville bli tatt i besittelse. I dem måtte ikke noe etterlates levende, som trakk pusten. (De skriftlærde behandlet moabittene likedan. I *Femte Mosebok* blir det befalt Moses: «Vold ikke moabittene sorg og dra ikke i kamp med dem; for jeg vil gi dere av deres land til besittelse.» I *Fjerde Mosebok* lyder den guddommelige befaling at moabittene skal utslettes.)

Derfor var judeerne fra omkring 400 f.Kr. mistrodd og fryktet av nabostammer, inklusive edomittene. Det viste seg at de hadde god grunn til det, for under Judas korte oppblomstring, under hasmonerne, falt Johan Hyrcanus, som var konge og yppersteprest i Juda, over dem, og ved sverdets makt ble de tvunget til å underkaste seg omskjærelse og den mosaiske lov. Av de to sider av loven («ikke blande seg» og «ta i besittelse») adlød han den siste, noe som kanskje kunne ha blitt en tilfredsstillende løsning dersom det hadde vært slutten på saken, for enhver god rabbiner kunne ha fortalt ham at den ene, den andre eller begge befalinger var den riktige («Hvis rabbinerne sier at høyre er venstre eller venstre høyre, skal dere tro det»; dr. William Rubens).

Men det ble ikke slutten på den saken. En lov, som er satt opp på en slik måte, skaper et nytt problem for hvert som blir løst. Det Johan Hyrcanus hadde «tatt i besittelse», skulle han så «ødelegge fullstendig» og «ikke la noe levende tilbake som trakk pusten» av «våre brødre, Esaus barn»? Han adlød *ikke* denne lov og slo seg til ro med den tvungne omvendelse. Men ved å gjøre det, gjorde han seg til lovbryter i den helt store stil, liksom Saul, den første konge av det forente kongerike Israel og Juda, hadde gjort det for lenge siden. For å ha gjort nettopp det samme (å ha spart kong Agag og noe kveg) ble Saul utstøtt, detronisert og ødelagt (ifølge den levittiske versjon av historien).

Johan Hyrcanus hadde to politiske partier å komme overens med. De mer moderate saddukeere, som var tilhengere av monarkiet, synes å ha ønsket å følge rådet om å spare edomittene og nøye seg med å tvinge dem til å bli jøder. Det andre partiet var fariseerne, som representerte det gamle, despotiske presteskap, levittene, og som ønsket å gjenopprette det fullt ut.

Disse fanatiske fariseerne, levittenes arvtakere, ville sannsynligvis ha ham til å følge Loven til punkt og prikke, og «ødelegge edomittene fullstendig». De opponerte rasende mot ham (som Samuel hadde opponert imot Saul), og jobbet for å få styrtet monarkiet. Det som er av spesiell interesse i dag, er at de senere påsto at det var hans mildhet mot edomittene som var skyld i hele Judeas senere ulykke! De så i tempelets andre ødeleggelser og utslettelsen av Judea i 70 e.Kr. den foreskrevne straff for Johan Hyrcanus' ulydighet. Liksom Saul hadde han «syndet».

Fariseerne måtte vente 150 år på å få deres påstand bevist, hvis det da var bevis for noen andre enn dem selv. Fra de omvendte kom en viss Antipater, som endte høyt på strå ved det lille hoffet i Jerusalem (liksom den legendariske Daniel var kommet svært høyere på strå i Babylon og Persia). Fariseerne appellerte til den romerske triumvir, Pompeius, for å få ham til å gå inn i Judea, gjenopprette presteskapet og styrte det lille monarkiet. Deres planer gikk dårlig. Skjønt det hasmoneiske dynasti faktisk ble utslettet i de kaotiske tiårene som fulgte, med små kriger og opprør, ble edomitten Antipater forfremmet, inntil Cæsar gjorde ham til prokurator over Judea, og hans sønn, Herodes, ble av Antonius gjort til konge av Judea!

I den følgende tiden hersket det fullstendig forvirring i den lille provinsen, så den siste rest av uavhengighet forsvant, og Roma, som ikke hadde noe valg, begynte å styre landet direkte.

Tilsynelatende var fariseerne skyld i denne løsningen, da det var de som var opphavsmenn til den romerske innblanding. De skjøv skylden over på «den halvblods» og «emodittiske slave», Herodes. Hadde Johan Hyrcanus bare «adlydd loven» og «ødelagt edomittene fullstendig» 150 år tidligere, ville alt dette ikke ha skjedd, sa de. Det er opplysende å se med hvilken bitterhet og vrede dr. Josef Kastein to tusen år senere reagerte på denne bebreidelsen, som om det var skjedd i går. En sionist i det tjuende århundre, og som skrev i en tid der Hitler kom til makten i Tyskland, var overbevist om at denne ulydighet mot raseloven hadde nedkalt denne andre ulykke over Judea.

Men Judeas ulykke ble også fariseernes seier, som vi skal se, og det er typisk for de paradokser som Sions historie er full av helt fra begynnelsen.

Kapittel 9 – Fariseernes oppstigning

Disse fariseerne, som dannet det største politiske partiet i den lille romerske provins, Judea, besto av den dominerende indre krets, tidligere representanter for det levittiske presteskap. De hadde gjort seg til bærere av den levittiske idé i dens mest fanatiske form, slik den hadde funnet uttrykk hos Esekiel, Esra og Nehemias; de hadde sverget «streng lydighet mot levittisk renhet», sier *«Jewish Encyclopedia*.

Slik som det var lyktes levittene i å seire over de protesterende israelitter og avskjære Juda fra dets naboer, slik var deres etterfølgere, fariseerne, parate til å knuse et hvert forsøk på å gjeninnsette judeerne i menneskeheten. De var den destruktive idés voktere, og det neste kapittel i Sions historie skulle bli historien om deres seier. Akkurat som i levittenes tilfelle, skulle bakgrunnen her være Jerusalems ødeleggelse.

Blant prestene selv var det gjennom generasjonenes løp oppstått noe av et opprør mot de konstante endringer av Loven, som var begynt med Esekiels og Esras skole. Disse prester hevdet at Loven nå var uforanderlig og ikke kunne «omtolkes» mer.

Til denne utfordring (som truer selve roten til jødisk nasjonalisme) svarte fariseerne i dødelig fiendskap: at *de* var vokterne av «tradisjonene» og av den *muntlige lov*, som var overlevert direkte til Moses fra Gud, som aldri måtte skrives ned, men som var overordnet hele resten av Loven. Denne påstand om å besitte Guds hemmeligheter (eller i virkeligheten: å *være* Gud) er den egentlige årsak til den merkelige ærefrykt som så mange generasjoner av jøder har næret for «de eldste». Den har en makt til å skremme, som selv opplyste mennesker i ytterkanten av jødedommen ikke helt kan unnslippe.

Allikevel har det instinktive ønske om å bryte ut av denne trelldommen alltid gitt anledning til et moderat parti innenfor jødedommen, og i denne perioden var det saddukeerne, som representerte storparten av presteskapet og sto for å «holde fred i byen» og å unngå en voldelig konflikt med de romerske herskere. Fariseerne og saddukeerne var dødsfiender. Den indre splid blant jøder har fortsatt i tjuefem århundrer og like fram til vår tid.

Det er mest av akademisk interesse for resten av menneskeheten (men det bør bemerkes), for historien har vist at når som helst striden om å «holde fred i byen» har nådd et høydepunkt, har det parti, som sto for atskillelse og ødeleggelse, alltid vunnet, og de jødiske masser har sluttet seg opp om det. Vårt århundre har oppvist det seneste eksempel på dette. Ved dets begynnelse var de etablerte jødiske samfunn i Tyskland, England og Amerika (som kan sammenliknes med saddukeerne) uforsonlige fiender av sionistene fra Russland (fariseerne), men i løpet av femti år hadde det ekstremistiske parti gjort seg til den eneste talmann for «jødene» overfor de vestlige regjeringer, og det var lykkes dem å slå ned all motstand i de jødiske samfunn verden over.

Fariseerne står på neste plass i stamtavlen for den sekten som har vært opphav til så store begivenheter i vår tid. Linjen for avstamning går fra levittene i Babylon, gjennom fariseerne i Jerusalem, gjennom talmudistene i Spania og rabbinerne i Russland til sionistene i dag.

Navnet «fariseer» betyr ifølge jødiske autoriteter «en person som skiller seg ut», holder seg borte fra mennesker eller ting som er urene, for å oppnå den grad av hellighet og rettferdighet som er nødvendig for en som vil være nær ved guddommen. Fariseerne dannet

sin egen liga eller brorskap, og tok opp i den indre krets kun dem som under overværelse av tre medlemmer ville sverge streng lydighet overfor den levittiske renhet. De var de første spesialister i hemmelig sammensvergelse som en politisk vitenskap.

De erfaringene og den viten som fariseerne fikk, kan klart spores i de metoder som er anvendt av sammensvergelser som er oppstått i Europa i de seneste to hundre år, og især den destruktive revolusjonen i Europa, som har vært organisert og ledet av jøder.

For eksempel utviklet fariseerne opprinnelig de grunnleggende metoder, frykt og mistenksomhet, som holder våre dagers [pr. 1956] sammensvergelser sammen og gjør dem sterke. Det er et system av spioner som utspionerer hverandre, og «medløpere» som angir hverandre, og på hvilket det kommunistiske parti ble bygget opp (herunder dets røde hær med offisielle regler, som omfattet den «politiske kommissær» og «stikkeren» – anerkjente elementer i den militære struktur fra øverst til nederst).

Fariseerne anvendte først denne innretning, som de baserte på en tekst i *Tredje Mosebok:* «I skal sette vakter omkring mine vakter» (sitert i *Encylopedia Judaica* fra den hebraiske original, som er i bruk blant jøder). Den typen revolusjonære maskiner som ble satt opp i Europa i det nittende århundre, kan slett ikke forstås med mindre man tar den talmudiske viten og utdanning, som de fleste av dens organisatorer og ledere har arvet, i betraktning, og fariseerne var de første talmudister. De hevdet å ha guddommelig autoritet for alle sektens beslutninger, *selv i tilfeller av feil*, og det er et overordnet prinsipp i Talmud.

Det var under fariseernes dominans at den messianske idé oppsto, som skulle få så stor betydning i de etterfølgende århundrer. Den var ukjent for de tidligere israelittiske profeter. De nevnte aldri ideen om en overlegen rase og kunne derfor ikke ha visst noe om de senere konsekvenser av tanken om en besøkende, som ville komme for personlig å etablere en overlegen rases kongerike på jorden.

De jødiske autoriteter gjør det ganske klart hva slags messiansk begivenhet det dreier seg om. *Jewish Encyclopedia* sier at fariseernes begrep om den var at «Guds rike vil bli *universelt anerkjent* i fremtiden ... Guds herredømme *utelukket* alle de andre.» Da Jehova ifølge den tidligere Tora kun «kjente» jøder, betydde det at verden ville tilhøre jødene. Den senere Talmud bekreftet dette, om det skulle være noen tvil, ved å bestemme at «ikke-jøder» som sådan er *utelukket* fra en framtidig verden» (den tidligere rabbiner Laible).

Det store flertall av jøder forventet utvilsomt at «den salvede», når han kom, ville gjenopprette deres nasjonale storhet. I den fullkomne teokratiske stat ville han være deres åndelige, men også deres verdslige leder, som ville gjenforene det spredte folk i et kongerike av denne verden. Den messianske idé, slik den tok form under fariseerne, var ikke en forventning om et kongerike i himmelen uten forbindelse med materiell seier på jorden, eller var det i hvert fall ikke blant flertallet.

Den messianske forventning må i virkeligheten ha vært det logiske og naturlige resultat av sektens egen lære. Fariseerne påsto slik som levittene, hvis budskap de førte videre, å vite alt like fra tidspunktet for jordens skapelse og dens formål, til den måten hvorpå det utvalgte folk ville triumfere.

Kun én ting nevnte de aldri: tidspunktet for denne strålende fullbyrdelse. Den byrde av lydighet som var lagt på folket, var tung, og det var bare naturlig at folket, liksom de innsatte i et fengsel, forlangte å få vite *når* de ville bli satt fri.

Dette synes å være opprinnelsen til messianismen. Folket, som en gang hadde «gråtт» da de hørte den nye lovs ord, hadde nå båret strengheten i fire hundre år. Spontant brøt spørsmålet fram: Når? Når ville den strålende fullbyrdelse komme, den mirakuløse avslutning? De gjorde alt dette under en «pakt», som lovte en bestemt belønning. Når ville de få deres belønning? Deres ledere var i direkte forbindelse med Gud og kjente Guds mysterier; de måtte da kunne svare på spørsmålet: *Når?*

Det var det eneste spørsmål som fariseerne ikke kunne svare på. De synes å ha gitt det mest utspekulerte svar de kunne: skjønt de ikke ville si *når*, ville de si, at en dag ville «messias, prinsen» komme (*Daniel*) og *så* ville det bli gitt ham «herredømme og herlighet og et kongerike, hvor alle folkeslag, nasjoner og språk ville tjene ham.»

Slik ble den undertrykte, ghettoiserte, jødiske ånd bedøvet med løftet om en besøkende. Messianismen oppsto og forårsaket gjentatte utbrudd av hektisk forventning, hvor blant annet vårt århundre opplever det seneste.

Slik var situasjonen da mannen fra Galilea dukket opp for to tusen år siden. På dette tidspunkt hadde de judeere som var tilbake i Judea, tilbrakt seks hundre år siden de av Israel ble kastet ut i det som dr. John Goldstein kaller «jødisk mørke», og ved slutten av denne perioden var de begynt å vente og håpe på den befriende Messias.

Den besøkende som kom, sa at han viste vei til «Guds rike». Han var den direkte motsetning til det som fariseerne hadde lovet dem og som førte hen over ødelagte nasjoner til et tempel fullt av gull, dit fariseerne førte dem, idet de ropte: «Adlyd!»

Fariseerne var sterke, og den fremmede hersker vaklet under deres trusler (bildet likner mye på våre dager), og de av folket som i denne nyankomne så den Messias de ventet på, tross hans forakt for verdslig belønning, risikerte døden ved å si det. De hadde «syndet», og den romerske hersker var, liksom den persiske konge fem hundre år tidligere, klar til å gjennomtvinge «Loven».

Naturligvis var mange av disse menneskene kun alt for klare til å lytte, hvis de kunne få lov, til enhver som kunne vise dem vei ut av deres mørke og inn i lyset og menneskehetens fellesskap. Men fariseerne gikk av med seieren (som tidligere også levittene), slik at mange av dem enda en gang hadde grunn til å gråte, og de så at den katalyserende kraft ble bevart intakt.

Kapittel 10 – Mannen fra Galilea

Da Jesus ble født hersket det blant jødene en sitrende forventning om at et vidunderlig menneske snart ville dukke opp. De lenget etter et bevis på at Jehova hadde til hensikt å oppfylle pakten med sitt utvalgte folk, og de skriftlærde hadde, som reaksjon på denne folkelige forventning, gradvis innført ideen om den salvede, Messias, som skulle komme og oppfylle avtalen i skriftene.

Targam, rabbinernes kommentar til Loven, sa: «Hvor er han vakker, Messias, kongen, som skal oppstå av Judas hus. Han vil spenne sverdet om lendet og dra i kamp mot sine fiender og *mange konger vil bli slått i hjel.*»

Denne teksten viser hva jødene var blitt stilt i utsikt. De forventet en militant, hevnende Messias (i stil med «alle Egypts førstefødte» og ødeleggelsen av Babylon), som ville knuse jødenes fiender «med en jernstang» og «slå dem i stykker som en leirkrukke». Som ville bringe dem herredømme over denne verden og den bokstavelige oppfyllelsen av stammens lover. For det var det generasjoner av fariseere og levitter hadde forutsagt.

Tanken om en ydmyk Messias, som ville si «*elsk* deres fiender» og bli «foraktet og avvist av mennesker, en sorgens mann», var overhodet ikke til stede i den offisielle bevissthet, og ville blitt «foraktet og avvist», dersom noen hadde gjort oppmerksom på disse ord av Esaias (som først fikk betydning etter at Jesus hadde levd og var død).

Og ikke desto mindre erklærte den mann som sto fram, skjønt han var ydmyk og talte om kjærlighet, at han var Messias, og han ble akseptert av mange som sådan.

Med få ord feide han substansen av den rasistiske politikk, slik den herskende sekt hadde stablet oppå den tidligere moralske lov, til side, og som en arkeolog gjenfant han det som var blitt begravet. Fariseerne gjenkjente straks en meget farlig «profet og drømmer».

At han fikk så mange tilhengere blant jødene viser at selv om flertallet ønsket en militant, nasjonalistisk Messias, som ville befri dem fra romerne, må mange av dem ubevisst ha følt at de i høyere grad var åndelig innfanget av fariseerne enn fysisk av romerne. Ikke desto mindre reagerte flertallet mekanisk på fariseer-politikernes anklage om at mannen var blasfemiker og en falsk Messias.

Ved denne reaksjon ga de alle framtidige generasjoner av jøder en pinefull tvil i arv, som ikke ble mindre standhaftig av at den ikke måtte omtales (for navnet Jesus må ikke nevnes i et fromt jødisk hjem). Kom Messias kun for å bli avvist av jødene, og i så fall, hva er deres framtid etter Loven?

Hva slags mann var han? Enda et paradoks i Sions historie er det at vår generasjon av kristne geistlige og teologer ofte insisterer på at «Jesus var jøde», mens jødenes «eldste» benekter dette. (De sionistiske rabbinerne, som noen ganger i politiske eller «tverreligiøse» forsamlinger forteller at Jesus var jøde, er ikke virkelig unntak fra denne regel. De ville ikke si det blant jøder, og sørger kun for å gjøre inntrykk på deres ikke-jødiske lyttere av politiske grunner.[4]

[4] Rabbineren Stephen Wise, den førende sionistiske organisator i De Forente Stater i årene 1910-1950, brukte denne formuleringen med det tydelige politiske sikte å forvirre ikke-jødiske tilhørere. Idet han henvendte seg til

Denne påstanden overfor offentligheten om at «Jesus var jøde», brukes alltid i dette århundre til politiske formål. Det brukes ofte til å kvele innvendinger mot den sionistiske innflytelse i internasjonal politikk eller mot den sionistiske invasjon av Palestina ut fra den forutsetning at ettersom Jesus var jøde, så bør man ikke ha noe imot noe som blir gjort av jøder. Det er helt klart irrelevant, men masser påvirkes av slike fraser, og det paradoksale resultat er deretter at en påstand, som er ytterst fornærmende for rettroende jøder, ofte fremsettes av ikke-jødiske politikere og geistlige, som søker å oppnå jøders gunst.

Den engelske forkortelsen «Jew» (jøde) er av nyere dato og svarer ikke til noen av de betegnelser som brukes i arameisk, gresk eller romersk for «judahit» eller «judeer», som var alminnelig brukt på Jesu tid. Faktisk kan det engelske substantiv «Jew» ikke defineres (så ordbøker, som er omhyggelige med alle andre ord, nøyer seg med så åpenbare absurditeter som «en person av *hebraisk rase*»). Og den sionistiske stat har ingen juridisk gyldig definisjon av ordet (hvilket er svært naturlig, da toraen, som er *Loven*, krever ren judeisk avstamning, ettersom en slik person neppe finnes i hele verden).

Hvis det skal gi noen mening at «Jesus var jøde», må det dreie seg om de tilstander som var gjeldende på hans tid. I så fall ville det bety én av tre ting, eller alle tre: At Jesus var av Juda stamme (derfor judahit). At han bodde i Judea (og derfor var judeer). At han var jøde (Jew) av religiøs overbevisning, hvis noen religion av det navn eksisterte på hans tid.

Altså: rase, hjemsted, religion.

Denne boka vil ikke diskutere spørsmålet om Jesu rasemessige tilhørighet, og det er overraskende at kristne geistlige tillater seg noen av de uttalelsene de kommer med. Leseren bør danne seg sin egen mening dersom han ønsker å ha en slik i dette spørsmålet.

Marias avstamning er ikke gitt i Det Nye Testamentet, men tre tekster antyder at hun nedstammet fra David: Matteus og Lukas sporer Josefs avstamning fra David og Juda, men Josef var ikke Jesu biologiske far. De *jødiske* autoriteter avviser alle disse henvisninger til avstamning, idet de hevder at de ble innført for å bringe historien i overensstemmelse med profetiene.

Hva angår hjemsted, hevder Johannes at Jesus var født i Betlehem i Judea, fordi hans mor nettopp skulle til Galilea for å bli registrert.

De *jødiske* autoriteter hevder at dette ble innført for å få historien til å stemme overens med Micahs profeti om at en hersker ville «komme fra Betlehem».

Jewish Encyclopedia hevder at Nasaret var Jesu *fødeby*, og det hersker generell enighet om at han var galileer, samme hvor hans fødested måtte ha vært. Galilea, der han tilbrakte nesten hele sitt liv, var politisk helt atskilt fra Judea, under egen romersk tetrark, og var i forhold til Judea «utlandet» (Graetz). Ekteskap mellom en judeer og en galileer var forbudt, og også før Jesu fødsel var alle judeere i Galilea blitt tvunget av Simon Tharsi, en makkabeisk prins, til å utvandre til Judea.

Galileere var derfor som folk og i politisk forstand forskjellige fra judeere.

---

en «inter-religiøs» forsamling i Carnegie Hall ved juletid i 1925, sa han: «Jesus var ikke jøde, ikke kristen» (kristendommen fødtes ved Jesu *død*).
Han ble på grunn av denne uttalelsen ekskommunikert fra det ortodokse rabbinersamfunn ('Orthodox Rabbies Society') i USA, men en kristen prestesammenslutning ('Christian Ministers Association') 'hyllet meg som en bror'. Rabbiner Stephen Wise tilføyer den typiske kommentar: «Jeg vet ikke hva som var mest sårende, at jeg ble akseptert som en bror og budt velkommen i den kristne fold, eller rabbinernes voldsomme utfall.»

Var denne galileer av religion det som i dag ville bli kalt «en jøde»? De jødiske autoriteter avviser naturligvis denne påstand på det mest bestemte. Skjønt den ofte høres fra talerstoler og prekestoler, ville den kunne forårsake opprør i en synagoge.

Det er vanskelig å se hva ansvarlige personer med et offisielt embete kan mene med dette uttrykk. Det var på Jesu tid ingen «jødisk» (og ikke noen judaistisk eller judeisk) religion. Det var jehovaisme, og det var forskjellige sekter, fariseere, saddukeere og essenere, som diskuterte voldsomt innbyrdes og konkurrerte rundt om templet om makt over folket. Det var ikke bare sekter, men også politiske partier, og det mektigste av dem var fariseerne med deres «muntlige overleveringer» av hva Gud hadde sagt til Moses.

Dersom nåtidens sionister er «jødene» (og det er denne påstand som er akseptert av alle vestlige nasjoner), så er det parti som i Judea på Jesu tid var tilsvarende til sionistene, fariseerne. Jesus rettet sitt angrep mot fariseerne med full styrke. Han rettet også bebreidelser mot saddukeerne og de skriftlærde, men bibelen viser at han anså fariseerne for fiender av Gud og mennesker, og at han anvendte en særlig bitende hån mot dem. De ting hos dem og i deres tro som han valgte ut til sine angrep, er de selvsamme ting som nåtidens sionister påberoper seg som å være typiske trekk hos jøder, jødiskhet og jødedom.

Religiøst synes Jesus uten tvil å ha vært i motsetningsforhold til og motstander av alt det som i dag ville være typisk jødisk, og som ville ha vært typisk fariseisk den gang.

Ingen kan si med sikkerhet hvem eller hva han var, og disse påstander som er framsatt av ikke-jødiske politikere, klinger likeså falske som de spotske og hånlige smedeskrifter om «bastarden», som sirkulerte i de jødiske ghettoer.

Det som han gjorde og sa, er av så overordnet viktighet at intet annet teller. På en langt mindre skala er tilfellet Shakespeare noenlunde sammenliknbart. Kvaliteten av inspirasjon i hans arbeider er klar, slik at det er av liten betydning om han skrev dem eller hvem som ellers gjorde det, hvis han ikke gjorde, men allikevel fortsetter den fruktesløse diskusjon.

Tømrerens sønn fra Galilea hadde ingen formell utdannelse. «Jødene undret seg og sa: Hvordan kjenner denne mann skriften, når han aldri har blitt kjent med noen rabbinerskole eller presteutdannelse? Hans fiender, fariseerne, bevitner dette. Hadde han vært av deres klan eller slekt, ville de ikke ha spurt: «Hvorfra har denne mannen sin visdom og disse mektige gjerninger?»

Det som gir denne ulærde, unge mannens lære karakter av blendende åpenbaring, kvalitet som av spontant oppstått lys, er den mørke bakgrunn av levittisk lov og fariseisk tradisjon som han gikk imot da han dro til Judea. Den dag i dag forbløffer fullstendigheten av opplysning den som studerer Bergprekenen på bakgrunn av en kritisk gjennomlesning av Det Gamle Testamente. Det er som om middagssolen brøt fram midt på natten.

Loven hadde, da Jesus kom for å gjøre den fullkommen, utviklet seg til en enorm masse av lovgivning, kvelende og drepende i sin umåtelige kompleksitet. Toraen var bare begynnelsen; stablet oppå den var alle fortolkningene og kommentarene og rabbiner-reglene. De «eldste» spant, som fromme silkeormer stadig lengre tråder i forsøket på å komme enhver tenkelig menneskelig handling i forkjøpet. Generasjoner av jurister hadde arbeidet for å nå til den konklusjon at et egg ikke måtte spises på sabbaten dersom det meste av det var lagt før enda en stjerne var synlig på himmelen.

Loven og alle kommentarene behøvde allerede et helt bibliotek for seg selv, og en komité av internasjonale jurister som skulle uttale deres mening om den, ville ha behøvd flere år for å kunne vurdere de mange opphopede lag.

Den uskolerte unggutten fra Galilea rakte en finger frem og feide hele massen til side, og avslørte på én gang sannheten og kjetteriet. Han reduserte «hele 'loven' og profetene» til to bud: Du skal elske din Gud av hele ditt hjerte, og din neste som deg selv.

Dette var avsløringen og fordømmelsen av det grunnleggende kjetteri som levittene og fariseerne i århundrenes løp hadde vevd inn i Loven.

Tredje Mosebok inneholdt budet: «Du skal elske din neste som deg selv», men den begrenset begrepet «neste» til andre judeere (jøder). Jesus gjenetablerte nå den glemte, tidligere tradisjon om nestekjærlighet, uavhengig av rase eller tro. Det var klart det han mente med ordene: «Jeg er ikke kommet for å bryte ned, men for å fullende.» Han gjorde meningen klar da han tilføyde: «Dere har hørt at det er blitt sagt ... du skal hate din fiende. Men jeg sier dere, at dere skal elske deres fiender.» (Det er til tider blitt gjort til den kunstferdige innvendig at budet, «Du skal hate din fiende», ikke finnes i Det Gamle Testamente. Jesu mening var klar. De utallige oppfordringer til mord og massakrer på naboer som ikke var «ens neste», som Det Gamle Testamente er fullt av, fordret helt klart hat og fiendskap.)

Dette var en direkte utfordring av Loven som representert av fariseerne, og Jesus førte utfordringen enda lenger ved med fullt overlegg å nekte å spille rollen som nasjonalistisk befrier og erobrer av territorium som profetiene hadde forutsagt om Messias. Sannsynligvis kunne han ha fått mange flere tilhengere, og formodentlig også fariseernes støtte, dersom han hadde akseptert denne rollen.

Men han tok kraftig og klart til gjenmæle: «Mitt rike er *ikke av denne verden* ... Guds rike er *innen dere* ... Dere skal ikke samle dere skatter på jorden ... men dere skal samle dere skatter i Himmelen, hvor verken møll eller rust fortærer, og hvor tyver ikke bryter inn og stjeler.»

Alt hva han sa med slike enkle ord, var en rolig, direkte utfordring til de mektigste menn på hans egen tid og sted, og et anslag mot hele grunnlaget for den tro som sekten hadde bygget opp gjennom århundrer.

Hva hele Det Gamle Testamente lærte på hundrevis av sider, gjendrev Bergprekenen i få ord. Den stilte kjærlighet opp mot hat, barmhjertighet imot hevn, velgjørenhet imot ondskapsfullhet, godt naboskap imot isolasjon, rettferdighet imot forskjellsbehandling, bekreftelse imot benektelse og livet imot døden. Den begynte (liksom «velsignet etterfulgt av forbannelse»-kapitlene i *Femte Mosebok*) med velsignelser, men der tok all likhet slutt.

Femte Mosebok ga materielle velsignelser i form av jord, bytte og myrderier til gjengjeld for streng overholdelse av tusenvis av «vedtekter og dommer», der noen påbyr mord. Bergprekenen bød ikke på noen materielle belønninger, men lærte simpelthen at moralsk atferd, ydmykhet, renhet, fredsommelighet og sjelsstyrke ville bli velsignet for deres egen skyld, og motta åndelig belønning.

I *Femte Mosebok* ble velsignelser etterfulgt av forbannelser. Bergprekenen framsatte ingen trusler. Den forlangte ikke at synderen skulle «steines til døde» eller «henges i et tre» eller gjøre bot for ulydighet ved å vaske hendene i kvigeblod. Det verste som kunne skje synderen, var at han ville bli «den siste i Guds rike». Og det høyeste som den lydige kunne forvente, var at han ville bli «kalt stor i Guds rike».

Den unge galileer lærte aldri underkastelse, kun en *indre* ydmykhet, og i ett henseende var han konsekvent og utviste vedholdende forakt: i sitt angrep på fariseerne.

Navnet fariseer hadde i sin betydning «å holde seg borte fra personer og ting som var ureine». *Jewish Encyclopedia* sier: «Kun med hensyn til omgang med den urene og uvaskede masse atskilte Jesus seg mye fra fariseerne.» Ekkoet ville svare: «Kun!» Dette var naturligvis den avgjørende forskjell mellom ideen om stammeguden og ideen om den universelle gud. Mellom troen på hatet og læren om kjærlighet. Utfordringen var klar, og fariseerne tok den opp med det samme. De begynte å legge deres feller på en måte som Jeremias hadde beskrevet lenge før: «Alle mine bekjente avventet min vakling, idet de sa: 'Uten tvil vil han falle i fristelse, og vi vil få makt over ham og ta hevn over ham.'»

Fariseerne holdt øye med ham og spurte: «Hvorfor spiser deres mester sammen med tollere og syndere?» (en straffbar handling under deres lov). Han var deres overmann i diskusjoner, i å unngå deres feller og svarte hurtig, men stillferdig: «De raske behøver ingen lege, men de syke ... Jeg er ikke kommet for å kalle de rettferdige – men syndere – til å angre.»

De fortsatte med å holde øye med ham, og så at hans disipler plukket korn og spiste det på sabbaten (dette var også en overtredelse av Loven). «Se, dine disipler gjør noe som de ikke skal på sabbaten.» De fortsatte å kryssforhøre ham, alltid med henvisning til ritualer og aldri til tro eller atferd. «Hvorfor setter dine disipler til side de «eldstes» tradisjon, for de vasker ikke hendene når de spiser brød?» «Dere hyklere, sier ikke Esaias' profeti, disse mennesker taler, som om de står meg nær og ærer meg med deres lepper; men i deres hjerter er de langt fra meg. Men det er forgjeves at de tilber meg, og lærer i stedet *bud, som er skapt av mennesker*.»

Dette var en direkte løgn: Loven, anklagde han, var ikke *Guds* lov, men levittenes og fariseernes: «bud skapt av mennesker»!

Fra da av var kompromiss ikke lenger mulig, for Jesus vendte seg fra fariseerne og «kalte på mengden og sa til dem: Hør meg – Ikke det, som kommer inn i munnen besudler et menneske, men det som kommer ut av munnen, det besudler et menneske.»

Med disse ord hånte Jesus offentlig en av prestenes mest helligholdte rettigheter, som omfattet den store mengden av kostregler og slakteregler, avtapping av blod, avvisning av «det som dør av seg selv» og så videre. Alt dette var utvilsomt «bud skapt av mennesker», skjønt de ble tilskrevet Moses, og streng overholdelse av disse kostreglene, påsto fariseerne, var av største viktighet. Som leseren vil kunne huske, hadde Esekiel, da han ble befalt av Gud å spise ekskrementer «for å sone for folkets synder», påberopt seg sin strenge overholdelse av kostreglene og hadde fått sin straff mildnet noe på den konto. Selv disiplene var tilsynelatende så sterkt påvirket av kostreglene at de ikke kunne forstå hvordan det som kom ut av munnen, kunne besmitte et menneske snarere enn det som kommer inn, og ba om en forklaring, mens de bemerket at fariseerne «var fornærmet etter at de hadde hørt ham si det».

Den enkle sannhet, som Jesus ga dem, var avskyelig kjetteri i fariseernes øyne: «Forstår dere ikke, at alt det som kommer inn i munnen, kommer ned i maven og blir kastet ut i dypet? Men det som kommer ut av munnen, kommer fra hjertet; og det besudler mennesket. For fra hjertet kommer onde tanker, mord, utroskap, hor, tyveri, falskt vitnesbyrd, blasfemi. Det er disse tingene som besmitter et menneske; *men å spise med uvaskede hender, besudler ikke et menneske.*»

Denne siste bemerkning var enda en lovovertredelse, og fariseerne begynte å samle beviser mot ham. De forberedte de berømte feller: «Så lagde fariseerne anbefalinger om hvordan de skulle fange ham i hans egne uttalelser.» De to viktigste spørsmålene var: «Hvem skal vi betale skatt til?» og «Hvem er så ens neste?» Et galt svar på det første ville utlevere ham til straff hos den fremmede makt, romerne. Et galt svar på det andre ville sette fariseerne i stand til å melde ham til den fremmed makt som forbryter under deres egen lov og forlange ham straffet.

Det er den metoden, som allerede var beskrevet av Jeremias, og som stadig er i bruk den dag i dag, i det 20. århundre. Alle som i vår tid har hatt med offentlig debatt å gjøre, kjenner fellen, som er omhyggelig forberedt og vanskelig å besvare på stående fot. Forskjellige måter å unnvike en felle på kjennes av profesjonelle debattører (f.eks. å svare: «ingen kommentar» eller simpelthen å svare ved å stille et annet spørsmål). Å gi et komplett *svar* i stedet for å ty til slike unnvikelser og å unnvike fellen, idet man svarer og samtidig holder seg til saken, er noe av det vanskeligste som finnes. Det krever den høyeste grad av snarrådighet, åndsnærværelse og klare tanker. De svarene Jesus ga til de to spørsmålene, er for alltid forbilder som alminnelige dødelige kan håpe på å etterlikne.

«Si oss derfor, hva mener du? Er det lovlig å betale skatt til keiseren eller ikke?» (Den elskverdige tone som skulle få det til å likne en ærlig forespørsel, skinner igjennom.) «Men Jesus fornemmet deres ondskap og sa: 'Hvorfor frister dere meg, dere hyklere? ... Gi Keiseren hva Keiserens er; og gi Gud hva Guds er.' Da de hørte disse ord, undret de seg og forlot ham og gikk bort.»

Ved en annen anledning «reiste en bestemt lovkyndig seg opp og fristet ham og sa: «Hva skal jeg gjøre for å få evig liv?» I sitt svar feide Jesus igjen den store bunken av levittisk lovgivning til side og gjentok de to avgjørende tingene: «Du skal elske din gud av hele ditt hjerte ... og din neste som deg selv.» Så kom fellen: «Og hvem er da min neste?»

Hvilket dødelig menneske ville ha gitt det svaret som Jesus ga? Uten tvil ville noen dødelige mennesker ha sagt hva de trodde på, for martyrer er ikke på noen måte sjeldne. Men Jesus gjorde mye mer enn det. Han avvæpnet sin utfordrer som en dreven fekter, som uten anstrengelser sender sin motstanders kårde snurrende opp i luften. Han ble forsøkt lokket til å avsløre seg. Til å si at «hedningene» også var «nesten» og slik fordømme seg selv ved å bryte Loven. Det var faktisk denne meningen han ga i svaret, men på en slik måte at utfordreren var maktesløs. Sjelden ble en anklager satt slik til veggs.

Den levittisk-fariseiske lære var at kun judeere var «nesten» og blant alle de kasteløse hedninger avskydde de især samaritanene (av tidligere nevnte grunner). Bare det å røre ved en samaritan var å bli besudlet og en alvorlig lovovertredelse (det er det den dag i dag). Formålet med spørsmål som ble stilt, var å lokke Jesus til en uttalelse som sikret at han kunne bli utstøtt. Ved å velge samaritanene av alle folkeslag til sitt svar, utviste han en dristighet eller en genialitet, som var mer enn menneskelig:

Han sa at en mann ble offer for tyver og etterlatt som død. Så kom «en prest» og «også en levitt» (den sedvanlig bitende hån imot dem som søkte å få ham dødsdømt), som «gikk forbi på den andre siden av veien.» Til slutt kom «en samaritaner», som forbandt mannens sår, brakte ham til en kro og betalte for hans pleie: «hvem av de tre tror du var nesten for ham, som ble overfalt av tyver?»

Den lovkyndige som var blitt trengt opp i et hjørne, kunne ikke få seg selv til å uttale det besudlede navn, «samaritaner». Han sa: «Han, som viste ham barmhjertighet», og anbrakte dermed seg selv blant de anklagede, «presten» og «levitten», i forsamlingens øyne (hvilket han nok innså for sent). Så sa Jesus til ham: «Gå og gjør likedan.» I disse få ord og uten noen direkte antydning, fikk han sin utfordrer til med sine egne ord å utslette hele det rasistiske kjetteri som Loven var bygd opp på.

En moderat jødisk kritiker, hr. Montefiore, har påpekt at Jesus gjorde én unntakelse fra regelen om at «du skal elske din fiende». Han sa aldri noe godt om fariseerne.

Forskere kan diskutere dette. Jesus visste at de ville drepe ham og enhver annen som avslørte dem. Det er riktig at han spesielt anklagde fariseerne og de skriftlærde, og han så helt opplagt i dem den sekten som var ansvarlig for perverteringen av Loven, slik at ikke noe av den fordømmende litteratur inneholder noe som kommer på høyde med det følgende:

«Ve dere, skriftlærde og fariseere, hyklere! For dere har lukket Guds Rike for menneskene; for dere kommer ikke selv inn der, ikke heller tillater dere andre å gå inn ... Dere reiser over land og hav for å få én tilhenger, og når dere har fått ham, gjør dere ham til barn av helvete mer enn hva dere selv er det ... Dere betaler tiende av penger, mynter og anis og kommen og har utelatt de *viktigere ting som er loven, dommen, barmhjertighet og tro* ... Dere gjør yttersiden av kopper og tallerkener rene, men inni er de fulle av bedrag og utskeielser ... Dere er som kalkede graver, som ser vakre ut utenpå, men innvendig er de fulle av døde menneskers knokler og alskens urenhet ... Dere bygger monumenter for profetene og pynter de rettferdiges graver og sier, hvis vi har vært der den gang, *ville vi ikke ha gjort oss til medskyldige i utgytelsen av profetenes blod. Bær derfor vitnesbyrd for dere selv, at dere er barn av dem, som drepte profetene.* Drikk derfor deres fedres kalk. Dere slanger, slekt av giftige ormer ...»

Noen kritikere finner de siste ordene overraskende harde. Men hvis de ses i sammenheng med de tre setninger som kommer foran, ser man at de er en tydelig hentydning til det endelikt som ventet ham. De var uttalt av en mann som skulle dø – til dem som er i ferd med å slå ham i hjel, og i et slikt øyeblikk kunne neppe noen ord være sterke nok. (Dog følges selv den dødelige bebreidelse: «Så drikk da deres fedres kalk», senere av: «Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør.»)

Enden var nær. «Yppersteprestene og de skriftlærde og de 'eldste'» (Sanhedrinet) møttes under ledelse av ypperstepresten Kaifas for å legge råd opp mot denne mannen som utfordret deres autoritet og deres lover. Den eneste judeer blant de galileiske disiplene, Judas Iskariot, førte «en stor mengde med sverd og staver», sendt av «yppersteprestene og folkets eldste», til Getsemane Hage og pekte ut den mannen de søkte med et dødskyss.

Denne Judas fortjente et blikk i forbifarten. Han ble kanonisert to ganger i det tjuende århundre, én gang i Russland etter bolsjevikrevolusjonen, og igjen i Tyskland etter Hitlers nederlag, og disse to episodene viste at den sekten som var mektigere enn Roma i Jerusalem ved begynnelsen av vår tidsregning, igjen var ved makten i Vesten i det tjuende århundre.

Ifølge Matteus hengte Juda seg senere, og hvis han valgte denne dødsmåten, «forbannet av Gud», har hans gjerning neppe brakt ham noen lykke. For sionister av dr. Kasteins skole er Judas en sympatisk figur. Dr. Kastein forklarer at han var en god mann, som ble skuffet over Jesus og derfor «brøt med ham i hemmelighet» (ordene «brøt med i hemmelighet» vil bare kunne finnes i sionistisk litteratur).

Fariseerne som kontrollerte Sanhedrinet, stilte først Jesus for det som i dag ville bli kalt «en jødisk rett». Kanskje ville «en folkerett» være en mer presis beskrivelse i nåtidens språkbruk, for han ble «utpekt» av en forræder, grepet av en pøbel, slept foran et tribunal uten juridisk gyldighet og dømt til døden, etter at falske vitner hadde framsatt oppdiktede beskyldninger.

Men de «eldste», som tok over derfra på nøyaktig samme måte som «rådgivere» i vårt århundre kontrollerer begivenhetene, konstruerte den anklagen som hjemlet døden både etter deres lov og etter det romerske overherredømmes lov. Etter «mosaisk lov» hadde Jesus begått blasfemi ved å hevde å være Messias. Etter romersk lov hadde han begått forræderi ved å hevde å være jødenes konge.

Den romerske guvernør, Pilatus, prøvde på alle måter å unngå å etterkomme disse hovmodige «eldstes» krav om at mannen skulle dømmes til døden.

Denne Pilatus var prototypen på det tjuende århundres britiske og amerikanske politikere. Han fryktet til sist sektens makt mer enn noe annet. Hans kone forsøkte å få ham til å ikke ville ha noe med saken å gjøre. Han forsøkte, slik politikere gjør, å gi ansvaret videre til en annen, Herodes Antipas, hvis tetrarki omfattet Galilea. Herodes sendte det tilbake til ham. Deretter prøvde Pilatus å la Jesus slippe med en gjennompisking, men fariseerne insisterte på døden og truet med å anklage Pilatus i Roma: «Du er ikke Cæsars venn.»

Det var denne trusselen som fikk Pilatus til å bøye seg, akkurat som den ene britiske guvernør etter den andre, og den ene representanten for FN etter den andre bøyde seg for trusselen om at de ville bli skandalisert i London eller New York. Tydeligvis visste Pilatus, akkurat som disse mennene nitten århundrer senere, at hans hjemlige regjering ville slå hånden av ham og skifte ham ut dersom han nektet å gjøre som han fikk beskjed om.

Likheten mellom Pilatus og noen britiske guvernører i perioden mellom Første og Andre Verdenskrig er slående (og i det minste én av disse mennene visste det, for da han ringte til en mektig sionistisk rabbiner i New York, ba han spøkefullt, forteller han selv, om å gi yppersteprest Kaifas beskjed om at Pontius Pilatus var i telefonen).

Pilatus gjorde enda et forsøk på å få den egentlig handling utført av andre: «Ta ham og døm ham etter deres lov.» Med den letthet som kommer fra lang erfaring, ble dette forpurret: «Det er ikke tillatt for oss å dømme en mann til døden.»

Deretter prøvde han å redde Jesus ved å gi «folket» valget mellom å benåde Jesus eller Barabbas, en røver og morder. Øyensynlig hadde Pilatus dårlig håp om hjelp fra den kanten, for «folket» og «pøbelen» er synonymer, og rettferdighet og barmhjertighet er enda aldri kommet fra en pøbel, noe Pilatus må ha visst. Pøbelens funksjon er alltid å adlyde en maktfull sekt. På den måten «*overtalte* yppersteprestene og de 'eldste' *mengden* til å be om Barabbas og ofre Jesus».

Den dag i dag har sekten samme makt til å overtale mengden.

Jo lenger tid det går, jo klarere stråler fargene i denne enestående sluttscene. Den skarlagensrøde kappen, den falske septer-etterlikningen, tornekronen og den latterliggjørende tilbedelsespantomime. Bare fariseernes fantasi kunne ha funnet på dette latterliggjørende ritualet, som i dag i så høy grad forsterker effekten av offerets seier. Veien til Golgata, korsfestelsen mellom to forbrytere: Roma gjorde på denne dag det som fariseerne hadde forlangt, akkurat som Persia fem hundre år tidligere hadde gjort akkurat det som levittene hadde forlangt.

Disse fariseerne hadde lært Judeas folk å forvente en Messias, og hadde nå korsfestet den første som hadde meldt seg. Det betød at man stadig ventet på Messias. Ifølge fariseerne skulle kongen av Davids slekt stadig komme og gjøre krav på sitt rike av denne verden, og det er fortsatt situasjonen den dag i dag.

I sin undersøkelse av jødedommen fra dens begynnelse, helliger dr. Kastein ett kapittel til Jesus. Etter å ha forklart at Jesus var en fiasko, avferdiger han episoden med de karakteristiske ordene: «Hans liv og død er *vår* sak.»

Kapittel 11 – Den fariseiske Føniks

Så kommer det velkjente, gjentatte paradoks. Judeas katastrofe, som fulgte i løpet av få tiår etter Jesu død, ble fariseernes triumf, for det gjorde dem til eneherskere innenfor jødedommen. Ved Jesu korsfestelse ble de kvitt en «profet og drømmer» som ville ha forstyrret deres lov. I de få år Judea hadde tilbake, kvittet de seg med alle andre partier som konkurrerte med dem om makten *under* denne lov.

Ifølge *Jewish Encyclopedia* fant fariseerne etter Jesu død «en støtte og venn» i den siste heroiske kongen av Judea, Agrippa I. Agrippa hjalp dem med å bli kvitt saddukeerne, som forsvant ut av det jødiske bildet og etterlot tøylene i hendene på fariseerne [hvis beklagelser over den edomittiske linje synes heller ubegrunnede; Oversetter]. De fikk derfor hele makten i Jerusalem akkurat som levittene etter splittelsen mellom Juda og Israel, og akkurat som det skjedde ved den tidligere anledningen, fulgte katastrofen straks etter. Idet de reiste seg som en fugl føniks fra asken, gjentok fariseerne levittenes historie.

I løpet av de få år som fremdeles var tilbake for den lille og splittede provinsen, reviderer fariseerne igjen Loven, disse «*mennesker* bud», som Jesus hadde angrepet så voldsomt. Dr. Kastein sier: *«Jødisk liv ble regulert av fariseernes lære. Hele jødedommens historie ble rekonstruert fra et fariseisk synspunkt ... Fariseerne formet jødedommens karakter og jødens liv og tankeverden for all framtid ... Den gjorde 'atskillelse' til sitt viktigste trekk.»*

Så i umiddelbar forlengelse av Jesu liv og anklage mot *«menneskers bud»* intensiverte fariseerne, slik levittene tidligere hadde gjort, lovens rase- og stammenatur og stivhet. Ødeleggelsens, slaveriets og dominansens trosretning ble ytterligere skjerpet umiddelbart innen folkets endelige isolasjon.

Dr. Kasteins ord er av særlig interesse. Han har tidligere (som ovenfor sitert) uttalt at etter at «Den Nye Pakt» ble pålagt judahittene av Nehemias, utkom Toraen i en «endelig» utgave, og at deretter «ikke ett ord» er ikke ett ord blitt endret i den. I tillegg kommer det faktum at på tidspunktet for den fariseiske «rekonstruksjon», var Det Gamle Testamente allerede blitt oversatt til gresk, så ytterligere endringer som skulle lages av fariseerne, kunne bare ha vært lagd i originalen.

Det er mer sannsynlig at dr. Kasteins uttalelse refererer til Talmud, denne enorme fortsettelse av Toraen, som synes å være påbegynt i de siste årene av Judas eksistens, selv om den ikke ble skrevet ned før mye senere. Hva som enn skjedde, så ble «jødenes liv og tanker» atter en gang «avgjort for all framtid» og «atskillelse» ble igjen stadfestet som lovens styrende prinsipp.

I år 70 e.Kr., rundt trettifem år etter Jesu død, falt alt fra hverandre. Forvirringen og uordenen i Judea var uopprettelig, og Roma kom inn. Fariseerne, som opprinnelig hadde invitert romerne til å intervenere, og som var de ledende i Judea under romerne, forholdt seg passive.

Andre folkeslag i Palestina og især galileerne, ville ikke underkaste seg Roma, og etter mange opprør og felttog rykket romerne inn og jevnet Jerusalem med jorden. Judea ble erklært erobret territorium og navnet forsvant fra landkartet. I lange perioder i de følgende nitten hundre år bodde det slett ingen jøder i Jerusalem (samaritanene, som en ganske liten

rest hadde overlevd all forfølgelse, er det eneste som har levd i Palestina helt fra gammeltestamentlig tid).

Dr. Kastein kaller de sytti årene, som endte med romernes ødeleggelse av Jerusalem, «den heroiske tidsalder», antakelig på grunn av fariseernes seier over alle andre i kampen om jødedommens sjel. Han kan neppe ha hatt til hensikt å bruke betegnelsen om kampen mot romerne, da denne for størstedelens vedkommende ble ført av galileerne, som han ikke er noen beundrer av.

Kapittel 12 – Lyset og skyggen

Før Jerusalem falt i året 70 e.Kr., passerte to selskap med reisende gjennom byens porter. Disiplene brakte menneskeheten et nytt budskap, før kristendommen var blitt til. Fariseerne, som forutså den skjebnen de hadde brakt over Jerusalem, flyttet til et nytt hovedkvarter, hvorfra den herskende sekt kunne utøve sitt herredømme over «jødene» (som det tidligere hadde skjedd fra Babylon).

Disse to små grupper med reisende var foregangsmennene for grupperinger av lys og mørke, som en mann og hans skygge alltid har gått gjennom århundrene og alltid vestpå.

«Vestens» krise i dag springer ut av disse to gruppenes avreise fra det dødsdømte Jerusalem for nitten århundrer siden, for de to gruppene bar ideer inn i Vesten, ideer som aldri kunne forenes. Den ene måtte seire over den andre før eller senere, og vår generasjon er vitne til den store kampen for den destruktive idés seier.

I århundrene imellom har Vestens historie i hovedtrekk alltid vært kampen mellom de to ideene. Når Loven, slik den ble framført av levittene og fariseerne, økte i dominans, gjorde den Vestens mennesker til slaver, drepte kjettere for inkvisisjonen, slo frafalne i hjel og dyrket primitive forestillinger om å være en herrerase. Så det tjuende århundre ble en periode med tilbakegang for Vesten. Når Vesten derimot gjorde mennesker og nasjoner frie, etablerte rettferdighet mellom dem og rett til en rettferdig og åpen rettergang og også avviste ideen om et herrefolk, og anerkjente den universelle Gud, fulgte det læren fra ham som var kommet for å «*oppfylle* Loven».

Da romerne erobret Jerusalem, preget de mynter med innskriften: «Judaea devicta, Judaea capta». De gledet seg for tidlig. Visstnok var Jerusalem lagt i ruiner og Judea tømt for jøder, men den herskende sekt var fri og seierrik. Dens motstandere omkring tempelet var blitt feid vekk av erobreren, og den hadde allerede etablert seg i et nytt «senter», der den hadde trukket seg tilbake før byen falt.

Fariseerne var eneherskere i denne nye høyborgen, som levittene hadde vært det i Babylon, men i deres omgivelser fikk de øye på en ny fiende. Den sekten som trodde at Messias var kommet, og som kalte seg kristne, anerkjente ikke fiendskapet. Tvert imot var deres overordnede læresetning «elsk deres fiender». Men da den overordnede læresetning i den fariseiske lov var «hat deres fiender», ble dette i seg selv en bevisst uforskammethet og utfordring av de «eldste» i deres høyborg.

De så straks at denne nye religion måtte ødelegges hvis Loven skulle holdes i hevd, og de lot seg ikke avskrekke av de forskjellige stemmer som hørtes innenfor deres egne rekker (ved denne, som ved alle tidligere og senere anledninger). For eksempel Gamaliels ord da yppersteprestene og rådet var ved å få Peter og Johannes pisket for å ha prekt i tempelet: «Tenk godt over hva dere er ved å gjøre. Hvis dette er menneskers verk, vil det snart bli til intet. Men hvis det er Guds verk, kan dere ikke ødelegge det.» Flertallet av fariseerne følte seg sterke nok med deres menneskeskapte lov til å «ødelegge det» og om nødvendig å arbeide i århundrer med denne oppgaven.

Så da fariseerne overlot de overlevende judeere til deres skjebne og etablerte deres nye hovedkvarter i Yavne (som stadig ligger i Palestina), tok de sine mørke hemmeligheter om makt over mennesker med inn i en verden som var forskjellig fra alle verdener før den.

Tidligere hadde deres stammetro vært én av mange stamme-trosretninger. Blod og hevn hadde vært regelen blant mennesker og klaner. De omgivende «hedninger» hadde kanskje vært opprørte over den særlige villskap og hevngjerrighet i den jødiske (judeiske) tro, men hadde ikke hatt noe annet og særlig mer opplyst å by på. Men fra dette tidspunkt ble den herskende sekt konfrontert med en tro, som var det stikk motsatte av deres egen «Lov», som hvitt er det motsatte av svart. I tillegg var denne nye ideen i verden gjennom den måten og den tid den var oppstått, for alltid en bebreidelse mot sekten selv.

I deres høyborg forberedte fariseerne seg på å overvinne denne nye kraft som var oppstått i verden. Deres oppgave var større enn levittenes i Babylon. Tempelet var ødelagt og Jerusalem avfolket. Juda-stammen var for lengst brutt opp. Nå var den judeiske rase ved å gå i oppløsning. Tilbake var «en jødisk nasjon» sammensatt av mennesker av blandet blod, og spredt ut over hele den kjente verden, som måtte holdes sammen ved hjelp av ideen om stammen og «tilbakevending» av et «utvalgt» folk til et «forjettet» land. Denne spredte nasjon måtte også fastholdes i overbevisningen om sin destruktive misjon blant de nasjoner der den befant seg.

Det var ikke lenger mulig å endre «Loven» i den form som allerede var ved å bli kjent av omverdenen, ikke heller kunne nye historiske kapitler tilføyes. Dessuten hadde Jesus rettet sine bebreidelser spesielt imot de skriftlærdes forfalskning, disse «menneskeskapte lovene». Han var blitt slått i hjel, men var ikke blitt motsagt og hadde heller ikke fått nådestøtet (noe veksten i den kristne sekt viste). Så hans anklager mot Loven sto ved makt, og var så avgjørende at selv ikke fariseerne kunne forvente å overbevise noen ved simpelthen å kalle ham en lovbryter.

Ikke desto mindre måtte Loven hele tiden tolkes på nytt og tilpasses skiftende tiders hendelser, slik at det «utvalgte folk» hele tiden kunne bli overbevist om at alt som skjedde, uansett hvor merkelig det så ut ved første øyekast, faktisk var en jehoviansk oppfyllelse. Fariseerne i Yavne påberopte seg enda en gang å besitte de muntlige, guddommelige hemmeligheter, og begynte under dette påskuddet på nytt å fortolke «lover og regler», slik at det kunne påvises at de passet på kristendommen. Det var opprinnelsen til Talmud, som faktisk er den anti-kristne forlengelse av Toraen.

Talmud ble i hundreårenes løp «beskyttelsen rundt loven». Den ytre stamme-palisade rundt om den indre stamme-palisade. Dens betydning ligger i den tidsperioden da den ble påbegynt: nemlig da Judea var borte, da «folket» var spredt blant folkeslagene, og alt mens en ny religion var ved å ta form, og som lærte at Gud var alle menneskers far, ikke kun beskytter av en utvalgt stamme.

I et tilbakeblikk fra nåtiden synes den oppgaven fariseerne påtok seg håpløs, for ønsket om å bli en del av menneskeheten må helt sikkert ha appellert sterkt til et folk som var spredt blant folkeslagene.

Som tiden skulle vise, hadde fariseerne hellet med seg til deres store oppgave. Talmud bygde effektivt opp et skille mellom jødene og de integrerende kreftene som ble frigjort av kristendommen.

To eksempler fra nåtiden illustrerer virkningen av Talmud mange århundrer etter at den var blitt samlet. Brødrene Thoreau gir i deres bøker den flittige student noen sjeldne glimt av livet bak den talmudiske mur: i en bok forteller de om den lille jødiske gutten i Polen, som hadde lært å spytte ganske mekanisk hver gang han gikk forbi en framstilling av den korsfestede Jesus, og si: «Forbannet være du, som skapte en annen religion.» I 1953 i New York beskrev en ung misjonær for brødremenighetens kirke i Jerusalem, hvordan sionistene hadde satt seg i besittelse av det herrnhutiske spedalskhets-hospital, «Jesus-misjonen». Det første de gjorde, var å overmale navnet «Jesus», som i mer enn hundre år hadde vært skrevet inn over døren.

Slike hendelser (og forbudet mot å nevne navnet Jesus) stammer direkte fra den talmudiske læren, som i virkeligheten var enda en «ny lov» med et spesifisert antikristent sikte. Derfor kan den neste perioden i Sions historie best beskrives som den talmudiske, siden de tidligere perioder var fariseernes og levittenes.

Mens de talmudiske fariseerne arbeidet på den nye loven i deres akademi i Yavne, spredt nyhetene om Jesu liv og lære seg over romersk territorium.

En fariseer hjalp godt til med å spre dem. Saul av Tarsos dro ut fra Jerusalem (før dets fall) for å utrydde kjettere i Damaskus, og før han nådde fram, var han blitt tilhenger av Kristus. Han predikerte for jøder så vel som for ikke-jøder, inntil han ble forhindret i det, og han sa til jødene: «Det var nødvendig at Guds ord skulle tale til dere først, men da dere avviser det og anser dere selv for verdige til evig liv, vender vi oss til ikke-jøder.»

Dr. Kastein sier om Saul, som fikk navnet Paulus, at «han gjorde alle dem som han fikk til å tro på sin profeti, til frafalne i videste forstand, hva enten de var jøder eller ikke-jøder».

Men det som Paulus (og andre) lærte, var faktisk uunngåelig på den tiden, fordi mennesker overalt famlet seg fram imot en universell Gud og vendte seg til Jesu lære som planter som strekker seg mot lyset. Kanskje var denne impuls i mennesker også grunnen til at Jesus måtte komme blant jødene. Den jødiske lære var stammetro i dens mest fanatiske form selv på den tiden, og siden enhver handling (aksjon) forårsaker en reaksjon, måtte den motsatte idé nødvendigvis dukke opp der hvor presset var størst.

Dette var en skjebnetime for det store området som den gang var lite kjent og sparsomt befolket – kalt Vesten. Hvis ikke disiplene hadde vendt seg mot vest, ville betegnelsen «Vesten» og alt hva det innebar, kanskje aldri ha oppstått.

Det som kalles «vestlig sivilisasjon» kan man ikke forestille seg uten kristendommen. I de nitten hundre år som fulgte etter Jesu død, gjorde Vesten så store framskritt at det etterlot resten av menneskeheten bak seg. I materiell henseende var framskrittene så store at man på den tiden, da denne bok ble skrevet, sto i ferd med å erobre rommet; man var nær å åpne verdensrommet for menneskeheten. Men det var så langt den minste av prestasjonene.

Den største forbedring var i åndslivet og på menneskers måte å behandle hverandre på. Vesten etablerte menneskers rett til en offentlig siktelse og offentlig (åpen) rettssak eller løslatelse (en rett som igjen kom i fare i den tjuende århundre), og det var det største framskritt i hele menneskehetens historie. Dens framtid avhenger av denne prestasjonens overlevelse eller undergang.

Den skyggen som fulgte disiplene ut av Jerusalems porter før romerne kom inn, fulgte også kristendommen inn i Vesten, og den talmudiske sekt forfulgte den gjennom alle disse

århundrer. I det tjuende århundre ble Vesten skueplass for kampen mellom de nasjoner som var opptatt gjennom kristendommen, og den sekten som var helliget den destruktive idé.

Det er ikke kun Vesten som er involvert i dette spørsmålet. Omkring fem hundre år etter Jesu liv skapte menneskets instinktive impuls til å søke én Gud enda en utfordring til talmudisk rasisme, og denne gang kom det fra de semittiske masser. Også blant araberne oppsto ideen om én Gud for alle mennesker.

Muhammed (avvist av dr. Kastein som «en halvlært beduin») fikk, liksom Paulus på veien til Damaskus, en guddommelig visjon. Hans lære likner på mange måter Jesu lære. Han anså Jesus for å ha vært en profet fra Gud, slik som Abraham og Moses (altså ikke Messias). Han anså seg selv for å være en etterfølger av Moses og Jesus og en profet fra Gud, som han kalte Allah. Det var kun *én Gud*, Allah, menneskehetens skaper, og Allah var *ikke* arabernes stamme-gud, men *hele menneskehetens Gud*.

Slik som kristendommen, lærte denne religionen ikke hat imot andre religioner. Muhammed viste kun ærefrykt for Jesus og hans mor (som begge er gjenstand for profan forakt i talmudisk litteratur).

Men Muhammed anså jødene for å være en ødeleggende kraft, kun helliget seg selv. Koranen sier om dem: «Ofte, når de tender et bål til krig, skal Gud slukke det. Og deres mål vil være å skape uorden på jorden; men Gud elsker ikke skaperne av uorden.» Gjennom alle århundrer har de klokeste menn slik omtalt denne stammetro og sekt, rett fram til vår tid, det tjuende århundre, da åpen diskusjon om dette spørsmål ble så godt som totalt undertrykket.

Slik oppsto Islam og spredte seg over de mellomøstlige deler av den kjente verden, som kristendommen spredte seg over den vestlige verden og buddhismen tidligere over den østlige. Store strømmer begynte å bevege seg, som for å flyte sammen en gang i framtiden; for disse universelle religioner er ikke på noen hovedpunkter som olje og vann, og med hensyn til avvisning av tanken om herrerasen og den destruktive idé, er de i overensstemmelse.

Kristendommen og Islam bredte seg og kom til å omfatte menneskehetens store masser. Den impuls som berørte mennesker ble tydelig. Langt bak disse universelle religioner lå judaismen i sin stamme-innesluttethet, som ble nidkjært voktet av sektens indre krets.

I det tjuende århundre har denne maktfulle sekt vært i stand til å bringe de kristne og de islamske masser på randen av en ødeleggende kamp mot hverandre. Hvis den nålevende generasjon kommer til å oppleve dette sammenstøtet, vil man se den ene universelle religion strides med den andre om å etablere troen på «herrerasen».

Det var fram imot dette merkelige høydepunktet som skulle innfinne seg nittenhundre år senere, at to grupper mennesker dro ut fra Jerusalem for lenge siden.

Kapittel 13 – Vernet om loven

Sions historie fra begynnelsen faller i fem atskilte faser: levittenes, fariseernes, talmudistenes, mellomspillet «emansipasjonen» og sionismens. Denne fortelling har nå nådd sin tredje fase.

Den levittiske fasen var det isolerte Juda Rike, «fangenskapet» i Babylon og «tilbakevendingen», «Moseloven» ble skapt og gjennomtvunget. Den fariseiske fase som fulgte, og som falt noenlunde sammen med det romerske overherredømme i provinsen Judea, endte med den andre ødeleggelsen av Jerusalem, spredningen av de siste judeere, fariseernes overherredømme og «regjeringens» tilbaketrekning til dens nye «senter» i Yavne.

Den tredje talmudiske fasen var den lengste, for den varte sytten hundre år fra 70 e.Kr., til omkring 1800 e.Kr. I dette tidsrommet kom jødene til Vesten, og fra en rekke sentre arbeidet «regjeringen» utrettelig for å holde den spredte nasjon under kontroll, underkastet Loven og atskilt fra andre folkeslag.

Da tiden for den vestlige sivilisasjons og kristendommens oppstandelse var sammenfallende, var det uunngåelig at kristendommen spesifikt (og ikke bare «hedninger» i alminnelighet eller «fremmede» eller «andre guder») ble hovedmålet for lovens ødeleggelses-bud.

For den herskende sekt og dennes tilhengere var denne perioden, som synes så lang og så viktig i vesterlendingenes øyne, likeså uvesentlig som den babylonske periode. Den kjensgjerning at den ene varte i syttenhundre år, og den andre i femti, gjorde ingen egentlig forskjell: begge var bare perioder «i eksil» for det utvalgte folk. Og under Loven var den lange vestlige periode fullstendig som den korte, babylonske, forutbestemt til å ende i katastrofe for de «som hadde tatt dem (det utvalgte folk) til fange», deretter en jødisk triumf og en ny «tilbakevending». Slik ville en ny Daniel legge det fram.

De sytten århundrene representerte et nytt «fangenskap» under Loven, som bestemte at hvor som helst det utvalgte folk oppholdt seg utenfor Jerusalem, var de i fangenskap og dette fangenskap var i seg selv «forfølgelse».

For en sionist som tar dette bokstavelig, som dr. Kastein, var de sytten århundrenes kristendom således en del av historien, som var tømt for alt annet enn «jødeforfølgelser». Resten var bare støy og larm som ikke betydde noe. Det var et tidsrom der Jehova brukte hedningene til å plage jødene, mens han forberedte triumfen for sitt utvalgte folk; og for det de gjorde, måtte hedningene komme til å betale (klager han). Det eneste positive resultat av de sytten kristne århundrer er at jødene kom igjennom dem, stadig atskilt fra menneskeheten, takket være deres talmudiske regenter.

Og dette var i sannhet en forbløffende bedrift. Blant alle historiens negative resultater overgår ingenting Sions «eldstes» resultater. Med Talmud bygde de den «muren rundt loven», som i sytten århundrer trassig motsto naturens egen sentrifugalkraft som truet med å slynge jødene ut i menneskeheten.

Mens de forsterket sine barrikader, slet og drepte europeerne, som hadde tatt til seg kristendommen, med å anvende dennes moralske lover på deres daglige liv, ved å avskaffe livegenskap og slaveri, forminske privilegier og ulikheter og tilgodese menneskeverdet i

alminnelighet. Denne prosess kaltes «emansipasjon», og omkring år 1800 var den ved å få bukt med eneherskere og privilegerte kaster.

Under ledelse av deres talmudiske herskere deltok jødene aktivt i kampen for emansipasjon. Det i seg selv var rimelig nok. Det store flertall av kristne var fra begynnelsen av den oppfatning at den frihet som måtte vinnes, til slutt skulle omfatte alle mennesker uten hensyn til rase, klasse eller tro. Det var selve kampens mening, og alt annet eller mindre enn det, ville ha gjort kampen meningsløs.

Imidlertid var det i jødenes tilfelle et innlysende paradoks, som igjen og igjen forbløffet og opprørte de folkeslag som de bodde blant. Den jødiske lov uttrykte teorien om herrerasen på den mest arrogante og hevngjerrige måte noe menneske kunne forestille seg. Hvordan kunne jødene angripe det faktum, at andre folkeslag utgjorde nasjoner? Hvorfor forlangte jødene at barrierer ble brutt ned mellom andre, når de samtidig bygde enda sterkere barrierer mellom seg selv og andre mennesker? Hvordan kunne et folk som hevdet at Gud hadde skapt hele verden, slik at dette folk kunne herske over den, og hvor han forbød det å blande seg med de øvrige, mindreverdige raser, beklage seg over diskriminering?

Nå, når ytterligere ett hundre og femti år er gått, har begivenhetene gitt svaret på slike spørsmål.

Det var sant at de høylytte jødiske krav om emansipasjon ikke i virkeligheten dreide seg om den store sak: menneskers frihet. Den jødiske lov avviste denne idé og dette prinsipp. De jødiske, talmudiske ledere så at den hurtigste veien til å fjerne barrierer mellom seg selv og makten over nasjonene, var å ødelegge disse nasjoners lovlige regjeringer; og den hurtigste måte å gjøre det på, var å rope «emansipasjon».

Slik kunne den dør som åpnet seg gjennom emansipasjonen, brukes til å føre den revolusjonære kraft inn i nasjonenes liv. Med ødeleggelsen av alle lovlige regjeringer kunne de revolusjonære tilrane seg makten, og disse revolusjonære ville være talmud-utdannede og talmud-kontrollerte. De ville alltid handle i overensstemmelse med Moseloven, og på denne måten kunne Babylons endelikt gjentas i Vesten.

Begivenhetene i det tjuende århundre beviser nå at det var den planen de talmudiske «eldste» arbeidet på i Sions histories tredje fase fra år 70 e.Kr. til omkring år 1800. Det var derfor den størst mulige forskjell på den forståelse de kristne, europeiske folkeslag, blant hvem jødene levde, hadde av «emansipasjon» og forståelsen hos jødenes talmudiske ledere. For de store massers vedkommende representerte emansipasjonen ett formål: ende på trelldom. For den mektige, hemmelige sekt representerte den et middel til det motsatte formål: Å pålegge dem en ny og enda hardere trelldom.

Det var én stor fare ved dette foretaket. Det var at ødeleggelsen av barrierer mellom mennesker i alminnelighet også ville ødelegge barrierene mellom jøder og andre mennesker. Dette ville ha ødelagt selve planen, for den kraften som skulle brukes til å «bryte ned og ødelegge» nasjonene, når emansipasjonen først var oppnådd, ville bli svekket.

Det var nær å skje i fjerde fase av Sions historie. Emansipasjonens århundre (fra ca. 1800 til ca. 1900) medførte risiko for «assimilasjon». I «frihetens» århundre levde det et stort antall jøder i Vest-Europa, og i det nye oversjøiske «Vesten» ytret de ønske om å kaste den jødiske lovs lenker av seg og leve med i andre folkeslags liv. Derfor anser vår sionistiske historiker, dr. Kastein, det nittende århundre for å være den mørkeste periode i hele det jødiske folks historie med den dødelig truende fare for å bli involvert i menneskeheten, hvilket lykkeligvis

ble unngått. Han kan ikke uten redsel tenke på ødeleggelsen av den jødiske barriere av rase og tro gjennom assimilasjon. Derfor kaller han det nittende århundres bevegelse mot emansipasjon «et tilbakeskritt» og takker Gud for at «den sionistiske ideologi» reddet jødene fra den skjebne å bli assimilert.

Dette førte til den femte fasen, som begynte omkring år 1900, og som vi nå lever i. Den talmudiske palisade holdt, og ved slutten av den fjerde fase var jødene, som nå var fullt «emansipert» i vestlig forstand, stadig atskilte under deres egen lov. De som var på vei til å unnslippe i retning av «assimilasjon», ble trukket tilbake til stammens innhegning gjennom nasjonalismens mystiske makt.

Gjennom den makten den herskende sekt hadde fått over regjeringene ved hjelp av emansipasjon, oppnådde den enda en «tilbakevending» til Det hellige Land og fikk slik gjenetablert «loven av 458 f.Kr.» med den destruktive og imperialistiske misjon. En sjåvinistisk feber, som må ha sitt forløp, ble sprøytet inn i verdensjødedommens blodårer. Den veldige makt sekten hadde fått over Vestens regjeringer, ble brukt til et koordinert formål. Og det ødeleggelsens helvete som det tjuende århundre utartet seg til i Vesten, hadde relasjon til og var dominert av Sions gamle ambisjon, som var gjenopplivet fra fortiden for å bli ukritisk antatte læresetninger for Vestlig politikk.

Den femte fasen er omkring femtifem år gammel når denne boka blir skrevet, og dens resultater formidable. «Moseloven» er blitt påklistret de vestlige folkeslags liv, som faktisk styres av denne loven og ikke av deres egne. To verdenskrigers politiske og militære operasjoner har blitt omdirigert for å fremme sionismens ambisjoner, og Vestens liv og velstand har blitt ødslet bort for å støtte dem.

Førti års blodsutgytelser i Palestina [skrevet i 1956, altså nå nær 100 år efter Balfourdeklarasjonen fra 1917] er tydeligvis kun en forsmak på hva som fremdeles vil komme. En tredje verdenskrig kan begynne ved å spre seg ut fra Palestina, og hvis den begynner et annet sted, så er det til å forutse at den i sitt forløp vil dreie seg om Sions ambisjon, som ikke vil bli tilfredsstilt før en langt større del av Midtøsten er blitt erobret, «andre guder» er blitt styrtet, og «alle folkeslag» er blitt gjort til slaver.

Dr. Kastein ser i denne femte fasen den gylne tidsalder, der «historien kan fortsette» (etter det meningsløse mellomspill, som er kjent som den kristne æra), og Sionismen «som har en verdensmisjon», vil gjenvinne sin forutbestemte arv, som vil kulminere i det verdensherredømme som ble frarøvet den på forbrytersk vis i år 70 (da «historien» ble avbrutt).

Denne beretning har nå nådd den tredje av disse fem fasene, den lange av dem, der de talmudiske skriftlærde i Yavne med uendelig flid begynte å spinne Loven til et meget større nettverk med endeløse forgreininger, som en jøde ikke kunne unnslippe uten fryktelige følger. Derved ble det tilsynelatende umulige oppnådd: en gruppe mennesker, som var spredt ut over jorden gjennom sytten hundre år, ble holdt atskilt fra resten av menneskeheten og utdannet til en ødeleggelsesoppgave i den kristne tidsregnings tjuende århundre.

Det er på sin plass å her fortelle litt om den bemerkelsesverdige periode med forberedelser og organisering, der en mur ble bygget rundt den jødiske lov, slik at «frihet» ikke skulle oppsluke det utvalgte folk eller svekke dets ødeleggende kraft.

Kapittel 14 – Den mobile regjering

Fariseernes «eldste», som flyttet til Yavne fra Jerusalem før denne ble ødelagt i år 70 e.Kr., hadde liksom levittene tidligere i Babylon, til hensikt å skape et sentrum for makt og fjernkontroll, hvorfra de kunne holde en stammeorganisasjon som på det tidspunkt var spredt ut over jorden, underkastet. De tok den samlede erfaring fra Jerusalem og Babylon og forgangne tiders oppsparte hemmeligheter med seg til Yavne, og det lykkes dem å etablere en flyttbar regjering, som har fortsatt å utøve autoritet over jødene fram til i dag.

Før de siste kampene mot Roma (sier dr. Kastein) «trakk en gruppe lærere, viten-skapsmenn og skolefolk seg tilbake til Yavne, idet de tok deres folks skjebne på deres skuldre, slik at de kunne være ansvarlige for det gjennom århundrene ... I Yavne ble det jødiske folks sentraladministrasjon etablert ... Når en nasjon er blitt så fullstendig slått ned som jødene var blitt det ved denne anledning, går de helt til grunne. Men jødene gikk ikke til grunne ... De hadde allerede lært hvordan de kunne endre holdninger under det babylonske fangenskap ... og de fulgte en liknende vei nå».

I Yavne ble det gamle Sanhedrin, kilden til all lovgivnings-, administrativ og juridisk autoritet, etablert under et nytt navn. Dessuten ble det skapt et akademi for å videreutvikle Loven. Her fortsatte de skriftlærde med å avsløre Jehovas hensikter og med fortolkningen av Loven, som det så ofte var blitt påstått, nå hadde fått sin endelige form. Faktisk kunne den ikke og kan heller ikke noensinne bli ferdig, men må alltid videreutvikles, siden dogmet er at Loven regulerer enhver menneskelig handling under omstendigheter som alltid forandres.

Forut for denne permanente årsak til revidering, var en ny faktor, kristendommen, oppstått, og lovens anvendelse på denne måtte defineres. Slik begynte Toraen (Loven) å få sitt gedigne supplement, Talmud, som hadde like stor eller større autoritet.

Fra Yavne ble den loven administrert som «reiste en uoverkommelig barriere mot omverdenen», som tvang gjennom en disiplin som var *«dødelig streng»* og som «holdt proselytter på god avstand». Målet var å «gjøre en jødes liv fullstendig forskjellig fra en ikke-jødes». Enhver lov som fikk et flertall av stemmer fra Sanhedrinet, trådte i kraft over alt i de spredte jødiske samfunn. «Motstandere ble truet med bannlysing, som betydde utstøting fra samfunnet».

På denne måten «ble sirkelens sentrum endelig fiksert, og sirkelen selv ble fullstendig beskrevet i form av 'loven' og muren, som var reist omkring folket». I denne perioden (før kristendommen ble Romas religion), utgikk det er edikt fra «senteret» i Yavne, som ga jøder lov til å late som om de fornektet deres tro og erklærte seg omvendt til «hedenske religioner», dersom omstendighetene gjorde dette formålstjenlig.

Perioden da det ble regjert fra Yavne, varte omtrent i ett hundre år, og deretter ble regjeringen overført til Usha i Galilea, der Sanhedrinet ble gjenetablert. «Jødedommen satte begrensninger rundt seg, og *ble stadig mer eksklusiv*». På denne tiden ble den spesielle forbannelse over jødiske kristne uttalt. I 320 ble den romerske keiser Konstantin omvendt til kristendommen, og han iverksatte lover som forbød ekteskap mellom kristne og jøder, og forbød jøder å holde kristne slaver. Dette var naturlige reaksjoner på loven om utelukking og «fremmed»-slaveri, som den ble administrert av den talmudiske regjeringen i Usha, men

reaksjonene ble ansett for å være «forfølgelse», og for å unnslippe denne ble «senteret» flyttet tilbake til Babylon, hvor den jødiske koloni, som åtte hundre år tidligere hadde foretrukket å bli der framfor å «vende tilbake» til Jerusalem, var «stadig intakt». Den talmudiske regjering ble etablert i Sura, og akademier ble etablert i Pumbedita.

Talmud, som ble påbegynt i Yavne og Usha, ble gjort ferdig i Sura og Pumbedita. «En ring av enorme proporsjoner og kolossal elastisitet» ble bygget rundt om jødene over alt. Den mystiske sirkel av frykt og overtro ble strammet til. Fra Sura regjerte en eksilark (prins av fangenskapet, av Davids Hus), men med tiden ble han en kransekakefigur. Deretter «bestemte presidenten for akademiet reglene, ikke bare for de babylonske jøder, men for hele jødedommen ... Jødene *over hele verden* anerkjente akademikerne i Babylon som jødedommens autoritative sentrum, og betraktet enhver lov som de vedtok, som bindende». Slik ble nasjonen-i-nasjoner, staten-i-statene, slavebundet og regjert av den talmudiske regjering i Babylon.

Kjernen i dogmet forble som Esekiel, Esra og Nehemias hadde formet og påtvunget den. Men Talmud hadde effektivt tatt Toraens plass, som Toraen tidligere hadde erstattet «de muntlige tradisjoner». Lederne av akademiene i Sura og Pumbedita kaltes gaonim, og de begynte å utøve autokratisk makt over de spredte jødene. De skyggeaktige eksilarker (senere Nasim eller prinser) var avhengige av deres godkjenning, og Sanhedrinet måtte overgi sine funksjoner til dem og ellers miste dem. Når det oppsto tvil blant jøder noe som helst sted i verden angående fortolkningen eller anvendelsen av Loven i daglige anliggender, ble spørsmålet forelagt Gaonatet. Domsavsigelsene, som kom tilbake (i Jehovas navn) fra den fjerne regjering, var de gaoniske svar eller lover som ble forvaltet fra Babylon, og som jøder overalt underkastet seg, siden de ellers sto i fare for utstøtelse.

På denne måten spredte den talmudiske trelldom seg omkring til de spredte jøder, hvor enn i verden de levde, «som et finmasket nett ... over hverdag og fest, over deres handlinger og deres bønner, over hele deres liv og hvert et skritt de tok ... Intet i deres hverdagsliv måtte lenger være overlatt til tilfeldigheter eller skjønnsmessige avgjørelser». Dette er bildet på et absolutt despoti, som kun er forskjellig fra andre despotier ved avstanden mellom despotene og deres undersåtter. Dersom de var blitt gitt en godartet misjon, ville et samfunn som ble så sterkt kontrollert, kunne ha vært til umåtelig gavn for folkene. Men gitt en destruktiv misjon, er deres tilstedeværelse blant andre som en ladning dynamitt i en klippe, styrt av en hånd på utløserhåndtaket langt borte.

I seks hundre år forble den talmudiske regjering i Yavne, Usha og Sura, i eller nær ved deres opprinnelige, orientalske sfære, hvor dens natur var forståelig for andre. De visste hvordan de skulle håndtere og imøtegå den brutale stammetro, og så lenge de ikke ble forhindret av fremmede makter i deres håndtering av den, kunne de alltid finne et hverdagskompromiss, som gjorde det mulig i praksis å leve vennskapelig side om side.

Så skjedde det som har forårsaket så voldsomme begivenheter i vår tid: den talmudiske regjering *flyttet til det kristne Europa* og etablerte seg blant folkeslag for hvem dens dogmers natur og metoder var fremmedartede og fortsatt uforståelige. I løpet av mange århundrer førte dette til gjentatte sammenstøt mellom de fremmedes ambisjoner og tro og de innfødtes interesser, som vårt århundre igjen opplever.

Vesterlendingenes natur (især i de nordlige egner) er å si tingene som de er, å opplyse motparten om ens formål og å bruke ord til å uttrykke hensikt, og kristendommen utviklet disse naturlige trekk. Den kraft som nå vokse fram blant dem, var av den motsatte natur,

orientalsk, uendelig subtil, hemmelighetsfull, konspiratorisk og vel trent i å bruke språket til å skjule den egentlige hensikt. I det lå dens største styrke i møtet med Vesten.

Flyttingen til Europa ble foranlediget av de islamske erobringer. Under profetens banner fordrev araberne romerne fra Palestina. På denne måten ble de opprinnelige beboere av Palestina, som hadde bodd der omkring to tusen år før den hebraiske stammen ankom, herskere i deres eget land og forble det i ni hundre år (inntil 1517, da tyrkerne erobret det). En lærerik sammenlikning kan dras mellom den islamske og den jødiske behandling av fanger:

Kalifens ordre til de arabiske erobrere i 637 e.Kr. lød: «Dere skal ikke handle forrædersk, uærlig, begå noen overgrep eller lemlestelser, drepe barn eller gamle menn, felle eller brenne palmer eller frukttrær, drepe får, kyr eller kameler, og dere skal la dem i fred, som dere finner i bønn i deres værelser.» Jehovas ordre, ifølge *Femte Mosebok* 20.16 lyder: «I disse folks byer, som Herren gir dere i arv, skal dere ikke la noe levende tilbake som trekker pusten.»

Fra Palestina bredte islam seg over Nord-Afrika, så størstedelen av jødene kom til å bo innenfor grensene av samme overordnede autoritet. Deretter vendte islam seg imot Europa og invaderte Spania. Da falt skyggen av den talmudiske sionisme over Vesten. Den mauriske erobringen ble «støttet med både menn og penger» av jødene, som ble deres høyre hånd, og ble behandlet med forbløffende velvilje av erobrerne, by etter by ble undergitt deres kontroll! Selve Koranen sa: «Deres mål vil være å tilskynde til uorden på jorden.» De islamske hærene hjalp godt med til å nå dette mål.

Kristendommen ble på denne måten undertrykket i Spania. Under disse gunstige omstendigheter ble den talmudiske regjering forflyttet fra Babylon til Spania, og den prosess, hvis resultater har blitt så tydelige i vår generasjon, var i sin begynnelse. Dr. Kastein sier:

«Jødedommen søkte, spredt som den var utover jorden, alltid å etablere en fiktiv stat i stedet for den som var gått tapt, og søkte derfor alltid å få et felles sentrum for veiledning ... Dette sentrum ansås nå for å ligge i Spania, og derfor ble det nasjonale overherredømme flyttet dit fra Østen. Akkurat som Babylon ved en skjebnens ironi var kommet i stedet for Palestina, slik kom Spania nå lykkeligvis i stedet for Babylon, der hvor *sentrum for jødedommen* ikke lengre kunne fungere. Alt som kunne gjøres var allerede gjort. De lenker var smidd som individet kunne binde seg selv med for å unngå å bli oppslukt av sine omgivelser, nemlig Talmud.»

Leseren vil observere beskrivelsen av hendelsesforløpet: «individer» binder vanligvis ikke seg selv frivillig med lenker som er smidd for dem. Det jødiske fangenskap var så bindende som noen gang, kanskje var det enda en foreløpig kulminasjon. Det var noe jødene måtte spekulere over.

Det som ble av avgjørende viktighet for Vesten, var at den jødiske regjering nå var i *Europa*. Det styrende sentrum og den destruktive idé var begge trengt inn i Vesten.

Den talmudiske regjering av nasjonen-i-nasjonen ble ført videre fra spansk jord. Gaonatene utstedte deres direktiver. Det talmudiske akademi ble etablert i Cordova. Og til tider regjerte i det minste en skyggeaktig eksilark over jødedommen.

Dette skjedde under islamsk beskyttelse. Maurerne viste, som babylonerne og perserne før dem hadde gjort, en bemerkelsesverdig velvilje overfor makten midt iblant dem. For spanjolene kom inntrengerne mer og mer til å virke jødiske, snarere enn mauriske. Maurerne hadde gjennomført erobringen, men erobrerens makt gled mer og mer over på jødiske

hender. Det forløpet som verden tidligere hadde sett i Babylon, gjentok seg nå i Spania, og i de senere århundrer gjentok det seg i hvert eneste større land i Vesten.

Maurerne ble i Spania i nesten åtte hundre år. Da den spanske gjenerobring ble gjennomført i 1492 etter en lang prøvelse, ble jødene, liksom maurerne, jaget ut. De ble identifisert med besettelsesmakten og ble jagd ut sammen med den, slik de hadde fulgt med den inn.

«Sentrum» for den talmudiske regjering ble nå overført til Polen.

På dette tidspunkt, mindre enn fire hundreår før vår egen generasjon, dukker det opp et vesentlig mysterium i Sions historie: *hvorfor* ble regjeringen satt opp i *Polen*? Inntil da viser annaler intet spor av noen stor innvandring av jøder til Polen. De jødene som kom til Spania, sammen med maurerne, kom fra Nord-Afrika, og da de dro igjen, vendte de tilbake dit eller til Egypt, de greske øyer og Tyrkia. Andre kolonier var oppstått i Frankrike, Tyskland, Holland og England, og disse vokste ved tilvandringen av jøder fra den iberiske halvøy. Det er ingen opptegnelser som viser at noe stort antall spanske jøder dro til Polen, eller at noen masseinnvandring av jøder til Polen hadde funnet sted på *noe tidligere tidspunkt.*

Men på 1500-tallet, da «senteret» ble etablert i Polen, «*oppsto det* en jødisk million-befolkning», ifølge dr. Kastein. Men millionbefolkninger «oppstår» ikke så hurtig. Dr. Kastein viser at han er oppmerksom på at det er noe som behøver en forklaring her, og han viser at han helst ikke vil komme nærmere inn på det, for han avfeier denne besynderlighet med en henkastet bemerkning om at størrelsen av denne befolkning, som man ikke tidligere hadde hørt noe om, «mer skyldtes immigrasjon, *tilsynelatende* fra Frankrike, Tyskland og Bøhmen, *enn noen annen årsak*.» Han forklarer ikke hvilken annen årsak han tenker på, og til å være en oppmerksom vitenskapsmann, er han ved dette tilfellet merkelig nok tilfreds med en tilfeldig gjetting.

Men når en sionistisk historiker på denne måten bare glir over noe, så kan den som søker faktisk viten, være temmelig sikker på at den virkelige årsak finnes, dersom man er utholdende nok.

Slik er det også i dette tilfellet. Bak dr. Kasteins uelegante gjetterier skjuler den viktigste faktor i Sions senere historie seg. «Senteret» for den jødiske regjering ble på dette tidspunkt etablert i en befolkningsgruppe som var ukjent for verden som jøder, og som ikke var jøder i tradisjonell forstand. De hadde ikke noe jødisk blod i seg (judeisk blod må for den saks skyld på det tidspunktet ha vært nesten forsvunnet blant Vest-Europas jøder), og deres forfedre hadde aldri kjent Judea eller noen annen jord enn Tatarstans.

Disse mennesker var khazarene, en tyrkisk-mongolsk rase som var blitt omvendt til jødedommen i midten av det åttende århundre etter vår tidsregning. Dette er det eneste tilfelle av omvendelse av en stor gruppe mennesker av en helt annen avstamning enn jødenes (edumittene var «brødre»). Grunnen til at de talmudiske «eldste» tillot eller oppmuntret til dette, kan man kun gjette seg til. Men uten dette ville «det jødiske spørsmål» på nåværende tidspunkt blitt til et av de problemene som tiden løste.

Denne utviklingen (som vi skal komme nærmere inn på i et senere kapittel) var av omfattende og kanskje enda til fatal konsekvens for Vesten. Europas naturlige instinkt hadde alltid vært å forvente den største trusselen mot sin overlevelse fra Asia. Fra det øyeblikk da senteret ble flyttet til Polen, begynte disse asiater å flytte mot vest og senere å trenge inn i Vesten forkledd som «jøder», og de brakte Europa ut i sin største krise. Skjønt deres

omvendelse hadde funnet sted så lenge før, var de så langt borte at verden kanskje ikke ville ha lært dem å kjenne hvis ikke det talmudiske sentrum var blitt etablert iblant dem, slik at de grupperte seg rundt det.

Da de ble kjent som «østjøder», hadde de fordel av den forvirrende effekt av at ordet judahitt eller judeer var blitt trukket sammen til «jøde». Ingen ville ha oppfattet noe etnisk slektskap med judeere. Fra tiden da de overtok ledelsen av jødedommen, ble dogmet om «tilbakevending» til Palestina altså predikert på vegne av mennesker som ikke hadde noe som helst semittisk blod i seg eller noe som helst slektskap med Palestina! Fra denne tid opererte den talmudiske regjering med en *masse de manoeuvre* av en helt annen, asiatisk type.

Igjen ble en så godt som uavhengig stat dannet i den polske stat, som i likhet med så mange andre før den viste stor velvilje overfor den nasjon-i-nasjonen som tok form innenfor dens rammer. Som i tidligere og senere tilfeller, mildnet denne velvilje ingenlunde de talmudiske jøders fiendtlighet, som var legendarisk.

Dr. Kastein gir et bilde av denne uavhengige jødiske regjering i den polske perioden. Talmudistene fikk lov til å skrive en «grunnlov» og på 1500- og 1600-tallet levde jødene under «en selvstyrende regjering». Denne administrerte «et *jernhardt* selvstyre og en *jernhard* religiøs disiplin, som unngåelig resulterte i dannelsen av et oligarki av administratorer og utviklingen av en ekstrem form for mystisisme» (dette viser samtidig bildet av den trening under stram disiplin innenfor snevre rammer som skapte de kommunistiske og sionistiske revolusjonære i vårt århundre).

Den selvstyrende, talmudiske regjering ble kalt Kahal. På dens eget territorium var Kahal en selvstendig regjering under polsk overherredømme. Den hadde selvstendig autoritet til å skrive ut skatter i ghettoene og felleskapene og var ansvarlig for å betale en samlet sum til den polske regjering. Den vedtok lover som regulerte alle handlinger og transaksjoner mann og mann imellom og hadde makt til å rettsforfølge, dømme, straffe eller frikjenne.

Denne makt var *kun nominelt* avskåret fra å idømme dødsstraff: Professor Salo Baron sier: «I Polen, der den jødiske domstol ikke hadde rett til å eksekvere dødsstraff, *ble lynsjing som et ikke-rettslig, forebyggende middel oppmuntret av de rabbinske autoriteter, slik som Solomon Luria*». (Dette sitatet avslører den dypere mening med dr. Kasteins ofte tilbakevendende, men forsiktige, hentydninger til «jernhard disiplin», «ubarmhjertig disiplin», «stram, dødbringende disiplin» og liknende.)

Faktisk ble en jødisk stat regjert med Talmud, skapt på polsk jord.

Som dr. Kastein sier: «Slik var *grunnloven i den jødiske stat* plantet på fremmed jord, omgitt av en mur av fremmed lovgivning, med en struktur som var delvis selvvalgt og delvis påtvunget ... Den hadde *sin egen jødiske lov*, sitt eget presteskap, sine egne skoler og sosiale institusjoner, og sine egne representanter i den polske regjering ... faktisk hadde den alle de elementer som skal til for å danne en stat.» Oppnåelsen av denne status skyldtes «i ikke liten grad den polske regjerings samarbeid».

I 1772 ble Polen så delt at dette store samfunn, som besto av «østjøder», som var organisert som en stat-i-staten, ble delt av nasjonale grenser, der det meste kom under russisk styre. På dette tidspunkt, for første gang på 2500 år og mindre enn to hundre år før vår tid, forsvinner «senteret» for den jødiske regjering sporløst. Opp til 1772 hadde det alltid vært en regjering: i Polen, Spania, Babylonia, Galilea, Judea, Babylon og Juda.

Dr. Kastein sier at «senteret opphørte å eksistere». Det antyder at den sentraliserte kontroll over jødedommen på dette tidspunkt opphørte, men lengden og styrken i dets tidligere overlevelse og de viktige begivenheter i det følgende århundre, motsier dette. Dr. Kastein avslører selv sannheten i et senere avsnitt, der han begeistret opplyser at i det nittende århundre «tok en internasjonal jødisk organisasjon form».

«Senteret» fortsatte helt klart å eksistere, men fra 1772 i hemmelighet. Årsaken til at man trakk seg tilbake ubemerket kan man slutte seg til ut fra senere begivenheter.

Det århundre som fulgte var den revolusjonære sammensvergelses århundre, kommunismens og sionismens, som kulminerte ved at disse to bevegelser, som har dominert det inneværende århundre, sto åpent fram. Det talmudiske «senter» var også sentrum for denne sammensvergelse. Var senteret forblitt framme, til skue, ville kilden til denne sammensvergelsen ha vært klart synlig, og det ville ha vært innlysende at den var identisk med de talmudiske østjøder.

Det ble først klart da revolusjonen i 1917 skapte en nesten gjennomført jødisk regjering i Russland. Og på det tidspunkt var makten over regjeringene i Vesten så stor at dette nye regimets natur ble meget lite omtalt, ettersom en regulær lovgivning mot kjetteri var trått i kraft. Hadde institusjonen fortsatt med å eksistere åpenlyst, ville massene i Vesten i tide ha oppdaget at jødedommens talmudiske regjering, skjønt den førte an i kravet om «emansipasjon», også var ved å organisere en revolusjon for å ødelegge alt det som folkene kunne vinne fra denne emansipasjon.

Russerne, blant hvem dette største av de jødiske samfunn levde på den tiden, visste hva som var skjedd. Dr. Kastein sier: «Russerne undret seg over hvordan det kunne ha seg at jødene ikke smeltet sammen med den øvrige befolkning, og konkluderte med at de hadde en sterk reserve i *deres hemmelige Kahal'er*, og at det eksisterte en *«Verdenskahal»*.

Dr. Kastein bekrefter senere det som russerne trodde, gjennom sine egne antydninger om «den jødiske internasjonale» i det nittende århundre.

Med andre ord, «regjeringen» fortsatte, men i det skjulte, og sannsynligvis i en annen form, som antydet av Dr. Kastein med ordet «internasjonale». Det må sterkt antas at «senteret» i dag ikke befinner seg i noe bestemt land, og at det, selv om deres hovedsete helt klart er i De Forente Stater, nå har tatt form av et direktorat som er fordelt blant nasjonene, og som samarbeider over hodet på regjeringer og folkeslag.

Russerne, som da «senteret» forsvant fra offentlighetens synsfelt, var bedre informert enn noen andre i denne saken, hadde fått rett.

Den måten som dette internasjonale direktorat oppnår og utøver makt over ikke-jødiske regjeringer, er ikke lenger så mystisk; det er kommet tilstrekkelig med autentisk informasjon ut i de siste femti år til å forklare det, som denne boka senere vil vise.

Mysteriet om dette eldgamle jerngrep om «jøder», er vanskeligere å gjennomskue. Hvordan har en sekt kunnet holde mennesker, som er spredt ut over jorden, fast i primitiv stammeovertro gjennom tjuefem århundrer?

Neste kapittel søker å gi innsikt i de metodene som ble brukt i den tredje og lengste fasen i Sions historie, den talmudiske perioden, som varte fra år 70 til omkring 1800. Disse metodene er så preget av Orienten og Asia at de er forvirrende for vestlig tankegang og best kan forstås av de som selv har sine erfaringer gjennom nær kontakt med «østjødiske» samfunn før Andre Verdenskrig og inn i hemmelige politistater, der det også regjeres med frykt og terror.

Kapittel 15 – Talmud og ghettoene

Uansett hva man ellers kan diskutere, er én ting ubestridelig: Det må være stor makt i en lov som i nitten århundrer kan tvinge mennesker, som er spredt ut over jorden, til lydighet, når de kunne unnslippe dens trelldom ved en viljesakt. Talmud var (og er) en slik lov, og den eneste av sin art.

«Talmud ble ansett for den høyeste autoritet av flertallet av jøder ... *Selv bibelen var forvist til andreplassen*» (*Jewish Encyclopedia*). Talmuds absolutte overlegenhet over Moses' bibel må anerkjennes av alle» (*De israelske Arkiver*, sitat av Mgr. Landrieux). *«De 'eldste's ord er viktigere enn profetene»* (Talmud avhandling Berachoth, i.4.).

Samlingen av Talmud startet i Yavne, hvor den rollen som Esekiel og Esra hadde spilt i Babylon i denne nye revisjonen av Loven, ble spilt av Judah den Hellige eller Prinsen.

Det var i virkeligheten en massiv tilføyelse til «lovene og reglene» i *Femte Mosebok* og *Tredje* og *Fjerde Mosebok.* Alle de lover som «senteret» iverksatte ble heftet på Toraen som «den muntlige Tora», og den var likeså vel av guddommelig opprinnelse. Så ble de skrevet ned i *Mishna'en*. Enda senere (under det ofte anvendte påskudd at arbeidet skulle «ferdiggjøres») ble enorme mengder rabbiner-diskusjoner og regler tilføyd i Gemara, men da de i Gemara var et produkt som stammet fra to helt forskjellige jødiske samfunn, det i Jerusalem i det femte og i Babylon i det sjuende århundre, er det to Talmud'er som er kjent som den palestinske og den babylonske.

Talmud, som således ble til i kristen tid, er anti-kristen. Den sies å stamme fra samme originale kilde som Toraen. De geistlige skrivere som samlet den, hevdet at de reviderte eller utvidet i henhold til en myndighet som var gitt dem «muntlig» på Sinaifjellet.

I mitt eksemplar av den kristne bibel står det at «alle kirker mottar og aksepterer» Det Gamle Testamente som «inspirasjon fra Gud, og det er derfor en guddommelig lov eller trosveiledning og praksis». Denne avgjørelse er truffet av Tridenterkonsilet; og den reiser spørsmålet: På hvilken måte var inspirasjonen i Talmud forskjellig fra den i Toraen? Hvis den *ikke* var forskjellig, hvorfor skulle da ikke den anti-kristne Talmud tilføyes i den kristne bibel?

Hvis det ble gjort, ville hele verket fylle atskillige hyller i et bibliotek og Det Nye Testamentet ville være et lite hefte, som ville drukne i og bli utstøtt av den talmudiske mengde, hvis lære oppsummeres slik av den talmudisk lærde Drach:

«Forskriftene om rettferdighet, likhet, barmhjertighet mot ens neste er ikke bare ikke-anvendelige med hensyn til kristne, men innebærer en forbrytelse for enhver som ville handle annerledes ... Talmud forbyr uttrykkelig å redde en ikke-jøde fra døden ... å gi tapte eiendeler m.m. tilbake til ham, å ha medlidenhet med ham.»

Den teologiske beslutning om å gi Toraen «samme guddommelige autoritet» som Det Nye Testamentet, synes å ha brakt et element av forvirring inn i den kristne lære, som kristendommen selv kanskje ikke ville overleve.

De talmudiske forskrifter som er sitert ovenfor, atskiller seg ikke i deres grunnleggende natur fra dem i *Femte Mosebok*, da *denne* «Andre Lov» ble offentliggjort tusen år før Den palestinske Talmud ble ferdig. De ble bare gitt en spesifikk anti-kristen anvendelse.

Hvorfor var Talmud overhodet nødvendig? Grunnen synes innlysende. Judeerne (jødene) var for alltid blitt spredt ut over verden, i hvert fall inntil den tid da disse «landflyktige» skulle «bringes sammen» og atter forsamle seg om tempelet. Den verden de var spredt i inneholdt en ny «fiende» i form av en religion som var oppstått nettopp med erklæringen om at fariseismen var kjetteri: «Ve dere, dere skriftlærde og fariseere, hyklere!» Videre var den jødiske lov, gjennom oversettelser, blitt kjent av den hedenske verden, som til og med hadde funnet noe i den som den kunne bruke. Derfor måtte det utvalgte folk, dersom de skulle holdes atskilt, ha en ny lov, som kunne holdes borte fra ikke-jøders øyne. Toraen behøvde «en mur» omkring seg, som var sterk nok til både å bevare de landflyktige fra å bli oppslukt av andre folk, og fra å ha «andre guder».

Talmud var i bunn og grunn det fiendtlige svar på kristendommen, et kamprop, som var blitt revidert i lyset av «fiendens» nye oppstilling. Leksika for lekfolk (verker som i vår generasjon har blitt upålitelige om emner som angår jødedommen) skjuler denne kjensgjerning fra ikke-jødiske lesere. Den jeg nå har foran meg, sier for eksempel: «Talmud er til tider blitt angrepet av kristne som anti-kristen ... helt uten grunn.» Innskuddet av de tre megetsigende ord, utført av en eller annen forutinntatt (jødisk-dreid) skribent, får dette verket til å bringe videre en beviselig usannhet, til å fordreie en faktaopplysning til å bli et stykke propaganda. Angrepet på kristendommen ga Talmud dets spesielle tone, og dette er faktisk det eneste nye i Talmud. Resten av dens lære er stadig det samme som Esekiels og fariseernes.

Jewish Encyclopedia sier: «Det er tendensen i de jødiske legender i Talmud, Midrash» (predikantene i synagogen)» og i Jesus Kristi Liv (*Toledoth Jeshua*), som oppsto i middelalderen, å nedverdige personen Jesus ved å tilskrive ham uekte fødsel, magi og en skamfull død». Det refereres generelt til ham som «en anonym person», «løgner», «bedrager» eller «bastard» (å tillegge ham uekte fødsel skal bringe ham under Loven, som den er uttrykt i *Femte Mosebok* 23:2: «En bastard må ikke komme inn i Herrens menighet»). Å nevne Jesus ved navn er forbudt i jødiske hjem.

Det verket som siteres i *Jewish Encyclopedia* som «oppstått i middelalderen», er ikke bare en vanærende beretning fra en fjern fortid som henvisningen antyder. Det brukes i hebraiske skoler den dag i dag. Det var en rabbinsk gjentakelse fra den talmudiske periode, og det gjentok alle hånsordene fra Golgata i en annen form. Jesus framstilles som uekte sønn av Maria, som var en frisørs kone, og en romersk soldat ved navn Panthera. Jesus selv refereres til med et navn, som kan oversettes til «Joey Virgo». Det fortelles at hans stedfar tok ham med til Egypt, der han lærte trolldom.

Det vesentlige ved denne falske livshistorie (den eneste informasjon om Jesus som jøder får lese), er at Jesus *ikke* blir korsfestet av romerne. Etter at han dukker opp i Jerusalem og etter hans arrestasjon der som agitator og trollmann, blir han overgitt til Sanhedrinet og tilbringer førti dager i gapestokken, innen han blir steinet og hengt under påskefesten. Denne dødsmåte oppfyller nøyaktig Loven, som fastlagt i *Femte Mosebok* 21:22 og 17:5, fordi korsfestelse ikke ville ha vært i overensstemmelse med denne *jødiske* Lov. Boken forteller videre at han i helvete lider den tortur å bli kokt i kokende mudder [faktisk i kokende ekskrementer; oversetter].

Talmud refererer også til Jesus som «fjols», «trollmann», «profan person», «avgudsdyrker», «hund», «barn av lyst» og mer av samme slag. Virkningen av denne læren over en periode på flere hundre år ses i boka av den spanske jøde, Moshe ben Shemtov de Léon,

gjenutgitt i 1880, som omtaler Jesus som «en død hund» som ligger «begravet i en møkka-dynge». Den originale hebraiske tekst med disse talmudiske hentydninger finnes i Laibles *Jesus Kristus i Talmud.* Denne lærde sier at i den talmudiske periode ble hat til Jesus «det mest fremherskende nasjonale trekk i jødedommen», at «ved kontakten med kristendommen ble jøder grepet igjen og igjen av et raseri og hat som var som galskap», at «jødenes hat og forakt alltid først og fremst var rettet mot personen Jesus» og at «jødenes Jesus-hat er en veletablert kjensgjerning, men at de ønsker å vise det så lite som mulig».

Dette ønsket om å skjule for omverdenen det som ble lært bak det talmudiske mur, førte til sensur av de ovennevnte tekster i det syttende århundre. Kjennskap til Talmud ble ganske utbrent på den tiden (den ble regelmessig fordømt av protesterende jøder) og den forlegenhet det satte de talmudiske «eldste» i, førte til det følgende edikt (sitert i det originale hebraiske og i oversettelse av P. L. B. Drach, som ble oppdratt i en talmudisk skole og som senere ble omvendt til kristendommen):

«Dette er grunnen til at vi under trussel om total utstøtelse påbyr dere i fremtiden til ikke å gi ut flere bøker, hva enten det er Mishna eller Gemara, som handler om Jesus nasareerens handlinger, hva enten det er gode eller onde og i stedet sette en sirkel, som denne: O, som vil advare rabbinere og skolelærere om at de kun må undervise de unge i dette *muntlig*. Ved hjelp av denne forholdsregel vil de lærde tilhengere av nasareeren ikke ha ytterligere grunn til å angripe oss på grunn av dette emnet» (dekret av den jødiske synode, som møttes i Polen i 1631. I våre dager, når offentlige undersøkelser av slike ting eller protester mot dem er blitt praktisk talt forbudt av ikke-jødiske regjeringer, er disse tekster ifølge rapporter blitt gjeninnsatt i de hebraiske utgaver av Talmud).

Denne bakvaskelsen av grunnleggeren av en annen religion atskiller jødedommen fra andre trosretninger, og Talmud fra annen litteratur, som er skrevet i religioners navn. Muhammedanere, buddhister, konfutse-tilhengere, kristne og andre hater ikke andre trosretninger eller deres grunnleggere *som sådan*. De er tilfredse med å være annerledes og med å tro på at deres veier kanskje en dag møtes med Guds vilje.

For eksempel beskriver Koranen Jesus som «styrket av den hellige ånd», og jødene bebreides for å ha avvist «Guds apostel» som var gitt «evangeliet med dets veiledning og lys». Om hans mor sier Koranen: «O, Maria! Sannelig har Gud utvalgt deg og renset deg og valgt deg over jordens kvinner» og «Jesus, sønn av Maria, berømmelig i denne verden og i den neste, og en av dem som er nær Gud.»

Den sentrale budskap i Talmud, den nyeste «nye lov», er tydelig: Den er spesifikt utvidet med henblikk på kristendommen og tillater ingen tvil om en jødes forpliktelse i den retning.

Et annet motiv til det nye kompendium var problemet som var oppstått for den indre krets gjennom at ikke-jøder hadde funnet mye av den oversatte Tora som appellerte til dem (til tross for det innlysende faktum at den var drepende rettet imot dem). De tidligere levittiske skribenter kunne ikke ha forutsett dette (fordi de ikke kunne forutse selve oversettelsen). Den herskende sekt hadde bruk for en ny lov, som var deres egen, og som «fremmede» øyne ikke kunne se, og den hadde bruk for å få jødene til å forstå at selv om hedningene av uforklarlige grunner hadde innlemmet den rase-religiøse lov i den kristne bibel, så var denne lov stadig jødenes alene og ubønnhørlig i kraft.

Talmud siktet mot å øke avstanden og forhøye barrierene mellom jødene og andre. Et eksempel på det annerledes språk som Toraen anvendte for respektive jøder og ikke-jøder, er

tidligere nevnt: den dunkle og tilsynelatende harmløse hentydning til «en tåpelig nasjon» (*Femte Mosebok*, 32:21).

«De egget meg med det som ikke er Gud, tirret meg med deres tomme underholdning. Jeg vil egge dem med det som ikke er et folk, tirre dem ved et folk av dårer.»

I en artikkel om *Diskriminering av ikke-jøder* i *Jewish Encyclopedia* forekommer hentydningen i den originale hebraiske utgaven til «usle og ondskapsfulle ikke-jøder». Den oversatte tekst for ikke-jøder er gjennomgående mildnet i forhold til den originale tekst for jøder; og Talmud, som kun var beregnet for jødiske øyne, fjernet enhver tvil som måtte være oppstått i jødiske sinn ved en gjennomlesning av den mildere oversettelse. Den bandt sammen spesifikt teksten i *Femte Mosebok* med *Esekiel* 23:20 og definerte derved ikke-jøder som sådanne, «hvis kjød er som kjødet av esler og som er geile som hingster»! I denne ånd ble «fortolkningen» av Loven fortsatt av talmudistene.

De talmudiske edikter var alle av samme slag. Loven (som nedskrevet i Talmud) tillot å gi en mistet ting tilbake til eieren, hvis denne var «en bror eller nabo», men ikke hvis det var en ikke-jøde. Bokbrenning (av ikke-jødiske bøker) anbefales (bokbrenning er en talmudisk oppfinnelse, liksom heksejakt var foreskrevet i Toraen). Velsignelsen, «Velsignet være du ... som ikke har skapt meg som ikke-jøde», skulle resiteres daglig. Solformørkelser var kun dårlige varsler for ikke-jøder. Rabbiner Levi fastslo at påbudet om ikke å ta hevn (*Tredje Mosebok* 19:18 – Du må ikke hevne deg eller gjemme på vrede mot ditt folks barn, du skal elske din neste som deg selv. Jeg er Herren!) ikke gjaldt i forhold til ikke-jøder, og synes å ha påberopt seg *Predikerens Bok* [Forkynneren] 8:4 («For en konges ord er maktspråk, og hvem kan si til ham: «Hva gjør du?») til å understøtte sin avgjørelse.

En diskriminerende fortolkning ble således gitt en tekst, der ikke-jøder ikke kunne ha mistanke om en slik hensikt.

Den jøde som selger jord til en ikke-jøde, og den grenser opp til en annen jødes jord, skal støtes ut. En ikke-jøde kan man ikke stole på som vitne i en kriminalsak eller sivil rettssak, for man kan ikke regne med at han holder sitt ord som en jøde. En jøde som enkeltvitne, som vitner mot en annen jøde i en ikke-jødisk sivilrett, skal støtes ut. Ekteskapsbrudd begått med en ikke-jødisk kvinne er ikke ekteskapsbrudd, «for hedninger har ikke lovlige hustruer, det er ikke virkelig deres hustruer». Og ikke-jøder er ganske enkelt utelukket fra en framtidig verden.

Endelig er den talmudiske fortolkning av den opprinnelig moralske gud: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte», at «mennesket skal beskjeftige seg med studiet av Den hellige Skrift og Mishna'en og ha samkvem med lærde og vise menn.» Med andre ord, den mann som best beviser sin kjærlighet til Gud, er ham som studerer Talmud og skyr sine ikke-jødiske medmennesker.

Et illustrerende glimt fra nåtiden viser imidlertid best hvilken virkning århundrer av talmudisk påvirkning har på menneskesinnet. I 1952 offentliggjorde en Frank Chodorov følgende anekdote: «En svært kald kveld kom rabbineren vaklende inn i vårt hus i en elendig forfatning. Det skulle atskillige glass skåldhet te til for å tø ham opp. Så fortalte han hvordan en medfølende ikke-jøde hadde tilbudt ham et par hansker, og hvorfor han hadde sagt nei takk. En jøde må ikke være årsak til å bringe *mitzvah* eller velsignelse til en ikke-troende. Jeg tror det var første gang jeg snublet over doktrinen om «det utvalgte folk», og den slo meg dum og ond.»

Så langt den «muren» som Talmud satte opp mellom jødene og menneskeheten; og så langt den følelse av hat og forakt for «fremmede» som det innga jødene. Hva gjorde det med jødene selv? Om det sier *Jewish Encyclopedia:* «Talmudistene lagde Toraen om til en *strafferett*.» For en gangs skyld er meningen i dette pinlig nøyaktige verk ikke helt klar. Toraen *var* allerede en strafferett (som en omhyggelig gjennomlesning i nåtiden vil vise), og straffene var under tiden blitt brakt til anvendelse (av Esra og Nehemias imot jødene. Og for den saks skyld av romerne også på Sanhedrinets befaling mot «profeten og drømmeren av drømmer», Jesus). Kanskje er meningen den at denne strafferett under talmudistene ble regelmessig gjennomtvunget og dens status styrket.

Det er sikker og visst. Rabbinernes praksis, som sitert ovenfor, med å «oppmuntre til lynsjing som et forebyggende middel utenfor 'loven'», fordi de ikke hadde tillatelse fra deres vertsregjeringer til å utstede dødsdommer, viser i hvilken svært virkelig forstand Talmud kunne anvendes som «strafferett». Det var en svært lang vei fra de få moralske bud i en fjern tradisjon til de mangfoldige lover og regler i Talmud, som ofte forbød moralsk atferd og påla drastiske straffer for «overtredelse». Lydighet mot disse lovene, ikke moralsk oppførsel, forble grunnlaget.

Den Talmudiske Lov hersket over enhver handling i en jødes liv overalt i verden: ekteskap, skilsmisse, eiendomshandel, handel, ned til minste detalj av påkledning og toalett. Da uforutsette ting ofte dukker opp i hverdagen, måtte spørsmålet om hva som var lovlig eller ulovlig (ikke hva som var riktig eller forkjært) under alle mulige nye omstendigheter ustanselig debatteres, og dette produserte de enorme opptegnelser av rabbinerdiskusjoner og -beslutninger som Talmud inneholder til overmål.

Var det en likeså stor forbrytelse å knuse en flue som å drepe en kamel på helligdagen? En lærd rabbiner tillot at fluen gjerne måtte klemmes forsiktig, og en annen mente at dens føtter gjerne måtte skjæres av. Hvor mange hvite hår kunne en rød offerku ha og fortsatt være en rød ku? Hvilke former for skabb krevde den eller den form for renselse? I hvilken ende av et dyr skulle slaktingen utføres? Burde ypperstepresten ta skjorte eller bukser på først? Dødsmåter for frafalne ble debattert: De skulle stranguleres, sa de «eldste», inntil de åpnet munnen, deretter skulle det helles kokende bly inn i den. Derpå oppmuntret en from rabbiner til at offerets munn skulle holdes åpen med en tang, slik at han ikke ble kvalt før det smeltede bly trengte inn og fortærte hans sjel sammen med hans legeme. Ordet «from» er ikke anvendt sarkastisk her. Denne lærde prøvde å finne ut av den nøyaktige hensikt med Loven.

Var dr. Johnson kjent med eller uvitende om Talmud? Emnet vil være fascinerende for et litterært diskusjonsselskap. Han ga et argument nådestøtet ved å erklære: «Det er ingen avgjørelse som skaper presedens mellom en lus og en flue.» Presis dette punkt var blitt debattert og avgjort blant de talmudiske lærde. Kunne en lus eller en flue drepes på sabbaten? Det talmudiske svar var at det første var tillatt og det andre var en dødssynd.

«Talmud ble den ubrytelige muren rundt en kjerne, som var fast besluttet på å overleve. Den omsluttet jødenes hjerte med en spiritualitet som, selv om den var kald som is, var sterk som stål, som beskyttet ... Talmud, som de tok med seg overalt, ble deres hjem», et hjem skapt av is og stål, omgitt av et murverk med alle vinduer dekket til og dørene blokkert. Bildet er dr. Kasteins.

I dette hjem kunne jødene «takket være det at de aksepterte ideen om det utvalgte folk og om frelsen ... fortolke alt det som skjedde, *utelukkende med utgangspunkt i dem selv som*

sentrum». Planeten svevde i rommet blant myriader av stjerner utelukkende som en trone for dem, på et fjell av gull i et tempel, omgitt av døde hedninger. Loven dannet en uoverstigelig barriere mot den omkringliggende verden.

Ingen jøde, med unntakelse av en talmudisk lærd, kunne kjenne hele denne enorme samling. Sannsynligvis kunne ingen ikke-jøde få adgang til en uredigert utgave. Et helt universitet fullt av spesialister og et langt livs arbeid ville være nødvendig for å sammenlikne de oversettelser som er blitt lagd med originalene, dersom disse ble stilt til disposisjon. Mange studerende fant inntil nylig fraværet av oversettelser vesentlig, men denne forfatter kan ikke se at det er viktig. Det er kunnskap nok om Talmud til at dens idéinnhold står klart (og mye av det kommer fra jøder eller omvendte jøder), og det er ikke noe vunnet ved å fortsette med å stable beviser oppå hverandre. Det kan hentes nok opplysninger i *Jewish Encyclopedia*, den tyske oversettelse av Talmud fra Jerusalem og Babylon (Zürich 1880 og Leipzig 1889), William Rubens *Der alte und der neue Glaube im Judentum,* Drachs *De l'Harmonie entre l'Eglise et la Synagogue*, og Graetz *History of the Jews.*

Det *innrømmes* at Talmud er menneskeskapt. Toraen ble *tilskrevet* Jehovas stemme, nedskrevet av Moses. Dette er av stor viktighet.

Grunnen til denne forskjell er innlysende: Mosaiske manuskripter som er «grå av elde» kunne det ikke finnes flere av i det uendelige. Skribentene måtte ta ansvaret idet de simpelthen erklærte at de gjorde det med autorisasjon fra den «muntlige» fortolkning, som var blitt gitt til den første av deres forfedre. Slik avslørte de sannheten: at *de* og ingen andre var Gud!

Dr. Kastein sa det svært presist: «Det var ikke Gud, som ville disse mennesker og deres betydning; det var disse mennesker, som ville Gud og denne betydning», ellers ville han ha uttrykt seg mer presist dersom han hadde sagt: «disse skribenter» i stedet for «disse mennesker». Den tidligere generasjon av skribenter hadde viljeskapt åpenbaringen som er gitt i *Femte Mosebok*; den senere generasjon viljeskapte den talmudiske Gud og forlangte at «disse mennesker» skulle akseptere Talmud som en fortsettelse av den åpenbaring som tidligere var «villet».

Da Talmud var ferdig, oppsto det et spørsmål som framtida må gi svar på, hvorvidt den sentrale sekt kunne lykkes i å påtvinge de spredte jøder denne nye lov, slik som Esra og Nehemias med persisk hjelp hadde påtvunget Judahitene i Jerusalem Den nye Pakt i 444 f.Kr.

Det lyktes. I 1898 på den Andre sionistiske Verdenskongress i Basel, erklærte en sionist fra Russland, dr. Mandelstamm fra Kiev: «Jødene avviser energisk tanken om å blande seg med andre nasjonaliteter og klynger seg fast til deres historiske håp om et verdensimperium».

Det tjuende århundre er vitne til forsøkene på å fullbyrde dette håp. Sannsynligvis hjalp først og fremst ghetto-institusjonene talmudistene fram til denne suksess.

I den tjuende århundre er folkemassene blitt villedet til å tenke på «ghettoen» som en slags konsentrasjonsleir for jøder, etablert av ikke-jødiske forfølgere. Den samme fordreining av kjensgjerninger er blitt gjennomført på hele Vestens Historie: i det tjuende århundre er alt annet blitt skyllet vekk, inntil alt det som er tilbake er framstilt utelukkende som «jødeforfølgelser».

De mange forfølgelser av *mennesker* i de siste 1900 år har involvert jøder i forhold til deres antall, så deres del av summen av lidelser er liten (i det mest framtredende tilfelle i dette århundre i Russland, var de undertrykkerne, ikke de undertrykte). Jeg vet ikke om jeg

noensinne ville ha fått brakt dette for dagens lys, hvis ikke mine egne opplevelser hadde konfrontert meg så skarpt med det.

Ghettoen var ikke noe ikke-jøder hadde påtvunget jøder. Den var det logiske resultat av den talmudiske lov og stammet direkte fra eksperimentet i Babylon. Kastein beskriver Talmud som «hjemmet», hvilket jødene tok med seg over alt. Men til deres fysiske overlevelse hadde de også bruk for fire vegger og et tak. Talmud foreskrev at ikke-jøder ikke var «naboer», og at en jøde ikke måtte selge jord som tilhørte en jøde, til en ikke-jøde. Det uttrykkelige formål med slike foranstaltninger var å atskille jødene fra andre, og isolere dem i ghettoer.

Den første ghetto var den som de babylonske herskere tillot levittene å etablere i Babylon. Den neste var Jerusalem, som Nehemias, støttet av den persiske konges soldater, bygget nye murer rundt, hvorpå han fordrev alle ikke-judeere. Etter disse modeller tok den europeiske ghetto form. Denne institusjonen er sannsynligvis den mest byrdefulle del av den moderne jødes åndelige arv:

«Ghettoen, venn, ghettoen, hvor alle håp visner ved fødselen.»

Jøder som aldri har sett en ghetto, bærer en halvt bevisst endring om den i seg som en nagende frykt, og dog var det i bunn og grunn en talmudisk idé, som deres forfedre ga seg inn under. Det var den perfekte måte å holde en spredt menighet sammen på, å skape et åndelig fengsel og få makt over dem.

Kravet om en ghetto kom ofte fra talmudistene (dvs. utenfor Polen hvor alt jødisk liv selvfølgelig var ghetto-liv). Den moderne forestilling om at ghettoen betydde mindreverd, er en del av legenden om «forfølgelse», der hovedformålet er å intimidere jøder, slik at de alltid er redde for å våge seg utenfor folden. Hensikten med nåtidens myte om «antisemittisme» er å skape den samme effekt på dem.

I det gamle Alexandria (New York av i dag) og i det middelalderlige Kairo og Kordova, ble de jødiske kvarterer etablert på rabbinernes forlangende, fordi de ville holde deres menigheter isolert fra omverdenen. I 1084 innsendte jødene i Speyer en begjæring til den herskende tyske prins om å få etablere en ghetto. I 1412 ble en ghettolov gjennomført i hele Portugal etter jødisk anmodning. Byggingen av ghettomurere i Verona og Mantua ble i århundrer feiret av jødene ved deres seiersfest (Purim). Ghettoene i Russland og Polen var en grunnleggende og integrert del av den talmudiske organisasjon, og ethvert forsøk på å avskaffe dem ville ha blitt fordømt som forfølgelse.

Da ghettoen i Roma ble ødelagt på Mussolinis ordre tidlig på 1930-tallet jamret den jødiske presse (som Bernard J. Brown forteller) over begivenheten med ord som disse:

«Et av de mest enestående fenomener fra det jødiske liv i Goluth er borte. Der hvor det for bare noen måneder siden var blomstrende jødisk liv, er det nå kun noen få halvt ødelagte bygninger igjen som de siste spor av den fordums ghetto. Den er blitt offer for rasistisk lidenskap for skjønnhet, og på Mussolinis ordre er ghettoen blitt utradert.»

Det som ligger i dette er at utraderingen av ghettoen var «fascisme», liksom den opprinnelige etablering av ghettoer (etter jødisk begjæring) av de sionistiske historikere av i dag framstilles som forfølgelse.

Med emansipasjonen forsvant ghettoen. Dens opprettholdelse ville alt for tydelig ha vist at jødedommens herskere ikke hadde noen virkelige hensikter om å delta i emansiperingen på like fot.

Jewish Encyclopedia beretter i sin 1903-utgave at «i hele den siviliserte verden er det nå ikke en eneste ghetto *i ordets opprinnelige betydning*». Denne modifikasjon er viktig, for mange steder og på mange måter fortsetter jødene med å leve i nære samfunn, dog uten de identifiserende murene; og Loven, som forbyr salg av nabojord til ikke-jøder uten tillatelse, er ikke falt bort (for å gi et eksempel som vil være illustrerende for dem som kjenner byen: I Montreal er et helt distrikt øst for fjellene gjennom slike metoder blitt gjort nesten likeså reint jødiske som hvis det hadde vært en ghetto).

Ghettoens bortfall i løpet av emansipasjonens århundre var et hardt slag for den talmudiske makts viktigste fundament. En erstatning måtte finnes, hvis ikke ghetto-ånden (til forskjell fra den fysiske ghetto) skulle gå helt i oppløsning, og man fant i sionismen som ble det nye lim mellom samfunnene:

«Det er mange som ønsker at jøder skal ha mer kontroll over jøder, og som er imot bortfallet av denne kontroll i Russland, der ghettoen en gang gjorde slik kontroll lett og absolutt» (Rabbiner Elmer Berger). «Kun den intellektuelt blinde kan unngå å bemerke at dette å fremme sameksistens i grupper, sentrert rundt gamle religiøse tradisjoner og kulturer, *er en tilbakevending til ghettoen* ... Det er ingen ære ved at en gruppe mennesker strever etter å bevare ghetto-tilværelsen ... Selv overflatisk lesing av historien viser at *jøden bygde sin egen ghetto*» (Bernard J. Brown).

Sionismen er den sanne gjenskapelse av den talmudisk ghettoisme, som disse to jødiske autoriteter sier det. Det er meningen å omgjøre emansipasjonsarbeidet, igjen å utskille jødene og å gjeninnføre trosbekjennelsen om «atskillelse» av dem med full kraft. Den militante appell om erobring og imperium i Midtøsten brukes til å tilsløre prosessens virkelige formål.

Den retning jødene gikk i før sionismen satte seg fore å fange dem inn igjen, kan ses i følgende sitat fra artikkelen om *Den moderne jødedoms holdning* i *Encyclopedia Judaica*, 1916:

«Den moderne jødedom, slik den innskjerpes i katekismen og forklares i erklæringene fra forskjellige rabbinerkonferanser, og slik den fortolkes i moderne rabbineres prekener, er basert på anerkjennelsen av menneskerasenes enhet. Loven om sannhet og rett står over alle mennesker, uten forskjell i rase eller tro, og dens oppfyllelse er mulig for alle.

Rettferdighet er ikke betinget av fødsel. Ikke-jøder kan oppnå likeså fullkommen rettferdighet som jøder ... I den moderne synagoge 'skal du elske din neste som deg selv' (*Tredje Mosebok*, 29), hvilket omfatter alle mennesker.»

Mye har endret seg siden 1916, og i 1955 er disse ord kun en skygge av hva det kunne ha vært. Uten tvil er det rabbinere som fortsatt «fortolker sine prekener» på denne måten, men med mindre de er gjort av materialet til helter og martyrer, kan de ikke svært lenge motstå deres menigheter, og disse er blitt ført århundrer tilbake av sionismen.

Sionistene har oppnådd kontroll over ikke-jødiske regjeringer, så vel som over de jødiske folkemasser, så hva den enkelte protesterende sier er av liten betydning. Sionistene har gjenetablert den levittiske tro i fariseernes og talmudistenes fortolkning med full styrke. Deres gjerninger mot andre i fortiden har vært styrt av denne og vil også være det i framtida, og ikke av hva «den moderne jødedoms holdning» var i 1916.

Den store forandringen kom i året 1917, det året som kom straks etter utgivelsen av ovenstående sitat. Den talmudiske tradisjon og ghettoene var stadig for sterke blant jødedommens masser til at «den moderne jødedoms holdning» kunne motstå de fanatiske «eldste», som på dette tidspunkt trådte fram.

Kapittel 16 – Den messianske lengsel

Det talmudiske regime i ghettoenes snevre lukker var av natur helt enkelt ledelse gjennom terror, og det anvendte terrorens velkjente metoder: gjensidig spionasje, forræderi, angiveri, forbannelse, utstøting og dødsstraff. Det hemmelige politi og konsentrasjonsleir-regimet i kommunistæraen tok tydelig nok lære fra denne modell, som var velkjent for de talmudiske organisatorer.

I de mange århundrers talmudisk regjering og med de dogmer som terroren inneholdt, hadde den to vesentlige resultater. Det ene var tilbakevendende messianske utbrudd, som uttrykte de fangnes lengsel etter å unnslippe terroren. Det andre var gjentatte protester mot dogmene fra jødene selv.

Dette var en nyere tids symptomer på de samme følelser som kom til uttrykk på den dagen for lenge siden, da «folket gråt» ved opplesningen av Loven. Talmud forbød jøden nesten alt, unntatt å hope opp penger («de ga kun folket lov til nøyaktig akkurat nok til å gjøre deres økonomiske aktiviteter mulige,» jfr. dr. Kastein) og til å studere Talmud («når 'loven' ikke kunne anvendes utvetydig på livets forhold, bestrebet de seg på å finne ut dens fortolkning»).

Folkets energi ble dirigert i retning av å snøre seg selv enda strammere inn i det nettet de var filtrert inn i: «De satte ikke kun en mur rundt om 'loven', men ved å avskjære seg mer enn noen sinne fra den omgivende verden, og ved å binde seg enda mer til en bestemt rekke lover, satte de en mur rundt seg selv.» Ved hvert åndedrag de dro, og ved hver en bevegelse de gjorde, måtte de spørre seg selv: «Tillater Talmud dette eller ikke», og den herskende sekt tok beslutningen om dette.

Selv de mest sløve satte etter hvert spørsmålstegn ved en slik lov, og spurte: «Kan det virkelig være riktig at hvert eneste nye påbud og forbud stammer direkte fra Guds åpenbaring på Sinai?» Det var deres herskeres påstand: «Ifølge det jødiske synspunkt hadde Gud gitt Moses både den muntlige og den skriftlige lov på Sinaifjellet, dvs. 'loven' *med alle dens fortolkninger og anvendelser*,» sier Alfred Edersheim. Folk bøyde seg, men kunne ikke alltid innad akseptere en så innlysende politisk påstand, og dette indre opprør mot noe utad erklært, førte ofte til merkelige hendelser.

For eksempel ble en portugisisk marrano (en omvendt, noen ganger hemmelig, jøde) ved navn Uriel da Costa en gang omvendt til judaismen og ble deretter forferdet over Talmud. I 1616 utga han i Hamburg sin *Thesis against Tradition*, der han angrep «fariseerne» og anklagde dem for at den talmudiske lov var *deres* skapning, og ikke av guddommelig opprinnelse. Avhandlingen var henvendt til jødene i Venedig, og den lokale rabbiner, en viss Leo Modena, kastet derfor den fryktede «forbannelse» på da Costa. Ved rabbiner Modenas død viste papirer som ble funnet blant hans etterlatenskaper, at han hadde hatt nøyaktig den samme oppfattelse som da Costa, men han hadde ikke turt å stå ved det som han utstøtte da Costa for.

Som kommunist ville Leo Modena ha vært en velkjent skikkelse i vårt århundre. Faktisk dødsdømte han en mann han delte synspunkter med. Da Costa svarte på angrepet i 1624 med sin *Test of the Parisaical Tradition by Comparing it with the Written Law.* Talmudistene i Amsterdam, der da Costa da oppholdt seg, anga ham til de *hollandske* domstoler på grunnlag

av at hans avhandling var undergravende for den *kristne* tro, og den ble brent etter ordre fra ikke-jødiske autoriteter, som på den måten håndhevet den talmudiske lov!

Denne ikke-jødiske underkastelse under den herskende sekt forekommer igjen og igjen hele veien ned gjennom historien fra tiden i Babylon fram til i dag. Da Costa ble bokstavelig talt plaget i hjel, og han skjøt seg selv i 1640.

Jødisk historie oppviser mange liknende episoder. Den som studerer dette emnet, føler redsel, men han vender bøkenes sider. «Den store forbannelse» var faktisk en dødsdom, og det var også meningen. Den nedkalte alle de forbannelser over offeret som regnes opp i *Femte Mosebok*, og forbannelsen var (av de troende i denne sekten er den fortsatt) å regne for *bokstavelig* virkningsfull.

Under avsnittet om «forbannelse» i *Jewish Encyclopedia* står det: «Talmudisk litteratur avslører en tro, faktisk likefram en overtro, på ordets makt ... *Ikke bare er en forbannelse, som slynges ut av en lærd mann, uunngåelig virkningsfull, selv om den er ufortjent* ... Lærde forbannet til tider ikke bare med munnen, men ved *et vredt, stirrende blikk. De ufeilbarlige konsekvenser av et slikt blikk var enten øyeblikkelig død eller fattigdom.*

Dette er gjenkjennelig som den praksis som i dag kjennes under betegnelsen «onde øyne», som mitt leksikon sier dette om: «Denne overtro er av gammel dato og har funnet sted blant alle raser og finnes fremdeles hos analfabeter og ville mennesker.» *Jewish Encyclopedia* viser at det er en foreskreven, juridisk straff under Jødisk Lov, for denne samme autoritet (som før sitert) sier at «selv Bibelen» er annenrangs i forhold til Talmud. Videre sier M. L. Rodkinson, vitenskapsmannen som stadig var blitt utvalgt til å lage en engelsk oversettelse av Talmud, at «ikke en eneste linje i Talmud er blitt endret». I dette tilfelle viderefører Talmud slik sett bare den lov om forbannelser, som ble nedfelt av levittene i *Femte Mosebok*.

Praksisen med å forbanne og kaste onde øyne er derfor stadig en del av Loven, noe sitatene ovenfor viser. (Den som studerer emnet kan finne et nåtidig eksempel på det talmudiske «vrede, stirrende blikk» i aksjon dersom han undersøker Whittaker Chambers beskrivelse av hans konfrontasjon med Alger Hiss' advokater. Og den som studerer emnet, må danne seg sin egen mening om kjensgjerningen at Chambers straks etter følte seg drevet til å begå selvmord, som ved et rent tilfelle ble mislykket.

Så utstøtelsen var dødbringende. Rodkinson kommer med følgende bemerkelsesverdige referanse:

«Vi kan forestille oss deres» (det talmudiske rabbinats) «fryktelige hevn over en alminnelig mann eller en lærd som våget å uttrykke meninger som *på noen som helst måte avvek deres egne* eller våget å forbryte seg mot sabbaten ved å bære på et lommetørkle eller drikke ikke-jødisk vin, noe som etter deres mening er imot Loven. Hvem kunne således motstå *deres fryktelige våpen, utstøtelse,* som de brukte med formålet å gjøre en mann til *en rasende ulv, som alle mennesker flyktet fra og skydde som pesten? Mange som drakk denne bitre kalk ble drevet i døden og mange andre ble sinnssyke.»*

Denne skjebnen rammet mange av dem som protesterte. Moses Maimonides (født i det talmudiske sentrum, Cordova, i 1135) utarbeidet en berømt oversikt over jødedommens grunnsetninger og skrev: «Det er forbudt å bedra eller snyte i enhver forretning. *Jøde og ikke-jøde skal behandles likt ... Det som noen tror, at det er tillatt å lure en ikke-jøde, er en feiltakelse og stammer fra uvitenhet* ... Bedrageri, tvetydig tale, bedrag og overlisting overfor en ikke-

jøde er avskyelig for Herren, og «alle som handler urettferdig er en vederstyggelighet for Herren din Gud.»

Talmudistene klagde Maimonides inn for *Inkvisisjonen* og sa: «Se, det er kjettere og vantro blant oss, for de er blitt villedet av Moses Maimonides ... Dere som renser deres samfunn for kjettere, rens også vårt.» På dette budet ble hans bøker brent i Paris og Montpellier, hvoretter loven om bokbrenning i Talmud ble fulgt. På hans grav ble disse ordene skrevet inn: «Her ligger en utstøtt jøde.»

Akkurat som de ikke-jødiske herskere i tidligere tider, og ikke-jødiske politikere i vår tid, adlød inkvisisjonen ofte den uhellige sekt. Forfalskningen av historien med hensyn til dette emnet har i ikke-jødiske sinn etterlatt et inntrykk av at inkvisisjonen hovedsakelig var et middel til «jødeforfølgelser».

Kasteins presentasjon er typisk: Inkvisisjonen forfulgte «kjettere og folk av annen tro» og tilføyer, «det vil si *overveiende jøder*», og deretter formidler han inntrykket av *utelukkende* forfølgelse av jøder. (Tilsvarende ble Hitlers budskap i vårt århundre utviklet gjennom fire stadier av propagandistisk forvandling, fra «politiske motstandere» til «politiske motstandere og jøder», og «jøder og politiske motstandere», og endelig til: «jøder».)

Noen ganger brente inkvisisjonen Talmud. Det hadde vært bedre om man hadde oversatt og offentliggjort de viktigste delene, og det vil fortsatt være klokt. Men den brente også motstandere av Talmud på den herskende sekts bud. I 1240 for eksempel ble Talmud fordømt av en omvendt jøde, dominikaneren Nicholas Donin i Paris, og intet ble gjort, men i 1232 hadde inkvisisjonen beordret Maimonides' anti-talmudiske verk brent offentlig, som en følge av talmudistenes fordømmelse.

En annen som gikk sterkt i rette med Talmud, var Baruch Spinoza, født i Amsterdam i 1632. Den forbannelsen som ble kastet på ham av rabbinatet i Amsterdam, stammer direkte fra forbannelsene i *Femte Mosebok:*

«Ved englenes dom, ved helgeners dekret, bannlyser, avskjærer, forbanner og fordømmer vi Baruch Spinoza i tilstedeværelsen av disse hellige bøker med seks hundre og tretten ordrer, som er skrevet i dem, med samme bannlysning Josva bannlyste Jeriko; med den forbannelsen Elisha forbannet barna; og *med alle de forbannelser som er nedskrevet i Toraen*; måtte han være forbannet dag og natt; forbannet når han går ut og forbannet når han kommer inn; måtte Herren aldri tilgi ham; måtte Herrens vrede brenne denne mann; og bringe over ham alle de forbannelser som er skrevet i Toraen. Måtte Herren utslette hans navn under himmelen. Måtte Herren sette ham utenfor alle Israels stammer for å ødelegge ham, med alle firmamentets forbannelser som er skrevet i Toraen. Der skal det ikke være noen han kan snakke med, ingen som vil skrive til ham, ingen som vil vise ham noen vennlighet, ingen som vil være under samme tak som ham, ingen som vil komme i nærheten av ham.»

Spinoza ble bortvist fra Amsterdam og utsatt for «en forfølgelse, som truet hans liv», som et leksikon uttrykker det. Faktisk kostet det ham hans liv på den måten som Rodkinson framstiller det (se ovenfor). Skydd av alle og lutfattig døde han førtifire år gammel i en ikke-jødisk by langt fra den talmudiske regjerings sentrum, men ikke langt nok til å frelse ham.

To hundre år senere, i emansipasjonens århundre, proklamerte Moses Mendelssohn den kjetterske tanke at jøder, så lenge de beholdt deres tro, skulle bli integrert blant deres medmennesker. Det betydde å frigjøre seg fra Talmud og vende tilbake til den eldgamle religiøse idé som de israelske opprørere hadde skimtet. Hans kongstanke var: «O, mine

brødre, følg kjærlighetens eksempel, som deres hittil har fulgt *hatets*.» Moses Mendelssohn var vokst opp med studiet av Talmud. Han utarbeidet en tysk oversettelse av Bibelen til sine barn, som han så offentliggjorde til alminnelig bruk blant jøder.

Det talmudiske rabbinat erklærte at «den jødiske ungdom ville lære det tyske språk av Mendelssohns oversettelse, mer enn forståelse av Toraen», og bannlyste den: «Alle som er tro mot jødedommen forbys under utstøtingskraft å bruke oversettelsen.» Deretter fikk de oversettelsen offentlig brent i Berlin.

Jødedommens store opprørere brakte alltid uro blant jødene, men nytenkerne tapte alltid, og den herskende sekt vant alltid. Dette var det to grunner til: Den aldri sviktende støtte til den herskende sekt og dens dogmer, som ble gitt av ikke-jødiske regjeringer, og et element av passiv aksept blant de jødiske folkemasser. De jødiske masser eller pøbel var ikke annerledes enn annen pøbel eller folkemasser til alle tider. Massene underkastet seg passivt den franske revolusjon, kommunismen i Russland eller nasjonalsosialismen i Tyskland fordi dens treghet var sterkere enn noen motstandsvilje eller frykt for følgene. Slik har forholdet alltid vært mellom jødene og den talmudiske terror.

I vårt århundre hevdet jøder som hadde motforestillinger, at terroren ikke lenger virket. I 1933 skrev Bernard J. Brown: «Utstøtelsen har mistet sin brodd ... Rabbinere og prester har mistet deres tak i menneskers tanker, og mennesker er frie til uhindret å tro hva de vil. Og i 1946 uttalte rabbiner Elmer Berger: «Den alminnelige jøde risikerer ikke lenger straff i form av utstøtelse.»

Begge var de for tidlig ute. Årene som fulgte etter disse uttalelsene viser at den herskende sekt fortsatt hadde makt til å gjennomtvinge jødenes underkastelse verden over.

Ikke desto mindre førte det talmudiske styres hardhet ofte til gråt og tenners gnissel og rasling med lenkene i ghettoene. Dette bekymret talmudistene så mye at de introduserte noe som kunne oppfattes som en mildning. Omkring år 900 «ble diskusjon av Talmud og religiøse dogmer tillatt» (Kastein). For en overflatisk betraktning kunne dette synes å være en omveltning i dogmet, der ikke så mye som ett eneste komma i én eneste rabbiners bestemmelse kunne betviles, eller noen tvil uttrykkes angående opprinnelsen fra Sinaifjellet.

Virkelig debatt ville ha sluppet frisk luft inn i ghettoene, men dersom noen virkelig hensikt om å tillate dette hadde eksistert, ville Maimonides og Spinoza aldri ha blitt forfulgt. Det som faktisk ble tillatt i synagogene og skolene var en spesiell form for dialektikk, som var beregnet til å styrke lovens bokstav enda mer. De som diskuterte fikk bare lov til å bevise at *hva som helst* var tillatt under Talmud. Én debattant framsatte en påstand, og en annen den motsatte, og hver av dem påviste at Loven tillot det!

Praksisen (brødrene Thoreau gir glimt av den i deres bøker) ble kalt «pilpulisme». Det gir nøkkelen til det som ofte forbløffer ikke-jøder: Den behendigheten som sionistene benytter når de rettferdiggjør for seg selv for nøyaktig det samme som de bebreider andre for. En polemiker som er trent i pilpulisme kan kløktig påvise at den jødiske lov, som tillater å holde ikke-jøder som slaver, er rettferdig, og at det romerske forbud mot at jøder holder kristne som slaver er «forfølgelse». Det jødiske forbud imot blandede ekteskap er «frivillig atskillelse», og ethvert liknende ikke-jødisk forbud er «diskriminering, basert på fordommer» (Kasteins formulering). En massakre på arabere er rettferdig under Loven, og en massakre på jøder er forkastelig under samme lov.

Et eksempel på pilpulisme finnes i Kasteins egen beskrivelse av fenomenet: «En slags åndelig gymnastikk, som ofte praktiseres der menneskers intellekt, *truet med å kveles av presset fra omgivelsene*, ikke kan få avløp for skapende uttrykk i det virkelige liv.»

De ordene som er framhevet, er pilpulistens egen tilføyelse. Disse debattanter var ved å bli kvalt av presset *innenfra* i deres egne samfunn, ikke fra den omgivende verden (som deres lov utelukket).

Disse pilpul-«diskusjoner» over Talmud har nok gitt de lukkede samfunn en lett og illusorisk fornemmelse av å delta i despotiet de ble styrt av (liksom den stemme som kun kan gis til ett parti i diktaturstater av i dag). Deres virkelige lengsel, som var å unnslippe fangenskap, fant avløp i utbrudd av messiansk karakter. Sannsynligvis ble tillatelsen til å «diskutere Talmud» gitt i håp om å motvirke disse.

Igjen og igjen løftet ropet seg fra de samfunn som var holdt fast innenfor deres stammers palisader: «Vi *gjør* alt det Loven sier oss. Gi oss nå den lovede, mirakuløse avslutning!» På denne måten dukker en rekke Messiaser opp, og hver gang kokte samfunnene over av forventning. De ble alltid fordømt som «falske Messiaser» (de måtte nødvendigvis fordømmes på den måten, for den herskende sekt kunne ikke effektuere den triumferende bestigelsen av tronen i Jerusalem, som Loven ga utsikt til), og folk i ghettoene falt tilbake i håpløshet.

En tidlig Messias-kandidat var Abu Isa av Isfahan i det sjuende århundre, Zonarias av Syria i det åttende – og Saadia ben Josef i det tiende århundre. Den mest berømte var Sabbatai Zevi av Smyrna, som i 1648 ropte ut at tusenårsriket var kommet ved å uttale det fryktede Guds navn i synagogen. Deretter ble forbannelsen kastet på ham, og «for å unnslippe dens virkninger» flyktet han og ble borte i mange år. Men hans virkning på det jødiske samfunn, som lengtet usigelig etter den lovede befrielse, var enorm. Man ble enige om at han *var* Messias. I 1665 vendte han tilbake til Smyrna på tross av at talmudistene, som i ham så den alvorligste trussel mot deres autoritet på mange hundre år.

Sabbatai Zevi *erklærte seg* deretter for Messias. Ønsket om å skifte ut Talmuds lenker med den triumferende innfrielse i Jerusalem var så stor at menigheten i Smyrna, fulgt av jødiske folkemasser fra hele verden, feide talmudistenes forbannelse til side og hyllet ham. Så forkynte han at 1666 skulle være det messianske år, utdelte verdslige kroner til sine venner og reiste til Konstantinopel for å detronisere sultanen av Tyrkia (som på det tidspunkt var hersker over Palestina). Jøder begynte over alt å selge deres forretninger, hjem og løsøre som forberedelse til deres «tilbakevending» og verdensherredømme. I London (som Samuel Pepys fortalte), ble det veddet blant jøder om muligheten for at han ble proklamert: «Konge over Verden og den sanne Messias.»

Som det kunne forventes, ble han arrestert da han nådde fram til Konstantinopel, og kastet i fengsel. Dette økte bare hans berømmelse og antallet av tilhengere. Fengselet ble beleiret av bråkende menneskemasser, så han ble overflyttet til fortet i Gallipoli, som til gjengjeld ble omdannet til en kongebolig ved hjelp av gaver fra gavmilde jøder. Massenes følelser var fullstendig i opprør. I en spredt nasjons forestillingsverden med en ideologi som så lenge hadde vært isolert fra resten av menneskeheten, var han konge over verden, kommet for å befri dem ved å sette dem over hele menneskeheten.

På det tidspunkt hadde Sabbatai Zevi gjort nøyaktig det samme som sektens «eldste» hadde gjort: Han hadde lovet noe som han ikke kunne holde (det er den grunnleggende feil i denne troen, som før eller senere må ødelegge den). Men i motsetning til de forsiktige

«eldste» hadde han satt en tidsfrist: Den siste dagen i året 1666! Da året nærmet seg sin avslutning (og den talmudiske regjering i Polen, som nå var sikker på utfallet gjennom en utsending til sultanen, fordømte ham som «en falsk Messias»), besluttet han seg for å redde seg selv i sitt fengselsparadis. Med stort seremoniell omvendte han seg til islam og endte sine dager ved sultanens hoff, som mange av nåtidens sionister er endt i New York. For en tid hadde han til og med rystet den talmudiske regjering, som var henvist til å kaste «den store forbannelse» på hans tilhengere. En liten rest av dem har overlevd til våre dager. De tror på at Sabbatai Zevi vil vende tilbake, og at hans eksempel skal følges, herunder en omvendelse til Islam.

Sionismen i våre dager er gjenkjennelig som en ny form for messianisme, som vil føre til den samme uunngåelige skuffelse. Etter Sabbatai Zevis bortgang, og dermed det håp han hadde gitt dem, sank de jødiske folkemasser tilbake i ghettoenes fangenskap. Berøvet håpet om befrielse vendte de, under deres herskeres strenge blikk, tilbake til studiet av Loven og dens destruktive budskap. De ble forberedt til en oppgave.

Kapittel 17 – Den destruktive misjon

Studiet av hundrevis av bind gjennom mange år fikk meg etter hvert til den erkjennelsen at den essensielle sannhet i historien om Sion har blitt helt og fullt oppsummert av Maurice Samuels tjueto ord: «Vi jøder, ødeleggerne, vil for alltid forbli ødeleggere ... ikke noe av det som ikke-jødene vil gjøre, kan tilfredsstille våre behov og krav.»

Når man hører disse ordene, høres de i første omgang oppblåste og nevrotiske ut, men økt kjennskap til emnet avslører at de er ærlig ment og omhyggelig valgt. De betyr at en mann som fødes som og fortsetter som jøde, mottar en destruktiv misjon, som han ikke kan unnslippe. Dersom han avviker fra denne «lov» er han ikke en god jøde i De «eldstes» øyne. Dersom han ønsker eller blir presset til å være en god jøde, må han rette seg etter den.

Det er grunnen til at den rollen som ble spilt av dem som ledet «jødene» ned gjennom historien, nødvendigvis må bli destruktiv. Og i vår egen generasjon i det tjuende århundre, har den destruktive misjonen nådd sitt høydepunkt, med resultater som enda ikke fullt ut kan forutses.

Det er ikke bare en mening som denne forfatteren har. Sionistiske skriftlærde, frafalne rabbinere og ikke-jødiske historikere er *enige* om det destruktive mål. Det står ikke til diskusjon blant seriøse studenter av emnet, og det er muligens det eneste punkt det hersker fullstendig enighet om.

All historie blir presentert for jøden i denne form: At destruksjon er forutsetningen for oppfyllelsen av den jødiske lov og for den endelige jødiske triumf.

«All historie» betyr forskjellige ting for jøden og ikke-jøden. For ikke-jøden betyr det tilnærmelsesvis den kristne tidsalders opptegnelser og slike som rekker lenger tilbake, inntil de begynner å fortape seg i legender og myter.

For jøden betyr det fortegnelsen over begivenheter i Tora-Talmud og i rabbinernes prekener, og de når tilbake til år 3760 f.Kr., det nøyaktige årstall for Verdens Skapelse. «Loven» og «historien» er det samme, og det finnes bare jødisk historie; fortellingen utfolder seg for hans øyne som en beretning utelukkende om destruktive bedrifter og om jødisk hevn, så vel i nåtiden som for tre tusen år eller lengre siden.

Gjennom denne måten å framstille ting på faller hele bildet av andre nasjoners liv sammen til nesten ingen ting, liksom papiret og bambusskjelettet gjør det i en kinesisk lykt. Det er sundt for ikke-jøden å prøve å betrakte sin egen verden, nåtidig og fortidig, gjennom disse brillene, og slik oppdage hva han alltid regnet som betydningsfullt, noe å være stolt av eller skamfull over, slett ikke eksisterer, unntatt som en slørete bakgrunn for Sions historie. Det er som å betrakte seg selv gjennom den motsatte enden av en kikkert med det ene øyet, og Juda gjennom et forstørrelsesglass med det andre.

For den rettroende jøde er jorden fremdeles flat, og Juda, dens rettmessige arving, er universets sentrum. Den regjerende sekt har i stort omfang vært i stand til å påføre Vestens store nasjoner denne teori om livet på samme måte som den opprinnelig tvang Loven ned over judeerne selv.

Ordren «utrydd» utgjør selve fundamentet for den loven som levittene utformet. Dersom den ble tatt ut, ville det ikke være «Moseloven» eller den samme religion, som ble tilbake,

men noe annet. Befalingen om å «destruere» er kjennetegnet. Den må ha vært bevisst valgt. Mange ord kunne ha vært anvendt, f.eks. erobre, beseire, overvinne, underkue. Men *destruere* ble valgt [også *ødelegge, utrydde* eller *utslette* er brukt i oversettelsen; Oversetter]. Ordet ble lagt i munnen på Gud, selv om det selvfølgelig var de skriftlærdes valg.

Det var den slags forvanskning Jesus angrep: «å utgi *menneskers befalinger* for hellig lære.»

Ordet opptrer helt i begynnelsen av fortellingen, der det tillegges Gud direkte i det opprinnelige løfte om det forjettede land: «Jeg vil ... *utrydde* alle de folk dere kommer til.» Allerede før dette er den første destruktive handling blitt tillagt Gud i form av den første «hevn» over hedningene: «Jeg vil drepe alle førstefødte i Egypts land ... og Faraos tjenere sa til ham ... vet du enda ikke at Egypt er *utslettet*? (*Andre Mosebok*).

Fra denne begynnelsen går påbudet «destruer» fremst gjennom hele Loven, deretter gjennom all beskrivelse av historiske begivenheter. Den destruktive akt er noen ganger gjenstand for kjøpslåen mellom Gud og det utvalgte folk: «Dersom ...», «Så ...»; enten tilbyr Gud å destruere, eller også ber det utvalgte folk ham om å destruere. I hvert enkelt tilfelle beskrives destruksjonen som noe så fortjenestefullt at den krever en betydelig tilsvarende tjeneste, slik:

«*Hvis* du ... gjør, som jeg befaler, *så* vil jeg være en fiende for dine fiender ... og vil *utrydde* alle de folk som du skal komme til» (*Andre Mosebok*). (I dette tilfelle siteres Gud for å love destruksjon til gjengjeld for «overholdelse». Blant de aller viktigste «lover og dommer» som skal overholdes, er: «Du skal fullstendig utslette alle de steder der nasjonene, som du skal eie, tjente andre guder» (*Femte Mosebok*).

Og omvendt: «Og Israel avgav et løfte til Herren og sa: «*Hvis* du vil bringe dette folk i vår makt, så vil vi fullstendig utslette dets byer. Og Herren hørte Israels stemme og utleverte kanaanittene til dem; og de *utslettet fullstendig* dem og deres byer» (*Fjerde Mosebok*).

Som man vil forstå, er handelen om «destruksjon» i begge tilfeller betinget av ytelse og motytelse mellom folket og Gud.

Ettersom befalingen «utslett fullstendig» rangerer høyt blant den ubøyelige lovs prinsipper, er enhver utøvelse av mildhet eller annen brist i forhold til fullstendig destruksjon en alvorlig *juridisk* overtredelse, ikke bare en feilbedømning. For nettopp denne forbrytelsen (under denne loven er det en forbrytelse, ikke bare en forseelse) ble Saul, den første og eneste sanne konge over Israel og Juda, avsatt fra tronen av prestene, og David, Judas mann, innsatt som konge i hans sted. Denne begrunnelse for Davids opphøyelse er betydningsfull, idet «verdens konge», som skal komme en dag, må være av Davids slekt. Den samme lære innskjerpes gang på gang i lovens bøker, spesielt gjennom den allegoriske massakre på midianittene, som danner avslutningen på Moses' beretning (*Fjerde Mosebok*).

Dette var fundamentet som hele Loven og all historie om den tid og senere tider ble bygd på. Fra det øyeblikk da Israel avviste judeerne, og disse ble overlatt til levittene, ble judeerne framover regjert av et presteskap som forsikret at destruksjonen var Jehovas viktigste befaling, og at de var guddommelig utvalgt til å destruere. Slik ble de det eneste folk i historien som var spesielt helliget destruksjon, *rett og slett*. Destruksjon som *en følge* av krig er et velkjent fenomen i hele menneskehetens historie. Men destruksjon som et spesielt framelsket formål hadde aldri tidligere vært kjent, og den eneste kilde som kan finnes til denne enestående idé, er Tora–Talmud.

Hensikten var ganske tydelig å organisere en destruktiv kraft. I dette ligger den dype sannhet i Samuels ord fra vår egen tid.

Så lenge en svært stor gruppe av mennesker, spredt blant nasjonene, underkastet seg en slik lov, ville dens energier nødvendigvis, uansett hvor disse menneskene befant seg, bli dirigert mot et destruktivt mål. På bakgrunn av erfaringene fra årene 457–444 f.Kr., da levittene med persernes hjelp lenket et gråtende folk med deres lov, fødtes den stammen som i tiden etter har fungert som katalysator i prosessen: å forandre omgivelsene i samfunnet rundt seg, mens den selv forble uforandret.

Jødene ble de universelle katalysatorer, og de forandringer de forårsaket ble destruktive. Denne prosess medførte store prøvelser for ikke-jødene (som selv nedkalte dem over seg ved deres underkastelse for den regjerende sekt), og ingen virkelig tilfredsstillelse for jødene, som kun arvet en trist misjon.

Ikke-jødene har overlevd og vil overleve. Til tross for Daniel-ene og Mordekaj-ene og deres nåtidige etterkommere, er den «endelige avslutning» på disse nasjoner «dit jeg har ført dere», lengre borte enn noen sinne.

Loven påbød spesifikt det utvalgte folk å ødelegge andre folk, slik Jehova hadde «utspredt» det, som straff for dets egne «lovovertredelser».

For eksempel kan *Andre Mosebok* ikke anses for annet enn en legende som ble utsatt for en prestelig nyredigering i Jerusalem og Babylon, mange århundrer etter at noe som helst som minnet om hendelsene den beskrev kunne ha funnet sted. Derfor hadde de skriftlærde ingen grunn til å utstyre egypterne med frykt for den destruktive hensikt som ble næring til gjestene i deres midte. Når de altså allikevel gjorde dette i det aller første kapittel av *Andre Mosebok* («Velan, la oss gå klokt til verks imot dem, for at de ikke skal bli for mange; ellers kan det hende, når vi kommer i krig, at *de går over til våre motstandere og kjemper mot oss* ...) var det tydeligvis for å festne ideen om denne destruktive misjon i sinnet hos de mennesker som de hersket over.

Her opptrer for første gang den idé at «folket» skulle slutte seg til dets verste fiender for å utrydde vertene. Da historien nådde fram til en mer eller mindre påviselig enhet (Babylons fall), blir den fremstilt på en slik måte at samme oppfatning innpodes. Det blir fortalt at jødene slutter seg til Babylons fiende og jublende byr den persiske inntrenger velkommen. Ødeleggelsen av Babylon blir vist som en hevnakt, som utøves ene og alene for jødenes skyld (begge åpenbart oppdiktet, men brukbare som historiske tilfeller).

Presentasjonen av historien i Det Gamle Testamente sluttes med neste hevnakt, denne gang mot de persiske befriere! Vestlige politiske ledere fra vårt århundre, som ofte smigres av sionistiske gester ved å bli sammenliknet med den gode kong Kyros av Persia, jødenes befrier, hadde muligens ikke lest Loven med oppmerksomhet, eller oppdaget hva det berettes at deretter skjedde med perserne. Ganske logisk måtte fortsettelsen bli persernes tur til å lide, fordi de hadde jøder blant seg.

Til bruk for denne allegoriske anekdote, ble en symbolsk hedensk «forfølger», Haman, skapt. Han rådet perserkongen Ahasverus slik: «Det finnes et folk som bor spredt og lever for seg selv blant folkene i alle ditt rikes deler; deres lover er annerledes enn andre folks, og kongens lover holder de ikke. Derfor er det ikke kongen verdig å la dem være i fred» (*Esters Bok*, kap. 3). For så vidt er Hamans ord ikke særlig forskjellig fra dem enhver statsmann kunne anvende, og som mange statsmenn gjennom århundrene fram til vår tid faktisk anvendte i

rådgivning angående det «atskilte» folk og dets enestående lov. Men deretter tilføyer Haman ifølge *Esters Bok*: «Hvis kongen synes, la det så utgå befaling om å *utrydde* dem», og kong Ahasverus gir ordren. (Haman er nødt til å tale slik, og kong Ahasverus til å handle slik, for at den påfølgende jødiske hevn kan finne sted.) Det går forordninger ut til samtlige provinsguvernører om at alle jøder skal slås i hjel på én dag, «den trettende dag i den tolvte måned».

De senere skriftlærde, som satte sammen Esters Bok, ønsket øyensynlig å variere temaet med den maktfulle jøde ved den fremmede konges hoff, og oppfant Ester-figuren, den hemmelige jødinne, perserkongens favoritt-hustru, som ble oppdratt til å bli hans dronning. Med Ester som mellomledd trekker kongen ordren tilbake og får Haram og hans ti sønner hengt på den galgen som Haman hadde reist for jøden Mordekai (Esters fetter og beskytter). Kongen gir også Mordekai carte blanche, hvoretter Mordekai instruerer guvernørene i de «hundre og tjuesju landsdeler» fra India til Etiopia, om å få jødene i hver by til «å slutte seg sammen og beskytte deres liv og i hvert folk og hvert land å *utrydde*, slå i hjel og tilintetgjøre alle væpnede skarer som angrep dem, til og med barn og kvinner og å plyndre deres eiendommer ...»

Denne kontraordren ble altså gitt, og nå «var det fryd og glede blant jødene med gjestebud og fest» og (en detalj av interesse) «mange av hedningene gikk over til jødedommen, fordi frykten for jødene var falt over dem».

På den fastlagte dag «slo jødene løs på alle sine fiender med sverdhugg, drap og *ødeleggelse*, og de handlet med deres motstandere slik de lystet», idet de drepte «syttifem tusen» av deres fiender. Mordekai beordret deretter at den fjortende og femtende dag i måneden Adar i framtida skulle være «gjestebuds- og gledesdag», og slik har det siden vært.

Det synes åpenbart at Haman, Mordekai og Ester alle var fantasifigurer. Ingen «kong Ahasverus» eksisterer historisk, om enn et leksikon (muligens pga. ønsket om å puste liv i legendene), sier at Ahasverus «er blitt identifisert med Xerxes». I så fall var han far til kong Artaxerxes, som sendte soldater med Jeremias til Jerusalem for å påtvinge den rasebaserte «Nye Pakt», og i så fall, videre, ville Arazerxes ha handlet på denne måten etter at han i eget land hadde vært vitne til hvordan jødene hadde massakrert 75.000 persere!

Det kan ikke finnes noe historisk grunnlag for fortellingen, og den har alle tegn på å være sjåvinistisk propaganda.

Det forvirrende faktum blir stående tilbake, at selv om det ble funnet opp, kunne det i dag sies å være sant i alle detaljer, idet Loven, grunnlagt på slike anekdoter, er blitt tvunget ned over Vesten. I dag kan folk ikke «bli jøder» (eller svært sjeldent), men et velkjent bilde av vår tid gis i ordene «mange av hedningene gikk over til jødedommen, av frykt for jødene som var falt over dem». I vår generasjon blir de «sionist-sympatisører» ut fra samme motiv.

Det er et vellykket portrett av en tjuende århundres politiker i Washington eller London som gis i teksten «og alle provinsenes stormenn, satrapene, stattholdere og kongens embetsmenn støttet jødene, for de var grepet av redsel for Mordekai». Dersom verken kong Ahasverus eller «Mordekai sittende foran kongens port» i virkeligheten levde i året 550 f.Kr., er Mordekai ikke desto mindre både virkelig og maktfull i vårt århundre, og to generasjoners øvrighetspersoner har passet deres embeter mer av frykt for ham enn av omsorg for deres folks interesser. [To generasjoner i 1956, nå i 2013: fire generasjoner; Oversetter.]

Dette er vår nåtid som gir denne fjerne, utroverdige fortid et virkelighetens skjær.

Umiddelbart virker Belsassar og Daniel, Ahasverus og Mordekai som figurer som ble funnet opp for bruk for levittenes politiske program, ikke mennesker som levde. Men ... massakren på tsaren og hans familie i vårt århundre ble gjennomført etter kapittel 5, vers 30 i *Daniels Bok*; hengingen av naziledere fulgte forskriftene i Esters Bok, kapittel 7, vers 6 og 10, samt kapittel 9, vers 13 og 14.

Daniels Bok, kap. 5, vers 30: «Men samme natt ble kaldeerkongen Belsassar drept.»

Esters Bok, kap. 7 vers 6: «Ester svarte: En motstander og fiende! Denne onde Haman der! - da ble Haman forferdet for kongens og dronningens øyne.»

Vers 10: «Så hengte de Haman i den galgen han hadde gjort i stand for Mordekai. Og kongens vrede la seg.»

Kap. 9, vers 13: «Ester svarte: Synes det kongen godt, så la jødene i Susan også i morgen få lov til å gjøre likedan som i dag! Og la Hamans ti sønner bli hengt i galgen!»

Vers 14: «Kongen bød at så skulle gjøres. Det ble utstedt en befaling om dette i Susan, og Hamans ti sønner ble hengt.»

Uansett om disse anekdotene er sanne eller fantasi, er de blitt vårt århundres lov. De mest gledefylte festligheter i det jødiske år honorerer de eldgamle legendene om ødeleggelse og hevn, som loven hviler på: Mordet på «alle Egypts førstefødte» og Mordekais massakre.

Derfor er det kanskje til og med sant at jødene kun femti år etter at de var blitt erobret av Babylon, sørget for dette kongedømmets utslettelse ved hjelp av Persia; og at de innen femti år etter at den persiske kongen hadde fridd dem, nå hadde satt seg i besittelse av det persiske kongedømme i en slik grad at kongens guvernører «fra India til Etiopia» av frykt for jødene gjennomførte en pogrom på 75.000 ikke-jøder, samt at død etter «Guds forbannelse» ble påført nærmere utvalgte «fiender». I så fall – i hendene på de jødiske «fangene» - gikk det den persiske befrier enda verre enn det tidligere var gått den babylonske fangetaker selv.

Mens denne beretning skrider fram, med dens uunngåelige antydninger til «jødene», er det viktig å huske at det alltid har vært to tankeretninger i jødedommen, og sitater fra vår egen tid kan illustrere dette.

En Chicago-rabbiner, Salomon Freehof – sitert av Bernard J. Brown, anså historien om Haman, Mordekai og Ester for å være «essensen i hele det jødiske folks historie», i motsetning til Brown (også fra Chicago), som sier at Purim-festen burde stanses og glemmes, fordi den i dag er «en parodi» på de festligheter som var så motbydelige for de israelske profeter. (Purim var enda ikke oppfunnet da Esaias og Hosea kom med sine følelsessterke protester mot de «faste høytider» og «helligdager».)

Brown skrev dette i 1933, og begivenheten i 1946, der naziledere ble hengt på en jødisk helligdag, viste at hans protest var like virkningsløs som de eldgamle protestene han siterte. I 1956 seiret, liksom for tjuesju århundrer siden, de synspunkter som rabbiner Freehof sto for. De vesentlige trekk i den begivenhet som høytideligholdes med Purim-festen, er de som uten unntakelse går igjen i tidligere og senere stadier av Sions historie: bruken av en ikke-jødisk regent til å utrydde ikke-jøder og til å effektuere den jødiske hevn.

Etter Mordekais tid, hvor Det Gamle Testamente ikke leverer mer historie, må den som studerer vende seg mot jødiske autoriteter for å oppdage om også senere begivenheter blir presentert for jødene i det samme lys; nemlig som en rekke jødiske prøvelser som må lides under «hedningenes» åk – og som alltid førte til ødeleggelsen av den hedenske nasjon og til jødisk hevn.

Og et slikt studium fører rent faktisk til den konklusjon at all historie, helt fram til nåtiden, nettopp ses slik av sektens «eldste», og presenteres slik for de jødiske samfunn. På samme måte som Egypt, Babylon og Persia i Det Gamle Testamente kun eksisterte for så vidt de som de tar til fange, undertrykker eller på annen måte oppfører seg overfor jøder, som deretter hevnes av Jehova, slik faller også alt annet vekk i den lærdes presentasjon av den senere tids historie. Rom, Hellas og alle følgende imperier har kun liv og eksistens i denne beskrivelsen i den grad jøders atferd overfor dem eller deres atferd overfor jøder gir dem eksistens.

Etter Babylon og Persia ble Egypt den neste nasjon som skulle føle virkningen av den katalyserende kraft. Det jødiske samfunn i Alexandria (som hadde vært stort, selv før forsterkningen med flyktninger fra den babylonske invasjon) var på dette tidspunkt den største enkelte gruppe jøder i den kjente verden. Egypt var i så henseende i den rollen som Russland hadde før krigen 1914–1918, og som USA er i i dag. Jødenes innstilling, eller i beste fall deres «eldste»'s innstilling til egypterne, var den samme som deres tidligere innstilling til babylonerne og perserne.

Kastein sier først at Egypt var «det historiske tilfluktssted» for jøder, noe som lyder som en takknemlig hyllest, inntil de følgende ord viser at «et tilfluktssted» er et sted som skal ødelegges. Han beskriver jødenes følelser for egypterne i vendinger som likner dem som *Andre Mosebok* anvender i en tilsvarende situasjon i jødenes tidligere «fangenskap». Han sier at jødene i Egypt «dannet et lukket samfunn ... de førte et avsondret liv og bygget deres egne templer ... egypterne følte at jødenes religiøse atskilthet viste at de foraktet og vraket egypternes trosform». Han tilføyer at jødene «naturligvis» støttet persernes sak, fordi Persia tidligere hadde hjulpet dem med å gjenetablere Juda.

På den måten betydde den kjensgjerning at Egypt hadde ytt dem husly og var «det historiske tilfluktssted» ikke at Egypt hadde krav på noen takknemlighet eller lojalitet. Fiendskap mot vertsfolket antok form av støtte til Egypts fiender og vakte derfor egypternes mistenksomhet: «Andre årsaker til fiendtlighet var den besluttsomhet som jødene utviste med henblikk på ikke å bli assimilert i folket omkring dem eller til *å identifisere seg med det land som hadde tatt imot dem* ... Deres dyptfølte åndelige behov for å holde seg i forbindelse med hver eneste gren av deres nasjon, kravet om lojalitet overfor hver eneste gruppe av deres eget folk, likegyldig hvor ubetydelig, *måtte nødvendigvis påvirke ærligheten i deres statsborgerskap i en bestemt stat*».

«Likedan i fordums tid i Babylon», konkluderer Kastein, strakte jødene i Egypt ut sine åpne armer til den persiske erobrer. Til tross for at Egypt kun hadde vist jødene gjestfrihet.

Babylon, Persia, Egypt ... så kom Hellas. I år 332 f.Kr. beseiret Hellas Persia, og det greske styre startet i Egypt. Alexandria ble den greske hovedstad. Mange aleksandrinske jøder ville med glede ha fulgt Jeremias' råd om å «søke byens fred». Men sekten og den destruktive læres makt seiret.

Kastein, sektens tro beundrer, sier om Hellas og dets sivilisasjon bare at «det var intellektuelt blendende ... men *prototypen* på alt som var løgnaktig, grusomt, ærekrenkende, listig, dovent, forfengelig, bestikkelig, grisk og urettferdig.» Han avfeier Hellas som en episode med de triumferende ordene: *«De aleksandrinske jøder forårsaket oppløsningen av den hellenistiske sivilisasjon.»*

Babylon, Persia, Egypt, Hellas ... Fram til begynnelsen av den kristne tidsalder var historien derfor, like fra Skapelsen presentert for jødene i deres hellige skrifter og av deres skriftlærde,

som en ren og skjær jødisk affære, som kun bemerket «hedningene» for så vidt de grep inn i jødisk liv og som en beretning om ødeleggelsene av disse hedninger i krig og fred.

Var denne beskrivelsen sann med tanke på begivenheter i den før-kristne tid, og var den fortsatt sann vedrørende senere begivenheter fram til vår tid?

En slutning fra vår egen generasjon, der den avgjort er sann, fører til at den alltid har vært sann. I vår generasjon ble konflikter mellom nasjoner, selv om de fra begynnelsen syntes å angå emner som lå milevidt fra noe jødisk spørsmål, etter den babylonsk-persiske modell vendt til jødiske triumfer og jødiske hevnakter, slik at den ødeleggelse som ledsaget dem, ble til oppfyllende manifestasjoner i forhold til Jødisk Lov, på samme måte som drapet på Egypts førstefødte, ødeleggelsen av Babylon og Mordekais pogrom.

Romerriket fulgte etter Hellas, og da Romerriket vokste fram, delte Cicero tydeligvis den mening om jødenes rolle i oppløsningen av den greske sivilisasjon, som en dr. Kastein tjue århundrer senere skulle uttrykke, for under rettssaken mot Flaccus kikket Cicero seg fryktsomt tilbake over skulderen da han talte om jøder; han visste (sa han), at de alle holdt sammen, og at de visste hvordan de skulle ødelegge enhver som gikk mot dem, og han rådet til forsiktighet i omgangen med dem.

Fuscus, Ovid og Persius uttrykte liknende advarsler, og på Jesu tid sa Seneca: «Denne kriminelle nasjons skikker vinner fram så fort at den allerede har tilhengere i alle land, og *gjennom det påtvinger de beseirede beseireren deres lover.*» På samme tid kommenterte også den romerske geograf Strabo utbredelsen av jøder (som i vår tid ganske åpenlyst er så langt større enn noen statistikk får lov til å vise), idet han sa at det ikke fantes noe sted på jorden hvor de ikke var.

Hellas og Romerriket skapte ifølge det alminnelige, ikke-jødiske synspunkt, kommende verdier som Europas sivilisasjon ble bygd på. Fra Hellas kom skjønnhet, og det ligger greske fundamenter under all poesi og kunst. Fra Romerriket kom rettssystemet, og romerske fundamenter ligger under Magna Charta, Habeas Corpus og menneskers rett til en rettferdig og offentlig rettssak, noe som var Vestens største bedrift.

For den sionistisk lærde var Hellas og Romerriket kun forbigående hedenske manifestasjoner som var like frastøtende. Kastein sier hånlig, at i Romerriket «så Juda helt fra begynnelsen, ganske korrekt, kun en representant for ikke-intellektuell, rå styrke». I tre hundre år etter Jesus levetid forfulgte Rom de kristne. Etter omvendelsen av keiser Konstantin til kristendommen i år 320 e.Kr., ble det forbudt for jødene å omskjære deres slaver, å holde kristne slaver og å gifte seg med kristne. Denne motsatte anvendelse av jødenes lov betraktes av Kastein som forfølgelse.

Etter delingen av Det romerske Imperium i år 395 ble Palestina en del av Det bysantinske Imperium. Forbudet mot jøder i Jerusalem opphørte først etter at Romerriket ble overveiende kristent, så denne byen kunne ennå ha vært tom for jøder hvis det ikke hadde vært for kristendommen. Da perserne i 614 førte deres krig mot Bysants inn i Palestina, «flokket jødene seg til den persiske hær fra alle sider» og de deltok «med en villskap av menn som skulle hevne seg for tre hundre års undertrykkelse» i «en enorm massakre på kristne» (igjen ifølge Kastein, som mente at forbud mot å holdne kristne slaver var forfølgelse, som nevnt ovenfor).

Entusiasmen for perserne døde ut etter hevnen mot de kristne. Fjorten år senere «var jødene fullstendig klare til å forhandle med den bysantinske keiser Heraclitus» og å hjelpe til med å gjenerobre Jerusalem.

Så kom Muhammed og Islam. Muhammed delte Ciceros og de andre tidligere autoriteters syn på saken. Hans Koran sier, utover sitatet som tidligere ble nevnt: «Du vil med sikkerhet finne at de mest voldelige av alle mennesker i fiendtlighet mot de sanne troende, er jødene og avgudsdyrkerne ...»

Tross dette utviste Islam (i likhet med kristendommen) ingen fiendtlighet mot jødene, og Kastein gir den et relativt godt skussmål: «Islam tillot de vantro absolutt økonomisk frihet og selvstyre ... Jødedommen ble aldri av kristendommen budt så fine muligheter til å blomstre.»

Disse «muligheter til å blomstre» ble gitt jødene av Islam på europeisk jord, i Spania, som tidligere fortalt. Dette var adgangen til Vesten, som Islam hadde muliggjort for «de mest voldelige av alle mennesker». I kjølvannet av den islamske erobrer var den talmudiske regjering flyttet til Spania! (etter at kalif Omar hadde inntatt Jerusalem i 637 og dratt videre vestover med sine hærer).

De visigotiske [vestgotiske] konger hadde allerede utviklet følelser omkring jødene i deres midte, som svarte til dem som var blitt uttrykt av Cicero, Muhammed og andre. En av de siste av dem, Eurik, ba på Det tolvte Konsil i Toledo inntrengende biskopene om «å gjøre en siste anstrengelse for å fjerne denne jødiske pest ved roten» (omkring 680). Heretter gikk den visigotiske æra snart mot slutten, og den islamske inntrenger etablerte seg i det sørlige og sentrale Spania i 712.

Dr. Kastein sier: «Jødene leverte vaktposter og garnisontropper til Andalucia.» Professor Graetz beskriver mer fullstendig dette første møtet mellom jødene og folk av nordlig *europeisk* avstamning:

«Jødene fra Afrika ... og deres uheldige religionsbrødre på Halvøya *gjorde felles sak med den muhammedanske erobrer*, Tarik ... Etter slaget ved Xeres i juli 711 og den siste visigotiske konge, Roderiks død, dro de seierrike araberne videre og *ble over alt støttet av jødene*. I hver eneste by de erobret, kunne de muslimske generaler nøye seg med å la en liten styrke av deres egne tropper bli tilbake, idet de hadde bruk for hver en mann for å underlegge seg landet. *Derfor betrodde de byene i jødenes varetekt. På denne måten ble jødene, som inntil nylig hadde vært livegne, nå herrer over byene Cordoba, Granada, Malaga og mange andre. Da Tarik viste seg foran hovedstaden, Toledo, fant han den kun beskyttet av en liten styrke ... Mens de kristne var i kirken for å be for deres lands og religions sikkerhet, rev jødene opp portene for de seierrike arabere og tok imot dem med jubel, og hevnet seg således for de mange lidelser de hadde måttet bære ... Også hovedstaden ble overgitt i jødenes varetekt av Tarik ...* Og endelig, da Musa Ibn Nossair, Afrikas guvernør, førte enda en hær inn i Spania og erobret andre byer, *ga også han dem over i jødenes varetekt ...*»

Bildet er identisk med det som har vist seg fra alle tidligere historiske eller legendariske begivenheter der jødene var innblandet: en konflikt mellom to «fremmede» folk ble omdannet til en *jødisk* triumf og en *jødisk* hevn.

Jødene vendte seg nok en gang (som i Babylon og Egypt) mot det folket de levde blant og «rev portene opp» for den fremmede inntrenger. Den fremmede inntrenger «avleverte» så deretter den byen han hadde tatt, til jødene.

I krig er makten og kontrollen over hovedstaden og andre store byer seierens frukter; de gikk til jødene, ikke til seierherren. Kalifens generaler brydde seg åpenbart like lite om Koranens advarsler som nåtidens vestlige politikere bryr seg om læren i Det Nye Testamentet.

Hva angår «lidelsene», som jødene således hevnet, erklærer professor Graetz spesifikt at den grusomste av disse var nektelsen av retten til å holde slaver: «Den *mest undertrykkende* av disse var innskrenkningen i rettigheter som berørte besittelse av slaver; framover var det verken tillatt jødene å kjøpe slaver eller å motta dem som gaver»!

Dersom de arabiske erobrere hadde regnet med takknemlighet fra dem de hadde «betrodd hovedstaden» og de store byene til, tok de feil. Etter seieren sang Judah Halevi fra Cordoba:

«... Hvordan oppfylle mine hellige løfter, så jeg innvielsen fortjener – Mens Sion stadig er Romas trell og jeg en arabisk tjener? – Som skitt anser jeg Spanias skatter, rikdommer og overflod – Dog regner med som pureste gull det støv, der engang vårt tempel stod!»

Dette sinnelag gjorde kalifens rådgivere urolige på samme måte som det hadde foruroliget de visigotiske konger, Muhammad og Romerrikets statsmenn. Abu Ishak fra Elvira snakket til kalifen i Cordoba i vendinger som atter bringer frem erindringen om Ciceros ord:

«Jødene ... er blitt svært mektige, herre, og deres stolthet og arroganse kjenner ingen grenser ... ta ikke slike menn som dine ministre ... for hele jorden roper imot dem; innen lenge vil den skjelve, og vi vil alle forgå ... Jeg kom til Granada og så jødene regjere. De hadde delt provinsene og hovedstaden mellom seg; overalt var det en av disse forbannede som regjerte. De innsamlet skattene, var lystige og gikk overdådig kledd, mens deres klær, kjære muslimer, var gamle og utslitte. Alle statens hemmeligheter var kjent av dem; men det er dårskap å stole på forrædere!»

Men kalifen fortsatte ikke desto mindre med å utpeke sine ministre blant de kandidatene som ble presentert av den talmudiske regjering i Cordoba. Den spanske perioden viser kanskje klarere enn noen annen, at den jødiske utlegging av historien kan være nærmere sannheten enn ikke-jødenes utlegging. For erobringen av Spania viste seg avgjort å være mer *jødisk* enn maurisk. Den formelle mauriske dominans fortsatte i 800 år, og til slutt hjalp jødene i overensstemmelse med tidligere tilfeller, spanjolene med å kaste ut maurerne.

Men den alminnelige stemning overfor dem var blitt for dypt mistroisk til at den kunne dempes. Denne folkelige mistro rettet seg særlig imot dem som var *conversos* eller *marranos* [konverterte]. Oppriktigheten av deres omvendelse ble ikke trodd, og det hadde spanjolene rett i, for dr. Kastein sier at mellom jødene og «marranos» besto det «en hemmelig atmosfære av sammensvergelse». Tydeligvis ble det gjort bruk av den talmudiske dispensasjon til å forestille omvendelse.

Til tross for denne folkelige stemning, gjorde de spanske konger under den gradvise gjenerobringen, vanemessig jøde eller «marranos» til finansministre og utnevnte til slutt en viss Isaac Arrabanel til bestyrer for statsfinansene med oppgaven å reise kapital til gjenerobringen av Granada. De «eldste» anvendte i denne perioden det viktige prinsipp i Loven om å «låne til alle nasjoner og låne fra ingen», for Kastein noterer at de ga «finansiell hjelp» til det kristne Nord i dets endelige angrep på det muhammedanske Sør.

Etter tilbakeerobringen brøt den oppsamlede uviljen mot jødene ut, den som var skapt av de 800 år med maurisk besettelse og deres andel i den. I 1492 ble jødene utvist fra Spania og i 1496 fra Portugal.

Sionistenes historikere av i dag utviser et bemerkelsesverdig hat mot Spania av denne grunn, og en fast overbevisning om en hevn fra Jehova, som enda ikke er fullført. Fallet av det spanske monarki nesten fem hundre år senere, og borgerkrigen i 1930-årene, beskrives noen

ganger som avdrag på dette mellomværendet. Denne oppfatningen gikk igjen i de hovmodige ord som Brandeis, dommer ved De Forente Staters høyesterett og en førende sionist, uttalte til rabbiner Stephen Wise i 1933: «La Tyskland *lide Spanias skjebne!*» Behandlingen av Spania i de følgende århundrer, spesielt dets lange utelukkelse fra De Forente Nasjoner, må ses i lys av dette. På det tidspunkt var det gått femten hundre år av den kristne æra, og begivenhetene hadde tilpasset seg mønsteret fra den førkristne æra, som det var nedfelt i Det Gamle Testamente og den jødiske lovs krav. Jødene var under talmudisk ledelse i deres virkning på andre folkeslag, fortsatt med å virke som en destruktiv kraft.

«Fanget» og «forfulgt» samme hvor de var (av deres egen lov, ikke på grunn av feil hos de folkeslag de oppholdt seg hos) var deres rolle alltid den, som loven befalte den å være: å «rive ned og *destruere*». De ble virkelig brukt av sine herskere til å «oppmuntre til forstyrrelser» mellom andre, slik Koranen uttrykte det, og gjennom forstyrrelsene som derfor ble provosert fram, oppnådde deres herskere makt over folket, skaffet hevn, støttet fremmede erobrere – og finansierte motkampanjer.

I alle årene var dette gjort på ordre fra de talmudiske ledere, og gang på gang var det jøder som reiste seg mot dem for å protestere mot det. Men Loven var for sterk for dem. Det var ingen glede eller befrielse for jødene i denne misjonen, men de kunne ikke unnslippe den.

Ved slutten av dette første møte med Vesten, etter åtte århundrer, «spyttet landet dem ut».

Dette var øyeblikket som var så avgjørende for vår nåværende generasjon, og som et tidligere kapittel har behandlet. Hadde det ikke vært for den hemmelighet som var gjemt dypt inne i Russland, kunne dette ha betydd enden på den katalyserende kraft.

Opplevelsen av denne utkastelsen var svært vanskelig for den gruppen av jøder som opplevde den, og de selv og deres etterkommere viste mange tegn på at de aksepterte betydningen, og med tiden ville finne en måte hvorpå de kunne forbli jøder og allikevel bli involvert i menneskeheten. Det ville ha betydd avslutningen på den destruktive idé og sekten som hadde fostret den

I stedet overlevde den destruktive idé og ble projisert inn i verdens affærer gjennom en ny gruppe mennesker, som ikke hadde noen fysisk nedstamning fra noen hebreere eller «barn av Israel» eller Judas stamme. De anvendte kun navnet «jøde» som tegn på troskap overfor et politisk program. Det punkt som nå er nådd med hensyn til å følge den destruktive idé gjennom århundrene, krever en ytterligere beskrivelse av disse mennesker (omtalt i kapitlet *Den mobile regjering*).

Selv ved begynnelsen av de 800 år i Spania (fra 711 til 1492) var jødene der (det største enkelte samfunn av jøder) ikke lenger Juda-etterkommere eller judeere. Selv ikke de kunne hevde å nedstamme rent fra Judas linje eller være av palestinsk avstamning. Professor Graetz sier om dem at «Den første bosettelse av jøder i det skjønne Hesperia fortaper seg i fortidens tåker», og han tilføyer at jødene der «ønsket å gjøre krav på svært gammel forhistorie» for deres forfedre, og derfor simpelthen hevdet at «de var blitt transportert dit etter Nebukadnesars ødeleggelse av tempelet».

Gjennom mange århundrer hadde naturens prosesser og menneskets natur framtvunget en blanding. Tanken om et folk, som var utvalgt til å herske i verden over døde fienders kropper, tiltalte primitive stammefolk mange steder. Den allerede omskårne araber kunne bli jøde, og noen forandring ville knapt merkes. Rabbinere i de nordafrikanske ørkener og byer

var langt borte fra «senteret» og utvidet med glede deres menigheter. Da de romerske keisere begynte å forfølge «hedenske religioner» kom judaismen aldri inn under et alminnelig forbud. Derfor var det mange tilbedere av Isis, Baal og Adonis som, hvis de ikke ble kristne, trådte inn i synagogene. Den strenge lov om atskillelse av stammen kunne ikke på den gjennomtvinges langt fra Babylon.

Slik var jødene, som kom inn i Spania sammen med maurerne, rasemessig allerede en blandet flokk. I løpet av 800 år i Spania ble den rasebaserte lære enda strengere gjennomtvunget, siden «regjeringen» var blitt flyttet til Spania, og på denne måte tok den «sefardiske» jøde form som en spesifikk nasjonal type. Ved utkastelsen fra Spania ble, som tidligere nevnt, regjeringen plutselig omplantet til Polen. Hvor ble det på det tidspunktet av disse sefardiske jøder, som de eneste som muligens hadde bevart en liten rest av den opprinnelige judaistiske eller judeiske avstamning?

Jewish Encyclopedia er svært klar: «Sefardene er etterkommerne av de jødene som ble utvist fra Spania og Portugal, og som slo seg ned i Sør-Frankrike, Italia, Nord-Afrika, Lilleasia, Holland, England, Nord- og Sør-Amerika, Tyskland, Danmark, Østerrike og Ungarn.» *Polen blir ikke nevnt;* den talmudiske regjering flyttet dit, men den store masse av sefardiske jøde fordelte seg i Vest-Europa. De flyttet vestpå, ikke østpå. «Regjeringen» var plutselig atskilt fra folket, og den store masse begynte å oppløses.

Jewish Encyclopedia sier om de sefardiske jøder som slik ble spredt: «Blant innvandrerne var mange som var etterkommere av eller overhoder for velhavende familier, og som marranos hadde innehatt framtredende stillinger i de landene de hadde forlatt ... De betraktet seg selv som en høyerestående klasse, jødedommens adel, og svært lenge betraktet deres trosbrødre, som de så ned på, dem også slik ... De sefardiske jødene tok aldri del i «sjarmerende» profesjoner eller åger, og de blandet seg ikke med de lavere klasser. Selv om de sefardiske jøder levde på vennskapelig fot med andre jøder, giftet de seg sjelden med dem ... *I moderne tid har de sefardiske jøder mistet den autoritet som de i atskillige århundrer utøvde over andre jøder*.»

De sefardiske jøder forflyttet seg altså verken til Polen eller blandet seg med andre jøder, da de forlot den iberiske halvøya og spredte seg over Vest-Europa. De holdt seg reservert på avstand, atskilt, «så ned på» andre som erklærte å være jøder, og mistet sin autoritet. (Jødiske oppslagsverk gir også besynderlige vurderinger over deres nedgang i andelen av det jødiske samfunn, fra en stor minoritet til en liten minoritet; disse forekommer umulige å begrunne biologisk *og er sannsynligvis ikke troverdige*.)

Det vil si at da «senteret» ble forflyttet, endret den menneskegruppen, i hvis navn den hadde utøvd makt gjennom to tusen år, plutselig karakter som ved magi.

De jøder som hittil hadde vært kjent av verden, og som nettopp var dukket fram igjen etter deres første sammenbrudd mellom Loven og *Vestens* folk, og som nå var *i en ettertenksom tilstand*, begynte plutselig å miste makt innenfor jødedommen og minket i antall!

Den talmudiske regjering forberedte seg deretter på sitt andre møte med Vesten fra et nytt hovedkvarter, plantet midt i et asiatisk folk, khazarene, som var blitt omvendt til Jehova-tilbedelse for mange århundrer siden. Den herskende sekt skulle framover operere gjennom denne annerledes gruppe av mennesker. De var ville typer, som ikke hadde fått noen belærende erfaring i Spania.

Da en utgiver i New York i 1951 overveide å gi ut en av denne forfatters bøker, ble han sterkt frarådet dette av lederen av en jødisk politisk organisasjon. Han ble fortalt at «Reed oppfant khazarene».

Men *de jødiske autoriteter er enige med hensyn til deres eksistens* og omvendelse, og de historiske kart viser utviklingen av khazar-kongedømmet, som ved sin største utbredelse strakte seg fra Svartehavet til Det kaspiske Hav (omkring år 600). De beskrives som et tatarisk eller tyrkisk-mongolsk folk og *Jewish Encyclopedia* forteller at deres «chagan» eller høvding «sammen med sine stormenn og en stor del av sitt hedenske folk gikk over til jødedommen, formentlig omkring år 679».

Kjensgjerningen bekreftes gjennom korrespondanse mellom Hasdai ibn Shapnet, utenriksminister for Abd el Rahman, sultanen i Cordova, og Kong Josef av Khazarene, datert til omkring år 960. *Jewish Encyclopedia* sier at de jødiske lærde ikke nærte noen tvil med hensyn til ektheten av denne korrespondanse, hvori ordet *ashkenazi* for første gang opptrer som betegnelse for denne hittil ukjente gruppe av «østjøder» og *som indikasjon på slaviske tilhørighet*.

Dette samfunn av tyrkisk-mongolske ashkenazier (ashkenazim) var altså på alle måter, unntatt troen, forskjellige fra de jøder som den vestlige verden hittil hadde kjent, sefardene.

Den talmudiske regjerings grep om de spredte samfunn i Vesten, ble i de følgende århundrer løsere; men den regjerte dette nye kompakte samfunn i Østen med en jernhard hånd.

Jøden med semittisk fysiognomi ble sjeldnere og sjeldnere (i dag er det typiske jødiske ansikt mongolsk av utseende, som naturlig er).

Ingen ikke-jøde vil noensinne få vite hvorfor denne enkeltstående masseomvendelse av et tallrikt «hedensk» folk til jødedom ble tillatt, for tretten hundre år siden. Var det et tilfelle, eller var disse «eldste» i stand til å forutse enhver dødelig eventualitet? I alle fall er det en kjensgjerning at da de sefardiske jøder ble spredt og den destruktive idé i Spania led sin største tilbakegang, lå denne reservestyrke parat og til bruk for den destruktive misjon. Og det var snakk om det best mulige materiale.

Lenge før deres omvendelse til jødedommen hadde khazarene vært fiendtlig stemt mot de immigrerende russerne nordfra, som til slutt beseiret dem, etablerte det russiske monarki og aksepterte kristendommen.

Da khazarene konverterte, var Talmud komplett, og etter at deres kongedømme kollapset (omkring år 1000) forble de undersåtter av den talmudiske regjering, hvor all deres motstand mot Russland ble styrt av den talmudiske, anti-kristne lov. Deretter flyttet de omkring i Russland, spesielt til Kiev (den russiske kristendoms tradisjonelt «hellige by»), andre lokaliteter i Ukraina samt Polen og Litauen.

Selv om de ikke inneholdt noe judeisk blod, ble de under denne talmudiske ledelse til den typiske stat i staten i Russland. De områder der de samlet seg under talmudisk ledelse ble til sentrene for den anti-russiske revolusjon, som utviklet seg til «verdensrevolusjonen». I disse landområder, og gjennom disse menneskene, ble nye våpen til destruksjon utviklet, især til ødeleggelse av kristendommen og Vesten.

Disse ville folk fra det dypeste indre av Asia, levde innenfor Talmud som en hvilken som helst jøde fra Babylon eller Cordoba, og gjennom århundrer «fulgte de loven», slik at de en gang kunne lykkes, slik at de skulle «vende tilbake» til et «forjettet land», som deres forfedre

formentlig aldri hadde hørt om, og slik at de derfra kunne herske over verden. I det tjuende århundre, da Vestens politikere var helt tent på dette vende-tilbake-prosjekt, hadde ingen av dem noensinne hørt om khazarene. Kun araberne, hvis liv og land sto på spill, kjente til dem og forsøkte å informere Fredskonferansen i 1919 og De Forente Nasjoner i 1947.

Etter år 1500 falt jødene derfor i to atskilte grupper: de spredt i samfunn i Vesten, som var av sefardisk opprinnelse, og denne tett sammenknyttede masse av talmudiske, slaviske «jøder» i Østen. Tiden skulle vise om det talmudiske senter i framtida ville bli i stand til å skape en likeså mektig destruktiv kraft ut av khazarene eller ashkenaziene som den tidligere kraft, og om den kunne opprettholde sitt grep om samfunnene i Vesten med deres annerledes tradisjon og deres erindring om den iberiske utkastelsen.

Det var altså omkring år 1500 at den talmudiske regjering flyttet fra Spania til Polen, hvor den etablerte seg midt iblant en gruppe «jøder», som hittil hadde vært ukjent for Vesten, og hvor den samtidig løsnet sitt grep om de sefardiske jøder, som heretter begynte å svinne i antall og begynte å oppløses som en sammenhengende kraft (ifølge de jødiske «eldste»'s oppfatning). Bare ca. 450 år atskiller denne begivenhet og dette tidspunkt fra nåtiden, hvor virkningene av talmudistenes flytting til Polen har vist seg og dermed besvart de to spørsmål som ble reist i forrige avsnitt. [Det er 450 år regnet fra 1956.]

Disse 450 år ble vitne til at det *synlige* talmudiske «senter» opphørte med å eksistere (i Kasteins tolkning) og at den destruktive idé kom inn i Europa i en ny form, som bar navnet «revolusjon».

De 450 årene har opplevd tre av disse «revolusjoner» (når vi bare regner med de viktigste). Hver av dem var mer destruktive enn den forrige. Hver enkelt av dem var gjenkjennelig som arvtakeren etter den forrige på grunn av deres særpreg, og disse var igjen de vesentligste særpreg ved den jødiske lov, som den finnes i Tora–Talmud. Det vesentligste angrep ble i hvert enkelt tilfelle rettet mot den rettmessige regjering, nasjonen og kristendommen. Under Jødisk Lov er den eneste rettmessige regjering Jehovas og den eneste rettmessige nasjon er den som utgjøres av Jehovas utvalgte folk. Under det talmudiske tillegg til denne lov er kristendommen uttrykkelig utnevnt som den viktigste av de «andre guder», som de utvalgte ikke må «hore med». Og «destruksjon» er, som vist, et av de viktigste prinsipper i denne lov.

Da disse revolusjoner begynte, ble det hevdet at de var rettet imot «konger og prester» som de symbolske figurer for undertrykkelse. Nå, når konger og presters makt er borte, men revolusjonen har blitt et permanent fenomen, kan det ses at dette var falske ord, kun valg til å lure «pøbelen». Angrepet var rettet mot *nasjoner* som sådan (der den myrdede konge i hvert enkelt tilfelle var symbolet) og mot *religion* (hvor ødeleggelsen av kirker var den symbolske handling).

Dette var gjenkjennelige henvisninger til opphavsmennene. Tora–Talmud er den eneste opprinnelige kilde til slike ideer som etterforskning kan frambringe. «Han skal overgi deres konger i dine hender, og du skal *utslette* deres navn ... du skal fullstendig *utslette* alle de steder der nasjoner, som du skal besitte, dyrket sine guder.» I selvsamme øyeblikk, da den talmudiske regjering forsvant av syne etter å ha plassert seg midt i et barbarisk, asiatisk folk, trengte denne ødeleggelsens trosbekjennelse inn i Europa og startet sin ødeleggende frammarsj.

Disse tre revolusjoner passer med, og oppfylte, den Jødiske Lov, som det også hadde vært tilfellet med de historiske begivenheter fra den førkristne tid, beskrevet i Det Gamle Testamente, og igjen med den kristne tidsalder opp til utkastingen fra Spania. Alle tre bærer,

som sluttresultat, det felles kjennetegn av en jødisk triumf. Ble de helt fra begynnelsen anstiftet, organisert og anført av talmudistene?

I så fall er det stor forskjell på de første to og den siste.

Talmudisk anstiftelse og kontroll med den engelske og den franske revolusjon kan ikke påvises, i det minste ikke av denne forfatters etterforskning. I hvert enkelt tilfelle bar *sluttresultatene* de velkjente tegn på en jødisk triumf («tilbakevending» av jødene til England; emansiperingen av jødene i Frankrike), til tross for at det jødiske spørsmål ikke i noen av disse revolusjonene hadde vært til stede i den offentlige bevisstheten som et emne av betydning fra begynnelsen. Så vidt det er mulig for den studerende å fastslå fra denne store avstand i tid, var anbringelsen av «det jødiske spørsmål» på dagsordenen noe som skjedde i løpet av revolusjonene. Og de jødiske «eldste», som lykkes til å gjøre dette, satte ikke rent faktisk revolusjonene i gang.

Det tredje tilfelle, den russiske revolusjon, er helt forskjellig fra den franske. Den kulminerte i den største jødiske triumf og største jødiske hevn i historien, inklusive både Det Gamle Testamentes historie og senere historie, og den ble organisert, anført og kontrollert av jøder som var vokst opp i de Talmud-kontrollerte områder. Dette er en kjensgjerning fra vår egen tid, som er påviselig og uimotsigelig, og det er den viktigste enkelte opplysning vedrørende hele Sions historie, som opplyser all fortid og som gir nøkkelen til all framtid.

For vårt århundre, som frambrakte denne begivenheten, har også opplevd at ordet «revolusjon» ble gitt en ny mening, eller rettere, ble gitt dets *sanne* mening: Destruksjon uten opphør inntil Loven er oppfylt. Da ordet «revolusjon» først begynte å bli alminnelig anvendt i Vesten, ble det ansett for å bety en begrenset ting: En voldsom oppstand i et avgrenset område, forårsaket av særlige forhold på et bestemt tidspunkt. Uutholdelig undertrykkelse hadde skapt en eksplosiv reaksjon, noenlunde som en vannkoker som blåser lokket av: Det var den folkelige forståelse som var plantet i «pøbelen» av noen «eldste», som visste bedre.

Den russiske revolusjon avslørte at revolusjonen var blitt organisert som en *permanent* ting: En *permanent* destruktiv kraft, *permanent* organisert, med et *permanent* hovedkvarter og stab, og med verdensomspennende mål.

Det hadde altså ikke noe å gjøre med *tilstander* her eller der, nå eller den gang eller med lokal undertrykkelse. Revolusjonen sto for destruksjon som et mål i seg selv, eller som et middel til å fjerne all rettmessig regjering i verden og i stedet innsette en annen regjering med andre herskere. Hvem kunne det være andre enn talmudistene selv, når vi gransker den talmudiske karakter av revolusjon i Russland og de tydelige talmudiske hensikter i «verdens-revolusjonen»?

Hva det ble siktet mot var ganske tydelig den endelige oppfyllelse av Lovens i dens bokstavelige form: «Du skal regjere over alle nasjoner, men de skal ikke regjere over deg ... Herren, din Gud, skal anbringe deg høyt over alle jordens nasjoner.»

Uten dette motiv ville de tre revolusjonene aldri ha fulgt den utviklingen de gjorde. Og den utvikling de fulgte, forutsier utviklingen i framtida. De representerer stadier og trinn i retning av oppfyllelsen av Loven, og parallellen kan igjen trekkes at de, som i likhet med kong Kyros eller den mystiske kong Ahasverus, åpenbart var betydningsfulle personligheter for sin tid, i dag framtrer som rene marionett-dukker i den jødiske histories store drama, alt mens denne beveger seg mot sin mirakuløse avslutning i Jerusalem.

Cromwell var en annen slik personlighet. For den gjennomsnittlige engelske skoleelev eksisterer han kun som den mannen som halshugget en konge og brakte jødene tilbake til England. Legg så til massakren på prester ved Drogheda, som han skrøt av (og som er en begivenhet som ikke har sin like i britisk historie), og hva har vi så tilbake, annet enn en typisk marionett-figur i sionistisk historie, skapt utelukkende som et redskap til oppfyllelse av loven?

Cromwell var en av de tidligste av de mange som siden hans tid har kalt seg gammeltestamentlige kristne, et uttrykk som dekker over anti-kristendom, ettersom man ikke kan tjene både Gud og Mammon ifølge den høyeste autoritet. Han forbød å holde juledag som høytid, brente kirker og myrdet prester, og var i en kort overgang kandidat til den jødiske messias-verdighet!

Han var ved makten på den tiden da Sabbatai Zevi hisset opp de jødiske masser til et vanvidd av sionistisk forventning og rystet den talmudiske regjering i dens grunnvoller. Ja, kanskje var det talmudistenes frykt for Sabbatai Zevi som frambrakte den idé at de kunne bruke Cromwell til å ødelegge ham med. I hvert fall ble jødiske utsendinger i all hast sendt til England for å finne ut av om Cromwell var av jødisk avstamning! Hadde deres undersøkelse gitt positivt resultat, var Cromwell muligens blitt utropt som Messias, for han hadde én egenskap som var særdeles tiltrekkende for de «eldste»: Hans hengivenhet for «total utsletting». (Hvis en Messias noen gang skulle bli utropt, kan valget godt vise seg overraskende; da jeg var i Prag i 1939, predikerte en rabbiner at Hitler var den jødiske Messias, så en bekymret jødisk bekjent spurte meg hva jeg mente om dette.)

Cromwells stamtavle avslørte ingen avstamning fra David, ellers ville han sannsynligvis bare ha vært altfor tilfreds med å spille rollen. Hans sverd-og-bibel-ledsagere hevdet at de ved deres blodtørstige gjerninger oppfylte profetier, og at de ved å bringe jødene tilbake til England utførte de innledende skritt for å frambringe Tusenårsriket. De foreslo til og med av den grunn, at Cromwells statsråd skulle følge det gamle Sanhedrin som modell, og bestå av sytti medlemmer! (Cromwell selv foraktet disse, hans «tusenårssoldater», men som en praktisk politiker av det slag som er blitt så vanlig i vårt århundre, likte han å snakke høylytt om «religiøs frihet» og oppfyllelsen av profetien, alt mens han jaktet prester og geistlige til døde.)

Hva gjelder Cromwells virkelige mål, så var det å oppnå de rike Amsterdamjøders finansielle støtte (hele Vestens historie synes å være skapt ut fra det grunnprinsipp i jødisk lov som påbyr å låne ut til alle nasjoner og å låne fra ingen). Buchan sier om Amsterdam-jødene at «de kontrollerte den spanske, portugisiske og mye av den levantiske handel ... de styrte gullet, og de hjalp ham med de vanskelige regjerings-finansieringer.» Rabbiner Manasseh ben Israel fra Amsterdam (som hadde forutsagt Messias' komme og tilbakevending av jødene til Palestina) kom til London, og saken ble brakt i orden.

Manasseh ben Israels anmodning til Cromwell frambringer minnet om den slags argumenter, formelt respektfullt og underforstått truende, som i dette århundret ble brukt av dr. Chaim Weizmann i hans forhandlinger med britiske statsministre og amerikanske presidenter. Han ba om «adgang på ny» til England for jødene i første åndedrag, og hentydet så i dyster tone i det neste til Jehovas hevn, som ventet dem som motsatte seg slike anmodninger, hvoretter han sluttet med å beskrive de belønninger som ville følge lydighet. Bildet er svært likt det som finner sted når en New York sionist informerer en amerikansk presidentkandidat i vår generasjon om at han kan forvente «New York State-stemmene»

dersom han bekjenner seg til å verne om den sionistiske stat i krig og fred, med penger og våpen.

Hva som ble krevet av Cromwell var i virkeligheten at han skulle utføre en offentlig underkastelsesgestus i forhold til den jødiske lov, ikke noen «adgang på ny» for jødene, for de hadde aldri forlatt England! De var på papiret blitt utvist, men de var blitt hvor de var, og en formell legalisering av denne situasjonen var det som var påkrevd. Cromwell ble forhindret i å gjøre dette gjennom offentlig motstand (selv om han, ifølge en jødisk autoritet, Moses Margoliouth, ble tilbudt £500.000 for å selge Englands største kristne monument, St. Pauls Cathredal, til jødene med Bodleian Library på toppen av handelen!)

Snart etter sluttet Cromwells korte mellomperiode (og allikevel insisterer den offentlige mening på å minnes ham som mannen som på ny ga jødene adgang til England!) og under dette første forsøk i Vesten vant den destruktive idé ikke noe videre feste. England var i stand til å oppsluke sin revolusjon som om intet særlig hadde hendt, og å fortsette på sin vei, om ikke oppfrisket, så heller ikke i særlig dårligere stand. Rettmessig regjering ble straks gjen-opprettet, og religionen var ikke blitt skadet mer gjennom dette fremmede ødeleggelses-forsøk enn gjennom den hjemlige treghet, som var begynt å svekke den på denne tid.

Ikke desto mindre var det nye fenomenet, «revolusjon», trengt inn i Europa, og 150 år etter utdrivingen fra Spania dominerte «det jødiske spørsmål» begivenheten.

Det som fulgte etter Cromwells mellomperiode fortjener en kort omtale på grunn av den måten den gjeninnsatte kongen ble benyttet for det jødiske formål, som om ikke noe var hendt. Ved Cromwells død flyttet jødene deres finansielle hjelp over til Charles II, som kort etter sin tiltredelse lagde de nødvendige endringer som skulle til for at jødenes forhold i England ble formelt legalisert. Det kom ikke til å hjelpe hans dynasti det minste, for Amsterdam-jødene finansierte deretter William of Oranges ekspedisjon mot hans bror og etterfølger, James II. Denne ble detronisert og flyktet til Frankrike, hvoretter Stuart-dynastiet nærmest gikk til grunne. Så svaret på spørsmålet: «Hvem vant?» i kampen mellom Cromwell og Sturartene, ser ut til å være: «Det gjorde jødene.»

Etter 150 år slo revolusjonen til igjen, denne gang i Frankrike. Den så på det tidspunkt ut til å være en separat, selvstendig revolusjon, men var den virkelig det? Den hadde de samme spesielle kjennetegn som den engelske revolusjon tidligere (og den russiske, senere): Nasjonen og religionen ble angrepet under påskudd av å skulle stekke «kongers og presters» tyranni, og da det var gjennomført, ble et mye tøffere despoti innsatt.

På det tidspunkt, etter delingen av Polen, var den talmudiske regjering nettopp «opphørt med å eksistere» (med Kasteins ord), men opererte tydeligvis fra sitt skjul. Dens aktiviteter ville ikke ha opphørt så plutselig etter mer enn 2.500 år. På grunn av denne tilbaketrekning til usynlighet kan nåtidens studerende ikke spore hvilken rolle, om noen overhodet, den hadde i å anstifte og organisere den franske revolusjon gjennom dens tilhengere i Frankrike. Den russiske revolusjon, derimot, 120 år senere, avslørte direkte talmudisk-jødisk kontroll i et omfang man aldri tidligere hadde hatt anelse om, og derfor var innflytelsen på de innledende faser i revolusjonen i Frankrike kanskje i realiteten større enn hva historien forteller.

Det som er sikkert, er at mens den franske revolusjon gjæret, var den antatt å være for «menneskerettigheter» (som sannsynligvis betydde likhet for alle mennesker), men da den gikk i gang kom «det jødiske spørsmål», som ved magi, straks i sentrum. En av revolusjonens

første handlinger (1791) var jødenes fullstendige emansipasjon (ganske som loven imot «antisemittisme» var en av de første handlinger fra revolusjonen i Russland).

Derfor antar den franske revolusjon, i tilbakeblikk, det utseende av en jødisk triumf i sin avslutning, som var fellesnevneren for den engelske revolusjon og så mange andre voldsomme begivenheter i historien. Hvis den ikke i virkeligheten var det, så har «historien» gjort den til det. Antakelig forventet folkets masser noe ganske annet ved dens begynnelse (og hva det punkt angår, minner resultatet om det som ble massene til del i de to kriger i det tjuende århundre).

Jødenes emansipering var et enkelt, varig resultat av en revolusjon som kun oppnådde lite annet av varighet, og som etterlot Frankrike i en tilstand av åndelig apati som det siden aldri har våknet fullstendig fra. Frankrikes historie siden revolusjonen har vært én lang mellomperiode, der det har vært eksperimentert med nesten alle kjente regjeringsformer, men uten igjen å finne glede og stabilitet.

Fra Babylons fall til revolusjonen i Frankrike har de herskende talmudiske jøder alltid virket som en destruktiv kraft i midten av de folk «hvortil jeg har drevet Eder». Dette var uunngåelig når man betrakter den trosbekjennelsen de sluttet seg til, og den kjensgjerning at denne lov også styrte hver eneste handling i deres daglige liv. Under den jødiske lov kunne de ikke handle annerledes, og var ganske enkelt dømt til å fortsette å være «ødeleggerne til evig tid»: «Se, jeg har på denne dag satt deg over nasjonene og over kongedømmet, for å utrydde, nedlegge og *ødelegge*.»

Historien om jødene under denne kontroll var likelydende i Babylon, Persia, Egypt, Hellas, Romerriket og Spania, og kunne ikke være annerledes i betraktning av denne enestående jødiske lov.

Det var allikevel ikke alle «jødene» som skrev denne historien, det var heller ikke historien om alle «jødene». Hvis dette forbehold utelates, ville det være det samme som å fordømme alle «tyskerne» for nasjonalsosialismen, eller «russerne» for en i bunn og grunn fremmed kommunisme.

Motstand mot loven om ødeleggelse har vært gjennomgående blant jødene, som denne fortellingen har vist. Alle steder og til alle tider har jødene utvist en mer bitter protest mot denne ødelegger-skjebne som ble tvunget på dem, enn ikke-jødene har utvist mot trusselen om ødeleggelse som var rettet imot dem.

Ordet «jødene», hvor enn det opptrer i denne diskusjon, må alltid leses med dette forbehold.

Innen det var gått tre hundre år siden utdrivingen fra Spania, var «det jødiske spørsmål» således to ganger kommet i sentrum under voldsomme sivile konflikter, som da de oppsto så ut til å være forårsaket av sammenstøt mellom nasjonale interesser. Det gjelder revolusjonene i England og Frankrike, og denne fortellingen vil senere komme til den altoverskyggende sak: den russiske revolusjon og den jødiske andel i den.

Etterspillet for den franske revolusjon frambrakte en mann som også forsøkte å løse kontroversen om Sion. Historien byr på mange eksempler av forsøk på å løse «det jødiske spørsmål» med nesten enhver tenkelig metode, like fra makt og undertrykkelse til mildhet, kompromiss og kapitulasjon. De mislyktes alle sammen og etterlot derfor dette spørsmål uløst som en torn i øyet på ikke-jødene (og for den sak også på jødene, som på en måte kom i den situasjonen at de ble sendt inn i verden med en kløe under huden).

Den metoden han valgte, var det enklest tenkelige, og den huskes kanskje av denne årsak ennå med noen forbitrelse av Sions ivrige tilhengere. Denne oppkomling var like ved å være for smart for dem!

Det mislyktes for ham, tilsynelatende fordi dette spørsmål overhodet ikke kan løses av mennesker, men kun av Gud i tidens fylde.

Mannen var Napoleon, og hans forsøk må betraktes nærmere før vi går videre med studiet av den revolusjonen som brakte ham fram.

Kapittel 18 – Napoleons forhør

Da Napoleon hadde nådd til sin makts svimlende høydepunkt, håpet han sannsynligvis å gjøre store ting for Frankrike og franskmennene, så vel som for seg selv (og sin familie).

Ganske snart etter at han var blitt keiser (eller muligens tidligere), fant han ut at et av de aller vanskeligste spørsmålene han ville bli konfrontert med, slett ikke var en fransk affære, men en fremmed: «det jødiske spørsmål»! Det hadde plaget folkenes liv gjennom århundrer. Ikke før var paven blitt overbevist og den keiserlige krone kommet på Napoleons hode, før spørsmålet snek seg inn på Napoleons trone for å plage ham.

I sin karakteristiske stil tok han tak i roten på problemet, og forsøkte å tvinge fram et svar på det evige spørsmålet: Ønsket jødene virkelig å bli en del av nasjonen og leve under dens lover, eller adlød de i hemmelighet en annen lov, som påbød dem å ødelegge og dominere folk de oppholdt seg blant?

Dette berømte forhør var imidlertid Napoleons *andre* forsøk på å løse den jødiske gåten, og historien om det tidligere lille forsøket bør fortelles kort.

Napoleon var en av de første til å få ideen om å erobre Jerusalem til jødene og dermed «oppfylle profetien» med det for tiden så moderne uttrykk. Han ble derfor et eksempel som skulle bli kopiert i dette århundre av alle de britiske og amerikanske ledere, som sannsynligvis neppe ville sammenliknes med ham: Herrene Balfour og Lloyd George, Woodrow Wilson, Franklin Roosevelt og Harry Truman, samt Sir Winston Churchill.

Napoleons foretak ble så kortvarig at historien sier så godt som ingenting om det eller om hans motiver. Da han på dette tidspunkt enda ikke var Frankrikes hersker, men kun øverste sjef for hæren, kan han bare ha håpet på militær støtte fra jødene i Midtøsten til sitt felttog der. Hvis han allerede så seg selv som førstekonsul og keiser, kan han (liksom Cromwell) ha vært ute etter finansiell støtte fra Europas jøder til denne mektige ambisjonen.

Under alle omstendigheter var han den første europeiske potentat (for som øverste militære leder var han faktisk det), som forsøkte å fri til de jødiske herskere ved å love dem Jerusalem! Ved å gjøre dette, støttet han opp under teorien om en separat jødisk nasjonalitet, som han senere skulle anklage.

Historien er autentisk, men svært kort. Det hviler utelukkende på to rapporter som ble trykket i Napoleons parisiske *Moniteur* i 1799, på et tidspunkt da han hadde kommandoen over den franske styrke som var sendt ut for å krige mot den engelske krigsmakt via Egypt.

Den første rapporten, som var datert Konstantinopel, 17. april 1799, og trykket den 22. mai 1799, lød: «Buonaparte har utgitt en proklamasjon, der han inviterer alle jøder fra Asia og Afrika til å komme og melde seg under hans fane *for å gjenetablere det gamle Jerusalem*. Han har allerede bevæpnet et stort antall og deres bataljoner truer Aleppo.»

Dette er ganske tydelig; Napoleon var i ferd med å ta på seg å «oppfylle profetien» i saken om «tilbakevending».

Den andre rapporten dukket opp i *Moniteur* noen få uker senere, og lød: «Det er ikke kun for å gi Jerusalem til jødene at Buonaparte har beseiret Syria. Han har større planer ...»

Det er mulig at Napoleon hadde mottatt nyheter om den virkning hans første rapport hadde hatt i Frankrike, der hans antydning om at krigen mot England (som svarte til

revolusjonen mot «konger og prester») kunne anvendes til hovedsakelig å gagne jødene, ikke var blitt godt mottatt. Det kan også være at den gagnet engelskmennene mer blant de øvrige folk i Arabia, enn den noensinne kunne hjelpe Bonaparte hos jødene.

Boblen brast og forsvant på dette tidspunkt, for Napoleon nådde aldri fram til Jerusalem. To dager før den første rapporten ble trykket av det fjerne *Moneteur*, var han allerede på tilbaketog mot Egypt, stanset av en gjenstridig engelskmann ved Acre.

Den som studerer spørsmålet i dag, kan være litt ergerlig over at Napoleons sionistiske forsøk ble avbrutt så tidlig, for hadde han hatt hell med seg til å presse felttoget videre, kunne det kanskje snart ha vist seg en deputasjon av sionistiske «eldste» som ville ha gått i gang med å studere hans stamtavle (som med Cromwell tidligere), for å lete etter spor av avstamning fra David, som kunne kvalifisere ham til å bli utropt som Messias.

Derfor er det eneste som i dag er tilbake når det gjelder dette foretakendet, en betydningsfull kommentar fra vår egen tid av Philip Guedalla (1925): «En vred mann hadde feilet, slik han følte det, i sin forutbestemte skjebne. Men en tålmodig rase ventet stadig. Og etter århundrer kunne det ses, etter at andre erobrere hadde vandret på de samme støvete stier, at vi ikke hadde forfeilet vår.»

Hentydningen er til de britiske tropper i 1917, som i denne typiske sionistiske framleggelse av historien utelukkende er redskaper til oppfyllelsen av den jødiske skjebne, en rolle der Napoleon feilet. Guedalla uttalte disse ordene i nærvær av Lloyd George, den britiske statsminister i 1917, som hadde sendt disse soldater langs de samme «støvete stier». Lloyd George var på denne måten i stand til å sole seg i de anerkjennende blikk fra et publikum som så ham som «et redskap i den jødiske Guds hender» (Kastein).

I 1804 ble Napoleon kronet som keiser. Og i 1806 var «det jødiske spørsmål» blitt så viktig blant hans bekymringer at han gjorde sitt berømte andre forsøk på å løse det.

Mellom alle sine felttog var han oppslukt av det, som mange herskere før ham, og nå forsøkte han å løse det med den omvendte metode. Etter et kortvarig forsøk på å gjenopprette det «gamle Jerusalem» (og dermed «den jødiske nasjon»), krevde han nå at jødene offentlig gjorde et valg mellom atskilt nasjonalitet – og integrasjon i den nasjon hvor de bodde.

Han var på dette tidspunkt i miskreditt hos franskmennene på grunn av den gunsten han (mente de) ga jødene. Klager og anmodninger om beskyttelse imot dem veltet inn over ham, slik at sa til Statsrådet: «Disse jødene er gresshopper og kålormer, de spiser opp mitt Frankrike ... De er *en nasjon i nasjonen*.» Selv den *ortodokse* jødedom benektet på den tid iherdig denne betegnelse.

Statsrådet selv var i tvil og delt i spørsmålet, så Napoleon innkalte 112 ledende representanter for jødedommen i Frankrike, Tyskland og Italia, slik at de kunne komme til Frankrike og besvare spørsmålet.

Den uutgrunnelige verden som Napoleon trådte inn i, er bare svakt forstått av ikke-jøder. Den kan belyses gjennom følgende to sitater:

«Som følge av aksepten av ideen om Det Utvalgte Folk og om frelsen, var den jødiske verden judosentrisk, og jødene kunne utelukkende fortolke alt som skjedde fra et synspunkt *med dem selv i sentrum* (Kastein).

«Jøden konstruerte en hel historie om verden, hvori han gjorde *seg selv til sentrum.* Og fra det øyeblikk der Jehova inngår pakten med Abraham, utgjør Israels skjebne verdens historie, ja hele verdensrommets historie, og er den eneste skjebne som verdens Skaper

bekymrer seg om. Det er som om sirklene blir mindre og mindre. Til sist *er kun punktet i sentrum tilbake: Egoet*» (Houston Stewart Chamberlain).

Den ene av disse autoritetene er en sionistisk jøde, og den andre er hva den første ville kalle en antisemitt. Leseren vil se at de er fullstendig enige med hensyn til kjernen i den jødiske tro.

Den som studerer dette spørsmålet, vil faktisk finne ut at det i virkeligheten ikke er noen uenighet mellom de talmudisk-jødiske skriftlærde og de kritikere som de beskylder for å ha fordommer. Hva de jødiske ekstremistene i virkeligheten beklager seg over, er at noen som helst kritikk kan få lov til å komme fra noen «utenfor loven». Dette er utålelig for dem.

Spørsmålene som Napoleon skulle stille, viser at han – i motsetning til de britiske og amerikanske politikere i dette århundre – fullstendig forsto jødedommens natur og problemet med de menneskelige relasjoner den skapte. Han visste at verden, ifølge jødisk lov, var skapt på en ganske bestemt dato, alene for jødenes skyld, og at alt det som skjedde i den (inkludert en slik episode som hans egen berømthet og makt) simpelthen var bestemt til å frambringe den jødiske triumf.

Napoleon forsto på sin tid den judaistiske teori som i dette århundre utlegges av Kastein i relasjon til Kong Kyros av Persia og hans erobring av Babylon i 538 f.Kr.:

«Hvis den største konge på den tid skulle være et redskap i hendene på den jødiske gud, betydde det at denne gud var en som bestemte ikke bare skjebnen for ett folk, *men for alle folk. At han avgjorde nasjoners skjebne, ja hele verdens skjebne*.»

Napoleon hadde forsøksvis tilbudt å gjøre seg selv til *«et redskap i hendene på den jødiske gud»* i spørsmålet om Jerusalem, men var blitt forhindret i dette av Acres forsvarer. Nå var han keiser og var ikke klar til å være «et redskap», og ville i det hele tatt ikke godta teorien.

Han satte seg fore å få jødene til å tre fram og erklære deres lojalitet og lagde listige spørsmål, som det var likeså vanskelig å besvare uten å tilbakevise den sentrale tanke, som det var å snike seg utenom, uten senere å kunne bli beskyldt for falskhet. Kastein kaller spørsmålene «infame», men det er kun i den betydning som tidligere ble forklart, at *et hvilket som helst* spørsmål fra en skapning utenfor Loven er infamt.

Et annet sted sier Kastein, med ufrivillig beundring, at Napoleon med sine spørsmål «forsto det prinsipielle i problemet korrekt», og det er en større lovprisning enn noen annen ikke-jødisk hersker har mottatt fra Kastein.

Dessuten er det sant. Hadde dødelige mennesker vært i stand til å finne en løsning på «det jødiske spørsmål», hadde Napoleon funnet den, for hans forhør gikk like til sakens kjerne og ga kun ærlige mennesker valget mellom å erklære lojalitet eller gi en åpen tilståelse av uutryddelig illojalitet.

Delegatene som ble valgt av de jødiske samfunn, kom til Paris. De var i et dilemma. På den ene side var de alle oppdratt i den århundregamle tro at de måtte forbli et «atskilt» folk, utvalgt av Gud til å «rive ned og ødelegge» andre nasjoner og til sist «vende tilbake» til et land som var blitt lovet dem. På den andre siden hadde det nettopp vært dem, som mest av alle var blitt frigjort (emansipert) av revolusjonen, og den mest berømte av denne revolusjonens generaler som forhørte dem hadde selv en gang villet «gjenskape det gamle Jerusalem».

Nå ba denne mann, Napoleon, dem om å tilkjennegi om de var en del av denne nasjon han var leder for, eller ikke.

Napoleons spørsmål gikk som en pil mot et mål, direkte til nøkkelbegreper i Tora–Talmud, hvorpå muren mellom jøder og andre mennesker var blitt reist. De viktigste blant disse var: Tillot den jødiske lov blandede ekteskap? Betraktet jødene franskmenn som «fremmede» (utlendinger) eller som brødre? Betraktet de Frankrike som deres fedreland, hvis lover de var nødt til å adlyde? Skilte den jødiske lov mellom jødiske og kristne skyldnere?

Alle disse spørsmålene vendte seg mot de diskriminerende raselover og religiøse lover som levittene (slik som tidligere kapitler har påvist) hadde kastet oppå de moralske bud, og deretter sløyfet dem.

Napoleon stilte med så stor formalitet og offentlig overvåkenhet som mulig de jødiske representantene de *spørsmål* som verden hadde stilt i århundrer.

Med dette skarpe lys rett i ansiktet hadde de jødiske lederne kun to muligheter, enten helt oppriktig å avvise raseloven, eller å foregi en avvisning, alt mens de i hemmelighet gjorde det motsatte (et maskepi, som Talmud tillater).

Som dr. Kastein sier: «De jødiske lærde som ble bedt om å svare på anklagene, befant seg i en ytterst vanskelig posisjon, *ettersom alt i Talmud for dem var hellig, selv dens legender og anekdoter*.» Dette er Kasteins måte å fortelle at de kun kunne unnslippe spørsmålene ved falskhet, «for de var ikke blitt bedt om å tilbakevise anklagene», kun om å svare sannferdig.

De jødiske delegerte *bekreftet energisk*, at det ikke lenger fantes noe slikt som en jødisk nasjon; at de ikke ønsket å leve i lukkede, selvstyrende samfunn, og at de i alle henseender var franskmenn, og intet annet. De vek bare utenom med hensyn til blandede ekteskap; disse var, sa de, tillatte «under den *borgerlige* lov».

Selv Kastein tvinges til å kalle Napoleons neste trekk «et genialt innfall».

Det slo historisk fast at dersom jødedommens representanter ble tvunget til offentlig å besvare disse livsviktige spørsmål (livsviktige for de folk de bor blant), ville de gi svar, som enten er usanne eller som de ikke kan sette handling bak.

Begivenhetene i de følgende årtier viste at kravet om å være en separat nasjon-i-nasjonene aldri ble forlatt av dem som satt med den virkelige makten i jødedommen.

På denne tid sikret Napoleon, midt i sin fiasko, en historisk seier for sannheten, som bevarer sin verdi den dag i dag.

Han sørget for å gi de svarene han skulle motta den sterkest mulig bindende offentlige form, noe som ville forplikte jøder overalt i verden og for all framtid til å følge de retningslinjer deres «eldste» ga ved å innkalle til det Store Sanhedrin (Synedrion)!

Fra alle hjørner av *Europa* hastet de tradisjonelle 71 som hadde sete i Sanhedrinet – 46 rabbinere, 25 lekmenn – til Paris, der de møttes under utfoldelse av stor prakt i februar 1807. Selv om Sanhedrinet ikke hadde holdt møte på århundrer, var det talmudiske «senter» i Polen nettopp opphørt med å fungere, slik at tanken om en ledelse av jødene var nærværende og levende.

Sanhedrinet gikk enda videre enn de tidligere jødiske stormenn i den iver og fullstendighet de la i sine erklæringer (i forbifarten skal det nevnes at de begynte med å uttale takksigelser til de kristne kirker for den beskyttelse de hadde ytt jødene, og disse uttalelsene er verd å sammenlikne med de sedvanlige sionistiske versjoner av historien i den kristne tidsalder, som sier at det var én lang lidelsestid med «forfølgelse av jødene» fra de kristnes side).

Sanhedrinet anerkjente *som en kjensgjerning at «den jødiske nasjon» var opphørt å eksistere.* Det løste det sentrale dilemma som oppsto ved at Loven, som hittil hadde vært

ansett for alene å binde jøder, ikke tillot noe skille mellom religiøs og borgerlig lov. Ettersom «nasjonen» var opphørt med å eksistere, ble *de talmudiske lover vedrørende dagliglivet erklært som å være ute av bruk*, mens derimot Toraen, troens lov, forble uforandret. Slik talte Sanhedrinets medlemmer. Hvis et sammenstøt eller en uoverensstemmelse oppsto, skulle de religiøse lover *underordnes* statens lover, der de enkelte jøder bodde. Israel ville framover *eksistere utelukkende som en religion, og så ikke lenger fram til noen nasjonal rehabilitering.*

Det var en enestående triumf for Napoleon (og hvem vet hvor mye det har bidratt til hans fall?). Jødene ble befridd for Talmud. Veien fram mot deres integrasjon med deres medmennesker, deres involvering i menneskeheten, var blitt gjenåpnet, der hvor levittene hadde sperret den for mer enn to tusen år siden. Ånden av diskriminering og hat var blitt avsverget og drevet ut.

Disse erklæringer utgjorde det grunnlaget som kravet om borgernes fulle rettigheter ble reist og gjennomført på i hele Vesten i løpet av de følgende år. Alle deler av jødedommen som Vesten kjente til, støttet erklæringene.

Fra dette tidspunkt nektet ortodoks jødedom med det ansikt den vendte imot Vesten, enhver antydning om at jødene skulle utgjøre en nasjon i nasjonene. Reformert jødedom skulle med tiden «eliminere enhver bønn som uttrykte så mye som den minste mistanke om et håp eller ønske om noen som helst form for jødisk nasjonal oppstandelse» (Rabbiner Moses P. Jacobsen).

Teppet ble revet vekk under de motstanderne av jødisk frigjørelse i det britiske parlament, som hevdet at «jødene ser fram til at en stor frelser skal komme, til å vende tilbake til Palestina, til gjenoppbygging av deres tempel, til gjenopplivning av deres gamle gudsdyrkelse, og vil derfor alltid betrakte England ikke som deres land, men kun som deres «eksil» (sitert av Bernard J. Brown).

Allikevel sa de advarende stemmene sannheten. På mindre enn nitti år var deklarasjonene fra Sanhedrinet under Napoleon i realiteten gjort til skamme, så Brown måtte skrive:

«Selv om borgerlig likerett er blitt grundig fastslått ved lov i nesten hvert eneste land, er jødisk nasjonalisme *blitt Israels filosofi*. Jøder bør ikke bli forbauset dersom folk anklager oss for at vi oppnådde likhet for loven under falske forutsetninger. *At vi stadig utgjør en nasjon innenfor nasjonene, og at de rettigheter vi har fått tildelt burde trekkes tilbake.»*

Napoleon gjorde uten å vite det ettertiden en tjeneste ved å avsløre den viktige kjensgjerning at svarene han hadde klart å få, var verdiløse. Den eneste lov vedrørende all tanke og handling ble i løpet av den resterende del av det nittende århundre igjen presset ned over jødene av deres talmudiske herskere og av ikke-jødiske politikere, som ga dem den samme hjelp som Kong Artarxerxes ga Nehemias.

Var svarene oppriktige eller falske da de ble gitt? Begge deler, sannsynligvis, liksom jødedommen selv alltid har vært delt.

Uten tvil var de delegerte opptatt av hvilken effekt deres svar (slik de ble formulert) ville ha på vante forestillinger om likestilling i andre land. På den andre siden må mange av dem oppriktig ha håpet at jødene langt om lenge kunne bli en del av menneskeheten uten hemmelige forbehold; for i jødedommen har trangen til å bryte ut av stammeforbannelsen alltid eksistert, selv om den alltid har blitt slått ned av den herskende sekt. Sannsynligheten taler for at noen av de delegerte hadde oppriktige hensikter med det de sa, mens andre «brøt hemmelig» (Kasteins uttrykk) med de lojalitetene de offentlig hadde erklært.

Napoleons Sanhedrin hadde en grunnleggende mangel. Den representerte jødene i *Europa*, og disse (som i hovedsak var sefardiske jøder), var i ferd med å tape autoritet innenfor jødedommen. Det talmudiske senter og den store masse av «østjøder» (de slaviske ashkenazi-jøder) befant seg i Russland eller Polen, og selv ikke Napoleon skjenket det noen oppmerksomhet, hvis han i det hele tatt visste det. Disse talmudistene var ikke representert i Napoleons Sanhedrin og de svar som ble gitt, var etter deres lov gudsbespottelse, for de var vokterne av fariseernes og levittenes tradisjoner.

Sanhedrinets løfter avsluttet den tredje talmudiske periode i Sions historie. Det var den som startet med Judeas fall i 70 e.Kr., da fariseerne testamenterte sine tradisjoner til talmudistene; og ved avslutningen av disse sytten århundrer synes det evige spørsmål å være løst ved Sanhedrinets svar.

Jødene var klare til å delta i menneskeheten og å følge den franske jøden Isaac Berrs råd om at de skulle frigjøre seg selv «fra den sneversynte ånd om sammenhold og samling i alle borgerlige og politiske anliggender, som ikke er snevert knyttet til vår åndelige lov. I disse saker må vi ubetinget opptre utelukkende som enkeltindivider, som franskmenn, og kun veiledet av en ekte patriotisme og hensynet til nasjonens generelle velferd». Det betydde enden på Talmud, «muren omkring loven».

Det var en illusjon. For en nåtidig ikke-jødisk students øyne måtte det virke som en stor sjanse som ble forspilt. For den rettroende jøde utgjorde det en forferdelig fare, som kun med nød og neppe ble unngått: at jøder skulle involveres alminnelig i menneskeheten.

Den fjerde perioden i denne fortelling startet, nemlig «emansipasjonens» århundre. Det nittende århundre. I løpet av dette århundre hadde talmudistene i Østen det travelt med å utviske hva Sanhedrinet hadde fastslått, og å utnytte alle de friheter som var oppnådd gjennom emansipasjonen, ikke til å bringe jøder og andre mennesker på like fot, men til å drive jødene sammen igjen, til å gjenetablere deres «atskilthet» fra andre og deres krav på separat nasjonalitet, noe som i virkeligheten var et krav om å være en nasjon over alle nasjoner og ikke en nasjon-i-nasjonene.

Det lyktes for talmudistene med resultater som vi er vitne til i vår generasjon, som er den femte periode i Kontroversen om Sion. Fortellingen om deres suksess kan ikke utskilles fra fortellingen om Revolusjonen, som denne beretningen nå vender tilbake til.

Kapittel 19 – Verdensrevolusjonen

For god ordens skyld er denne historie blitt fortalt til og med Napoleons Sanhedrin. Svarene som her ble gitt avsluttet den tredje og åpnet den fjerde periode i Sions historie, som begynte med den offentlige avkreftelse av separat nasjonalitet, og endte nitti år senere med den offentlige bekreftelse av separat nasjonalitet i dens mest ekstreme form.

Før vi går videre til fjerde fase, må vi hoppe tjue år tilbake til begynnelsen av *verdens*-revolusjonen og se på hvilken rolle, om noen, «jødene» spilte i den.

Det nittende århundre atskilte seg i Vesten fra de foregående atten århundrer av den kristne æra gjennom at det oppsto to bevegelser med et felles mål, som ved århundrets slutt dominerte alle dets anliggender.

Den ene bevegelsen, sionismen, strevet etter å samle en spredt nasjon på et territorium som var lovet den av *den jødiske gud*; den andre bevegelsen, kommunismen, strevet etter å utslette alle andre nasjoner.

Disse to bevegelsene syntes derfor ved første øyekast å være i skarp motsetning til hverandre, for den ene gjorde nasjonalisme til sin religion, til og med sin gud, og den andre erklærte krig inntil døden mot nasjonalisme. Dette motsetningsforhold var kun tilsynelatende, i virkeligheten løp disse to bevegelsene parallelt med hverandre, ikke mot hverandre. For den gud som hadde lovet land til den nasjonen som skulle samles, hadde også lovet å sette den «over alle folkeslag på jorden» og å ødelegge alle andre nasjoner «med en mektig ødeleggelse inntil de to er ødelagt». Verdensrevolusjonen som strebet etter det andre av disse to målene, oppfylte slik betingelsene for de første av dem; enten ved et tilfelle eller etter planen, adlød den også Jehovas vilje.

Da det nå forholder seg slik, blir det historikernes oppgave å finne ut av, om det er mulig, hvilken forbindelse det eksisterer mellom organisatorene av sionismen og organisatorene av verdensrevolusjonen. Hvis det ikke var noen forbindelse, og de parallelle formål var en tilfeldighet, så spilte historien tydelig nok Vesten et lite puss. Hvis en forbindelse derimot kan påvises, så er mønsteret gjennom de siste 170 år et forvarsel om kommende hendelser. I så fall har verdensrevolusjonen vært Sions tjenerinne.

Disse 170 år har sannsynligvis vært de mest ødeleggende og minst beundringsverdige i Vestens historie. Da det nittende århundre begynte, lå det sytten hundre års kristne prestasjoner bak det; verden hadde aldri før sett mennesket forbedre sin egen tilstand og sin atferd overfor andre så mye som nå; selv krigføring var begynt å bli underlagt siviliserte regler, og framtida syntes å ville fortsette denne oppadgående prosess. Ved midten av det tjuende var imidlertid mye av det oppnådde gått tapt. Store deler av Vesten var overgitt til asiatisk barbari. Spørsmålet om hvorvidt resten av Vesten og dens tro overhodet kunne overleve, var helt klart på vippen, og ville sannsynligvis bli besvart i de siste av århundrets årtier.

Dette forfall har funnet sted samtidig med at den jødiske innflytelse på vestlige anliggender har nådd høyder som aldri er nådd av noen europeisk potentat eller pave, noen doktrine eller noe dogme. Bildet av denne voksende makt som sprer seg over Europa som en tordensky fra øst, tegnes av to sitater fra henholdsvis begynnelsen og slutten av det nittende

århundre. I 1791 skrev den tyske historiker, Johann Gottfried von Herder, i et tilbakeblikk over de hundre foregående år:

«De mer primitive nasjoner i Europa er *villige slaver* av jødisk åger ... Det jødiske folk er og forblir et asiatisk folk i Europa, fremmede for vår verdensdel, *bundet til den gamle lov, som det fikk i et klima fjernt herfra*, og som det etter eget utsagn ikke kan slippe bort fra ... Det er uløselig bundet til *en fremmed lov, som er fiendtlig overfor alle andre folkeslag*.»

Avisleseren i 1807 ville sannsynligvis ha avvist von Herder som «en fordomsfull person» (eller kanskje til og med «antisemitt») når han hørte om Sanhedrinets åpne innrømmelse av at man var motstander av eksistensen av nasjoner, men årene og begivenhetene har vist at han, som så mange før ham, bare var en lærd mann som sa sannheten. Hundre år senere, i 1899, var det en annen, Houston Stewart Chamberlain, som så tilbake på hva Herder hadde skrevet og nå beskrev den fortsatte maktovertakelse:

«Det har skjedd en stor forandring. I Europa og over alt hvor det er europeisk innflytelse, spiller jødene en annen rolle enn for hundre år siden; som Viktor Hohn uttrykker det, vi lever i en «jødisk tidsalder». Vi kan mene hva vi vil om jødenes tidligere historie, deres nåværende historie fyller så mye i vår historie at vi ikke kan unngå å legge merke til dem. Det «fremmede» element, som Herder understrekte, har blitt mer og mer framherskende ... Jødedommens direkte innflytelse på det 19. århundre viser seg for første gang som en ny innflytelse i kulturens historie. Det er slik blitt et av nåtidens brennende spørsmål. Dette fremmede folk er nettopp i løpet av det nittende århundre blitt en uforholdsmessig viktig og *på mange områder faktisk dominerende* bestanddel av vårt liv ... Herder sa at «de mer primitive nasjoner i Europa var villige slaver av jødisk åger». I dag kunne Herder si det samme om *langt det meste av vår siviliserte verden ... våre regjeringer, våre lover, vår vitenskap, vår handel, vår litteratur, vår kunst, praktisk talt på alle områder av vårt liv er vi blitt mer eller mindre villige slaver av jødene og sleper på feudale fotlenker om ikke på begge, så i hvert fall på den ene foten ... Jødedommens direkte innflytelse på det nittende århundre blir slik et av nåtidens påtrengende spørsmål. Vi må her beskjeftige oss med et spørsmål, som ikke bare vedrører nåtiden, men også verdens framtid ... Hvis den jødiske innflytelsen tar overhånd i Europa, intellektuelt og kulturelt, vil det være enda et eksempel på negativ, destruktiv makt»*.

Slik var utviklingen i århundret fra Herder til Chamberlain. De tre siste setninger er en glimrende prognose, for Chamberlain hadde ikke sett de *beviser* som vårt århundre har frambrakt, på sannheten i det han sa; nemlig den fantastiske prestasjon på den internasjonale scene i oktober 1917, da kommunismen (ødeleggeren av nasjoner) og sionismen (skaperen av den dominerende nasjon) triumferte samtidig!

I de seksti årene som har gått siden Chamberlain nedskrev den prosess som han og Herder hadde iakttatt, har den vunnet ytterligere fart og makt. Spørsmålet påvirker ikke lenger bare «verdens framtid». Det påvirker oss hver eneste dag og vi har ingen *nåtid* som ikke er formet av det. Det har allerede endret verden og menneskets lodd i den. «Våre regjeringer» er i løpet av det halve århundre som har passert blitt «villige slaver» av den jødiske herre-sekt, slik at de faktisk er forvaltere eller agenter for en ny, internasjonal herskerklasse, og slett ikke riktige regjeringer.

Vesten har kommet i dette dilemma på grunn av presset fra to møllesteiner, kommunismen og sionismen, den nasjonsødeleggende verdensrevolusjon og den nye, nasjonsskapende herskerklasse. Er det de samme som har organisert begge deler? Denne boka

tilstreber å besvare spørsmålet i sine avsluttende kapitler. Det som framstår tydelig, er at hvert stadium av Vestens ødeleggelse i løpet av disse 170 år er blitt fulgt opp av stadier av «tilbakevending» til det forjettede land. Det peker sterkt i retning av et felles lederskap, for sterkt til å bli ignorert, med mindre det kan endelig motbevises. For kristendommens «hedenske» masser er den prosessen som begynte med verdensrevolusjonens start i 1789, simpelthen støy og sirkus, uten egentlig betydning. Men den som studerer fenomenet nærmere, kan se at det som etter et partitur, oppfyller Loven og profetenes forutsigelser i jødedommen.

Det nittende århundre var fullt av sammensvergelser, noe vi ser resultatene av i det tjuende århundre. Sammensvergelser fostret kommunisme og sionisme, og de tok Vestens framtid i et knipetak. Hvor stammet de fra? Hvorfor gjæret de i mørket inntil de brøt fram samtidig i det nittende århundre? Hadde de *felles* røtter? Måten å få det spørsmålet besvart på er å undersøke disse bevegelsenes røtter hver for seg for å se om de løper sammen. Formålet med dette kapitlet, og det neste, er derfor å spore opp verdensrevolusjonens grunnleggende idé.

Den franske revolusjon var *verdensrevolusjonen*, utført i det virkelige liv, og ikke kun en revolusjon i Frankrike. Etter hendelsene i Frankrike er det ingen tvil om dette lenger. Før den tid kunne folk gjøre seg tanker om lidende bønder, som ble ansporet av arrogante aristokrater til plutselig å reise seg og den slags, men grundigere studier av bakgrunnen for den franske revolusjon feier bort slike illusjoner. Det var resultatet av en plan og en hemmelig organisasjons verk, og dette var blitt avslørt før det skjedde. Det var ikke bare et fransk opprør, forårsaket av franske årsaker. Planen bak den er kommunismens plan i dag; og kommunismen i dag, som er en permanent verdensrevolusjon, har arvet den organisasjon som utviklet planen.

Den franske revolusjon i 1789 gir nøkkelen til mysteriet. Den danner bindeleddet mellom den engelske revolusjon i 1640 og den russiske i 1917, og avslører hele prosessen i å være planlagt og kontinuerlig, og da den har gått igjennom disse tre stadier, vil den sikkert nå sin ultimate form en gang i framtida, sannsynligvis i dette århundre. Det er til å forutse at dette klimaks vil ta form av et forsøk på å fullbyrde og ferdiggjøre verdensrevolusjonen ved å etablere en verdensregjering, kontrollert av den organisasjonen som har ledet den revolusjonære prosess fra starten. Dette ville etablere en ny herskende klasses herredømme over de undertvungne nasjoner (som Kastein ville si: det ville «avgjøre hele verdens skjebne»).

Dette bildet, som så langsomt ble tydelig etter hvert som de tre århundrene passerte, er i dag klart i sitt historiske perspektiv, der hver av de tre store revolusjoner skal ses i lyset fra den neste:

1. Den engelske revolusjon *syntes* den gang å være en spontan engelsk hendelse, som kun stilte øyeblikkelige krav til et spesielt kongehus, Stuartene, og en spesiell religionsform kalt «papisme». Ingen samtidige drømte om å betrakte det som begynnelsen til en *verdens*-bevegelse, rettet mot *all* religion og *alle* lovlige regjeringer. (Jødedommens herskende sekt forsynte den revolusjonære diktator med midler og ved denne tradisjonelle «med-del-aktighet» ble de jødiske ledere revolusjonens hovedbegunstigede. Om de hadde noen del i den opprinnelig, kan ikke påvises, heller ikke har noen bevis på en overordnet, langtids-planlegging bak revolusjonen overlevd.)

2. Den franske revolusjons art og forløp kaster imidlertid et nytt lys over den engelske. Den var *ikke*, og syntes heller ikke den gang å ha vært en innfødt fransk episode forårsaket

utelukkende av franske tilstander. Tvert imot fulgte den en plan for *universell* revolusjon, som hadde blitt oppdaget og offentliggjort noen år tidligere; og den hemmelige organisasjon som den gang ble avslørt, hadde medlemmer i mange land og i alle klasser. Derfor var dens mest karakteristiske handlinger (kongemord og vanhelligelse), som var gjentakelser fra revolusjonen i England, ikke å betrakte som spontane hevnakter, begått i øyeblikkets opphisselse, men handlinger som var bevisst symbolske ledd i en *kontinuerlig* plan og med ett bestemt formål: ødeleggelsen av *all* religion og *alle* lovlige regjeringer over alt. Dette fører uunngåelig til den antakelse at også den engelske revolusjon måtte ha vært forberedt av denne hemmelige organisasjon med det formål å ødelegge alle nasjoner. (I den franske revolusjon, som i den engelske, ble den jødiske sekt hovedbegunstiget; den generelle emansipasjon av jøder som ble resultatet, ble brukt som dekke for sammensvergelsesarbeidet i de følgende årtier. Opprinnelig jødisk anstiftelse er det på nåværende tidspunkt ingen beviser for.)

Den franske revolusjon var derfor ulik den engelske, påviselig et produkt av en større sammensvergelse med verdensomspennende mål og dype røtter. Fra det øyeblikket var planens natur åpenbar, men de sammensvorne var, der de ble avslørt, tilsynelatende en horde av enkeltpersoner, uten noen forbindelse med hverandre ut over pyromanens lyst til ødeleggelse. Formålet var hevet over enhver tvil, men organisatorenes identitet var fortsatt et mysterium. Denne halvveis klarlagte situasjon ble beskrevet av en klassisk autoritet på området: lord Acton:

«Det avskyelige ved revolusjonen er ikke tumulten, men planen. Gjennom all ild og røyk ser vi bevisene på en beregnende organisasjon. Lederne forblir omhyggelig skjult, men det er ingen tvil om deres tilstedeværelse helt fra begynnelsen.»

Den franske revolusjonen avslørte således en *plan* bak revolusjonen og det var en plan som hadde et bestemt, *verdensomspennende* formål. Det som virket planløst på tiden for den engelske revolusjon kunne nå ses å være – eller å ha blitt – til resultatet av en plan eller et mønster, og sammensvergelsen var helt klart av en slik styrke og alder at dens delaktighet i den tidligere revolusjon måtte tas i betraktning. Denne revolusjon etterlot imidlertid fortsatt «arrangørene» maskerte, slik at bare halvparten av mysteriet var løst (lord Acton døde i 1902 og opplevde derfor ikke den tredje revolusjonen).

3. Revolusjonen i Russland åpnet igjen mulighet for nye teorier om den franske og den engelske revolusjon. Handlingene kongemord og vanhelligelse var så tydelige identitetskort, som en muslims måte å hilse på er et tegn på hans tro. Gjennom disse handlinger meddelte den alle som ønsket å vite det, at den stadig arbeidet etter planen om verdensomspennende ødeleggelse, som først ble avslørt under den franske revolusjon. Videre ble den hemmeligheten, som først ble benektet i hundre år og kalt for «en løgn», ikke en gang benektet lenger. Fra 1917 var verdensrevolusjonen erkjent som *permanent*, åpenlyst verdensomspennende i sitt formål, og den tidligere hemmelige sammensvergelse ble nå et politisk parti, som opererte i alle land etter ordrer fra hovedkvarteret i Moskva.

På denne måten kastet den russiske revolusjon lys over den franske og klargjorde dens retningslinjer og opprinnelse. Men hva angår de «omhyggelig skjulte» og «maskerte» *ledere*, kastet den russiske revolusjon et ganske annet lys over de to tidligere, eller åpnet i det minste mulighet for å forstå en opprinnelse, som ingen hittil hadde oppfattet.

Den øverste ledelse av revolusjonen i Russland besto nesten utelukkende av østjøder. Denne gangen ble de betydningsfulle, symbolske handlinger: kongemord og vanhelligelse

begått av jøder, en lov som ble vedtatt, som forbød all diskusjon av den rollen som jødene hadde spilt, «det jødiske spørsmål» i disse begivenhetene – eller i det offentlige liv i det hele tatt.

Viktige spørsmål ble dermed besvart, og det som var et stort mysterium i 1789 ble klart som dagen i 1917. Den store fordelen man har i dag når man studerer den franske revolusjon, er det bevis den gir på eksistensen av en *plan* om verdensrevolusjon og en *organisasjon*, som har forfulgt denne destruktive ambisjon. Dens eksistens og dens aktiviteter gjorde det nittende århundre til den store sammensvergelses århundre. En følelse av at onde ting rørte på seg på mørke steder, som lyder en fange hører i sin fangekjeller om natten, urolige mennesker og nasjoner. Det var med den følelsen sammensvergelsen forpestet luften. Fra og med den franske revolusjon visste folk intuitivt at de levde med en sammensvergelse blant seg. I nåtiden, hvor vi har merket dens virkninger, kan vi i det minste se hva vi har med å gjøre, hvis vi ser etter; og vi kan si at det er djevelen vi har med å gjøre.

Kanskje var Napoleons største feilgrep det at han ved sine kampanjer og iøynefallende bedrifter avledet folks oppmerksomhet fra de langt større farene som truet dem: verdensrevolusjonen og dens hemmelige «arrangører». Hadde det ikke vært for ham, hadde mennesker kanskje vært mer oppmerksomme på sammensvergelsen, for de hadde nå bevis på dens eksistens.

Kapittel 20 – Planen

Dette bevis forelå da Adam Weishaupts hemmelige selskap, «Illuminati» (eller «illuminatene») ble pågrepet av den bayerske regjering i 1786 og avslørt offentlig i 1787. Det var på dette tidspunkt at den originale planen for *verdensrevolusjon* og eksistensen av en maktfull organisasjons medlemmer på høye poster ble avslørt. Fra da av var det ikke lenger noen tvil om at det i alle land og i alle klasser var menn som hadde sluttet seg sammen for å ødelegge *alle* lovlig regjeringer og *all* religion. Sammensvergelsen gikk under jorden igjen etter avsløringen, men overlevde og forfulgte sitt mål for senere å bryte igjennom i full offentlighet i 1917. Siden da har den åpenlyst forfulgt de målene som ble avslørt av den bayerske regjering i 1786, og med de samme metoder, som også ble avslørt den gang.

Offentliggjørelsen av Weishaupt-dokumentene skjedde ved et sammentreff som var like merkelig som bevarelsen av Whittaker Chambers dokumenter i 1948.[5] De var kun en rest som var tilbake, etter at det meste hadde blitt ødelagt. For noen av Illuminatis aktiviteter og planer var blitt kjent før 1786, delvis på grunn av medlemmers skryt, delvis ved avsløringer av noen, som (i likhet med Chambers, 160 år senere) gjorde opprør imot det selskapet de befant seg selv i når de oppdaget dets sanne natur. Derfor mottok enkehertuginne Maria Anna av Bayern i 1783 opplysninger fra tidligere medlemmer av Illuminati om at ordene foreskrev at religion skulle betraktes som nonsens (Lenins «opium for folket») og patriotisme som barnslig, at selvmord kunne rettferdiggjøres, at livet skulle styres av lidenskap snarere enn av fornuft, at man gjerne måtte tilgi sine fiender og liknende. Som resultat av disse og andre opplysninger utstedte hertugen av Bayern i 1785 et forbud mot Illuminati. Ordenen ble tiltalt for å være en gren av Frimurerordenen. Regjeringsmedlemmer, medlemmer av hæren, professorer, lærere og studenter fikk forbud mot å være medlemmer. Det ble utstedt et generelt forbud mot hemmelige selskaper (dvs. grupper som sluttet seg sammen uten å være registrert, slik loven krevde det).

[5] Whittaker Chambers, en lettpåvirkelig, temmelig sykelig ung amerikaner, ble «innfanget» av kommunister ved Columbia University, New York i 1925 og ble agent og kurér som, mens han arbeidet under dekknavn, viderebrakte stjålne dokumenter til sine kommunistiske overordnede. I 1938 hadde han blitt dødstrøtt av sitt fangenskap og forlot partiet. I 1939 forsøkte han, opprørt over alliansen mellom kommunisme og hitlerisme, å informere president Roosevelt om at regjeringen var infiltrert av kommunistagenter, og at det foregikk spionasje, men ble brutalt avvist, og en av presidentens representanter fortalte ham at han skulle «gå og henge seg». Som sikkerhetsforanstaltning hadde han skjult sine bevis (fotografier av hundrevis av hemmelige, offisielle dokumenter) i en gammel heissjakt og hadde etter hvert nesten glemt dem, for han hørte ikke mer før i 1948! Da ble hans navn nevnt i forbindelse med en undersøkelse av avsløringer som var brakt på banen av en annen tidligere kommunistagent, og han ble innkalt som vitne. Han vitnet og ble omgående saksøkt for bakvaskelse av et høytstående medlem av regjeringen, Alger Hiss, som han beskyldte for å stjele topphemmelige papirer og gi den videre til kommunistene via Chambers. For å beskytte seg, oppsøkte han deretter en av sine slektninger i New York og spurte om den pakken han hadde skjult i den gamle heissjakta for ti år siden var der fremdeles. Det var den, dekket av støv, og dens enorme innhold overrasket Chambers selv da han undersøkte den igjen ti år seinere. Han skjulte pakken i et gresskar på sitt landsted, hvor den endelig kom for dagen da han skulle forsvare seg mot anklagen for bakvaskelse. Det førte til domfellelse av hans anklager, Hiss, og til delvis avsløring av en kommunistinfiltrasjon i den amerikanske regjering, så dyp og så vidt forgreinet at den amerikanske politikk under hele Andre Verdenskrig helt klart og i høy grad hadde vært under innflytelse av verdensrevolusjonens ledere i Moskva.

Forbudet (som selvfølgelig ikke kunne effektueres; *hemmelige* organisasjoner kan ikke undertrykkes ved lov), gjorde de sammensvorne mer forsiktige, slik at «en betraktelig del av ordenens viktigste papirer enten ble omhyggelig skjult eller brent» (som det fortelles av de to Illuminati-historikerne C. F. Forestier og Leopold Engel) og «få dokumenter har overlevd, for de fleste av dem ble ødelagt og relasjoner avbrutt utad for å unngå å vekke mistanke». Med andre ord, ordenen gikk dypt under jorden. Så de dokumenter som *ble* funnet i 1786 representerer et minimum. Forestier sier at i 1784 (det siste året hvor ordenen ønsket å skryte av sin makt snarere enn å skjule den) var ordenen utbredt fra sin bayerske base «over hele Sentral-Europa fra Rhinen til Weichsel og fra Alpene til Baltikum; dens medlemmer omfattet unge mennesker som senere skulle anvende de prinsipper som var bibrakt dem, alle slags embetsmenn, som stilte deres innflytelse til rådighet, geistlige, som var inspirert til å være «tolerante» og prinser, hvis beskyttelse ordenen kunne ha nytte av, og som de håpet å kontrollere». Leseren vil se at det er et bilde av kommunismen i dag, med unntak av hentydningen til «prinser», da antallet av disse er forminsket til nesten ingen siden 1784.

Selv om de papirene som ble funnet og offentliggjort ikke viste hele omfanget av Illuminatis medlemsskare og forbindelser, især i Frankrike, England og Amerika, så viste de allikevel det hemmelige selskaps natur, med dets ødeleggende ambisjon. En Illuminati-utsending ble rammet av et lyn på en reise til Schlesien i 1785. Papirer som ble funnet på ham forårsaket at to Illuminati-lederes hus ble gjennomsøkt. Korrespondanse mellom «Spartacus» (Adam Weishaupt) og flere «Areopagitter» (hans nærmeste forbindelser i ordenen) og innholdet av andre papirer som senere ble funnet, avslørte hele planen for en verdensrevolusjon, noe vi har sett resultatene av i det tjuende århundre og opplevd under betegnelsen «kommunisme».

Ingen kan i dag tro at hele denne storslåtte planen om ødeleggelse oppsto i en bayersk professors hjerne, eller unngå den konklusjon (som Nesta Webster foreslår), at Weishaupt og hans sammensvorne ikke *skapte* den, men slapp en levende og fryktelig kraft løs i verden, som hadde ligget i dvale i mange århundrer.

Da Weishaupt grunnla Illuminati, var han dekan ved fakultetet for jura ved Ingolstadt-universitet (i våre dager finnes professorer som er hemmelige kommunister, ofte ved det juridiske fakultetet). Han hadde blitt oppdaget av jesuitter, som han var kommet til å hate, og han hadde lånt deres organisasjonshemmelighet fra dem og pervertert den til det motsatte formål. Denne hemmelighet var selve metoden, som (slik hans kollega Mirabeau sa) «under én leder *fikk mennesker, som var spredt over hele universet, til å streve etter det samme mål*». Denne idé, å forene mennesker i en hemmelig sammensvergelse og bruke dem til å nå et mål de ikke kjenner eller forstår, gjennomsyrer alle de brev og andre Illuminati-dokumenter som den bayerske regjeringen beslagla.

Ideen ble presentert med stor iver, og de mange måtene den kunne oppfylles på var svært oppfinnsomme. Det har vært trukket fordeler av den akkumulerte erfaring gjennom tidene, og i sin søken etter kilden til denne sykelige og perverse doktrine, fant Nesta Webster seg ført tilbake til begynnelsen av den kristne periode og enda lenger. For eksempel sier Silvestre de Sacy at den metoden som ble anvendt av ismailerne (den samfunnsundegravende sekt innenfor Islam i det 8. århundre) var å verve «partisaner over alt og fra alle samfunnslag» for å ødelegge deres tro og regjering; den ismailiske lederen Abdulla ibn Maymum, hadde som mål «å forene fritenkere som betraktet religion som en lenke for folket, og blinde tilhengere

fra alle sekter, i et stort hemmelig selskap, med mange innvielsesgrader». Abdulla ibn Maymum presterte, ifølge en annen autoritet, Reihart Dozy, at det «ved slike metoder ble oppnådd fremragende resultater, så en mengde mennesker av forskjellig tro alle arbeidet sammen mot et bestemt mål, som kun få av dem kjente». Disse sitater beskriver nøyaktig Adam Weishaupts og kommunismens mål, metoder og prestasjoner, og de kan følges opp med mange flere eksempler fra kabbalister, gnostikere og manikeere.

Weishaupt-dokumentene er udiskuterbart autentiske. Den bayerske regjering forebygde i praksis ethvert forøk på å rope «forfalskning» (på en måte som vi kjenner til fra vårt århundre) ved å invitere enhver som var interessert, til å inspisere de originale dokumentene i arkivet i München.

De avslørte hovedsakelig tre forhold: For det første selskapets mål; for det andre organisasjonens metoder; og for det tredje medlemmene, i hvert fall i begrenset omfang (hovedsakelig de sør-tyske stater). Disse emner vil her bli diskutert hver for seg.

Den grunnleggende idé som ble gjort klinkende klar i korrespondansen mellom «Spartacus» og hans pseudonyme medsammensvorne, var å ødelegge alle etablerte autoriteter, nasjoner og religioner og slik bane veien for en ny herskende klasse, illuminatene. Selskapets mål, som oppsummert av Henri Martin, var avskaffelse av eiendomsrett, sosial autoritet og nasjonalitet og menneskerasens tilbakevending til en lykkelig tilstand, der den utgjorde en eneste familie uten kunstige behov, uten unyttige vitenskapere, hvor enhver far var prest og dommer. Prest for hvilken religion vet vi ikke, for på tross av deres ustanselige påkalling av naturens gud, er det mye som tyder på at Weishaupt ikke hadde noen annen gud enn naturen selv.

Dette bekreftes av Weishaupt: «Prinser og nasjoner vil forsvinne ... fornuften vil være menneskets eneste lov.» I alle sine skrifter utelukket han enhver idé om en guddommelig makt utenfor mennesket.

Angrepet på «konger og prinser» var kun «skalkeskjul» for det virkelige angrep på all *nasjonalitet* (som tiden har vist; nå, når antallet av konger og prinser har minsket, ødelegger kommunismen upartisk proletariske statsministre og politikere); og hva «prester» angår, var det kun skalkeskjul for det virkelige angrep på all religion. Det virkelige målet er i begge tilfeller avslørt av Weishaupts egen korrespondanse med hans medsammensvorne. Det falske mål ble vist til ordenens underordnede agenter eller offentligheten, når denne en gang imellom ble oppmerksom på Illuminatis aktiviteter. Weishaupts store dyktighet til å erverve viktige personer, som sluttet seg til ham i den tro at de på den måten beviste at de var «fram-skrittsvennlige» eller «liberale», framgår av det antall prinser og prester som befant seg på hans hemmelige medlemsliste.

Det beste eksempel på hans suksess og hans hurtige tilpasningsevne er emnet 'religion'. Hans angrep på religion var langt mer dristig og overraskende i hans tid, enn det ville ha vært i dag, da vi har levd lenge nok med åpen kommunisme til å ha vent oss til forslag som på Weishaupts tid må ha vært nærmest utrolige: at mennesket etter at det hadde funnet veien til ideen om Gud, av egen vilje skulle forlate denne vei igjen!

Weishaupts opprinnelige idé var å gjøre tilbedelse av ilden til Illuminatis religion. Det ville neppe bringe deltakere fra presteskapets rekker, og han fikk derfor en bedre idé, som brakte dem inn i store tall. Han bedyrte at Jesus hadde hatt en «hemmelig doktrine» som aldri var blitt åpent avslørt, men som av den flittige kunne finnes mellom linjene i evangeliet. Denne

hemmelige doktrine gikk ut på å avskaffe religion og sette inn fornuften i stedet: «Når fornuften endelig blir menneskets religion, så vil problemet være løst.» Den idé å slutte seg til et hemmelig selskap, som Jesus i virkeligheten hadde grunnlagt, og å følge Jesu eksempel i å bruke ord til å tilsløre en mening, viste seg å være uimotståelig for mange geistlige, som derfor gikk inn de dørene som ble åpnet for dem. De var en ny type skikkelser på deres tid; i vår tid er kommunistprester alminnelige.

Privat hånte Illuminatis ledere dem. «Spartacus» viktigste medsammensvorne, «Philo» (Baron von Knigge fra Hannover), skrev: «Vi sier til dem at Jesus ikke ønsket å introdusere en ny religion, men bare å gjenetablere naturlig religion og fornuft til deres rette sted ... Det er mange tekster i Bibelen, som kan brukes og forklares, så all strid mellom sektene opphører hvis man kan finne en fornuftig mening med Jesu lære, *om den nå er sann eller ikke*. Når folk ser at *vi er de eneste sanne kristne,* kan vi bedre si imot prester og prinser, men det er lykkes meg etter innledende prøver *nå å kunne oppta høytstående geistlige personer og konger i denne innvielsesgrad*. I de høyere Mysterier må vi så a) *avsløre det hellige falskneri* og b) avsløre opprinnelsen til *alle* religiøse løgner og deres forbindelser, fra alle skriftene ...»

«Spartakus» kommenterte selvtilfreds: «Dere kan ikke forestille dere hvilken sensasjon våre presters utdannelse er. Det aller beste er at store protestantiske og reformerte teologer, som er medlemmer av Illuminati, stadig tror at den religiøse lære inneholder den sanne og ekte kristne religions ånd. Å, menneske, hva du kan bringes til å tro på! Jeg hadde aldri trodd at jeg skulle bli grunnlegger av en ny religion.»

Gjennom suksessen med å overbevise presteskapet om at irreligiøsitet var den andre tro og antikrist den sanne kristendom, gjorde Weishaupt store framskritt i Bayern. Han noterte seg at alle ikke-illuminati professorer var fordrevet fra Ingolfstadt-universitetet, at selskapet hadde skaffet sine geistlige medlemmer «gode prestekall, sogn, stillinger ved hoffet», at skolene var illuminati-kontrollerte, og at seminaret for unge prester snart ville være erobret, hvoretter «vi vil være i stand til å forsyne hele Bayern med ordentlige prester».

Weishaupts angrep på religion var det mest framherskende trekk i hans doktrine. Hans ideer om «fornuftens gud» og «naturens gud» bringer hans tankegang svært tett inn på jødisk tankegang i dennes forhold til ikke-jøder, og ettersom illuminisme ble til kommunisme, og kommunismen kom under jødisk lederskap, kan dette være vesentlig. Den jødiske lov sier også at ikke-jøder (der slike er utelukket fra den verden som skal komme) kun har rett til den natur- og fornuftsreligion som Weishaupt underviste i. Moses Mendelssohn[6] sier i sine memoarer:

[6] Moses Mendelssohn skrev dette nesten to hundre år tidligere, og det definerer nøyaktig den jødiske holdning til Kiplings «laverestående raser utenfor loven». I våre dager (1955) har det blitt fremsatt et forslag innenfor jødedommen om formelt å bringe de laverestående raser inn i folden samtidig med at deres lave stand og eksklusjon opprettholdes. Som leseren vil erindre, søkte man proselytter i førkristen tid, men fra begynnelsen av den kristne æra har jødedommen vært (til og med svært) fiendtlig stemt mot konvertitter (med unntak av masse-omvendelsen av de mongolske khazarer, hvorfra nåtidens ashkenazier stammer) og Talmud sier at «proselytter genererer Israel som skabb».
I 1955 forslo en ung reformert rabbiner, født i Tyskland, men bosatt i Amerika, at det var på tide at jødedommen begynte å misjonere blant ikke-jøder. Den begrunnelse han ga, var identisk med Moses Mendelssohns uttalelse. Denne rabbineren, Jakob Petuchowski, forslo imidlertid at man skulle finne en løsning på det som for Mendelssohn hadde virket som et uløselig problem («Ifølge min religiøse overbevisning bør jeg ikke forsøke å omvende noen som ikke er født under våre lover; ... den jødiske religion er direkte imot det» - omvendelse).
Petuchowski foreslo faktisk at omvendelse som resultat av hans foreslåtte misjon, skulle gi den omvendte status i forhold til de egentlig jøder, som svarte til den som afro-amerikanere hadde under slaveriet til deres hvite herrer

«Våre rabbinere lærer alle at de skrevne og muntlige lover, som til sammen utgjør vår religion, kun gjelder *for vårt folk*. Moses ga oss 'Loven' som arven etter Jakobs menighet. Vi tror at alle nasjoner på jorden *er bestemt av Gud til å lyde naturlovene* ... De, som innretter sine liv etter denne natur- og fornuftsreligion, kalles rettferdige mennesker, som tilhører andre nasjonaliteter ...»

Ifølge dette autoritative synspunkt utelukket selve Gud ikke-jøder fra sin menighet og bød dem å leve utelukkende etter naturens og fornuftens lover. Så Weishaupt anviste dem å gjøre nøyaktig hva den jødiske gud påbød dem å gjøre. Hvis de talmudiske rabbinere ikke hadde medvirket til å inspirere illuminismen (og forskning har ikke kunne påvise dette), så kan det forklare hvorfor de senere tok til seg en ledende rolle i kommunismen.

Så langt Illuminatis *målsetning*. Det er den samme som kommunismens i dag, uendret. Hva angår metodene, så var enhver nedrighet som mennesker er i stand til å oppfinne, oppregnet som muligheter som kunne benyttes til rekruttering. Blant papirene ble det funnet to pakker som spesielt vakte bestyrtelse i datidens offentlighet. De inneholdt dokumenter som beskrev ordenens rett til å utøve hånd- og halsrett over medlemmene, en lovprisning av ateismen, en beskrivelse av en maskin til destruksjon av hemmelige papirer og en beskrivelse av hvordan man utfører en abort, forfalsker segl, lager giftige parfymer og usynlig blekk, og liknende. Nåtidens kommunistiske laboratorier er velkjente for alle som har fulgt med på slikt, men i 1787 var virkningen av disse avsløringer i det katolske Bayern som et glimt av helvetes forgård.

Blant Weisheupts papirer fantes et diagram som illustrerte hvordan han utøvde kontroll over sin organisasjon. Det viser noe som kunne være en del av et kjedebrev-system eller en undergravende organisasjon, og som er identisk med det berømte «celle»-system som kommunismen bygger på i dag. Det er produktet av den høyeste intelligens (og helt klart av århundrers erfaring; slike metoder kan ikke gjennomføres i praksis uten en lang utprøvings-prosess). Hemmeligheten er at skade på en slik struktur ikke kan bli mer enn lokal, hoveddelen forblir alltid uberørt og kan repareres. Hvis bare få celler eller et enkelt ledd i en organisme blir ødelagt, kan de repareres i løpet av noe tid, og imens fortsetter organisasjonen i det store og hele uanfektet.

I midten av dette spindelvevet satt Weishaupt og holdt sammen alle trådene. «Man må vise hvor lett det er for et lyst hode å lede hundre- eller tusenvis av menn,» skrev han over diagrammet og nedenfor tilføyde han: «Jeg har to like under meg, som jeg blåser min kraft inn i, og hver av disse to har igjen to andre, og så videre. På denne måten kan jeg sette tusen

---

på plantasjene. Det skulle forlanges av de omvendte (de skulle begrenses til) å følge «Noahs sju lover» (det henvises sannsynligvis til det niende kapittel i *Første Mosebok*) og ikke de hundrevis av påbud og forbud som det antas skal ha kommet fra Gud gjennom den mosaiske lov. På den måten ville «de laverestående raser» fra jødedommen motta «en natur- og fornuftsreligion», som den både Adam Weishaupt og Moses Mendelssohn anbefalte. Hvis de kalte seg «jøder» ville dette svare omtrent til at afro-amerikanerne under slaveriet tok deres eieres familienavn.

Dette oppfinnsomme forslag kan ha kommet ut av den betraktning at jødenes makt i verden nå var så stor at en løsning på problemet om «de laverestående rasers» status måtte finnes, hvis Loven skulle «adlydes til punkt og prikke». Petuchowskis egne ord var: «Religiøse jøder tror at Guds plan for sitt rike på jorden påhviler dem ... De ikke-jøder, som denne større frelse ligger på sinne, må gjøres bekjent med hva jødedommen har å tilby og må inviteres til å tre inn i Israels hus.»

Det som her ble «tilbudt» var faktisk «en natur- og fornuftsreligion».

mennesker i bevegelse og i brann på den enkleste måte, og på den måten skal man utstede ordrer og utføre sin politikk.»

Først da Illuminati-papirene ble offentliggjort, ble de fleste medlemmer klar over at Weishaupt var lederen, for han var bare kjent av sine aller nærmeste medarbeidere, og de fleste medlemmene visste kun at et eller annet sted over dem var en «elsket leder» eller en «storebror», et allvitende vesen, vennlig, men streng, som gjennom dem ville forandre verden. Weishaupt hadde faktisk oppnådd det «enestående resultat» som ble tilskrevet Abdulla ibn Maymun i Islam: Under ham «arbeidet en masse mennesker med forskjellig tro sammen mot ett mål, som bare noen få av dem kjente».

Den kjensgjerning at ethvert godtroende fjols kunne kjenne sine to nabo-fjols, ville ikke i seg selv ha vært nok til å oppnå dette resultat. Hvordan ble illuminatene *holdt sammen*? Svaret er at Weishaupt oppdaget, eller mottok fra en høyere intelligens, en hemmelighet som verdensrevolusjonen under kommunismen avhenger av i dag: terror!

Alle illuminater tok «illuminerende» navn, som de brukte når de hadde med hverandre å gjøre og i all korrespondanse. Anvendelsen av disse alias eller «dekknavn» har fortsatt fram til i dag. Medlemmene av de kommunistiske regjeringer som tilranet seg makten i Russland i 1917, ble for første gang i historien kjent for verden under dekknavn (og kjennes også kun under disse av ettertiden). Avsløringene i 1945-1955 i Amerika, England, Canada og Australia viste at de personer som jobbet som kommunistiske agenter i disse lands regjeringer, brukte «dekknavn» på den måten det ble praktisert av Weishaupt.

Weishaupt organiserte sitt samfunn i grader eller sirkler, der de ytterste ringene omfattet de nye rekrutter og mindre betydningsfulle, godtroende fjols. Når man steg opp gjennom gradene, ble man etter hvert innviet i stadig flere av de sentrale mysterier. Weishaupt foretrakk å innrullere unge menn i deres mest følsomme alder, mellom 15 og 30 (denne praksis har fortsatt til den dag i dag; Alger Hiss, Dexter White, Whittaker Chambers, Donald Maclean, Guy Burgess og andre ble alle «fanget inn» i deres amerikanske eller engelske universiteter). Andre grader kom til, etter hvert som rekrutteringen spredte seg eller særlige forhindringer for den ble oppdaget. Eksemplet med 'religion' er allerede gitt, og i dette tilfelle også med «kommunisme», ved å forlede folk til å tro at Jesus var den første kommunist. Man har fulgt Weishaupts eksempel og kun endret «illuminat» til «kommunist». På denne måten har introduksjonen og oppmuntringen til å «komme innenfor» tilpasset seg for å imøtekomme forskjellige behov.

De unge mennene som ble rekruttert til sammensvergelsen, ble innvidd ved et svært ydmykende seremoniell, innbefattet en betydelig hån av det kristne sakramentet. De skulle skaffe opplysninger om deres foreldre, fortelle om deres «dominerende lidenskaper» og utspionere hverandre. Begge disse ideer er grunnleggende for kommunisme, og en mulig opprinnelse er «Moseloven», hvor forpliktelsen til å avsverge slektninger som kommer under mistanke for kjetteri og til å «sette en vaktpost ved min vaktpost» er innbefattet i «lover og regler».

Det unge medlem av Illuminati skulle føle at han aldri visste hvor mange ukjente overordnedes øyne som hvilte på ham (han *kjente* bare sine nærmeste overordnede). Han fikk lære å sladre om de menneskene som omga ham og kunne derfor regne ut at de sladret om ham. Dette er terrorens grunnidé, idet terror aldri fullkomment kan etableres kun ved hjelp av mord, tortur eller fengsel. Kun den viten at man ikke kan stole på noen, ikke engang sin

sønn, far eller venn, reduserer det menneskelige offer til fullstendig underkastelse. Siden Weishaupts tid har denne hemmelige terror ridd Vesten som en mare. De som ikke har noen personlig erfaring med den kan få det, og bedre forstå den makt den utøver i dag tusenvis av kilometer fra sitt hovedkvarter, ved å lese Whittaker Chambers beskrivelse av sin flukt, etter at han hadde besluttet å bryte med sine kommunistiske overherrer.

Med hensyn til verdien av et medlemskap i Illulminati viste de papirene som ble funnet at siden organisasjonen hadde eksistert i ti år, hadde den mange tusen medlemmer, en stor del av dem i viktige offentlige stillinger, hvor de kunne utøve innflytelse på herskeres og regjeringers handlinger. *Blant medlemmene* var det både overhoder og prominente personer. Den samtidige marquis de Luchet forteller at omtrent tretti regjerende og ikke-regjerende prinser ivrig hadde sluttet seg til ordenen, der lederne hadde sverget å ville utslette dem! Det inkluderte hertugen av Brunseick, Gotha og Saxe-Weimar, prinser av Hesse og Saxe-Gotha, valgmannen i Mainz; Metternich, skolemannen Pestalozzi, ambassadører og politikere og professorer.

Framfor alt gjaldt det også mannen som tjue år senere skulle skrive verdens mest berømte mesterstykke over emnet, den unge mann som solgte sin sjel til djevelen. Den slutning at Faust i virkeligheten var historien om Goethe selv og Illuminati, er vanskelig å avvise; stykkets tema er i hovedsak det samme som *Witness* [«Vitnet» av Whittaker Chambers] og andre verker som i våre dager er skrevet av menn som unnslapp kommunismen.

Disse lister var helt klart ikke engang komplette av den allerede angitte grunn, at forholdsregler allerede var tatt før de bayerske autoriteter gjennomsøkte Weishaupts lederes boliger i 1786. Av samme grunn viser dokumentene som ble funnet bare en del av de områder som Illuminati hadde spredt seg over. Weishaupts eget diagram viste at den hemmelige orden var konstruert slik at man aldri kunne oppdage eller ødelegge mer enn en enkelt enhet. Derfor er det også mulig at Weishaupt kun var en gruppe- eller områdeleder, og at den høyeste ledelse av det som beviselig var en verdensrevolusjonerende organisasjon, aldri er blitt avslørt.

Det som kan sies med sikkerhet, er at selv om Illuminati-dokumentene ikke inneholdt navn eller andre tegn som kunne vise organisasjonens makt i Frankrike, utviklet den franske revolusjon seg da den begynte tre år senere, til et angrep på all offentlig myndighet og all religion, nøyaktig som planlagt av Weishaupt og hans medsammensvorne. Fra da av er skribenter i verdensrevolusjonens tjeneste (deres tall er legio i alle land) aldri opphørt med å benekte enhver forbindelse mellom Illuminati og den franske revolusjon. De hevder fantasiløst at siden det hemmelige selskap ble forbudt i 1786, kan det ikke ha hatt noen forbindelse med hendelser som fant sted i 1789.

Sannheten er at Illuminati, selv om det hadde blitt forbudt, var likeså lite utryddet som kommunismen ville bli det ved et offisielt forbud i dag, og sannheten videre, at ordenens agenter ga den franske revolusjon de kjennetegn som avslører den som de verdens-revolusjonæres, ikke det utilfredse franske folks verk. Redselsherredømmets gjerninger var av en slik karakter at de ville ha vært utenkelige i tiden før de faktisk ble begått, men de hadde lenge vært tenkelige for medlemmene av Illuminati. Hvem andre kunne ha funnet på å la nattverdenens hellige kar bære i prosesjon på et esel gjennom Paris' gater? Disse påfunn var blitt næret av den gamle tradisjon for en slik hån, og ordenens innvidde ble gitt adgang ved en seremoni som gjorde narr av sakramentet. I hvilken annen hjerne enn Weishaupts kunne

den idé oppstå å skulle plassere en skuespillerinne som Fornuftens Gudinne på en trone i Notre Dame-kirken?

«For å frammane det satanistiske ... er det nødvendig ... å håne seremoniene i den religion man selv tilhører, og tråkke på dens helligste symboler.» Dette er A. E. Waites' beskrivelse av formularet for svart magi, og svart magi og satanisme var to av ingrediensene i Illuminatis brygg.

Weishaupt og hans nærmeste omgangskrets, eller kanskje hans overordnede, hadde i sinne å trenge inn i Frankrike ved hjelp av sine agenter, hemmelige medlemmer av Illuminati i høye stillinger. I dette århundret har vi sett hvor strålende resultater som kan oppnås på den måten: Andre Verdenskrigs mislykkede resultat og den væpnede våpenstillstand, som verden er blitt etterlatt i, ble brakt til veie av menn som Hiss, White og deres overordnede, som beskyttet dem. Weishaupt valgte den perfekte framgangsmåte for å oppnå en slik makt over franske anliggender og hendelser gjennom et annet maktfult hemmelig selskap, som han trengte inn i og overtok ved hjelp av de metodene som var beskrevet i hans papirer. Dette var Grand Orient Frimurere.

Planen om å oppnå kontroll over frimurerne gjennom Illuminatis agenter, og det heldige resultatet, er tydeligst forklart i Weishaupts papirer. Først nevner han at «det er lykkes meg å få en dyp innsikt i frimurernes hemmeligheter. Jeg kjenner deres målsetning og vil forklare det hele på rett tid på en av de høyere grader.» På et senere tidspunkt ga han en generell ordre til sine «areopagitter» om å gå inn i frimurerordenen: «Så får vi vår egen frimurerlosje ... vi vil betrakte som vår barnehage ... ved enhver mulighet vil vi *dekke* oss med den ...» (frimurerlosjen).

Denne framgangsmåten, å operere «under dekke» (som stadig er grunnleggende i kommunismen i dag) var det ledende prinsipp: «Når bare målet nås, er det like mye under hvilke *dekke* det skjer; og et *dekke* er alltid nødvendig. For i dette å operere skjult ligger en stor del av vår styrke. Derfor må vi alltid *dekke* oss under en annen gruppes navn. Losjene under frimurerne er inntil videre det beste dekke for vårt høye mål ... en sammenslutning som er skjult på denne måten kan ikke motarbeides ... I tilfelle av forfølgelse eller forræderi *kan lederne ikke oppdages* ... Vi vil være hyllet i et ugjennomtrengelig mørke og dermed skjult for spioner og utsendinger fra andre sammenslutninger.»

Nåtidens kommunistiske metoder gjenkjennes klart i disse ordene. De kan anvendes om «overtakelsen» av partier, sammenslutninger og samfunn i dag uten å endre et komma. Graden av Weishaupts suksess framgår tydelig ved å sitere beklagelser som, fem år etter den franske revolusjonens utbrudd, ble ytret av hertugen av Brunswick, stormester i de tyske frimurere, og som også hadde vært medlem av Illuminati. I 1794 oppløste han ordenen med ord som uttrykte en såret overraskelse:

«... Vi ser vårt byggverk (frimurerne) smuldre og dekke jorden med ruiner, vi ser *ødeleggelse*, som våre hender ikke lenger kan stanse ... *En stor sekt* er oppstått, som har tatt det som er godt og lykkelig for mennesker som sitt motto, men som arbeider i sammensvorent mørke for å gjøre menneskets lykke til et bytte for seg selv. Denne sekt er kjent av alle; dens brødre er kjent så vel som dens navn. Det er dem, som har underminert ordenens fundament inntil de fullstendig har tatt den over; det er av dem hele menneskeheten har blitt forgiftet og villedet i flere generasjoner ... De begynte med å legge religionen for hat ... den planen de har utformet, å bryte alle sosiale bånd og *ødelegge all orden*, har blitt avslørt i deres taler og

handlinger ... de har rekruttert lærlinger av enhver rang og stand; *de førte de mest klarsynte bak lyset ved å foregi endrede hensikter* ... Deres herrer hadde intet mindre til hensikt enn at jordens troner og nasjoners regjeringer skulle styres fra deres nattlige klubber. Det er hva som har blitt gjort *og stadig blir gjort*. Men vi kan se at prinser og folkeslag er uvitende om hvordan og med hvilke midler dette oppnås. Derfor sier vi dem ærlig: Misbruket av vår orden ... er skyld i alle de politiske og moralske vanskeligheter som fyller verden i dag. Dere, som er blitt innvidde, må sammen med oss løfte deres stemmer for å lære folkeslag og prinser at *de sekteriske, vår ordens frafalne alene har vært og vil være årsaken til nåtidige og framtidige revolusjoner* ... For å rykke misbruk og villfarelser opp med roten, må vi fra dette øyeblikk oppløse hele ordenen ...»

Med dette sitatet er denne fortellingen sprunget fem år fram i tid for å vise at en av de ledende frimurere i den generasjon, som selv var angrende, identifiserte Illuminati som årsaken til den franske revolusjon og til *framtidige* revolusjoner. Weishaupts suksess med hensyn til hans hensikter om å overta frimurerne innenfra, og den rollen Illuminatis agenter spilte innenfor frimurerordenen ved å lede revolusjonen, kunne ikke ha vært attestert av en bedre autoritet enn selve stormesteren i den tyske frimurerorden.

Med denne innflytelse godt innpodet tok frimurerne i Frankrike, der denne orden var svært sterk, en ekstrem retning og etablerte de jakobinske klubber; og disse, under innflytelse av Illuminati, førte an i redselsherredømmet da de skjulte opphavsmenn til revolusjonen avslørte dens sanne natur gjennom deres handlinger. Liksom den russiske revolusjon 130 år senere, viste den i Frankrike sitt hat til de fattige og forsvarsløse mer enn til de rike, til bøndene mer enn til deres formodede undertrykkere, til alt vakkert som sådant, til kirker og religion, til alt som kunne løfte menneskets sjel opp over dyriske behov og begjær.

Adam Weishaupt selv ble frimurer i 1777, året etter at han hadde grunnlagt Illuminati, og ble medlem av en losje i München. Grev Mirabeau, den senere revolusjonære leder i Frankrike, kjente til både Weishaupts hensikt om å bli medlem, og den hemmelige årsaken til det, for hans *Memoirs* inneholdt et dokument, datert 1776, som beskriver et program som var identisk med Illuminatis. I sin «Det prøyssiske monarkis Historie» refererer han til Weishaupt og til Illuminati ved navn og sier:

«Losjen Theodore de Bon Conseil i München, der det var en del menn med hjerner og hjerter, var blitt slitne av å bli dyttet rundt omkring med tomme løfter og krangel innenfor frimurerordenen. Lederne besluttet å *pode inn en annen hemmelig sammenslutning på deres avdeling, som de ga navnet 'de opplyste' (Illuminatis orden). De utformet den etter Jesu Samfunn [jesuittene], mens de antok synspunkter som var diametralt motsatte*.»

Dette er nøyaktig den hensikt og metode som Weishaupt beskriver i sin egen korrespondanse, og det beviser at Mirabeau, den senere revolusjonære leder, kjente til den på det tidspunktet, i *1776*. Ytterligere antyder hans ord at det hemmelige selskapet, Illuminati, var grunnlagt med den spesifikke hensikt å få kontroll over frimurerne og å iverksette og lede revolusjonen gjennom den. At Mirabeau var med helt fra begynnelsen framgår av at endringene, som ble skrevet i 1776 (det året Illuminati ble grunnlagt) tilskriver ham pseudonymet Arcesilas, så han må ha vært et av grunnleggerne sammen med Adam Weishaupt, og deretter leder av Illuminati. Mirabeau, som bindeledd mellom Weishaupt og den franske revolusjon, kan ikke ignoreres. Utgiveren av hans *Memoirs*, M. Barthou, bemerker at «reformplanen» av 1776, som ble funnet i Mirabeaus papirer, «ligner svært mye på visse deler av det arbeidet

som senere ble utført av den konstituerte forsamling» (det revolusjonære parlament av 1789). Med andre ord likner den konstituerende forsamlings arbeid mye på Adam Weishaupts plan av 1776, der han og Mirabeau sammen grunnla Illuminati og planla å få kontroll over frimurerne.

De andre stadiene av Weishaupts undergrunnserobring av frimurerne er også klart beskrevet. På kongressen i 1782 (sju år før revolusjonen) i Wilhelmsbad fikk Illuminati så mange nye medlemmer at ordenen Strict Observande, tidligere den mest maktfulle enhet innenfor frimurerne, opphørte å eksistere. Veien til fullstendig seier innenfor frimurer-verdenen ble åpnet da Illuminati, som medlemmer, fikk de to viktigste personene innen tysk frimureri, hertug Ferdinand av Brunswick (den senere angrende) og prins Karl av Hesse.

I 1785 deltok Illuminati-utsendinger i en annen kongress i Paris, og fra da av synes den detaljerte planlegging av revolusjonen å ha blitt en spesiell oppgave for losjen Amis Réunis, som var dekknavn for Illuminati. Sporenes ubetydelighet er et resultat av det vanry ordenen hadde fått i Bayern, forbudet det følgende år, 1786, og ødeleggelsen av bevismateriale. Allikevel besøkte de samme utsendinger Paris i 1787, etter invitasjon fra losjens hemmelige komité.

Selv før revolusjonen var kommet riktig i gang var det kjent og offentliggjort at den var anstiftet og ledet av Illuminati. Anklagen og advarselen fra marquis de Luchet framstår i dag som en forbløffende forutsigelse, ikke bare av det forløpet revolusjonen ville få i Frankrike, men av *verdensrevolusjonens* forløp helt fram til vår tid. Så tidlig som i 1789 skrev han:

«Vit at det finnes en sammensvergelse til fordel for despoti framfor frihet, for udugelighet framfor talent, lastefullhet framfor dyd, uvitenhet framfor opplysning ... Dette samfunn streber etter å regjere *verden* ... Dets formål er universell dominans ... En så fryktelig ulykke har hittil aldri rammet verden ...»

De Luchet beskrev presist den rollen som monarken ville bli tvunget til å spille i girondiner-fasen («se ham dømt til å tjene lidenskapene hos alle som omgir ham ... å opphøyde fordervede mennesker til maktposisjoner, å prostituere sin dømmekraft ved valg, som nedverdiger hans klokskap») og den forfatning som revolusjonen ville etterlate Frankrike i: «Vi mener ikke at det landet der Illuminati kommer til å regjere, vil opphøre med å eksistere, men det vil falle inn i en slik tilstand av ydmykelse at det ikke lenger vil spille noen rolle i politikk, at befolkningen vil forminskes ...» «Hvis hans advarsler blir ignorert,» utbrøt de Luchet, «vil det komme en rekke katastrofer der slutten fortaper seg i tidens mørke ... *en underjordisk ild, som for evig vil ulme og i perioder bryte fram i voldsomme og ødeleggende eksplosjoner*.»

De siste 165 års hendelser er ikke blitt beskrevet bedre enn i disse ord fra de Luchet, som forutsa det. Han forutså også revolusjonens «liberale og progressive» beskytter som ville være med på å frambringe de «voldsomme og ødeleggende eksplosjoner» i disse 165 år: «Det er for mange lidenskaper som har interesse i å støtte Illuminatis system, for mange villedede herskere, som tror de er opplyste, klare til å styrte sitt eget folk i avgrunnen.» Han forutså sammensvergelsens fortsatte styrke og stålgrep: «Ordenens ledere vil aldri oppgi den makten de har oppnådd eller rikdommene som er til deres disposisjon.» De Luchet oppfordret frimurerne selv til å få renset opp mens det fortsatt var tid: «Ville det ikke være mulig å få frimurerne selv til å vende seg mot Illuminatene ved å vise dem at mens de selv arbeider for å opprettholde harmoni i samfunnet, så sår de andre overalt uenighetens sæd og forbereder den endelige ødeleggelse av deres orden?» I England og Amerika bønnfalte befolkningene 165

år senere sine regjeringer på samme måte, men likeså forgjeves, om å rense ut i «illuminater» fra offentlige institusjoner og tjenester – bare at nå het de «kommunister».

Omfanget av de Luchets forutsenhet ligger i at han skrev dette i 1789, selv før den franske revolusjon var blitt en revolusjon, men generelt ble oppfattet som bare å være en mild, helsebringende reform, som ville la monarken beholde så mye makt som tilkom ham, rette opp på innlysende feildømming og etablere rettferdighet og frihet for alltid i et lykkelig, gjenfødt Frankrike! Det var stadig den generelle oppfatning i 1790, da en annen mann på den andre siden av kanalen så revolusjonens sanne natur og «forutsa begivenhetene med uhyggelig nøyaktighet», for å sitere hva John Morley skrev i sin biografi om ham mer enn ett hundre år senere.

Edmund Bruke, en irlender, var en av de største talere det engelske underhus noensinne har hatt. Tiden er beviset på en slik manns kvalitet, og etter som årene går, lyder de ordene han angrep den franske revolusjon med stadig mer riktige.

Som i de Luchets tilfelle, er det merkelig at de ble offentliggjort i 1790, da navnene Robespierre og Danton fortsatt var nesten ukjente, før noen hadde hørt ordet «republikk», da kongen så fram til mange års konstitusjonell regjering, da hele Frankrike i glede feiret de fredelige forbedringer som var blitt iverksatt. Over dette lykkelige scenario falt plutselig skyggen av Burkes utstrakte arm da han, som en inspirert profet, pekte på den kommende ulykke. Hans biografi sier: «Det er ikke så merkelig at folk, da det brøt løs og ulykken skjedde, vendte seg til Burke, som man i gamle dager vendte seg til Akitofel, i egenskap av å være Guds orakel for mennesker.»

Dessverre er det ikke det sanne bildet av hva som skjedde da Burkes advarsler gikk i oppfyllelse. Mange vendte seg *imot* Bruke, fordi han hadde sagt sannheten. Faktisk viser den måten hvorpå smiger av ham plutselig ble vendt til angrep og ærekrenkelser, etter at han hadde offentligjort sine *Reflections* over revolusjonen, med all tydelighet den makten som sammensvergelsen allerede den gang hadde over pressen og den offentlige debatt. Illuminatene og de «liberale og progressive» organer og talere, kontrollert av dem, hadde i høy grad regnet med Edmund Burke, fordi han hadde støttet de amerikanske kolonistenes sak ti år tidligere. Hvordan kunne han støtte én revolusjon og angripe en annen, spurte de sint, og Burke kom under et slags generelt angrep som den forente presse i vår generasjon holder i beredskap for enhver som offentlig forlanger en undersøkelse av «kommunisme-i-regjeringen».

Hadde Burke fulgt den «progressive» linjen og latt som om den franske revolusjon ville hjelpe «alminnelige mennesker», ville smigeren av ham fortsatt, men i så fall ville ikke noe av hva han hadde sagt blitt av verdi eller vært husket i dag. Som situasjonen nå er, har de inspirerende ordene i hans angrep på revolusjonen uforgjengelighetens gylne skjær: «Det er borte, prinsippfastheten, ærbarheten, det å kunne føle skam ... Ridderlighetens æra er forbi. Sofisterne, økonomene og de beregnende har vunnet; og Europas glans og herlighet er slukket for alltid.»

Hvis også disse ordene var inspirert profeti (og i 1955 virker de sannere enn de gjorde selv i 1790), så har kristendommen og Vesten i Edmund Burke i det minste fått en veltalende og edel person, som sørger over dem. For han kunne se forskjell på «revolusjoner» likeså klart som han så den sanne karakter av det som skjedde i Frankrike. Han lot seg ikke narre av at noen feilaktig hadde betegnet som en kolonial krig om uavhengighet, som var anført av

godseiere, som en «revolusjon». Som en virkelig venn av frihet hadde han støttet kolonistenes krav om å styre seg selv og være herrer i eget hus. Det var overhodet ingen likhet mellom deres motiver og de hemmelighetsfulle mennesker som Burke kunne se bak revolusjonen i Frankrike. Derfor rakte han anklagende sin hånd fram og var fullt ut likegyldig til de «liberales» og «progressives» bebreidelser, som han hadde vært med deres smiger ved tidligere anledninger (Edmund Burke var sikkert klar over at deres ros den gang ikke sprang ut av noen sympati for handelsfolk i New England eller for Sørstatenes plantasjeeiere).

I Amerika var den alminnelige oppfatning av begivenhetene i Frankrike preget av selvbedrag, som sprang ut av den begrepsforvirringen som Burke hadde forkastet. Foreløpig hersket den oppfatningen at enda en godartet «revolusjon» hadde funnet sted, noenlunde i likhet med «den amerikanske revolusjon». Det var en forbigående «fransk opphisselse», der amerikanerne bar rosetter og frihetsluer, mens de danset og festet og avholdt parader under de sammenflettede franske og amerikanske flagg og ropte «Liberty, Equality, Fraternity». Med redselsherredømmet ble denne fasen av illusjoner etterfulgt av avsky og redsel.

De jakobinske lederne førte an i redselsherredømmet, og som gode medlemmer av Illuminati brukte de klassiske pseudonymer på en måte som «Spartacus» (alias Weishaupt) selv hadde foreskrevet: Chaumette var Anaxagoras, Clootz (beskrevet som en prøyssisk baron) var Anarcharsis, Danton: Horace, Lacroix: Publicola og Ronsin: Scaevola. Disse terroristene fulgte, etter med hell å ha gjennomført Kerensky-fasen, trofast Illuminatis plan, og ved å drepe en konge og vanhellige kirker, uttrykk for de to viktigste ideer: ødeleggelsen av all lovlig regjering og all religion. Allikevel var de tilsynelatende bare redskaper; for en i samme tid, Lombard de Langres, beskrev en «ytterst hemmelig kongress, som ledet alt etter den 31. mai; en okkult og fryktelig makt, som Kongressen ble slave av, og som besto av *de øverste innvidde i Illuminati*. *Denne makten sto over Robespierre og regjeringskomiteene* ... det var denne okkulte makt som ga seg selv adgang til nasjonens rikdommer og fordelte dem blant de brødre og venner som hadde hjulpet til med det store verket».

Det er dette bildet av menn i høye stillinger, som adlyder en skjult, men tydelig ledende, øverste *sekt*, som gir revolusjonen sitt aspekt av demonisk dukketeater på bakgrunn av flammende ild, og uansett hva den engelske revolusjons sanne natur var, har det siden 1789 kun vært én vedvarende revolusjon. Det har ikke vært isolerte utbrudd i 1848, 1905 og senere, men tidvis en oppblussing av «en konstant underjordisk ild», som de Luchet og Burke forutså *før* de fant sted. Den franske revolusjons annaler er av historisk verdi, fordi de viser hvordan mennesker misbrukes til formål de ikke forstår. Det er det, som den gang var nå, som gir revolusjonen dens spesielle og infame preg. Det er som Lombard de Langres skrev, «Helvetes lov».

Da revolusjonen ebbet ut, var det tre menn i Frankrike, England og Amerika, som klart så tre ting: at dens forløp hadde fulgt beskrivelse som var avslørt i Illuminatis papirer i 1787; at dette hemmelige selskap hadde vært i stand til å iverksette og lede den gjennom frimurerne; og at de sammensvornes hemmelige liga med deres fortsatte planer om *verdensrevolusjonen* hadde overlevd og forberedte flere «voldsomme og ødeleggende eksplosjoner» som forutsagt av de Luchet. Disse tre mennene var abbed Barruel, en jesuitt og øyevitne til revolusjonen, professor John Robinson, en skotsk vitenskapsmann som i over tjue år var generalsekretær i Royal Society i Edinburg, og pastor Jedediah Morse, en geistlig og samtidig geograf i New England. De var alle svært anerkjente menn. Abbed Barruels og professor Robinsons bøker og

Morse's offentliggjorte prekener (alle 1797-98) utkom i mange utgaver og er stadig uunnværlig for den som studerer den tidsperioden. Deres verker og ord fikk stor offentlig oppmerksomhet, og de fikk støtte fra Philadephia i *Porcupines Gazette* av William Cobbett, som synes å ha blitt drevet i eksil av den samme okkulte makt som satte seg fore å ødelegge Barruel, Robinson og Morse.

Abbed Barruels vurdering av det som hadde skjedd, var identisk med de Luchets tidligere profeti og lord Actons langt senere analyse:

«... Vi vil bevise at selv når det gjelder de frykteligste gjerninger som ble begått under den franske revolusjon, *var alt forutsett og besluttet, samordnet og overlagt*; at de sprang ut av gjennomtenkt ondskap da de ble forberedt og iverksatt av menn, som var alene om å ha nøkkelen til disse komplotter og sammensvergelser, og de konspirerte i hemmelige møter, der ideene ble unnfanget ... Skjønt begivenhetene fra dag til dag ikke synes å ha hatt noen sammenheng, var det ikke desto mindre en hemmelig forvaltning og et hemmelig formål, som var årsaken til hver enkelt hendelse, og som benyttet omstendighetene til et lenge søkt formål ... Revolusjonens store sak, dens vesentligste trekk, dens fryktelige forbrytelser, er og blir en sammenhengende rekke av dyptliggende og *overlagt* ondskap.»

Disse tre mennene kom fram til den samme konklusjon: «En anti-kristen sammensvergelse ... ikke bare mot konger, men mot all regjering, mot alle siviliserte samfunn, selv mot all eiendomsrett overhodet» (abbed Barruel). «En sammenslutning har blitt dannet med det spesielle mål å rykke alle religiøse institusjoner opp med roten og velte alle eksisterende regjeringer i Europa» (prof. Robinson). «Det spesifikke formål er å utrydde og avskaffe kristendommen og styrte alle borgerlige regjeringer» (Morse). De var enige om at det som hadde skjedd ikke bare var en episode i Frankrike, oppstått fra franske forhold, men var iverksatt av en organisasjon som hadde en fortløpende plan i alle land: en *universell* plan. De var enige om at denne organisasjonen var det hemmelige selskap, Illuminati, at det hadde inspirert og kontrollert terrorist-fasen i den franske revolusjon, at organisasjonen hadde overlevd, og at den var veletablert og sterk i England og De Forente Stater. Især abbed Barruel advarte om dette siste aspektet.

Disse tre mennenes ord og skrifter ble støttet av deres tids offentlighet, og er blitt så fullstendig bekreftet av begivenhetene, spesielt i vårt århundre, at de historisk tjener til å vise at verdensrevolusjonen ble erkjent av noen, og at dens videre forløp ble forutsagt ved dens andre utbrudd i Vesten. Disse tre mennenes anstrengelser var forgjeves, de forebygde ikke den ødeleggelse som sammensvergelsen senere lagde, og derfor er Barruels, Robinsons og Morses tilfeller av særlig interesse.

Det som videre skjedde dem, beviser bedre enn deres egne ord nettopp det som de søkte å slå fast: den fortsatte eksistens av et hemmelig selskap, som arbeidet i alle land på det ødeleggende formål som de beskrev. Barruel, Robinson og Morse ble overdynget med tilsvining. På deres tid var pressen i sin spede begynnelse og ble vanligvis eid av én mann, som også var utgiver. Det må derfor ha vært svært mye vanskeligere enn i dag å få kontroll over en stor del av dem. Det konsentrerte angrep, som ble rettet mot disse tre menn fra det øyeblikk de skrev offentlig at Illuminati hadde iverksatt den franske revolusjon og stadig eksisterte, viser at selv i 1797 hadde Illuminatis medlemmer effektiv kontroll over pressen i Amerika og England.

Dette var en av de mest overraskende oppdagelser som ble gjort gjennom den etterforskning som produserte denne boka. Jeg har ved selvsyn kunnet erkjenne at denne kontroll eksisterer i min egen tid, og at en forfatter som skriver om verdensrevolusjonen etter samme retningslinjer som Edmund Burke, vil oppdage at alle veier til offentliggjørelse lukker seg for ham. Fru Nesta Webster forteller om liknende erfaringer. Da hun begynte å skrive om revolusjon, tidlig på 1920-tallet, sa en kjent London-forlegger til henne: «Husk at dersom De velger en antirevolusjonær holdning, vil De få hele den litterære verden imot Dem.» Hun sier at hun fant dette merkverdig, men gjorde den erfaringen at forleggeren hadde hatt rett, og jeg har gjort samme iakttakelse. Men jeg trodde at det var en situasjon som var oppstått i de siste tretti år, inntil jeg leste historien om Barruel, Robinson og Morse. Da så jeg at «hele den litterære verden» falt over dem som én mann i 1798, da redselsherredømmet nettopp var overstått. Ikke noe annet har vist meg så klart at forbindelsen fra Illuminati i 1789 til kommunismen i dag, er en arv. Den *samme* organisasjon forfølger det samme mål med de samme metoder og til og med bruker de samme *ord*.

Det var enda et spesielt kjennetegn ved angrepet på de tre som valgte «en antirevolusjonær holdning». Straks etter at de var kommet i offentlighetens søkelys, begynte angrepene i avisene; nesten alltid anonyme. De hadde nøyaktig det samme språkbruk (dobbelttale), som blir anvendt i liknende overfall i dag. De tre mennene ble anklaget for å starte en «heksejakt», å være fordomsfulle og svartsynte, å forfølge «meningsfrihet» og «akademisk frihet», å representere «liberale» og «progressive» tanker på feil måte, osv. Derfra gikk angrepet videre til bakvaskelse og simple hentydninger, og jeg fant ofte vendinger som ble gjentatt i kampanjen, som f.eks. førtes imot et amerikansk regjeringsmedlem, James Forrestal i 1947-49; det ble sagt at deres privatliv var umoralsk og at deres økonomiske vaner var mistenkelige; og endelig kom det velkjente forslaget om at de var «sinnssyke». Dette forslaget framsettes ofte i dag ved kulminasjonen av en kampanje imot enhver antirevolusjonær type; det anses tydelig nok å være en svært effektiv ærekrenkelse. Denne spesielle formen for angrep har muligens sin opprinnelse i Talmud, der den brukes mot Jesus. (I *Jewish Encyclopedia*, i dens artikkel om Jesus, får leseren referert en jødisk skribent som «er enig i at det må ha vært unormale mentale prosesser involvert i Jesu ytringer og atferd».)

Kort fortalt så gjorde disse angrepene på Barruel, Robinson og Morse bruk av et begrenset politisk ordforråd som i dag er lett gjenkjennelig, som stammet fra revolusjonen og dens agenter, og det er nå så forslitt at det må ha vært gitt videre til alle innvidde fra et sentralt sted i organisasjonen. Kampanjen imot dem var effektiv fordi deres advarsler, liksom Burkes, ble glemt av massene. Men det hemmelige forbund (som må ha samme frykt for sannheten som djevelen har for korset) fryktet dem fortsatt, så ærekrenkelsen fortsatte lenge etter at de alle tre var døde! Så sent som i 1918 avsatte Columbia University i New York penger til et kostbart stykke forskningsarbeid for å påvise at Illuminati virkelig døde da de ble forbudt i 1786, og derfor ikke kunne ha forårsaket eller overlevd den franske revolusjon, og i denne publikasjon ble alle de forslitte frasene trukket fram og gjenbrukt, som om de tre avdøde var «heksejegere» i levende live!

I 1918 var den russiske revolusjon kun ett år gammel, og tidspunktet var tydeligvis ansett for velegnet til å gjøre enda et forsøk på å påvise at den franske revolusjon hadde vært en uavhengig foreteelse, som ikke hadde etterlatt seg røtter som kunne være brutt fram i Russland i 1917. Hvis de var i stand til å se på disse begivenhetene fra det hinsides, la Barruel,

Robinson og Morse uten tvil merke til at kommunismen i 1918 og de påfølgende år, fant at Columbia University var en utmerket jaktmark. (Blant de ulykkelige unge menn som ble innfanget av saken, var også Whittaker Chambers, hvis anger og advarsel i 1939 kunne ha endret hele Annen Verdenskrigs og dette århundres forløp til det bedre dersom den var blitt lyttet til av president Franklin Roosevelt.)

De to første presidenter for Den Amerikanske Republikk var, selv om de ikke effektivt tok forholdsregler imot det hemmelige selskap, dypt foruroliget over det og visste svært godt at det som Barruel, Robinson og Morse uttrykte, var sant. En av George Washingtons siste handlinger var, i et brev til Morse, å gi uttrykk for håpet om at hans arbeide ville «nå ut til videre kretser ... for det inneholdt viktig informasjon som er lite kjent *utenfor en snever krets*. Det ville være nyttig om den var blitt spredt ut i samfunnet» (general Washington ville nok ikke ha bedt en mann som Whittaker Chambers om å «gå og henge seg»). En stund i forveien hadde Washington informert en annen korrespondent om at han var helt på det rene med at «Illuminatis doktriner og jakobinske prinsipper» hadde «spredt seg i De Forente Stater».

Det hadde de uten tvil, for hemmelige selskaper hadde oppstått i De Forente Stater i 1793, altså innen ti år etter republikkens fødsel, under dekke av «demokratiske klubber». Deres sanne natur ble gjort klar gjennom den stillingen den franske minister, Genet, hadde overfor dem; han viste åpen sympati for dem, som Sovjets ambassadører i vår generasjon viser overfor kommunistiske organisasjoner eller kanskje mer presist, for dem som tjener som «dekke» for kommunismen (forholdet mellom de sovjetiske ambassader og det revolusjonære parti i akkrediteringslandet ble bevist ved massiv dokumentasjon i de kanadiske og australske undersøkelser i respektive 1945-46 og 1954-55). Som president anklaget George Washington disse «selvskapte samfunn» for å ha iverksatt det opprøret som brøt ut i Pennsylvania, og som ble kjent under navnet Whiskyopprøret. Washingtons autoritet var for stor til at han kunne angripes som heksejeger, og klubbene gikk hastig under jorden, men fra da av var tilstedeværelsen på amerikansk jord av en organisasjon til verdensrevolusjon kjent av alle som ønsket å kjenne til det, og som kunne motstå pressens «hjernevask».

Den rollen som Grand Orient-frimurerne, som var gjennomsyret av Illuminati, beviselig hadde spilt i den franske revolusjon, gjorde at de amerikanske frimurere også kom under mistanke, men åpen debatt om dette ble forhindret gjennom at den store Washington selv var leder av frimurernes brorskap. De som forsvarte frimurerne la stor vekt på dette (tydelig nok etter prinsippet «uskyldig gjennom eksemplet») og ved Washingtons begravelse i 1799 gjorde de et stort nummer ut av deres samhørighet med den avdøde helt. Av respekt for ham snarere enn på grunn av tilfredsstilt nysgjerrighet, døde den offentlige debatten hen, men i det minste to prominente frimurere, Amos Stoddard og pastor Seth Payson, uttalte offentlig, slik hertugen av Brunswick i Europa hadde gjort, at Illuminati hadde infiltrert frimurerne og arbeidet under deres navn. Washingtons etterfølger, president John Adams, utstedte i 1798 en alvorlig advarsel til frimurerne:

«... frimurerordenen har oppdaget en regjeringsvitenskap eller en måte til å lede et samfunn på, som er særegen for dem og ukjent for alle andre lovgivere og filosofer i verden; jeg tenker ikke bare på deres måte å gjenkjenne hverandre på ved merker og tegn, som andre ikke kan gjette seg til, men den underfundige makt til å sette alle menn, og jeg antar alle kvinner, i stand til – å tvinge dem til – til enhver tid å holde på en hemmelighet. Hvis denne kunstart kan anvendes til å sette til side alminnelige samfunnsregler og introdusere politikk

og ulydighet mot regjeringen, samtidig som det holdes på hemmeligheten, må det være innlysende at en slik vitenskap og *slike sammenslutninger kan perverteres til alle de dårlige formål, som man har hatt dem mistenkt for ...*»

Etter denne offentlige irettesettelse kunne neppe noe annet enn nettopp Washingtons død det følgende år ha fått offentlighetens ønske om en grundig undersøkelse til å falle til ro. Som så ofte i disse sakene, dro motstanderne av en undersøkelse fordel av at uvedkommende hendelser som distraherte og avvæpnet offentlighetens oppmerksomhet. Ikke desto mindre fortsatte offentlighetens mistenksom gjennom tre årtier, og førte til dannelsen av Anti-frimurer Partiet i 1827, som ved sin statskongress i Massachusetts i 1829 erklærte: «Det er bevis for en nær forbindelse mellom frimurernes høyere grader og fransk Illuminati.» Det var omtrent undersøkelsespartiets siste sukk, for ved neste statskongress i Vermont i 1830 ble den fortsettelsen, som i vårt århundre er så kjent, nedfelt: «... ønsket om en undersøkelse ... ble hurtig og uten påviselig grunn neddempet; pressen var stum som en kvalt vokter, og menneskemengden forble i uvitenhet om at det noen sinne var slått alarm om emnet: frimurerne».

Med andre ord ble kravet om en undersøkelse druknet, akkurat som i vår generasjon, med beskyldninger om «heksejakt» og liknende. Fra da av og inntil i dag er det aldri lykkes det amerikanske folk å bevege noen regjering til en undersøkelse som går å dybden, og den hemmelige infiltrasjon av regjeringen fortsatte med resultater som til dels ble avslørt i 1948 og senere. Situasjonen i England har vært tilsvarende.

I de foregående avsnitt av denne fortellingen er det hoppet noen år fram i tid for å følge forløpet av den amerikanske offentlighetens bekymring angående frimureriet til dens avslutning i 1830 (anti-frimurerpartiet døde i 1840.) Nå vender vi tilbake til tiden like etter den franske revolusjon og dens påvirkning av resten av verden.

President Adams var, som hans bok *Works* viser, fullt informert og overbevist om eksistensen av en *universell* og fortløpende sammensvergelse mot all lovlig regjering og religion. Han begikk den naturlige feilen å tro at det var en *fransk* plan, akkurat som folk i dag uten videre snakker om og oppfatter kommunismen som et *russisk* fenomen, skjønt revolusjonens internasjonale karakter har vært åpenbar.

Ved sin lov av 1798 mot opprør, forsøkte president Adams å beskytte republikkens framtid, men tiden har vist at lovgivningen mot hemmelige selskaper og sammensvergelser (skjønt de *bør* iverksettes for å gjøre ulovligheten av et slikt foretakende tydelig og klar) er ubrukelige til det formålet om å stanse dem, spesielt fordi den hemmelige organisasjon har århundrelang erfaring med å unnvike slike lover. Den eneste effektive framgangsmåte mot hemmelige sammensvergelser er undersøkelser, offentlig avsløring og rettslige midler, og de er aldri blitt anvendt fullt ut.

Den person i den amerikanske offentlighet som klarest så hvordan framtida tegnet seg, var president Washingtons fortrolige, Alexander Hamilton. Han etterlot blant sine papirer udaterte memoarer (sannsynligvis 1797-1800):

«... vår tid er blant de mest bemerkelsesverdige i menneskehetens historie. Gjennom lengre tid er holdninger vunnet fram, som truer selve fundamentet for religion, moral og samfunnet selv. Først kom et angrep på den kristne åpenbaring, og en naturreligion ble tilbudt i stedet ... selve eksistensen av en guddom er blitt dratt i tvil og i noen tilfeller benektet. Plikten til fromhet er blitt latterliggjort, man har insistert på menneskets forgjengelige natur, og dets

håp bundet til dets korte jordiske liv. Døden er blitt erklært for en evig søvn, dogmet om en udødelig sjel som bedrag, som er oppfunnet for å pine de levende til fordel for døden ... Det er lagt bånd på apostlene og disiplene til fordel for anti-religion og anarki. Religion og regjering er begge blitt stigmatisert som misbruk ... Den praktiske utvikling av dette skadelige systemet er sett i Frankrike. Det har tjent som en tilskyndelse til å styrte alle dette lands gamle institusjoner, borgerlige og religiøse, med alle de innebygde bremser som tjente til å mildne stive autoriteter; det har kastet landet hodekulls ut i en rekke fryktelige omveltninger, som har lagt eiendommer øde, skapt kaos innenfor kunsten, ødelagt byer, tømt provinser for mennesker, avfolket regioner, fuktet landets jord med blod og oversvømt det med kriminalitet, fattigdom og elendighet ... Dette fryktelige system synes for en tid å true med å *omstyrte hele sivilisasjonen og innføring av generell uorden i hele menneskeheten*. Og selv om de fryktelige onder som har vært dets første og eneste frukter har bremset dets framskritt, kan man frykte at *giften har spredt seg så mye rundt og er trengt så dypt ned, at den nå ikke kan utryddes.* Dets aktivitet er satt i bero, *men elementene er stadig der og brygger på nye muligheter for utbrudd når anledning byr seg.* Det kan i høy grad fryktes at *menneskeheten ikke er nær slutten på de ulykker som dette systemet er beregnet til å skape. Det er en trussel om en lang rekke omveltninger, revolusjon, blodbad, ødeleggelse og elendighet. Symptomer på en altfor stor utbredelse av dette system i De Forente Stater er alarmerende synlige.* Det var på grunn av dette regimes innflytelse at et forsøk ble gjort på å kaste dette land ut i en felles sak med Frankrike tidlig i den nåværende krig; på å få vår regjering til å sanksjonere og fremme Frankrikes motbydelige prinsipper og synspunkter med våre borgeres blod og velstand. Det er ved dette systems innflytelse at hver eneste etterfølgende revolusjon er blitt akseptert og unnskyldt; at alle de redsler som er begått er blitt rettferdiggjort og sminket. Selv den seneste urettmessige maktovertakelse, som er i strid med alle akseptable prinsipper for revolusjon, er blitt betraktet med tilfredshet, og den despotiske konstitusjon den har avfødt blir snedig vist fram som en modell, som ikke er uverdig for oss å etterlikne. Under dette system har ugudelighet og troløshet vunnet fram med stormskritt. Vi kan bevitne uhyrlige forbrytelser som inntil nå var ukjente blant oss ...»

Vi på 1950-tallet er så kjente med disse forutsette resultater at vi neppe kan forstå hvilke evner det skulle til i 1790-årene å forutse dem så tydelig! Fra de Luchet før redselsherre-dømmet («en rekke ulykker, hvis avslutning fortaper seg i tidens mørke ... en underjordisk ild, som evig ulmer og periodisk bryter fram i voldsomme og ødeleggende eksplosjoner») til Alexander Hamilton senere – («elementer er blitt tilbake, som brygger på nye utbrudd når muligheten byr seg ... menneskeheten er ikke nær slutten på de ulykker som dette system er beregnet til å skape ... en lang rekke omveltninger, revolusjon, blodbad, ødeleggelse og elendighet») er forløpet for vårt århundre mest rett fram og nøyaktig forutsagt.

Det endelige utbytte av all denne forutseenhet, for så vidt angår forholdsregler mot ulykkene, glimret ved sitt fravær.

Unødig, men i massiv målestokk, kom alt dette til å skje som disse menn og Burke og Barruel Robinson og Morse hadde forutsagt. Som en søvngjenger utløste Vesten alle landminene. De anti-revolusjonære profeter ble brakt til taushet, de revolusjonære talere og skribenter overtok debatten og ble hyllet.

Napoleonskrigene hjalp til med å avlede offentlighetens oppmerksomhet fra komplottet og den organisasjonen som var blitt oppdaget. Ti år etter den franske revolusjon var Illuminatis

dokumenter og den franske revolusjon ved å bli glemt; de brede massene begynte å tro at det hemmelige selskap virkelig var dødt eller aldri hadde vært en del av revolusjonen, eller også var de likeglade. Tjue år etter den franske revolusjon hadde Illuminati det så travelt som noensinne. Ikke noe var forandret, bortsett fra at det hadde lyktes sektens medlemmer i England og Amerika, ved hjelp av deres makt overfor offentlig informasjon, å narre offentligheten og fjerne enhver som advarte.

Den senere viten om Illuminati er av nyere dato. Fru Nesta Websters forskning brakte den fram i dagen. Den kommer fra Napoleons politi-arkiver, som nå har blitt åpnet for studenter og historikere. Den viser at Illuminati to årtier etter revolusjonen og omtrent samtidig med Napoleons fall, var sprell levende og ufravikelig fulgte sine mål.

Francois Charles de Berckheim var politidirektør i Mayence under imperiet, og frimurer. Han rapporterte i 1810 at Illuminati hadde medlemmer over hele Europa og jobbet hardt for å få innført deres prinsipper i frimurerlosjene: «Illuminati er nær ved å bli en stor og fryktelig makt ... konger og folkeslag vil komme til å lide stort på grunn av det, med mindre forutseenhet og klokskap bryter dets forferdelige mekanisme.» En senere rapport fra 1814 bekrefter fullt ut hovedpunktene hos Barruel, Robinson og Morse i 1797-99 om selskapets fortsatte eksistens:

«Det eldste og farligste selskap, det som vanligvis er kjent under navnet Illuminati og hvis grunnleggelse går tilbake til midten av forrige århundre ... Illuminatis doktrine er ødeleggelsen av enhver form for monarki, ubegrenset frihet, fullstendig utjevning. Slik er sektens fundamentale dogme å bryte de bånd som binder monarken til en borger i staten, det er målet for alle deres anstrengelser.»

Tjue år etter at hertugen av Brunswick offentlig utførte botsøvelse, noterte Berckheim «at det blant lederne ... er menn, som er framtredende på grunn av deres formuer, deres fødsel og de æresbevisninger som de har mottatt». Han mente at noen av dem «*ikke* var lydige slaver av disse demagogiske drømmer», men de «håper at de i de følelser som oppildner folk, skal finne midler til å gripe makten eller i hvert fall forøke deres rikdom og anseelse. Flertallet av de innvidde tror religiøst på det ...»

Det bildet som tegnes av disse ord (som minner om de Luchets tjuefem år tidligere) er, eller burde være, velkjente i dag. For vår generasjon har vist at grådighet etter makt stadig forleder velstående eller kjente mennesker til å involvere seg i bevegelser som viser seg fiendtlig innstilt til deres velstand eller berømmelse, men i den tro at de gjennom det kan bli enda rikere eller mer berømte.

Berckheim gir så en beskrivelse av Illuminatis organisasjon og metoder som svarer til Weishaupts korrespondanse i 1786, og like gjerne kunne ha vært en beskrivelse av kommunismens arbeid i vårt århundre. De følgende utdrag viser en gruppe gjenkjennelige personer fra det tjuende århundre, som enhver oppmerksom student kunne sette navn på, og allikevel ble det skrevet i 1813:

«Da Illuminatis hovedstyrke ligger i makt over opinionen, har de fra begynnelsen satset på å få tilhengere blant dem, som via deres profesjoner utøver direkte innflytelse på sinnet, slik som litterære, lærde og framfor alt professorer. De framfører sektens prinsipper, de sistnevnte fra deres professorater, de første i deres skrifter, ved å tilsløre den giften de sprer ut på tusen måter. Disse smittekimene, som oftest er usynlige for det alminnelige øye, utvikles videre av selskapets innvidde, og de mest uforståelige uttrykk klargjøres for de mest

uforstående. *Det er framfor alt på universitetene at Illuminati alltid har funnet og alltid vil finne mange nye tilhengere; de professorer som er medlemmer av selskapet begynner først med å studere deres elevers karakter*. Hvis en student virker livskraftig, har en livlig fantasi, får sekretærene straks fatt i ham; de lar ord som despoti, tyranni, folkets rettigheter osv., osv. lyde i hans ører. Før han overhodet kan forbinde noen mening med disse ordene, og etter hvert som han blir eldre, leser han verker som er omhyggelig valgt ut for ham, føres inn i samtaler som er nøye arrangert, og smittekilden utvikler seg i hans unge hjerne. Snart går hans forestillingsevne i gjæring ... Til sist, når han er fullstendig innfanget, og når atskillige år på prøve gir selskapet sikkerhet for ubrytelig hemmelighetsfullhet og fullstendig hengivenhet, får han vite at millioner av mennesker, fordelt over alle Europas land, deler hans synspunkter og forhåpninger, at en hemmelig lenke binder alle spredte medlemmer av denne enorme familien sammen, og at de reformer han ønsker så brennende før eller senere vil bli til virkelighet. Denne propaganda gjøres lettere gjennom de eksisterende studentsammenslutninger, der man møtes for å studere litteratur, fekte, spille eller simpelthen til utskeielser. Illuminatene sniker seg inn i alle disse kretsene og gjør dem om til rugekasser for utbredelsen av deres prinsipper. Framgangsmåten fra den spede begynnelse og til nå har vært å snike giften inn fra barndommen, og gjennom det videre utdanningsløpet å gi studentene ideer, som er diametralt motsatte den tingenes orden som de skal leve under. Ved å bryte de bånd som binder dem til deres naturlige veiledere, har illuminismen rekruttert det største antall innvidde ...»

På denne måten har illuminismen overlevd i det skjulte, etter at dens «innvidde» i redaksjonskontorer, professorater og prekestoler hadde kvalt offentlighetens krav om dens utryddelse. I omkring fem generasjoner har dette stått på. En rekke framtredende menn og en del yngre menn ved universitetene er i hver nye generasjon blitt lokket inn i dette nettet. Det eneste mottrekk, som ville gi de eldre en pause og åpne de yngres øyne, ville være fullstendig offentlig informasjon om verdensrevolusjonen og dens metoder, og det er blitt forhindret gjennom generasjoner, slik at den hemmelige sekt har beholdt sin makt og sitt stålgrep. Det kan bare være én forklaring på at regjeringer fra generasjon til generasjon har nektet å undersøke og avsløre, nemlig at sekten i dag, som på Weishaupts tid, har sine «innvidde» i selve regjeringene. At dette er et faktum, har vårt århundre gitt tilstrekkelig bevis på.

Hva med Weishaupt selv, tjue år eller mer etter at han var blitt avslørt og hans organisasjon forbudt? I 1808 spurte han om en detalj i et frimurerritual, og hans forespørsel nådde fram til et høytstående medlem av Grand Orient, marquis de Chefdebien, som deretter skrev i et brev til en venn at illuminismen hadde levert de menn som hadde «oppildnet til opprør, ødeleggelse og mord». Da Weishaupt døde i 1830, var hans orden sannsynligvis større enn noen sinne, men den var ved å skifte navn; den samme organisasjon med de samme mål skulle i 1840-årene komme til å framstå som kommunisme. Denne historien hører til i de neste kapitler, og på dette sted forlates den nåværende fortelling om Adam Weishaupt, mannen hvis navn for alltid vil identifiseres med oppkomsten av verdensrevolusjon som en permanent idé og ambisjon – framført av en permanent organisasjon som består av hemmelig sammensvorne i alle land, og en ting, som ikke hadde noe som helst å gjøre med å råde bot på undertrykkelse og urett; disse onder var tvert imot ønsket for å forverre tilstandene og holde kjelen i kok.

Hvem det enn var som sto bak Adam Weishaupt, og hva enn opprinnelsen måtte være til hans store kunnskap om menneskelig svakhet, så «samlet han», som Nesta Webster sier, «alle

sammensvergelsers tråder i sine hender, og var i stand til å veve dem sammen til en gigantisk plan for å ødelegge Frankrike og verden». I hans hær var menn av alle klasser sveiset sammen med bånd av skjensel, som synes likeså sterke som bånd av troskap og ære: «Weishaupts beundringsverdige system av vanntette rom utelukket andre fra kjennskap til deres forskjeller, og de marsjerte alle, vitende eller uvitende, mot det samme mål.»

Hvis det hadde vært understrømninger av utilfredshet før, så smeltet Weishaupt dem sammen til én. Med ham ble «svagt undergravende teori til aktiv revolusjon»; generalstaben var dannet, slagplanen var lagt, formålet forklart. I dag, nesten to hundre år senere, er konsekvensene også klart synlige: Den altødeleggende *verdens*revolusjon må enten seire over kristendommen og Vesten og redusere dem begge til ruiner, eller den må selv knuses. Det er nå ikke lenger noen tredje løsning, middelvei eller avslutning på den konflikten som ble avslørt i 1786. Både ledende menn og sektens hengivne så dette fra begynnelsen. I 1875 uttalte Mgr. Dillon kort og klart de uforanderlige kjensgjerninger:

«Hadde Weishaupt ikke levd, ville frimureriet kanskje opphørt med å være en maktfaktor etter reaksjonene på den franske revolusjon. Han ga det en form og en karakter som gjorde at det overlevde denne reaksjon, *ga bevegelsen energi inntil i dag, som gjør at det må ha sitt forløp inntil dets endelige konflikt med kristendommen må avgjøre om Kristus eller Satan skal herske på jorden til slutt.*»

Denne boka er et studium av «det jødiske spørsmål» som det viktigste spørsmål i verden i vår tid. Allikevel har nærværende kapittel (det lengste inntil nå) om verdensrevolusjonen slett ikke nevnt det jødiske spørsmål eller jøder. Det er en grunn til det. Femti år *etter* den franske revolusjon var verdensrevolusjonen under jødisk ledelse, men opprinnelig jødisk anstiftelse *kan ikke* påvises i dens franske fase. Derfor er den muligheten åpen at verdens-revolusjonen ikke fra starten av var et jødisk foretakende, men et foretakende hvori den regjerende jødiske sekt senere ble den største aksjonær. Det kan ikke avgjøres for øyeblikket; å dekke sine spor er det viktigste prinsipp i revolusjonstaktikk.

Tilsynelatende spiller jøder liten eller ingen rolle i mester-sammensvergelsen (Weishaupts og hans Illuminati) og hadde kun en rimelig andel, proporsjonalt med alle andre, i den franske revolusjon. Med hensyn til det første spørsmål, sier den førende autoritet på området, Nesta Webster: «Jøder synes kun i sjeldne tilfeller å ha fått adgang til ordenen.» Leopold Engel, en mystisk skikkelse som omorganiserte ordenen i 1880, går et skritt videre og sier at rekruttering av jøder var *forbudt*. Mot dette står at Mirabeau, en ledende illuminat og revolusjonær, selv identifiserte seg med jødiske krav og foregivender, slik at et forbud mot faktisk tilstedeværelse av jøder i ordenen kan ha vært et «dekke» av et slag Weishaupt anså for å være ytterst viktige.

Tidens beste autoriteter var enige om at det var Illuminati som antente revolusjonen, og at mennesker fra alle land var involvert. Chevalier de Malet sier: «De som startet revolusjonen er ikke mer franske enn tyske, italienske, engelske osv. De utgjør en separat nasjon, som vokste fram i mørket midt iblant siviliserte nasjoner med det formål å underkaste dem.» Det er også det bildet en student i nåtiden vil få ved å studere litteratur om den franske revolusjon; det er et helt annet bilde enn bildet av den russiske revolusjon i 1917, som disse ord ikke ville kunne anvendes på.

I *selve* den franske revolusjon (ikke å forveksle med den forutgående sammensvergelsen) er den rolle som jødene spiller temmelig klar, men synes å ha vært å «medvirke til uorden», som Koranen skriver om dem, snarere enn å kontrollere eller lede den. Faktisk er det ofte

vanskelig å skjelne jøder som sådanne i gamle opptegnelser, for datidens skribenter skjelnet ikke. Ytterligere *syntes* revolusjonen i sin franske fase å være imot *all* religion og *all* nasjonalitet (i den russiske fase var dette ikke lenger tilfellet). Så pøbelen som brakte kors og alterkalk til den revolusjonære forsamling, mens Paris' kirker ble overgitt til «fornuftsfester», inkluderte også jøder, som brakte ornamenter fra synagogen til den vanhelligende utstilling. I «Frihetstempelet» var det en borger som var «oppdratt i den jødiske tros fordommer», som gikk i gang med å bevise at «alle former for tilbedelse er bedrageri, som nedverdiger mennesket». Alexandre Lambert *fils* la deretter stemme til en protest imot Talmuds slaveri:

«Den dårlige tro som det jødiske folk beskyldes for, kommer ikke fra dem selv, men fra deres prester. Deres religion, som ikke engang tillater dem å låne ut til folk av deres egen nasjonalitet til 5 %, sier til dem at de må ta alt hva de kan fra katolikker; det anses til og med som en hellig skikk å be i vår morgenbønn om å kunne snyte en kristen. Det er enda mer, borgere, og det er toppen av vederstyggelighet: Hvis det blir begått en feiltakelse i handel mellom jøder, skal det betales tilbake, men hvis en kristen ut av 100 lous har betalt 25 for mye, så behøver man ikke gi ham dem tilbake. Hvilken vederstyggelighet! Hvor fryktelig! *Og hvor kommer alt det fra, om ikke fra rabbinerne?* Hvem har hisset opp til proskripsjoner imot oss? Våre prester! Ak, borgere, mer enn noe annet i verden må vi avsverge en religion, som ... ved å underkaste oss besværlig og underdanig praksis, gjør det umulig for oss å være gode borgere.»[7]

Hvis jøder noe sted er identifisert som *jøder* (ikke bare som deltakere) i forbindelse med de verste handlinger i revolusjonen, så er det jødisk skryt til forskjell fra ikke-jøders anklager. For eksempel gjør en skribent som M. Leon Kahn et stort nummer ut av å sette jøder, med navns nevnelse, i forbindelse med angrepet på kongen og på religion, og hundreåret etter begivenhetene. Dette er et eksempel på de anstrengelser som kan spores i mye av jødisk litteratur, for å vise at den slags ikke *kan* skje i verden uten ved Jehovas hånd, dvs. ved jøders. M. Leon Kahn kunne øyensynlig ikke forestille seg den franske revolusjon i noen annen forbindelse enn den med Daniel og Belsassar. Hadde det ikke vært for den russiske revolusjon hadde M. Leon Kahn nok vært glemt; enda en gang er det vår nåtid som gir framstillingene av de gamle hendelser deres gjenkjennelighet.

I etterdønningene av den franske revolusjon synes jødene gjennom deres ledere simpelthen å forsøke å få det beste ut av situasjonen, hvilket de var i deres gode rett til. Men sett i lyset av hva som fulgte, er det interessant at de som dro mest fordel av situasjonen, var «østjøder», og at disse ikke-semittiske konvertitter på dette tidspunkt for første gang brøt gjennom Vestens murer.

[7] Den framhevede linjen i dette sitat gir passende anledning til å bemerke at da Alexandre Lambert *fils* snakket slik, var den *rabbinske* periode i jødisk historie nettopp begynt. Før 1772, da Plen ble delt, hadde det alltid vært en synlig, sentralt regjerende og ledende autoritet for hele jødedommen. I begynnelsen representert ved det levittiske presteskap i Jerusalem og Babylon. Under Rom i skikkelse av det dominerende politiske parti, fariseerne, som i praksis var regjeringen. Etter Jerusalems fall og spredningen av den talmudiske «flyttbare regjering» i Palestina, Babylon, Spania og Polen. Etter at denne forsvant av syne i 1772, begynte den «rabbinske» periode, hvor autoritet over hele den jødiske menighet, for så vidt som den ble utøvd, ble utøvd av rabbinere over alt. Blant disse var naturligvis menn av alle grader av tro og temperament, fra de mest ekstreme til de mest moderate; men inneværende århundre har vist at flertallet av dem, som i alle tidligere perioder i jødisk historie, fulgte den jødiske lov bokstavelig, noe som fra et ikke-jødisk synspunkt selvsagt representerte det ytterste i ekstremisme.

De fleste av jødene i Frankrike var sefardiske og nedstammet fra spanske og portugisiske jøder; kun med spinkle tradisjoner som forbandt dem med Palestina. Alle begrensninger som disse for lengst bosatte jøder måtte ha lidd under, endte med loven av 1790, som ga dem alle rettigheter som franske statsborgere.

I Alsace var det dukket opp en gruppe ashkenazier – slaviske jøder – og disse besøkende fra Russland var svært dårlig likt, slik at forslaget om å gi dem statsborgerskap framkalte stormfulle debatter i den revolusjonære forsamling, og et opprør blant Alsaciske bønder. Ved denne anledning lød igjen de advarslene som tidligere århundrer hadde gjort kjent for Vesten. Abbed Maury sa til de delegerte: «Jødene har reist gjennom sytten århundrer uten å blande seg med andre nasjoner ... De må ikke forfølges, de skal beskyttes som enkeltpersoner og ikke som franskmenn, da de ikke kan være statsborgere ... Hva man enn gjør, vil de alltid være fremmede iblant oss.» Biskopen av Nancy var enig: «De skal gis beskyttelse, sikkerhet, frihet; men skulle vi innlemme en stamme i familien som er fremmed for oss og stadig vender blikket mot et felles land; som ønsker å forlate det land som støtter den? Jødenes egen interesse gjør denne protest nødvendig.»

De sefardiske jøder protesterte også: «Vi tør tro at våre forhold i Frankrike i dag ikke ville være til diskusjon, hvis det ikke var blitt stillet visse krav fra jøder i Elsass, Lothringen og de tre bispedømmer som har forårsaket en forvirring som faller tilbake på oss ... Å dømme etter de offentlige papirer er de svært spesielle, da disse jøder ønsker å leve i Frankrike under en særlig egen regjering, å ha deres egne lover og å utgjøre en klasse av borgere som er atskilt fra alle andre.»

Denne *jødiske* protest (en som er gjentatt gjennom tidene, like fram til våre dager, og som alltid tidligere hadde blitt ignorert av ikke-jødiske ledere) var like forgjeves som det hadde vært for de parisiske kjøpmenn tretti år tidligere å protestere imot å åpne deres sammenslutning for jøder:

«Den franske kjøpmann passer sine forretninger alene, hvert handelshus er på sitt vis isolert; mens jøder er *partikler av kvikksølv, som det minste støt får til å løpe sammen i en blokk*.»

Tross all motstand ble loven om Elsass' jøders emansipasjon vedtatt i 1791. På den tiden da Napoleon kom til makten, var et jødisk problem av første grad blitt skapt for ham – (etter hans fiasko med å løse det) for verden.

Fra da av rettet jødedommens herskende sekt alle sine anstrengelser mot det mål å redusere de opprinnelige sefardiske jøders autoritet og forøke den for deres kompakte masse av ashkenazi-jøder østpå; fra da av begynte ashkenazi-jøder å flytte inn i Europa (og senere inn i Amerika) for å overta ledelsen av verdensrevolusjonen og for overalt å bære angrepet på all lovlig regjering, religion og nasjonalitet med seg.

Den utviklingen fulgte etter den franske revolusjon eller første fase av verdensrevolusjon, det var som å åpne en dør eller bryte hull på et dike. På det tidspunkt var alt hva man med rimelighet kunne si om jøder i forhold til revolusjonen, at de hadde vært involvert i den liksom andre mennesker og hadde trukket fordel av den, temmelig mye mer enn andre. Det følgende kastet nytt lys over alt dette og begynte å vise jødisk *ledelse*, ikke bare delaktighet.

For i det halve århundre som fulgte avsløringen av en operasjonsplan for verdensrevolusjon og dens utbrudd i Frankrike, var jødedommens og verdensrevolusjonens historier

ikke lengre atskilte eller forskjellige; de arbeidet i samme retning. Den fortsatte sammensvergelse og «jødene» (i betydningen den dominerende sekt) ble identiske og kunne ikke lenger betraktes atskilt. Fra midten av det nittende århundre var verdensrevolusjonen under jødisk lederskap. Hva enn kjensgjerningene hadde vært tidligere, så var de nå i deres hender.

Det offisielle vitne, hvis ord (som tidligere de Luchets, Alexander Hamiltons og Edmund Burkes) fullt ut ble bekreftet av begivenhetene, var Benjamin Disraeli, statsminister i England.

Kapittel 21 – Disraelis advarsler

Benjamin Disraeli, senere lord Beaconsfield, advarte om og om igjen kristendommen mot verdensrevolusjonen. Liksom de Luchet, Alexander Hamilton og Edmund Burke femti år tidligere, så han «planen» bak den. I motsetning til lord Acton, som femti år senere kun talte om anonyme «ledere», identifiserte Disraeli disse organisasjonene *som jøder*. Det århundre som har gått etter at han kom med sine tydelige advarsler, har rettferdiggjort ham; hvordan dens opprinnelse enn så ut, var den organiserte verdensrevolusjon helt under jødisk ledelse ved midten av det nittende århundre, og fortsatte med å være det – i det minste inntil i 1920-årene (etter nærværende forfatters mening fortsatte den med å være det, og er det stadig).

Hvorfor den talmudiske sekt overtok ledelsen av den revolusjonære organisasjon som Weishaupt hadde etablert, eller om den fra begynnelsen iverksatte det revolusjonære foretak, er et spørsmål som ikke kan besvares i dag.

Hvis ambisjonen om jødisk verdensdominans, som var innpodet i århundrer gjennom Talmud og enda mer av Kabbala[8], noensinne skal bli til virkelighet, må Den hellige Nasjons undertrykking av «hedningene» gjennomføres ved hjelp av en ødeleggende organisasjon, slik som den som var blitt etablert av Weishaupt. Den kjensgjerning at Weishaupt grunnla sin Illuminati nettopp samtidig med at det jødiske «sentrum» i Polen forsvant av syne etter å ha eksistert vedvarende i mer enn to tusen år, kan være mer enn et tilfeldig sammentreff. På den annen side er det like mulig at den dominerende sekt overtok kontrollen av en destruktiv organisasjon, som allerede var etablert av ikke-jøder med et annet formål, for å oppfylle spådommene i Talmud.

Disraelis to viktigste advarsler kom før og etter de utbrudd av revolusjoner som fant sted i mange deler av Europa i 1848. Basert på erfaringene i Frankrike fra et halvt århundre tidligere, representerte disse det andre av de «utbrudd etablert som forholdene tillater», og «de periodiske eksplosjoner», som den verdensrevolusjonære organisasjon skulle skape (og som de Luchet og Alexander Hamilton hadde forutsagt). De slo feil overalt; muligens fordi erindringen om den franske revolusjon var ny nok til at regjeringer og befolkninger håndterte dem besluttsomt. Undertrykkelsen av dem etterlot ingen illusjoner hos Disraeli med tanke på framtida. Han beskrev hva som ville skje, før det skjedde. I etterhånd forutsa han fortsettelsen av sammensvergelsen og de fortsatte voldsomme utbrudd.

Disraeli skrev romaner (med større hell enn de andre to, som senere etterliknet ham, oberst House fra Texas, og Winston Churchill da han var ung), og beskrev i dem seg selv om den høyt hevde, kultiverte, allvitende, lett ironiserende impresario i menneskelige anliggender. I *Coningsby* er han hovedpersonen, Sidonia, en spansk-muslimsk jøde, penge-magnat, makten bak all makt, og den lidenskapsløse manipulator av samfunnsanliggender, godt hjulpet på vei av «det absolutte fravær av fordommer som en mann uten fedreland eier som en slags kompensasjon».

[8] *Jewish Encyclopedia* siger at Kabbala (den muntlige tradisjon i motsetning til den skrevne eller Toraen) fra det 13. århundre er utbredt i omfattende litteratur, ved siden av og i motsetning til Talmud, idet den kun er betrodd noen få utvalgte. Men fru Nesta Webster siterer en annen tekst fra *Jewish Encyclopedia* som sier: «Kabbala er ikke i virkeligheten i motsetning til Talmud.»

Sidonia bemerket i 1846 (det år da *Coningsby* ble gitt ut): «Den veldige revolusjon, som i dette øyeblikk forberedes i Tyskland og ... om noe det vites så lite om i England, *utvikles helt og aldeles under jødiske auspicier* [regi].»

Etter utbruddet i 1848 vendte Disraeli tilbake til emnet og fortalte underhuset i 1852: *«Den jødiske innflytelse* kan spores i det seneste utbrudd av *det destruktive prinsipp* i Europa. Det finner sted et opprør mot tradisjoner og aristokrati, mot religion og eiendom ... Menneskers naturlige likhet og avskaffelse av eiendomsrett proklameres av *de hemmelige selskaper*, som har dannet provisoriske regjeringer og *menn av jødisk rase står i spissen for hver eneste en av dem»* (nøyaktig det samme som skjedde i Russland i 1917, dvs. sytti år etter utbruddene i 1848).

Disraeli tilføyde: «De dyktigste manipulatorer av eiendom allierer seg med kommunister; det særlige og utvalgte folk styrer alt avskum og underklasse i Europa.» Dette, sa han, var fordi de ønsket å ødelegge kristendommen.

Forskning i et emne som dette er vanskelig, og gir liten belønning, men bekjentskapet med Disraeli var en trøst. Leseren har allerede på denne reisen gjennom århundrene møtt noen sanne profeter blant de mange falske, men han ville ikke møte en helt som Benjamin Disraeli, hvis befrielse fra talmudiske bånd ga ham hans «absolutte frihet fra fordommer». Hans navn var viktig, for han var av samme rase som de israelske profeter, som fordømte Juda. Han var stolt av sin avstamning og var gjennom sin frigjørelse i stand til å føle en kjærlighet til England, som de innfødte sjelden kan overgå. Hans ironiske kommentarer om offentlige anliggender og menneskelige hendelser er forfriskende å lese i dag, når politikere skyr sannheten som djevelen skyr vievann.

Han sa åpent at «verden regjeres av helt andre personer enn dem man tror, med mindre man selv er med bak kulissene», og med disse ord bekreftet han offentlig, at den virkelige regjering er av Den skjulte hånd. Alle velinformerte observatører vet at det er tingenes tilstand, men enhver nåtidig amerikansk president eller britisk statsminister ville avvise en slik uttalelse som «heksejakt». «Jeg tror,» da Sidonia, «at det ikke finnes noen feil mer vanlig enn den å tro at revolusjoner har økonomisk nød som årsak.» Slik talte Disraeli. I vår tid har folk som Lloyd George og Woodrow Wilson, Roosevelt og Truman gitt inntrykk av at revolusjonene i Frankrike og Russland og andre steder var «folkets» spontane masse-opprør mot «tyranni».

Disraeli praktiserte den kristne lære; han var ikke bare «en døpt jøde».

Han ville ikke ha satt seg selv eller sitt lands navn i forbindelse med den gammel-testamentlige hevn i Nürnberg, for dette er hva han sa etter mytteriet i India i 1857, da hevntørsten herjet landet: «Jeg erklærer uten å tulle min misnøye med personer av høy autoritet som erklærer at Englands høye standard skal påtrykkes 'hevn' og ikke 'rettferdighet'. Jeg protesterer mot å møte grusomhet med grusomhet. Jeg har uttalelser og sett ting skrevet i den siste tid, som nesten får meg til å tro at det engelske folks religiøse overbevisning har gjennomgått en plutselig forandring, og at vi i stedet for å bøye oss for Jesus, *er på vei til å forberede oss på å gjenoppleve tilbedelsen av Molok*. Jeg kan ikke tro at vi er forpliktet til å gi etter for slike stemninger.»

Disse ordene rommer en antydning som rammer både jøder og ikke-jøder. Talmudisk judaisme (jødedom) *er* «tilbedelse av Molok» og Disraeli visste det da han valgte disse ordene. Hele meningskampen mellom det gamle Israel og levittenes Juda raste omkring denne falske

guddom og hans krav, og Israel vendte seg bort fra Juda av nettopp denne grunn; det er opprinnelsen til Kontroversen om Sion for tre tusen år siden og nå.

Det avspeiler seg i de to viktigste tekstene i Det Gamle Testamente: Jeremias' anklage om at Gud aldri har forlangt av Israels barn at de skulle «sende deres sønner og døtre gjennom ilden til Molok ... ei heller har det falt meg inn at de skulle utøve denne vederstyggelighet og få Juda til å synde». Og Esekiels svar, at Gud *hadde* gitt Israel disse «lover, som ikke er gode» og at de skulle ofre deres førstefødte. Kjærlighetens og barmhjertighetens Gud – eller hatets, hevnens og menneskeofringenes gud; dette var helt fra starten stridsspørsmålet, og er det også i dag; og hvis Disraeli hadde levd hundre år senere, ville kristendommen gjennom denne sønn av jødedommen kanskje blitt spart for den talmudiske hevns brennmerke i Nürnberg.

Likeledes kan man ikke forestille seg at Disraeli hadde stilt seg selv, sin stilling og sitt lands styrke til disposisjon for å støtte og spre verdensrevolusjonen, som Englands og Amerikas ledere stilte seg til disposisjon for i Første og Andre Verdenskrig; hele hans offentlige liv brukte han på å advare sitt land imot den ødeleggende sammensvergelsen som deres handlinger var med på å styrke.

I 1955 uttalte en viss lord Samuel (som i liberalismens blomstringstid steg i gradene fra simpelthen herr Herbert Samuel gjennom diverse politiske stillinger til å bli adlet) med stolthet at han var den første jøde som noensinne hadde vært minister i England. Det var sannsynligvis en spydig hentydning til Disraelis omvendelse; ikke desto mindre ville verden i det 20. århundre sikkert ha vært et bedre sted dersom det hadde vært flere av Disraelis format. Det slående ved Disraeli når man studerer ham med ett århundres avstand, er at han har for vane å tale absolutt sannhet; og i tillegg hans presise forutsigelser, hans store instinktive og tilegnede viten, hans dype, men lidenskapsløse kjærlighet til England og hans kristne barmhjertighet. Med hensyn til kjensgjerninger hadde han alltid rett; med hensyn til meninger, var han alltid på englenes side. Hans forakt for «liberale» var stor, om enn forsiktig formulert.

(«Spedbarnsmord praktiseres i like stort omfang i England som ved Ganges' bredder, en omstendighet som tilsynelatende enda ikke har fanget Samfunnet til Evangeliets Utbredelses oppmerksomhet»). Nærværende skribent mener at han tok feil på ett punkt, nemlig det at han mente at Jesu doktriner var fullkommengjørelsen, ikke fornektelsen av jødedommen. Det motsatte synes å være tilfelle, nemlig at jødedommen er selve kjetteriet («tilbedelsen av Molok»), som Disraeli skydde, og som Jesus kom for å endre på.

Disraeli var et produkt av både sefardiske jøder og av England i den etterfølgende periode; han kunne ikke uten *begge* disse påvirkninger ha oppnådd den «absolutte frihet fra fordommer». Hans far, Isaac D'Israeli, skrev: «En religion som tillater *intoleranse* kan man ikke risikere å tolerere, dersom det er mulighet for at den kan oppnå politisk innflytelse», og *Encyclopedia Britannica* sier at Isaacs begrunnelse for å trekke seg ut av synagogen, var at den talmudiske jødedom med dens strenge lover «avskjærer jødene fra menneskehetens familie». Hans sønns biograf, Hesketh Pearson, sier at de «eldste» idømte Isaac D'Israeli en bot på førti pund da han avviste å ta imot valg til menighetsverge, idet han sa at han aldri kunne delta i deres åpne gudstjenester; for «som det nå foregår, forstyrrer det, snarere enn oppildner til religiøse følelser». Isaac ville ikke ha kunnet utfordre de «eldste» på denne måten dersom han hadde levd i et talmudisk samfunn i Russland eller Polen; han ville blitt fordømt, muligens drept.

Slik ble faren og sønnen (som ble medlem av den engelske kirke i en alder av tolv år) påvirket av Englands frie luft på denne tiden. Benjamin Disraeli skulle oppnå å bli befridd for de siste bånd som var lagt på jøder i England, for deretter offentlig å erklære (like i kjølvannet på emansipasjonen), at jøder var ved å overta kontrollen av verdensrevolusjonen over alt. For en mann som hadde «absolutt frihet fra fordommer», var kampanjen mot begrensninger for jøder – og det å åpent gi opplysninger om resultatet av denne politikk – like ufravikelige forpliktelser, selv om denne utvikling betydde at motstanderne av jødisk emansipasjon fikk rett.

Før vi avslutter fortellingen om Disraelis egne advarsler, må vi følge verdensrevolusjonens forløp i hans tid, altså i det århundre som fulgte etter utbruddet i Frankrike. Da Weishaupt døde i 1830 og etterlot seg en plan og organisasjon som første gang ble avslørt ved oppdagelsen av Illuminatis dokumenter i 1786, var Disraeli 26 år gammel. I de neste femti år var det stor konkurranse om hvem som skulle være Weishaupts etterfølger. I denne perioden kom Disraeli med sine mange advarsler. Da perioden endte, var jødisk kontroll blitt slått fast og hadde fått sitt preg av østjøder, de mongolske khazarer under deres talmudiske rabbinere.

Resultatet kunne ha blitt annerledes, for menn av alle slag kjempet om å etterfølge Weishaupt, og mange av dem var ikke-jøder. I begynnelsen var det ikke noen enkel, forenet revolusjonær organisasjon, men revolusjonære hemmelige selskaper, som enda ikke var smeltet sammen, og i forskjellige land. Det viktigste av dem, og det som tydeligst stammet fra Weishaupts Illuminati, var Alta Vendita i Italia, hvis papirer som ble beslaglagt og offentliggjort av den pavelige regjering, avslørte en målsetting og metode svært lik Illuminatis et halvt århundre tidligere (som fru Nesta Webster har fastslått ut fra Cretineau Jolys verker).

I Frankrike fortsatte frimurerne med å tjene som dekke for revolusjonen, og i Tyskland ble «Dydens Liga» (Tugendbund) ledet av Weishaupts stedfortredere.

Forskjellige mennesker arbeidet på å sammensmelte disse tilsynelatende forskjellige nasjonale bevegelser til én, og på å ta ledelsen etter Adam Weishaupt. Blant dem var en franskmann, Louis Blanc (hvis navn leseren bes notere seg, av grunner som vil framkomme senere. På et tidspunkt syntes han å være tett på å spille Lenins rolle, enda før Lenin var født), en russer, Michel Bakunin, og en jøde født i Tyskland, Karl Marx.

Slaget ble utkjempet mellom de to siste, for Louis Blanc forsvant snart ut av bildet. Michel Bakunin og Karl Marx var som dag og natt. Bakunin, «anarkiets far», var en «disippel av Weishaupt», ifølge den franske revolusjonære sosialist Benoit Malon. Han representerte den tidlige typen idealistiske revolusjonære som trodde at de i revolusjonen hadde funnet et instrument til å ødelegge tyranni. Han så faren ved at staten, opprettet på ruinene av den private eiendomsrett, simpelthen ville gjenskape de private kapitalisters tyranniske egenskaper i gigantutgave. Derfor søkte han etter måter til å forene den felles eiendomsrett til jord og kapital med minst mulig statsmakt og ultimativt selv – *den fullstendige nedleggelse av staten*. Han var således en direkte motsetning til Karl Marx, hvis tilsvarende forslag angående felles eiendomsrett til jord og kapital simpelthen styrte mot å etablere et supertyranni i stedet for småtyrannier.

Den altoverskyggende lidenskap (og det opprinnelige motiv) i alle Bakunins verker var avsky for despoti. Marx planla å ødelegge en herskende klasse for å erstatte den med et despoti som verden aldri hadde sett maken til. Dette var den fundamentale forskjell mellom de to menn, og det reiser et spørsmål som aldri vil bli besvart: Hva ville virkningen på verden

ha vært dersom Bakunins anarki hadde fått ledelsen av verdensrevolusjonen i stedet for Marx' kommunisme? For anarkisme var imot enhver form for tvungen regjering og imot staten som legemliggjørelsen av den makt som regjeringen anvendte i samfunnet, mens kommunismen var guddommeliggjøringen av makt utøvd av staten.

Alt vedrørende Bakunin er ekte: hans kamper, lidelser og død. Alt vedrørende Marx er forlorent: hans tretti års inspirasjon fra Britisk Museums lesesal, hans bekvemme liv for Friedrich Engels regning, hans tydeligvis beregnede ekteskap med en *«von»*, hans fornemme begravelse med høytidelige taler ved graven; alt er typisk for det småborgerlige spiss-borgerskap som så høylytt protesterte mot *bourgeoisiet*.

Det mest fornøyelige av det hele var hans Kommunistiske Manifest, som stilte en diagnose over sykdommen («Proletaren er uten eiendom») og foreskrev selvmord som kuren («Den kommunistiske teori kan oppsummeres i én setning: avskaffelse av privat eiendomsrett»).

Dette var en truende advarsel til proletariatet om at det ikke hadde annet å vinne enn kommunismens lenker, og hvis revolusjonære utbrudd over hele Europa fulgte etter utgivelsen av Manifestet i januar 1848, så kan de undertrykte masser ikke ha vært oppildnet av det på grunn av dets logikk. Få uker etter offentliggjørelsen ble det opprør over alt i Tyskland, i Østerrike, Ungarn, Italia, Frankrike og Danmark. Dette var bevis for at de enkelte «hemmelige selskaper» i de forskjellige land var ved å smelte sammen, at midler var blitt funnet til å samordne og synkronisere deres utbrudd og slik for første gang å demonstrere *verdens*revolusjon i aksjon ved *samtidige* utbrudd i atskillige land.

Sannsynligvis var det kun én organisasjon på den tiden som hadde det internasjonale nettverk til disposisjon, som kunne gjøre denne synkroniseringen og koordineringen mulig, og det var det talmudiske rabbinat i Øst-Europa. Teoretisk sett kunne den katolske kirkes enorme organisasjon ha blitt brukt til det samme formål, men kirken så revolusjonen som sin mest dødelige fiende og ble *ikke* brukt på denne måten. På dette punkt er historien klar. Det som Disraeli visste og hadde uttalt to år tidligere ble en historisk kjensgjerning: «Den veldige revolusjon, som i dette øyeblikk er under forberedelse i Tyskland ... utvikler seg *utelukkende under jødiske auspicier*.» Karl Marx og hans Kommunistiske Manifest var det ytre, synlige tegn på en viktig, historisk begivenhet: Talmudisk jødedom hadde overtatt verdensrevolusjonen.

Av de tre menn som på den tid syntes å konkurrere om ledelsen av revolusjonen, falt Louis Blanc hurtig fra. Han var medlem av den provisoriske regjering som ble etablert i Paris etter 1848-revolten, og i sin egenskap av minister syntes han å ha mulighet for å omsette sine teorier til praksis. Han mente at individualisme og konkurranse var kreftsvulster i samfunnslegemet og ønsket, som Marx, å etablere den altdominerende stat (om enn av den slags med «velferd», som de britiske sosialister foretrakk et århundre senere). Han forkynte «retten til arbeid», som i Russland i vårt århundre viste seg å være statens rett til å påtvinge arbeid. I hans korte regjeringstid påtok han seg «å garantere arbeiderne et levebrød ved arbeid» og ble autorisert til å sammenkalle arbeidernes representanter for å forberede en plan for «full sysselsetting». Denne forsamling var i sin form en forgjenger til sovjetene, og det er den vesentlige grunnen til å huske Louis Blanc. Etter at revolten var blitt slått ned, flyktet han til England og kom først tilbake tjuetre år seinere, fratatt all innflytelse.

Så var det Marx og Bakunin tilbake. Som utvist fra Preussen og Frankrike etter 1848 slo Karl Marx seg typisk nok ned i London i bekvemmelighet, og levde der inntil sin død trettifire år seinere.

Kun Bakunin stormet videre for å bemanne «barrikadene». Bakunin var russisk aristokrat av fødsel, og hadde oppgitt sin rang i et av tsarens regimenter i 1832 etter undertrykkingen av det polske opprør i 1830. Synet av det terroriserte Polen framkalte en avsky for despoti i den unge offiserens hjerte, og denne holdningen kom til å dominere hans liv. Han møtte Marx før 1848 og etterlot seg en beskrivelse av forskjellen mellom de to: «Marx kalte meg en sentimental idealist, og han hadde rett; jeg kalte ham en forfengelig mann, svikefull og utspekulert, og jeg hadde også rett.»

Bakunin deltok i kampene i Paris 1848, og i mai 1849 var han medlem av den provisoriske regjering som ble etablert av de revolusjonære i Sachsen. Han anførte forsvaret av Dresden inntil de prøyssiske tropper seiret, og han ble tatt til fange under et forsøk på å flykte (sammen med Richard Wagner). Han ble dødsdømt og benådet først av den sachsiske, så av den østerrikske regjering. «Han ble lagt i fotjern og lenket til en mur i et år, så overga han seg til den russiske regjering. Etter seks års fangenskap ble han sendt tannløs, med skjørbuk og for tidlig eldet til «den relative frihet i Sibir», hvorfra han etter tolv års fangenskap unnslapp til Japan, Amerika og endelig til England. Uten å være knekket av disse påvirkningene gjenopptok han straks sin forkynnelse av den anarkistiske revolusjons ånd, og i 1864 grunnla han i Sveits sin Internasjonale *(Alliance Internationale Sociale Democratique)*.

Omtrent samtidig grunnla Karl Marx *sin* Internasjonale *(the International Working Men's Association)* i London, og de følgende år gikk med de avgjørende kampene mellom Bakunin og Marx om revolusjonens sjel. Under Bakunins lange fravær i sachsiske, østerrikske og russiske fengsler og i Sibir, hadde Marx i London etablert sitt grep om den internasjonale revolusjonære organisasjon (i flere land hadde han svigersønner som stedfortredere etter Napoleons modell). Men anerkjennelsen av Bakunin var stor, og han ble kun snytt for lederskapet på grunn av en rekke svindler, som Marx, gjennom sin kontroll av hovedstyret, kunne bruke mot sin rival. I 1872 innkalte hovedstyret til kongress for Internasjonalen i Haag, dit Bakunin og hans venner ikke kunne komme på grunn av regjeringens fiendtlighet. På kongressen ble det framsatt anklager mot Bakunin (ikke ulik dem som tretti år senere ble reist mot enhver kommunistleder som Stalin ønsket å kvitte seg med), og han (Bakunin) ble utelukket fra Internasjonalen gjennom de stemmer i forsamlingen som tilhørte Marx' håndplukkede menn.

Dette var med på å ødelegge Bakunins helse, og han døde få år seinere. Det sies at han selv gjorde en ende på sitt liv ved å nekte å ta til seg mat. Med ham døde ethvert håp (hvis et slikt håp noen sinne hadde eksistert) om at den organiserte verdensrevolusjon ville bli brukt til å styrte tyranni og frigjøre menneskene. Fra det øyeblikk da den kom «helt og holdent under jødiske auspicier» (Disraeli), var dens formål å gjøre mennesket til slave og etablere et uforgjengelig tyranni. Bakunins idé var å organisere makt mot undertrykkelse, og den verste av alle undertrykkere var i hans øyne staten. Disse er ordene: «Staten er ikke samfunnet, det er kun en historisk form av det, likeså brutal som den er abstrakt. Den ble historisk født i ekteskapet mellom vold, plyndring, utnytting, eller med andre ord: Krig og erobring ... Den har fra begynnelsen vært og er stadig en guddommelig sanksjon av brutal makt og triumferende ulikhet. Staten er autoritet; den er makt; den er praktutfoldelse og begjæret etter makt ...»

Det var nøyaktig en slik stat Karl Marx ville etablere gjennom sin internasjonale revolusjonære bevegelse, og det skulle være en *verdens*-stat. I 1869, da Bakunins kamp med Karl Marx var på sitt sterkeste, identifiserte han ledelsen av verdensrevolusjonen som jødisk, akkurat som Disraeli i 1846 og 1852, og i det så han årsaken til det han betraktet som

perversjonen i den revolusjonære idé. Hans *Polemikk mot Jødene* (Polemique contre les Juifs), skrevet i 1869, var i hovedsak rettet mot jødene i Internasjonalen, og fra, ut fra hva vi siden har sett av denne saken, må vi gå ut fra, at hans utelukkelse fra det marxistiske hovedstyret i 1872 var en sikker konsekvens av utgivelsen i 1869.

Da Disraeli døde i 1881 hadde han gjennom tretti-førti år advart sine landsmenn og verden mot «de hemmelige selskap»:

«Det var ikke parlamenter, ikke heller befolkninger, heller ikke naturens gang eller begivenhetenes utvikling som styrtet Ludvig-Filips trone (Louis Philippe) ... Tronen ble over-rumplet av de *hemmelige selskaper*, som alltid er parate til å skape kaos i Europa ... I samarbeid med en stor folkebevegelse kan de ødelegge samfunnet ...» (1852). «I Italia er det en makt som vi sjelden nevner i denne forsamling ... jeg tenker på *de hemmelige selskaper*. Det er nytteløst å benekte det, for det er umulig å skjule at en stor del av Europa er dekket av et *nettverk av disse hemmelige selskapene, ganske som jordens overflate nå er ved å bli dekket av jernbaner* ... De ønsker ikke konstitusjonelle regjeringer; de ønsker ikke bedre institusjoner ... de ønsker å endre eiendomsretten til jord, å drive ut nåværende jordeiere og gjøre en ende på kirkelige etablissementer ...» (1856).

Disraeli så klart – og var kanskje den første som erkjente liberalismens falske navn og natur: «Det er en manøver som disse menn utfører i deres kamp mot eiendomsrett og Kristus, og de gode mennesker i dette land, de som er så flittige og sparsommelig og så religiøse, anerkjenner og jubler over den som den liberale saks framgang.»

Dersom det var menneskelig mulig å forhindre katastrofale hendelser med velinformerte advarsler, så ville de gjentatte advarsler fra denne enestående autoritet ha forhindret de prøvelser som revolusjonen brakte over millioner av mennesker i det følgende århundre. Men «ved guddommelig innsikt, mistror menneskesinnet etterfølgende farer». Ved å unnlate å ta Disraelis advarsler alvorlig, demonstrerte man hva alle foregående århundrer hadde vist: Mennesker kan ikke holdes borte fra et farlig foretakende eller vekkes fra en risikabel sløvhet gjennom muntlige advarsler. Å erfare og føle kan med tiden få dem til å handle, og det tjuende århundre har gjort dem rike på det området.

I midten av det forrige århundre advarte Disraeli forgjeves. Han kunne ikke enkelt bebreides for å være «heksejeger» og ble derfor hånet med overbærende forakt: «Man mente generelt (sier Hesketh Pearson), at han hadde en skrue løs med tanke på de hemmelige selskaper, *hvis eksistens man benektet*; men vi kan nå se dem som begynnelsen til en bevegelse som, da man hadde funnet fram til et formular, *smeltet sammen med og råtnet til kommunisme*.» Denne dom i 1951 er tydelig nok sann og samstemmer med den samtidige dom fra det revolusjonære øyevitne, Benoît Malon: «Kommunismen ble gitt videre i mørket mellom det nittende århundres hemmelige selskaper.»

Så da Disraeli døde, var nettopp dét skjedd som han hadde strevd etter å forhindre: De «hemmelige selskap» var blitt sveiset sammen til én verdensomspennende bevegelse under jødisk kontroll og forberedte seg nå på å sprenge grunnlaget for det tjuende århundre i luften. Han fant den perfekte beskrivelse for denne organisasjonen: «Et nettverk,» som dekket Europa «liksom jordens overflate nå er ved å bli dekket av jernbaner». Velinformerte mennesker begynte mer og mer å bruke dette uttrykk, «nettverket», og å snakke om «Den skjulte hånd» som styrer regjeringer. I årene før revolusjonen i 1848 offentliggjorde rabbiner Drach, som i likhet med Disraeli forutså hva som ville komme, sitt anklageskrift mot Talmud

som kilden til denne ødeleggende prosess. De etterfølgende forfølgelser av ham ble beskrevet av en jødisk forfatter ved navn Morel. Han sa blant annet: «Hva kan forholdsregler selv fra de klokeste autoriteter stille opp mot *den enorme og permanente sammensvergelse, som, lik et nettverk likeså stort som det er sterkt, og utstrakt over hele kloden, bruker sin makt hvor som helst der det skjer noe som interesserer navnet Israel.*»

Begivenhetenes rekkefølge er vesentlig. I 1772 ble Polen delt, og etter mer enn 2500 år «opphørte» sentret for den jødiske regjering «med å eksistere» (ifølge Kastein), eller ble til en hemmelig jødisk regjering (som de russiske autoriteter mente). I 1776 grunnla Adam Weishaupt sitt Illuminati. I 1846 skrev Disraeli at «revolusjonen utvikler seg helt og holdent under jødiske auspicier». I 1869 angrep Michel Bakunin, Weishaupts disippel, jødene i den revolusjonære bevegelse. I 1872 ble Bakunin utstøtt, og den forente kommunistiske bevegelse ble klart synlig under Karl Marx (i 1917 dannet den en nesten utelukkende jødisk regjering).

Således ble resultatet, som det var forutsagt av Disraeli, av å fjerne alle begrensninger for jøder, og av noen få årtier med jødisk emansipasjon. Å fjerne barrierene hadde ikke klart å få jødene til å inngå i nasjonenes vennskapelige samkvem; konsekvensene hadde vært å gi «den mest fryktinngytende sekt» (Bakunins ord) frihet til å arbeide for ødeleggelsen av disse folkeslag ved revolusjon. De svar som Sanhedrinet ga på Napoleons spørsmål ved århundrets begynnelse, hadde vist seg å være verdiløse. Jøder ville *ikke* framover få lov til å involvere seg med andre mennesker og i de lands nasjonaliteter og lovgivninger hvor de levde; tvert imot satte identifikasjonen med verdensrevolusjonen dem mer utenfor fellesskapet enn de noensinne før hadde vært. Emansipasjonens århundre var blitt til et bedrag, selv før det sluttet.

I løpet av det nittende århundre (igjen ifølge Kastein) oppsto uttrykket «antisemittisme». Da forfølgelsene ikke lenger kunne sies å finne sted, måtte det finnes et nytt ord, som kunne skremme ikke-jøder og skremme jøder, idet det andre formål var viktigere enn det første, og «antisemittisme» ble oppfunnet. «Abrakadabra» ville ha vært likeså godt, for uttrykket «antisemittisme» er åpenbart absurd i forhold til folk som beviselig *ikke* er semitter, og hvis lov befaler utryddelse av semitter (de arabiske folkeslag i Palestina; ethvert uttrykk for sympati med de semittiske arabere som ble utstøtt fra deres fedreland av de sionistiske inntrengerne i 1948, er med tiden blitt angrepet som «antisemittisme»).

Sannsynligvis har opphavsmennene til dette uttrykket ønsket å holde ord som jøde, jødisk og anti-jødisk ute av den offentlige debatt, og regnet med å kunne skremme massene ved å introdusere et uforståelig mørkemanns-uttrykk. Hva den dominerende sekten mente med «antisemittisme» var i realiteten en kombinasjon av majestetsfornærmelse (fornærmelse mot den øverste makts verdighet) og kjetteri (motstand mot den øverste religiøse doktrine). I midten av inneværende århundre har massene i vid utstrekning underkastet seg denne idé. De mange som i tidligere tider ville ha revet lua av når herremannens fogd nærmet seg eller ha korset seg når presten rettet blikket imot dem, holdt munn og så respektfulle ut når et eller annet jødisk anliggende ble nevnt.

Ordet «antisemittisme» ble dannet på en tid der «menn av jødisk rase», som Disraeli og Bakunin påpekte det, overtok ledelsen av verdensrevolusjonen, og hovedmålet med å finne det opp, var å avskrekke offentlig debatt om denne bemerkelsesverdige utvikling. Dette århundres hendelser har til fulle bevist dette, noe denne boka vil vise. Nylig har en jødisk autoritet, Bernard Lazare, foreslått en definisjon på «antisemittisme» i en bok som hadde

dette ord som tittel. Denne definisjonen har ikke noe som helst å gjøre med profeten Shem og hans stamme, med semittisk blod, tale eller avstamning, eller med noe semittisk overhodet. Lazare relaterte utelukkende «antisemittisme» til det å ha en negativ mening om den jødiske rolle i revolusjonen. Han skrev:

«Det er dette som må atskille den upartiske historiker fra antisemittisme. Antisemitten sier: «Det er jøden som forbereder, skaper intriger og er ledere av revolusjoner; den upartiske historiker begrenser seg til å studere den andel som jøden i betraktning av hans ånd og karakter, hans filosofis natur og hans religion måtte ha i revolusjonære prosesser og bevegelser.»

Hva Lazare helt klart mente, var at en mann som sa: «Jøden er den som forbereder, skaper intriger og er ledere av revolusjoner», begikk majestetsfornærmelse og kjetteri.

Det er imidlertid rent faktisk hva Disraeli sa (han kan til og med ha hatt et par dråper semittisk blod i årene, og dermed skilte han seg fra østjødene, som han siktet til): «Den veldige revolusjon ... utvikler seg *utelukkende under jødiske auspicier»* ... «*jøders innflytelse* kan spores i det seneste utbrudd av det destruktive prinsipp» ... «*menn av jødisk rase er å finne i toppen av hver eneste en av dem*.» [De hemmelige selskaper.]

Siden han selv var av jødisk herkomst, følte Disraeli det neppe nødvendig å understreke at mange jøder var likeså mye motstandere, som han selv, av «den veldige revolusjon» og av «det destruktive prinsipp». På hans egen tid ville dette ha vært innlysende, og han behøvde ikke å pansre sine ord imot de propagandister som i dag ville anklage ham for å belaste *alle* jøder ved sine henvisninger til «*jødiske* auspicier» og *jødenes* innflytelse (hvilket etter Lazares definisjon ville gjøre ham til «antisemitt»!).

Fra tiden omkring den franske revolusjon (der jøder som hadde bodd lenge i Frankrike advarte mot de nyankomne østfra, som skapte vanskeligheter i Elsass (Alsace)) motsatte de sefardiske jøder seg kraftig det ugressfrøet som blåste imot dem fra øst. Emansipasjonen hadde løst deres lenker. De hadde nå utsikt til å miste alt hva de hadde oppnådd, dersom «det ødeleggende prinsipp» – «arrangert» av den talmudiske sekt og ashkenazi-jødene i øst og skulle seire over Vesten. Disraelis advarsler henvendte seg til denne, den daværende dominerende sekt innenfor jødedommen, likeså mye som ikke-jøder; kanskje enda mer. De sefardiske jøder må også sies å ha lyttet bedre etter enn de ikke-jødiske masser rundt dem. Deres straff var utstøtelse. Gjennom en av de mest bemerkelsesverdige operasjoner som noen sinne er utført av statistikere på en gruppe mennesker, ble sefardiske jøder i løpet av hundre år erklært praktisk talt utdødde (som de «to forsvunne stammer» mange århundrer tidligere).

Kapittel 22 – Direktørene

Da det ble mulig å få øye på den jødiske ledelsen av verdensrevolusjonen ved midten av siste århundre, var den anført av ashkenazi-jødene, de slaviske jøder. Langt de fleste sefardiske (vestlige eller iberiske) jøder var sterkt imot dette. Den var rettet imot dem like mye som imot kristendommen, for emansipasjonen i Europa hadde ført til en betraktelig grad av assimilasjon i deres tilfeller. De var ved å slippe ut av klørne på judaismens (jødedommens) «eldste», som var ved å miste deres makt på grunn av jødisk integrasjon i menneskeheten. Atskillelse var viktig for den talmudiske jødedom, og integrasjon dødbringende for den.

Da kastet de «østjødene» seg inn i kappestriden. Østjødenes tilsynekomst faller sammen med begynnelsen av verdensrevolusjonen. Før den tid kjente Vesten kun til «jøder», og det var sefardiske jøder. Kastein sier, idet han henviser til den tidsperiode hvor Disraeli begynte å snakke om et jødisk lederskap av revolusjonen: «Fra da av er det mulig å tale om østlige og vestlige jøder.» Faktisk hadde de to forskjellige raser eksistert i omkring tusen år. Kastein sier her at de østlige jøder på dette tidspunkt trådte fram som en distinkt gruppe, som var mobilisert av den rabbinske regjering imot de emansiperte sefardiske jøder i Vesten og imot selve Vesten.

Inntil da hadde de vestlige jøder kun vært svakt bevisste om disse østlige jøder, og for det kristne Vesten var de ukjente. Deres kraft til å henge sammen og den energi som hadde hopet seg opp i dem gjennom mange århundrers rabbinsk absolutisme i ghettoene skulle, da de trengte inn i Vesten, gjøre dem til den sterkeste av alle krefter som påvirket det tjuende århundres hendelser. De var av godt materiale til det formålet de fikk stukket ut. De var rasemessig av barbarisk asiatisk opprinnelse, og i århundrer hadde de mottatt talmudisk trening med en ensretting så streng som noe eldgammelt orientalsk despoti.

I den store strategi som utfoldet seg i løpet av det nittende århundre, ble de anvendt til et dobbelt formål, og med dyktighet ble de brukt til å oppnå ting så selvmotsigende at deres parallelle prestasjoner ville ha blitt ansett for umulige av enhver rasjonell iakttaker, før dette faktisk skjedde. I selve Russland ble de anvendt som gruppe til å ødelegge emansipasjonen (for det ville ikke ha vært noe håp om å få Vestens emansiperte jøder tilbake, dersom disse hadde sett at også de østlige jøder ble emansiperte). For den omgivende verden ble de, til tross for at de selv blokkerte emansipasjonsprosessen i Russland, framstilt som ofre for en grusom «antisemittisk» forfølgelse, som ganske meningsløst nektet dem emansipasjon!

Med kontroll over de moderne medier til massepropaganda og massepåvirkning er det mulig å pådytte massene en masse falske inntrykk av at det som foregår andre steder, og under slike falske forutsetninger å bevege dem til krig. Opp til dette århundre (det 20.) begynte Vestens politikere regelmessig å holde bombastiske taler mot forfølgelse av jøder i Russland, mens de samme jøder under et jernhardt lederskap ble oppmuntret til å ødelegge emansipasjonen med alle midler.

Skulle leseren være i tvil, kan jeg tilføye at det bildet som her tegnes, er historisk autentisk og bekreftes av jødiske autoriteter. Blant andre sier Kastein: «Det store flertall av jøder yter *bitter, passiv motstand* mot alle forsøk på «forbedringer». Denne motstand var imidlertid ikke bare «passiv», men antok også dødbringende former. Dr. Chaim Weizmann er sannsynligvis

den beste autoritet for den perioden, og hans arbeider vil bli utførlig referert i det følgende. De ghettotilvante ashkenazi-jødene ble (både i deres kommunistiske og deres sionistiske organisasjoner) inspirert til å motstå emansipasjon på alle tenkelige måter (inklusive mord, som en siste utvei), mens historien om forfølgelser av dem ble banket inn i de vestlige jøders bevissthet som en skremmende advarsel, og inn i det kristne Vestens bevissthet som et rettmessig krav om redning.

De ikke-jødiske politikere i Vesten presenterte disse oppdiktede historier om deres befolkninger, for de hadde funnet ut at maktfulle jøder i alle land kunne hjelpe vennlige partier med penger, støtte fra pressen og stemmer. Hva de forlangte til gjengjeld var støtte til den gode sak, hjelp til de «forfulgte» jøder i Russland og til en «tilbakevending» til Palestina. I virkeligheten betydde dette at politikere som ville oppnå disse tjenester, måtte underordne nasjonale interesser to formål, som til slutt var ødeleggende for alle nasjonalstater: revolusjonen og ambisjonen om et landområde til den dominerende rase. Det var gjennom denne prosess, uttalte Disraeli i *Lothair* (1879), at «demokrati har degradert statsmenn til politikere». Det var også på den måten at massene ble innpodet legenden om vedvarende forfølgelse av jøder og om en iboende sykdom hos ikke-jøder (en epidemi som raserte på den tid i Russland, som het «antisemittisme»). Denne legenden tålte ingen motsigelser, uansett hvor godt motsigelsen var underbygget. En gang var det farlig å mene at jorden var rund, så de fleste var utad enige om at den var flat; denne tilstand ble gjenskapt ved hjelp av den talmudiske jødedoms propaganda i det nittende århundre med de resultater som vi har sett i dette århundre (det 20.).

De vestlige jøder var langt mindre mottakelige for disse to strømninger østfra, enn de vestlige politikere. Disse opprinnelige jøder, der den sefardiske tradisjon og arv fortsatte, beveget seg mot integrasjon eller i det minste mot en deltakelse i menneskeheten med færre gnisninger. De fryktet intuitivt det voksende presset fra Russland, husket den ulykkelige slutten på de lange, velstående århundrer i Spania, og hadde bange anelser om hva konsekvensene kunne bli. Jeg husker fra min egen tid i Europa hvordan de vestlige jøder mistrodde og fryktet disse østlige jøder fordi de i dem så spøkelset av en tvungen tilbake-vending til ghettoene og den rabbinske absolutisme. Tyske jøder hadde den gang for vane å referere til *«diese Ostjuden»* (disse østjødene) med avsky, og da østjødene etter Første Verdenskrig hadde banet seg vei fra Russland og Polen og inn i Tyskland, talte de med forakt om de jødene som levde der som *«diese Berliner»* (disse berlinere!).

I deres avsondrede tilholdssteder østpå satte jødedommens rabbinske ledelse seg fore å bruke disse judaiserte tatarer fra Russland imot de emansiperte jøder vestpå og imot Vesten selv. Jødedommens hemmelighetsfullhet har alltid gjort jødiske folketellinger umulige. Denne mangel på pålitelige tall for jødiske befolkninger satte den herskende sekt i stand til for et århundre siden, å påbegynne – og i våre dager nesten å ferdiggjøre – en forbløffende biologisk operasjon: De har transformert nesten alle jøder til ashkenazi-jøder!

Ved slutten av det 18. århundre var det de sefardiske jøder Vesten kjente til. De hadde arvet i det minste en svak tradisjon, en tynn tråd, som førte tilbake gjennom Spania til Afrika og som så fortapte seg i legender om kanaanittisk opprinnelse. I midten av vårt århundre ble disse jødene av jødedommens «eldste» erklært for nesten utdødde! En rapport som ble framlagt på Den andre sefardiske Verdenskonferanse, som ble holdt i New York i 1954, erklærte at verdens jødiske befolkning var på 11.763.491; at *kun* 1.744.883 (eller 15%) av disse

jødene var sefarder; og at *kun* 52.000 av disse sefardene levde i Europa (som tidligere *utelukkende* kjente til sefardiske jøder) og i den vestlige hemisfære som helhet.

Normale fødsels- og dødsrater kunne ikke ha utvirket denne magien. De sefardiske jøder er helt klart blitt erklært for «forsvunnet», liksom de ti israelske stammer for nesten tre tusen år siden, fordi de «har holdt opp med å tro på at de har en skjebne som er forskjellig fra deres medmenneskers». Ashkenaziene har blitt belønnet med arven fra Juda, «en eksistens som er fundamentalt forskjellig fra andre menneskers ... ingen assimilasjon med andre ... absolutt forskjellighet» – og nesten *alle* jøder har nå blitt erklært for ashkenazier! Slik har jødedommens «eldste» to ganger utslettet folkemasser med et pennestrøk. Sefardene er blitt utstøtt av samme grunn som israelittene ble det, men helt åpenbart lever de rent faktisk videre, noen integrert i menneskeheten, noen atskilt i den opprinnelige jødedom.

Østjødenes identifikasjon med verdensrevolusjonen for et århundre siden kan ikke ha skjedd ved et tilfelle eller ved en individuell opplæring, for de ble despotisk regjert. De østlige rabbinernes regime var nesten absolutt, og de ghetto-skapte samfunn adlød dere befalinger i alle hverdagslivets forhold, som å være lovgivere og øvrighetspersoner autorisert av Gud. I 1930-årene, da jeg så ganske mye av slike østjødiske samfunn i Polen og Rutenia [vestlige Ukraina], levde de stadig et liv i isolasjon, som det var umulig for vestlige mennesker å forestille seg inntil man så det. En massebevegelse av disse østjøder inn i den revolusjonære leir (eller annen leir) kunne ikke ha funnet sted uten rabbinsk ledelse, for straffen for ulydighet i disse talmudiske avlukker var fryktelig (jeg har sitert den jødiske autoritet, som bevitner at rabbinerne til tider oppmuntret til lynsjing, dersom de lokale forhold holdt dem fra åpenlyst å tildele den dødsstraff som Loven foreskrev).[9]

Derfor må massebevegelsen inn i den revolusjonære leir anses for å ha vært ledet fra høyeste sted i den jødiske regjering, som var forflyttet til Polen etter utvisningen fra Spania, og som forsvant ut av syne ved delingen av Polen i 1772. Sett i historisk perspektiv blir den store planens tredobbelte formål klart, og hendelser har demonstrert dette. Først ble det vendt opp-ned på emansipasjonen (og dermed jødisk assimilasjon i Vesten), og den herskende sekts overherredømme innenfor jødedommen forble intakt. Dernest kunne det gjennom revolusjonen tas hevn over kristendommen for utvisningen fra Spania, og kanskje for selve kristendommens eksistens (for det er faktisk denne *krenkelsen* som Talmud er svaret på). For

[9] Denne rabbinske administrasjon av den jødiske lov innenfor jødiske samfunn fortsetter i dag i Amerika, England og andre vestlige land. I 1955 var det en jødisk handelsmann i Leeds i England, som kom under jødisk mistanke om å ha tillatt en del av 223 gamle britiske tanks, som han hadde skilt seg av med, å nå fram til Egypt, en nabo til den sionistiske stat. Det ble ikke klaget over salg til noen andre land, og transaksjonen var, uten hensyn til bestemmelsessted, lovlig under britisk lov. Kun salget til Egypt ble brakt inn for en jødisk domstol, der presidenten uttalte til den engelske presse at dersom mannen ble frikjent, ville rettens dom «bli akseptert uten spørsmål fra det jødiske samfunn», men hvis han ikke ble det, «har vi som samfunn måter å håndtere en lovbryter på». Ordet «lovbryter» refererer til den jødiske rabbinerloven, der det var en åpen trussel at en mann som hadde «brutt loven» ville bli straffet uten hensyn til om han var skyldig eller uskyldig under loven i det landet hvor han var borger. I dette tilfellet gikk denne handlingen på tvers av landets øverste lover, både hva gjaldt utenrikspolitikk og nasjonalt forsvar, for utenrikspolitikk og nasjonalt forsvar kan ikke gjennomføres i nasjonal interesse dersom deler av samfunnet kan oppheve regjeringspolitikk ved å diktere hvilke land det kan selges våpen til – og ytterligere straffe autonomt utpekte «lovbrytere». Dette tilfellet var imidlertid kun spesielt i kraft av den offentlige omtale det fikk. Så vidt jeg kunne bedømme, vakte tilfellet ikke større oppmerksomhet, og hvis det gjorde, så fikk det ikke lov til å komme til uttrykk i avisene. Det var et eksempel på i hvilken utstrekning offentlig diskusjon eller kritikk av skritt tatt av jødedommens ledende krefter, var blitt brakt til taushet i Vesten i 1955.

det tredje ville revolusjonen fremme oppfyllelsen av Loven, som påbud ødeleggelse av hedningene og «det utvalgte folks» triumf, eller i hvert fall triumf for den sekt, som anvendte denne forførende betegnelse.

En ambisjon som kanskje ikke var helt bort i veggen blant jøder i det nære Østen i den relativt lite kjente verden i 500 f.Kr., ble således til stormannsgalskap i vår globale tid, som nå er vitne til et forsøk på å påtvinge hele verden en gammel stammelov, som er oppstått fra smålige stridigheter i små forhistoriske land. Ikke-jøden er tilbøyelig til å tro at Loven som styrer dette foretakende kan finnes i Toraen eller Det Gamle Testamente, som han deler med jøden, men dette er ikke sant. Det Gamle Testamente inneholder en opphøyet lov om rettferdighet og medmenneskelig atferd og inspirerte glimt av det universelle «alle menneskers bedehus». Denne loven ble avvist av Juda, og Toraen innbefatter de innskudd og annulleringer som opphever den. Den inneholder i hvert fall *begge deler*; det er to bøker og man kan velge den som man synes er Guds ord. Det er faktisk hva kristendommen gjorde; den tok fra Det Gamle Testamente og anvendte de delene av Toraen på seg selv som hadde en universell anvendelighet og ignorerte de levittiske tilføyelser, som opphevde de moralske bud.

Men den jødiske lov, under hvilken det østlige rabbinat førte østjødene inn i den revolusjonære leir, er Talmuds, som «den moderne jøde er et produkt av» (sitert fra Rodkinson ovenfor). Talmud inneholder ikke noen opphøyet lov om rettferdighet, som skal anvendes på *alle* mennesker, men framhever troen på Molok uten universelt sikte: Det er *en* bok, ikke to. Det er det kompromissløse svar på kristendommen: Rettesnorene for rettferdighet, for likhet eller barmhjertighet mot sin neste er ikke bare uanvendelige mot den kristne, men innebærer en forbrytelse for enhver som gjør noe annet. Talmud forbyr uttrykkelig å redde en ikke-jøde fra døden ... å gi tilbake mistet eiendom osv. til ham, å ha medlidenhet med ham» (sitert fra den tidligere rabbiner Drach ovenfor). Dette var de slaviske ashkenaziers lov i ghettoene; disse ashkenazi-jøder ble under streng ledelse opphavsmenn til verdensrevolusjonen; og ifølge de jødiske autoriteter utgjør ashkenaziene nå «jødene» - eller 85 prosent av dem.

Slik utdannet en mektig og hemmelig sekt, som nesten var ukjent for omverdenen, en kompakt menneskemasse et sted i Russland, til angrepet på de kristne nasjonalstater og på Vesten; og i det nittende århundre begynte sekten å slippe løs den kraften den hadde samlet opp. I de neste hundre og femti år (inntil i dag, 1956) har den revolusjonære kraft virket med stadig større effekt i nedbrytingen av Vesten, idet den alltid fulgte den opprinnelig plan, den som ble avslørt i Weishaupts papirer, og «personer av jødisk rase» ble konstant funnet som dens ledere. Resultatene har vist seg: Europa, som en gang var en landmasse av velstående og virile nasjonalstater, er nå et sted fullt av forvirrede mennesker som kjemper for å komme ut av den nye – mørkets – tidsalder og tilbake i lyset. Virkningene har bredt seg langt ut over Europas grenser. Disraelis «ødeleggende prinsipp» viser seg i dag over hele verden. Kanskje vil det gå enda hundre år før den kraften som er sluppet løs, er brukt opp, og ashkenaziene (som sefardene før dem) finner søkningen mot resten av menneskeheten for sterk, slik at kabbalistenes drøm om verdensherredømme til slutt forsvinner.

Under Loven var denne ødeleggelse ikke et mål i seg selv; den var et middel *på veien* til det målet som denne loven foreskrev. Utslettelsen av nasjonalstatene skulle være forstadiet til etableringen av den triumferende sionistiske nasjonalstat; den som tilhørte det utvalgte folk i deres forjettede land. Derfor ble det i midten av det forrige århundre sluppet enda en

kraft løs i form av en annen gruppe østjøder fra de Talmud-regjerte områder, hvorfra verdensrevolusjonen fikk sin form og drivkraft.

Det var sionismen som ideologi og kraft som ble satt i gang for å oppnå «tilbakevending» og legge grunnlaget for nasjonalstaten over alle nasjonalstater i Palestina. Denne bestrebelse og dominerende kraft holdt i hundre år skritt for skritt tritt med revolusjonen, og den ene kunne ikke ha klart seg uten den andre. Resultatet er klart synlig: «Tilbakevending» *er* oppnådd, og det utvalgte folks nasjonalstat *har* blitt grunnlagt. Samtidig er andre folkeslags nasjonalstater, og de raser som er utenfor Loven, blitt redusert eller utslettet. Den dominerende kraft korrumperte disse landenes regjeringer på høyeste nivå. Den revolusjonære kraft undergravde deres fundamenter på nederste nivå.

Da Kastein hadde bekreftet at den jødiske regjering («senteret») med dets ubrutte, mer enn to tusen år lange historie) «opphørte med å eksistere» etter delingen av Polen i 1772, noterte han at ett hundre år senere eksisterte det en «jødisk internasjonale».[10] Han mente tydelig nok at den jødiske regjering over *jøder*, hadde gitt plass til en jødisk regjering *over regjeringer,* og det er helt klart sant i vår tid.

Disraeli snakket om «et nettverk» av revolusjonære organisasjoner som dekket jorden som et system av jernbaner. Det er den perfekte beskrivelse av den destruktive mekanisme som ble konstruert. For å nå det overordnede mål skulle det være et annet slags nettverk øverst, og skjønt Disraeli ikke brukte ordet «nettverk» i dette tilfelle, antydet han det da han sa: «Verden regjeres av helt andre personer enn hva de mennesker tror som ikke kan se inn bak kulissene.» Det er utvilsomt den «jødiske internasjonale» Kastein snakker om, en liga av maktfulle og rike mennesker på toppen, og under hvis autoritet først konger og prinser, og siden presidenter og politikere fant seg selv.

Disse to maskiner arbeidet parallelt, hver fremmet den andres målsetning. I deres håndtering av folkemassene var de ikke-jødiske regenter tvunget av trusselen om revolusjon nedenfra til å gi fra seg stadig mer autoritet, inntil de falt. Gjennom deres håndtering av andre land i de kriger som det førte til, var de tvunget av økonomiske hensyn til å støtte prinsippet om «tilbakevending» til Palestina. Ikke-jøder spør ofte hvorfor rike mennesker skulle støtte revolusjon. Disraeli stilte det samme spørsmål, for selv å gi svaret: «De ønsker å ødelegge kristendommen.» Han visste nøyaktig hva han talte om; for ikke-jøden blir svaret kanskje mer forståelig når det tilføyes at jødene kun følger talmudisk lov, som krever ødeleggelsen av hedenske nasjonalstater som forspillet til deres triumferende «tilbakevending».

Slik utgjør historien om oppveksten av sionismen fra de russiske ghettoer, og det fine samspill mellom de to kreftene: den ene, som snor seg om Vestens regenter, og den andre, som underminerer nasjonalstatenes struktur, det neste kapittel i Kontroversen om Sion.

[10] Samarbeidende «rabbinater» i primært USA (New York, Washington), men også øvrige verden og «Israel», med nøyaktig sammensetning stadig delvis ukjent. Sannsynligvis er jødiske toppfolk i USA's finansverden, politikk og medier blant medlemmene, uansett om de er ateister eller troende jøder (2013).

Kapittel 23 – «Profeten»

Det nittende århundre beveget seg ubønnhørlig imot avvisning av Sanhedrinets innrømmelser til Napoleon, og imot enda en gang å isolere jødene, og imot en gjenetablering av den teokratiske stat i staten, den faren som Tiberius hadde utmalt før den kristne æra begynte. Kampen sto ikke mellom «jødene» og «ikke-jødene». Liksom den dagen for så lenge siden da perserkongens soldater hadde satt Esra og Nehemias i stand til å påtvinge judeerne «den nye lov», sto den atter mellom på den ene siden noen jøder og ikke-jøder, og på den andre siden noen jøder og andre ikke-jøder. Det merkelige har alltid vært at ikke-jødiske herskere ved slike vendepunkt allierte seg med jødedommens herskende sekt imot de jødiske masser, og slik imot deres eget folk, blant hvilke de fostret opp den ødeleggende kraft. Dette paradoks gjentok seg i det nittende århundre, og ble årsaken til den kulminasjon i våre dager som alle nasjoner er sterkt involverte i.

Vestens politikere, som en sveitsergarde, meldte seg inn i sionismens tjeneste, og medvirket til at de emansiperte jøder ble «nullstilt» ved å bli oppslukt i mengden av ikke-jøder. La oss stanse opp og se på «de liberale» i det nittende århundre, som ved å tilslutte seg sionismen satte den i stand til å bryte ned nasjonene.

De kan best studeres ved å iaktta grunnleggeren av deres linje, «Profeten» alias Henry Wenthworth Monk, kun husket av få i dag (han gjorde selv krav på denne tittel, som Amos i sin tid sint hadde avvist). Monk var prototypen på det tjuende århundres amerikanske president eller britisk statsminister, selve modellen for en vestlig politiker.

For å kunne beskrive denne mannen, må man gjenopplive alle tanker og impulser fra det siste (19.) århundre. Det er nylig nok til at forsøket er mulig. Emansipasjonen skapte en kultur der enhver udisiplinert tenker kunne innbille seg å være en stor leder for en sak. Det trykte ord gjorde det mulig for demagoger å spre forvirrede tanker, og forbedrede muligheter til å reise hurtig og langt fikk dem til å søke etter årsaker langt fra deres hjemlige horisont. Ansvarsløshet kunne gjelde som kristen barmhjertighet når man beskyldte sin neste for likegyldighet overfor etiopiske foreldreløse barns skjebne, og hvem ville umake seg med å undersøke kjensgjerningene? Dickens beskrev typen i Stiggins, med hans selskap som skulle skaffe negerbarn anstendige lommetørklær; Disraeli bemerket at kullminearbeidernes fryktelige forhold i Nord-England var «unngått Selskapet til Avskaffelse av Negerslaveriets oppmerksomhet».

Den nye måten å oppnå offentlig anerkjennelse på var for lett til at slike irettesettelser skulle kunne avskrekke dem som var fristet av den tillokkende betegnelse «liberal», og snart fylte det brennende ønske om reform den liberale leir, som ikke kunne risikere et tomrom. «Menneskerettighetene» måtte bekreftes. Og urettferdighetene som ble tilbake, var lettest å oppdage blant fjerne folkeslag (jo lenger vekk, jo bedre). Det var selvrettferdighetens blomstringstid for dem som kun ville andre det beste og var likeglade med hvor mye ondt de gjorde under denne fanen. De gode grunnla en generasjon og en industri (for dette kall var ikke uten materiell belønning, heller ikke uten bifallsytringer). I frihetens navn skulle disse mennesketyper i våre dager komme til å bifalle og hjelpe til med å sørge for at halve Europa atter ble slavebundet.

Det var inn i en slik tid Henry Wentworth Monk ble født (i 1827) på en nybyggerfarm ved den den gang så fjerne Ottawaelven i Canada. Da han var sju år, ble han revet bort fra venner og slekt og transportert til Bluecoat-skolen i London, den gang et strengt sted for et ensomt barn. Guttene bar den tidens uniform (Edward VI), lang, blå frakk, prestetørkle, gule strømper og sko med spenner. De levde som en sekt for seg, spiste som munker og svært lite, spanskrøret ble ikke spart, og de ble strengt trent i den hellige skrift.

Den unge Monk hadde derfor mange følelsesmessige behov som skrek etter tilfredsstillelse, og hans barnesinn, som ble så flittig fylt opp med Det Gamle Testamente, begynte å finne moderne anvendelser for det. Han regnet ut at Esaias med «hurtige dyr» måtte mene «jernbaner», og med «hurtige budbringere» måtte mene «dampskip». Deretter falt det ham inn i denne tidlige alder, at han hadde funnet nøkkelen til «profetiene», og kunne fortolke Guds hensikt i forhold til nåtiden. Han ignorerte de israelittiske profeters og Det Nye Testamentes advarsler mot nettopp denne fristelsen. Hva han fant, var simpelthen det levittiske presteskaps lære om at en dag ville hedningene bli ødelagt, og det utvalgte folk atter samles i dets opphøyde kongerike i det forjettede land.

Menn av rang og innflytelse lekte også med denne ideen om at tiden var kommet da de skulle treffe Guds beslutning. Da Monk var elleve, foreslo en lord Shaftesbury at stormaktene skulle kjøpe Palestina av Sultanen og Tyrkia og «gi det tilbake til jødene». England hadde da en statsmann, lord Palmerstone, som ikke lot seg påvirke av slike påfunn, og ikke noe ble gjort. Men den unge Monk hadde fått en idé, og Profeten oppsto. Deretter hadde han ingen annen interesse i livet inntil det ble avsluttet seksti år senere!

Da han var fjorten år fikk han en spesiell ferie for å kunne overvære en preken av «den første engelske biskop i Jerusalem» (hvis navn har gått over i historien som Solomon Alexander). Den lille gutten vendte tilbake til skolen med strålende øyne og dedikerte sitt liv til formålet å levere Palestina til en gruppe mennesker som var ham fullstendig ukjente, uten hensyn til dem som allerede bodde der. Ideen tillot ham ikke å slå seg ned på sin fars kanadiske farm da han kom tilbake til den. Den leveveien sto mellom ham og den kristne prestegjerning som han var kandidat til. Han fordypet seg i Det Gamle Testamente og fant ut av at det kun var en kode, som ble avslørt for hans øyne.

Slik falt han i den uerbødighetens felle som studiet av de levittiske skrifter noen ganger forårsaket hos dem som beskriver seg selv om kristne, og allikevel ignorerer Det Nye Testamente. Når de først aksepterer den tanken at forutsigelsene skal oppfylles *bokstavelig*, underkaster de seg faktisk den jødiske lov som en politisk kontrakt, som ikke overlater noen som helst handlefrihet til Gud; med unntak av *tidspunktet* for dens oppfyllelse. Derfra går de i ett hopp videre til den konklusjon at *de* kjenner tiden (som Gud sannsynligvis har glemt). På dette stadium tror slike mennesker at de er Gud. Det er til det en slik prosess nødvendigvis må føre dem: fornektelse av kristendommen og av all guddommelighet. Det er en form for bespottelse, som alle ledende politikere i Vesten i dette århundre har gått med på. Monk var bare den første blant mange.

Selv i sitt fjerne kanadiske hjem fant han andre profeter. En amerikansk jøde, en viss Mordecai Noah, forsøkte seg med å bygge en «tilfluktsby» på en øy i Niagara-elven, en slags forberedelse til en «tilbakevending». Hva de nordamerikanske jødene skulle flykte fra, inntil de kunne «vende tilbake», visste bare han. Likeledes ble en Warder Cresson, den første konsul for De Forente Stater i Jerusalem, så ivrig etter «gjenreisningen» [av Sion] at han konverterte

til jødedommen og utga en bok, *Jerusalem, Sentrum og Glede for hele Verden*. Da han kom tilbake til Amerika, forlot han sin ikke-jødiske kone, forandret sitt navn til Michael Boas Israel, og dro til Palestina der han giftet seg med en jødisk jente, som han bare kunne kommunisere med ved hjelp av tegn og fakter.

Alt dette oppflammet Monk enda mer. Han besluttet i gammeltestamentlig stil at han ikke ville klippe sitt hår eller smykke seg før «Sion er gjenreist». Ettersom hans hår vokste frodig, ble han riktig hårfager. Og da han solgte sin lille eiendom og deretter aldri arbeidet mer, var han resten av sine dager avhengig av andre. Da han ble tjueseks reiste han av sted mot Jerusalem og nådde fram etter mange strabaser. Da han ikke hadde annet enn det lange hår og et lurvete utseende å bakke opp sitt budskap med, fikk han få tilhengere.

Monk ville nok ha forsvunnet ut av historien på dette tidspunkt hvis det ikke hadde vært for et tilfeldig møte, som gjorde ham offentlig kjent. I dette verdenskrigenes århundre med transkontinentale og -oseaniske prosjektiler med masseødeleggende sprengkraft, syntes det nittende århundre å ha vært en stabil og fredelig periode uten frykt for morgendagen. Den som studerer især denne kontrovers om Sion, vil bli forbauset over hvor mange velutdannede mennesker som synes å ha levd i frykt for utslettelse, og som besluttet at de bare kunne finne frelse hvis en gruppe av planetens innbyggere ble transportert til Arabia. Profetens veier krysset en annen av disse fryktsomme menneskers ferd.

En ung engelsk maler, Holman Hunt, dukket opp i Jerusalem. Han var også åpen for en «sak», for han utkjempet en ung kunstners typiske kamp mot akademikere, og det gir en lettantennelig sinnstilstand. Han hadde dårlig helbred og trodde ofte at han var døden nær (han ble åttitre). Han hadde nettopp malt *The Light of the World* (Verdens Lys), som forestilte Jesus med en lampe i hånden ved synderens dør, og det plutselige syn av den skjeggete Monk talte til hans fantasi. Han grep ivrig ideen om å true menneskeheten (inklusive akademikere) med utslettelse, dersom de ikke fulgte profetien.

Så disse to, Profeten og før-Rafael'itten, brygget sammen en plan som skulle sjokkere den ellers så likeglade verden. Monk beskrev «syndebukken» for Homan Hunt som symbolet på menneskehetens forfølgelser av jødene. De ble enige om at Holman Hunt skulle male et bilde av «syndebukken», og at Monk samtidig skulle skrive en bok som forklarte at tiden var inne til at de forfulgte skulle restitueres til profetienes oppfyllelse [dvs. til Palestina].

Faktisk var syndebukken et sinnrikt levittisk påfunn, hvorved presten fikk makt til å tilgi menighetens dens synder ved å ta to geitekillinger, drepe det ene som sonoffer og drive det andre ut i villmarken for å bøte med sine lidelser for «alle deres lovovertredelser og alle deres synder ... og la dem komme over geitas hode». Profeten og Holman skapte menigheten om til det motsatte. Syndebukken *for* jødenes synder ble symbolet på jødene selv; og dyrets slaktere, de levittiske prester, ble framstilt som de ikke-jødiske forfølgere.

Holman Hunt gikk i gang; dette var en flott mulighet til både å lange ut etter det kongelige akademi («problembilder») og å identifisere seg selv med saken. Hans bilde ville tale sitt eget språk, og det ville bli fulgt opp av Monks skrevne ord. Bildet og boka, symbolet og fortolkningen. Herolden og Profeten forestilte seg at når verden først så «Syndebukken», ville Monks åpenbaringens ord finne tilhørere, som da ble oppmerksomme på egne overtredelser og ivrige etter å gjøre bot.

En beduin observerte Hunt, som var iført arabiske klær og hadde brakt med staffeli og rifle, i ferd med å drive ei hvit geit i retning av Dødehavet. Holman Hunt malte et framragende

bilde av en geit (faktisk av to geiter, da den første geita på grunn av hans ekstreme nidkjærhet døde, og en stand-in måtte finnes). For å gjøre det hele mer effektfullt ble det hentet et kamelskjelett fra Sodoma og framskaffet et geitekranium; og disse rekvisitter ble arrangert i bakgrunnen. Bildet formidlet i høy grad det inntrykk at levittene må ha vært grusomme i troen på at dyrets lidelser kunne rense deres folk for lastefullhet (dyrets kvaler ble fullt ut skildret i det grafiske uttrykk). Holman Hunt tok bildet med til England etter først å ha sverget sammen med Monk, at han ville vie sitt liv til «å gjenreise tempelet, avskaffe krig blant mennesker og sikre gjenkomsten av Guds Rike på jorden». Det finnes neppe noen annen maler som har hatt så vidtrekkende hensikter med sin kunst.

Monk produserte så sitt verk: *«Simple Interpretation of the Revelation»* (enkel fortolkning av Åpenbaringen), og det felles foretaket var ferdig. Nå skulle verden bare reagere. I denne første bok forsøkte Monk stadig å kjede sammen levittisk politikk med de kristne doktriner. Historisk fortsatte han å være på sikker grunn; han pekte helt korrekt på at «de ti stammer» ikke kunne være forsvunnet, men levde videre som en del av menneskeheten. Dette førte ham til en personlig «fortolknng» som gikk ut på at «de sanne israelitter», jøder og kristne, skulle reise tilbake til Palestina og etablere en mønsterstat der (her var han langt fra bokstavelig sionisme, og løp virkelig en risiko for å bli utropt til «antisemitt»). Hans framstilling av konsekvensene var ren demagogi. Men hans påstand var at hvis visjonen hans ble realisert, ville krig opphøre. Og så fulgte den altavgjørende idé (og gad vite hvor Monk fikk den fra ...?): En internasjonal regjering skulle etableres i Jerusalem. Her rammet Monk inn sionistenes virkelige hensikt. Monk kunne få sin bok trykket gjennom en bekjent som han hadde fått gjennom Holman Hunt, en John Ruskin. Det var en kjent kunstkritiker, som overtalte forleggeren Constable til å trykke boka. Den skapte (som tilfellet var med bildet) ikke den forventede effekt, men Ruskin hjalp Profeten med penger, og på andre måter, og reddet ham derfor fra glemselen.

Også Ruskin var et produkt av tidlig press og indre skuffelser. Liksom Wilkie Collins (en framragende håndverker, som ikke ville være tilfreds med å skrive gode romaner og forgjeves prøvde å etterligne Dickens' talent for å skape moralsk indignasjon) var han ikke tilfreds med å bli på det feltet der han var eminent, men var alltid klar til å være forkjemper for (og mindre klar til å undersøke) hva som helst som liknet et moralsk korstog. Liksom Monk hadde han terpet Det Gamle Testamentet som barn (men sammen med en besatt puritansk mor) og han hadde gjentatte ganger opplevd ulykkelig kjærlighet, noen ganger i en ydmykende grad. Han søkte derfor alltid etter avløp for ubrukte følelsesmessige impulser. Han fryktet livet og framtida, slik at Profetens uopphørlige advarsler om Herrens vrede gjorde ham nervøs og fikk ham til å gripe i fôret. Han hadde mange tilhengere, og kom til å ligge under for den samme ugudelighet som Monk og Holman. Som hans biograf (Besketh Pearson) sier: «Han bukket under for illusjonen som er felles for alle Messiaser, at hans ord var Guds», og til slutt tapte han fullstendig fornuften. Men da hadde han satt Profeten i stand til å bringe sitt budskap videre.

Etter fiaskoen med Monks bok forsøkte Holman Hunt seg igjen. Han begynte på et bilde av Jesus i synagogen, i ferd med å lese de messianske profetier og med å kunngjøre at de var oppfylt i og med ham selv. For å gjøre meningen klar, brukte han Monk som modell for Jesus, og de «eldstes» indignasjon skulle symbolisere verdens avvisning av Profeten. Holman Hunts utkast til dette maleri finnes i Det Nasjonale Galleri i Ottawa, og viser Monk som holder Bibelen i den ene hånden (åpnet ved Johannes' Åpenbaring) og i den andre: Et eksemplar av

London *Times*. (Jeg jobbet isolert som en munk i Montreal, ganske tynget av arten og vekten av min oppgave, da jeg oppdaget bildet, og mine naboer ble nå overrasket over de høye lyder av munterhet som trengte ut fra det ellers så stille rommet der en tidligere korrespondent ved *The Times* satt bøyd over sitt arbeid.)

Deretter fikk menneskenaturen langsomt overtaket. Holman Hunt solgte et bilde av *The Finding of Christ in the Temple* for 5.500 engelske pund, og hans bitterhet over livet (og akademikere) ble mildnet. Han kunne ikke ta den lurvete profet med til de fine hus, som f.eks. Val Prinsep og Tennyson. Ruskin hadde det travelt med ulykkelig kjærlighet og hadde også begynt å bli skeptisk. Ikke desto mindre kunne disse to fastboende menn ikke helt glemme Profetens advarsler om at de ville bli utslettet dersom de ikke snart iverksatte jødenes tilbakevending til Palestina. Han fortalte dem hele tiden at «tiden var inne» og påpekte en krigsepisode i Afrika eller Lilleasia eller på Balkan eller i Europa som begynnelsen til slutten; sammenstøt og småkriger var det aldri mangel på. Til slutt lagde Holman Hunt og John Ruskin en plan som syntes egnet til å dempe deres frykt og samvittighetsnag – og hjelpe dem av med Profeten; de oppmuntret ham til å dra til Jerusalem og (i likhet med Sabbati Zevi) å proklamere Tusenårsriket!

Han var like ved å dra av sted, da enda en krig brøt ut, noe som forvirret ham totalt, fordi den ikke foregikk på noen av de steder hvor han i sine fortolkninger av profetiene hadde forutsagt begynnelsen til slutten. Det var faktisk i det området hvorfra frelsen skulle komme, ifølge hans offentliggjorte fortolkninger, nemlig i Amerika.

Etter å ha kastet et blikk på autoritetene, meddelte Profeten at han hadde funnet feilen i sine beregninger: Borgerkrigen var i virkeligheten det stor varsel. Nå måtte det gjøres noe med Palestina med det samme! John Ruskin sa fra. Hvis Profeten virkelig var profet, sa han, så skulle han skynde seg til Amerika, før han dro videre til Jerusalem, og nedkalte et tegn på himmelen som kunne stoppe borgerkrigen. Han, Ruskin, skulle nok betale reisen. Og så dro Profeten av gårde for å stoppe borgerkrigen.

Den gang var det fremdeles et krav i Amerika at en republikansk president skulle være tilgjengelig for alle, og Abraham Lincoln var derfor beleiret tre av ukens dager. En dag, da presidentens dører var åpne, ble Profeten feiet inn, sammen med en flokk som besto av proteksjons-ansøkere, bønneskrift-bud og turister.

Hans utseende skaffet ham en kort samtale med presidenten. Lincolns forpinte øyne stanset ved synet av noe som tittet fram fra underskogen. Han spurte hvem den besøkende var, og fikk vite at han var en kanadier som var kommet for å gjøre ende på krigen. Da han ble spurt om hva han ville foreslå, oppmuntret Profeten til å akseptere Sørstatenes løsrivelse, et forslag (berettet Monk) som syntes å more presidenten». Lincoln spurte: «Synes ikke kanadiere at min Emansipasjons-erklæring er et stort skritt fremad i verdens sosiale og moralske utvikling?»

Monk hevdet at dette ikke var nok: «Hvorfor ikke følge emansipasjonen av negeren opp med noe enda viktigere: emansipasjon av jødene?» Lincoln ble forbauset (jødene hadde alltid vært emansipert i Amerika), og spurte forbløffet: «Jødene, hvorfor jødene; er de ikke allerede frie?»

Monk svarte: «Jo visst, president, den amerikanske jøde er fri, og det er den britiske jøde også, men ikke den europeiske. I Amerika lever vi så langt vekk at vi er blinde for hva som skjer i Russland og Preussen og Tyrkia. Det kan ikke bli varig fred i verden før de siviliserte nasjoner

anført av, håper jeg, Storbritannia og De Forente Stater, soner for hva de har forbrutt seg mot jødene, for deres to tusen års forfølgelse, ved å gi dem deres nasjonale hjem i Palestina tilbake og gjøre Jerusalem til hovedstad i en gjenforent kristenhet.»

Det var karakteristisk at Monk aldri hadde vært i «Russland, Preussen eller Tyrkia»; han var den «liberale» type. I Russland motsatte det talmudiske rabbinat seg emansipasjon med alle midler, og to år før Monk besøkte Lincoln, var tsar Alexander II blitt myrdet da han sendte ut meddelelsen om en parlamentarisk forfatning. I Preussen *var* jødene emansipert og var av nettopp denne grunn gjenstand for angrep fra jødene i Russland. Jødene under tyrkisk regjering (som undertrykte *alle* undergivne nasjonaliteter helt upartisk) var allerede *i* Palestina, og kunne derfor ikke lett bringes tilbake dit.

På Lincolns tid var tanken ny om at alle kriger, uansett hvor de ble kjempet eller av hvilken grunn, burde dreies i retning av å etablere en jødisk stat i Palestina, så presidenten moret seg igjen. (I dag er denne filosofi generelt innpodet, og har blitt gjennomført i praksis, som de to verdenskrigene har vist.)

Lincoln var midt i den grusomste borgerkrig i Vestens historie inntil da, og da han var en rådsnar mann og vant til å ha med plageånder å gjøre, og kvittet seg med Profeten med en vennlig spøk: «Min fotlege var jøde,» sa han, «og han har så ofte fått meg på benene igjen, at jeg ikke ville ha noe imot å gi hans landsmenn fast grunn under føttene.» Så minte han Monk om krigen som var i gang, og ba ham vente til den var slutt: «Så kan vi igjen begynne å ha visjoner og drømmer.» (Dette var også et interessant emne for diskusjon: Var bruken av denne frase tilfeldig eller tilsiktet? Lincoln visste helt sikkert hvilken skjebne Det Gamle Testamente bestemte for «falske profeter og drømmere».)

Monk vendte tilbake til London, og Ruskin betalte hans reise til Palestina. Da han ankom der i 1864, ble han straks deportert som uønsket. Lutfattig tok han hyre på et skip som skulle til Boston, led skipbrudd og svømte i land. Han ble kastet opp på stranden, blødende og nesten naken, og da han lignet en bjørn, ble han i halvmørket skutt som en slik av en farmer. Sjokket ga ham hukommelsestap, og i den tilstand nådde han til slutt hjem. Han kom til hektene i løpet av noen år, og gjenopptok straks sine tvangstanker. «Ulykkesdagen», som var blitt forutsagt for så lenge siden, var enda ikke kommet; planeten ble på sin vanlige plass. Han undersøkte profetien igjen og besluttet at han hadde tatt feil, da han anbefalte foreningen av jøder og kristne i den verdensstat som skulle etableres i Jerusalem. Nå kunne han se at det Gud først skulle gjøre var å sette jødene i besittelse av Palestina, *og så etablere en verdensomspennende organisasjon med makt til å gjennomtvinge nasjonenes underkastelse av dens lov.*

Etter et langt liv hadde Monk slik snublet over den åpenbare politiske plan for verdensherredømme, som man finner i Det Gamle Testamente, og han trodde stadig at han fortolket guddommelige profetier. Det er ingen tegn på at han noensinne kom i kontakt med de innvidde og «de opplyste» ('illuminerte') i den store plan. De eneste jødiske penger han vites noen sinne å ha mottatt, var en gave på fem pund, «hvis du er i personlig nød». Han foretok seg alt i selskap med – og på bekostning av – forvirrede ikke-jødiske «liberale».

Han var glemt i Ottawadalen da hans håp (det ordet er man nødt til å bruke) om at «ulykkesdagen» endelig var kommet, ble gjenopplivet i 1870 av en enorm skogbrann. Han oppfattet den som et tegn fra himmelen om at tiden var inne. På en eller annen måte lykkes det ham å komme til London, til Hunt og Ruskin, som hadde trodd at han var død. Ruskin gjorde kur til Rose La Touche, så han var i denne perioden uimottakelig for advarsler om

dommedag og skrev til Profeten: «Jeg anerkjenner det vidunderlige i mye av det du forteller, men jeg tror rett og slett ikke på at du kan forstå så mye om Gud når du forstår så lite om mennesker ... du synes for meg å være gal, men det kan også godt være at jeg selv er det.» (Disse siste ord var dessverre profetiske.)

Slike formaninger var ikke noe nytt for Profeten. Hans slektninger og venner hadde ustanselig tigget og bedt ham om å kaste et blikk omkring seg hjemme, hvis han følte trang til å forbedre menneskeheten: De kanadiske indianernes eller sågar kanadiernes skjebne, kunne forbedres. For en mann som hadde nøkkelen til guddommelige åpenbaringer, var slike råd helligbrøde, og Monk fikk langt om lenge via forskjellige pamfletter ut ideen om en «Gjenreisning av Palestina Fond». Til det formålet lånte han en av Ruskins ideer, opprinnelig ment som en hjelp til Ruskins eget land; nemlig den at rike mennesker skulle gi en tiendedel av deres inntekt til formålet å inneholde engelsk uoppdyrket land. Monk besluttet at denne tiendedelen skulle tjene et bedre formål: «tilbakevending!»

På dette tidspunkt (1875) var Ruskin igjen brakt fra konseptene, først på grunn av Rose La Touch's død, og deretter på grunn av utsikten til enda en krig i det fjerne (denne gang en britisk-russisk). Profeten hadde allikevel rett: «Ulykkesdagen» var kommet. Ruskin underskrev Monks manifest og dedikerte en tiendedel av sin inntekt til Profetens fond til oppkjøp av Palestina, mens de engelske ødemarker forble uoppdyrkede. Da dette var gjort, skulle det sammenkalles til en kongress av alle nasjoner, som skulle etablere en verdensføderasjon i Jerusalem.

Profeten, som nå var kommet på fote igjen, fikk ytterligere hjelp av Laurence Oliphant, en viktoriansk selskapsløve, som han fikk mulighet til å møte mens han bante seg vei over Amerika som vagabond. Oliphant var en annen slags mann, en modig og kynisk eventyrer. Ideen om å kjøpe Palestina tiltalte ham, men han gjorde seg ingen illusjoner. Han skrev til Monk: «Man kan reise et hvilket som helst beløp til formålet på grunn av folks tro på at de dermed vil oppfylle profetiene og forårsake verdens ende. *Jeg vet ikke hvorfor de er så ivrige etter dette, men det gjør spekulasjon i det lett.»* Som vi ser, gjorde ikke Oliphant seg umake med å skjule sin forakt for Profetens budskap.[11]

I 1880 ble Holman Hunt, som igjen led av sviktende helse, så sjokkert over små krigsepisoder i Egypt og Sør-Afrika at han trodde at slutten var nær. Han sluttet seg til Monk om å sende ut et manifest som kom planene om den sionistiske verdensregjering i dette århundre i forkjøpet. Det hadde tittelen «Avskaffelse av nasjonal krigføring», og ba alle mennesker av god vilje om å gi en tiendedel av deres inntekter til virkeliggjørelsen av «Guds Rike» i form av en verdensregjering etablert i Palestina. Den skulle hete *«De Forente Nasjoner»* og anbefalte at pengene skulle gis til Monk, så han kunne kjøpe Palestina.

Det ble avslutningen. Ruskin, som var ved å nå sitt livs sluttfase, nektet plent å ha mer med fantasifostre å gjøre. Oliphant falt fra. «Israels Bank» ble ikke til noe. Samuel Butler viste

[11] Oliphant berørte her et interessant punkt. En av fortolkningene av de mangfoldige profetier er at verdens ende vil følge jødenes «tilbakevending» til Palestina, slik at folk som fremmer denne migrasjon mener å være med på å bestemme når Jehova vil gjøre en ende på planeten. Samme forundring som Oliphant ga uttrykk for, følte også av en fransk politiker ved Fredskonferansen i 1919, så han spurte Balfour hvorfor han var så ivrig etter å skape denne jødenes «tilbakevending» til Palestina; hvis det virkelig var oppfyllelsen av profetien, så betydde det jo at verdens undergang ville følge etter, hvortil Balfour uanfektet svarte: «Nettopp, det er det som gjør det så interessant.»

Profeten døra. Selv Holman Hunt ba ham til sist om å predike: «At der *finnes* en Gud i himmelen, som vil dømme alle mennesker på jorden» og han, Monk, skulle holde opp med å gi seg ut for å være Gud. Jødene mente noe liknende; én sa: «Våre forfedres land er dødt, og Palestina er dets grav ... *å forsøke å danne en nasjon av jødedommens mangespråkede folk i dag ville bli en total fiasko.»*

Monk var redningsløst fortapt. I 1884 vendte Bluecoat-gutten tilbake til Ottawa for siste gang og tilbrakte sine siste år med å agitere, dele ut pamfletter og predike for medlemmer av det kanadiske underhus, når de mellom møtene satt i sine hager ved Ottawaelven. De lyttet til ham med vennlig overbærenhet. Seksti år senere skulle kanadiske ministre i Ottawa og New York komme til å gjenta alt hva Monk hadde sagt, som ubestridelige prinsipper for overordnet politikk, og ingen medlemmer kom da med innsigelser.

Monks liv var elendig og ble ikke formidlet av noen sann tro eller virkelig misjon. Jeg har gitt videre denne beretning for å vise hvor falsk og løgnaktig man anså det store prosjekt for å være, og hvor villedte de mennene var som tok det på seg, ikke minst på bakgrunn av det forrige århundre [det 19. århundre]. Sionismens utopi om en despotisk verdensregjering åpenbarer seg avkledt når Monk og hans venner deklamerte ideologien fra scenen. Det hele blir til en pittoresk komedie; en farse, ikke fordi forsøket mislyktes, men fordi grunnlaget er useriøst. Ideen kunne ikke gjennomføres i virkeligheten, fordi dens konsekvenser ikke var blitt tatt i betraktning. Hvis de var det, ville de ha avslørt en katastrofe. Med bakgrunn i en tid hvor debatten var fri, og velinformerte meninger kunne påvirke saken, spankulerer disse fjollete eksistenser forbi oss og etterlater kun et svakt ekko av teatertorden i tidens korridorer.

Ikke desto mindre er hele den forrykte plan uendret blitt brakt inn i folkeslagenes liv i vårt århundre, som et seriøst og viktig foretak, som er viktigere enn nasjonenes behov. Den er blitt gjort til en hellig sak, for en uskreven lov om kjetteri ble satt til å verne om den, en lov som forhindret en offentlig diskusjons antiseptiske virkning, og innenfor denne palisaden gjorde Vestens politikere et moralsk skuespill ut av Profetens høyttravende sludder. John Ruskin og Holman Hunt kan nå se ned fra, hvor enn de viktorianske venner av de undertrykte oppholder seg, på mange dødes graver og på en million levende begravde flyktninger som det første resultat av deres store plan, som nå er under utførelse.

Hadde Monk levd i dette århundret, hadde han kvalifisert seg til en høy politisk post, for støtte til denne saken har blitt den første betingelse for å få adgang til vår tids høye embeter. Hans liv gikk med til å forfølge en ekstrem fantasis fristelse, og i det samme år som han døde, 1896, ble den fantasi som hadde dominert hans liv, en politisk og praktisk realitet som skulle komme til å dominere vår tid. Mens han gikk sine ensomme veier mellom Ottawa, Washington, London og Jerusalem, bygde helt andre mennesker opp sionismens virkelige kraft. I 1896 kom den inn i folkeslagenes liv, og dens eksplosjoner har blitt høyere og mer ødeleggende inntil i dag, da avisene ofte henviser til den som den faktor som kan utløse en tredje verdenskrig.

Kapittel 24 – Sionismens komme

I siste halvdel av forrige århundre, da kommunismen og sionismen begynte deres samtidige angrep på Vesten, besto Europa av sterke og selvsikre stater, som utmerket kunne motstå virkningene av indre stridigheter og kriger utad. Det revolusjonære utbrudd i 1848 hadde blitt overvunnet uten store anstrengelser. Østerrike-Ungarn var ikke blitt svekket særlig mye av dets nederlag i Preussen i 1866 og 1871; statene gjenopptok deres nasjonale eksistens, som overvunne land hadde gjort det i århundrer, side om side med gårsdagens seierherre, og snart var alt rolig igjen. Balkans folkeslag, som var kommet ut av fem århundrer under tyrkisk overherredømme, beveget seg også i retning av velstand i et mildere klima av nasjonal frihet. Øst for Europa syntes Russland under kristent flagg å slutte seg til denne prosess av nasjonal og individuell framgang.

Dette var kun tilsynelatende, for de to ormene var allerede i eplet og situasjonen i dag viser resultatet. De atten kristne århundrer, som på tross av opp- og nedturer i det store og hele oppviser flere forbedringer av menneskelivet enn noen tidligere kjent epoke, kom til enten en avslutning eller en mellomperiode. Hvilken av disse vet vi stadig ikke, skjønt troende aldri har tvilt på at den gode utvikling ville bli gjenopptatt på et eller annet tidspunkt. [Denne bok ble ferdiggjort i 1956, midt i sovjettiden.] Det var imidlertid en framtredende mann i denne perioden, som man kunne forvente ville ha hatt tillit til utfallet. Han forutså hva vårt århundre ville bringe, og han mente at det ville bli *avslutningen*, og ikke kun en forbigående mørk tidsalder.

Det var Henry Edward Manning, den engelske geistlige, som hadde omvendt seg til Roma, var blitt katolsk kardinal og erkebiskop av Westminster og som, dersom han hadde akseptert sine medkardinalers utnevnelser, kunne ha blitt pave. Edmund Burke, John Adams og Alexander Hamilton hadde alle forstått revolusjonens verdensomspennende perspektiver og forutsagt dens tiltakende utbredelse. Disraeli, Bakunin og andre hadde et halvt århundre senere bevitnet og advart mot jødenes overtakelse av den revolusjonære ledelse. Manning kom med liknende advarsler, men forutså samtidig sionismens komme og den rolle den ville komme til å spille i den tosidige prosess.

Om revolusjonen sa han: «*Folk ler av verdens hemmelige selskaper og benekter* i overmot deres eksistens; men de hemmelige selskaper vil tvinge virkeligheten inn i bevisstheten hos disse mennesker, som inntil i går ikke ville tro på denne muligheten» (1861). Han forventet at Weishaupts plan ville lykkes fullt ut, og trodde at den tiden han levde i var «innledningen til den anti-kristne periode, hvor kristendommen ville bli endelig detronisert i verden, og det ville oppstå et samfunn uten Gud.» I dag har den antikristne revolusjon inntil videre makten over halvparten av Europa. Det kristne kors er blitt fjernet fra alle større europeiske nasjoners flagg, unntatt det britiske og en del små nasjoner; og «et samfunn uten Gud» har blitt etablert som en potensiell verdensregjering. Så Mannings ord, som ble uttalt for nitti år siden, utgjør en imponerende forutsigelse, for akkurat nå er den halvveis oppfylt.

Så beskrev han den rollen som sionismen ville spille i prosessen (og heri overgikk han alle andre framsynte): «De som har mistet troen på inkarnasjonen, slik som humanister, rasjonalister og panteister, kan med letthet narres av enhver person med stor politisk makt

og suksess, *som ønsker å gi jødene deres land tilbake* ... og det er ikke noe i det politiske verdensbilde som gjør en slik kombinasjon umulig.»

Endelig sa han at han forventet anti-krists personlige komme i skikkelse av en jøde. (Med disse ord beveget han seg fra politiske betraktninger til fortolkning av profetier; han nevnte Sankt Peters brev til menigheten i Tessaloniki 2.1.III-XI, om tiden som skal komme, og sa: «Det er den hellige skrifts lov at når personer blir profetert, kommer de til stede.»)

Så, mens Europa tilsynelatende beveget seg langsomt mot en bedre framtid på den vei som hadde tjent kontinentet godt i atten århundrer, sluttet sionismen seg om områder av Russland til kommunismen, som den andre av de to krefter som skulle stanse denne utviklingen. Kommunisme var designet til å undergrave massene; det var «den store folkebevegelse», som Disraeli hadde forutsett, hvormed «de hemmelige selskaper» skulle samarbeide for å få Europa til å bryte sammen. Sionismen gikk i gang med å undergrave lederne fra toppen. Den ene kraft kunne ikke ha beveget seg framover uten den andre, for ledere med usvekket autoritet ville ha slått revolusjonen ned, som den ble slått ned i 1848.

Sionismen var i hovedsaken svaret fra det talmudiske senter i Russland på emansipasjonen av jøder i Vesten. Det var kunngjørelsen av at de ikke måtte involvere seg i menneskeheten, men skulle holde seg for seg selv.

Aldri siden Babylon hadde den herskende sekt våget å spille dette kortet ut. Det kan aldri spilles mer, hvis det nåværende forsøk ender med fiasko. Derfor unnlot talmudistene alltid å bruke det, og gjorde det kun da emansipasjonen konfronterte dem med en livstruende situasjon, tapet av deres makt over jødedommen. Faktisk hadde de alltid avvist dem som «falske Messiaser», de som ropte opp om at oppfyllelsens dag var kommet. Hadde Sabbati Zevi eller for den saks skyld Cromwell eller Napoleon vært i stand til å gi dem Palestina, hadde de nok utropt en av dem til å være Messias. I den aktuelle situasjon utropte de *seg selv* til å være Messias, og dette dristige foretakende kan neppe gjentas. Historisk beveger vi oss derfor nok mot enden på den destruktive plan, fordi løftet tydelig nok ikke kan holdes, men den nålevende generasjon, og antakelig noen generasjoner fram, har etter alt å dømme enda en høy pris å betale, fordi de har oppmuntret forsøket.

Dr. Chaim Weizmanns bok er den beste enkelte kilde til opplysninger om opprinnelsen til tvillingene «kommunisme» og «sionisme» og deres felles formål. Han var med ved sionismens start, han ble dens omreisende agent, han var i førti år yndling i de vestlige hoffenes presidentkontorer og regjeringskontorer, han ble den første president i den sionistiske stat, og han har fortalt hele historien med forbausende åpenhet.

Han viser hvordan den strategi, som i sin konsekvens skulle innfange alle Vestens folkeslag som i en malstrøm, tok form i fjerne talmudiske samfunn for nesten hundre år siden. Amerikanere og briter, tyskere og franskmenn, italienere og polakker, skandinaver, baltere, folkene på Balkan, og alle andre skulle involveres. Vestens liv, blod og skatter skulle brukes på å fremme disse to kompletterende bestanddeler, som vann som strømmer fra en kran.

Millioner – levende og døde – var under de to krigene involverte i de to destruktive prinsippers fremme. Mennesker som fødes nå arver en andel av de uroligheter som de ubønnhørlig vil føre med sg. Jødene fikk ikke større andel av trengslene enn hva deres lille antall medførte. Weizmanns beretning setter den, som studerer saken i vår tid, i stand til å se begynnelsen til det hele. Denne beretning når nå fram til vår egen tid, som er blitt formet etter det som skjedde den gang.

Han forklarer at jødene i Russland var delt i tre grupper. Den første gruppen var de jøder som simpelthen ønsket å bli fredelige russiske borgere, idet de søkte «fred med byen», liksom jødene i Vesten for størstedelens vedkommende på det tidspunkt var lojale tyskere, franskmenn eller andre borgere. Emansipasjonen var for denne gruppen det endelige mål, og den omfattet hovedsakelig jøder som ved hjelp av talent, flid eller frykt for talmudisk overherredømme, var unnsluppet ghettoene.

Dr. Weizmann avfeier denne gruppen som ubetydelig, som ikke representative «frafalne», og da gruppen velger å gå bort fra de destruktive prinsipper, må den også frifinnes i denne beretning, som vil dreie seg om de to andre gruppene. Ved en forordning fra talmudistene er gruppen nå «forsvunnet fra jordens overflate», eller simpelthen utstøtt.

De øvrige jødiske masser (dem i ghettoene under talmudisk styre) var delt i to grupper gjennom et skille som gikk mellom husstander og familier, inklusive Weizmanns eget hjem og egen familie. Begge grupper var revolusjonære; det vil i denne sammenheng si at de var enige om å arbeide for Russlands ødeleggelse. Uoverensstemmelsen dreide seg utelukkende om sionismen. Den «kommunistisk-revolusjonære» gruppe holdt på at full «emansipasjon» ville bli oppnådd når verdensrevolusjonen erstattet nasjonalstatene over alt. Den «sionistisk-revolusjonære» gruppe holdt på at selv om verdensrevolusjonen var uunnværlig for prosessen, så ville full «emansipasjon» kun bli oppnådd når en jødisk nasjon var etablert i en jødisk stat.

Av disse to grupper var den sionistiske klart dominerende i talmudisk ortodoksi, da ødeleggelsen under Loven kun er et middel til å gjøre en ende på et ikke-jødisk overherredømme, og den dominerende nasjon er den som er bestemt til å bli etablert for jøder i Jerusalem. I hjemmene gikk diskusjonene voldsomt. Kommunistene holdt på at sionismen ville svekke revolusjonen, som avviste «rase og tro», mens sionistene hevdet at revolusjonen skulle føre til gjenreisningen av det utvalgte folk, for hvem rase *var* troen. De enkelte medlemmer av disse familier mente sannsynligvis at emnet var viktig, men det var det faktisk ikke.

Verken den ene eller den andre av gruppene kunne ha tatt form i disse strengt regulerte samfunn mot rabbinatets vilje. Hvis rabbinerne hadde latt forstå at kommunisme var «overtredelse» og sionismen «lydighet» mot Loven, så ville det ikke ha vært noen kommunister i ghettoene, men kun sionister.

Den herskende sekt som så inn i framtiden, ut over hodene på de ensrettede masser, så tydelig nok at begge grupper var essensielle for å nå målet; og Disraeli nevnte motivet i en av de tekster som er referert tidligere. Fra omkring 1850 er revolusjonens historie lik med historien om kommunismen og sionismen, ledet fra én kilde og i samarbeid mot ett felles mål.

Weizmann gir et opplysende glimt av denne tilsynelatende uoverensstemmelse blant medlemmene av en sammensvoren, men splittet jødisk familie, hvor den overordnede strategi ikke var synlig, og spørsmålet om «revolusjonær kommunisme» og «revolusjonær sionisme» ble diskutert intenst. Han siterer sin mor, den jødiske matriark, som stridbart sier at hvis den kommunistiske revolusjonære får rett, vil hun være lykkelig i Russland, og hvis den sionistiske revolusjonære sønn får rett, så vil hun være lykkelig i Palestina. De endte begge med å få rett, og etter å ha tilbrakt noen år i det bolsjevikiske Moskva, tok hun av sted for å ende sine dager i det sionistiske Palestina. Det var etter at de to sammensvergelser, som i hemmelighet hadde vokst fram side om side, triumferte i den samme uke i 1917.

Kommunismen var allerede et organisert parti i ghettoene, skjønt stadig hemmelig og konspiratorisk, da sionismen tok form som organisasjon i bevegelsen *Chibath Zion* (kjærlighet til Sion; så hemmelig som alt annet). Den ble grunnlagt i Pinsk, der Weizmann gikk på skole, hvorved han som gutt kom inn i den sionistiske revolusjonære fløy av den antirussiske sammensvergelse. Under hans barndom skjedde det noe (i 1881), som truet med å ødelegge hele legenden om «forfølgelse i Russland», hvorpå den talmudiske propaganda i omverdenen var basert.

I 1861 hadde tsar Alexander II, den berømte befrier, satt 23.000.000 russiske livegne fri. Fra da av åpnet det seg nye perspektiver for frihet og forbedrede vilkår etter vestlig modell for russiske borgere av alle nasjonaliteter (Russland hadde omkring 160 nasjonaliteter, og jødene utgjorde omkring fire prosent av hele befolkningen). I de tjue år som fulgte etter de livegnes befrielse, begynte jødene under talmudisk ledelse å yte «forbitret motstand mot alle forsøk på forbedringer» (Kastein). I mars 1881 tok Alexander II skrittet fullt ut til fullendelse av sitt livsverk og proklamerte en parlamentarisk forfatning. Kasteins kommentarer taler for seg selv: «Det er ikke overraskende at en jødinne deltok i den sammensvergelsen som førte til attentatet på Alexander II.»

Denne begivenhet, den første av en rekke liknende hendelser, var de revolusjonæres første store suksess med å forhindre emansipasjon. Denne suksess gjenopprettet ideal-tilstanden, som den beskrives av Moses Hess (en av de tidligste fortalere for sionismen) i året *etter* de livegne bønders befrielse: «Vi jøder vil alltid forbli fremmede blant nasjonene; det er sant at disse vil gi oss rettigheter ut fra følelser som menneskelighet og rettferdighet, men de vil aldri respektere oss så lenge vi setter våre storslåtte tradisjoner på andreplassen og som vårt første prinsipp aksepterer at der hvor jeg trives, der er mitt land.»

I denne perioden ga Leon Pinsker, som var en annen talsmann for sionismen, ut sin bok *Auto-Emancipation* (selv-frigjørelse). Tittelen var en trussel (for de innvidde). Den betydde: «Vi vil ikke akseptere noen slags emansipasjon som er gitt oss av andre; vi vil emansipere oss selv og gi begrepet 'emansipasjon' vår egen fortolkning.» Han sa: «Det er en ubønnhørlig og uavvendelig konflikt mellom mennesker som kalles jøder og andre mennesker», og han beskrev den overordnede plan, som skulle brukes til å skape denne «selv-emansipasjon» og til å «gjenreise 'den jødiske nasjon'». Kampen for å oppnå dette, sa han, *«må føres slik at man utøver et vedvarende press på nåtidens internasjonale politikk.»*

Disse ordene fra 1882 er noen av de viktigste i hele denne historien. De viser den aller høyeste grad av forhåndsviten. Sammenhengen blir innlysende når man tenker over at en polsk eller ukrainsk eksil-patriot den gang som senere kunne snakke om å «utøve uimotståelig press på internasjonal politikk». Uttalelsen kommer fra en bedrøvet mann, fratatt alt håp, en stamgjest på Café des Exiles, vanligvis takknemlig dersom en eller annen undersekretær nedlater seg til å ofre en halvtime på ham. Pinsker var emigrant og ukjent i Berlin, lite kjent utenfor den revolusjonære krets. Han skrev disse ordene, som ville synes latterlig innbilske hvis ikke de følgende sytti år hadde bevist at hans forutsigelse av metoden hadde vært korrekt. Han visste *hvordan* sionismen skulle seire. Sammensvergelsen hadde helt klart maktfull støtte langt utenfor Russlands grenser; lenge før noen ute i verden hadde anelse om dens sanne natur og de metoder som verdensordenen skulle bygges opp rundt.

Slik forholdt det seg med den trehodete sammensvergelsen i Russland, alt mens lille Weizmann vokste opp og begynte å utfylle sin rolle. Ordet «sammensvergelse», som ofte

anvendes her, er ikke forfatterens. Weizmann anvender det utilslørt. Da han ikke kunne fordra Russland, dro han (for øvrig uhindret) til Tyskland. Synet av «emansiperte» jøder frastøtte ham i den grad at han kom til å savne ghettoene i Russland, og vendte tilbake til dem, når han hadde ferie. Her gjenopptok han så sin rolle i «sammensvergelsen», som han sier. Han fortsatte sin «åpne kamp» for å av-emansipere Europas jøder ved forskjellige universiteter i det emansiperte Vesten. Der ble faren erkjent [Europas *emansiperte, frisatte* jøder, i motsetning til fundamentalistiske Østjøder], og man vente seg med frykt og fiendtlighet mot disse *Ostjuden*.

Gabriel Riesser i Tyskland sa således til de sionistiske revolusjonære fra Russland: «Vi har ikke emigrert hit, vi er født her, og fordi vi er født her, gjør vi ikke krav på et hjem noe annet sted; vi er enten tyskere eller vi er hjemløse.» Likedan uttalte rabbinerne i den reformerte jødedom at «ideen om Messias fortjener en sentral plass i våre bønner, men alle bønner om at vi må bli ført tilbake til våre forfedres land, og at den jødiske stat må bli gjenreist, må utelates».

Disse jødene kjempet for å holde seg til Sanhedrinets løfter. De hadde sluttet fred med menneskeheten, og det syntes umulig at talmudistene noen sinne skulle kunne føre dem tilbake til et 'Nehemiansk' fangenskap. Kastein skriver om det forferdelige faktum at det mot slutten av det nittende århundre giftet «én av fem jøder seg med en ikke-jøde», og med enda større forferdelse sier han at i krig «sto jøder mot jøder på alle fronter; dette var en tragedie ... som vil gjenta seg ... så lenge jøder er *tvunget* til å oppfylle deres forpliktelser som borgere i de landene hvor de er adoptert».

Skyggen av et nytt talmudisk fangenskap var langt tettere på Vestens jøder, enn hva de selv ante. De «eldste» i Russland hadde gjennom mange årtier bygd ut deres organisasjon, og ved slutten av århundret var de parate til å «utøve uimotståelig press på tidens internasjonale politikk». Den mest suksessrike spesialist i denne utøvelse av press, faktisk en omreisende sionistisk statsminister, var den unge Chaim Weizmann. Allerede i de siste årene av Monks liv beveget han seg omkring mellom de europeiske byer og universiteter fra Darmstadt til Berlin, og senere fra Berlin til Genève, hvor han plantet framtidens tidsinnstilte bomber og forberedte seg på sin oppgave i det tjuende århundre.

Da århundret gikk mot sin avslutning, begynte prosessen å akselerere, som når en maskin som lenge har vært under konstruksjon endelig er ferdig og kan settes i full fart. Dens spesielle puls ble straks merket gjennom hele jødedommen, skjønt de ikke-jødiske masser, som var mindre utsatte for slike vibrasjoner, slett ikke la merke til den. En annen jøde fra Russland, Asher Ginsberg (Ahad Ha'am), en etterfølger til Moses Hess, erklærte at jødene ikke bare var ett folk, men at de måtte ha en egen stat i Palestina. Dette var imidlertid enda en røst fra det fjerne Russland, og de vestlige jøders svakhet var at de ikke forsto makten og styrken i de kompakte og organiserte massene i de østlige ghettoene, eller de oppfattet ikke hvordan den kunne påvirke Europa.

Advarselen til dem kom i 1896, det året profeten Monk døde, da Theodor Herzl utga sin bok *Jødestaten*. Dermed var de vestlige jøder fanget i et lojalitetsdilemma. Deres rekker ble splittet; for denne Theodor Herzl var ikke østjøde, ikke en jøde fra Russland. Han var en av deres egne, eller de anså ham i det minste for å være det. En forutanende skjelving gikk gjennom det jødiske samfunn. Kristendommen hadde like stor grunn til bekymring, men forble i lykkelig uvitenhet i enda seksti år.

Kapittel 25 – Den sionistiske verdensorganisasjon

Dersom tilfeldighetene fra tid til annen kan skape menn som Karl Marx og Theodor Herzl på tidspunkter da deres handlinger kan medføre ødeleggende konsekvenser, helt ute av proporsjoner med disse menns betydning, så har tilfellet i det forrige århundre vært dratt inn i sammensvergelsen mot Vesten. En mer sannsynlig forklaring er at høyere makter allerede styrte disse hendelsene, og at de valgte, eller i hvert fall brukte, Herzl til den rollen som han kom til å spille. Hans korte vei, først som et stjerneskudd over himmelen, så den foraktfulle måten han ble kastet til side da hans oppgave var fullført, og hans ulykkelige slutt, ville alt sammen understøtte denne forklaring.

De som har opplevd Wien og dens atmosfære i vårt århundre [det 20.], vil forstå Herzl og hans innflytelse. Et monarki i forfall og en vaklende adel; en jødeklasse, som hurtig og på én gang stiger til de høyeste nivåer. Alt dette gjorde et sterkt inntrykk på de jødiske masser. Dr. Herzl og ikke *Neue Freie Presse* (hans avis) fortalte dem nå om verdens gang og instruerte politikere i hva de skulle gjøre. Krypende *Obers* [tjenere] på de myldrende kafeene hastet av gårde for å servere for «Hr. Doktoren!» Det var alt sammen nytt og spennende. Dette gikk Herzl-ene og Blowitz-ene til hodet, og da Herzl trådte fram som den selvutnevnte budbringer om Sion, følte de vestlige jøder ubehag og ble usikre. Dersom Herzl kunne tale slik til de høye herrer, så hadde kanskje han rett og Napoleons Sanhedrin feil.

Kunne det være sant at politikk ble til i Herzls kontor, og ikke på Ballhausplatz [der Østerrikes statsminister har sitt kontor]? Hadde det vært en jøde fra Russland som hadde skrevet *Jødestaten* eller forsøkt å etablere en sionistisk verdensorganisasjon, ville de vestlige jøder ha ignorert ham, for de fryktet sammensvergelsen østfra, og var i det minste mistenksomme overfor hva den innebar. Men hvis Herzl, en fullt emansipert vestlig jøde, mente at jødene her skulle skille seg ut igjen, så var saken på vei til å bli alvorlig.

Herzl hevdet at Dreyfuss-saken hadde overbevist ham om eksistensen av «antisemittisme». Uttrykket var på det tidspunkt av nyere dato, skjønt Kastein forsøker å påvise at denne sinnstilstand alltid har eksistert, idet han sier at «den har eksistert siden jødedommen kom i kontakt med andre folkeslag i form av noe som går ut over alminnelig fiendskap mellom naboer». (Etter denne definisjon er motstand i krig «antisemittisme», og «naboene» i tidligere tiders stammekriger, som han refererer til, var selv semitter. Imidlertid gir ordene «kontakt ... i form av noe som går ut over alminnelig fiendskap mellom naboer» et godt eksempel på sionistisk rabbinerretorikk.)

Uansett så erklærte Herzl at «Dreyfuss-prosessen gjorde meg til sionist», og ordene er like tomme som da Lloyd George senere hevdet at «Aceton omvendte meg til sionismen» (hvilket beviselig var usant). [Weizmann hadde som kjemiker oppfunnet en måte å framstille aceton. Aceton inngikk i framstillingen av korditt, en nyere type «krutt» som ble av stor betydning for de allierte under Første Verdenskrig.]

Dreyfuss-saken ga jødene fullverdig bevis for det riktige i emansipasjon og den upartiske rettferdighet som fulgte med. Aldri var en mann blitt forsvart så åpent av så mange, og så fullstendig rettferdiggjort. I dag har hele nasjoner øst for Berlin ingen adgang til lov og rett; og Vesten, som underskrev avtalen om deres lovløshet, er likegyldige med deres skjebne. De kan

bli fengslet eller myrdet uten lov og dom. Og allikevel siteres Dreyfuss-saken i Vesten i dag stadig som et avskrekkende eksempel på urettferdighet, skjønt den tvert imot er et klassisk eksempel på det motsatte. Hvis spørsmålet om å være for eller imot sionismen skulle stå eller falle med Dreyfuss-saken, burde begrepet ha forsvunnet ut av historien på dette tidspunktet.

Ikke desto mindre forlange Herzl at *«det blir gitt oss suverenitet over en del av jorden, som er stor nok til å oppfylle en nasjons behov»* (han spesifiserte ikke noe spesielt territorium og helte ikke spesielt mot Palestina). For første gang kom ideen om å gjenreise en jødisk stat under livlig debatt blant vestlige jøder.[12] *Jewish Chronicle* i London beskrev boka som «en av de mest forbløffende uttalelser som noen sinne var ytret». Oppmuntret av dette dro Herzl til London, datidens maktsentrum, for å drøfte sin idé. Etter vellykkede møter i Londons East End besluttet han å sammenkalle en jødisk kongress for å få støtte til den.

Så ble jøder «fra hele verden» invitert i mars 1897 til å sende delegater til en «Sionist-kongress», en mot-Sanhedrin i München i august. De vestlige jøder var sterkt imot dette. De tyske rabbinere og jødene i München protesterte, og møtestedet ble endret til Basel i Sveits. De reformerte jøder i Amerika hadde to år før erklært at de forventet «verken en tilbake-vending til Palestina ... eller en gjeninnføring av noen lov angående den jødiske stat». (Det er merkelig å sammenlikne situasjonen med i dag: Da rabbiner Stephen Wise i 1899 foreslo en bok om sionisme til det jødiske forlag i Amerika, svarte dets sekretær: «Forlaget kan ikke risikere en bok om sionisme.»)

Da Herzls kongress møttes, kom de fleste delegatene fra Øst-Europa. Denne gruppen menn etablerte så en «Sionistisk Verdensorganisasjon», som proklamerte jødene som en nasjon og «et lovlig sikret hjemland» som deres mål, og Herzl erklærte: «Den jødiske stat eksisterer.» Rent faktisk hadde noen få jøder, som hevdet å tale for *alle* jøder, men som hadde lidenskapelige motstandere blant mange grupper av vestlige jøder, holdt et møte i Basel – og det var det hele.

Ikke desto mindre var forslaget – for hva det nå var verdt under disse omstendigheter – endelig på bordet blant internasjonale saker. Kongressen var faktisk et Sanhedrin, som var sammenkalt for å annullere løftene fra Napoleons Sanhedrin førti år tidligere. Det tidligere Sanhedrin avviste separat nasjonalitet og enhver ambisjon om å skape en jødisk stat; denne nye målsetting proklamerte tvert imot separat nasjonalitet og ambisjoner om en stat. I tilbakeblikk bemerket rabbiner Elmer Berger femti år senere: «Her ble jødisk nasjonalisme drevet inn som en kile mellom jøder og andre mennesker. Her var ghettoens støpeform, i hvilket jødisk liv skulle bli formet i nasjoner med ikke-emansiperte, slik at den selvforsterkende effekt av emansipasjon og integrasjon ikke skulle kunne virke.»

Napoleons Sanhedrin hadde en grunnleggende feil, som nå ble avslørt, og som Napoleon godt kan ha vært uvitende om. Den representerte de *vestlige* jøder, og Napoleon kunne ikke med rimelighet forventes å ha vært oppmerksom på styrken i den kompakte, talmudisk styrte masse av jøder i Russland; for selv Herzl, som helt sikkert burde ha visst det, var uvitende om det! Han oppdaget det ved den første sionistiske verdenskongress, som han hadde sammenkalt i full tillit til at han ville få massiv støtte: «Og så ... reiste det seg for våre øyne et

[12] På dette tidspunkt trengte det neppe inn i bevisstheten hos de ikke-jødiske masser. I 1841 hadde en viss oberst Churchill, engelsk konsul i Smyrna, på en konferanse mellom sentraleuropeiske stater som skulle avgjøre Syrias framtid, framsatt et forslag om å etablere en jødisk stat i Palestina, men det ble tilsynelatende avvist med liten eller ingen interesse.

russisk jødesamfunn, *hvis styrke vi ikke hadde hatt den minste anelse om*. Sytti av våre delegerte kom fra Russland, og det var åpenbart for oss alle at de representerte de synspunkter og følelser som de fem millioner jøder i dette landet hadde. *Hvilken ydmykelse for oss, som hadde tatt vår overlegenhet for gitt!*»

Herzl befant seg ansikt til ansikt med sine overmenn og med den sammensvergelsen som gjennom ham var ved å trenge inn i Vesten. Han hadde erklært emansipasjonen krig og var, som mange av sine etterfølgere, uvitende om karakteren av de krefter som han hadde sluppet løs. Han ble snart forlatt, som hornblåseren som har gjort sin jobb, mens de virkelige «generaler» overtar ledelsen.

Han hadde skapt det instrumentet som de skulle bruke til deres angrep på Vesten. Weizmann, som ble den virkelige leder, ser det klart: «Det var dr. Herzls udødelige bidrag til sionismen det at han skapte en sentral, parlamentarisk autoritet for sionismen ... Dette var første gang i jødenes eksilhistorie at en sterk regjering offisielt hadde forhandlet med de valgte representanter for det jødiske folk. Det jødiske folks forente identitet var gjenoppstått og denne forenings juridiske person etablert.»

Weizmann har nok smilt for seg selv da han inkluderte ordene «parlamentarisk» og «valgte». Den viktige kjensgjerning står midt i setningen. De jøder som møttes i Basel, som ble skydd av de fleste vestlige jøder, og likedan deres erklæringer, kunne bare oppnå autoritet på én eneste måte, som den gang var utenkelig: nemlig ved å bli anerkjent av en stormakt. Dette utenkelige skjedde få år senere, da den britiske regjering tilbød Herzl Uganda, og det er denne begivenhet Weizmann refererer til. Fra da av aksepterte alle Vestens stormakter stort sett talmudistene fra Russland som representanter for alle *jøder*, og fra da av trengte den sionistiske revolusjon inn i Vesten.

Slik endte emansipasjonens århundre, den som var begynt med så lyse utsikter til fellesskap mellom jøder og ikke-jøder, og Houston Stewart Chamberlains forutseende ord (skrevet like før Herzls kongress i Basel) ble dermed til sannhet og levende virkelighet. Når man ser tilbake på Gottfried von Herders ord, som ble skrevet hundre år tidligere: «De mer usiviliserte europeiske nasjoner er villige slaver av jødisk åger», så skrev Chamberlain at i løpet av det nittende århundre «er det skjedd en stor forandring ... i dag kunne Herder si det samme om størstedelen av vår siviliserte verden ... Jødedommens direkte innflytelse på det nittende århundre blir derfor et av nåtidens mest brennende emner. Vi har her å gjøre med et spørsmål som påvirker ikke bare nåtiden, men også verdens framtid.»

Med dannelsen av Den Sionistiske Verdensorganisasjon, som Vestens stormakter reelt kom til å forholde seg til som en autoritet som var overordnet dem selv, begynte dette brennende spørsmål å påvirke alle andre begivenheter. At det kom til å påvirke «verdens framtid» ble tydelig i 1956, da denne bok avsluttes. Fra begynnelsen av dette år observerte de politiske ledere i de tilbakeblitte vestlige stormakter, England og Amerika, med overrasket bekymring at den neste verdenskrig kunne bryte ut når som helst nettopp der hvor de hadde etablert «den jødiske stat», og de hastet fram og tilbake over havet for å finne en utvei som kunne forhindre denne fullbyrdelse.

Kapittel 26 – Dr. Herzls kjetteri

I de seks årene fra 1897 til 1903 var Theodor Herzl fra Wiens *Neue Freie Presse* en verdenskjent person av et helt nytt slag. Han hadde skapt sionismen som en organisert, politisk kraft (og det skulle bli hans død – og mange andres, som fulgte i hans fotspor). Han hadde kastet sionismen inn blant vestlige anliggender som et kinesisk fyrverkeri. Allikevel var han en ubetydelig skygge, et produkt av kafeene, av *Sacher Torte* (eplekake) og *Kaffee mit Schlagsahne* (kaffe med krem). Han var autoriteten som blir utnyttet for sine forbindelser av en snedig forretningsmann – for straks å bli dyttet til side når tingene er kommet godt i gang. Han hadde aldri for alvor vært leder, og begynte med forferdelse å bli klar over dette ved kongressen i 1897, da «det reiste seg for våre øyne en russisk jødedom, hvis styrke vi hittil ikke har ant». I 1904 hadde den fulle erkjennelse av dette – hans fangenskap – drept ham.

Han skrev engang at «i Basel i 1897 grunnla jeg den jødiske stat ... *jeg drev folk* til å bry seg om denne stat, og *fikk dem til å føle at de var nasjonalforsamlingen*». De neste seks år viste i konkrete hendelser hva Leon Pinsker hadde ment i 1882 med å «utøve et uimotståelig press på tidens internasjonale politikk».

Herzl, som var født i Budapest, og journalist i Wien, begynte et triumftog gjennom de store hovedsteder. Han ble sendt ut på en strålende flytur, som fra den ene trapes til den neste, *gjennom de høyeste luftlag*. Keisere, herskere og statsmenn mottok ham som talsmann for alle jøder og kontrasten mellom hva de trodde og hva han måtte ha visst, må ha vært betydelig, for som hans nestkommanderende, Max Nordau, sa etter hans død: «Vårt folk hadde en Herzl, men Herzl hadde aldri et folk.» Det talmudiske rabbinat østpå, som foraktet denne falske Messias, sto mellom ham og en ekte folkelig oppbakking.

Den verden han bevegde seg i syntes stabil og velfundert. Enken i Windsor og den gamle herre i Schönbrunn var elsket av deres folk; den unge mann i Berlin var ved å bli eldre og mildere; tsaren var stadig sitt folks far; menneskers adgang til lov og rett ble håndhevet overalt; gradvis vek industriell livegenskap plassen for bedre forhold. Men overalt kjente og fryktet herskere og politikere faren for at denne prosess, som tegnet godt hvis den fikk sin tid, ville bli stanset og ødelagt av verdensrevolusjonen. For Weishaupts hemmelige selskap var med hjelp fra Disraelis «nettverk av hemmelige selskaper» vokst og blitt til ett kommunistisk parti, som var organisert i alle land.

Herzls metode var å utnytte denne utbredte frykt for sitt spesielle formål, den jødiske stat. Han tilbød fred i hjemlandet hvis målet ble støttet, og revolusjonen, hvis det ikke ble det, og han hevdet å tale på vegne av alle jøder. Det framgår selvfølgelig underforstått av det, at han visste at den revolusjonære ledelse var jødisk, og han bekreftet dermed flere tiår senere hva Disraeli og Bakunin hadde sagt. Hans tro på framgangsmåten er uttrykt i hans berømte ord: «Når vi synker, blir vi et revolusjonært proletariat; når vi reiser oss, er det med overveldende økonomisk makt.»

Så sa han til storhertugen av Baden, at han lovte å dempe revolusjonær propaganda i Europa i forhold til den støtte som hans territoriale ambisjon fikk fra høyeste hold. Så ble han mottatt av en hjelmkledd keiser til hest ved selve Jerusalems porter, og keiseren gikk med på å legge fram Herzls forslag for sultanen; altså et sionistisk privilegert selskap i Palestina under

tysk beskyttelse. Da dette ikke ble til noe, truet Herzl også keiseren med revolusjon: «Hvis vårt arbeid mislykkes, *vil hundre tusener av våre tilhengere med ett slag tilslutte seg det revolusjonære parti*.»

I Russland ble han mottatt av selveste tsaren, som han fortalte noe liknende. På denne tid ble den tredje sionistiske verdenskongress avholdt, og det ble besluttet at enhver jøde som ble medlem, *anerkjente den fortsatt mytiske stats suverenitet*. Rabbiner Elmer Berger sier fortvilt at dermed «ble ghettosamling av jødisk eksistens igjen en realitet, og nå i høyere grad enn noensinne før».

Deretter besøkte Herzl en annen hersker, sultanen av Tyrkia. Det kom ikke noe konkret ut av alle disse reisene, men det store kupp var umiddelbart forestående; for det neste han gjorde, var å flytte sine aktiviteter til England. Der hadde han helt klart også adgang til de høyere kretser, for et av verdenshistoriens avgjørende skritt ble nå forberedt. Briter, som stadig lå i vogga, samt deres barn og barnebarn, ble innfanget i konsekvensene av disse ikke nedskrevne samtaler.

Hvem gjorde det mulig for Herzl fra Wien å bli mottatt av ledende autoriteter i alle land, og hva fikk dem til å lytte til krav som til og med var hovmodige og truende? «Kongeportene» ville neppe ha åpnet seg for ham kun fordi han hadde avholdt et møte med 197 menn i Basel, og dette møtet hadde vedtatt en resolusjon. Andre, som hadde større innflytelse enn ham selv, må ha blandet seg inn for å bane veien forbi vakter, dørmenn, fotfolk, sekretærer, kammerherrer og andre, hvis oppgave det var å holde plageånder borte fra deres herrer.

Her kommer denne fortelling inn i det mest hemmelighetsfulle og skarpest bevoktede område av alle. Kilden til verdensrevolusjonen, dens mål og den jødiske overtakelse av dens ledelse framgår nå av den mengden dokumentasjon som har hopet seg opp. Eksistensen av Disraelis «nettverk», som var spredt ut over jordens overflate, er kjent av alle, og hvem de «revolusjonære proletarer» er, er tilsvarende tydelig. Men det er også et annet nettverk av innflytelsesrike personer på høye poster, der «økonomisk makt» kan brukes til å utøve «uimotståelig press på tidens internasjonale politikk» gjennom herskere og politikere. Det var det nettverk av mennesker, som i alle land arbeider mot ett felles mål, som satte Herzl i stand til å trenge igjennom med sine krav på de høyeste steder.

Alle erfarne iakttakere kjenner til eksistensen av denne makt i de høyeste, internasjonale kretser. Den sionistiske propagandist skapte inntrykk av at jødisk motstand mot sionismen kun kom fra «jødiske notabiliteter», «jødiske magnater» og «rike jøder» (disse uttrykk gjentas ustanselig, også i Weizmanns bok). Rent faktisk var splittelsen innenfor jødedommen vertikal, blant rik og fattig, og skjønt flertallet av Vestens jøder på denne tid var heftige motstandere av sionismen, var det blant mindretallet både rike og berømte jøder. Kun disse kan ha satt sionismens spøkelse – i skikkelse av Herzl – i stand til å gjøre sin plutselige, Nizjinskij-aktige entré ved hoff og i regjeringskontorer. Han kunne komme og gå på de stedene som om han var født til å være privilegert. Formidlerne var tydelig nok i ledtog med tidens eneste kompakte og organiserte av sionister: de talmudiske samfunn i Russland.

Kastein sier at den «bestyrtelse» som ble skapt av de 197 menn i Basel, «var den første *legemliggjøring* av en virkelig *jødisk internasjonale*». Med andre ord, noe som allerede eksisterte, fikk et synlig uttrykk. En «jødisk internasjonale» eksisterte allerede, og den hadde makt nok til å skaffe Herzl kongelige, prinselige og ministerielle audienser overalt.

Den som gransker emnet kan enkelt sette sammen et bilde av dette internasjonale «nettverk» av likesinnede mennesker i de høyeste kretser på Herzls tid ved omhyggelig å pusle sammen vesentlige glimt og fragmenter (dets eksistens i vår tid framgår med all ønskelig tydelighet, som denne boka vil vise i senere kapitler, av den voksende mengde litteratur). For eksempel sier Weizmann at han sa til Herzl at Sir Francis Montefiore (en ledende jøde i England) var et «fjols», hvorpå Herzl svarte: «Han åpner kongers porter for meg.» Likeledes var en viss Baron de Hirsch den viktigste økonomiske støtten for Herzl. Om samme Baron de Hirsch sier Grev Carl Lonyay (sitat fra keiserdømmets dokumenter i de hemmelige arkiver i Wien) at Kronprins Rudolf av Østerrike fikk 100.000 gylden «fra bankieren Baron Hirsch til gjengjeld for en vennetjeneste han hadde gjort ham i desember, da han inviterte bankieren til å møte Prinsen av Wales» (den framtidige Kong Edward VII).

Som følge av denne introduksjonen ble Baron de Hirsch en nær venn av Prinsen av Wales, og privat bankier og finansiell rådgiver for den framtidige kongen av England. Han var også en svoger til en Bischoffsheim av det jødiske finanshus Bischoffsheim og Goldschmidt i London, som også en svært rik, tyskfødt jøde, Sir Ernest Cassel, var medlem av. Som Brian Connell uttrykker det i et biografisk verk, så «arvet» Sir Ernest Baron de Hirsch' vennskap med den framtidige kongen. «Hvor Hirsch hadde vært en nær venn, ble Cassel nå Edward VII's nærmeste personlige venn». Han var faktisk den siste av dem som sto kongen nær som så han i live; for på sin dødsdag insiterte kongen på å overholde en avtale med Sir Edward og sto derfor opp og kledde seg til besøket.

I det som følger etter denne beretning, sier Connell: «*Det lille internasjonale broderskap*, som han (Sir Ernest Cassel) ble det kanskje ledende medlem av, var alle menn med en likende bakgrunn – og alle folk som han lærte å kjenne på sine mange reiser. Det var Max Warburg, leder av det store private bankhuset i Hamburg; Edouard Noetzlin, ærespresident i Banque de Paris et des Pays Bas (Bank for Paris og Nederlandene) i Paris; Franz Philipson i Brussel; Wertheim og Gompertz i Amsterdam, og framfor alt, Jacob Schiff i firmaet Kuhn, Loeb and Company i New York. *Felles rase og interesser bandt disse menn sammen. Deres kommunikasjonsnett skalv ved den minste berøring. De opprettholdt et utrolig nøyaktig nettverk av økonomisk, politisk og finansiell intelligens på høyeste nivå mellom seg. De kunne trekke støtte tilbake her, skaffe flere midler der, flytte enorme pengesummer med lynets hurtighet og i hemmelighet fra ett sted til et annet i deres finansielle imperier og påvirke de politiske beslutninger i en lang rekke land.*»

«Felles rase og interesser ... nett ... nettverk ... intelligens på høyeste nivå ... flytte enorme pengesummer ... påvirke de politiske beslutninger ...» Det er hevet over enhver rimelig tvil at dette var «den jødiske internasjonale», som Kastein skrev om, og den mekanismen som virket over alle nasjonale grenser, for å støtte Herzl. Intet mindre kunne forklare det skritt den britiske regjering tok, og om det tidligere hadde hersket tvil om denne kraftens samlede virkning som å være slik den er beskrevet over – forskjellig fra – nasjonene, så har begivenhetene i midten av vårt århundre fjernet den. Med en slik makt bak seg var Herzl i en posisjon der han kunne stille krav og framsette trusler. De maktfulle menn som på den tid utgjorde dette internasjonale direktorat (betegnelsen er ikke overdrevet), trodde kanskje ikke selv på sionismen, og var kanskje til og med privat motstander av den. Det er nærværende forfatters oppfatning at selv ikke de var maktfulle nok til å motsette seg – eller nekte støtte til – en politikk som var utformet av jødedommens «eldste».

Herzl fortsatte med sine reiser mens deres konsekvenser tok form i det skjulte. Han var i all uskyldighet stolt av sin plutselige opphøyethet, og satte pris på det elegante selskap, skjøtefrakkene og de vite hanskene, lysestakene og resepsjonene. De talmudiske «eldste» i Russland, som var vokst opp med kaftan og ørelokker, og som forberedte seg på å styrte ham, foraktet kulturen, men utnyttet dette resultat av «vestlig emansipasjon».

I 1903 var hans liv forbløffende likt Sabbatai Zevi i 1666. Han reiste til Russland, og på sin vei gjennom russiske byer var han gjenstand for messiansk hyllest fra de uopplyste masser. Ved denne anledningen forsøkte han å overtale russerne til å legge press på sultanen i saken om hans eget forslag om et godkjent tilfluktssted i Palestina. Han gjorde et visst inntrykk på den russiske innenriksminister, von Plehve, til hvem han sa at han talte for «alle Russlands jøder».

Dersom han trodde det, ville han snart bli klokere. Han gjorde noe som viste at han enten var dumdristig eller helt uoppmerksom på hva som i virkeligheten foregikk omkring ham (det skjer noen ganger med slike menn). Hans håp var sannsynligvis å komme til å stå sterkere hos von Plehve, som han må ha brukt argumentet «sionisme eller revolusjon» overfor, for han oppmuntret de russiske jøder til å *avholde seg fra revolusjonære aktiviteter* og diskuterte nøyaktig deres «emansipasjon» med de russiske autoriteter!

Slik underskrev han sin egen politiske dødsdom, og han døde faktisk kort tid etter. For de talmudiske «eldste» var det kjetteri; han hadde gått inn i det forbudte rommet. De hadde arbeidet for å forhindre emansipasjon i Russland, fordi de i det så tapet av deres makt over jødedommen. Hvis hans forhandlinger med den russiske regjering lyktes, ville pasifisering i Russland bli følgen, og det ville bety enden på den propagandistiske legende om «jøde-forfølgelser» i Russland.

Da han vendte tilbake for å tale ved den sjette kongress i sin sionistiske verdens-organisasjon, møttes han faktisk av sin skjebne i form av en kompakt masse av russiske jøder, som ikke lengre bare virket «ydmykende» på ham, men truende. I dette hans øyeblikk av fiasko trodde han at han hadde trumfkortet på hånden, og han grep etter det. Som et resultat av samtalene i London, og av det «uimotståelige press» som støttet ham, hadde den britiske regjering tilbudt Herzl ved *Neue Freie Presse* i Wien et territorium i Afrika, nemlig Uganda!

Hvis det har skjedd merkeligere ting i historien, så har ikke jeg hørt om dem. Trumfkortet viste seg å være en toer. Hele 295 delegerte stemte for å akseptere tilbudet, men 175 avviste det. Det var innlysende at Herzl ikke talte for «alle jøder». De fleste avslag kom fra de russiske jøder. De representerte de sammentrengte jødiske masser som hadde hyllet Herzl som Messias. Men disse 175 utsendinger fra det østlige rabbinat forbannet ham nå, for Uganda ville bety ødeleggelsen av deres plan. De kastet seg på gulvet i den tradisjonelle holdning, som betydde at man sørget over døde eller over ødeleggelsen av tempelet. En av dem, en kvinne, kalte den verdensberømte Herzl for «en forræder», og da han var gått rev hun kartet over Uganda ned fra veggen bak talerstolen.

Hvis det han sa og skrev var fullt oppriktig, så kom Herzl aldri til å forstå hvorfor de jødiske utsendinger fra Russland nektet å dra noe annet sted enn Palestina, og i så fall må han ha vært skikkelig troskyldig. Han hadde bygd opp hele sin bevegelse på kravet om «et tilfluktssted», som var nødvendig for «forfulgte jøder», og det dreide seg om Russlands jøder, da jødene var fullt emansiperte alle andre steder. Hvis det var sant, så ville et hvilket som helst godt sted kunne brukes, og nå hadde han skaffet dem det. Og videre, hvis noen av dem foretrakk å bli i

Russland, og hans forhandlinger med den russiske regjering lykkes, så kunne de også oppnå det ønskede Russland!

Sett fra det russisk-talmudiske rabbinats synspunkt stilte saken seg ganske annerledes. De hadde også bygget opp legenden om «forfølgelse i Russland», mens de motarbeidet emansipasjonen der, men det var med det formål å oppfylle den eldgamle lov, som betydde besittelsen av Palestina og alt det andre, som Loven foreskrev. Å akseptere Uganda ville ha betydd dommedag for den talmudiske jødedom.

Dr. Weizmann beskriver dr. Herzls endelige ydmykelse. Etter avstemningen gikk Herzl for å møte jødene fra Russland, som hadde vendt ham ryggen og hadde gått ut – til deres utvalgsværelse. «Han kom inn og så herjet og utmattet ut. Han ble mottatt med dødsens stillhet. Ingen reiste seg for å hilse på ham, ingen klappet da han gikk ... Det var nok første gang at Herzl ble mottatt på den måten ved noe sionistisk møte; han, alle sionistenes idol».

Det var også siste gang. Innen ett år var Herzl død i en alder av førtifire. Det kan ikke gis noen konklusjon om hans død. Jødiske skribenter refererer til den i kryptiske vendinger. *Jewish Encyclopedia* sier at det var et resultat av det han hadde vært gjennom, og andre autoriteter kommer med liknende obskure, om enn betydningsfulle antydninger. De mennesker, som i århundrenes løp har vært gjenstand for bannlysninger eller utstøting fra den herskende sekt, er ofte døde snart etter, og i stor elendighet. Den som søker vil komme til å føle at han i denne saken nærmer seg mystiske ting, som er lukket for all alminnelig etterforskning.

Det merkelige er at Herzls fortrolige høyre hånd og ledende taler så omrisset av de ting som var og som skulle komme, med fullstendig klarhet. Han utviste likeså mye forutseenhet som Leon Pinsker når han beskrev den rekke hendelser, som Pinskers «uimotståelige press på internasjonal politikk» ville føre til. På selve den kongressen hvor Herzl led ydmykelsen, ga Max Nordau (et alias eller pseudonym for hans navn: Südfeld) denne nøyaktige prognose:

«La meg si dere disse ord, som om de var trinnene på en stige som fører oppover og oppover: Herzl, sionistkongressen, det engelske forslag om Uganda, *den kommende verdenskrig, fredskonferansen, hvor et fritt og uavhengig jødisk Palestina vil bli skapt med Englands hjelp*» (uttalt i 1903). Her talte den innvidde illuminaten, mannen som kjente «internasjonalens» styrke og formål. (Max Nordau hjalp til i prosessen (som han forutsa) ved å skrive slike bestselgere som *Degeneration*, som utkom i 1890-årene, der han fortalte Vesten at det var håpløst korrupt.) Selv Max Nordau formulerte ikke sin konklusjon til dens logiske avslutning. Det gjorde derimot en annen delegert, dr. Nahum Sokolov, som uttalte: *«Jerusalem vil en dag bli hovedstaden for verdensfred.»* At ambisjonen er å gjøre den til verdens hovedstad står klart her i 1956, når de vestlige regjeringer daglig frykter at den skal bli innlemmet i den sionistiske stat. Om menneskeheten vil finne at den blir hovedstaden for *fred* – det vil vise seg.

Etter Herzls død førte Chaim Weizmann, den senere sionistleder, an i angrepet på tilbudet om Uganda, og på den sjuende kongress i 1905 ble enhver aksept trukket tilbake på hans initiativ. Fra da av var sionismen et redskap for det talmudiske rabbinat østpå.

Historien vedrørende tilbudet om Uganda, og den foraktfulle avvisning av det, viser den herskende sekts likegyldighet overfor de jødiske massers ønsker og velferd, som den forega å tale på vegne for. Når man tenker nøyere etter, så er «fiendtlighet» nærmere sannheten enn «likegyldighet». Dette framgår når man undersøker reaksjonene på tilbudet fra de tre hovedgrupper av jøder: de vestlige, de russiske og de jødene som allerede var i Palestina (den siste en gruppe som overhodet aldri blir nevnt i disse høyrøstede debatter).

De vestlige jøder var på dette tidspunkt sterke motstandere av sionismen som sådan, hva enten den førte til Uganda, Palestina eller noe annet sted. De ønsket kun å bli hvor de var. De russiske jøders situasjon ble framstilt som om de virkelig hadde bruk for «et tilfluktssted» fra «forfølgelse», og hvis dette var sant, så ville nok Uganda ha appellert til dem. De ville bifallsstormer, ut fra måten de mottok Herzl, kan lede til å tro at de ville ha fulgt ham like mye hvor hen han ønsket, dersom rabbinatet hadde tillatt dem det. Så mangler vi kun de jødene som allerede var i Palestina.

Dette ene samfunnet, som besto av opprinnelige jøder, var sterke tilhengere av å bli forflyttet til Uganda, noe undersøkelser viser, og derfor ble de stemplet som «forrædere» av de judaiserte khazarer fra Russland, som hadde overtatt sionismen! Det følgende er hva sionistorganisasjonen i Tel Aviv uttalte om dem fremdeles i 1945:

«Det var et nedverdigende og forstemmende syn å se alle disse mennesker, som ... hadde vært de første til å bygge opp den tids jødiske Palestina, at de offentlig fornektet og nedverdiget sin egen fortid ... *Begeistringen for Uganda ble satt i forbindelse med et dødelig hat i Palestina* ... I de første jødiske kolonier kalte unge menn, som var utdannet i Alliance Israelite-skoler, Palestina for ... et land med lik og graver, et land med malaria og øyesykdommer, et land som ødelegger sine innbyggere. *Og dette ble det ikke bare gitt uttrykk for av noen få enkeltpersoner*. Faktisk var det kun noen få enkeltpersoner her og der «som forble lojale». Hele Palestina var i opprør ... *All motstand mot Uganda kom fra folk utenfor Palestina. I selve Zion var alle imot Zion.*»

Hva folkemassene ønsket, hva enten de var jødiske eller ikke, var fra 1903 likegyldig. Om de aksepterte eller ikke, gjorde ingen forskjell, *tilbudet* var blitt framsatt, og dermed var Vesten og dens framtid blitt dratt inn i et foretakende som var forutsigelig katastrofalt. Som Weizmann sier, at *ved denne handling* forpliktet en britisk regjering seg til å anerkjenne talmudistene fra Russland som regjering for alle jøder; derved forpliktet den også sitt eget folks kommende generasjoner, og det amerikanske folks forpliktelse skulle følge etter, et årti senere, da veien var banet.

Av denne handling i 1903 utsprang begynnelsen til dette århundres trengsler. Sions historie ble deretter vestlige politikeres, som under «uimotståelig press» adlød en mektig sekt. 1903 var året for sammensvergelsens triumf, og for Vesten skulle det vise seg likeså uhellsvangert som 1914 og 1939, som begge tok form i skyggen av den.

Kapittel 27 – «Protokollene»

Mens sionismen på denne måten tok form i de østlige ghettoer i løpet av det siste århundre – og ved begynnelsen av dette (20.) dukket en ny kraft fram i internasjonale affærer (da den britiske regjering tilbød den Uganda) – og forberedte verdensrevolusjonen, i disse samme talmudiske områder, sitt tredje «utbrudd». De to kreftene beveget seg synkronisert framover (for sionismen brukte slik det er vist, trusselen om kommunisme i Europa for å få de europeiske herskere til å lytte til sine territoriale krav utenfor Europa). Det var som om to turbiner begynte å produsere én felles overveldende kraft, som det nye århundre skulle komme til å motta elektriske støt fra.

Ifølge Disraeli og Bakunin var verdensrevolusjonen kommet under jødisk lederskap fra omkring midten av århundret, og dens krav endret seg deretter. Bakunins tilhengere, som strevde etter å nedlegge staten som sådan, fordi de forutså at den revolusjonære stat kunne bli mer despotisk enn noe tidligere despoti, ble kastet ut og glemt. Verdensrevolusjonen antok dermed form etter Marx' *Det Kommunistiske Manifest*, som siktet mot Superstaten, grunnlagt på slavearbeid og «konfiskeringen av menneskets frihet» (som de Toqueville skrev i 1848).

Dette skrift om lederskap og mål kom til å bestemme det tjuende århundres kurs. *Metodene*, hvordan den eksisterende orden skulle nedbrytes, endret seg derimot *ikke*; de fortsatte å være slik de var blitt avslørt ved utgivelsen av Weishaupts papirer i 1787. Mange utgivelser i det 19. århundre viste at de originale Illuminati-planer gjennom generasjoner fortsatte med å være læreboka for revolusjonære i alle leirer, hva *metode* angikk.

Disse verkene reklamerte for – eller avslørte – de destruktive planene på forskjellig måte, noen ganger i allegorisk form, men alltid gjenkjennelig dersom de ble sammenliknet med originalene, Weishaupts papirer. I 1859 hevdet Crétineau Joly jødisk lederskap av «hemmelige selskaper». Hans bok gjenga dokumenter (gitt til ham av pave Gregorius XVI) fra den hemmelige italienske losje Haute Vente Romaine. Deres ekthet er hevet over enhver tvil. Haute Vente Romaine ble ledet av en italiensk prins som var blitt innviet av en av Weishaupts egne fortrolige (Knigge), og den var en gjenfødelse av Illuminati-ordenen. De ytre kretser av innvidde, fjolsene, ble overbevist om at «selskapets formål er noe opphøyet og edelt, at det er Ordenen for dem som ønsker en renere moral og større fromhet, uavhengighet og enhet for deres land». De som steg til losjens høyere grader lærte etter hvert de virkelige mål, og svor at de ville bryte ned all religion og all lovlig regjering. Deretter mottok de hemmelighetene om snikmord, giftbruk og mened, som det var blitt avslørt i dokumentene fra Weishaupt.

I 1862 grunnla Karl Marx (hans *Det kommunistiske Manifest* er gjenkjennelig illuminisert) sin Første Internasjonale, og Bakunin utformet sin Alliance Sociale Démocratique, hvis program (som fru Nesta Webster har vist det ved å sammenlikne tekstblokker) var ufortynnet illuminisme. Samme år ga Maurice Joly ut et angrep på Napoleon III, som han tilla identiske metoder til å korrumpere og ruinere samfunnssystemet (denne bok var skrevet i allegorisk form). I 1868 gjenbrukte tyskeren Goedsche de samme ideer i form av et angrep på jødisk lederskap av revolusjonen, og i 1869 tok den franske katolikk og royalist Geugenot Des Mousseaux opp det samme temaet. Samme år ga Bakunin ut sin *Polemique contre les Juifs*.

I alle disse verkene opptrer i en eller annen form kontinuiteten i den grunnleggende ideen, som første gang ble avslørt i Weishaupts dokumenter, nemlig den å destruere all legitim regjering, religion og nasjonalitet og opprette et despoti til å herske over de slavebundne masser med terror og vold. *Noen* av dem hevdet jødisk utnyttelse av eller overtakelse av lederskapet for revolusjonen.

Heretter oppsto det en pause i den utgitte litteratur om sammensvergelsen som for første gang var blitt avslørt i 1787 – inntil i 1905, da en professor Sergyei Nilus, en embetsmann i Department for Fremmede Religioner i Moskva utga en bok, som British Museum i London har en kopi av, den er stemplet «den 10. august 1906». Det ville ha vært av den største interesse om noe kunne opplyses om Nilus og hans bok, som aldri har blitt oversatt. Den mystisisme som han og hans bok har blitt omgitt av, hemmer etterforskning. *Et enkelt* kapittel ble oversatt til engelsk i 1920. Det må nevnes her, ettersom den originale skrift framkom i 1905, mens det voldsomme spetakkelet som oppsto først begynte da det utkom på engelsk i 1920.

Dette ene kapittel som ble utgitt i England og Amerika som «The Protokols of the Learned Elders of Zion». Jeg kan ikke finne ut av om dette var den originale overskrift på kapitlet, eller om den ble lagt til ved oversettelsen. Det finnes ikke noe bevis på at dokumentet er hva det hevder å være, et referat fra et møte av jødiske «eldste». I den forstand er det derfor verdiløst.

Men i enhver annen forstand er det av uvurderlig betydning, for det viser seg gjennom den avgjørende ekthetsprøve (som er de følgende begivenheter) som å være et autentisk dokument som tilhørte den verdenssammensvergelse som for første gang ble avslørt gjennom Weishaupts papirer. Mange andre dokumenter i samme serie hadde fulgt denne første åpenbaring, slik jeg har vist, men dette overgår dem alle. De øvrige var bruddstykker og viste glimt; dette viser hele bildet av sammensvergelsen, både motiv, metode og mål. Det føyer ikke noe til det som allerede delvis har blitt avslørt (med unntak av den ubevisste henvisning til de jødiske «eldste» *selv*), men det plasserer alle brikkene i puslespillet på rett plass og avslører helheten. Det beskriver med nøyaktighet alt det som har hendt i de femti år siden det ble utgitt, og hva som tydeligvis vil følge i de neste femti år, med mindre sammensvergelsens egen kraft innen det har framkalt en nøytraliserende motkraft.

Dokumentet er fylt med en mengde viten (spesielt om menneskelige svakheter), som kun kan ha sprunget ut av århundrers eller årtuseners oppsamling av erfaringer og studier. Det er skrevet i en tone av bedrevitende arroganse, som av vesener som hånende sitter på en olympisk fjelltopp av eldgammel viten, og i forakt ser ned på massene som vrir seg langt der nede («pøbelen» ... «alkoholiserte dyr» ... «kveg» ... «blodtørstige villdyr»), som uten hell kjemper for å unngå «knipetanga» som er i ferd med å lukke seg rundt dem. Den ene kjeven i tanga er «gullets makt», og den andre er den brutale kraft fra pøbelen når denne hisses opp til å ødelegge sine eneste beskyttere, og dermed seg selv.

Den destruktive idé presenteres i form av en vitenskapelig teori eller nesten en eksakt vitenskap, som forsvares selvsikkert og med veltalenhet. Når jeg studerer Protokollene, blir jeg konstant minnet om et uttrykk som fanget mitt øye i Disraelis uttalelse, som tidligere ble sitert. Disraeli, som var omhyggelig i sitt ordvalg, talte om «det destruktive *prinsipp*» (ikke idé, måte, oppfatning, plan, sammensvergelse eller liknende) og med Protokollene løftes teorien om destruksjon til denne status av «en fundamental sannhet, en primær eller grunnleggende lov, en bestemt atferdslov» (for å sitere forskjellige ordbokdefinisjoner av ordet «prinsipp»). I

mange tekster forekommer Protokollene ved første øyekast å anbefale destruksjon som en ting, noe som er en dyd i seg selv og følgelig rettferdiggjør alle metoder som uttrykkelig anbefales til å fremme den; bestikkelse, utpressing (også av penger), korrupsjon, undergravende virksomhet, forræderi, hisse opp pøbelen, terror og vold, der disse metoder også blir dyder.

Men nærmere granskning viser at dette ikke er tilfellet. Målet framgår av tekstens slutning, og det *er* «Verdensmakten». Metodene som anbefales på veien dit, er bare de beste til å oppnå den. Endemålet ble første gang avslørt i Weishaupts dokumenter, og det er opplagt at begge forskrifter springer ut av en svært tidlig kilde, selv om Protokollene tidsmessig forholder seg til Weishaupts dokumenter som barnebarn til bestefar. Det endelige mål går via tilintetgjørelsen av all religion og nasjonalitet for å kunne etablere superstaten som skal herske over verden gjennom skånselsløs terror.

Da Protokollene dukket opp på engelsk, fikk det mindre viktige spørsmålet om hvem som var forfatter til disse presise oppskrifter, en falsk og uforholdsmessig større betydning på grunn av de rasende jødiske angrep på selve dokumentet. Sammenhengen mellom jødisk lederskap og den revolusjonære sammensvergelse var på ingen måte ny; leseren har sett at Disraeli, Bakunin og mange andre tidligere hadde bekreftet den. I dette tilfelle var påstanden om et spesifikt møte mellom jødiske ledere i en sammensvergelse enda ikke underbygget, og kunne ha vært ignorert. (I 1913 beskyldte en noenlunde liknende publikasjon jesuittene for å planlegge en verdenssammensvergelse maken til den som beskrives så vel i Protokollene som i Weishaupts papirer, men jesuittene bemerket stillferdig at den oppfattelsen var feil, og saken ble glemt igjen.)

Reaksjonen fra den offisielle jødedom i 1920 og etterpå var annerledes. Den ble med vilt raseri rettet mot hele *konseptet* i Protokollene. Den stoppet ikke ved benektelsen av en jødisk medvirkning, men benektet noen sammensvergelse *overhodet*, noe som bevislig var usant. Eksistensen av sammensvergelsen var blitt observert og erkjent av en lang rekke høye autoriteter, fra Edmund Burke, George Washington og Alexander Hamilton til Disraeli, Bakunin og de mange andre som er nevnt tidligere. Videre var det i mellomtiden – inntil Protokollene dukket opp på engelsk – levert et avgjørende bevis gjennom forløpet i Russland. Karakteren av det jødiske angrep på oversettelsen av Protokollene kunne slik bare bestyrke den generelle oppfatning: deres protest lød alt for høy.

Angrepet var av den typen som lukket munnen på slike tidligere talsmenn for en offentlig undersøkelse og utredning som Robinson, Barruel og Morse, men denne gang var det et åpenlyst jødisk angrep. De nevnte tre menn hadde den gang ikke antydet noen jødisk medvirkning, men hadde blitt hengt ut kun for å lede offentlighetens oppmerksomhet på sammensvergelsens *vedvarende* karakter og på den kjensgjerning at den franske revolusjon kun var dens første «utbrudd». Angrepet på Protokollene i 1920-årene beviste – framfor alt annet – sannheten i deres påstand. Det viste at den vedvarende organisasjon med formål å undertrykke offentlig diskusjon av sammensvergelsen hadde blitt perfeksjonert i de mellomliggende 120 år. Sannsynligvis hadde det aldri noensinne tidligere i historien blitt brukt så mye penger og så mye energi i et forsøk på å undertrykke ett enkelt dokument.

Dokumentet ble brakt til England av den ene av de to førende britiske korrespondenter i Moskva på den tiden, Victor Marsden fra *Morning Post* (den betydningsfulle beretning om den andre korrespondenten hører til i et senere kapittel). Marsden var en autoritet vedrørende

Russland, og led vedvarende under ettervirkninger av terroren. Han ble faktisk dens offer; for han døde kort tid etter å ha fullført hva han tydeligvis oppfattet som en plikthandling, nemlig oversettelsen på British Museum av Protokollene.

Utgivelsen på engelsk vakte verdensomspennende interesse. Denne perioden (1920 og framover) markerer avslutningen på den tid da jødiske spørsmål kunne diskuteres uhindret i det offentlige. Den innledende debatt var fri og heftig, men i de følgende år lykkes det utgivelsens motstandere å omringe enhver omtale av innholdet med et skjær av helligbrøde, og i dag er det neppe noen, som i skrift eller tale, våger å nevne Protokollene. Det måtte i så fall være for å erklære dem for «falske» eller «infame» (Protokollene forutser muligheten og utlegger den som underkastelse).

Den første reaksjon var den naturlige. Protokollene var mottatt som et formidabelt bevis på en sammensvergelse mot religion, nasjon, lovlig regjeringsmakt og eiendomsrett. Alle var enige om at en påstand om jødisk forfatterskap ikke hadde noe grunnlag, men at emnet var så dystert og så sterkt underbygget av hendelser etter den opprinnelige utgivelsen, at en grundig offentlig undersøkelse var nødvendig. Dette vidundermiddel, «offentlig undersøkelse», hadde mange førende menn anbefalt 120 år tidligere. I det aktuelle tilfelle ble de etterfølgende angrep mer rettet mot kravet om en *undersøkelse* enn på å avvise påstanden om «Sions Vise».

The Times (i London) skrev 8. mai 1920 som en del av en lengre artikkel: "En upartisk *undersøkelse* av disse påståtte dokumenter er høyst ønskelig ... Skal vi kun avvise saken uten undersøkelse, og la den innflytelsen en slik bok kan få, urørt? *Morning Post* (på det tidspunkt det eldste og mest sobre engelske dagblad) brakte tjuetre artikler, som også kalte på en *offentlig undersøkelse*.

I *Spectator* den 27. august 1921 presset lord Sydenham, en av de førende autoriteter på den tid, også på for en *offentlig undersøkelse*: «Hovedsaken er selvfølgelig hvilken kilde Nilus fikk Protokollene fra. De russere som kjente Nilus og hans skrifter kan ikke alle ha blitt utryddet av bolsjevikene. Hans bok ... er ikke blitt oversatt, selv om det ville gi en forestilling om mannen ... Hva er det mest slående kjennetegn ved Protokollene? Svaret er *viten* av et sjeldent slag, som omfatter det bredest mulige felt. Løsningen på dette «mysterium», hvis det er et slikt, vil kunne finnes, der hvor denne fryktinngydende viten *som profetiene er basert på, de som nå bokstavelig talt har gått i oppfyllelse*, kan vise seg å høre hjemme. I Amerika slo Henry Ford fast at «Protokollene har passet til verdenssituasjonen fram til i dag; de passer til den i dag» og han fikk bladet *Dearborn Independent* til å trykke en serie artikler, hvorav det ble solgt halvannen million nye opptrykk.

Innen to år hadde innehaveren av *The Times* blitt erklært sinnssyk (av en ikke-navngitt lege i et fremmed land; et senere kapittel vil beskrive denne episode) og med makt fjernet fra kontroll av sine blader, hvoretter *The Times* trykte en artikkel som avviste Protokollene som plagiat av Maurice Jolys bok. Innehaveren av *Morning Post* ble gjenstand for vedlikeholdende bakvaskelser, inntil han solgte sin avis, som deretter sluttet å komme ut. I 1927 trykte Henry Ford en unnskyldning adressert til en velkjent amerikansk jøde. Da jeg var i De Forente Stater en del år senere, ble jeg informert av pålitelige kilder om at han hadde blitt overtalt til å gjøre dette gjennom trusler fra forhandlere, som hans konserns framtid var avhengig av, på et tidspunkt da en ny Ford-modell skulle komme på markedet.

Kampanjen mot Protokollene er aldri siden opphørt. I det kommunistiske Russland ble alle eksemplarer som det var mulig å finne, destruert under revolusjonen, og alene det å besitte boka ga dødsstraff etter loven om «antisemittisme». I en direkte linje fra denne forordning, bare tjuefem år senere, tvang de amerikanske og engelske autoriteter i det besatte Tyskland etter Andre Verdenskrig den vesttyske regjering å innføre lover mot «antisemittisme» etter den bolsjevikiske modell; og i 1955 fikk en trykker fra München, som hadde latt Protokollene trykkes, sin virksomhet konfiskert. I England ble salget av boka under det eksisterende press kort etter utgivelsen midlertidig stanset av myndighetene, og i årenes løp fortsatte angrepene på den så voldsomt at trykkere fryktet den og kun mindre, lokale trykkerier våget noensinne å trykke den. I Sveits, mellom de to krigene, ble en jødisk rettssak anlagt mot boka under påstanden: «uanstendig litteratur». Saken ble vunnet, men dommen ble deretter satt til side av en høyere domstol.

Denne tingenes tilstand som på denne måten ble skapt etter 1920, og som har fortsatt fram til i dag, var forutsagt i Protokollene i 1905: «Gjennom pressen har vi fått makten til å påvirke, mens vi selv blir i bakgrunnen ... Den avgjørende faktor for suksess på det politiske (område) er hemmeligholdelsen av dets overtakelse; diplomatens ord skal ikke svare til hans gjerninger ... Vi må tvinge regjeringene til å handle i den retning som vil fremme vår stort uttenkte plan, som allerede nærmer seg sin oppfyllelse gjennom det vi vil presentere som den offentlige mening, hemmelig sufflert av oss ved hjelp av den såkalte Stormakt, pressen, som med få unntakelser man kan se bort fra, allerede er i våre hender ... Vi skal håndtere pressen på følgende måte: Vi skal legge sal og bissel på den og styre den på stramme tøyler; og på den måten skal vi kontrollere alle utgivelser fra den trykte presse, for hva ville meningen være med å holde oss fri for angrep fra pressen, hvis vi forblir skyteskive for løpesedler og bøker? ... Ingen skal ustraffet sette en finger på auraen av vår regjerings fortreffelighet. *Påskuddet for å stanse en hvilken som helst utgivelse vil være en påstått henvisning til at den hisser opp den offentlige stemningen uten grunn eller rettferdiggjøring* ... Vi vil med sikkerhet vinne over våre motstandere, ettersom de, på grunn av de før omtalte måter å håndtere pressen på, ikke vil ha presseorganer til deres rådighet, der de fullt og endelig kan uttrykke deres synspunkter ...»

Dette er historien om Protokollene hittil. Deres henvisninger til jødiske «Vise» (eller «eldste») er uautorisert og bør derfor prinsipielt unnlates, uten at dette har noen som helst betydning for vurderingen av andre bevis for jødisk lederskap av verdensrevolusjonen som sådan. Det jødiske angrep på dem hadde ikke karakter av et forsvar for jødedommen, men skulle stanse utgivelsen, fordi «den hisser opp den offentlige stemning uten grunn eller rettferdiggjøring». De framsatte argumenter som var heller spekulative. De gikk ut på at Protokollene hadde nær likhet med atskillige tidligere utgivelser og derfor var «etterlikninger» eller «falsknerier». Mens det i virkeligheten er klart bevist at de utgjorde en del av den fortsatte litteratur om sammensvergelsen. De kunne være frambrakt av jødiske som ikke-jødiske revolusjonære, og det er av sekundær betydning. Hva de beviste, var at *organisasjonen*, som første gang ble avslørt gjennom Weishaupts dokumenter, eksisterte fremdeles 120 år senere. Den beskrev de samme metoder og forfulgte de samme mål som den gang ble avdekket; og på det tidspunkt da Protokollene ble gitt ut på engelsk, hadde den bolsjevikiske revolusjon levert bevist.

Etter min mening utgjør Protokollene den avgjørende håndbok for studier av samtiden og dette emnet. Hvis lord Sydenham i 1921 ble slått av den «fryktinngytende viten» de framstilte,

«hvorpå profetier, som nå bokstavelig talt er oppfylte, baseres», hvor mye mer ville han da ikke bli imponert i dag, i 1956, hvor så mye mer av dem har blitt like mye oppfylt. Ved hjelp av denne bok kan ethvert menneske se hvordan de siste 150 års oppstand ble satt i verk, og hvordan de neste 50 år tilsvarende vil bli det. Han vil på forhånd vite hvordan hans valgte representanters «handlinger» vil avvike fra deres «ord».

På et bestemt punkt ble jeg, ut fra min egen erfaring, i stand til å utprøve lord Sydenhams uttalelse om oppfylte profetier. Protokollene sier, der de forteller om kontroll med utgivelsen av informasjon: «Ikke en eneste bekjentgjørelse vil nå offentligheten uten vår kontroll. Selv i dette øyeblikk blir det oppnådd av oss ved at alle nyheter mottas av noen få byråer, som samler dem fra hele verden. Disse byråene vil da være helt våre, og vil kun dekke det vi dikterer dem.» Det var ikke situasjonen i 1905 eller på lord Sydenhams tid eller i 1926, da jeg ble journalist, men det utviklet seg slik og *er* situasjonen i dag. «Nyhets»-strømmen fra avisene fyller godt i den offentlige bevissthet og strømmer fra noen få byråer som vannet fra et halvt dusin vannkraner. Enhver hånd som kan kontrollere disse vannkranene, kan kontrollere «nyhetene», og leseren vil selv kunne observere i hvilken filtrert form nyhetene når ham. Med hensyn til de redaksjonelle *synspunkter* kan forandringen enkelt oppleves ved å sammenlikne med upartiske, kritiske artikler, som ble trykket i *The Times, Morning Post, Spectator, Dearborn Independent* og tusenvis av andre tidsskrifter for omkring 25 år siden. Dette kan ikke skje i dag. Underkastelsen av pressen har blitt gjennomført som Protokollene forutsa, og i løpet av min generasjon, og på grunn av mitt erverv, så jeg det skje.

Et sammenliknende studium av Protokollene og Weishaupts papirer fører til den klare konklusjon at de begge stammer fra en felles og svært eldre kilde. De kan ikke ha vært et produkt av én mann eller én gruppe av menn fra samme periode som de ble gitt ut i. Den «fryktinngytende viten» som avdekkes med dem, bygger tydeligvis på århundrer av oppsamlet erfaring. Dette angår spesielt (i både Protokollene og Weishaupts papirer) kjennskapet til menneskelige svakheter, som i detaljer analyseres nøyaktig, og der metodene til å utnytte hver enkelt av dem beskrives med en blanding av fryd og forakt.

Verktøyet som skal benyttes til å ødelegge de kristne nasjonalstater er «pøbelen». Ordet brukes hele tiden med skjærende forakt til å betegne massene (som i offentlig omtale smigres med benevnelsen «folket»). «Mennesker med svake karakterer er mer tallrike enn de gode, og derfor oppnås de beste resultater med hensyn til å regjere dem, gjennom å anvende vold og terror ... En pøbels styrke består i blind, sanseløs og tankeløs kraft, som alltid kan bli underkastet et forslag fra en hvilken som helst kant». Ut fra dette utvikles det en argumentasjon som går ut på at «et absolutt despoti» er nødvendig for å regjere «pøbelen», som er en ansamling av «ville», og at «vår Stat» vil anvende «en terror som vil ha en tendens til å produsere blind underkastelse». At den «ordrette oppfyllelse» av disse forskrifter har funnet sted i Sovjetunionen, må være innlysende for alle i dag.

Dette «absolutte despoti» skal plasseres hos den internasjonale Superstat ved veis ende. Innen da beskrives regionale dukke-despoter som essensielle prosesser til å bryte ned staters struktur og folkenes forsvar: «Under 'første-diktatorene' i nåtiden lider folkene tålmodig og tar imot et slikt misbruk som de ville ha halshugget tjue konger for å være skyldige i ett enkelt av. Hva er forklaringen? Den er at disse diktatorer hvisker til folket gjennom deres agenter, at gjennom disse misbruk skader de staten med det høyeste formål for øye – å sikre folkenes

velferd, et internasjonalt brorskap mellom alle, deres solidaritet og like rettigheter. Naturligvis forteller de ikke folk at denne forening må skje under vårt uinnskrenkede herredømme.»

Dette tekstklippet er av spesiell interesse. Uttrykket «første-diktator» ville ikke i alminnelighet ha blitt forstått i 1905, da vestens folkeslag trodde at deres valgte representanter uttrykte og var avhengige av *deres* godkjennelse. Det ble imidlertid et dekkende uttrykk under Første og Andre Verdenskrig, da amerikanske presidenter og britiske statsministere rent faktisk gjorde seg selv til «første-diktator» og benyttet unntakstilføyelser på vegne av «folkenes velferd ... internasjonalt brorskap ... like rettigheter». Sannsynligvis *fortalte* disse «første-diktatorer» i begge krigene at det endelige mål for alt dette ville være «forening» under en verdensregjering av et eller annet slag. Spørsmålet om hvem som skulle lede denne verdensregjeringen, fikk aldri et klart svar. Så mye annet i protokollene er blitt oppfylt at deres påstand om at de ville være sammensvergelsens verktøy til å regjere verden «med vold og terror» fortjener en del ettertanke.

Det særlig karakteristiske ved de to verdenskrigene er den skuffelsen som hver av dem brakte til de folk som så *ut* til å ha seiret. «Fryktinngytende viten» ser derfor igjen ut til å ha inspirert følgende uttalelse, *framkommet i 1905 eller tidligere*: «Helt siden den gang (den franske revolusjon) har vi ført folkene fra den ene skuffelse til den neste», og senere denne: «Ved disse handlinger er alle stater i lidelsestilstand; de lengter etter ro, er rede til å ofre alt for fred; *men vi vil ikke gi dem fred før de åpent vedkjenner seg vår internasjonale Superregjering i underkastelse*». Disse ordene, skrevet før 1905, synes nøyaktig å beskrive det 20. århundres forløp.

Og igjen sier dokumentet: «Det er altavgjørende for vårt mål at kriger, så langt det er mulig, *ikke skal resultere i territoriale gevinster*.» Presist som dette uttrykket fra 1905 eller tidligere ble gjort til den viktigste slogan eller et tilsynelatende moralsk prinsipp, som ble utropt av amerikanske og engelske politiske ledere i *begge* verdenskriger, og i dette tilfellet er forskjellen mellom «diplomatens» «ord» og «handling» vist gjennom resultatene. Første Verdenskrigs vesentligste resultat var å etablere Revolusjonær-sionisme og Revolusjonær-kommunisme som nye krefter i internasjonale saker, den første for et lovet «hjemland» og den andre for en stat å være i. Det vesentligste resultat i Andre Verdenskrig var at ytterligere «territoriale gevinster» tilfalt Sionismen og Kommunismen og *ingen andre*. Sionismen oppnådde sitt hjemland, og kommunismen tok imot halve Europa. Den «dødbringende presisjon» (lord Sydenhams ord) i Protokollenes forutsigelser virker tydelig her, hvor en besynderlig setning som ble brukt i Protokollene fra 1905, ble det daglige språk for amerikanske presidenter og britiske statsministre i 1914-1918 og 1939-1945.

Grunnen til at forfatterne av Protokollene regnet dette slogan som viktig i villedningen av folkeslagene, blir også forklart: Hvis nasjoner som innvikles i kriger blir nektet «territoriale gevinster», vil den eneste seierherre være «vårt internasjonale *agentur* ... våre internasjonale rettigheter vil da utviske nasjonale rettigheter i den rette betydning av rettigheter, og vil herske over nasjonene, nøyaktig som de sivile lovene i Statene bestemmer forholdene mellom disse statsborgere». For å frambringe en slik tingenes tilstand er tydelige politikere påkrevd, og om dem sier Protokollene: «Administratorene, som vi vil velge ut fra offentligheten, med nøye hensyn til deres evner til *servil lydighet*, vil ikke være personer som er trent i regjeringskunsten, og vil derfor lett bli til bønder i vårt sjakkspill i hendene på menn av lærdom

og geni, som vil bli *deres rådgivere, spesialister, som er fostret opp og utdannet fra den tidligste barndom til å regjere over hele verdens affærer.*»

Leseren kan selv dømme om denne beskrivelsen passer på noen av Vestens «administratorer» gjennom de siste femti år, testen er deres innstilling til sionismen, verdensrevolusjonen og verdensregjeringen, og følgende kapitler vil gi opplysninger på disse tre områdene. Om «rådgiverne» er det vel riktig å si at de opererer med en «dødbringende presisjon».

Her kommer igjen den «fryktinngytende viten», som ble åpenbart for mer enn 60 år siden. I 1905 var den ikke-valgte, men maktfulle «rådgiver» ukjent i offentligheten. Sant nok visste de opplyste få, som Disraeli, at «verden regjeres av helt andre personligheter enn hva de, som ikke er bak i kulissene, kan forestille seg», men for den alminnelige offentlighet ville denne teksten være uten mening.

Men under Første og Andre Verdenskrig ble den ikke-parlamentarisk valgte, uoffisielle, men bydende «rådgiver» en alminnelig kjent figur. Han kom åpent fram (gjennom «unntakelses-autoritet») og ble kjent og passivt akseptert av den alminnelige offentlighet. Kanskje er den forakt som ble vist for «pøbelen» i protokollene rettferdiggjort av denne underkastelse i forhold til et herredømme som fungerer bak kulissene. Ja, underkastelsen var til og med intakt selv når alt foregikk åpenlyst. I De Forente Stater, for eksempel, ble «rådgivere om jødiske saker» nye beboere i Det Hvite Hus, og av hovedkvarterene for amerikanske okkupasjonshærer. En finansmann, som offentlig anbefalte drastiske midler til «å regjere hele verdens affærer» [Bernard Baruch], var rådgiver for så mange presidenter at han permanent fikk tilnavnet «statsmannseldste» (Elder Statesman) av pressen, og engelske statsministre på besøk, dro til ham som et sete for den øverste myndighet.

Protokollene forutsa dette «rådgivernes» regime på et tidspunkt da ingen forsto hva som var ment, og få ville ha forstilt seg at de ville vise seg åpent i de øverste sirkler.

Protokollene fastslår gjentatte ganger at det første mål er utslettelsen av den nåværende herskende klasse («aristokratiet», uttrykket som ble benyttet, var fortsatt anvendelig i 1905) og tilegnelsen av eiendom gjennom å hisse opp den ikke-tenkende, dyriske «pøbel». Igjen sørger senere begivenheter for å gi «forutsigelsen» dens «dødbringende presisjon»:

«I politikk må man vite hvordan man uten nøling skaffer seg andres eiendom, hvis vi gjennom det sikrer underkastelse og suverenitet ... Ordene «Frihet, Likhet, Brorskap» brakte, takket være våre blinde agenter, hele legioner til våre rekker, som bar våre bannere med entusiasme. Og hele tiden var disse ord som ormer som boret seg inn i folkets velstand, satte en stopper overalt for fred, ro, solidaritet, og brøt ned alle fundamentene for statene ... Dette hjalp oss til vår største triumf; det ga oss, blant andre ting, muligheten til å få den viktigste trumf i våre hender, nedbrytingen av privilegier, eller med andre ord selve aristokratiets eksistens ... den klasse, som var det eneste forsvar folk og land hadde imot oss. På ruinene av det naturlige og arvelige aristokrati ... har vi stilt opp vår utdannede klasses aristokrati, som ledes av pengenes aristokrati. Velstand, som er avhengig av oss, har vi gjort til dette aristokratis forutsetning – og viten. *Det er denne mulighet for å skifte ut folkets representanter som har stilt dem til disposisjon for oss, og ... gitt oss makten til å utnevne* ... Vi opptrer på scenen som påståtte redningsmenn for arbeideren fra denne undertrykkelse når vi byr ham å tre inn i våre kjempende styrkers rekker: Sosialister, anarkister, kommunister ... gjennom nød og den misunnelse og det hat som hindrer oss på vår vei ... Folket, som ukritisk tror på ting som er trykt, nærer et blindt hat til alle tilstander som det føler befinner seg over det; for det

har ingen fornemmelse av ordene klasse og tilstand ... Disse pøbler vil med stor fornøyelse fare fram for å la blodet flyte fra dem som de i deres enkle uvitenhet har misunt fra de lå i vuggen, og hvis eiendom de så vil bli i stand til å plyndre. «Vår» vil de ikke røre, for tidspunktet for angrepet vil være oss bekjent, og vi vil ta skritt for å beskytte våre egne ... Ordet «frihet» får mennesker til å komme ut og kjempe mot enhver form for autoritet, endog mot Gud og naturens lover. Av den grunn vil vi, når vårt kongerike tar form, *bli nødt til å utradere dette ord fra leksikon*, da det er et prinsipp for dyrisk kraft som forvandler pøbler til ville dyr ... Men friheten kunne også eksistere uskadelig innenfor Statens økonomi og til folkets velstand, hvis dens grunnlag var en tro på Gud ... Derfor er det avgjørende for oss å undergrave all tro, å rive selve grunnlaget om en guddom og en ånd ut av hodet på massene, og i dets sted oppstille matematiske formler og materielle behov ...» «Vi har satt folkenes personlige og nasjonale oppfatninger opp mot hverandre, samt sørget for religions- og rasehat, som vi har dyrket opp til en grenseløs vekst i løpet av de siste 20 århundrer. Dette er grunnen til at det ikke er én stat som vil få støtte noe sted dersom den reiser seg mot oss, for hver eneste av dem må huske at en avtale rettet imot oss er en avtale mot dem selv. Nasjonene kan ikke gå inn i den minste fortrolige overenskomst uten at vi i all hemmelighet har en finger med i spillet ... For å kontrollere den offentlige mening må vi bringe den inn i en tilstand av forvirring ved at det fra alle kanter gis plass til mange motstridende meninger. Dette i så lang tid det kreves, for å få folkene til å tape deres hoder i labyrinten og komme til å innse at det beste er ikke å ha en mening av noe slag i politiske spørsmål, som det ikke er meningen at offentligheten skal forstå, ettersom de kun forstås av ham som leder offentligheten. Dette er den første hemmelighet.» «Den andre hemmeligheten som er nødvendig for vår regjerings suksess, består i å mangedoble nasjonale problemer omkring vaner, lidenskaper, livsvilkår i så høy grad at det vil være umulig for noen å vite hvor han befinner seg i det derav følgende kaos, så medborgere innbyrdes blir ute av stand til å forstå hverandre ... Ved alle disse midler skal vi i den grad slite ut folkene at de vil bli tvunget til å tilby oss internasjonal makt av et slikt slag at den vil sette oss i stand til – uten voldsanvendelse – gradvis å absorbere alle statsmaktene i verden og forme en Superregjering. Herskerne av i dag vil i det skjulte erstattes med en proforma-organisasjon, som vi vil kalle Superregjeringen. Dens hender vil rekke ut i alle retninger som gripeklør, og dens organisasjon vil være av så kolossale dimensjoner at ingen nasjon i verden vil kunne unngå den.»

At Protokollene avslører kommunismens og sionismens felles inspirasjonskilde kan ses av de påfallende paralleller som kan trekkes mellom de to viktigste framgangsmåter som anvises i dem, og de viktigste metoder som ble brukt av dr. Herzl og Karl Marx:

Protokollene legger igjen og igjen vekt på å hisse opp «pøbelen» mot den herskende klasse, som den mest effektive metoden til å ødelegge stater og nasjoner og til å oppnå verdensstyre. Herzl brukte, slik det ble vist i det foregående kapittel, nettopp denne metoden til å få de europeiske herskere til å lytte.

Deretter Karl Marx. Protokollene sier: Folkenes aristokratier er døde som politisk kraft ... men som *eiere av jord* kan de stadig bli skadelige for oss ved at de er selvforsynte som følge av disse landressursene. Det er derfor avgjørende for oss å *ta fra dem denne jord* uansett prisen ... Samtidig må vi intenst støtte handel og industri ... hva vi ønsker, er at industrien skal tømme landbruket for både arbeidskraft og kapital, og ved hjelp av spekulasjon flytte hele verdens penger over på våre hender ...»

Karl Marx fulgte i sitt *Det Kommunistiske Manifest* nøyaktig denne oppskrift. Riktignok erklærte han at kommunismen kunne oppsummeres i én setning: «opphør av privat eiendomsrett», men endret senere denne uttalelsen ved å begrense den til *jord* og dermed underforstått at andre typer privat eiendom skulle forbli intakt. (I den senere marxistiske virkelighet ble all privat eiendom selvfølgelig konfiskert, men jeg taler her om den eksakte parallell mellom strategiene som ble lagd *før* denne begivenhet, så vel i Protokollene som av Marx.)

En tekst som er av særlig interesse i dag, selv om den er skrevet før 1905, sier: «Hvis noen stat nå til dags reiser protester imot oss, er dette kun *proforma* og etter vår anvisning, for deres antisemittisme er uunnværlig for oss i kontrollen av våre mindre brødre.» Et tydelig trekk i vår tidsalder er den måten hvorpå anklagen om «antisemittisme» hele tiden skifter fra ett land til et annet, hvor det land som anklaget, automatisk blir utpekt som fienden i den neste krig. Denne teksten kunne gi den kritiske student et ettertenksomt uttrykk når han hører om tidens periodiske rapporter om plutselig «antisemittisme» i dagens kommunistiske Russland.

Likheten med Weishaupts dokumenter er svært sterk i de tekstene som tar for seg infiltrering av offentlige kontorer, profesjoner og partier, for eksempel: «Det er fra oss den altoppslukende terror kommer. Vi har i vår tjeneste personer av alle skikker, alle doktriner, monarki-tilhengere, demagoger, sosialister, kommunister og utopister av enhver art. Vi har spent dem alle foran vår vogn. Hver eneste av dem borer på sin egen måte løs i de siste rester av autoritet, forsøker å velte om på all form for etablert orden. Ved disse gjerninger er alle stater blitt brakt i desperasjon de lengter etter fred og ro, er parate til å ofre alt for freden, men vi vil ikke gi dem fred før de åpent aksepterer vår internasjonale Superregjering i *underkastelse*.»

Hentydningen til infiltrasjon av spesielt universiteter og av undervisningen generelt, stammer direkte fra Weishaupt, eller fra den kilden han måtte ha fått dem fra: «... Vi vil infiltrere universitetene ... Deres embetsmenn og professorer vil bli forberedt gjennom detaljerte, hemmelige handlingsprogrammer, som de ikke ustraffet vil avvike fra, ikke en millimeter. De vil bli utnevnt med særlig omhu, og bli plassert slik at de er fullstendig avhengige av vår regjering.» Denne hemmelige infiltrering av universitetene (som ble vellykket i de tyske på Weishaupts tid, slik som hans dokumenter beviser) ble i svært stort omfang en suksess som utviklet seg i vår generasjon. De to britiske regjeringsembetsmenn [Burgess og Maclean], som etter deres flukt til Moskva ble vist fram til den internasjonale presse i 1956 og uttalte at de hadde blitt oppslukt av kommunismen på sine universitet, var et par typiske produkter av den metoden som beskrives av Protokollene tidlig i dette århundre og av Weishaupt i 1787.

Weishaupts dokumenter taler om Frimureriet som det beste «dekke» der sammensvergelsens agenter kan arbeide. Et annet skalkeskjul er ifølge Protokollene: «Liberalisme». «Da vi innplantet giftstoffet Liberalisme i statens organisme, undergikk hele dens oppbygning en forandring. Stater har blitt angrepet av en dødbringende sykdom, en blodforgiftning. Alt som står tilbake er å avvente slutten på deres dødskamp.»

Uttrykket «utopister», som anvendes mer enn en enkelt gang, vedrører de liberale, og dets opprinnelige kilde befinner seg muligens i Det Gamle Testamentes hentydning til «drømmere av drømmer», som sammen med «falske profeter» skal slås i hjel. Slutten for Liberalismen synes derfor åpenbar for den grundige student, selv om Protokollene ikke

utpensler det: «Vi skal utrydde liberalismen fra de viktigste strategiske stillinger i vår regjering, som utdannelse av underordnede i vår statsstruktur avhenger av.»

«Big Brother»-regimene i vårt århundre er nøyaktig forutsagt i følgende tekst: «Vår regjering vil ha *utseende av* en patriarkalsk vergeordning under vår hersker.»

Republikanerne skal også være «dekke» for sammensvergelsen. Protokollene er spesielt foraktfulle overfor republikanerne, der de (som ved liberale) ser selvødeleggelsens våpen smidd ut av «pøbelen»: «... Da var det at republikkenes tidsalder ble mulig å gjennomføre; og da var det at vi erstattet regenter med en karikatur av en regent, en president, grepet ut av pøbelen, fra midten av våre marionetter, våre slaver. Slik lyktes det oss å underminere folkene.»

Deretter beskriver de ukjente forfatterne, fra en tid før 1905, den posisjonen som amerikanske presidenter har blitt redusert til i vårt århundre. Teksten starter slik: «I nærmeste framtid vil vi etablere *«presidenters ansvarlighet»*. Det betyr, slik den etterfølgende tekst viser, et personlig ansvar i motsetning til ansvar som avgrenses ved en forfatnings kontroll. Presidenten skal bli en av «første-diktatorene», som tidligere sagt, hvis rolle skal være å bryte ned staters forfatningsforsvar (grunnlover) og på den måten forberede «forening under vårt suverene styre.»

Under Første og Andre Verdenskrig ble de amerikanske presidenter rent faktisk til «første-diktatorer» i denne betydning, mens de hevdet at «situasjonens alvor» og hensynet til «seier» nødvendiggjorde denne tilegnelsen av en *personlig* ansvarlig makt; en makt som ville bli gitt tilbake til «folket» når «nødsituasjonen» opphørte. Lesere som har levd lenge nok, vil minnes hvor utenkelig noe slikt var, inntil det skjedde, og hvor passivt det så ble akseptert. Deretter fortsetter teksten:

«Parlamentet vil sørge for å dekke til, vil beskytte, vil utvelge presidenter, men vi vil fjerne retten fra å foreslå nye lover eller lage endringer i de eksisterende, for denne rett vil bli gitt av oss til den ansvarlige president, en dukke ført av oss ... Uavhengig derav vil vi sørge for at presidenten får makt til å kunne erklære en krigstilstand. Vi vil rettferdiggjøre dette med at presidenten, som leder av hele landets hær, må ha denne rett til sin rådighet i nødstilfelle ... Det er lett å forstå at under slike omstendigheter vil nøkkelen til kisten ligge i våre hender, og ingen utenfor vår krets vil lenger styre lovgivningens makt ... Presidenten vil, etter vår anvisning, fortolke betydningen av slike eksisterende lover, som gir plass for fortolkning; han vil deretter annullere dem når vi indikerer nødvendigheten for ham, dessuten vil han ha retten til å foreslå foreløpige lover, og flere nye regler i Grunnloven, der påskuddet både i det ene og det andre tilfelle vil være statens øverste velferd og sikkerhet. Gjennom slike midler skal vi litt etter litt, skritt for skritt, bryte ned alt det som vi i begynnelsen er nødt til å innføre i statenes forfatninger for å forberede overgangen til en umerkelig fjernelse av enhver form for Grunnlov, og da er timen kommet til å omdanne hver eneste regjering til vårt despoti.»

Spesielt denne forutsigelsen fra 1905 eller tidligere, fortjener lord Sydenhams betegnelse «dødbringende presisjon». Amerikanske presidenter i dette århundrets to kriger har oppført seg som det beskrives her. De tok seg virkelig retten til å erklære krig og føre krig, og den har vært utnyttet minst én gang (i Korea) siden Andre Verdenskrigs avslutning. Ethvert forsøk i Kongressen, eller utenfor, på å ta fra dem denne rett og begrense dem i bruken av den, blir møtt med ekstremt fiendtlige angrep.

På denne måten fortsetter Protokollene. Folkene vil, idet de beveger seg «fra den ene skuffelsen til den neste», ikke bli tillatt «et pusterom». Ethvert land som våger å gå imot oss, må bli møtt med krig, og enhver kollektiv motstand med «universell krig». Folkene vil ikke bli tillatt å «motvirke undergravning» (her finnes nøkkelen til de rasende angrep i 1790-årene, i 1920 og i dag på alle krav om «offentlig undersøkelse» med betegnelser som «heksejakt», «McCarthyisme» og liknende). I den kommende Superstat vil det bli et krav at familie-medlemmer tar avstand fra dissidenter innenfor familiens sirkel (den gammeltestamentlige dispensasjon, som er nevnt tidligere). Den «fullstendige ødeleggelse av den kristne religion» vil ikke la vente lenge på seg. Folkene vil bli holdt atspredt med triviell underholdning («folkepalasser») for å forhindre dem i å bli besværlige og stille spørsmål. Historien vil bli omskrevet for å bedra dem (et annet overgrep, som seinere er blitt gjennomført i Kommunistrussland), for «vi skal utviske fra menneskenes bevissthet enhver hukommelse om tidligere århundrer som er uønsket for oss, og kun beholde dem som utmaler alle de nasjonale regjeringers feiltakelser ... Alle hjulene i alle statenes maskinerier drives av kraften fra den motor som er i våre hender, og motoren i statenes maskiner heter: Gull.»

Og enden på det hele: «Det vi skal arbeid for, er at det i alle verdens stater, våre unntatt, kun skal være proletariatets masser, noen få millionærer som er hengivne til våre interesser, politi og soldater ... Anerkjennelsen av vårt despoti ... vil komme når folkene, etter å ha vært gjort fullstendig trøtte og slitne av deres regenters korrupsjon og inkompetanse, vil rope: «Vekk med dem og gi oss én kone over hele jordkloden, som vil forene oss og fjerne årsakene til uenigheter – grenser, nasjoner, religioner, statsgjeld – én som vil gi oss den fred og ro, som vi ikke kan få under våre ledere og representanter.»

I to eller tre av disse tekstene i dreieboka har jeg erstattet ordet *«goyim»* med «folk» eller «masser», fordi bruken av det ordet sementerer den ikke-underbygde påstand som finnes i Protokollens tittel, og jeg ønsker ikke å forvirre begrepene. Beviser for identiteten av sammensvergelsens forfattere må søkes andre steder enn i en ikke-bevist påstand. Forfatterne kan ha vært jødiske, ikke-jødiske eller anti-jødiske. Det er av underordnet betydning. Da dette verk ble utgitt, var det en dreiebok for et drama som enda ikke hadde blitt oppført; i dag har det kjørt i 50 år og dets tittel er *Det Tjuende Århundre*. Skuespillerne, som beskrives i dreieboka, beveger seg på vår nåtidige scene, spiller de rollene de er forutsagt at de skal spile, og produserer de forutsagte begivenheter.

Kun den endelige slutten står tilbake, fiasko eller fullbyrdelse. Det er en gigantisk plan og den kan etter min bedømmelse ikke lykkes. Men den har eksistert i 180 år, sannsynligvis enda lengre, og Protokollene utgjorde enda et bevis i en lang rekke beviser som siden har blitt enda lengre. Sammensvergelsen for å beherske verden gjennom dannelse av en verdensom-spennende slavestat *eksisterer*, og kan ikke på dette tidspunkt plutselig bli bremset eller avbrutt. Med den treghet den har opparbeidet, må den nå fortsette fram mot oppfyllelse eller fiasko. Hva enten det blir det ene eller det andre, vil det bli ødeleggende for en tid og hardt for dem som lever i den tiden da det endelige svaret kommer.

Kapittel 28 – Balfours villfarelse

Etter hvert som det første tiår i det tjuende århundre svant hen, ble tegnene på det kommende uvær flere og flere. I 1903 hadde den britiske regjering tilbudt sionismen Uganda, og Max Nordau hadde offentlig forutsagt «den framtidige verdenskrig», og at England ville skaffe sionismen Palestina etter krigen. I 1905 avslørte Protokollene profetisk kommunismens destruktive orgie. I 1906 møtte Arthur James Balfour, som var statsminister i England, dr. Weizmann i et hotellværelse og ble grepet av ideen om å gi Palestina, som imidlertid ikke var hans eiendom, til «jødene».

Dermed var den form som den «framtidige verdenskrig» ville ta, avgjort. Balfour sto vakt ved det nye århundret – eller en annen kunne meget vel ha gjort det samme, for allerede i 1906 var den skjulte mekanisme til å utøve «uimotståelig press på nåtidens internasjonale anliggender» (Leon Pinsker, 1882) tydelig nok brakt til fullkommenhet. Rabbiner Elmer Berger sier om denne periode, at «gruppen av jøder som sluttet seg til sionismen» gikk inn i peripatetisk diplomati, som førte den inn i mange regjeringer og parlamenter, der den utforsket internasjonal politikks labyrintiske og snodde veier i en del av verden der politisk intrige og hemmelige avtaler var verdsatt. Jøder begynte å delta i «praktisk politikk». De medgjørlige «administratorer» og lydige «første-diktatorers» epoke ved å begynne. Derfor ville enhver annen politiker, om han hadde vært i Balfours sted, sannsynligvis ha handlet på samme måte. Men hans navn har blitt knyttet til denne innledende udåd.

Hans handlinger er nesten uforklarlige for en mann av slik herkomst, utdannelse og type. Forskning kan ikke finne bevis for noe annet motiv enn en betatthet av det «liberale» slaget for et foretak som han ikke undersøkte i lys av plikt og klokskap. «Hardkokte» betraktninger om «praktisk politikk» (dvs. kald beregning om at penger eller stemmer kunne vinnes ved å støtte sionismen) kan man neppe mistenke ham for. Han og hans kolleger tilhørte Englands eldste familier, som hadde en lang tradisjon i å tjene staten. Statskunnskap lå dem i blodet; forståelse av regjering og viten om utenlandske anliggender var instinktivt for dem; de representerte den mest suksessrike herskende klasse i historien; og de var velhavende. [Det har siden vist seg at den hemmelige jøden, Leopold Amery, var den egentlige forfatter til Balfour-erklæringen.]

Hvorfor sviktet instinkt, tradisjon og klokskap dem så sterkt i dette ene spørsmål, på et tidspunkt da deres konservative parti i dets gamle form for siste gang regjerte England, og hvor deres familier stadig styrte landets rikdom fra de store husene i Picadilly og Mayfair, og fra abbedier på landet? Var de redde for at «pøbelen» ville bli hisset opp mot dem dersom de ikke adlød? De var klar over at fødsel og privilegier alene ikke ville være nok til å kvalifisere til regjeringsmakten. Verden hadde forandret seg i det foregående århundret, og de visste at den prosessen ville fortsette. I den engelske tradisjon arbeidet de for å sikre en kontinuitet, som var brutt ut av vold, og letnet ved forsonlighet. De var for kloke til å motsette seg forandring; de strebet etter å styre forandringene. Kanskje var de for ivrige etter å ta imot framskrittet, når det kom, uten å undersøke representantenes akkreditiver.

Balfour, deres leder, var en høy, reservert og lærd ungkar, ufølsom og pessimistisk. Han hadde et kjølig uttrykk, men de som kjente ham godt, påsto at han hadde et varmt hjerte.

Hans middelaldrende kjærlighetshistorie med sionismen var kanskje et symptom på frivillig sølibat. I sin ungdom hadde han vært for sein med å få spurt sin elskede, så hun ble forlovet med en annen. Innen de rakk å bli gift, døde hennes forlovede; og da Balfour var like ved å få innhentet det tidligere forsømte, døde *hun*. Så slo han seg til ro med å leve ugift.

Kvinner er kanskje ikke så gode til å vurdere en distingvert ungkar som bærer rundt på et knust hjerte, men mange av de samtidige bemerkninger om ham kommer fra kvinner, og jeg siterer to av datidens vakreste kvinners meninger. Consuelo Vanderbilt (amerikanerinne, senere hertuginne av Marlborough) skrev: «De meninger han ga uttrykk for, og de doktrinene han holdt seg til, synes å være produkter av *ren logikk* ... han var begavet med en forståelse så stor at jeg aldri har opplevd noe liknende.» Og lady Cynthia Asquith sa: «Med tanke på at han skulle ha vært blottet for moralsk indignasjon, så jeg ham ofte hvit av sinne; enhver *personlig urettferdighet* gjorde ham rasende.»

De uthevede ordene kunne ikke ha gitt et mer galt bilde av Balfour, dersom man skal vurdere ut fra resultatene av hans handlinger. Den eneste tankeprosess som ikke kan ha ledet ham da han pantsatte sitt land til sionismen, var *logikk*, for det kunne ikke *logisk* komme noe godt ut av det for noen av de involverte parter, verken hans eget land, den innfødte befolkning i Palestina, eller (etter min mening) det store flertall av jøder som ikke hadde til hensikt å dra dit. Med tanke på urettferdighet (med mindre lady Cynthia ville skjelne mellom individuell rettferd og rettferd for de mange), så gir den millioner av uskyldige mennesker som i dag har blitt drevet ut i det arabiske villnis (i likhet med den levittiske «syndebukk») det innlysende svar.

Uansett, så var han Englands statsminister og hadde etterfulgt «kjære onkel Robert» (lord Salisbury av det store hus Cecil) i 1902. Det er klart at ideen om å forære Uganda til sionistene ikke kom av en plutselig impuls, så det «uimotståelige press» må ha vært der før han kom til makten. Hva som hadde skjedd forut, er et mysterium, eller kanskje heller en sammensvergelse (en «labyrintisk intrige»). Da han ble statsminister var minen allerede lagt, og i resten av hans liv gikk det øyensynlig aldri opp for Balfour at det var en mine av den type, som senere har påkalt seg alles oppmerksomhet.

Fortvilet over tsaren, keiseren og sultanen (de tre herskere hadde vært elskverdige, men klokelig forbeholdne; de visste det, som Balfour aldri ble klar over, at sionismen var dynamitt[13]) hadde Herzl erklært: «England, det store England, det frie England, det England som behersker havet, vil forstå vårt mål» (leseren vil ut fra dette synspunkt kunne se med hvilket formål England var blitt stort, fritt og enehersker på havet). Da tilbudet om Uganda overbeviste det talmudiske direktorat i Russland om at Herzl tok feil i at England ville «forstå» deres behov, ble Weizmann sendt til London. Han forberedte seg på å styrte Herzl, og blir fra nå av vårt hovedvitne til den tids skjulte begivenheter.

En ung engelskmann med en beskjeden anmodning ville selv i dag ha vanskelig for å trenge igjennom en ministers forsvarsverk av vakter og sekretærer og inn i dennes private kontor.

[13] For den saks skyld var tsarens etterfølgere av samme mening. Lenin skrev i 1903: «Den sionistiske idé er fullstendig falsk og i bunn og grunn reaksjonær. Ideen om en separat jødisk nasjon er vitenskapelig ganske uholdbar, reaksjonær og politisk ugjennomførlig ... Det jødiske spørsmål er: assimilasjon eller atskillelse? Og ideen om et jødisk folk er umiskjennelig reaksjonær.» Og i 1913 bekreftet Stalin denne uttalelsen. Jødenes skjebne, sa han, var assimilasjon (selvfølgelig i en kommunistisk verden i hans betydning).

Den unge Weizmann fra Russland, som så menn forlangte Palestina, ble straks ført inn til lord Percy («ansvarlig for afrikanske saker»).

Lord Percy var enda en sønn av en stor, herskende familie, med eldgamle tradisjoner som embetsmenn og kloke administratorer. Ifølge Weizmann «uttrykte han grenseløs forundring over at jødene overhodet hadde overveid forslaget om Uganda, som han på den ene siden betraktet som upraktisk, og på den andre siden som en fornektelse av den jødiske religion. Da han selv var *dypt religiøs* var han forbløffet over at jødene i det hele tatt kunne forestille seg noe annet land enn Palestina som sentrum for deres gjenoppvekkelse; og han var lykkelig over å høre fra meg at det var så mange jøder som hadde avvist det blankt. Han tilføyde: 'Hvis jeg var jøde, ville jeg ikke gi noe som helst for det forslaget.'»

Sannsynligvis informerte Weizmann ikke lord Percy om den enstemmige lengsel hos *jødene i Palestina* etter å flytte til Uganda. Hva han hadde hørt, hvis hans beretning er korrekt, var praktisk talt en invitasjon til å avskaffe Herzl, og et løfte om støtte til kravet om Palestina. Han gikk av gårde for å forberede Herzls nederlag. Han gikk ikke tomhendt.

Kanskje har britiske ministre i de femti årene som siden har gått, lært at offisielt brevpapir skal være anbrakt et sted hvor bare personer som har autoritet til å bruke det, kan få tak i det. Da han forlot Percys kontor, tok Weizmann noe brevpapir med seg fra utenriksdepartementet og skrev et referat av samtalen på det, og sendte det til Russland (hvor regjeringens brevpapir ikke ligger og flyter verken under Romanovene eller de kommunistiske tsarer). I Russland må dette dokumentet, slik det var skrevet på brevpapir fra utenriksdepartementet, ha forårsaket følelser ikke så forskjellige fra dem som et hellig ikon ville forårsake hos den russisk bonde. Det betydde helt klart at den britiske regjering ikke lengre hadde bruk for Herzl og ville levere Palestina til Russlands sionister. Percy hadde, etter nåtidens språkbruk, «satt noe i gang».

Resten fulgte som om det var arrangert av greske guder: De russiske sionisters triumf over Herzl, hans sammenbrudd og død, samt avvisningen av tilbudet om Uganda. Så flyttet Weizmann til England, «det fineste land, som synes å vise ekte sympati for en bevegelse som vår», og hvor han kunne «leve og arbeide uhindret, *i det minste i teorien*» (enhver samling av klassiske underdrivelser burde inkludere denne uttalelsen på førsteplass).

Weizmann valgte Manchester som sin residens. Han sier «ved et tilfelle», men det virker ikke troverdig. Manchester var Balfours valgkrets. Formannen for Balfours parti i Manchester var sionist (i dag er det britiske konservative parti stadig innviklet i dette nettet).

Den greske tragedie fortsatte. Balfours tid som statsminister endte med nederlag for hans parti da det i 1906 mistet åtte av ni plasser i Manchester. Så forsvant han midlertidig fra departementet. På dette tidspunkt kom det en ny person inn i historien. Blant de seirende liberale kandidater var det en ung mann med en god nese for politiske strømninger, som var på vei til å skape seg et navn, en Winston Churchill. Han søkte også valg i Manchester, og appellerte til det derværende sionistiske hovedkvarter, først ved å angripe Balfour-administrasjonens utenrikspolitikk (som satte en brems på masseutvandring fra steder som Russland), og deretter ved å støtte sionismen. Deretter «falt jødene i Manchester inn på rekken bak ham, som om han var en slags siste dagers Moses; en av deres ledere reiste seg ved et møte, som var kun for jøder, og sa at «enhver jøde som stemmer imot Churchill, er en forræder mot den felles sak» (R. C. Taylor). Churchill ble valgt, og ble departementssjef for koloniene. Hans offentlige støtte til sionismen var kun en bemerkelsesverdig episode den

gang; tre årtier senere, da Balfour var død, skulle det få likeså skjebnesvangre konsekvenser som Balfours egen villfarelse.

For å vende tilbake til Balfour. Hans private tanker var svært opptatt av sionismen. Så vidt annalene viser, skjenket han på ikke noe tidspunkt de innfødte beboere i Palestina, som han skulle fordrive til villmarken, noen som helst tanke. Tilfeldigvis dreide valgkampen seg hoved-sakelig om den formodede grusomme behandling av noen ydmyke vesener langt borte (dette er et tilfelle av metoden til å hisse opp «pøbelens» lidenskaper, som var anbefalt at Herzl og Protokollene). Velgerne kjente ikke noe til sionismen, og da de seinere ble kjent med den, følte de ingen bekymring for de truede arabere, for den siden av saken ble de ikke gjort oppmerksomme på av en «underdanig» presse. Men i 1906 ble deres følelser opprørte over «kinesisk slaveri» og (da Manchester nå en gang var Manchester) var de høyst indignerte over det. På den tiden fikk kinesiske kulier en kontrakt på tre år for å arbeide i de sør-afrikanske gullminer. De utvalgte anså seg for heldige, men til valget og til «å hisse opp pøbelen» i Manchester var det «slaveri», og kampen ble utkjempet og vunnet på den saken. De seirende liberale glemte «kinesisk slaveri» straks etter at stemmene var talt opp (og da det ble deres tur til å være i regjering, ble de enda mer begeistret for sionismen enn de konservative).

Så mens det ble ropt opp om «kinesisk slaveri» utenfor Balfours vinduer, forberedte han, sammen med en sionistisk utsending fra Russland, det som var verre enn slaveri for araberne i Palestina. Hans betatthet var total allerede før samtalen begynte, som hans niese og livslange fortrolige (fru Dugdale) sier: «Hans interesse for emnet var *skjerpet* ... av sionistenes avvisning av tilbudet om Uganda ... Motstanden skapte hos ham en *nysgjerrighet*, som han ikke kunne få tilfredsstilt ... Han hadde bedt sin formann i Manchester om å komme til bunns i årsakene til sionistenes holdning ... Balfours interesse for jødene og deres historie ... utsprang fra den *utdannelse i Det Gamle Testamente* han hadde fått av sin mor og gjennom hans skotske oppdragelse. Da han ble voksen, vurderte han sin egen intellektuelle fascinasjon av enkelte jødiske aspekter i den moderne verden til å være av enorm betydning. Jeg husker at jeg som barn fikk den idé fra ham at den kristne religion og sivilisasjon i forhold til jødene sto i *umåtelig gjeld, som var lite tilbakebetalt.*»

Slik var Balfours sinnstilstand da han mottok Weizmann i et værelse i det gamle Queen's Hotel i det klamme og tåkete Manchester i 1906. Det forslaget som ble stilt til ham ville, dersom det ble akseptert, bety at Tyrkia ble føyd til Englands fiender i en «framtidig verdenskrig», og hvis Tyrkia ble slått i denne, at England deretter ville befinne seg i evig krise med den arabiske verden.

Men hvis det ovenstående sitat skal utgjøre beviset, hadde beregninger av nasjonale interesser, moralske prinsipper og statsmannskunnskap, forlatt Balfours tanker.

Han var i klørne på en «skjerpet» interesse og en utilfredsstilt «nysgjerrighet». Det lyder som en ung jentes romantiske følelser omkring kjærlighet. Han var ikke blitt politisk valgt til å avgjøre hvilken «gjeld» kristendommen skyldte jødedommen, eller, hvis han besluttet at en slik gjeld eksisterte, å betale den med tredjemanns midler til en eller annen agitator som påsto at han hadde rett til å inndrive den. Hvis det *var* en gjeld som kunne identifiseres, og en rasjonell grunn til å blande sitt land inn i saken, og hvis han kunne overbevise landet om dette, så hadde han kanskje hatt en sak. I stedet besluttet han, privat, at det var en gjeld, og at han hadde rett til å velge blant kreditorene til fordel for en besøkende fra Russland, selv om

flertallet av jøder i England avviste enhver tanke om en slik gjeld. Det finnes knapt en merkeligere hendelse i historien.

Førti år senere skrev Weizmann at den Balfour som han hadde møtt, «hadde kun de mest naive og rudimentære begrep om bevegelsen». Han kjente ikke engang Herzls navn, det nærmeste han kunne komme var «dr. Herz». Balfour var allerede betatt av sin egen entusiasme for den ukjente sak. Han framsatte formelle innvendinger, men øyensynlig bare for å ha fornøyelsen av å høre dem motsagt, som en jente kan motsette seg den forførelsen hun hemmelig begjærer. Det gjorde et dypt inntrykk på ham (sier Weizmann) da han ble stilt spørsmålet: «Balfour, hvis jeg nå tilbød Dem Paris i stedet for London; ville De så ta imot tilbudet?» «Men Weizmann, vi har jo London,» svarte han, og Weizmann kunne tilføye: «Men vi hadde Jerusalem da London fortsatt var en sump.»

Balfour følte tydeligvis at dette var en avgjørende grunn til at ashkenazi-jøder fra Russland skulle flytte til Palestina. Men de eneste jøder, hvis interesser han hadde rett til å ivareta, jødene i England, hadde jobbet hardt for å holde ham vekk fra å bli involvert i sionismen, og han kom med en siste, spak innvending: «Det er merkelig, Weizmann – de jødene jeg har møtt, er helt uenige.» Weizmann svarte: «Balfour, De har møtt den gale typen jøder.»

Balfour satte aldri mer spørsmålstegn ved de russiske sionisters rett til å kalle seg den riktige typen jøder. «Det var etter den samtalen med Weizmann at jeg ble klar over at den jødiske form for patriotisme var veldig spesiell. Det var Weizmanns absolutte avvisning av overhodet å ta det (forslaget om Uganda) i betraktning, som interesserte meg.» Til disse ord føyer fru Dugdale følgende kommentar: «Jo mer Balfour tenkte over sionismen, jo større respekt fikk han for den, og hans tro på dens viktighet vokste. Hans overbevisning tok form før Tyrkia ble slått i den store krig, *og fullstendig transformerte framtida for sionistene*». Han transformerte også framtida fullstendig for hele den vestlige verden og for to generasjoner av dens sønner. I det møtet i et hotellværelse i 1906 ble Max Nordaus profeti fra 1903 om «den framtidige verdenskrig» til virkelighet.

Etter hvert som denne krigen nærmet seg, vokste antallet av offentlige personer som i hemmelighet støttet sionismen. De gjorde seg faktisk til medsammensvorne, for de opplyste ikke offentligheten om hensikten med Palestina. Ingen utenfor den indre krets av «den labyrintiske intrige» visste at det var deres hensikt som ville bli brakt til utførelse i forvirringen under en stor krig, der regjeringens og folkets oppmerksomhet på statens politikk var avledet. Hemmeligholdelsen avgjør at det var en sammensvergelse. Den kom fra Russland, og den ville få suksess i 1917.

Det neste møtet mellom Weizmann og Balfour fant sted den 14. desember 1914.[14] Da hadde Første Verdenskrig nettopp startet. Den britiske hær var nesten blitt utslettet i Frankrike, og Frankrike selv sto overfor en katastrofe, mens kun den britiske flåte sto mellom England og betydelige farer. En krig som ville komme til å koste England og Frankrike omkring tre millioner liv lå forut, og britisk ungdom styrtet seg ut i kampen. Den store sak skulle være

[14] Et eksempel på vanskeligheten med å få kjensgjerninger fram i lyset i denne sak: Fru Dugdale siterte Weizmann for å si: «Så ham ikke igjen før i 1916», men motsier denne uttalelsen med en annen: «Den 14. desember 1914 hadde dr. Weizmann en avtale om å besøke hr. Balfour.» Den spesifikke angivelsen av et møte på denne dato synes å bli bekreftet av Weizmanns egen uttalelse om at etter å ha besøkt Lloyd George den 3. desember 1914, «fulgte han straks opp på dennes forslag om å besøke Balfour».

å styrte «prøyssisk militarisme», å befri «små nasjoner» og gjenopprette «frihet og demokrati».

Balfour skulle snart bli gjenvalgt. Da han møtte Weizmann igjen, var hans tanker tilsynelatende langt fra det store slag i Frankrike. Hans tanker var ikke hos hans land eller hans folk. De var hos sionismen og Palestina. Han innledet sin samtale med Weizmann slik: «Jeg har tenkt over vår samtale (i 1906) og jeg tror at når kanonene tier, *så får De Deres Jerusalem*.»

Folk som levde den gang kan kanskje huske dette tidspunkt og se hvor langt Balfours tanker var fra alt hva de trodde krigen handlet om. I Balfours skikkelse gjenoppsto profeten Monk, men denne gang bevæpnet med makt til å forme nasjoners skjebne. «Uimotståelig press» bak kulissene hadde tydelig nok vunnet stor makt og var allerede særdeles effektivt i 1914.

På den tiden var det amerikanske folk, uten å ane det, blitt like mye viklet inn i dette nett av «labyrintisk intrige», som ikke var synlig for offentligheten. De fryktet «utenlandske forviklinger». De ønsket å bli holdt utenfor krigen og hadde en president som lovte dem å holde dem utenfor. Men de var faktisk allerede i den, for «uimotståelig press» virket på den tid likeså effektivt i Washington som i London.

Kapittel 29 – Houses ambisjon

Mens Balfour og hans kolleger i dette stadig svært hemmelige foretakende kom til makten i England under Første Verdenskrig, tok en liknende gruppe av menn i all hemmelighet form i den amerikanske republikk. Den politiske maskinen de bygde, leverte det ferdig produkt nesten femti år senere, da president Truman faktisk etablerte den sionistiske stat i Palestina.

I 1900 klynget amerikanerne seg stadig til deres «amerikanske drøm» og essensen av den innebar å unngå «utenlandske forviklinger». Faktisk hadde Spanias angrep på Cuba i 1898 allerede brutt den sikre forankring, og denne lille krigens mystiske opprinnelse er derfor stadig av interesse. Den amerikanske offentlighet eksploderte i krigersk raseri på den vanlige måten da det ble kjent at skipet *Maine* hadde blitt sprengt i lufta av en spansk mine. Da skipet ble hevet mange år senere, oppdaget man at det var blitt ødelagt av en eksplosjon *innenfra* (men da hadde «offentligheten», «pøbelen» for lengst mistet interesse for saken.

Virkningen av den spansk-amerikanske krig (som fortsatte Amerikas «utenlandske forviklinger») gjorde det til et svært viktig spørsmål å få avklart hvem som skulle utøve den herskende makt i Amerika, for arten av «forviklinger» var avhengig av det. Svaret på dette spørsmål lå i virkningene av en tidligere krig, den amerikanske borgerkrig 1861-1865. De viktigste konsekvenser av denne krig (dårlig forstått av de stridende nord- og sørstatsfolk) var merkbart å endre arten av først befolkningen, dernest av republikkens regjering.

Før borgerkrigen var den amerikanske befolkning overveiende irsk, skotsk/irsk, skotsk, britisk, tysk og skandinavisk, og av denne sammensmeltningen var det oppstått en distinkt «amerikansk» identitet. Som en direkte konsekvens av denne krigen, begynte en æra med uhemmet emigrasjon, som på noen få tiår brakte mange millioner nye borgere til Amerika fra Øst- og Sør-Europa. Disse omfattet et stort antall jøder fra de talmudiske områder i Russland og den russiske del av Polen. I Russland hadde rabbinatet stått mellom dem og «assimilasjon», og dette fortsatte da de kom til Amerika. Så i begynnelsen av det tjuende århundre reiste spørsmålet seg: hvilke av deres ledere som ville få den politiske kontroll med republikken og dens utenriksanliggender. De senere begivenheter viste at den østlige sammensvergelse i begge dens former trengte inn i Amerika gjennom denne masseimmigrasjon. Prosessen, som gikk ut på å vinne uforholdsmessig politisk makt, begynte bak kulissene omkring 1900, og skulle bli et hovedtema i den amerikanske nasjons liv i de følgende femti år.

Den mannen som først involverte Amerika i denne prosessen, var Edward Mandell House (populært kjent som oberst House, men han hadde ikke utført militærtjeneste). Han var en gentleman fra Sør, av hovedsakelig hollandsk og engelsk avstamning, som vokste opp i Texas i den bitre gjenoppbyggingsperiode som fulgte borgerkrigen. Han er en bemerkelsesverdig skikkelse i denne fortelling. Som andre kjennere kan nyte smaken av en sjelden brandy, slik nøt han å utøve hemmelig makt gjennom andre og innrømmet åpent dette til sin dagbok. Han skydde offentliggjørelse (sier hans utgiver, Charles Seymour) «ut fra en ironisk sans for humor, som ble pirret ved bevisstheten om at han usett og ofte, uten at noen ante det, uten stor velstand eller høy stilling, simpelthen gjennom den makt han hadde i kraft av sin personlighet og sunne fornuft, faktisk *endret historiens gang*». Få mennesker har utøvd så stor makt i

fullstendig uansvarlighet: «Det er lett nok for en person *uten ansvar* å sette seg ned med en sigar og et glass vin og beslutte hva som er best å gjøre,» skrev House.

Hans utgivers ordvalg er nøyaktig. House førte ikke amerikansk politikk, men *endret den hen imot* sionisme, støtte til verdensrevolusjonen og fremme av ambisjonene om verdensherredømme. Den *kjensgjerning* at han utøvde hemmelig makt er det bevis for. *Hans motiver* for å utøve noe i den retning er vanskeligere å oppdage, for hans tanker (som de avsløres i hans dagbok og hans roman) synes å ha vært så forvirrede og selvmotsigende at det ikke forekommer noe klart bilde.

Den enorme mengden av daglige opptegnelser fra hans hemmelige regjering (*Private Papirers*) avslører fullstendig *hvordan* han arbeidet. De besvarer ikke spørsmålet om *hva* han til slutt ønsket, eller om han overhodet visste hva han ønsket. Hva det angår, viser hans roman kun til et sinn fullt av halvferdige, demagogiske ideer, som aldri er klart gjennomtenkt. Den høyttravende «apostrofen» på forsatsbladet er typisk: «Denne bok er tilegnet de mange ulykkelige, som har levd og er døde med manglende muligheter fordi den verdensomspennende sosiale struktur var feil fra begynnelsen.» Tilsynelatende betyr dette at House, som anså seg selv for å være en religiøs mann, hadde lav mening om en tidligere autoritets arbeid, som var beskrevet med ordene «I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden».

Under sin søken etter opprinnelsen til Houses politiske ideer (som først var beslektet med kommunismen; senere i livet, da skaden var skjedd, ble han mer moderat) faller etterforskeren over forskjellige spor. Hans utgiver finner blant hans tidlige tanker et notat «som minner om *Louis Blanc og de revolusjonære fra 1848*». Det var derfor jeg tidligere henledet leserens oppmerksomhet på Louis Blanc, den franske revolusjonære, som i en kort periode i 1848 syntes å skulle spille Lenins rolle og sammenkalte representanter for arbeiderne, noe som var en forløper for sovjeterne i 1917.

Slike ideer i en mann fra Texas, sent i det nittende århundre, er likeså lite forventet som buddhisme hos en eskimo. Ikke desto mindre fikk House i sin ungdom innpodet disse ideene. Hans mellomnavn, Mandell, var navnet på «en jødisk kjøpmann i Houston, som var en av hans fars nærmeste venner, og den kjensgjerning at den eldre House ga sin sønn et jødisk navn, *viser noe om familiens holdning til denne rase*» (Arthur D. Howden, hans biografi). I Houses roman avviser helten alt avansement for å flytte inn i et beskjedent værelse på East Side sammen med en jøde, som er kommet til Amerika etter anti-jødiske uroligheter i Warszawa. Urolighetene hadde oppstått etter et mord begått av «en ung jøde, som er blitt tirret til det uutholdelige» av en sønn av en høytstående embedsmann. Senere i livet var Houses svoger og rådgiver en jøde, Sidney Mezes, en av initiativtakerne til dette århundres plan for en verdensregjering i dens tidligste form (Ligaen for å framtvinge fred).

Dette er omtrent alt hva som kan bringes for dagen angående den intellektuelle atmosfære i den perioden da Houses sinn ble formet. I en av hans mest avslørende tekster kommenterer House det selv: å gi andre ideer, og viser, tilsynelatende uten selv å være klar over det, hvor maktesløs han i virkeligheten var, skjønt han anså seg selv for allmektig: «Hos presidenten, liksom hos alle andre mennesker jeg søkte å påvirke, var det uvegerlig min hensikt å få ham til å tro at ideer han fikk av meg var hans egne ... For det meste *stammet ideen, sant å si, ikke fra meg ... Det vanskeligste av alt er å spore en idé til dens utspring* ... Vi tror ofte at en idé stammer fra oss selv, skjønt den i virkeligheten er ubevisst absorbert fra en annen.»

Han begynte å lære om politikk i Texas da han kun var atten, og han oppdaget under et presidentvalg (1876) at «to eller tre menn i Senatet og to eller tre i Huset (Representantenes Hus) og presidenten selv, ledet regjeringen. De andre var bare statister ... Derfor hadde jeg ingen ambisjon om å bli valgt, ei heller hadde jeg noen ambisjon om å holde tale». Han legger den samme idé i munnen på en politiker i sin roman av 1912: «I Washington ... oppdaget jeg at regjeringen ble ledet av ganske få mennesker, og utenfor deres snevre krets var det ingen som var særlig viktige. Det var min ambisjon, om mulig, å bryte inn i den, og min ambisjon strakte seg nå så langt at jeg ikke bare ønsket å være en del av den indre krets, men senere å *bli* den indre krets ... Presidenten ba meg om å lede hans kampanje ... Han ble gjenvalgt med et overveldende flertall, og jeg var nå godt og vel innenfor den magiske sirkel og hadde utsikt til å få mitt ønske oppfylt, ikke å ha noen rivaler ... *Jeg lukket en nesten usynlig ring omkring folk som holdt dem fast* ...»

I den ånd trådte House inn i politikk i Texas: «Jeg begynte i toppen snarere enn i bunnen ... jeg har hatt for vane å sette *en annen foran nominelt*, så jeg kunne gjøre det virkelige arbeidet uforstyrret av de krav som stilles til en formann ... Hver formann i de kampanjer jeg førte, fikk oppmerksomheten og bifallet fra både pressen og offentligheten under kampanjen ... de forsvant ut av rampelyset i løpet av få måneder ... men når det ble tid for den neste kampanjen, aksepterte offentligheten og pressen med iver en annen frontfigur.»

House brukte Texas omtrent som en dyktig skuespiller dominerer en lokalscene. Han hadde så stor suksess som partiorganisasjon at han ved århundreskiftet var den virkelige leder i staten og daglig satt i guvernørens kontor i statens parlamentsbygning (guvernøren var utpekt av House og for lengst glemt). Herfra valgte han ut senatorer og kongressmedlemmer og håndterte anmodninger fra mange av de embetsmenn som vanligvis beleirer en guvernør. Da turneen i provinsen var gjennomført, forberedte han seg på å innta hovedstaden. I 1900 var han «trøtt av stillingen jeg hadde i Texas» og var «parat til å delta i nasjonale anliggender». Etter ytterligere forberedelse begynte han i 1910, mens Første Verdenskrig nærmet seg, *«å se meg om etter en egnet kandidat til den demokratiske nominering til president».*

Så House var presidentskaper i en alder av femti. Inntil jeg hadde lest hans *Private Papirer*, var jeg svært imponert av den «overnaturlige viten» som ble utvist av den ledende amerikanske sionist, rabbiner Stephen Wise, som i 1910 sa til en flokk tilhørere i New Jersey: «På tirsdag blir herr Woodrow Wilson valgt til guvernør i deres stat; han vil ikke fullende sin tid som guvernør; i november 1912 vil han bli valgt til president for De Forente Stater; han vil bli innsatt én gang til som president.» Dette var forhåndsviten av en kvalitet som anvist i Protokollene av Leon Pinsker og av Max Nordau, men videre søken påviste at rabbiner Wise hadde det hele fra oberst House! Wilson var tydelig nok blitt studert omhyggelig av gruppen av hemmelighetsfulle personer som var ved å forene seg, for verken House eller rabbiner Wise hadde møtt ham på det tidspunktet! Men House «ble overbevist om at han hadde funnet sin mann, selv om han aldri hadde møtt ham ... Jeg satte min lit til Woodrow Wilson ... som den eneste ... som på alle måter egnet seg til embetet» (Howden). Målebegeret som ble benyttet, beskrives i en seinere tekst: «Vanskeligheten med å finne en kandidat til presidentembetet er at den mann som er best egnet til stillingen, ikke kan nomineres, og hvis han kunne nomineres, kunne han ikke bli valgt. Folket tar sjelden den som egner seg best til jobben. Derfor er det nødvendig å arbeide for den beste mann som kan nomineres og velges, og akkurat nå synes Wilson å være denne mannen.» (Denne beskrivelse utdypes ytterligere i Houses roman, der

det henvises til metodene til hvordan en maktfull gruppe velger «sin *skapning*» til presidentembetet.)

Den sionistiske idé ble koblet sammen med den revolusjonære idé, idet disse ideene av den gruppen menn som i hemmelighet valgte ut Woodrow Wilson til presidentembetet, ble personifisert i rabbineren Stephen Wises skikkelse (født i Budapest, liksom Herzl og Nordau). Han var den ledende sionist-organisator i Amerika, og var stadig litt av en kuriositet blant de amerikanske jøder, som på dette tidspunkt avviste sionismen og mistrodde «østjødene». Som rabbiner Wise sier, så var sionismen i Amerika inntil 1900 begrenset til immigrant-jødene fra Russland, som brakte den med seg fra de talmudiske ghettoer der. Størstedelen av de amerikanske jøder var av tysk opprinnelse og ville ikke ha noe med den å gjøre. Mellom 1900 og 1919 kom det én million jødiske immigranter fra Russland, og under sionistisk organisering begynte de å danne en viktig velgergruppe. Her var sammenkjedingen mellom House (hvis valg-strategi vil bli beskrevet) og rabbiner Wise. Rabbiner Wise, som mest var kjent som en militant taler, om ikke agitator i arbeiderspørsmål, var ikke den gang en representativ jødiske skikkelse, og allikevel var han (liksom Weizmann i England) den mann som politiske herskere *hemmelig* bevilget foretrede og lyttet til.

Styrken hos denne hemmelige gruppen går fram av at i 1910, da House rent privat hadde besluttet at Wilson skulle være den neste president, da bekjentgjorde rabbiner Wise offentlig at han *ville* bli president og i to perioder. Dette nødvendiggjorde en endring i rabbinerens politikk, for han hadde inntil da støttet Det Republikanske Parti, men etter Houses hemmelige utvelgelse av Wilson, gikk han over til demokratene. Slik ankom Houses forvirrede «revolusjonære» ideer og sionismens helt klare ditto samtidig på terskelen til Det Hvite Hus. Gruppens enighet var hjertelig: Wise erklærte at (etter valget) «mottok vi varm og oppmuntrende hjelp fra oberst House, en nær venn av presidenten ... *House tok seg ikke bare spesielt av vår sak, men tjente også som forbindelsesledd mellom Wilson-administrasjonen og den sionistiske bevegelse.*» Den nære parallell mellom forløpet av disse skjulte prosesser i Amerika og England viser seg her.

Hemmeligheten ved det grepet som House hadde om det demokratiske parti, lå i den strategien han hadde utarbeidet for å vinne valget. Det demokratiske parti hadde ikke vært ved makten i nesten femti år på rad, og han hadde utarbeidet en metode som med nesten matematisk sikkerhet ville medføre en seier. Det Demokratiske Parti hadde faktisk Hoses plan å takke for sine seire i 1912 og 1916 – likedan president Roosevelts og president Trumans seire i 1932, 1936, 1940, 1944 og 1948. I denne valgplan, som på sitt område kanskje fortjener å bli kalt genial, ligger Houses vedvarende påvirkning av livet i Amerika. Hans politiske *ideer* ble aldri klart utformet, og ble ofte endret, så egentlig hadde han skapt et instrument, gjennom hvilket *andres* ideer ble iverksatt. Selve *instrumentet* var strålende utformet.

Det var essensielt en plan for massivt å vinne «de utenlandskfødte» stemmer, de nye immigranter, for Det Demokratiske Parti, dels ved å appellere til deres rasebevissthet og især deres følelsesmessige reflekser. Planen var utarbeidet i minste detalj, og var et produkt av en mesters hånd på dette spesielle området av politisk vitenskap.

Det unike og fantastiske ved denne planen er at House offentliggjorde den anonymt nettopp i året 1912, da Wilson, som hemmelig «utvalgt», ble offentlig stilt opp og valgt. I dette travle året fant House i løpet av tretti dager tid til å skrive en roman med tittelen *Philip Dru:*

Administrator (det uvanlige uttrykket leder tanken hen på formuleringen: «De administratorer, som vi vil velge ut ...») i Protokollene. Kapitlet «Å skape en president», som tydelig nok ikke er fiksjon, gjør denne nesten uleselige roman til et historisk dokument av største viktighet.

I dette kapittel av romanen (som House ble oppmuntret til å gi ut av sin flittige mentor, dr. Sidney Mezes) framstilles en amerikansk senator ved navn Selwyn som å være i ferd med å «styre nasjonen totalitært, uten allikevel å bli kjent med den styrende makt». Selwyn er House. Tilsynelatende kunne House ikke motstå fristelsen til å utlevere nøkkelen til sin identitet, og han fikk «Selwyn» til å invitere den mannen han hadde valgt ut til marionettpresident («Selwyn søker en kandidat») til å «spise middag med meg i mine stuer i *Mandell House*».

På forhånd hadde Selwyn lagt «en forbrytersk plan» sammen med en viss John Thor, «finansvesenets ypperstеprest», der «en komplett og kompakt organisasjon» som brukte *«de verste bedragerier angående dens virkelige meninger og hensikter»,* kunne «velge *sin skapning* til presidentembetet». Finansieringen av denne hemmelige liga var «enkel». «Thors innflytelse i hele Amerikas forretningsverden var absolutt ... Thor og Selwyn valgte ut de tusenvis (millionærer) som hver skulle gi titusen dollars ... Thor skulle fortelle hver av dem at det var et anliggende vedrørende forretningsverdenens generelle velferd som det skulle brukes tjue tusen dollars til, og at han, Thor, ville gi ti og be den andre om å gi likeså mye ... Det var bare få forretningsmenn ... som ikke betraktet seg selv som heldige når de ble kalt til New York av Thor og ble bedt om å gå sammen med ham i en blind pulje for å fremme velstand». Pengene fra dette store «korrupsjonsfond» satte Thor i forskjellige banker, Selwyn betalte dem videre til andre banker, og derfra ble de overført til Selwyns svigersønns private bank. «Resultatet var at offentligheten ikke hadde en sjanse til å få kjennskap til fondet og til hvordan pengene ble brukt.»

På dette finansielle fundament velger Selwyn ut sin «håndlanger» (skapning), en viss Rockland (virkelighetens Wilson) som, mens han spiser middag med Selwyn i «Mandell House» får vite at hans ansvar som president vil være «diffust». «Mens en president har konstitusjonell rett til å handle på egen hånd, har han ingen moralsk rett til å handle i strid med sitt partis prinsipper og tradisjoner, eller i strid *med rådgivning* fra partiets ledere, for landet aksepterer kandidaten, partiet og partiets *rådgivere* som helhet og ikke som individer» (likheten mellom denne teksten og hentydningene i Protokollene til «presidenters ansvar» og deres «rådgiveres» ultimate autoritet er slående.

Rockland erklærer seg ydmykt enig i dette. (Etter valget: «... Beruset av makt og spyttslikkeres overdrevne smiger, hevdet Rockland seg et par ganger og handlet i viktige anliggender uten først å rådføre seg med Selwyn. Men etter at han var blitt skarpt irettesatt av Selwyns papirer ... *gjorde han ikke flere forsøk på å handle selvstendig*. Han følte at han var fullstendig hjelpeløs i denne sterke manns hender, og det var han faktisk også». Denne teksten i Houses roman *av 1912*, skrevet før Wilsons innsettelse, kan sammenliknes med en annen i Houses *Private Papirer av 1926*, som beretter om hans faktiske forhold til kandidaten under valgkampen. De sier at House redigerte presidentkandidatens taler og instruerte ham til ikke å lytte til råd fra andre, hvoretter Wilson innrømmet å ha vært åpenmunnet og lovte *«ikke å handle på egen hånd framover».* I romanen fortelles det at Selwyn forteller Thor om Rocklands forsøk på å unnslippe trelldommen: «Da han fortalte om hvordan Rockland hadde forsøkt å slippe fri, og hvordan han hadde fanget ham inn igjen, mens han krympet seg under nederlaget, lo de muntert.» Dette kapitlet heter «De triumferende sammensvorne».)

Et annet kapittel forklarer *hvordan* valget av «skapningen» ble oppnådd. Den beskrevne plan gjør nesten valgkamp til en eksakt vitenskap, og det er stadig slik valgkamper føres i Amerika. Den er basert på Houses grunnleggende beregning om at omtrent 80 prosent av velgerne under alle omstendigheter ville stemme på det ene av de to partier noenlunde likt fordelt, og at penger og krefter følgelig skal konsentreres om «de utslagsgivende 20 prosent». Så analyserer den disse 20 prosent i detaljer, inntil den lille resten er isolert, og på den skal de ytterste anstrengelser anvendes. Hvert gram og øre av bortkastede utgifter fjernes, og en masse energi skal frigjøres for å bli rettet imot den lille velgergruppen som kan endre resultatet. Denne planen har gjort så mye for å «forskyve» begivenhetene i Amerika og i verden at den må oppsummeres i flere detaljer.

Selwyn begynner nomineringskampanjen ved å utelukke alle de stater der enten hans parti eller det andre, var sikre på å vinne. Dermed blir han stilt fri til å konsentrere seg helt om de tolv tvilsomme statene som vil kunne avgjøre valget. Han deler dem opp i enheter av fem tusen velgere, og ansetter for hver enhet en mann på stedet og en i det nasjonale hoved-kvarter. Han kalkulerte at ut av fem tusen, ville fire tusen, likt delt mellom de to partiene, nok ikke kunne påvirkes til å bytte parti, og dette brakte hans analyse ned til *ett tusen* tvilere i hver enhet på fem tusen i tolv stater, og disse ville han konsentrere seg om. Den lokale hjelper fikk beskjed om å skaffe så mange opplysninger som mulig om deres «rase, religion, arbeid og tidligere partitilhørighet», og deretter sende disse til mannen i det nasjonale hovedkvarter som hadde ansvaret for denne enheten, og som så var ansvarlig for å sette seg i forbindelse med *hver enkelt* ved hjelp av «litteratur, overtalelse eller kanskje med et eller flere subtile argumenter». De to agenter for hver enhet, én ute i marken og én i hovedkvarteret, var forpliktet til i fellesskap å «bringe et flertall av de ett tusen velgere under deres kontroll».

I mellomtiden sendte lederne av det andre partiet «tonnevis av trykksaker til deres staters hovedkvarterer, som så delte dem ut til landsorganisasjonene, der de ble kastet i et hjørne og gitt til besøkende når det ble bedt om det. Selwyns komité brukte en fjerdedel trykksaker, men de ble sendt i en lukket konvolutt sammen med et hjertelig brev til en velger som enda ikke hadde bestemt seg for hvordan han ville stemme. Motstanderne sendte i dyre dommer talere fra den ene kanten av landet til den andre ... Selwyn sendt folk inn i sine enheter for personlig å overtale hver enkelt av de tusen usikre velgere til å støtte Rocklands liste».

Ved hjelp av denne svært dyktige analysen, eliminasjon og konsentrasjon, ble Rockland i romanen (og Wilson i virkeligheten) valgt i 1912. Den konsentrerte appell til de «ett tusen usikre velgere» i hver enhet ble rettet spesielt imot deres følelser for «tro, farge og rase», og gjenstandene for oppmerksomhet ble tydelig nok valgt ut med dette i minnet. «På den måten vant Selwyn, og Rockland ble grunnsteinen i den bygningen han hadde satt seg fore å konstruere.»

Resten av romanen er uviktig, men inneholder noen få andre vesentlige ting. Dens under-tittel er «Enn Historie om i Morgen, 1920-1935». Helten, Philip Dru, er en ung mann fra West Point som er påvirket av Karl Marx, og som med stort bifall blir valgt til leder av en massebevegelse ved et protestmøte, etter at Selwyns og Thors sammensvergelse har blitt kjent. Den måten det blir avslørt på er også interessant: Thor har en mikrofon skjult i sitt værelse (noe nesten ukjent i 1912, men i dag er skjult elektronisk utstyr nesten likeså velkjent i politikk som statsministerens årbok) og idet han glemmer å avbryte den, blir hans «triumferende» samtale med Selwyn etter Rocklands valg overhørt av sekretæren, som gir

den videre til pressen (en særdeles usannsynlig episode ved at pressen offentliggjorde den!). Så samler Dru en hær (som ved et trylleslag har blitt bevæpnet med rifler og artilleri), slår regjeringshæren i ett eneste slag, marsjerer mot Washington og proklamerer seg selv som «Administrator av Republikken». Hans første store handling (og president Wilsons) er å introdusere «en gradert inntektsskatt uten fritak for noen som helst inntekt» (Karl Marx' kommunistiske manifest forlangte «en tung, progressiv skatt på eiendom»).

Så angriper Dru Mexico og De sentralamerikanske Republikker; slår også dem i ett slag og forener dem deretter under det amerikanske flagg, som i det neste kapittel også blir «det ubestridte symbol på overhøyheten» over Canada og de britiske, franske og andre besittelser i Vestindia. Selwyn og Philip Dru er tydeligvis begge alter egoer av House. Selwyn er den supereffektive partiorganisator og hemmelige utøver av makt. Dru er den forvirrede «utopiske drømmer» (Protokollene), som ikke vet hva han skal gjøre med makten når han får den. Uunngåelig visste House til slutt ikke hva han skulle gjøre med som personer som i virkeligheten var den samme, og ble nødt til å forene dem ved å gjøre Selwyn, den opprinnelige skurk i stykket, til Drus fortrolige og nære venn. Deretter og likeså uunngåelig, visste han ikke hva han skulle gjøre med Dru, utover å få ham jaget bort av bjørner. Derfor satte han ham om bord på et skip på vei imot et ukjent bestemmelsessted sammen med Gloria (en kjærlighetshungrende jente, som i femti kapitler hadde vært nødt til å lytte til Drus usammenhengende planer om å ommøblere verden) og House konkluderer: «Lykkelige Gloria! Lykkelige Philip! ... Hvor skulle de hen? Ville de komme tilbake? Dette var de spørsmål alle stilte, men som ingen kjente svarene på.»

Det er neppe særlig mange som kan ha holdt ut til slutten av denne romanen, og ingen ville ha bekymret seg for om hvor Philip og Gloria skulle hen med én unntakelse. Det var én eneste person i verden som historien hadde en mening for, like fatal og sann som Dorian Grays portrett av Dorian: Woodrow Wilson. I det henseende er *Philip Dru: Administrator* et enestående verk. Leste Wilson det? Hva (eller hvem) fikk House til å gi ut dette nøyaktige bildet av hva som foregikk akkurat samtidig med at «skapningen» ble nominert og valgt? Sett i dette lys blir boka et verk av sadistisk hån, og leseren blir klar over at mennene i den gruppen som omga House, må ha vært likeså ondartede som de er fremstilt i kapitlet «De triumferende sammensvorne».

Kan det tenkes at Wilson *ikke* leste den? På et eller annet tidspunkt under valgkampen må noen blant venner eller fiender ha gitt ham den i hånden. Historikeren må nødvendigvis undre seg over om gjennomlesning av den, enten den gang eller senere, kan ha forårsaket den mentale og fysiske tilstand som han raskt falt inn i. Noen få samtidige beskrivelser av ham kan gis som illustrasjon (selv om de bryter litt med fortellingens kronologi). House skrev senere om den mannen han hadde «valgt ut» og fått valgt («den eneste, som på alle måter egnet seg til embetet»): «Jeg trodde *den gang* (i 1914) og ved flere andre anledninger, at presidenten ønsket å dø; hans holdning og hans mentale tilstand tydet på at han *ikke hadde noen lyst på livet*.» Da Wilson hadde vært president i en kort tid, skrev Sir Horace Plunkett, den britiske ambassadør, til House: «Jeg avla presidenten et besøk og ble *sjokkert* over å se ham så herjet; forandringen siden januar er fryktelig.» Seks år senere sa Sir William Wiseman, en britisk regjeringsutsending, til House: «Jeg ble *sjokkert* over hans utseende ... Hans ansikt var herjet

og grått, og han hadde ofte trekninger, som i en ynkelig anstrengelse for å kontrollere nerver som var brutt sammen» (1919).[15]

Det er tydeligvis en sikker vei til å bli ulykkelig, å få en høy stilling som redskap for andre, men som forblir usett. Wilson ser unektelig ut som et spøkelse etter denne beretning. House, rabbiner Wise og andre omkring ham, synes å ha stirret på ham som en samler fokuserer på et eksemplar som er spiddet på en insektnål. Under omstendighetene må han ha latt seg lede av gjetninger snarere enn av en åpenbaring, da han tjue år gammel besluttet at han en dag ville være president. Dette var kjent, og rabbiner Wise spurte ham en gang: «Når var første gang du tenkte på, eller drømte om presidentembetet?» Da rabbineren visste mye mer enn presidenten om hvordan denne drøm var blitt til virkelighet, var han sikkert spent på svaret, og ble tydelig nok i forbløffelse brakt ut av sin tilvante ærbødige holdning, da Wilson svarte: «Det har aldri vært noe tidspunkt etter min avsluttende eksamen ved Davidson College i South Carolina da jeg ikke forventet å bli president.»

I perioden mellom Houses hemmelige «valg» av Wilson i 1910 og dennes offentlige utnevnelse til president i 1912, ble kandidaten oppmuntret til å gjøre offentlig knefall for sionismen. På det tidspunkt ble det amerikanske folk involvert på samme måte som det britiske folk faktisk hadde blitt forpliktet av tilbudet om Uganda i 1903. Under innøvning til presidentkampanjen holdt Wilson en tale om «Jødenes rettigheter» og uttalte: «Jeg er ikke her for å uttrykke vår sympati med våre jødiske medborgere, men *for å tydeliggjøre at vi identifiserer oss med dem. Dette er ikke deres sak; det er Amerikas.*»

Dette kunne bare bety én ting. Det var en erklæring om én bestemt utenrikspolitikk dersom Wilson ble valgt. Det var ikke nødvendig å «tydeliggjøre en identifikasjon» mellom amerikanere og amerikanere. Jødene i Amerika var i alle forhold frie og like. Kun hvis *de selv* avviste å identifisere seg med Amerika, kunne dette endres, og Wilson proklamerte i virkeligheten denne avvisning. Han kunngjorde spesielt at jødisk «identitet» var annerledes og isolert, og at Amerika under ham ville støtte denne selvvalgte atskillelse som en sak.

For de innvidde var det et løfte til sionismen. Det var også en indirekte hentydning til og trussel mot Russland, for betydningen av Wilsons ord var at han anerkjente jødene i Russland (på det tidspunkt de eneste organiserte sionister) som representative for *alle* jøder. Slik påtok han seg den balfourske rolle i denne amerikanske versjonen av dramaet.

På den tid var all sionistisk propaganda rettet imot Russland. Det var gått omtrent tretti år siden mordet på Tsar Alexander II, som hadde pådratt seg de revolusjonæres fiendskap ved å forsøke å introdusere en parlamentarisk forfatning (Kastein bemerket at jødisk deltakelse i mordet var «naturlig»). Etterfølgeren, Alexander III, ble tvunget til å vie seg til kampen mot revolusjonen. På Wilsons tid gjenopptok tsar Nikolai II Alexander Befrierens forsøk på å

[15] Det er en slående likhet i samtidige beskrivelser av Roosevelt, som House også antas å ha valgt til «kransekakefigur» (skapning). Robert E. Sherwood understreker at Roosevelt alltid følte seg forfulgt «av Wilsons gjenferd». Da Roosevelt hadde vært president i to år, skrev hans partileder, James Farley: «Presidenten så dårlig ut ... hans ansikt var fortrukket og hans reaksjoner langsomme» (1935) og to år senere var han «*sjokkert* over presidentens utseende» (1937). I 1943 var madame Chiang Kai-shek «*sjokkert* over presidentens utseende». I 1944 sier Merriman Smith: «Han så eldre ut enn hva jeg noensinne hadde sett ham, og han snakket usammenhengende», og John T. Flynn sier at bilder av presidenten «*sjokkerte* nasjonen». I 1945 kom frøken Frances Perkins, et medlem av hans regjering, ut fra hans kontor med ordene: «Jeg kan ikke holde det ut. Presidenten ser forferdelig ut.»

passivisere og forene sitt land ved å gi folket rett til representasjon i parlamentet, og igjen møtte forsøket intens motstand fra de talmudiske sionister.

Nettopp som Wilson indirekte angrep russisk «intoleranse», ble attentat igjen anvendt i Russland, denne gang for å sabotere Nikolai II's verk. Under revolusjonen i 1906 hadde han utstedt et keiserlig dekret som gjorde Russland til et konstitusjonelt monarki, og i 1907 innførte han *alminnelig stemmerett*. De revolusjonære fryktet dette middelet til frihet mer enn hva de fryktet noen kosakk. De utnyttet det første møtet i folkeforsamlingen til å framprovosere opptøyer, slik at forsamlingen måtte oppløses. Så valgte tsaren en briljant statsmann, grev Stolypin, til statsminister, og han utformet *en jordreform, fulgt opp av nye valg*. Resultatet var at han i den andre forsamlingen mottok stående applaus, og at de revolusjonære ble kastet på porten (omkring 3.000.000 jordløse bønder ble eiere av den jorden de dyrket).

På dette tidspunkt så Russlands framtid lysere ut enn noensinne tidligere. Stolypin var en nasjonal helt, og skrev: «Vårt viktigste mål er å styrke landbruksbefolkningen. Hele vårt lands styrke avhenger av den ... *Gi dette land ti års intern ro* og dere vil ikke kunne kjenne Russland igjen.»

Disse ti års intern ro ville ha endret historiens gang til det bedre. I stedet ble det et sammensvergelsens tiår som rystet verden. I 1911 reiste grev Stolypin til Kiev, der tsaren skulle avdekke et monument for den myrdede befrier, Alexander II, og ble skutt ved en galla-forestilling i teateret av en jødisk revolusjonær, Bogrov (i 1917 oppdaget en jødisk kommissær at en jente blant noen flyktninger var grev Stolypins datter, og skjøt henne på stedet).

Dette skjedde i *september* 1911. I *desember* 1911 holdt presidentkandidaten, Wilson, sin tale der han «tydeliggjorde en identifikasjon» med «den jødiske sak». I *november* 1911 hadde Wilson for første gang møtt den mannen, House, som hadde «valgt» ham i 1910 (og som da allerede hadde «samlet alle mine politiske venner og tilhengere», altså på Wilsons vegne). House meddelte sin svoger: «Aldri tidligere har jeg funnet *både mannen og anledningen*».

Før valget satte House opp en liste over kabinettministre (se *Philip Dru*) i samråd med Bernard Baruch, som nå kommer inn i bildet. Han er kanskje den viktigste av alle de skikkelser som vil dukke opp i løpet av de neste femti år, for han skulle bli kjent som «rådgiveren» for flere presidenter, og i 1950-årene ga han stadig råd til president Eisenhower og Winston Churchill. I 1912 var han offentlig kun kjent som en svært suksessrik finansmann. Hans biograf opplyser at han donerte $50.000 til Wilsons kampanje.

Men så, under valgkampen, fikk Wilson føle bisselet. Etter først å ha begått visse over-tredelser, lovte han House (som tidligere sitert og sammenliknet med *Philip Dru*) «ikke å handle på egen hånd framover». Straks etter valget mottok han rabbiner Stephen Wise «i en lang samtale», der de diskuterte *«Russiske anliggender med særlig hensyn til behandlingen av jøder»* (Wise). Samtidig spiste House frokost med en Louis Brandeis, en dyktig jurist og jøde, og noterte at *«hans og min tenkning er i samklang i de fleste spørsmål som nå foreligger.»*

Slik var tre av fire menn omkring Wilson jøder, og alle tre spilte på et eller annet tidspunkt en ledende rolle for å fremme gjentakelsen av jødenes isolasjon gjennom sionismen og dennes palestinske ambisjon. På denne tid var Brandeis og rabbiner Wise de ledende sionister i Amerika, og Brandeis fortjener ved sin inntreden i historien en bemerkning.

Han utmerket seg i utseende og intellekt, men verken han selv eller noen annen advokat kunne ha definert hva det var som gjorde ham til «en jøde». Han praktiserte ikke den jødiske

tro, verken i dens ortodokse eller reformerte versjon, og han skrev en gang: «Gjennom det meste av mitt liv har min kontakt med jøder og jødedommen var liten, og jeg har få tanker for deres problemer.» Hans omvendelse var av det irrasjonelle, romantiske slaget (man minnes Balfours): En dag i 1897 leste han ved frokostbordet en rapport om Herzls tale ved den første sionistkongress, og sa til sin kone: «Det er en sak som jeg kunne vie mitt liv til.»

Så denne fullt ut assimilerte amerikanske jøde ble forvandlet på et øyeblikk. I sine etterfølgende angrep på «assimilasjon» viste han konvertittens begeistring: «Assimilasjon kan ikke *avverges* med mindre det i *fedrelandet* blir etablert et sentrum, hvorfra den jødiske ånd kan stråle.» Sionistene fra Russland kom aldri til å stole på dette produkt av assimilasjon som nå ønsket å av-assimilere seg selv. De avskydde alt hans snakk om «amerikanisme». Han sa: «Min tilgang til sionisme gikk gjennom amerikanisme», og for talmudistene var dette som å si at man kunne nærme seg sionismen gjennom «russianisme», som de hadde til hensikt å ødelegge. Det var reelt ulogisk å hevde den strengeste form for raseatskillelse mens man påsto å beundre amerikansk assimilasjonisme, og Brandeis synes, tross alle sine faglige talenter, aldri riktig å ha forstått sionismens natur. Han ble de amerikanske sionisters Herzl (rabbiner Stephen Wise var deres Weizmann); og han ble brutalt droppet da han ikke kunne gagne saken ytterligere. Men i det avgjørende øyeblikk i 1917 spilte han en betydelig rolle.

Slik var grupperingen rundt en fangetatt president, mens den amerikanske republikk beveget seg nærmere mot en involvering i Første Verdenskrig. Og dette var saken slik den skulle fremmes gjennom ham og gjennom hans lands innblanding. Etter presidentvalget overtok House presidentkorrespondansen, arrangerte hvem presidenten skulle ta imot og ikke ta imot, fortalte regjeringens medlemmer hva de skulle si og ikke si, osv. Da hadde House også fått tid til å skrive og gi ut sin forbløffende roman. Han strevet etter *makten* og fikk den, men hva han ville med den, fant han aldri ut av. Så hans ambisjon var formålsløs og i tilbakeblikk likner han «Savrola», helten i en annen politisk roman, der forfatteren, Winston Churchill, sier: «Ambisjon var drivkraften og Savrola var ute av stand til å motstå den.» Ved slutten av sitt liv var House ensom og glemt, og kunne ikke fordra Philip Dru.

Men mellom 1911 og 1919 var livet herlig for House. Han elsket følelsen av makt for maktens egen skyld, og var dessuten for vennlig til å ville gjøre Rockland i Det Hvite Hus lei av det:

«Det var alltid min hensikt med presidenten, som med alle andre mennesker jeg søkte å påvirke, å få dem til å tro at de ideer de fikk fra meg, var deres egne. Ifølge sakens natur har jeg tenkt mer over mange ting enn presidenten, og jeg hadde hatt mulighet for å diskutere dem mer inngående enn ham. Men ingen bryr seg i virkeligheten om at en annen trekker hans slutninger for ham. Vi er alle litt forfengelige i så henseende. De fleste mennesker er ledet for mye av personlig forfengelighet i deres virke. Slik har jeg det ikke. Det betyr ikke noe for meg hvem som får æren for en idé som jeg har gitt videre. Det viktigste er å få ideen til å virke. For å si det som det er, så *kom ideen for det meste ikke fra meg*.»

Så noen «styrte» House, som igjen styrte Wilson til den konklusjon at en gruppe mennesker i de talmudiske områder av Russland burde settes i besittelse av Palestina med den innlysende konsekvens at en permanent kilde til verdenskrig ville bli etablert der, og at verdens jøder igjen burde utskilles fra menneskeheten. Det var også til å forutse at denne planen ville innebære ødeleggelsen av Russland og spredning av revolusjonen til en *verdensrevolusjon*.

I denne perioden (1913) fant en begivenhet sted som syntes uvesentlig den gang, men som må nevnes på grunn av dens senere vidtrekkende konsekvenser. I Amerika var det en organisasjon som het *B'nai B'rith* (hebraisk for «Paktens Barn»). Da den ble grunnlagt i 1843 som en brorskapslosje utelukkende for jøder, ble den kalt en «rent amerikansk institusjon», men den hadde avdelinger i mange land og hevder i dag å «representere alle jøder i hele verden», så den synes å være en del av det arrangement som Kastein beskriver som «den jødiske internasjonale». I 1913 satte B'nai B'rith et lite sideskudd, «Anti-Defamation League», som skulle vokse seg stort og sterkt. I denne organisasjonen fikk staten-i-staten en slags hemmelig politi, og det vil dukke opp senere i fortellingen.

Med Wilsons tiltredelse og gruppen bak hans embete, var alt klappet og klart for at krigen kunne begynne. Amerikas funksjon, å fremme den store overnasjonale «plan» gjennom denne krigen, skulle være en støttefunksjon. I begynnelsen skulle England spille hovedrollen, og hovedformålet, kontroll over den britiske regjering, var ikke helt oppnådd da krigen brøt ut.

Så nå vender historien tilbake over Atlanteren til England, hvor Balfour var ved å bli gjenvalgt. De ledende menn var stadig imot det skjulte formål og den skjulte plan og ønsket å utkjempe krigen og vinne den så raskt som mulig der hvor den var begynt, i Europa. De skulle bringes på plass dersom den prosess som var forutsagt av Max Nordau i 1903 skulle fullføres. Derfor måtte de gjenstridige disiplineres eller fjernes.

Fra 1814 til 1916 handler historien således om kampen for å fjerne disse menn i England og erstatte dem med andre som, liksom Wilson, ville falle til patten.

Kapittel 30 – Det avgjørende slaget

Krigen 1914-1918 var den første krigen mellom hele nasjoner, i motsetning til krig mellom hærer. Hånden som førte den, nådde inn i hvert eneste hjem i de fleste europeiske og i mange ikke-europeiske land. Det var et nytt fenomen i verden, men krigen var forutsagt av kommunismens og sionismens sammensvorne. Protokollene fra 1905 sa at motstand mot den planen som var framsatt i dem, ville bli møtt med «universell krig». Max Nordau sa i 1903 at den sionistiske ambisjon i Palestina ville bli oppfylt av «den kommende verdenskrig».

Hvis slike ord skulle kunne gå i oppfyllelse og påkalle seg status av «overnaturlig viten», som eksisterte forut for de faktiske hendelser, måtte sammensvergelsen få kontroll over de involverte regjeringer, slik at deres stats politikk og følgelig deres militære operasjoner kunne omlegges for å tjene sammensvergelsens formål og ikke nasjonale interesser. Den amerikanske president var allerede (dvs. fra 1912) de hemmelige «rådgiveres» fange, som det har blitt vist; og hvis Houses framstilling av ham (framstillingene likner hverandre i nøkkelromaner og i de anerkjente *Private Papirer*) er korrekt, passer han til den beskrivelse som er gitt i de tidligere Protokoller: «... vi erstattet herskeren med en karikatur av en president, som var tatt ut av pøbelen, blant våre marionetter, våre slaver.»

Wilson trengte imidlertid ikke å ta større aktiv del for å fremme den store «plan» i de tidlige stadier av Første Verdenskrig. Han kom til å utfylle sin funksjon seinere; som en oppfyllelse. I begynnelsen var det viktigste å oppnå kontroll over den britiske regjering. Kampen for å oppnå dette varte i to år og endte med seier for de intrigerende, hvis aktiviteter var ukjente for de store masser. Denne kampen, som ble utkjempet i «den internasjonale politikks labyrint», var Første Verdenskrigs avgjørende slag. Det vil si (ettersom ingen beslutning noen sinne er endelig og alltid kan endres av en senere beslutning), at den skapte de største og mest varige virkninger på det tjuende århundres videre forløp. Disse virkningene fortsatte med å dominere hendelsene mellom krigene og under Annen Verdenskrig. I 1956 ser den ut til å utgjøre den mest sannsynlige årsak til en tredje «universell krig». Ikke noe væpnet sammenstøt i løpet av krigen 1914-1918 kom til å innvirke så mye på framtida som erobringen av den britiske regjering i 1916. Denne prosessen var skjult for de forvirrede masser. Fra start til slutt trodde britene at de kun hadde å gjøre med en framfusende teutonisk krigsherre. Og amerikanerne trodde at de europeiske folkeslags uforbederlige stridbarhet var den egentlige årsak til alt oppstyret.

I England i 1914 fantes ikke den samme situasjon som var oppstått ved president Wilsons hemmelige fangenskap. De ledende politiske og militære poster var bekledt av menn som satte ethvert forslag om politisk og militær handling på prøve: ville det hjelpe til å vinne krigen, og var det i deres lands interesse? Sionismen besto ikke denne prøven. Historien om de første to år av den fire år lange krigen, er historien om kampen for å velte disse sjenerende menn og erstatte dem med andre, som var mer medgjørlige.

Før 1914 var sammensvergelsen kun trengt inn i forrommene (bortsett fra Balfour-regjeringens skjebnesvangre handling i 1903). Etter 1914 sluttet stadig flere ledende menn seg til denne avledningsmanøver, sionismen. I dag er «de praktiske overveielser» (om popularitet eller ikke i offentligheten, om stemmer, om økonomisk støtte eller embete) som

politikere utsettes for, velkjente, for de har blitt påvist av mange troverdige skrevne beretninger. Men på den tid, i England, skulle en politiker være usedvanlig kløktig eller framsynt for å oppfatte sionistene som nøkkelen til framgang. Derfor har den balfourske romantiske betatthet *kanskje* drevet dem; annalene er uklare om den perioden og forklarer ikke det uforklarlige. [Det er senere kommet fram at den egentlige opphavsmann til Balfourdeklarasjonen var Lord Amery, som var hemmelig jøde.] Videre har engelskmenn alltid hatt en tendens til å gi sine handlinger et slør av høyt moralsk formål, og til å overtale seg selv til å tro på det. Dette fikk lord Macaulay til å bemerke: «Vi kjenner ikke noe syn så latterlig som den britiske offentlighet i ett av deres periodiske moralske anfall.» Det er mulig at *noen* av de menn som den gang sluttet seg til denne intrigen (hva det utvilsomt var) oppriktig *trodde* at de gjorde det riktige. Dette selvbedrag viser seg i den eneste uttalelse jeg har kunnet finne, som klart identifiserer en gruppe pro-sionister i høye stillinger i England på denne tid og antyder et slags motiv som det så satirisk som er framstilt ovenfor, av lord Macaulay.

Dette kommer fra en Oliver Locker-Lampson, som var medlem av det konservative partiet tidlig i dette århundre. Han spilte ikke noen framtredende rolle, og var kun bemerkelsesverdig, om i det hele tatt, på grunn av sin senere fanatiske støtte til sionismen i og utenfor parlamentet; men han var en personlig venn av de ledende menn, som dyttet sionismen på det britiske folk. I 1952 skrev han i en ukeavis i London:

«Winston, Lloyd George, Balfour og jeg var oppdratt «livskraftig protestantisk [nå kjent som kristne sionister] i troen på en ny frelser, som skal komme når Palestina gis tilbake til jødene.» Dette er den messianske idé som de cromwellske tilhengere av tusenårsriket trodde på, her prakket på det tjuende århundre. Kun de nevnte personer ville kunne avgjøre om dette passer, og kun én av dem er i live. Hvorvidt det er den sanne basis for protestantismen, livskraftig eller ikke, må leseren selv vurdere; men sannsynligvis vil ingen hevde at det er en fornuftig basis for en stats politikk eller militære operasjoner i krig. Den uttrykker selvfølgelig også den samme ugudelige idé, som rørte profeten Monk og alle slike menn: at ettersom Gud har glemt sin plikt og har feilet, må noen gjøre det riktig for ham. Uansett, en gruppe var dannet, og vi kan like gjerne bruke det navn som denne mann ga den: «de Livskraftige Protestanter».

Første verdenskrig begynte, og de Livskraftige Protestanter var ivrige etter å få makt så de kunne påvirke operasjoner i Europa med det formål å levere Palestina til sionistene. Weizmann, som ikke hadde ligget på latsiden siden sist vi så ham i hyggelig samvær med Balfour i Manchester i 1906, gikk straks til aksjon: «Nå er det tid ... de politiske perspektiver vil være fordelaktige,» skrev han i oktober 1914. Han valgte seg ut C. P. Scott, redaktør av *Manchester Guardian*, som den gang som nå var svært opptatt av enhver ikke-hjemlig sak.

Scott var henrykt over å erfare at hans gjest var «en jøde, som hatet Russland» (Russland, Englands allierte, var på samme tid ved å redde de britiske og franske hærer i Vest ved å angripe fra Øst) og tok ham straks med til frokost med Lloyd George, som da var finansminister. Lloyd Georg (som Weizmann fant «usedvanlig respektløs» angående krigen i Europa) var «varm og oppmuntrende» med hensyn til sionismen og foreslo enda et møte med Balfour. Dette fulgte den 14. desember 1914. Balfour, som husket samtalen i 1906, spurte «ganske nonsjalant» om han kunne hjelpe Weizmann i noen praktisk situasjon, men fikk svaret: «Ikke mens kanonene tordner; når den militære situasjon blir mer avklart, kommer jeg tilbake.» (Fru Dugdale, hvis beretning stemmer overens med Weizmanns egen: «Jeg fulgte ikke opp på

denne åpning, tid og sted var ikke gunstige.» Det var ved dette møtet at Balfour uoppfordret sa at «når kanonene tier, får De nok Deres Jerusalem».)

Weizmann tok ikke imot Balfours «ganske nonsjalante» tilbud med særlig iver, av en god grunn. Sionismens hovedkvarter var i dette øyeblikk i *Berlin* og Weizmanns kolleger der var overbevist om at Tyskland ville vinne krigen. Før de la noen kort på bordet, ville de være sikre på dette. Da de senere besluttet å spille det allierte kort, «tordnet» kanonene stadig. Det var ikke myrderiene i Europa som hadde avskrekket Weizmann fra å «følge opp på åpningen». Som han sannferdig fortalte Balfour (og Balfour forsto bestemt ikke hva hans gjest hadde i tankene), «tidspunktet ... var ikke gunstig», og Weizmann hadde til hensikt å vente «inntil den militære situasjon ble mer avklart».

Det er påfallende at noen av de mennene som var involvert i disse offentlig ukjente intervjuene, synes å ha forsøkt å skjule deres møtetidspunkter; på denne tid burde Englands skjebne være det eneste de var opptatt av. Jeg har allerede nevnt ett tilsynelatende tilfelle: forvirring omkring datoen for lord Balfours andre møte med Weizmann, som beskrevet. Likeledes skrev Lloyd George at hans *første* møte med Weizmann fant sted *i 1917*, da han var statsminister og han kalte det «tilfeldig». Weizmann rettet det foraktelig: «Faktisk *begynte* hr. Lloyd Georges støtte til det jødiske hjemland *lenge innen han hadde blitt statsminister, og vi hadde flere møter i de mellomliggende år.»*

Et tredje møte med Balfour fulgte; «en stor samtale, som varte flere timer» og gikk «usedvanlig godt». Weizmann gav enda en gang uttrykk for sitt «hat til Russland», Englands hardt pressede allierte. Balfour undret seg mildt over «hvordan en venn av England kunne være så anti-russisk når Russland gjorde så mye for å hjelpe England i krigen». Som ved den tidligere anledningen, da han antydet til britiske jøders antisionistiske overbevisning, synes han ikke å ha hatt noen virkelig hensikt om å protestere og konkluderte: «Det er en stor sak De arbeider for; De må komme *igjen og igjen*.»

Lloyd George advarte også Weizmann om at «det vil utvilsomt komme sterk motstand fra visse jødiske kretser», og Weizmann ga sitt stereotype svar at «rike og mektige jøder er for det meste imot oss». Merkelig nok synes dette svar å ha gjort dypt inntrykk på de Livskraftige Protestanter, som for det meste var rike og maktfulle menn, og de ble snart likeså fiendtlige overfor deres landsmenn, Englands jøder, som deres plageånd, Weizmann fra Russland.

Motstand imot sionismen kom fra et annet sted. I de *høyeste stillinger* var det stadig menn som kun tenkte på den nasjonale plikt og på å vinne krigen. De ville ikke tolerere «hat» til en militær alliert eller gå inn for en ødsel «ekstraforestilling» i Palestina. Disse menn var Herbert Asquith (statsminister), lord Kitchener (krigsminister), sir Douglas Haig (som ble hærsjef i Frankrike) og sir William Robertson (hærsjef i Frankrike, senere sjef for imperiets generalstab).

Asquith var den siste liberale leder i England som forsøkte å gi «liberalismen» en betydning i overensstemmelse med nasjonale interesser og religiøs overbevisning, i motsetning til den betydning som uttrykket har blitt gitt i de seneste førti år (som gitt i protokollene: «Da vi brakte liberalismens gift inn i statslegemet, undergikk hele dets politiske temperatur en forandring; stater har blitt angrepet av en dødelig sykdom, en blodforgiftning ...»). Da han senere ble styrtet, døde liberalismen i dennes egentlige betydning i England; selve partiet gikk i forfall og falt sammen og etterlot seg kun et navn, som mest ble brukt til «dekke» for kommunisme og dens myriader av «utopiske drømmere».

Asquith hørte først om den intrigen som var ved å bli brygget sammen da han mottok forslaget om en jødisk stat i Palestina fra en jødisk minister, Herbert Samuel, som hadde vært til stede ved frokosten mellom Weizmann og Lloyd George i desember 1914; disse to var blitt informert om den på forhånd. Asquith skrev: «... Samuels forslag om britisk anneksjon av Palestina, et land på størrelse med Wales, mye av det ufruktbare fjell og en del av det uten vann. Han mener at vi i dette lite lovende område kan plante omkring *tre eller fire millioner jøder* ... Jeg synes ikke om dette forslag til utvidelse av vårt ansvarsområde ... Den eneste andre tilhenger av dette forslaget er Lloyd George, og jeg behøver vel ikke å si at han er revnende likegyldig med jødene og deres andel i framtida ...»

Asquith (som traff Lloyd George på kornet) forble av samme mening til det siste. Ti år senere, lenge etter at han hadde fratrådt sitt embete, besøkte han Palestina og skrev: «Dette snakk om å gjøre Palestina til et jødisk nasjonalt hjem synes meg likeså fantastisk som alltid.» I 1915 gjorde han gjennom sitt avvisende svar seg selv og sin avgang fra embetet til intrigens mål. Så lenge han kunne, holdt han sitt land utenfor Palestina-eventyret; han aksepterte de militære lederes vurdering om at krigen bare kunne vinnes (om overhodet) på den viktigste slagmark, i Europa.

Lord Kitchener, som var av samme mening, hadde stor autoritet og nøt enorm popularitet. Det overordnede militære mål på dette stadium var, sa han, å få Russland til å bli i krigen (sionistene ønsket Russlands ødeleggelse og informerte de Livskraftige Protestanter om det). Lord Kitchener ble sendt til Russland av Asquith i juni 1916. Krysseren *Hampshire*, og med den lord Kitchener, forsvant. Gode autoriteter er enige om at han var den eneste som kunne ha fastholdt Russland i krigen. En formidabel forhindring, både for verdensrevolusjonen der og det sionistiske foretak, forsvant dermed. Sannsynligvis kunne sionismen ikke blitt påtvunget Vesten dersom han hadde levd. Jeg husker at da soldatene på vestfronten hørte nyheten, følte de at de hadde tapt et stort slag. Deres intuisjon var riktigere enn hva de ante.

Deretter sto kun Asquith, Robertson, Haig og Englands jøder mellom sionismen og dens mål. Intrigens område ble utvidet. *Times* og *Sunday Times* sluttet seg til *Manchester Guardian* i deres begeistring for sionismen, og i og omkring kabinettet sluttet stadig flere seg til Balfour og Lloyd George. Lord Milner (som var ved å slutte seg til) meddelte at «hvis araberne tror at Palestina vil bli et arabisk land, så tar de grundig feil». Samtidig var oberst Lawrence i gang med å samle araberne til opprør imot en fiende av de allierte, nemlig tyrkerne. Philip Kerr (senere lord Lothian, ved den tid Lloyd Georges amanuensis) besluttet at det skulle oppstå «et jødisk Palestina» etter tuktelsen av «den gale hund i Berlin» (slik keiseren ble framstilt for «pøbelen»). Sir Mark Sykes, leder av krigskabinettet, var «et av våre største funn» (Weizmann), og han utvidet ideen, slik at den skulle bli til «befrielsen av jødene, araberne og armenierne».

Ved hjelp av slike falske påvirkninger blir «flertallet» igjen og igjen «overbevist». Araberne og armenierne var, hvor de alltid hadde vært, og hadde ingen ambisjoner om å flytte noe annet sted. Jødene i Europa var så frie eller ufrie, som andre mennesker. Jødene i *Palestina* hadde demonstrert sin iver etter å dra til Uganda. Jødene i Europa og Amerika ville bli der de var. Kun de judaiserte khazarer i Russland, som var underlagt deres talmudiske ledere, ønsket å komme i besittelse av Palestina. Sir Mark Sykes' oppfinnelse av formuleringen «befrielsen av ...» var enda en ulykke for ettertiden, for den antydet at Palestina-eventyret kun skulle

være ett av flere liknende. Til forskjell fra de øvrige Livskraftige Protestanter var han ekspert i mellomøstlige anliggender, og må ha visst bedre.

En annen ny tilhenger, lord Robert Cecil, brukte tilsvarende bedragersk formulering: «Arabia for arabere, Judea for jøder, Armenia for armenere» (armenernes befrielse ble helt glemt i de etterfølgende begivenheter). Hans tilfelle var også merkelig, for statsmannskunst var medfødt i slekten Cecil. Sionismen hadde en merkelig makt til å skape avvik hos ellers begavede menn. Balfour (halvt Cecil) besatt slekten Cecils visdom i andre anliggender; han ga ut et skrift om reorganiseringen *av Europa* etter krigen. Verket danner i dag skole for klok statsmannskunst, mens han i spørsmålet om sionismen handlet som en som er påvirket av et euforiserende stoff.

Lord Cecils tilfelle er likeså uforklarlig. Jeg husker et foredrag han ga i Berlin (i 1930-årene) om Folkeforbundet. Høy, duknakket, med skarpe trekk, arvelig begavet, ytret han varsler om framtida som fra en åpenbaringenes fjelltopp, og påberopte seg med gravrøst «de hebraiske profeter». Som ung journalist var jeg svært imponert, uten å forstå hva han mente. I dag, når jeg har lært litt, er det stadig et mysterium for meg; hvis for eksempel profeten Jeremias var noe, så var det antisionist.

Men Weizmann sier spesifikt om lord Robert: «For ham var gjenetableringen av et jødisk hjemland i Palestina og organiseringen av verden i en stor føderasjon, komplementære trekk i det neste skritt på veien til å få brakt orden i menneskelige forhold ... Som en av grunnleggerne av Folkeforbundet betraktet han det jødiske hjemland som likeså viktig som selve forbundet.»

Her slipper den store hemmelighet ut; men erkjente sir Robert det? Erobringen av Palestina til sionistene fra Russland var bare «det neste skritt» på veien til «*å få brakt orden* i menneskelige forhold» (lord Actons uttalelse om «planen» og «lederne» bringes i erindring). «Verdensføderasjonen» framstilles som en medvirkende omstendighet i den *samme* plan. Dette forbunds grunnleggende teori i dens forskjellige former har vist seg å være at nasjoner bør avgi deres *suverenitet*, slik at separate nasjoner vil forsvinne (dette er selvfølgelig også det grunnleggende prinsipp i Protokollene). Men hvis nasjoner skal forsvinne, hvorfor skal deres utslettelse begynne med skapelsen av en ny nasjon, med mindre det er for at den skal være den øverste autoritet til å «bringe orden i menneskelige forhold» (denne idé med en *øverste* nasjon går som en rød tråd gjennom Det Gamle Testamente, Talmud, Protokollene og ortodoks sionisme).

Slik blir lord Roberts støtte til sionismen uforståelig, for hans nedarvede visdom gjorde ham svært bevisst om farene ved et verdensdespoti, og i denne perioden skrev han til House i Amerika:

«At vi bør gjøre en virkelig innsats for å få etablert et fredsmaskineri når denne krig er over, er jeg ikke i tvil om ... En fare mener jeg er at man vil søke å oppnå for mye ... Intet gjorde mer skade for fredens sak enn sammenbruddet av anstrengelsene i denne retning etter Waterloo. Det er nå generelt glemt at Den hellige Alliance opprinnelig ble inngått som en *Liga til å Framtvinge Fred*. Dessverre tillot den sine energier å bli avledet på en slik måte at den i virkeligheten ble en *liga til å opprettholde tyranni*, med det resultat at den generelt kom i miskreditt, *foruten å gjøre umåtelig skade på andre måter* ... Eksemplet viser hvor lett de mest velmente planer ender med å mislykkes.»

Sitatet viser at lord Cecil burde ha vært oppmerksom på faren ved å «avlede energier»; det viser seg også at han misforstår sionismens natur, hvis den mening Weizmann tillegger ham er korrekt. Da han skrev disse ord var en ny «Liga til å gjennomtvinge fred» ved å bli organisert i Amerika av Houses egen svoger, dr. Mezes. Det var forgjengeren for forskjellige verdensregjeringsdannelser som siden har fulgt etter, i hvilke maktfulle gruppers hensikt om i virkeligheten å danne «en liga til å opprettholde tyranni» i verden er blitt klart avslørt.

Så da det andre år av Første Verdenskrig gikk på hell, var de Livskraftige Protestanter som hadde rettet blikket mot Palestina, og ikke Europa, blitt et tallrikt broderskap som omga den russisk-sionistiske kjerne. De herrer Leopold Amery, Ormsby-Gore og Ronald Graham sluttet seg til de ovennevnte «venner». Sionismen hadde en fot innenfor alle avdelinger, unntatt i krigsdepartementet. Hva enn grunnen til deres opprinnelige entusiasme hadde vært, lokket materielle goder nå ubestridelig; intrigen siktet på å fjerne menn fra offisielle stillinger og overta deres plasser.

Den obstruerende statsminister, Asquith, ble fjernet ved slutten av 1916. Gårsdagens opptegnelser viser nå hvordan det ble gjort, og tidens gang gjør det mulig å vurdere resultatene. Det motiv som ble gitt til massene, var at Asquith var ineffektiv i krigføringen. Oppriktigheten i denne påstand kan måles ved det som fulgte; hans etterfølgeres første handling var å sende styrker til Palestina, og som følge av det var Lloyd George like ved å tape krigen helt og holdent.

Den 25. november 1916 anbefalte Lloyd George sin sjef å trekke seg tilbake fra formannskapet i krigsrådet til fordel for Lloyd George. Normalt ville et slikt forlangende ha vært det rene selvmord, men dette var en koalisjonsregjering, og den liberale Lloyd George fikk støtte til sitt forlangende av de konservative ledere, Bonar Law og Sir Edward Carson, så det ble et ultimatum. (Disse to trodde antakelig oppriktig på Lloyd Georges overlegne evner; og de kan neppe mistenkes for tilstrekkelig konservativt renkespill til å kunne gjennomskue at han til slutt ville ødelegge det liberale parti!)

Lloyd George forlange også at den inkompetente Balfour (konservativ) skulle avsettes fra posten som leder av admiralitetet. Den liberale statsminister avviste indignert å overgi krigsrådet eller avsette Balfour (*4. desember*). Så mottok han *Balfours oppsigelse*, hvorpå han straks sendte Balfour en kopi av sitt eget brev, der han nektet å avskjedige Balfour. Deretter fant Balfour, som hadde holdt seg innendørs på grunn av en lei forkjølelse, styrke til å sende enda et brev, der han *insisterte* på å si opp, som Lloyd George hadde forlangt, og Lloyd George sa også opp.

Asquith ble så tilbake alene. *Den 6. desember* hadde Balfour (som var blitt avskjediget etter Lloyd Georges diktat) det bra nok til å motta Lloyd George. Den ettermiddagen møttes partilederne og erklærte at de med glede ville stå til tjeneste *under Balfour*. Balfour sa nei takk, men tilbød at han med glede ville stå til tjeneste *under Lloyd George*. Lloyd George ble så statsminister, og ansatte den inkompetente Balfour som utenriksminister. Så disse to mennene, som privat var engasjert i å støtte sionismen, flyttet inn på de høyeste offisielle posisjoner, og fra da av var den britiske regjerings krefter innstilt på å levere Palestina til sionistene over alle andre formål. (I 1952 leste jeg et brev i det jødiske blad *Commentary* i New York, som lot forstå at jødene i det nordlige Wales med deres stemmer hadde spilt den avgjørende rolle i valget av Lloyd George. Jeg har også troverdige opplysninger om at han i sin advokatpraksis gjorde mange forretninger med sionister, men det kan jeg ikke selv stå inne

for. I hans tilfelle kan, etter min mening, et korrupt formål ikke utelukkes; det understøttes av unøyaktigheten i hans uttalelser om sionismen, som Weizmann to ganger retter på.)

Slik omgrupperte de sentrale figurer på scenen seg. Lloyd George, en liten smart advokat i jakke blant de større kolleger, mange fortsatt iført den gammeldagse skjøtefrakk, og liknet spurver i tranedans. Ved siden av ham sto Balfour, høy og skranglete, alltid klar med et trøtt, kynisk svar på et ærlig spørsmål, glad for litt vennlig tennis. Jeg kan se ham for meg nå, slentrende, drømmende, gjennom Saint James Park, på vei mot regjeringsbygningen. Rundt om disse to et gresk kor av kabinettministre og høytstående embetsmenn, som hadde oppdaget deres «livskraftige protestantisme». Noen av disse Sions medreisende har kanskje ærlig og redelig latt seg lure; eller de har ikke vært klar over hvem de var kommet ut å kjøre med. Lloyd George var den første av en lang rekke skikkelser som kunne gjenkjenne en god svindel når han så en. Gjennom disse menn fikk de uskyldige ordene «tjuende århundres politiker» en uhellsvanger betydning, og århundret kan takke dem for mange av dets ulykker.

Med hensyn til å avlede de britiske militære styrker til fremmede formål, var det kun én sterk motstander tilbake etter lord Kitcheners død og fjernelsen av Asquith. Sir William Robertsons robuste skikkelse gjorde front mot gruppen omkring Lloyd George. Hadde han sluttet seg til den, kunne han ha fått titler, mottakelser, privilegier, ordener, forgylte skrin, kors og bånd og stjerner helt ned på magen. Han kunne ha fått formuer for «rettighetene» til hva som helst han ville skrive (personlig eller støttet av en assistent). Han kunne ha fått boulevarder oppkalt etter seg, og kunne ha dratt i triumftog gjennom jublende byer i Europa og Amerika. Han kunne ha fått Kongressen og underhuset til å reise seg i ærbødighet og blitt dratt inn i Jerusalem på en hvit hest. Han kom ikke engang i Adelskalenderen, noe som er svært uvanlig for en britisk feltmarskalk.

Han var den eneste som noen sinne hadde steget til høyeste rang helt fra rekrutt. I England, som hadde en liten, profesjonell hær, var dette en betydelig prestasjon. Han var liketil, ærlig, tung, med grove trekk; han var av folket og liknet en flott seniorsersjant. Den eneste som støttet ham i hans kamp, var kommandøren i Frankrike, sir Douglas Haig, som var av kavalerioffisersslekt; en flott soldat, den alminnelige soldats ideal av hvordan en offiser skulle være. Robertson, den barske, gamle soldat var (motvillig) gått med på å delta i en fest til innsamling av penger som overklassedamer beskjeftiger seg med i krigstider, og ved en slik anledning så han Lady Constance Stewart Richardson, som følte seg presset til å danse i stil og gevanter som Isadora Duncan. En general, som la merke til Robertsons utålmodighet, sa: «De må da innrømme at hun har flotte ben.» «Hm, som alle andre ben,» knurret Robertson.

Det falt i denne siste manns lodd å forhindre overflytting av britiske hærstyrker til Palestina, hvis han kunne. Han betraktet alle forslag utelukkende ut fra deres militære betydning for krigen og seieren. Kunne det hjelpe til å vinne krigen, var motivet ham likegyldig; hvis ikke, var han imot det uten hensyn til noe annet. På dette grunnlag besluttet han at det sionistiske forslag var et farlig ekstrashow, som bare kunne forsinke seieren eller bringe den i fare. Han diskuterte aldri og hadde kanskje ikke en gang mistanke om noen form for politiske implikasjoner; de var irrelevante for ham.

I 1915 sa han til Asquith: «Den mest effektive metode (til å slå sentralmaktene) er helt klart *å vinne en evigvarende seier over den tyske hæren, som fortsatt er på Vestfronten*.» Derfor frarådet han inntrengende «*hjelpekampanjer i uvesentlige områder og svekkelse av*

styrkene i Frankrike ... Den eneste målestokk for alle planer og forslag er deres betydning for krigen».

Mennesker i krig er heldige dersom deres ledere resonnerer slik, og uheldige dersom de unngår dette resonnementet. Etter en slik gyllen regel var Palestina-foretaket (et *politisk prosjekt*) utelukket. Da Lloyd George ble statsminister, rettet han *straks* alle sine krefter i retning av å avlede styrker til en større kampanje i Palestina: «Da jeg dannet regjering, brakte jeg det *straks* på bane i krigsdepartementet, å føre en *kampanje inn i Palestina*. Sir William Robertson, som var ivrig etter å avverge faren for at for mange tropper ble sendt fra Frankrike til Palestina ... *var sterkt imot dette og vant inntil videre.*»

Sir William Robertson bekrefter: *«Inntil desember 1916»* (hvor Lloyd George ble statsminister) «har operasjoner lenger vekk enn Suezkanalen i hovedsak vært av defensiv art. *Regjeringen så vel som generalstaben ... erkjenner den overveldende viktighet av kampen i Europa og nødvendigheten av å gi hærene størst mulig støtte. Denne enstemmighet mellom ministre og soldater kunne ikke opprettholdes etter at regjeringen byttet ledelse ... Den fundamentale meningsforskjell var spesielt påtrengende i tilfellet Palestina ... Det nye krigsministerium hadde kun eksistert noen få dager da det ga generalstaben ordre til å undersøke muligheten for å utvide operasjonene i Palestina ... generalstaben ba om tre divisjoner mer, og disse kunne tas fra hærene på Vestfronten ... Generalstaben sa at prosjektet ville bli en betydelig kilde til problemer og skade våre muligheter for suksess i Frankrike ... Disse konklusjoner var en skuffelse for ministrene, ... som ønsket å se Palestina besatt med det samme, men de kunne ikke avvises ...* I februar henvendte krigskabinettet seg igjen til sjefen for generalstaben og spurte hvilke framskritt som var blitt gjort med forberedelser til en etterårskampanje i Palestina.»

Disse tekstene viser hvordan statens politikk og militære operasjoner i en krig kan «bøyes» av politisk press bak kulissene. I det aktuelle tilfellet kom stridens eple mellom politikere og soldater til å dreie seg om liv eller død for nasjonene helt fram til i dag, i 1950-årene. [Boka avsluttet i 1956.]

Lloyd George skaffet seg økt makt ved en manøver som enda en gang viser den fremadrettede tankegang som må være lagt ned i forberedelsen av dette (sionistiske) foretakende, og i den omhyggelige utvelgelsen av «administratorer» til å følge opp på det som var gått forut. Han foreslo at krigsdepartementet skulle få Englands «Dominions» (selvstyrte områder innenfor det britiske imperiet) med på råd i langt større utstrekning enn hittil, med tanke på krigen». Uttrykt på den måten tiltalte ideen i høy grad massene i England. Soldater fra Canada, Australia, New Zealand og Sør-Afrika kjempet skulder ved skulder med deres egne sønner. De oversjøiske landenes øyeblikkelige reaksjon på at «det gamle land» var i fare, hadde rørt den innfødte brites hjerte, og han var svært glad for at deres ledere skulle dras enda sterkere inn i «krigføringen».

Men «diplomatens tale» (og hans hensikt) var en ganske annen enn hans handling. Lloyd George forslag var kun et «dekke» for å bringe general Smuts [en av grunnleggerne av Folkeforbundet] til London fra Sør-Afrika, han ble av sionistene ansett for deres mest verdifulle «venn» utenfor Europa og Amerika, og general Smuts ble brakt dit for å foreslå erobring av Palestina.

Velgerbefolkningen i Sør-Afrika er så likt delt mellom afrikandere og engelsktalende sørafrikanere, at de «usikre 20 prosent» om mulig var enda mer avgjørende der enn i Amerika.

Sionistene følte seg i stand til, og muligens trodde også general Smuts det, å «levere» en valgseier. En av hans kolleger, B. K. Long (et parlamentsmedlem fra Smits' parti og tidligere ansatt ved London *Times*) skrev at «den betydelige jødiske stemmeblokk, som var sterkt lojal overfor Smuts og hans parti», hjalp ham sterkt til valgseire. Hans biograf nevner en stor arv fra «en rik og maktfull jøde» (et eksempel på falskheten i Weizmanns anklage imot rike og maktfulle jøder; den samme sir Henry Strakosch testamenterte for øvrig en liknende gave til Winston Churchill) og nevner gaver i form av hus og bil fra andre ikke-navngitte kilder. Slik var de partipolitiske betraktninger som hvilte på general Smuts av samme art som de som hvilte på Lloyd George, på House og senere andre, og materielle faktorer er synlige i hans tilfelle.

Imidlertid er religiøse (eller pseudo-religiøse) motiver ofte nevnt i hans biografier (som det også etter hvert hevdes av Lloyd Georges). De sier at han *foretrakk* Det Gamle Testamente framfor Det Nye, og de siterer ham for å ha sagt: «Jo eldre jeg blir, jo mer hebreer blir jeg.» Jeg møtte ham mange år senere, da jeg visste hvilken viktig rolle han hadde spilt i denne tidligere historie. Han var da (i 1948) svært bekymret over forfallet i verdenssituasjonen og den eksplosive rolle Palestina hadde spilt i den. Han så godt ut, sunn og rank som nesten åttiåring, med klare øyne og et lite skjegg. Han kunne til tider være hensynsløs og kunne ha vært framstilt i et grusomt lys (hvis masse-avisene hadde vært imot ham snarere enn for ham) og hans politiske kløkt var på linje med Lloyd Georges. Propagandaen framstilte ham som den store arkitekt av anglo–boer-forsoningen.

Da general Smuts døde på sin ensomme Transvaal-farm, var de to folkegruppene mer uenige enn noen sinne, så virkelig forsoning måtte overlates til de kommende generasjoner. I Sør-Afrika var han en splittende kraft, og alle visste at den virkelige makt bak hans parti var gull- og diamant-gruppens, ikke Englands. Johannesburg var basen for hans politiske styrke. I 1948, da det ble satt på prøve, var han den første til å støtte sionismen imot en hardt presset engelsk regjering.

Den 17. mars 1917 nådde general Smuts fram til London, og ble mottatt med enestående bifallsjubel, og fjerningen av Sir William Robertson var nær. Mottakelsen av general Smuts i triumf var et tidlig eksempel på det som senere ble kjent som en fjernstyrt presses «oppbygging» av en utvalgt toppfigur. Metoden kunne kjennes i en annen form i hans hjemlige Sør-Afrika, der «M'Bongo», lovpriseren, spankulerer fram og tilbake foran høvdingen og utroper ham til «Den store elefant, jordryster, himmelstormer» og liknende.

General Smuts ble presentert for imperiets krigsdepartement som «en av krigens mest geniale generaler» (Lloyd George). I virkeligheten hadde general Smuts ført en liten kolonial kampanje i Sørvest-Afrika, og da han ble kalt til London, var han midt i en uferdig kampanje i Øst-Afrika imot «en liten, men effektiv bush-trent hær på 2000 tyske offiserer, og 20.000 innfødte askarier» (ifølge hans sønn, J. C. Smuts). Så hyllesten var generøs (Lloyd Georges tanker om profesjonelle soldater var ikke store: «Det er ingen profesjon der erfaring og utdannelse teller mindre i sammenlikning med dømmekraft og teft.»)

For bedre å kunne isolere seg fra «generalene» (unntatt general Smuts), hadde Lloyd George og hans lille krigførende komité leid et privat hus «hvor de sitter to ganger om dagen og bruker all deres tid på militærpolitikk, som er mitt arbeid; en liten gruppe politikere, som er ganske uvitende om krig og alt det som hører med, forsøker å føre krig selv» (Sir William Robertson). I *april 1917* presenterte general Smuts, etter invitasjon, sine forslag til hvordan krigen kunne vinnes for denne eksklusive gruppen. De ble innhyllet i følgende språk:

«Palestina-kampanjen presenterer svært interessante militære og til og med politiske muligheter ... Det langt viktigere og mer kompliserte spørsmål om Vestfronten *må også tas i betraktning. Jeg har alltid betraktet det som uheldig ... at de britiske styrker har blitt helt og holdent bundet på denne front.*» (Da dette råd ble gitt, var Russland ved å bryte sammen, overføring av tyske hærer til Vestfronten var en innlysende og øyeblikkelig kjensgjerning, og trusselen mot denne front var plutselig blitt økt til størrelsesorden: Dødelig.)

Denne anbefaling ga Lloyd George den støtten på høyeste militært nivå som han trengte (om enn fra Øst-Afrika), og han fikk omgående krigsdepartementet til å gi ordre til den militære kommandant i Egypt om å angripe mot Jerusalem. General Murray innvendte at hans styrker var utilstrekkelige, *hvoretter han ble avsatt*. Deretter ble kommandoen tilbudt general Smuts, som Lloyd George mente «nok ville lede en kampanje *i det området* med stor besluttsomhet».

Nå vant Sir William Robertson sin største seier i krigen. Han hadde en samtale med general Smuts. Hans gjests egenskaper som general kan aldri vurderes, for han fikk aldri mulighet til å vise dem i de små kampanjene han ledet. Hans egenskaper som politiker er imidlertid hevet over enhver tvil; han var en svært forsiktig mann og svært uvillig til å bytte triumfene i London mot å risikere fiasko på slagmarken, som kunne ødelegge hans *politiske* framtid i Sør-Afrika. Derfor avslo han Lloyd Georges tilbud etter sin samtale med Sir William Robertson. (Som tiden skulle vise, ville han ha blitt spart for en fiasko, men det var ikke mulig å forutse, og slik gikk enda en erobrer glipp av sjansen til å dra inn i Jerusalem på en stridshest. Da politikere vanligvis elsker slike øyeblikk, til tross for det komiske skjær tiden ofte kaster over dem, angret han senere dette: «Tenk, å være kommet inn i Jerusalem! Hvilket minne!») Men på daværende tidspunkt sa han til Lloyd George: «Det er min faste overbevisning at *vår øyeblikkelige militære situasjon ikke virkelig kan rettferdiggjøre en offensiv kampanje for å erobre Jerusalem og besette Palestina.*»

Lloyd George lot seg ikke avskrekke selv av denne 180 graders vending eller av Russlands sammenbrudd og den nye fare i Vest. I *september 1917* besluttet han at de nødvendige tropper i den store kampanje i Palestina *kunne unnværes på Vestfronten i vinteren 1917-1918 og kunne ferdiggjøre oppgaven i Palestina tidsnok til å være tilbake i Frankrike innen åpningen av «vårens kampanjer»*.

Kun Gud kan ha spart Lloyd Georges landsmenn fra den fulle konsekvens av denne beslutning. Krigen kunne ikke vinnes i Palestina; den kunne fortsatt tapes i Frankrike, og faren var alvorlig. Men Lloyd George, som var blitt avvist, til og med av general Smuts, hadde endelig funnet militær støtte, for i dette øyeblikk dukket en annen skikkelse fram fra kulissene og ropte «gjørme-måneder».

Det var en viss sir Henry Wilson, som på følgende måte beskriver seg selv på en krigsmisjon til Russland i januar 1917: «Gallamiddag i utenriksdepartementet ... Jeg var kledd som offiser av æreslegionen, stjerne og halskjede av Bath, også russiske skulderstropper og grå astrakhan-lue, og jeg var i det hele tatt en flott mann. Jeg vakte stor oppsikt ved utenriksdepartementets middag og den etterfølgende mottakelse. Jeg var mye høyere enn storhertug Serge og i det hele tatt «iøynefallende», som jeg fikk vite: supberb!»

Det var denne mannen, som viste seg fram på den tragiske russiske bakgrunn, som Lloyd George og sionismen kunne takke for den gylne muligheten som endelig viste seg, og som var svært nær å bli en katastrofe for England. Sir Henry Wilson var svært høy, tynn, glatt som en

ål og smilende; en av disse sirlige, lærinnbundne og polerte lapser i haugen med krave-distinksjoner og messingkanter, og som tok motet fra de møkkete, skyttergravslitne soldater i Frankrike. Han talte flytende fransk (fordi han tilfeldigvis hadde hatt en fransk guvernante) og på den konto var «Henri» elsket av de franske generaler, som syntes at han var forfriskende fri for engelsk stivhet (faktisk var han irlender og i irske spørsmål uenig med de fleste andre irlendere. To av disse skjøt ham på hans dørterskel i London i 1922 og ble hengt.)

Sir Henry hadde tidligere vært enig med alle de andre militære ledere om den altoverskyggende viktighet av hovedfronten, og vanviddet ved «sidesprang», og han overgikk andre i sin iver etter å erklære dette prinsipp: «Måten å vinne krigen på, er ved å drepe tyskere, *ikke tyrkere* ... Det sted der vi kan drepe flest tyskere, er *her*» (i Frankrike) «*og derfor skal hvert pund ammunisjon vi eier og har, bringes hit. All historisk erfaring viser at engasjement på en annen uvesentlig og ineffektiv krigsskueplass ikke har noen betydning for de sentrale operasjoner, utover å svekke styrkene der*» (uttalt i 1915).

Ingen stabskandidat eller rekrutt ville tvile på dette. Sir Henry kan ikke i 1917 ha oppdaget noen *militær* grunn til å forlate dette grunnleggende prinsipp for krigføring til fordel for det motsatte. Forklaringen på at han inntok et motsatt standpunkt kan kun være den som er innlysende. Han hadde observert Sions oppstigning og arten av Lloyd Georges uenighet med hans egen sjef, sir William Robertson. Sir Henry så en mulighet for å gå inn i sir Williams sko. Derav kommer det at Weizmanns beretning om sin «oppdagelse av venner» i den perioden omfatter en hentydning til General Wilsons «sympati», «en god venn av Lloyd George». *Den 23. august 1917* rapporterte sir Henry til Lloyd George: «... tror fast på at hvis en virkelig god plan ble utarbeidet, kunne vi rense ut tyrkerne fra Palestina, og sannsynligvis slå dem full-stendig *i løpet av vintermånedene, uten at det på noen måte kom i veien for Haigs operasjoner neste vår og vinter»* (i Frankrike).

I denne rapporten fant Lloyd George endelig den støtten han trengte til sin ordre i *september 1917*, sitert seks avsnitt tilbake. Han grep det besnærende uttrykket «gjørme-måneder». Det ga ham et *militært* argument! General Wilson forklarte ham at disse «gjørme-månedene» i Frankrike besto av «fem måneders gjørme og snø fra midten av november til *midten av april*», som ville holde hærene fast i skyttergravene og dermed forhindre et større tysk angrep (i 1918). Det var på dette rådet Lloyd George baserte sin beslutning om å hente «de nødvendige tropper til en stor kampanje i Palestina» ut av Frankrike, og levere dem tilbake til Frankrike tidsnok til å imøtegå en nødsituasjon der. Som den ene mann blant de militære ledere, hevdet general Wilson overfor Lloyd George at det store tyske angrep sannsynligvis aldri ville komme (det kom i *midten av mars*).

Sir William Robertson påpekte forgjeves at tidsplanen var illusorisk; flytting av hærer medførte store problemer med transport og forsendelser, og når de siste divisjoner gikk i land i Palestina, ville de første være på vei bort igjen! I *oktober* advarte han igjen om at tropper som ble fjernet fra Frankrike *ikke* kunne nå tilbake tidsnok til sommerens kamper: «Den riktige militære framgangsmåte å følge, er å *opptre defensivt i Palestina* ... og fortsette med å søke en avgjørelse i Vesten ... *alle reserver bør settes inn på Vestfronten.*»

I dette skjebnesvangre øyeblikk slo *tilfeldighetene* (erkekonspiratoren i denne historie) til igjen, i sionistenes disfavør. Ministre i London (som synes nesten å ha glemt Vestfronten) plaget sir William Robertson om å «gi oss Jerusalem som julegave» (uttrykket synes igjen å avsløre den «bemerkelsesverdige respektløshet» med hensyn til krigen som Weizmann

tidligere tilskrev Lloyd George). I Palestina gjorde general Allenby, som var under et tilsvarende press, et forsøksvis framstøt og oppdaget til sin overraskelse at tyrkerne gjorde liten motstand, hvoretter han uten store vansker marsjerte inn i Jerusalem.

Seieren var av liten militær verdi i krigen i det samlede regnskap, men Lloyd George var ikke til å stoppe etter det. Tropper ble tatt fra Frankrike uten hensyn til forholdene der. *Den 6. januar 1918* beklaget sir Douglas Haig seg over svekkelsen av hans hærer i Frankrike, rett før det største slaget; han «manglet 114.000 infanterister». *Den 10. januar 1918* var krigsdepartementet nødt til å utstede ordrer om å redusere alle divisjoner fra 12 til 9 bataljoner infanteri.

En fri presse kunne i denne perioden ha gitt sir William Robertson den støtten han hadde bruk for i offentligheten for å forhindre alt dette. Dette ble ham ikke forunt, for på det tidspunkt var tilstandene som forutsagt i Protokollene i 1905: «... Vi må tvinge regjeringene til å handle i den retning som vil fremme vår stort uttenkte plan, som allerede nærmer seg sin oppfyllelse gjennom det vi vil presentere som den offentlige mening, hemmelig sufflert av oss ved hjelp av den såkalte Stormakt, pressen, som med få unntakelser, som man nærmest kan se bort fra, allerede er helt i våre hender ...» Skribenter med et glimrende ry var parate til å informere offentligheten om den overhengende fare; det fikk de ikke lov til.

Oberst Repington ved *The Times* var den best kjente militære skribent i sin tid; hans ry på dette området var det beste i verden. Han bemerket i sin dagbok: «Dette er fryktelig og vil bety reduksjon med en fjerdedel av vårt infanteri i Frankrike og total forvirring *nettopp som en krise er på vei.* Jeg har ikke følt meg så elendig siden krigen begynte ... Jeg kan bare si så lite, for redaktøren av *The Times manipulerer ofte min kritikk eller unnlater å offentliggjøre den* ... Hvis *The Times* ikke vender tilbake til sin uavhengige linje og handler som vakthund for offentligheten, må jeg toe mine hender.»

Da sir William Robertsons advarsler gikk i oppfyllelse, ble han fjernet. Lloyd George, som var bestemt på å få autorisert sitt Palestina-eventyr, la i Versailles fram sin plan for de alliertes krigsråd, hvis tekniske rådgivere i 1918 godkjente den *«på betingelse av at Vestfronten blir sikret»*. På Clemenceaus oppfordring gjentok sir William Robertson sin advarsel om at planen ville utgjøre en dødelig *fare* for Vestfronten. Da møtet endte, irettesatte Lloyd George ham sint, og han ble straks erstattet av sir Henry Wilson.

Før han forlot sin post, brukte han den siste tiden på å gjøre enda et forsøk på å avverge den kommende katastrofe. Han dro til Paris (også i januar) for å be general Pershing, den amerikanske kommandør, om hjelp til å fylle opp den halvtomme front (kun fire og en halv divisjon hadde på det tidspunkt nådd Frankrike). General Pershing, en plikttro soldat, svarte slik Robertson hadde ventet, og selv ville ha gjort i general Pershings sted: «Han observerte skarpsindig at det var vanskelig å forene min anmodning om hjelp til å forsvare Vestfronten *med herr Georgs ønske om en offensiv i Palestina*. Det var dessverre ikke noe å si til dette argument, utover at hvis det sto til ham, ville ikke én mann eller kanon bli sendt til Palestina fra noe som helst sted.»

Deretter «vedrørte» ikke lenger saken sir William Robertson. Hans beretning atskiller seg fra Lloyd Georges og andre politikeres gjennom at han ikke uttrykker nag; hans eneste tema er *plikt*. Om den måten han ble behandlet på, sier han: «Det har ofte vært min ubehagelige plikt i løpet av 1917 å motsette meg militære foretak som statsministeren ville ha hæren til å utføre, og denne motstand har utvilsomt fått ham til å beslutte seg til å forsøke med en annen

som leder for imperiets generalstab ... Så da jeg ble avløst, *var det ikke mer å si, og jeg sa ikke noe.*» Slik forsvinner en beundringsverdig mann ut av denne historien, som handler om mange dårligere menn. Men hans verk varte ved; for inntil det tidspunktet da han ble avløst, reddet han kanskje tilstrekkelig med menn og kanoner til at den smuldrende linje holdt i den siste og ytterste nød i mars; som et bristende tau fremdeles kan holde i kraft av en enkelt tråd.

Da han var borte, var det to menn utenfor regjeringen og hæren, som fortsatte kampen, og deres bestrebelser fortjener å bli nevnt, for de er blant de siste som gjorde anstrengelser for å beholde en fri, uavhengig og årvåken journalistikk. Oberst Repington var en tidligere kavalerioffiser, en beundrer av smukke kvinner, han elsket gode samtaler, var en *beau sabreur*. Hans dagbøker gir et godt bilde av det intetsigende livet som førtes i salongene, mens hærene kjempet i Frankrike, og det i London utspilte seg intriger i de politiske venteværelser. Han nøt dette livet, og skjønt han følte dets urimelighet, var han klar over at å være nedfor ikke var noe legemiddel. Han var likeså ærlig og patriotisk som Robertson, og ubestikkelig. Rundhåndede tilbud (som kunne ha lokket ham til taushet og sikkert også var ment slik) hadde ingen virkning på ham.

Han skrev: «Vi sender over en million menn ut på en sidelinje i krigen og reduserer våre styrker i Frankrike på et tidspunkt hvor alle de tyske styrker fra Russland kan komme imot oss ... Jeg er ute av stand til å få den støtten fra redaktøren for The Times som jeg trenger for å vekke landet, og jeg tror ikke jeg kan fortsette med ham stort lengre.» (Jeg oppdaget oberst Repingtons dagbøker gjennom mitt arbeid med denne bok, og ble da klar over at hans erfaring med den samme redaktør var identisk med min, bare tjue år tidligere.) En måned senere skrev han: «I en stormfull samtale fortalte jeg Geoffrey Dawson at hans underdanighet overfor krigsdepartementet i dette år var den vesentligste årsak til vår hærs farlige situasjon ... Jeg ville ikke ha mer med The Times å gjøre».

Så var det kun én mann tilbake i England som var i stand til, og villig til, å offentliggjøre sannheten. H. A. Gwynne ved *Morning Post* trykte Repingtons artikkel uten å utsette den for sensur. Den avslørte svekkelsen av den franske front, da denne var kommet under angrep. Han og oberst Repington ble deretter anklaget, rettsforfulgt og idømt bøter (den offentlige mening var tilsynelatende for mye på deres side til at man kunne idømme dem hardere straffer). Sir William Robertson skrev til oberst Repington: «Liksom De selv gjorde jeg det som var best i landets alminnelige interesse, og resultatet har vært nøyaktig hva jeg forventet ... *Men det viktigste er å holde seg til saken, og så kan man være overbevist om at det før eller siden vil komme noe godt ut av det som nå synes ondt.»*[16]

Lloyd Georges to krigsår som leder i England var slik betydningsfulle i deres virkning på samtiden, og jeg tror at jeg har klart å påvise hvordan han kom til makten, og hvilket overordnet mål han forfulgte i hele perioden. Etter atten måneder hadde han overvunnet

[16] I fortsettelsen av alt dette fratrådte Edward Carson, som uten å vite det hadde hjulpet Lloyd George til å bli statsminister, sin stilling i regjeringen, og fortalte redaktøren av *The Times* at bladet kun var talerør for Lloyd George, og at *The Morning Post* var det virkelig uavhengige blad. Gwynne sa til oberst Repington at regjeringen ønsket å ødelegge *The Morning Post*, «siden det er en av de få uavhengige aviser som er tilbake.» Før den neste krigen kom, *var* den «ødelagt» som allerede beskrevet. Deretter overlevde kun en ukeavis i England, som etter min mening i mange år forsøkte å opprettholde prinsippet om upartisk og uavhengig journalistikk, men i 1953 ble *Truth* også ved hjelp av endret eierskap banket på plass.

enhver motstand, overført en mengde menn fra Frankrike til Palestina, og var endelig parat til det store eventyr.

Den 7. mars 1918 ga han ordre til «en avgjørende kampanje» for å erobre Palestina, og sendte general Smuts dit for å instruere Allenby i overensstemmelse hermed.

Den 21. mars 1918 begynte den lenge ventede tyske offensiv i Frankrike med alle de menn, kanoner og fly som var blitt frigjort fra den russiske front.

«Den avgjørende kampanje» i Palestina ble øyeblikkelig avblåst, og hver eneste mann som kunne klemmes ut av Palestina ble i hast brakt til Frankrike. Det samlede antall menn som inntil oktober 1918 var blitt anvendt i Palestina, var *1.192.511* (general Robertson).

Den 27. mars 1918 skrev oberst Repington: «Dette er det verste nederlag i hærens historie.» Den 6. juni hadde tyskerne i alt tatt 175.000 fanger og over 2.000 kanoner.

På dette tidspunkt viste det seg endelig hvor sanne de var de ordene som er sitert etter sir William Robertsons brev til oberst Repington, og de er fortsatt et håpefullt varsel til mennesker av god vilje i dag. Ved å holde seg til saken *hadde* han reddet nok til at fronten kunne holde, selv om den var nær ved å bryte sammen, inntil amerikanerne begynte å ankomme i store tall. Dermed var krigen praktisk tatt slutt. Dersom Russland hadde forblitt i krigen, hvis utflukten til Palestina hadde vært unngått og styrken forblitt konsentrert i Frankrike, ville den avgjort sluttet tidligere og sikkert uten «innblanding» fra Amerika. Men et slikt forløp ville ikke ha fremmet den store plan om å «bringe orden i menneskelige forhold».

På dette punkt i historien skriver jeg med en følelse av å være deltaker, og det påvirker sannsynligvis det jeg har skrevet i hele den forgående historie, for virkningene, som jeg har sett i min generasjon, ser for meg ut til å være skadelige. Jeg husker det store tyske angrep, den 21. mars 1918. Jeg så det fra luften og fra landjorden og var med i kampene i den første måneden, inntil jeg ble båret vekk på en båre. Jeg husker sir Douglas Haigs ordre om at hver mann måtte kjempe og dø, der hvor han sto; det var slått opp på veggen i min eskadrons messe. Jeg skal ikke klage over opplevelsen og ville ikke slette den fra mitt liv, om jeg kunne. Nå, da det står klart for meg gjennom hvilke skjulte midler og hensikter det alt sammen skjedde, tror jeg at kommende generasjoner, hvis de vet litt mer om hva som skjedde den gang og har skjedd siden, bedre vil være i stand til å fastholde «en sikker kurs» og dermed få noe godt til å komme ut av det som synes ondt. Det er derfor jeg skriver denne boka.

Som resultat av seieren i Europa ble det begjærte territorium i Palestina langt om lenge oppnådd. Men det er én ting å oppnå land og noe annet å bygge noe på det. I dette land skulle et sionistisk «hjemland» opprettes, så en «stat» (og endelig kanskje et «statsforbund»?). Ingen av disse tingene kunne gjøres av England alene. Det var ingen presedens for at en europeisk erobrer ga arabisk territorium til en asiatisk begunstiget. Til en slik transaksjon måtte andre nasjoner tvangsinnlegges, mange nasjoner, og et selskap stiftes, så det kunne komme til å se ut som ærlig forretning. Faktisk trengtes et «folkeforbund», og framfor alt måtte Amerika «inndras». Denne andre delen av planen var også under forberedelse. Men britiske hærer satte seg til å skrive et troverdig skjøte på overdragelsen, sjøsette et selskap og generelt fremme foretaket.

Lloyd George var uttjent, og hans tid nesten forbi. Leseren må nå vende blikket mot den andre siden av Atlanteren og se hva House, Brandeis og rabbiner Stephen Wise hadde av planer. En Woodrow Wilson spiller en skummel rolle i denne fortsettelsen.

Kapittel 31 – Et nett av intriger

Ord som «sammensvergelse» og «intriger», som ofte brukes i denne fortelling, stammer ikke fra meg; de kommer fra offisielle kilder. Arthur D. Howden, som skrev sin biografi i samråd med den mannen han beskrev, gir kapitlets ovenstående tittel; han beskriver den prosess som House var sentrum for i årene 1914-1918 med ordene *«et nett av intriger ble spunnet over Atlanteren»*.

I England ble Lloyd George-regjeringen og i Amerika presidenten hver for seg viklet inn. Mellom 1914 og 1917 ble disse «nett» i London og Washington spunnet sammen med transatlantiske tråder, slik Howden beskriver det. Deretter var de to regjeringene fanget i det samme nett og har aldri siden kunnet frigjøre seg fra det.

I president Wilsons Amerika var House den virkelige president («forbindelsesoffiser mellom Wilson-administrasjonen og sionistbevegelsen», ifølge rabbiner Wise). Dommer Brandeis, som hadde besluttet å «vie sitt liv» til sionismen, var presidentens «rådgiver om det jødiske spørsmål» (Weizmann); dette er den første tilsynekomst i presidentens husholdning av en autoritet, som inntil da var ukjent og nå tilsynelatende var blitt permanent. Den øverste sionistiske organisator var rabbiner Wise, som var i konstant forbindelse med de to andre menn.

House (og Bernard Baruch) valgte presidentens regjeringsmedlemmer, så en av dem måtte presentere seg for Wilson som følger: «Mitt navn er Lane, herr president, jeg tror jeg er innenriksminister.» Presidenten bodde i Det Hvite Hus i Washington, men sås ofte på besøk i en liten leilighet i East 35th Street, New York, der det bodde en herr House. Etter hvert førte det til skarpe spørsmål, og et partimedlem fikk vite: «House er mitt annet jeg; han er mitt uavhengige selv. Hans tanker og mine er ett.» House var ofte i Washington, hvor han bestyrte presidentens intervjuer og korrespondanse, og idet han stoppet ministre utenfor departementet, instruerte dem om hva de skulle si når de kom inn. Selv fra New York styrte han Amerika ved hjelp av private telefonlinjer, som forbandt ham med Washington: «Det er kun nødvendig å løfte røret, så er jeg straks i forbindelse med utenriksministeren.»

Presidentens samtykke til statlige handlinger var ikke nødvendig. House «forventet ikke bekreftende anbefalinger ... hvis presidenten ikke gjorde innsigelser, visste jeg at det var i orden å gå til handling». Så Wilson uttrykke *uenighet* for å forsinke eller endre enhver handling (og straks etter sin innsettelse hadde han blitt tvunget til å love «ikke å handle uavhengig i framtida»).

House, som i 1900 hadde besluttet å utvide sin makt fra politikk i Texas til *nasjonal* politikk, forberedte seg i 1914 på å overta *internasjonale* anliggender: «Han ønsket å bruke sin energi på et videre felt ... Fra begynnelsen av 1914 tenkte han mer og mer over det som han betraktet som den høyeste form for politikk, og som han var spesielt egnet til: internasjonale anliggender.» Faktisk kvalifiserte en texansk oppvekst ikke House til dette. I Texas hadde ordene «internasjonale anliggender» i den bredere offentlighet en klang av «å oppsøke problemer», og der, mer enn noe sted i Amerika, var det stadig «tradisjoner fra det 19. århundre blant menigmann; tradisjoner som foreskrev *å holde seg helt og holdent fra politiske anliggender i Europa*», som det viktigste prinsipp i amerikansk politikk (Seymour). House, som

et eller annet sted i Texas hadde sugd til seg «de revolusjonære ideer fra 1848» skulle komme til å ødelegge denne tradisjon, men det beviste ikke at han var «spesielt egnet» til å blande seg inn i «internasjonale anliggender».

House var en annen type enn den blaserte Balfour, med dennes bakgrunn i skotske bakker og tåkebanker, og Lloyd George, sionismens kunstneriske lurendreier fra Wales, men han handlet som om de og han hadde tatt eksamen fra det samme okkulte akademi for politiske intriger. I 1914 begynte han å utnevne amerikanske ambassadører (som han sier) og rettet sine første henvendelser til europeiske regjeringer som «en personlig venn av presidenten».

Seymour (hans biograf) bemerker: «Det vil være vanskelig i hele historien å finne et liknende tilfelle av diplomati, likeså ukonvensjonelt og effektivt. House, en privatperson, deler alle kortene ut på bordet og *planlegger sammen med en fremmed makts ambassadør, hvilke beskjeder som skal sendes til den amerikanske ambassadør og utenriksminister for den makten.»* Howden, hans fortrolige, uttaler seg om dette: «House hadde tatt initiativet til det som ble gjort ... Utenriksdepartementet ble *rykket ned til mellomledd for hans ideer, et oppbevaringssted og nasjonalt arkiv.* Mye av den mer fortrolige diplomatiske korrespondanse gikk direkte igjennom den lille leiligheten i East 35th Street. Ambassadører for de krigførende makter henvendte seg til ham når de *ønsket å påvirke regjeringen eller ba om hjelp i det nettet av intriger som ble spunnet over Atlanteren.*»

House: «Det liv jeg lever overgår i interesse og spenning enhver romanse ... informasjoner fra alle steder på kloden strømmet inn i dette lille, beskjedne studerkammer.» Seymour igjen: «Regjeringsmedlemmer, som søker kandidater, og kandidater som søker stillinger, gjør hans studierom til et klareringskontor. Redaktører og journalister spurte om hans mening, og beskjeder til den utenlandske presse ble formulert nesten etter hans diktat. Ansatte i De Forente Staters finansdepartement, britiske diplomater ... og *hovedstadens finansfolk* kom til hans studierom for å diskutere deres planer.»

En mann som var på vei oppover på den andre siden av Atlanteren, var også interessert i «finansfolk». Fru Beatrice Webb sier at Churchill noe tidligere ved et middagsselskap betrodde henne at «han regner med *høyfinansen* til å bevare freden, og av den grunn er *imot et selvstendig imperium*, fordi han mener at det vil ødelegge denne kosmopolitiske kapitalisme, da den *kosmopolitiske finansmann* er den profesjonelle fredsstifter i den moderne verden og etter hans mening høydepunktet av sivilisasjon». Senere hendelser bekreftet ikke den ideen at ledende finansfolk (metropolitiske eller kosmopolitiske) var «profesjonelle fredsstiftere».

Slik så det ut i Amerika bak kulissene i 1915 og 1916. Formålet for den herskende gruppe, nå som deres nett begynte å spennes over Atlanteren, framgår av de etterfølgende begivenheter. Asquith ble avsatt med det påskudd at hans inkompetanse brakte seieren i fare; Wilson ble gjenvalgt med det påskudd at han etter den gamle tradisjon ville «holde Amerika utenfor krigen». Så snart han var valgt, involverte han Amerika i krigen. «Diplomatens ord» og hans «handling» var forskjellige.

House «konkluderte» privat at «krig med Tyskland var uunngåelig». *30. mai 1915 og i juni 1916* tenkte han ut et valgslogan til Wilsons andre kampanje: «Han holdt oss utenfor krigen.» *Før* valget støttet rabbiner Stephen Wise Houses bestrebelser: I brev til presidenten «bønnfalt han ham om hans støtte til et program for å være forberedt» og fra offentlige talerstoler talte han imot krigen. Alt gikk som planlagt: House-strategien virket perfekt (Howden), og Wilson ble gjenvalgt i triumf.

Wilson syntes på dette tidspunkt å ha trodd på de ord som ble lagt ham i munnen. Straks etter valget gikk han i gang som fredsstifter og lagde et utkast til en skrivelse til de krigførende makter, i hvilket han brukte uttrykket: *«Årsakene til – og målene for krigen er uklare.»* Dette var en klanderverdig «uavhengig» handling fra presidentens side, og House var rasende. Den plagede president rettet det til: «Gjenstandene som statsmennene og de krigførende makter *på begge sider* tenker på i denne krig, *er praktisk talt de samme*.» Dette gjorde House enda mer rasende, og Wilsons forsøk på å avsløre arten av det «nett» han var fanget i, opphørte deretter. Han forble en kort tid i uvisshet om hva hans neste handling skulle være, og informerte House den *4. januar 1917: «Det blir ingen krig. Dette land har ikke til hensikt å bli involvert i krigen ... Det ville være en forbrytelse imot sivilisasjonen hvis vi gikk inn i den.»*

Maktgruppen gikk i gang med å fjerne disse illusjoner så snart Wilsons annen innsettelsesseremoni var overstått (*20. januar 1917*). Rabbiner Stephen Wise informerte presidenten om at man hadde ombestemt seg; han var nå overbevist om at *tiden var moden for det amerikanske folk til å forstå at det kanskje er vår skjebne å delta i kampen*». House (som under «ingen krig»-valget hadde notert: «Vi er på randen av en krig») betrodde *12. februar 1917* sin dagbok: «Vi glir inn i krigen så hurtig som jeg forventet» (hvilket gir ordet «glir» en ny betydning).

Den 27. mars 1917 spurte president Wilson House om «han skulle *be Kongressen om å erklære krig* eller om han skulle si *at en tilstand av krig eksisterer*», og House «tilrådde det siste», slik at det amerikanske folk den 2. april 1917 fikk vite at en tilstand av krig *eksisterte*.[17] Mellom november 1916 og april 1917 hadde «nettet av intriger», som spente over havet, oppnådd disse avgjørende mål: å få avsatt Asquith til fordel for Lloyd George, å forplikte den britiske hær til avstikkeren til Palestina, samt gjenvalget av en president som ville være tvunget til å støtte dette foretaket og inndragelsen av Amerika.

[17] Lord Sydenham tenkte kanskje på denne teksten da han skrev om «den dødelige nøyaktighet» i «Protokollene» omkring 1900 ... «Vi vil gi presidenten retten til å erklære en tilstand av krig. Vi vil rettferdiggjøre denne siste rett med at presidenten som sjef for hele landets hær må ha den til disposisjon i nødstilfelle». Den situasjon som her beskrives, ble etablert i praksis i løpet av dette århundre. I 1950 sendte president Truman amerikanske tropper til Korea «for å hindre kommunistisk aggresjon» uten å rådføre seg med Kongressen. Senere ble det erklært som en «Forente Nasjoners» krig, og tropper fra sytten andre nasjoner sluttet seg til dem under en amerikansk leder, general MacArthur. Dette var det første eksperiment med en slags «verdensregjerings» krig, og dens forløp fikk i 1952 senator Taft til å spørre: «Mener vi virkelig vår anti-kommunistiske politikk?» General MacArthur ble avsatt etter at han hadde protestert mot en ordre som forbød ham å forfølge kommunistiske fly inn i deres kinesiske fristed, og i 1953 under president Eisenhower ble krigen avbrutt og etterlot halve Korea i «aggressorenes» hender. General MacArthur og andre amerikanske ledere reiste senere anklage om at ordren, som forbød forfølgelse, var blitt gjort kjent for fienden av en «spionring som var ansvarlig for å tilvende seg mine topphemmelige rapporter til Washington» (*Life,* 7. februar 1956), og den kinesiske kommunistleder bekreftet dette (*New York Daily News*, 13. februar 1956). I juni 1951 forsvant to britiske embetsmenn, Burgess og Maclean, fra utenriksdepartementet, og i september 1955 bekreftet den britiske regjering etter i fire år å ha nektet for å ha informasjon, den alminnelige oppfattelse, at de var i Moskva og «hadde spionert for Sovjetunionen over en lengre periode». General MacArthur reiste så anklage om at disse to menn hadde avslørt ordren om ikke å forfølge for kommunistiske «aggressorer» (sitert fra *Life*).
Den 4. april 1956 ble president Eisenhower ved dennes alminnelige nyhetskonferanse spurt av en journalist om han ville sende en amerikansk marinebataljon, som nylig var sendt til Middelhavet, i krig «uten å spørre Kongressen først» (på den tid var krig i Midtøsten en innlysende mulighet). Han svarte sint: «Jeg har sagt det igjen og igjen, jeg vil aldri være skyldig i noen handling som kan tolkes som krig uten å spørre Kongressen, som har den konstitusjonelle autoritet.» Den 3. januar 1957 var hans første handling i hans andre periode å sende et utkast av en resolusjon til Kongressen, som skulle gi ham ubegrenset, stående autoritet til å handle militært i Midtøsten «... for å *avskrekke* kommunistisk væpnet aggresjon».

Erklæringen til Kongressen om *en eksisterende krig*, sa at *formålet* med krigen (som Wilson noen få uker tidligere i sitt utkast hadde erklært for «uklare») var «*å etablere en ny internasjonal orden*». Derfor ble et nytt formål åpent, om enn kryptisk avslørt. For de store folkemasser betydde uttrykket hva som helst eller ikke noe som helst. For de innvidde betydde det et tilsagn om å støtte planen som både sionismen og kommunismen var instrumenter for, etableringen av en «verdensføderasjon» grunnlagt på makt, og utslettelsen av nasjoner med unntak av én «nasjon», som skulle gjenskapes.

Fra dette øyeblikk arbeidet maktgruppene i Amerika og England i perfekt synkronisering, slik at de to historiene blir én historie, eller et «nett». De formelle makthavere i Washington og London samordnet deres handlinger på befaling av de innbyrdes kommuniserende sionister på begge sider av havet. Forhåndsviten om hva som skulle skje var tidligere utvist av Weizmann i London, som i *mars 1915* skrev til sin forbundsfelle, Scott ved *Manchester Guardian* at han «forsto» at den britiske regjering var villig til å støtte sionistiske bestrebelser på den kommende fredskonferanse (en begivenhet som også hadde blitt forutsagt av Max Nordau i 1903). Dette var nøyaktig hva Asquith ikke var villig til, så i mars 1915 beskrev Weizmann allerede dem som ville erstatte Asquith i desember 1916 som «den britiske regjering».

Denne «britiske regjering», sa Weizmann, ville overlate «organisasjonen av *det jødiske statsforbund*» i Palestina «fullstendig i jøders varetekt». Imidlertid kunne sionistene umulig, selv i et Palestina som hadde blitt erobret til dem, ha etablert et «statsforbund» imot de innfødte beboere. Det kunne de bare gjøre under beskyttelse av en stormakt og dens hær. Derfor mente Weizmann (idet han i 1915 forutsa nøyaktig hva som ville skje i 1919 og i de to følgende tiår) at et britisk «protektorat» skulle etableres i Palestina (for å beskytte de sionistiske inntrengere). Dette ville bety, sa han, at «jødene overtar landet; *hele byrden* av organisasjonen faller på dem, men i de neste ti eller femten år arbeider de under et *midlertidig* britisk protektorat».

Weizmann tilføyer at dette var «en forventning om mandatsystemet», så en student i dag også får vite hvor begrepet «mandater» kommer fra. Ideen med å regjere erobrede områder under et «mandat» tildelt av et selvutropt «Folkeforbund» ble oppfunnet utelukkende med tanke på Palestina. (Begivenhetene har bevist dette. Alle andre «mandater» som ble tildelt etter krigen 1914-1918 for å gi et inntrykk av at det var en alminnelig praksis, har dødd bort, enten ved at området har blitt gitt tilbake til dets innbyggere, eller ved at det faktisk har blitt omdannet til erobrerens eiendom. Begrepet «mandat» ble kun opprettholdt så lenge som det var bruk for det, mens sionistene bygde opp nok våpenmakt til selv å ta Palestina i besittelse.)

Så etter opphøyelsen av Lloyd George og Wilsons gjenvalg var den formen framtida ville ta langt etter krigens slutt, fullstendig kjent av Weizmann, som satt i nettets sentrum og som gikk til aksjon. I et memorandum til den britiske regjering forlangte han at *«den jødiske befolkning i Palestina ... skal anerkjennes offisielt av den suverene regjering som 'Den Jødiske Nasjon'»*. Den «første gallakonferansen, som førte til Balfour-erklæringen, ble avholdt. Denne komité, som trådte sammen for å lage et utkast til et britisk regjeringsdokument, møttes i et privat jødisk hus og besto av ni sionistledere og en representant for den gjeldende regjering, sir Mark Sykes (som deltok «som privatperson»). Som resultat av dette arrangerte Balfour straks å reise til Amerika for å diskutere saken.

Weizmann og hans medarbeidere måtte styre svært forsiktig mellom to vanskeligheter, og det ville kanskje ha mislyktes for dem hvis ikke «nettet» hadde satt dem i stand til å diktere hva som skulle bli sagt til Balfour av de mennene han reiste over havet for å besøke. Tross den britiske regjerings store nidkjærhet, var den skremt ved utsikten til å være eneste beskytter av sionistene, og ville ha Amerika til å delta i den væpnede besettelsen av Palestina. Sionistene visste at dette ville bringe den amerikanske offentlige mening i vilt opprør (hvis det hadde blitt til noe, ville Amerika gjennom den bitre erfaring de delte, ha vært mye vanskeligere å få til å gå med på overdragelsesdokumentet i 1948) og ønsket ikke spørsmålet om amerikansk medvirkning til besettelsen brakt på banen. Weizmanns bange anelser ble forverret da han under «en lang samtale» før sin avreise fant Balfour ivrig etter et «anglo-*amerikansk* protektorat».

Weizmann skrev straks til dommer Brandeis og advarte ham om at han skulle motsette seg en slik plan, men forsikre Balfour om amerikansk støtte til forslaget om et utelukkende britisk protektorat (8. april 1917), og dette brevet til Brandeis «må ha nådd ham omtrent på tidspunktet for Balfours ankomst». Brandeis, som var blitt forfremmet til dommer i De Forente Staters Høyesterett, hadde trukket seg tilbake fra den *offisielle* ledelse av sionismen i Amerika. I overensstemmelse med tradisjonen for den stilling han besatte, skulle han ha holdt seg utenfor alle politiske anliggender, men som Wilsons «rådgiver i det jødiske spørsmål» opplyste han presidenten om at han faktisk var *«tilhenger av et britisk protektorat og helt og holdent en motstander av et fellesherredømme»* (det vil si felles angloamerikansk kontroll).

Da Balfour nådde Amerika (som da hadde vært i en tilstand av «eksisterende krig» i atten dager), snakket han tilsynelatende slett ikke med den amerikanske president om Palestina. Wilsons rolle var på dette stadium «begrenset til et ydmykt tilsagn til rabbiner Wise: *«Når som helst tiden kommer og De og dommer Brandeis føler at tiden er moden til at jeg uttaler meg og handler, vil jeg være parat.»* Da hadde rabbineren «orientert» House: «Han er vervet for vår sak; det er det ingen tvil om. Saken vil gå gjennom Washington, tror jeg, uten forsinkelse» (*8. april 1917*, seks dager etter at den «eksisterende krig» var proklamert).

Balfour traff Brandeis. Han kunne helt klart like gjerne ha blitt hjemme hos Weizmann, da Brandeis bare gjentok innholdet av Weizmanns brev; Balfour hadde simpelthen beveget seg fra den ene siden av «nettet av intriger» til den andre. Brandeis (som fru Dugdale bemerker) «ble *mer og mer bestemt* med hensyn til sionistenes ønske om å se *en britisk administrasjon i Palestina*». Balfours levnetsskildrer tilføyer at han «bedyret sin egen, personlige støtte til sionismen; det hadde han gjort før overfor Weizmann, *men nå var han britisk utenriks-minister*».

En senere amerikansk kommentar til den rollen Brandeis spilte i denne saken er her på sin plass. Professor O. Beaty fra Southern Methodist University i De Forente Stater sier at den dagen da Brandeis' utnevnelse til høyesterettsdommer ble stadfestet, var en av de mest betydningsfulle dager i amerikanske historie, for da fikk vi for første gang siden det første tiår i det 19. århundre en embetsmann i en av de høyeste plasseringer, som hadde en hjertesak som lå utenfor De Forente Stater.

Brandeis «gjorde mer enn å presse på med ideen om et jødisk Palestina under britisk protektorat» (Weizmann). Han og House utstedte (over presidentens underskrift) den berømte erklæring som avviste hemmelige traktater. Denne erklæringen var populær blant massene, som oppfattet det som om den gode nye verden irettesatte den slemme gamle.

Ordene framkalte forestillinger om kappekledte diplomater som kravlet oppover i mørke baktrapper til hemmelige kansellier. Da Amerika nå var med i krigen, ville disse føydale renkespill bli stoppet og alt foregå i klart dagslys.

Akk, det var en behagelig illusjon; den edle irettesettelsen var enda et knefall for sionismen. Tyrkia skulle fortsatt erobres. De franske og britiske regjeringer (deres soldater var involvert) ønsket å vinne araberne for seg, og derfor hadde de inngått en avtale med dem, «Sykes–Picot-avtalen», som forutså en uavhengig konføderasjon av arabiske stater og blant dem en *internasjonal administrasjon* for Palestina. Weizmann hadde hørt om denne avtalen, og forsto at det ikke kunne bli noen sionistisk stat hvis Palestina var under *internasjonal kontroll*; eksklusiv britisk «proteksjon» var essensielt. Det ble lagt på press, og president Wilsons klingende avvisning av «hemmelige traktater» var i virkeligheten rettet utelukkende mot araberne i Palestina og deres håp for framtida. Amerika *insisterte* på at England skulle henge seg på den.

Om denne hemmelige prestasjon skriver Balfours biograf fornøyd at det viste at *«det nå fantes et jødisk nasjonalt diplomati»*; ordene kan brukes som en alternativ tittel til dette kapitlet, hvis noen skulle ønske det. Det britiske utenriksdepartement «anerkjente omsider, lett sjokkert, at den britiske regjering praktisk talt var *forpliktet*». Amerika var, selv om de ikke var med i krigen, ikke i krig med Tyrkia, men var allikevel blitt hemmelig forpliktet (av Brandeis) til å støtte overgivelsen av tyrkisk territorium til en utenforstående part. Derfor måtte Amerikas deltakelse i intrigen forbli ukjent for offentligheten for øyeblikket, skjønt Balfour hadde blitt informert om den i bydende vendinger.

Sommeren 1917 gikk, mens Balfour-deklarasjonen ble forberedt. Amerika hadde slik hemmelig blitt involvert i det sionistiske eventyr. Den eneste tilbakeværende motstand, bortsett fra noen generaler og noen få embetsmenn i det britiske og amerikanske utenriks-departement, kom fra de engelske og amerikanske jøder. Den var ineffektiv fordi de ledende politikerne i begge land var enda mer fiendtlige overfor deres jødiske medborgere enn sionistene. (Den ikke-jødiske rolle i alt dette var så omfattende, selv om det var i rollen som marionetter, at man konstant blir minnet om nødvendigheten av å være på vakt overfor om Protokollene utelukkende er forfattet av jødene.)

I England erklærte Den Anglojødiske Sammenslutning av 1915 gjennom sin felleskomité at «sionistene anser ikke borgerlig og politisk emansipasjon for å være en tilstrekkelig viktig faktor til å overvinne forfølgelse og undertrykkelse av jøder og tror at en slik seier bare kan vinnes ved å etablere et lovlig sikret hjem for det jødiske folk. Felleskomiteen anser sionistenes «nasjonale» påstand for å være farlig og provoserte til antisemittisme, og det samme vil gjelde særlige privilegier for jøder i Palestina. Komiteen kunne ikke diskutere spørsmålet om et britisk protektorat med en *internasjonal organisasjon som omfattet forskjellige, enda farligere, elementer*».

I en rasjonell tidsalder ville de britiske og amerikanske regjeringer ha uttalt seg slik, og de ville ha fått støtte av jødiske borgere. Men i 1914 hadde Weizmann skrevet at slike jøder «må forstå at *vi og ikke de har kontroll over situasjonen*». Felleskomiteen representerte de jøder som lenge hadde vært etablert i England, men den britiske regjering *aksepterte* at de revolusjonære fra Russland hevdet å ha «kontroll over» (hele) det jødiske samfunn.

I 1917, da det ugjenkallelige øyeblikk nærmet seg, erklærte felleskomiteen igjen at de ikke kunne fordre «et nasjonalt hjem», og at jødene i Palestina ikke behøvde annet enn «forsikringer om religiøs og borgerlig frihet, rimelige betingelser for emigrasjon og liknende».

På dette tidspunkt gjorde slike uttalelser de hardt pressede *goyim* omkring Weizmann rasende. Wickham Steed fra *The Times* uttrykte «likefram irritasjon» etter å ha diskutert «i en stiv time» (med Weizmann) om «hva slags leder som best ville appellere til den britiske offentlighet» og formidle «en fremragende presentasjon av den sionistiske sak».

I Amerika var Brandeis og rabbiner Stephen Wise like vaktsomme overfor jødene der. Rabbineren (fra Ungarn) spurte president Wilson: «Hva vil du gjøre når deres protester når deg?» Han nølte kun et øyeblikk. Så pekte han på en stor papirkurv ved siden av sitt skrivebord. «Er ikke denne kurven romslig nok til alle deres protester?»

I England var Weizmann rasende over *«den innblandingen som kom utenfra, utelukkende fra jøder*». På dette tidspunkt følte han seg som medlem av regjeringen eller kanskje *det aller viktigste medlem* av regjeringen, og i og med den makt han utøvde, var han det øyensynlig. Han nøyde seg ikke med å avvise de britiske jøders innvendinger som «innblanding utenfra»; han dikterte hva kabinettet skulle diskutere og forlangte å være med til kabinettmøter, slik at han kunne angripe en jødisk minister! Han forlangte at Lloyd George skulle sette spørsmålet på «krigskabinettets dagsorden for *4. oktober 1917*», og *3. oktober* skrev han til det britiske utenriksdepartement og protesterte mot innvendinger, som han forventet ville ha blitt brakt på bane på møtet «av en høytstående englender av den jødiske tro».

Edwin Montagu var minister og jøde. Weizmann oppfordret ubetinget til at han ikke skulle høres av sine kolleger, eller at hvis han *ble* hørt, skulle Weizmann ha ordet for å svare! På selve møtedagen dukket Weizmann opp hos statsministerens sekretær, Philip Kerr (enda en «venn»), på dennes kontor. Han foreslo at han ble der i tilfelle kabinettet skulle «beslutte å stille meg noen spørsmål, før de treffer vedtak om saken». Kerr sa: «I all den tid den britiske regjering har vært en regjering, er det aldri noen privatperson som har blitt lukket inn i et av dens møter,» og så gikk Weizmann.

Men Lloyd George lot dette danne presedens, for knapt hadde Weizmann gått før Lloyd George og Balfour, etter å ha lyttet til Montagu, sendte bud etter Weizmann for å be ham komme inn. Det lyktes Montagu, på tross av de ikke-jøder som sto imot ham, å oppnå mindre modifikasjoner i utkastet, og senere bebreidet Weizmann Kerr for dette ubetydelige kompromiss: «Kabinettet og du også, legger for stor vekt på de *såkalte britiske jøders* mening.» To dager senere (9. oktober) telegraferte Weizmann triumferende til dommer Brandeis at den britiske regjering formelt hadde påtatt seg å etablere et «nasjonalt hjem til den jødiske rase» i Palestina.

Utkastets videre godkjennelse i tidsrommet mellom den 9. oktober og fram til offentliggjørelsen den 2. november, avslørte de eventyrlige sammenhengene. Det ble sendt til Amerika, hvor det ble redigert av Brandeis, Jacob de Haas og rabbiner Wise før det ble forelagt president Wilson for dennes «endelige godkjenning». Han sendte det simpelthen til Brandeis (som allerede hadde fått det av Weizmann), som sendte det videre til rabbiner Stephen Wise «for å bli gitt til oberst House til videreformidling til den britiske regjering».

På denne måten ble et av de mest skjebnesvangre skritt som noensinne er tatt av den britiske regjering, forberedt. Utkastet, lagt til i et brev adressert av Balfour til lord Rotschild, ble «Balfour-erklæringen». Rothschild-familien var, liksom mange andre førende jødiske

familier, sterkt splittet i spørsmålet om sionismen. Navnet på en vennlig stemt Rotschild som mottaker av brevet ble tydelig nok brukt til å gjøre inntrykk på de vestlige jøder generelt, og å avlede oppmerksomheten fra sionismens østjødiske opprinnelse. Den virkelige adressat var Weizmann. Han synes å ha blitt stamgjest i krigsdepartementets forværelse, og dokumentet ble overbrakt ham idet sir Mark Sykes sa til ham: «Dr. Weizmann, det ble en gutt!» (i dag kan man se omrisset av mannen).

Det har aldri blitt gitt noen rasjonell forklaring på ledende vestlige politikeres handling til støtte for dette fremmede foretaket, og da det inntil da foregikk i hemmelighet, som en sammensvergelse, kan en virkelig forklaring ikke gis. Hvis et foretak er godt, er sammensvergelse ikke nødvendig, og hemmelighetsfullhet antyder i seg selv motiver som ikke kan røpes. Hvis noen av disse mennene noensinne ga en offentlig begrunnelse, besto den vanligvis i en eller annen vag påberopelse av Det Gamle Testamente. Det har en hellig klang og kan forventes å intimidere motstandere. Lloyd George likte å si til sionistiske gjester (som rabbiner Wise ironisk skriver) «Dere skal ha Palestina fra Dan til Beersheba» og slik framstille seg selv som et redskap for guddommelig vilje. En gang ba han sir Charles og lady Henry om å sammenkalle bekymrede jødiske parlamentsmedlemmer til morgenmat «så jeg kan overbevise dem om det riktige i min sionistiske holdning». Følgelig ble en *minyan* (jødisk religiøst kvorum på ti) samlet i statsministerens morgen- og frokoststue, hvor Lloyd George leste en rekke tekster, som etter hans mening foreskrev forflytningen av jøder i Palestina i 1917. Så sa han: «Nå, mine herrer, dere vet hva deres bibel sier; slik er den ikke lengre.»

Ved andre leiligheter ga han andre og innbyrdes motstridende forklaringer. Han fortalte Den Kongelige Palestinske Kommisjon av 1937 at han handlet for å oppnå «støtte fra de amerikanske jøder» og at han hadde «et klart løfte» fra sionistledere om at «hvis de allierte forpliktet seg til å gi fasiliteter til å etablere et nasjonalt hjem for jøder i Palestina, ville de gjøres deres beste for å skaffe jødisk velvilje og støtte de alliertes sak over hele verden». (...)

Dette var en usminket løgn for historiens domstol. Amerika var allerede *med i krigen* da Balfour reiste dit for å utforme Balfour-erklæringen, og Balfours biograf avviser ideen om en slik handel med forakt. Rabbiner Elmer Berger, en jødisk kommentator, sier at sionistlederes påståtte løfte gir ham «... en uimotståelig indignasjon for på vegne av meg selv, min familie, mine jødiske venner, alle som bare er alminnelige jøder ... det er en av de mest perverse bakvaskelser i hele historien. Kun avstumpethet og kynisme kunne antyde at jøder i de allierte nasjoner ikke allerede gjorde deres ytterste for krigføringen».

Lloyd Georges *tredje* forklaring («Acetone omvendte meg til sionisme») er den best kjente. Ifølge denne versjonen spurte Lloyd George dr. Weizmann hvordan Weizmann kunne belønnes for en nyttig kjemisk oppdagelse han hadde gjort under krigen (mens Weizmann arbeidet for regjeringen i noe av den fritid som var til overs etter hans arbeid for sionismen). Weizmann siteres for å ha sagt: «Jeg ønsker ikke noe for meg selv, men alt for mitt folk.» Hvoretter Lloyd George besluttet å gi ham Palestina! Weizmann selv gjør narr av denne historien («Historien handler ikke om Aladdins lamper. Lloyd Georges *kamp for det jødiske hjemland begynte lenge før han ble statsminister*»). Det er for øvrig britisk sedvane å gi kontant belønning for slike tjenester, og Weizmann, som langt fra ønsket ingenting for seg selv, fikk ti tusen pund. (Hvis kjemisk forskning alminneligvis ble betalt med jord, kunne han ha gjort krav på et lite hertugdømme *fra Tyskland* for et patent som han tidligere hadde solgt

til det tyske Dye investeringsselskap og som sannsynligvis viste seg nyttig i krig og fred; han var naturligvis tilfreds med den inntekt han fikk for det gjennom flere år.)

Følgende konklusjon er uunngåelig: Hvis noen ærlig forklaring på hans handlinger kunne gis, ville Lloyd George ha gitt den. Til denne periode i 1916-1917 kan forfallet i parlamentarisk og representativ regjering spores både i England og Amerika. Hvis hemmelige menn kunne diktere viktige handlinger i den amerikanske stats politikk og viktige operasjoner i den britiske hær, så var fenomener som «valg» og «ansvarlig embetsførsels» uten betydning. Parti-forskjellene begynte å forsvinne i begge land da denne skjulte øverste autoritet først hadde blitt akseptert av ledende vestlige politikere, og de amerikanske og britiske velgere begynte å bli snytt for ethvert virkelig valg. I dag er det tingenes generelle tilstand, og nå er det offisielt. Før valgene gjør lederne av *alle* partier knefall for sionismen, og velgerens valg av president, statsminister eller parti utgjør ikke noen virkelig forskjell.

I november 1917 ble den amerikanske republikk så vel som Storbritannia involvert i sionismen, som har vist seg å være en ødeleggende kraft. Men det var kun én kraft i «det ødeleggende prinsipp». Leseren vil huske at i Weizmanns russiske ungdom var flertallet av jøder der, under deres talmudiske ledere, forent i den revolusjonære målsetting og kun delt i spørsmålet om revolusjonær sionisme kontra revolusjonær kommunisme.

I den samme uka som Balfour-erklæringen ble til, nådde den andre gruppen jøder i Russland deres mål, ødeleggelsen av den russiske nasjonalstat. De vestlige politikere hadde slik skapt et tveegget uhyre, det ene hodet var den sionistiske makt i de vestlige hovedsteder, og det andre var kommunismens makt, som gikk ut fra det fangetatte Russland. Underkastelse under sionismen svekket Vestens kraft til å verge seg mot verdensrevolusjonen, for sionismen arbeidet for å holde de vestlige regjeringer underdanige, og avledet deres politikk fra nasjonale interesser. Faktisk var det nettopp da at det først ble ropt opp om at motstand mot verdensrevolusjonen også var «antisemittisme». Regjeringer som er hemmet av skjulte lojalitetsløfter kan ikke handle fast og bestemt. Londons og Washingtons forsagthet i deres omgang med verdensrevolusjonen i de følgende fire årtier stammet tydelig nok fra deres første underkastelse under «nettet av intriger», som ble spunnet over Atlanterhavet mellom 1914 og 1917.

Etter 1917 var det spørsmål som resten av det tjuende århundre skulle besvare derfor om Vesten fremdeles kunne finne styrke til å rive seg fri eller vriste sine politiske ledere løs fra denne dobbelte trelldom. Ved gjennomgangen av resten av denne beretning bør leseren ha klart for seg hva britiske og amerikanske politikere lot seg lede til å gjøre under Første Verdenskrig.

Kapittel 32 – Verdensrevolusjonen igjen

Bolsjevismens triumf i Moskva og sionismens samtidige triumf i London i samme uke i 1917, var tilsynelatende uavhengige hendelser. Begges opprinnelige kilde har blitt påvist i et tidligere kapittel, og de skjulte menn, som fremmet sionismen gjennom de vestlige regjeringer, støttet også verdensrevolusjonen. De to krefter oppfylte supplerende mål i den urgamle lov: «Bryt ned og destruer ... hersk over alle nasjoner.» Den ene destruerte øst, mens den andre regjerte hemmelig i vest.

Året 1917 skaffet beviset for Disraelis utsagn om revolusjonen i dens 1848-stadie, nemlig at jøder sto i spissen for «hvert eneste» av de hemmelige brorskap og søkte mot å ødelegge kristendommen. Den ledende gruppe som trådte fram på scenen i 1917 besto så altoverveiende av jøder at den må kalles jødisk. Karakteren av den opprinnelige kraft ble heretter en historisk *kjensgjerning* og ikke lenger et emne for polemisk debatt. Den ble ytterligere identifisert gjennom sine handlinger: Dens innledende lovgivning, en symbolsk latterliggjøring av kristendommen og et spesielt kjennetegn som bevisst ble etterlatt til identifikasjon av gjerningsmennene til mordet på monarken [tsaren]. Alle disse enkeltområder hadde karakter av en talmudisk hevnakt.

I de førti år som siden har gått, er det gjort store anstrengelser for å undertrykke den viten om denne *kjensgjerning*, som allerede har blitt endelig fastslått, ved hjelp av ulogiske, usammenhengende irettesettelser av enhver som ønsket å diskutere dette avsnitt av historien. For eksempel skrev en dyktig og (fortjent) respektert jødisk forfatter i USA i 50-årene, idet han kritiserte en bok han hadde sitert fra: «Det er umulig å lese det uten å nå fram til den konklusjon at professor Beaty forsøker å bevise at kommunismen er en jødisk bevegelse.» Hva angår lederskapet var det tilfellet i en lang periode før 1917 (med hensyn til den senere og den aktuelle situasjon, vil følgende kapitler se på bevisene). Det var *ikke* en sammensvergelse av *alle* jøder, men tilsvarende var heller ikke den franske revolusjon, fascismen eller nasjonalsosialismen sammensvergelser av henholdsvis alle franskmenn, alle italienere eller alle tyskere. Den organiserte makt og lederskapet stammet fra de talmudisk-kontrollerte jødiske områder i Russland, og i den forstand var kommunismen påviselig øst-jødisk.

Hva angår de formål som ble avslørt da revolusjonen rammet i 1917, så visste disse at revolusjonen ikke kun var episodisk eller spontan, men tvert imot det tredje «utbrudd» av den organisasjon som for første gang ble avslørt gjennom Weishaupt. De to vesentligste trekk dukket opp igjen: Angrepet på *all* lovlig regjering uansett type, og angrepet på religion. Siden 1917 har verdensrevolusjonen vært tvunget til å oppgi sitt tidligere skalkeskjul, som gikk ut på at den kun var rettet mot «konger» eller mot presters politiske makt.

En autoritet fra denne perioden hadde kjennskap om dette og uttrykte det. Som andre tidligere – Edmund Burke, John Robison, George Washington, Alexander Hamilton og Disraeli – skrev Winston Churchill:

«Det virker nesten som om både det kristne evangelium og *evangeliet om antikrist* var planlagt å skulle oppstå blant det samme folk, og som om denne gåtefulle og hemmelighetsfulle rase hadde blitt utvalgt til å manifestere det mest opphøyde, og det aller laveste,

både det guddommelige *og det djevelske* ... Helt tilbake fra 'Spartacus' på Weishaupts tid til Karl Marx og fram til Trotskij (Russland), Bela Kun (Ungarn), Rosa Luxembourg (Tyskland) og Emma Goldman (USA) er *denne verdensomspennende sammensvergelsen for å styrte sivilisasjonen og til oppbygging av samfunnet på basis av stanset utvikling, misunnelig ondskapsfullhet og umulig likhet, fortsatt å vokse.* Den spilte, som den moderne forfatter fru Nesta Webster så talentfullt har vist det, en avgjørende rolle i den franske revolusjons tragedie. Den har vært drivfjøra i samtlige samfunnsundergravende bevegelser gjennom det nittende århundre; og nå er det omsider lykkes denne gruppe av usedvanlige personligheter fra underverdenen i Europas og Amerikas store byer å gripe det russiske folk om strupen og praktisk talt blitt de ubestridte herskere over dette enorme imperium. Det er ingen grunn til å overdrive den andelen disse internasjonale og hovedsakelig ateistiske jøder har spilt i skapelsen av bolsjevismen og den russiske revolusjon. Det er avgjort en svært viktig rolle; muligens overgår den samtlige andre.»

Det er den siste oppriktige uttalelse (som jeg har kunnet finne) om dette spørsmål, fra en ledende offentlig person. Etter dette tidspunkt senket det seg en bannlysing av offentlig diskusjon ned over verden, og Den Store Stillhet fulgte – opp til dagen i dag. I 1953 nektet Churchill å gi tillatelse (som kreves etter engelsk lov) til at det kunne lages en fotostat av denne artikkelen (fra *Illustrated Sunday Herald*, den 8. februar 1920), uten at han ga noen grunn for det.

Kjensgjerningen om det jødiske lederskap var et stykke offentlig viten av enorm betydning og den senere undertrykkelse av det, der en offentlig diskusjon ville ha hatt en rensende effekt, produserte i stedet en gigantisk svekkelse av Vesten. Det blir umulig å skape noen rasjonell statspolitikk når slike vesentlige områder av kunnskap utelukkes fra den offentlige diskusjon; det er som å spille biljard med skjeve køer og ellipseformede baller. Sammensvergelsens makt ses mer tydelig på dens suksess med denne undertrykkelsen enn på noe annet (som det også gjaldt i tidligere forhold til Robison, Barruel og Morse).

På revolusjonens tid var opplysningene tilgjengelige. Den engelske regjerings hvitebok fra 1919 (Russland No. 1. En samling av rapporter om bolsjevismen) siterte fra en rapport som den hollandske ambassadør i St. Petersburg, M. Oudendyke, hadde sendt til Balfour: «Bolsjevismen er organisert og drevet av jøder som ikke har noen nasjonalitet, og som kun har det mål å *ødelegge* den eksisterende tingenes orden til egen fordel.» De Forente Staters ambassadør, David R. Francis, rapporterte tilsvarende. «Bolsjevikilederne her, hvorav de fleste er jøder og 90 prosent er tidligere utviste, som har vendt tilbake, er ganske likeglade med Russland eller noe annet land. De er internasjonalister og de prøver å starte en *verdensomspennende sosial revolusjon*.» M. Oudendykes rapport ble utelatt fra senere utgaver av den britiske offisielle rapport, og alle slike autentiske dokumenter fra denne perioden er nå vanskelige å finne. Heldigvis for den som vil studere emnet, har et enkelt vitne bevart den *offisielle* opptegnelse.

Det dreier seg om Robert Wilton, som var korrespondent for Londons *Times*, og som opplevde den bolsjevikiske revolusjon. Den *franske* utgave av hans bok inneholdt de *offisielle bolsjevikiske fortegnelser* over medlemmene av de herskende organer (de hadde blitt *utelatt* i den engelske utgave).

Disse lister viser at Sentralkomiteen for det bolsjevikiske parti, som utøvde den største makt, omfattet 3 russere (inklusive Lenin) og 9 jøder. Det nest viktigste organ, Sentral-eksekutivkomiteen (eller hemmelige politi) omfattet 42 jøder samt 19 russere, lettere, georgiere og andre. Folkekommisærenes Råd besto av 17 jøder og 5 andre. Moskvas Tsjeka (hemmelige politi) besto av 23 jøder og 13 andre. Ut av 556 høytstående funksjonærer i bolsjevikstaten, hentet fra en offisiell navneliste trykt i 1918-19, var det 458 jøder og 108 andre. Sentralkomiteene for noen små, såkalte «sosialistiske» eller andre ikke-kommunistiske partier (i denne tidligste periode ble noe som skulle likne en «opposisjon» tillatt for å narre massene, som under tsaren hadde vent seg til opposisjonspartier) besto av 55 jøder og 6 andre. Alle navnene anføres i de originale dokumentene som gjengis av Wilton. (I parentes bemerket var sammensetningen av de to kortlivede bolsjevikiske regjeringer *utenfor* Russland i 1918-1919 i Ungarn og Bayern tilsvarende.)

Wilton utførte en stor og utakknemlig oppgave ved å opplyse avislesere om hva det var som gikk for seg i Russland (han døde kort tid etter, nedbrutt, kun noen og femti år gammel). Han valgte ikke selv den oppgaven det var å rapportere om den mest betydningsfulle hendelse som noen sinne har blitt tilbudt en journalist. Det var hans plikt. Utdannet i Russland som han var, kjente han landet og språket perfekt, og han var høyt ansett av så vel russere som den britiske ambassade. Han observerte gateopptøyene fra vinduet i *The Times*' kontor, som støtte opp til den regjeringsbygning der ministrene fra det styrtede regimet søkte tilflukt. I tidsrommet mellom fremkomsten av Kerensky-regjeringen i foråret 1917 og bolsjevikenes maktovertakelse i november 1917, hadde det vært hans embetsplikt å rapportere et full-stendig nytt fenomen i verdens gang: Fremveksten av et jødisk regime til despotisk overherre-dømme i Russland og til en helt åpen kontroll av Verdensrevolusjonen. Samtidig ble det klart for ham at han ikke ville bli tillatt å rapportere fritt om denne kjensgjerning.

Den hemmelige historie fortelles med overraskende åpenhjertighet i *den offisielle historie* for hans avis, *The Times*, som kom ut i 1952. Historien viser den hemmelige mekanisme som så tidlig som i 1917 eksisterte med det formål å holde tilbake sannheten om revolusjonen for Vestens befolkninger.

Dette verk roser Wilton for hans reportasjer og hedrer hans omdømme *vedrørende tiden før 1917*. Deretter endres tonen ganske plutselig. Vedrørende Wiltons tidlige advarsler om hva som var ved å skje i 1917, sier boka: «... *De fikk ikke straks virkning for bladets politikk; delvis fordi deres opphavsmann ikke nøt full tillit*.»

Men hvorfor det, dersom hans tidligere arbeid og omdømme var så strålende? Årsaken kommer litt etter litt fram.

Teksten fortsetter med å berette at Wilton begynte å klage over «sminkingen» eller undertrykkelsen av hans reportasjer. Så begynte *The Times* å trykke artikler om Russland, skrevet av personer med kun et svakt kjennskap til landet. Som resultat kom de ledende artikler om Russland til å anta en tone som gjorde Wilton fortvilt, og som avislesere i de følgende årtier i stigende grad ble vant til å se: «De som tror på Russlands framtid som *et fritt og effektivt demokrati vil betrakte det nye regimes framgang med tålmodig tiltro og oppriktig sympati.*» (Hver eneste av hendelsene som ble opplevd av Wilton i Moskva, og som også oberst Repington opplevde i London, opplevde jeg selv – og andre korrespondenter – helt tilsvarende i Berlin 1933-38.)

Mellomperioden på fem måneder, da et jødisk regime tok over fra Kerensky, startet. Og i nettopp dette øyeblikk mistet Wiltons avis «tilliten» til ham. Hvorfor? Forklaringen følger. *Den offisielle historie* fra *The Times* sier: «Det *var ikke heldig for Wilton*, at en av hans rapporter skulle bringe ideen til *sionistiske kretser* og til og med inn i utenriksdepartementet, at *han var antisemitt*.»

«Sionistiske kretser» bes leseren merke seg. Ikke en gang «kommunistiske kretser»; her blir arbeidsfellesskapet helt tydelig. Hvorfor skulle «sionister» (som ønsket at den britiske regjering skulle skaffe dem «et hjemland» i Palestina) bli fornærmet over at en britisk korrespondent i Moskva rapporterte at et jødisk regime var i ferd med å overta makten i Russland? Wilton rapporterte bare det kommende regimes art. Det var hans arbeid. Etter «sionistenes» mening var dette «antisemittisme», og bare påstanden var nok til å ødelegge «tillit» til ham på hovedkontoret. Hvordan kunne han da ha bevart sitt hell og «tillit». Tydeligvis kun ved å desinformere om begivenhetene i Russland. Han forventes rent faktisk å utelate omtale av den avgjørende kjensgjerning i tidens nyheter!

Da jeg leste denne øyeåpnende skildring, spekulerte jeg over gjennom hvilke ruter de «sionistiske sirkler» hadde utbredt seg til «utenriksdepartementet», som deretter hadde sendt «ideen» videre til Printing House Square [der *The Times* lå], at Wilton var «antisemitt». Etterforskeren lærer i likhet med den ensomme gullgraver, at han kun skal forvente et lite utbytte fra mye slit, men i dette tilfelle overraskes jeg av en stor gullklump av sannhet, som jeg fant i *The Times' offisielle historie* trettifem år etter begivenheten. Det sto at «*sjefen for propaganda* i utenriksdepartementet sendte redaktøren et papir utferdiget av en av hans medarbeidere», der denne «påstand» (som øyensynlig opprinnelig hadde blitt trykt i en eller annen sionistisk trykksak) ble gjentatt. *Den offisielle historie* avslørte til og med denne «ene medarbeiders» identitet.

Det var en ung Reginald Leeper, som tre tiår seinere (som Sir Reginald) ble britisk ambassadør til Argentina. Jeg slo deretter opp i *«Who's Who»* for å finne opplysning om Leepers karriere og fant ut av at hans *første* registrerte ansettelse begynte (da han var tjueni) *i 1917*: «Trådte inn i det internasjonale kontor, Informasjonsdepartementet, 1917». Leepers memorandum vedrørende Wilton ble sendt til *The Times* tidlig i *mai 1917*. Hvis han derfor hadde blitt ansatt i utenriksdepartementet så tidlig som nyttårsdag i året 1917, ville han kun ha vært der i fire måneder da han til *The Times* brakte videre sin «påstand» angående den svært godt kvalifiserte Wilton, som hadde vært ansatt i avisen i sytten år, og med en øyeblikkelig effekt. *Den offisielle historien* sier at Wiltons artikler heretter gjennom denne avgjørende periode gikk tapt eller «ble *ignorert*». (Redaktøren var den samme som oberst Repington beklaget seg over i 1917-1919 og til hvem undertegnede sendte sin oppsigelse i 1938, ut fra samme grunnleggende prinsipp om hederlig journalistikk.)

Wilton kjempet videre en tid, idet han vedvarende protesterte imot «sminkingen» og undertrykkelsen av sine artikler, deretter nedfelte han, som sin siste tjeneste for en sannferdig journalistikk, alt hva han visste i sin bok. Han gjenkjente og skrev ned de gjerninger som identifiserte regimets helt særlige natur: loven imot «antisemittisme», de anti-kristne foranstaltninger, helgenkåringen av Judas Iskariot, samt de talmudiske fingeravtrykk som hånende hadde blitt etterlatt i Romanov-familiens dødsværelse.

Loven mot «antisemittisme» (som ikke kan defineres) var i seg selv et fingeravtrykk. En ulovlig regjering som helt overveiende var jødisk, advarte gjennom denne foranstaltning, som

inkluderte dødsstraff, massene mot å interessere seg for revolusjonens opprinnelse. Det betydde i virkeligheten at Talmud ble Russlands lov, og i de etterfølgende fire årtier er denne lov rent faktisk og i stigende grad blitt gjort til bestanddel av strukturen i Vesten.

De kortvarige anti-kristne gjerninger under den franske fasen av Revolusjonen gjenoppsto nå i mer åpen form. Dynamitt-sprengningen av kirker og opprettelsen av et anti-Gud museum i St. Basils katedral var de mest demonstrative av de indikasjoner som fantes for det nye regimets karakter, som Wilton noterte: «I andel av befolkningen utgjør jøder *én* ut av ti. Blant kommissærene som regjerer Bolsjevik-Russland, utgjør de *ni* ut av ti. Om noe, er andelen av jøder enda høyere.» Dette var en nøktern reportasje, og hvis det hadde dreid seg om «ukrainere» f.eks. i stedet for «jøder», ville ingen ha protestert. Alene det å reportere en kjensgjerning ble grunnlag for hemmelig utelukkelse, fordi denne kjensgjerningen vedrørte jøder.

Minnesmerket viet Judas Iskariot, som Wilton beskrev, var enda en tilsiktet forhånelse av kristendommen. Dersom de jødiske herskere kun ønsket å frambringe et samfunn basert på likhet i 1917, var det ingen relevans i å forherlige en gjerning fra år 29 e.Kr. med en helgenglorie av heroisme. Revolusjonen i Russland kan overhodet ikke forstås hvis ikke symbolikken i denne handling forstås.

Talmudisk hevn over «hedningene» som et aspekt, ble umiskjennelig en del av denne periodens massakrer. I august 1918 skjøt Kanegisser, som var jøde, en annen jøde, Uritsky. Deretter beordret en jøde, Peters, som var sjef for Petrograds tsjeka, «masseterror» mot *russerne*, og en jøde, Zinoviev, krevde at ti millioner russere skulle «tilintetgjøres». Den britiske regjerings hvitebok om bolsjevismen (1919) beskriver de massakrene på russiske bønder som fulgte.

Den handling som så langt ble den mest betydningsfulle til avsløring av regimet, var selve den form hvorunder Romanov-familien ble myrdet. Hadde det ikke vært for Wilton, ville denne historien aldri ha nådd til verdens kunnskap, slik at man den dag i dag ville ha trodd at tsarens hustru og barn endte sine dager i «beskyttelses-varetekt».

Tsaren handlet *forfatningsmessig* til det siste, idet han abdiserte på sine ministres råd (5. mars 1917). Deretter ble han (under Kerensky-perioden og kort etter) relativt godt behandlet i et år som fange i Tobolsk under en *russisk* kommandant og med *russiske* vakter. I april 1918, etter at det jødiske regimet hadde oppnådd kontroll over landet, ble han etter ordre fra Moskva overflyttet til Jekaterinburg. De russiske vaktene ble deretter trukket tilbake, og deres plass inne i huset ble erstattet med menn hvis identitet aldri har blitt fastslått. De lokale russere husket dem senere som «letter» (de eneste fremmedspråklige Røde soldater de kjente til), men de ser ut til å ha blitt brakt dit fra Ungarn.

Den russiske kommandants plass ble overtatt av en jøde, Yankel Yurovsky (7. juli). Dette fullendte en jødisk kjede av fangevoktere fra toppen i Moskva via den regionale sovjet i Ural til fengselet i Jekaterinburg (som ligger i Ural). Den virkelige hersker i Russland på dette tidspunkt var terroristen Sverdlóv, som «godkjente handlingen utført av Urals regionale sovjet». På det tidspunkt var hele familien død.

Sannheten ble kun kjent på grunn av et tilfelle, at Jekaterinburg ble inntatt av den hvite hær den 25. juli, at Wilton ledsaget dem, og at hærens leder, general Dieterichs, samt en berømt kriminolog, M. Sokolov og Wilton avslørte de nedgravde beviser. Da de hvite tropper

trakk seg tilbake, bragte Wilton med seg bevisene. De opptrer i hans bok og inkluderer mange fotografier.

Mordene hadde blitt utført etter ordre fra – og i konstant konsultasjon med – Sverdlóv i Moskva. Opptegnelser over telefonsamtalene mellom ham og tsjekistene i Jekaterinburg ble funnet. Blant disse var en rapport til ham fra Jekaterinburg, som lød: «I går dro en kurér av gårde med de dokumentene som interesserer Dem.» Denne kurér var sjefsmorderen Yurovsky, og etterforskerne mente at «dokumentene» var Romanov'enes hoder, idet ingen kranier eller hodeknokler ble funnet.

Mordhandlingen ble senere beskrevet av vitner, som ikke hadde kunne unnslippe scenen, og minst én hadde selv deltatt. Ved midnatt vekket Yurovsky tsaren og hans familie, førte dem nedenunder til et kjellerrom, og skjøt dem der. De faktiske mordere var Yurovsky, hans sju uidentifiserte utenlandske medskyldige, en viss Nikulin fra den lokale tsjeka og to russere, tilsynelatende profesjonelle mordere i tsjekaens tjeneste. Ofrene var tsaren, hans hustru, hans syke sønn (som lå i farens armer da han ikke kunne gå), fire døtre, en russisk lege, samt et mannlig og kvinnelig medlem av tjenestefolkene. Værelset var fremdeles skittent etter skyting og bajonett-stikking, da M. Sokolov og Wilton så det, og hans bok har med bilder av det.

Etter at omstendighetene omkring mordene var blitt fastslått, var etterforskerne oppsatte på å finne kroppene eller rester av dem. De fant ut at Yurovsky, før han slapp ut av byen, skrytende skal ha sagt at «verden vil aldri finne ut av hva vi gjorde med kroppen». Jorden ble imidlertid langt om lenge fravristet sin hemmelighet. Kroppene hadde blitt brakt på fem lastebiler til en forlatt sjakt i en jernmine i en skog, der de var blitt skåret i stykker og brent ved hjelp av 6-700 liter bensin. En viss Voikov fra den uralske Tsjeka (en av Lenins medpassasjerer i toget fra Tyskland) hadde, som kommisær for forsyninger, skaffet 200 kg svovelsyre for å løse opp knoklene med. Asken og stumpene hadde så blitt kastet ned i minesjakta, etter at isen i sjaktens bunn først var slått i stykker, slik at bunken ville synke. Deretter var en kunstig bunn blitt senket ned for å dekke over alt. Da denne ble fjernet, nådde etterforskningen sitt mål. Øverst lå liket av en spaniel som hadde tilhørt en av prinsessene. Derunder lå stumper av knokler og hud, en finger og mange personlige eiendeler som hadde unngått ødeleggelsen. Et merkelig funn var en samling av negler, mynter, sølvfolie o.l. Det minnet om innholdet i en guttelomme, og det var det. Den lille guttens engelsklærer, Sidney Gibbes, identifiserte det. Tiltakene som var foretatt for å kvitte seg med kroppene og andre beviser var av et slag som kun profesjonelle forbrytere ville anvende. De liknet de metodene som ble anvendt i gangsterkriger i USA i forbudstiden.

Disse oppdagelsene avslørte, da de ble kjent for omverdenen, usannheten i Sverdlóvs melding om at kun tsaren hadde blitt «henrettet» og hans familie sendt til «et sikkert sted». Morderne oppførte for syns skyld en «rettssak» over «28 personer under anklage for å ha myrdet tsaren og hans familie». Kun åtte av navnene ble offentliggjort, alle ganske ukjente i relasjon til forbrytelsen, og fem personer ble erklært for skutt. Hvis de overhodet hadde eksistert kunne de ikke ha hatt noe med forbrytelsen å gjøre. Hovedmorderen, Sverdlóv, ble kort tid etter drept i en eller annen partistrid, og tusener av uskyldige døde i de vilkårlige massakrene som fulgte. Jekaterinburg ble endret til Sverdlovsk for å tildele ham evig berømmelse for hans andel i den symbolske dåd.

Den viktigste grunn til å berette alle detaljene i pogromen av Romanov-familien er å påpeke de «fingeravtrykk» som ble etterlatt i værelset der den fant sted. En av moderne, antakelig deres leder, ble tilbake for å triumfere og for å etterlate en avgjørende signatur på veggen, som var full av obskøne og hånende inskripsjoner på hebraisk, ungarsk og tysk. Blant disse var et par verselinjer på rim, som beviselig henførte gjerningen til Loven i Tora-Talmud, og på denne måten viste den ettertiden et eksempel på oppfyllelse av Loven ved jødisk hevn, som den forstås av Levittene. De var skrevet på tysk av en som parodierte den jødiske dikter Heinrich Heines vers om mordet på Belsassar, den mytologiske hersker som beskrives i *Daniels Bok* som mottok Guds straff i anledning av en fornærmelse av Juda:

Belsazar ward aber in selbiger Nacht
Von selbigere Knechten umgebracht.[18]

Forfatteren av parodien tilpasset – mens han kynisk fortolket drapsscenen – disse linjer til det han nettopp hadde gjort:

Belsa zar ward in selbiger Nacht
von seinen Knechten umbebracht.

Det kan neppe finnes et tydeligere indisium for motiv og gjerningsmann.

Revolusjonen var ikke russisk; utbruddet fant sted i Russland, men revolusjonen hadde sine venner høyt plassert overalt. I denne perioden (1917-18) vil den som studerer emnet, for første gang kunne oppdage at ledende personligheter begynte å gi den hemmelige støtten til kommunismen, som de allerede ga til dens blodsbror, sionismen. Dette skjedde på *begge* sider av krigsfronten. Først da de avgjørende, men hemmelige formål i krigen gjorde seg gjeldende, forsvant forskjellen mellom «venn» og «fiende». Selv om sionistene utøvde «uimotståelig press» på Londons og Washingtons politikere, beholdt de lenge sitt hovedkvarter i *Berlin*. Kommunistene oppnådde avgjørende støtte fra Tyskland i det ene øyeblikk, og fra Tysklands fiender i det nesten.

For eksempel begynte Tyskland, da 1914-18-krigen startet, å «sende russere med revolusjonære tendenser, og som oppholdt seg i Tyskland som fanger, tilbake til Russland med penger og pass, så de kunne skape uroligheter hjemme» (ambassadør Gerard til House i Berlin). Robert Wilton sier at beslutningen om å *skape revolusjonen* i Russland ble formelt tatt på et tysk-østerriksk generalstabsmøte i Wien sent på året 1915. Den tyske hærsjef, general Ludendorff, angret senere på dette: «Ved å sende Lenin til Tyskland påtok vår regjering seg ... et stort ansvar. Fra et *militært* synspunkt kunne hans reise forsvares, fordi Russland måtte temmes; men vår regjering skulle ha sørget for at vi ikke ble involvert i dets fall.»

Dette kunne, isolert sett, være en enkel menneskelig feil. Det som så ut som et klokt *militært* trekk, fikk katastrofale *politiske* konsekvenser som ikke kunne ha vært forutsett. Men hvilken forklaring kan det finnes for amerikanske og britiske politikere, hvis viktigste *militære og politiske* grunnprinsipp måtte være å støtte Russland, men som ikke desto mindre ga støtte til de utenlandske revolusjonære, som «temmet Russland»?

Jeg har allerede sitert lederen hos *Times* for dens omtale av revolusjonen («... et fritt og effektivt demokrati ... det nye regimes framgang ...»). Det dukket opp i *The Times* i London,

[18] «Men før morgenen kom igjen, var Belsassar drept av sine egne menn.»

mens dens erfarne korrespondents artikler ble «ignorert» og «tilliten» til ham forsvant, fordi avisen hadde mottatt en «påstand» om at han var «antisemitt». På den andre siden av Atlanteren betrodde den faktiske regent av landet, House, liknende følelser til sin dagbok. For ham var de utenlandske revolusjonære som ble smuglet inn i Russland i krigstid *fra Vesten*, ærlige landbruks-reformatorer: «Bolsjevikene syntes for de freds- og landhungrige russere å være de første ledere som gjorde seg ærlige anstrengelser for å oppfylle deres behov.» Churchill hadde kalt dem: «denne gruppe av usedvanlige personligheter fra underverdenen i Europas og Amerikas store byer.»

I dag vet alle hva som skjedde med russernes «hunger etter land» under bolsjevismen. I 1917 hadde tsaren og hans ministre i 50 år slitt for å tilfredsstille denne «hunger etter land», og hadde mislyktes som følge av mordanslag. Tilsynelatende var House ukjent med dette. Da revolusjonen hadde blitt gjennomført, instruerte han sin skygge-president om «at nøyaktig ingenting skulle gjøres, bortsett fra å sende erklæring om sympati for *Russlands* anstrengelser for å forme seg selv til et *kraftfullt demokrati og tilby vår finansielle, industrielle og moralske støtte på enhver mulig måte*».[19]

Likheten mellom første del av denne setning og lederen i Londons *The Times* kan noteres. Maktfulle grupper bak kulissene i begge hovedsteder var åpenbart enige om å presentere offentlighetens masser for dette falske bilde av at et «kraftfullt» og «effektivt» *demokrati* var ved å oppstå. Den andre halvdel av setningen sløyfet første dels politikk om «å gjøre nøyaktig ingenting» ved å gi ordre til å gjøre nøyaktig *alt*. For hva mer kan man gjøre enn å gi «finansiell, industriell og moralsk støtte på enhver mulig måte»? Dette ble amerikansk utenrikspolitikk fra det øyeblikk House instruerte presidenten om det, og det svarte nøyaktig til den politikk som ble fulgt av Roosevelt under *Andre* Verdenskrig, som jeg senere skal vise.

Slik begynte Vesten eller mektige menn i Vesten, å stille seg på revolusjonens side imot russerne, noe som også betydde imot alle mennesker som avskydde revolusjonen. Ikke alle mektige menn eller menn som senere skulle bli mektige, ga sin støtte til dette skjulte prosjektet. Den gang beskrev Winston Churchill igjen revolusjonens sanne karakter:

«Jeg bestrider så avgjort bolsjevikenes rett til å representere Russland ... De forakter en så alminnelig anerkjent ting som nasjonalitet. Deres ideal er en verdensomspennende proletariaets revolusjon. Bolsjevikene berøvet i ett tak Russland for de to mest etterlengtede ting: fred og seier – seieren, som var innen rekkevidde, og freden, som var dets høyeste ønske. Tyskerne sendte Lenin inn i Russland med den klare hensikt å arbeide for Russlands fall ... Knapt var Lenin ankommet før han begynte *diskret å sende et vink her og der til obskure personer i lumre huler fra New York til Glasgow, Bern og andre land*» (leseren vil legge merke til hvor de «russiske» revolusjonære ble brakt inn i Russland fra) «*og han samlet de ledende ånder fra en fryktinngytende sekt sammen, den mest fryktinngytende sekt i verden* ... Med disse ånder omkring seg gikk han med demoniske evner i gang med å rive enhver institusjon

[19] Det er muligens en betydningsfull detalj som viser «presidenthoffets» sammensetning, samt typen av påvirkning, som amerikanske presidenter mottok i de neste to generasjoner, at president Eisenhower i 1955 fra sin sykehusseng i Denver sendte en personlig lykkønskning til den sovjetiske statsminister Bulganin på årsdagen for den bolsjevikiske revolusjon, den 7. november. Den demokratiske og parlamentariske revolusjon, som var legitimert ved tsarens abdikasjon, fant sted i mars 1917. Den 7. november var den dagen da bolsjevikene kuppet den rettmessige regjering. I 1955 hadde amerikanske presidenter samtidig lenge regelmessig advart befolkningen mot den «sovjetiske» eller «kommunistiske» (dvs. bolsjevikiske) aggresjon.

som den russiske stat og nasjon var avhengig av, i stumper og stykker. Russland ble knust. Russland skulle knuses ... Dets lidelser er langt mer grusomme enn nåtidige beskriver lar en forstå, og landet ble berøvet dets plass mellom verdens store nasjoner» (House of Commons, 5. november 1919).

Churchills beskrivelse har bevart sin verdi, spesielt uttrykket: «den mest fryktinngytende sekt i verden», som ligner Bakunins uttrykk fra hans angrep på jødisk utnyttelse av revolusjonen femti år tidligere. Den tekst som tidligere i kapitlet ble sitert fra Churchills artikkel, viser at han var likeså mye på det rene med denne sektens identitet.

Slik triumferte i Russland Chaim Weizmanns medsammensvorne fra ungdommen i den talmudiske del av Russland nøyaktig samtidig med at han selv triumferte i London og Washington. Den eneste forskjell like fra begynnelsen mellom ham og dem, var det som finnes mellom «revolusjonær sionisme» og «revolusjonær kommunisme», som han selv viser det. I hans studietid i Berlin, Freiburg og Genève hadde han ført mange opphetede debatter angående denne forskjell, som for dem som avviser revolusjon i det hele tatt, er en sondering uten mening. Balfours privatsekretær, Fru Dugdale, portretterer revolusjonens blodsbrødre i diskusjon fra den tiden da deres samtidige triumf var under forberedelse:

«Lenin og Trotskij grep makten i den samme uke i november år 1917, da den jødiske nasjonalisme vant sin anerkjennelse. Flere år tidligere hadde Weizmann og Trotskij i Genève kveld etter kveld gjort rede for deres motsatte politiske oppfatninger fra konkurrerende kafeer i universitetsdistriktet. Begge var russisk-fødte ... de fikk *gruppene av jødiske studenter* til å bølge fra den ene siden av gaten til den andre. Leon Trotskij, som var den Røde Revolusjons apostel; Chaim Weizmann, som var apostel for en tradisjon som var ubrutt gjennom to tusen år. Nå gikk ved et svært sjeldent sammentreff begges drøm i oppfyllelse i samme uke».

Ja, den knipetang som Vesten skulle fanges med hadde i sannhet blitt smidd, og hvert av håndtakene ble kontrollert av en gruppe revolusjonære som var «russisk-fødte» (men ikke russiske).

For Weizmann og hans medarbeidere i London og Washington var begivenheten i Moskva i én forstand en forbigående pinlig ting. De hadde basert deres krav om Palestina på legenden om at det måtte finnes et «tilfluktssted» for jødene som «ble forfulgt i Russland» (en helt åpenbar *non sequitur*, men god nok for pøbelen») og nå *var* det ingen «forfølgelse i Russland». Tvert imot hersket et jødisk regime i Moskva og «antisemittisme» var en forbrytelse som kvalifiserte til dødsstraff. Men hvor var så de jødene som hadde bruk for «et tilfluktssted»? (Dette er tydelig nok grunnen til at Robert Wilton måtte forhindres i å rapportere om karakteren av det nye regime i Moskva.)

Rabbiner Elmer Berger sier: «Den sovjetiske regjering *ga endog jøder privilegier som jøder* ... i et enkelt tak emansiperte revolusjonen nettopp de jøder, for hvem hittil kun sionismen ville være en effektiv løsning *ifølge sionistiske talsmenn. Sovjetiske jøder hadde ikke lenger bruk for Palestina eller noe annet tilfluktssted.* Den *innflytelsen* som de russiske jøders lidelser ble brukt til, og som Herzl ofte hadde anvendt i forsøk på å tvinge et skjøte på Palestina fra en eller annen makt, *var borte*.»

Det avskrekket ikke Weizmann. Uten nølen informerte han jødene om at de ikke skulle forvente noe pusterom:

«Noen av våre venner ... er svært raske til å trekke konklusjoner om hva som vil skje med den sionistiske bevegelse etter den russiske revolusjon. Nå, sier de, er den største drivkraft for den sionistiske bevegelse blitt fjernet. De russiske jøder er fri. Intet kan være mer overflatisk og forkjært enn det. *Vi har aldri bygget vår sionistiske bevegelse på vårt folks lidelser i Russland eller noe annet sted. Disse lidelser var aldri årsaken til sionismen*. Den fundamentale årsak til sionismen var og er jødenes ustoppelige strev etter å få deres eget hjem.»

Weizmann talte sant i usant. Det var sant at sionismens organisasjoner aldri i virkeligheten hadde bygget deres bevegelse på «vårt folks lidelser i Russland eller noe annet sted». De var ganske likeglade med noen som helst lidelser, jødiske eller andre, som ble forårsaket av sionismen. Men de *hadde* utenfor enhver diskusjon *brukt* «vårt folks lidelser i Russland» som deres argument når de beleiret vestlige politikere, som like fra Wilson og framover fortsetter å henvise til den.

I denne avgjørende uke skulle falskheten i hele denne påstanden, selv om den tydelig var avslørt, allikevel ikke få noen betydning. For den britiske regjering hadde, som fru Dugdale skrev, etterhånden *forpliktet seg*. Det kunne ikke en gang settes fram en illusjon om at noen jøde hadde behov for «et tilfluktssted», men Lloyd George hadde påtatt seg å erobre Palestina for «jødene».

Den grunnleggende villfarelse i denne virksomheten ble avslørt samtidig med at det ble presset ned over Vestens hals som en tung møllestein. Selv om denne uforbederlige feil i forutsetningen for virksomheten måtte føre til dets sammenbrudd på et tidspunkt, ville tragikomedien nødvendigvis skulle spilles til sin sørgelige ende, slik som Sabbatai Zevis messiasrolle i 1666.

Hadde det ikke vært for en senere begivenhet, ville virksomheten ha lidt en naturlig død, og kun ha overlevd i historiebøkene som Balfours fjolleri. Denne begivenhet var at Hitler dukket opp, og for en tid fylte han ut tomheten som var oppstått etter tapet av myten om «forfølgelsen i Russland», og som hos noen jøder skapte et ønske om tross alt å reise helt til Palestina. For sionistene hadde Hitler måttet oppfinnes, hvis han ikke hadde kommet av seg selv; en plan som var i ferd med å bryte sammen, kom ved hans hjelp til å se nesten levedyktig ut for en stund. Hitler-tiden som episode hører til i et senere kapittel i denne fortelling.

Kapittel 33 – Ligaen til å framtvinge fred

På akkurat samme tidspunkt i 1917, da de to nært beslektede krefter fra Russland, revolusjonær-kommunisme og revolusjonær-sionisme, trådte helt fram i lyset, ble også den tredje hemmelige årsak til krigen avslørt. Det var prosjektet som gikk ut på å skape «en verdensomspennende føderasjon» til å overta «ledelsen av menneskenes affærer» og til å regjere med *makt*.

Massene ble da (på samme måte som det skjedde tjuefem år senere i Andre Verdenskrig) oppildnet til å utslette en «galning i Berlin», av nettopp den grunn at han søkte å regjere verden med makt. I England tordnet Eden Philpotts (en av mange slike orakler da og tilsvarende i neste krig):

«De forsøkte *å gripe verden*; men du skal kun beholde dens forbannelser som krone på din panne ...» og dette var det universelle skrål. På tross av det var den hemmelige plan, som ble fremmet i Vesten, på samme vis en som skulle «gripe verden med makt» og anbringe nye «krigsherrer» over den.

Den var kun påkledd andre ord. Det som var reaksjonær prøyssisk militarisme i Tyskland, var en av Houses «avanserte ideer» i Washington. Det som var en stormannsgal ambisjon hos «der Kaiser», var et opplyst begrep om «en ny verdensorden» i London. Vestens politikere ble profesjonelle hyklere. Selv Disraeli kunne ikke forutse i 1832 («Utøvelsen av politikk i Østen kan defineres med ett ord: hykleri»), at dette ville bli definisjonen på politisk praksis i *Vesten* i det tjuende århundre. Men dette skjedde da vestlige politiske ledere ved å støtte sionismen og verdensrevolusjonen ga etter for asiaters press. Deres handlinger antok en asiatisk dobbelthet i stedet for den medfødte oppriktighet.

Det er besynderlig at Woodrow Wilson, den mest føyelige av dem alle, til å begynne med gjorde kraftig irritert opprør mot den hemmelige tvangstrøye. Han forsøkte, som det ble påvist, å uttale at «krigens årsaker og formål er uklare», og da dette ble nektet ham av House, bedyrte han fortsatt at de krigførende på begge sider forfulgte «de samme» mål. Han gikk endog videre helt i begynnelsen av sin presidentperiode, da han skrev: «Det er uutholdelig at *ledelsen av en republikk skulle være kommet så langt ut* av hendene på folket; skulle ha blitt *erobret av interesser, som er spesielle og ikke allmenne.* Vi vet at noe griper inn mellom De Forente Staters folk *og kontrollen med dets egne forhold i Washington*». Antakelig lærte han naturen av disse «interesser» og denne «kontroll» å kjenne, og den gnagende viten forårsaket kanskje hans sammenbrudd (tilsvarende Roosevelts i den følgende generasjon).

Ikke desto mindre ble han brukt til å sjøsette planen om «en verdensføderasjon», basert på makt. Tanken ble «langsomt podet inn i hans hjerne» av andre. Uttrykket anvendes i Houses biografi for å beskrive den metoden House anvendte til å drive fram andre menns handlinger (og ved hjelp av hvilke også hans egne ble drevet fram). I *november 1915*, mens det amerikanske folk fortsatt var ivrige tilhengere av presidenten som holdt dem ute av krigen, instruerte House ham slik:

«Vi må stille denne nasjons innflytelse bak en plan til sikring for at internasjonale forpliktelser blir overholdt og opprettholdt, og bak en plan som skal sikre at *verdensfreden* kan opprettholdes.»

Dette var alltid salgssnakket: at «planen» ville «sikre verdensfreden». House hadde lenge diskutert planen med Sir Edward Grey (Asquiths utenriksminister; han ble blind i 1914, men anvendte et øyeblikk av clairvoyance de ordene som siden er blitt mer og mer sanne: «Lysene er ved å slukkes i hele Europa.») Sir Edward Grey ble oppslukt av «planen» og skrev til House: «Internasjonal lov har hittil *ikke hatt noen sanksjonsmulighet*. Leksjonen fra denne krig er at maktene må binde seg til å gi den *sanksjonsmulighet*». «Sanksjonsmulighet» var omskrivningen som ble brukt av hyklerne for å unngå å uroe massene ved lyden av ordene «krig» eller «makt». Ordbokdefinisjonen er i denne sammenheng «en tvangsforanstaltning», og den eneste mulige tvangsforanstaltning overfor nasjoner er i siste ende krig: Ingen «sanksjon» kan være effektiv med mindre den bakkes opp av denne trussel. Derfor mente Sir Edward Grey at krig kunne avsluttes ved å føre krig. Han var en ubestikkelig, men tilsynelatende villedet mann. Opphavsmennene til den storslagne «idé» visste hva de mente (og i vår tid har dette ytterligere blitt avslørt).

Senest i 1916 hadde House fått instruert Wilson om dennes plikt, og i mai kunngjorde presidenten offentlig støtte til «planen» under et møte i en ny institusjon, som åpenhjertig ble kalt «Ligaen til å *framtvinge* fred». Wilson hadde intet kjennskap til dens karakter: «*Det ser ikke ut til at Woodrow Wilson seriøst undersøkte programmet for Ligaen til å Framtvinge fred» (*Houses *Private Papers).*

Dette var reinkarnasjonen av det tidligere «Ligaen til å framtvinge fred», der lord Robert Cecil hadde minnet House om: «... i virkeligheten ble til en *liga til å opprettholde tyranni*.» I 1916 avslørte navnet spillet. Den amerikanske offentlige menig var ikke på dette tidspunkt rede til å gå inn i en så åpenbar felle. Senator George Wharton Pepper husker: «En voldsomt finansiert organisasjon, som svært passende het 'Ligaen til å framtvinge fred' gjorde vår oppgave lettere ved å understreke, slik dens navn indikerte, at Pakten» (for Folkeforbundet) «var ment til å skulle gjøres effektiv *gjennom maktanvendelse* ... Vår vedvarende påstand i opposisjon til deres var at det å *appellere til maktanvendelse*, i beste fall var nytteløst, og i verste fall farlig ... Jeg satte som motsetning til den sikre ubrukelighet av *en appell til internasjonale maktanvendelse* det mulige håp i å benytte internasjonale konferanser, og jeg erklærte meg som tilhenger av en hvilken som helst sammenslutning av sistnevnte type, og som helt og holdent en motstander av et forbund som var basert på førstnevnte».

Hyklerne droppet snart navnet: «Ligaen til å framtvinge fred», men «planen» som frambrakte «Folkeforbundet» («League of Nations» eller «Folkeligaen») forble lett gjennomskuelig det samme: Den gikk ut på å overføre kontroll med nasjonale hærer til en eller annen overnasjonal komité, som så kunne anvende dem til «varetakelse av menneskenes affærer» på måter som tjente komiteens egne særlige formål, og dette har fortsatt vært motivet fram til i dag. Som ved det tidligere tilfellet: Sionismen, hadde Wilson forpliktet seg til lenge før det avgjørende tidspunkt (gjennom sin offentlige uttalelse i mai 1916), og straks Amerika hadde kommet med i krigen (april 1917), bekjentgjorde han at det var involvert i et forehavende som skulle resultere i opprettelsen av *«en ny internasjonal orden»*. Denne uttalelsen falt samtidig med den første revolusjon i Russland, og samtidig med forberedelsen av Balfour-erklæringen.

Slik ble de tre store «planer» ført sammen inn i Vesten, og denne plan var prosjektet som skulle krone de to andres anstrengelser. Dens grunnleggende prinsipp var destruksjonen av nasjonalstater og nasjoner som begrep, og det var slik et moderne uttrykk for den eldgamle konflikt mellom Det Gamle Testamente og Det Nye, mellom levittisk lov og det kristne

budskap. Tora-Talmud er den eneste originale kilde man kan finne til denne *idé* om å «ødelegge nasjoner». House fant det nærmest umulig å forfølge noen «idé» til dens kilde, men i dette tilfellet *kan* sporet følges tilbake gjennom århundrene til år 500 f.Kr., og den er på intet tidspunkt forsvunnet av syne i løpet av de følgende tjuefem århundrer. Dersom noen på et enda tidligere tidspunkt i den kjente verden måtte ha tilpasset dette «destruktive prinsipp» i en lov og en trosbekjennelse, er alle spor av det gått tapt. Men *ideen* som finnes i Tora-Talmud, er brakt videre ubrutt gjennom alle generasjonene. Det Nye Testamente avviser den og snakker om «*villedelsen* av nasjoner», ikke deres ødeleggelse. *Johannes Åpenbaring* forutsier at det kommer en dag da denne villedelsesprosess av nasjoner skal slutte. De, som søker å fortolke profetier, kunne meget vel i «Ligaen til å framtvinge fred» - i dens forskjellige utforminger i tiden – se verktøyet for denne «villedelse», som er dømt til å mislykkes til slutt.

Da House nå hadde besluttet, og Wilson hadde uttalt, at «en ny internasjonal orden» skulle etableres, opprettet House (ifølge Howden) en gruppe som ble kjent som «The Inquiry» [undersøkelsen], til å lage utkast til planen for den. Dens formann var hans svoger, Sidney Mezes (som da var president for College of the City of New York), og dens sekretær var en viss Walter Lippmann (som da skrev i *The New Republic*). En dr. Isaiah Bowman (på det tidspunkt direktør for American Geographical Society) ga «personlig rådgivning og assistanse».

Den gruppen av menn som ble satt i spissen for «The Inquiry» var derfor overveiende jødisk (om ikke i dette tilfelle russisk-jødisk. Dette kunne peke på den virkelig harde karakter av den øverste autoritet som ble indikert gjennom Kasteins hentydning til «en jødisk internasjonale») og jødisk inspirasjon kan derfor med rimelighet pekes på i denne planen som den frambrakte. Dette (sier Howden) var utkastet til en «Folkeforbunds-pakt», som *House* satte sin underskrift på i juli 1918: «President Wilson *var ikke* og forega aldri, å være *forfatteren til Pakten*». Her har vi altså opprinnelsen til Folkeforbundet.

Fredskonferansen vinket i horisonten da House forberedte utføringen av sin «nye verdensorden», og dens aller første gjerninger viste hen til identiteten av den kontrollerende gruppe bak de vestlige regjeringer. Sionisme og Palestina (emner som var ukjente for massene da 1914-1918-krigen begynte), var nå å finne høyt på lista, ja nærmest som de aller viktigste av de saker som skulle drøftes på konferansen, som avsluttet den.

Av denne grunn ser president Wilson ut til å ha opplevd øyeblikk av mystisk henrykkelse mellom lange perioder av motløshet. Rabbiner Stephen Wise ved hans side utmalte Palestina-prosjektet i slike vendinger at presidenten helt betatt mumlet for seg selv: «Å tenke seg, at jeg, en prestesønn, skulle være i stand til å hjelpe til med å gi Det Hellige Land tilbake til dets folk.» Mens han på denne måten betraktet seg selv i ettertidens speil, sammenliknet rabbineren ham med «den persiske kong Kyros, som hadde satt de landflyktige jøder fra hans land i stand til å vende tilbake til Jerusalem». Kong Kyros hadde tillatt innfødte judeere å vende tilbake til Juda hvis de ønsket det, etter ca. femti års forløp. Av president Wilson, derimot, ble det forventet å transplantere jødifiserte khazarer fra Russland til et land som var blitt forlatt av de opprinnelige jøder for omkring atten århundrer siden.

På den andre siden av Atlanteren gjorde Weizmann klart til fredskonferansen. Han var på det tidspunkt tydeligvis en av verdens mektigste menn, en potentat (eller potentaters utsending), som Vestens «første-diktatorer» adlød underdanig. På et visst tidspunkt i 1918, da Englands skjebne sto på spill på den slagne vestfront, ble en audiens hos Englands konge utsatt. Weizmann klaget så høylytt over dette, at Balfour straks brakte audiensen på plass

igjen. Når det ses bort fra møtestedet, som var Buckingham Palace, later det faktisk til at det var Weizmann som ga audiens til kongen. Under Andre Verdenskrig, da de vestlige ledere oppfordret den sovjetiske diktator, Stalin, til å ta hensyn til pavens innflytelse, spurte han: «Hvor mange divisjoner har paven?» Slik lød i det minste anekdoten som ble fortalt i puber og klubber, og for alminnelige mennesker uttrykte dette tilsynelatende en dyp sannhet i få ord. Weizmanns tilfelle viser imidlertid hvor usant det dypest sett var i virkeligheten. Han rådde ikke over en eneste soldat, men han og den internasjonale, som han representerte, var i stand til å oppnå kapitulasjoner som tidligere kun var vunnet av erobrende hærer.

Han foraktet de kapitulerende like mye som skueplassen for hans triumfer. Han skrev til Lady Crewe: «Vi hater antisemitter og *filosemitter* like sterkt.» Balfour, Lloyd George og de andre «venner» var filosemitter av første grad i Weizmanns betydning av ordet og overgikk hverandre i underdanighet overfor den mannen som foraktet dem. Hva angår selve England, så tenkte Weizmann for seg selv to tiår seinere, mens han betraktet de ville dyrene i Krüger Nasjonalpark: «Det må være en vidunderlig ting å være *et dyr* i det sørafrikanske viltreservat. Mye bedre enn å være en jøde i Warszawa *eller selv i London*.»

I 1918 besluttet Weizmann å inspisere sitt utvalgte rike. Da han nådde Palestina var det tyske angrep i Frankrike begynt, den utmattede engelske hær vaklet bakover og «hovedparten av de europeiske tropper i Palestina ble trukket tilbake for å forsterke hærene i Frankrike». På et slikt tidspunkt forlangte han at grunnsteinen til et jødisk universitet skulle legges med full seremoni. Lord Allenby protesterte med at «tyskerne er nesten ved Paris' porter!» Noe Weizmann besvarte med at «var kun en enkelt episode». Lord Allenby sto fast. Weizmann sto fast. Lord Allenby henviste under dette presset til Balfour *og ble omgående pr. telegraf beordret til å adlyde*. Med stort oppbud av offiserer, militærstyrker og våpenparade (kun forstyrret av lyden av britisk-tyrkisk kamp i det fjerne) avholdt Weizmann deretter sin seremoni på Scopus-fjellet.

(Jeg husker disse dagene i Frankrike. Selv en halv million ytterligere britiske soldater på dette sted, ville ha endret slaget. En mengde liv ville ha blitt spart og krigen sannsynligvis avsluttet tidligere. Den franske og britiske skjærsild i Frankrike bante vei for en sionistisk festlighet i Palestina.)

Da krigen omsider sluttet den 11. november 1918, var det ingen andre enn Weizmann som var *eneste* gjest til offisiell frokost hos Lloyd George, som han fant «i ferd med å lese Salmenes Bok, og på nippet til å bryte ut i tårer». Deretter sto den sionistiske høvding og betraktet begivenhetene fra det historiske Downing Street nr. 10, mens statsministeren forsvant av syne, båret i skulderhøyde av en ekstatisk mengde, av gårde til en takksigelses-gudstjeneste i Westminster Abbey.

Masser og «managers»; var det noen i mengden som la merke til dette skjeggete ansikt med den høye, hvelvede pannen og de tunge øyelokk, som betraktet sceneriet fra vinduet i Downing Street nr. 10?

Deretter anførte Weizmann en sionistisk delegasjon til fredskonferansen i 1919, hvor «den nye verdensorden» skulle innføres. Han informerte det ærverdige Timannsråd (Council of Ten) om at jødene var blitt *rammet hardere av krigen enn noen annen gruppe*. Politikerne gjorde ingen innsigelser overfor denne hån mot deres millioner av døde. En enkelt protesterende jøde, Sylvain Lévi fra Frankrike, forsøkte allikevel i siste øyeblikk å innskjerpe klokskap hos dem. Han sa til dem:

For det første, at Palestina var et lite, fattig land med en eksisterende befolkning på 600.000 arabere, og at jødene, som hadde en høyere levestandard enn araberne, *ville ha tendens til å fordrive dem*; for det andre, at de jøder som ville dra til Palestina, *hovedsakelig ville være russiske jøder, som hadde eksplosive tendenser;* for det tredje, at skapelsen av et jødisk nasjonalt hjem i Palestina ville innføre *det farlige prinsipp om jødiske dobbel-lojaliteter*.

Disse tre advarsler og forutanelser har blitt oppfylt til punkt og prikke, og de ble lyttet til med fiendtlighet av de ikke-jødiske politikere som var forsamlet under Fredskonferansen i 1919. Lansing, den amerikanske utenriksminister, ga straks M. Lévi nådestøtet. Han spurte Weizmann: «Hva mener De med et jødisk nasjonalt hjem?» Weizmann sa at han mente at Palestina etter hvert ville bli *likeså jødisk som England var engelsk, alt mens ikke-jøders interesser evig ville bli sikret*». Lansing sa at dette (fullstendig tåkelagte) svar var «fullstendig klart». Timannsrådet nikket samtykkende, og M. Lévi ble slått ut, akkurat som det hadde skjedd for alle jødiske protesterende gjennom tjuefem århundrer. (At han overhodet ble hørt, skyldtes kun at man ville gi det utseende av en upartisk overveielse. Rabbiner Wise, som hadde blitt foruroliget over «de vanskeligheter vi møtte i Paris», hadde allerede sikret seg president Wilsons føyelighet. Privat henvendt til presidenten sa han: «Hr. president, *Verdenssamfunnet av jøder* regner med Dem i dets nødens og håpets time ...» – og hermed ekskommuniserte han M. Lévi og de jøder som tenkte som Lévi. Wilson «sa, med stille besluttsomhet, idet han la hånden på rabbinerens skulder: 'Frykt ikke, Palestina vil bli deres.'»

Enda en mann forsøkte å avverge den dåd som disse menn med overlegen skjødesløshet var i ferd med å forberede. Oberst Lawrence [«Lawrence of Arabia»] elsket semitter, for han hadde levd sammen med araberne i ørkenen og hadde reist dem imot deres tyrkiske herskere. Han var like mye en venn av jødene (Weizmann sier «han er *feilaktig* blitt framstilt som antisionist») og han trodde på at «et jødisk hjemland» (i den betydning som uttrykket først ble anvendt: et *kulturelt* senter) meget vel kunne innføres i den samlede Arabiske Stat, som han hadde arbeidet for.

Lawrence så i Paris at det som var hensikten, var å plante sionistisk nasjonalisme som en tidsinnstilt bombe midt iblant en klynge av svake arabiske stater, og denne oppdagelse brøt ham ned. David Garnett, som redigerte hans *Letters*, sier:

«Lawrence vant sine seire uten å bringe mer enn en håndfull englenderes liv i fare, og seirene ble vunnet, ikke for å føye underlagte provinser til vårt imperium, men for at araberne, som han hadde levd sammen med og som han elsket, skulle bli et fritt folk, og slik at arabisk sivilisasjon kunne gjenfødes».

Dette var Lawrences tro under hans «Opprør i ørkenen», og det var hva de menn som hadde sendt ham, hadde fortalt ham. Da Paris-konferansen startet var han «i full kontroll av sine nerver og fullt så normal som de fleste av oss» (J. M. Keynes). Han ankom med tiltro til president Wilsons løfte (talen 8. januar 1918 med De fjorten Punkter) om at «nasjonalitetene under tyrkisk herredømme skulle garanteres *en sikkerhet for deres liv, som ikke kunne betviles og en absolutt uavhengig mulighet for utvikling under selvstyre*». Han kunne ikke vite at disse ord var falske, fordi Wilson hemmelig var forpliktet til sionismen gjennom mennene han omga seg med.

Etter Weizmanns svar til Lansing og godkjennelsen av dette svar fra Timannsrådet, ble forræderiet klart for Lawrence og han viste «desillusjonen, bitterheten og nederlaget som hadde blitt resultatet av Fredskonferansen. Han hadde fullstendig tiltro til at president Wilson

ville sikre de arabiske folk selvbestemmelse da han dro til Fredskonferansen. Han var fullstendig desillusjonert da han vendte tilbake fra den» (Garnett). Lawrence skrev selv seinere: «Vi levde mange liv i disse virvlende felttog» (i ørkenen) «hvor vi aldri sparte oss selv for noe godt eller ondt; men allikevel – da målene ble nådd og den nye verden grydde *kom de gamle menn fram igjen, tok vår seier fra oss og omformet den etter den gamle verden, de kjente ...* Jeg ville skape en ny nasjon, gjenskape en tapt innflytelse i verden, gi tjue millioner semitter et fundament, hvorpå de kunne bygge et inspirert drømmepalass av deres nasjonale tanker.»

Lawrence, som ble nedbrutt av denne opplevelsen, var på dette tidspunkt blant de mest berømte menn i verden. Hadde han sluttet seg til hyklerne, ville det neppe ha vært den rang eller den æresbevisning han ikke kunne få. Han oppga sin rang, kastet sine æresmedaljer vekk, og forsøkte i skam å miste sin identitet. Han meldte seg under falskt navn i den laveste rang i Royal Air Force, hvor han seinere ble oppdaget av en iherdig avismann. Denne siste fase av hans liv, og den motorsykkelulykken som avsluttet det, har et skjær av selvmord over seg (i stil med den tilsvarende avslutning for James Forrestal etter Andre Verdenskrig) og han må regnes blant denne histories martyrer.

De ledende offentlige personligheter var enige om å fremme det sionistiske eventyr gjennom den «internasjonale verdensorden», som de var i ferd med å grunnlegge, uansett omkostninger i ære og menneskelige lidelser. I så godt som alle *andre* spørsmål var de uenige, slik at krigen knapt var endt før renommeene i Paris begynte å eksplodere som bobler og vennskap slo revner som gips. Det oppsto et eller annet brudd mellom president Wilson og «hans andre personlighet, hans uavhengige jeg» (en liknende mystisk atskillelse fant sted mellom president Roosevelt og *hans* andre jeg, Harry Hopkins, ved slutten av andre krig).

House var på toppen av sin karriere. Statsministre, ministre, ambassadører og delegater beleiret ham på Hotel Crillon. På en enkelt dag ga han førtini audienser til de høye personligheter. Ved en enkelt leilighet meldte den franske statsminister, M. Clemenceau, sin ankomst mens Wilson var sammen med House. Presidenten måtte trekke seg tilbake mens de to store menn diskuterte privat. Kanskje var det ydmykelsen som til slutt brøt ned Woodrow Wilson. Han ble rammet av en dødbringende sykdom i Paris (igjen, slik det skjedde med Franklin Roosevelt på Malta, selv om Wilson overlevde noe lengre). Øyensynlig verken sås eller kommuniserte de to noensinne igjen! House skrev kun ned: «Min atskillelse fra Woodrow Wilson var og er et tragisk mysterium for meg, som nå aldri vil kunne løses, for dets forklaring ligger begravd med ham.»

Illusjonen om makt ble oppløst. Disse menn var aldri noensinne virkelig maktfulle, fordi de fungerte som verktøy for andre. De forekommer allerede spøkelsesaktige i historiebøkene, og selv om plassene og boulevardene fremdeles bærer deres navn, er det få som vet hvem de var. Wilson vendte tilbake til Amerika og døden innen kort tid. Og ikke lenge etter var House ensom og glemt i leiligheten på East 35th Street. Lloyd George befant seg snart i det politiske villnis, hvor han kun var i stand til å fullføre ødeleggelsen av et en gang store liberalt parti. Innen det var gått ti år fant han seg selv som leder av fire partimedlemmer. Balfour hjemsøkte en distre vandrer i Saint James' Park i enda noen år.

De var ikke i stand til å fullføre alt det deres læremestere ønsket av dem. Rystet av amerikanske innsigelser «nektet Wilson absolutt å akseptere det franske krav om dannelse av

en internasjonal styrke som skulle operere *under ledelse av Forbundet*». Den amerikanske forfatning – husket presidenten plutselig – tillot ikke en slik overgivelse av suverenitet.

Slik ble det verste avverget i den generasjon. De hemmelige personer som *fortsatte* med å være maktfulle etter at disse «øverst-diktatorer» og føyelige «administratorer» hadde blitt ribbet for deres *tilsynelatende makt*, måtte avvente Andre Verdenskrigs komme for å få sikret deres grep om nasjonalstatenes militærstyrker. Da lykkes det dem å få deres «Liga til å fremtvinge fred» nesten helt (men fortsatt ikke fullstendig) så despotisk som de hadde ønsket seg. I 1919 måtte de nøye seg med et ydmykt første eksperiment: Folkeforbundet.

De Forente Stater ville ikke være med i det. Folkemassene i Amerika, som hadde blitt utrygge ved krigens resultater og som instinktivt strevet etter å gjenvinne den trygge havn med «ikke-innblanding i fremmede forhold», ville ikke ha noe med det å gjøre. Storbritannia gikk med, men ville under andre statsministre enn Lloyd George ikke gi fra seg kontrollen med dets væpnede styrker. Veien fram mot den slags «ny verdensorden», som House og hans bakmenn hadde hatt i tankene, var for øyeblikket blokkert. Ikke desto mindre lyktes det, gjennom Folkeforbundet, å finne en måte til å skape et enkelt skjebnesvangert om muligens fatalt inngrep i britisk suverenitet.

Dette «Folkeforbunds» autoritet, hva den nå enn måtte være verdt, ble anvendt som skalkeskjul for bruken av britiske tropper som livvakter for sionistene i deres bestrebelser på å gripe Palestina. Kunstgrepet, som ble anvendt for å gi handlingen et skinn av legalitet, het «mandatet», og jeg har tidligere påvist hvor det ble født. Ved hjelp av dette lyktes det Folkeforbundet å installere sionistene fra Russland i Arabia, der de avslørte de «eksplosive tendenser» som var blitt forutsagt av M. Sylvain Lévi i 1919, og som er tydelige for enhver i dag (1956). Dette var den eneste varige bedrift for «den nye verdensorden» som ble opprettet i 1919 og ved hjelp av den eldgamle test *Cui bono* kan kilden til denne «idé» bedømmes.

Historien om dette «mandat» (og om den mann som forsøkte å avverge det) fortelles derfor i det følgende kapittel av denne beretning.

Kapittel 34 – Lord Northcliffes endelikt

I de tre årene som fulgte Fredskonferansen i 1919, måtte det finnes en utvei til å holde de britiske hærer i Palestina, få det til å se ut som om de oppfylte et anstendig verv; bruke dem som dekke over en handling som faktisk hadde karakter av et politisk mord. Dette problemet, som var uendelig innviklet, ble løst effektivt. Fram fra arkivene stiger et imponerende bilde som viser hemmelig manipulasjon av store regjeringer med et forbrytersk formål. Metoden med å utøve «uimotståelig press på internasjonal politikk» ble hele tiden forbedret gjennom praksis.

Etter fredskonferansens godkjennelse av sionistenes krav om å overta Palestina (hvorved det slo hånden av den store mengden emansiperte jøder i Vesten, som personifisert av M. Sylvain Lévi), ble det neste skritt tatt på San Remo-Konferansen i 1920, der de seirende makter møttes for å partere det tyrkiske imperium. Denne konferansen godkjente det snille bedrag som var funnet opp av Weizmann i 1915, og godkjente at England skulle administrere Palestina under «et mandat».

Protestene imot dette foretaket ble etter hvert høyere og høyere, fordi dets sanne natur var ved å gå opp for folk, men Balfour forsikret Weizmann om at «de ble betraktet som å være uten betydning og *ville med sikkerhet ikke påvirke den førte politikk, som var endelig avgjort*».

Her er den gåtefulle erklæringen, som vil bli gjentatt ofte senere, at politikken i dette ene spørsmålet ikke må, ikke kan, og aldri vil endres, slik at nasjonale interesser, ære og alle andre betraktninger er irrelevante. Jeg kjenner ikke noe annet tilfelle der et uforanderlig prinsipp i en stats politikk er blitt fastlåst på noe tidspunkt uten hensyn til statens interesser eller den offentlige mening. I San Remo var Lloyd George bekymret for at fredens «frost» skulle sette inn, før det hemmelige formål var blitt oppfylt, og han sa til Weizmann: «Det er ingen tid å spille. I dag er verden lik Østersjøen *før en frost*. I øyeblikket er den stadig i bevegelse. Men hvis den fryser fast, må man slå løs med hendene på isblokker og vente på tøvær igjen.» Hadde Lloyd George sagt «krig igjen», ville han hatt rett, og det var muligens også hva han mente med «tøvær». Under disse omstendigheter «bekreftet San Remo-Konferansen Balfour-erklæringen *og beslutningen om å gi Mandatet til England*». Deretter var det kun ett skritt tilbake mellom sionistene og deres mål; Folkeforbundet skulle oppfinne «mandater», gi seg selv rett til å utdele disse mandater og endelig «ratifisere» *dette* særlige Mandat.

Dette skjedde i 1922, som vi skal se, men i mellomtiden kom det protester imot dokumentet fra *alle ansvarlige autoriteter og samfunn som var direkte berørt*. De krefter som støttet det, var tre: de ledende sionister fra Russland, «filosemittene» i høye posisjoner, som Weizmann «hatet», alt mens han brukte dem, og blant massene den del av de sentimentale liberale, som framstilles i sarkastiske vendinger i Protokollene. Imot det reiste folket seg med autoritet og praktisk erfaring i så overveldende et antall, at hadde det dreid seg om noe som helst annet enn nettopp det spørsmål, som «administratorene» var hemmelig forpliktet til, ville det ha falt til jorden. Mengden av protester var så stor at de skal regnes opp her, for at de kan sammenholdes med det følgende referat. De kom fra seks forskjellige interessenter: 1. de palestinske arabere; 2. de palestinske jøder; 3. den viktigste *sionistiske* leder, så vel som de antisionistiske jøder i Amerika og England; 4. de britiske embetsmenn og soldater i Palestina;

5. britiske og amerikanske offisielle forskere; 6. en stor del av pressen, som på det tidspunkt stadig var fri for okkult kontroll i denne saken.

Ad 1: Araberne så fra starten hva som ventet dem, for de kjente Toraen. Dr. Weizmann hadde sagt til fredskonferansen at «Bibelen er vårt Mandat», og de kjente utmerket «jødenes Gud» og hans løfter om pogrom og belønning: «Når Herren din Gud fører deg til det land du skal inn og erobre, og han driver store folkeslag vekk foran deg ... syv folk, som er større og mektigere enn du, og Herren din Gud overgir dem til deg og du beseirer dem, *da skal du legge band på dem; da skal du fullstendig utslette dem; du må ikke slutte pakt med dem og ikke vise dem barmhjertighet*» (*Femte Mosebok* 7, 1-3).

Sionismen, og Vestens støtte til den, betydde utslettelse for mange arabere under en 2.500 år gammel lov (og begivenhetene i 1948 beviste dette). I 1945 sa kong Ibn Saoud til president Roosevelt: «De har utkjempet to verdenskriger for å oppdage hva vi har visst i to tusen år.» I 1948 ble det bevist i gjerning at hensikten *bokstavelig* var å oppfylle den ovenfor siterte «lov og befaling». Det er vesentlig å bemerke, at selv antisionistiske jøder ikke kunne tro det før det fant sted, at denne bokstavelige «oppfyllelse» rent faktisk var hensikten. I 1933 siterte Bernard J. Brown helt korrekt den ovennevnte tekst som grunn til arabernes frykt, og sa: «Selvfølgelig forstår de ukultiverte arabere ikke at *den moderne jøde ikke tar sin bibel bokstavelig, og ikke ville være så grusom imot sine medmennesker*; men han frykter at hvis jødene baserer deres krav på Palestina på betydningen av deres historiske rettigheter til dette land, *da kan de kun gjøre det i kraft av Bibelens autoritet, og araberne nekter å se bort fra noen del av Bibelen*» (Brown fra Chicago kjente ikke til khazarene).

Araberne i 1920 lot seg ikke narre av Balfours *offentlige* løfte (i Erklæringen) om at deres «sivile og religiøse rettigheter» ville bli beskyttet, eller av Wilsons *offentlige* løfte (de fjorten punkter) om at de ville få «en sikkerhet for deres liv, som ikke kunne betviles» og «absolutt uavhengig mulighet for selvstyrende utvikling». Hvis de ikke visste det, så gjettet de seg til at Balfour, Lloyd George og Wilson i *hemmelighet* hadde lovet sionistene *Palestina*. Idet de kjente Toraen, trodde de heller på Winston Churchills *offentlige* erklæring av 1922 (da han var koloniminister): «Uautoriserte erklæringer er blitt framsatt som går ut på at formålet er å skape et fullstendig jødisk Palestina. Det er blitt brukt uttrykk som at 'Palestina skal bli likeså jødisk som England er engelsk' (det var en indirekte irettesettelse til Weizmann). Hans Majestets regjering anser ethvert slikt forslag for å være umulig å praktisere og har ikke noe slikt formål. Ei heller har den på noe tidspunkt overveid å få den arabiske befolkning, det arabiske språk eller kultur til å forsvinne i Palestina ...» (under Andre Verdenskrig ga Churchill som statsminister, og etter krigen som opposisjonsleder, sin støtte til nettopp den prosess som her benektes).

Ad. 2: Det opprinnelige jødiske samfunn i Palestina (som aldri ble tatt i betraktning på noe stadium av alle disse forhandlinger) var voldsomt antisionistisk. Weizmann var nesten den eneste blant sine med-sionister samt de vestlige politikere som var forbundet med dem, som hadde en smule kjennskap til disse opprinnelige jøder, idet han hadde avlagt ett eller to korte besøk i Palestina; han sier om sine med-sionister fra Russland at de var *«fullstendig uvitende»* om dem. Først i perioden 1919-1922 hørte sionistlederne at Palestinas jøder anså dem for å være «hedninger, ugudelige, hjerteløse, uvitende og ondsinnede». Weizmann (hvis holdning er den sedvanlige, at han kunne ville dem deres eget beste: «Vi ønsket kun å gjøre forholdene litt mer moderne og behagelige for dem ...») ble «ganske forferdet over å oppdage, *hvor*

fremmede vi var og forble for dem». Han avferdiger dem som stokk konservative, som irriterende nok bombarderte de jødiske organisasjoner i Amerika med beklagelser over sionistene, «godt og vel nitti prosent» av deres brev var voldsomt fiendtlige. (Det er typisk at Weizmann fikk kjennskap til disse brevene gjennom en britisk sensor, som forsømte sin taushetsplikt og viste ham dem.) Disse protester fra de innfødte arabere og jøder i Palestina ble ignorert av politikerne i Paris og San Remo.

Ad. 3: Lous Brandeis besøkte i 1919 landet som da i tjue år hadde vært gjenstand for hans gjenoppblussende interesse for jødedommen. Han ble straks desillusjonert ved å få reelt kjennskap til det ukjente land, og besluttet at «det ville være *galt* å tilskynde immigrasjon». Han oppfordret til at den verdenssionistiske organisasjon skulle forminskes betydelig, om ikke helt nedlegges, og at framtidig aktivitet skulle begrenses til den beskjedne oppgave å bygge opp et «jødisk hjemland» ved hjelp av separate sionistforeninger i de forskjellige land. Faktisk ville dette kun ha vært et «kultursentrum» i Palestina, som besto av kanskje et universitet og noen akademier og litt flere landbruk, med rimelige muligheter for immigrasjon for det lille antall jøder som av deres egen fri vilje måtte ønske å dra til Palestina.

Dette var ensbetydende med å gi opp ideen om en særskilt jødisk nasjon symbolisert av en jødisk *stat*, og det var forræderi. Det var (som Weizmann sier) en gjenoppstandelse av det gamle skille mellom «Øst» og «Vest»; mellom «*Ostjuden*» og emansiperte, vestlige jøder; mellom «Washington» og «Pinsk» (navnet på oppfinneren av uttrykket «internasjonalt press» var her vesentlig, ikke tilfeldig).

Sionistene fra Russland veltet Brandeis like lett som de hadde veltet dr. Herzl i 1903-04. Brandeis stilte det ovennevnte forslag på Cleveland-kongressen for amerikanske sionister i 1921. Weizmann, som opponerte, insisterte på «et *nasjonalt* fond» (dvs. statsinntekter som skulle komme fra en selvutropt regjering av en jødisk *nasjon* gjennom tvungne tiende-betalinger fra medlemmer av sionistorganisasjonen) og «et *nasjonalt* budsjett». Brandeis' svakhet var nøyaktig den samme som Herzls i 1903; de store, vestlige regjeringer var *forpliktet* overfor sionistene fra Russland. Kongressen som, hvis den på noen måte var «valgt», kun var valgt av omtrent en tiendedel av jødene i Amerika, holdt på Weizmann, og Brandeis styrtet ned fra sin høye posisjon.

Ad. 4: I Palestina kunne de britiske soldater og embetsmenn se at en umulig oppgave nå skulle legges på dem. De var av en rase som hadde oppnådd mer erfaring i administrasjonen av oversjøiske områder enn noen annen i historien, og erfaring så vel som instinkt advarte dem. De kunne administrere et land rettferdig på vegne av dets innfødte befolkning, og hadde ofte gjort det. Og de visste at intet land kan administreres rettferdig eller overhodet holdes i ro, hvis fremmed immigrasjon skulle påtvinges det, og den innfødte befolkning skulle tvinges til å tillate det. Også deres protester begynte å strømme inn mot London, og de ble like til slutten tretti år senere fullstendig ignorert. Araberne så helt fra starten den bitre sannhet i øynene og begynte (i 1920) å gjøre motstand ved opptøyer, oppstand og alle til rådighet stående midler; de har aldri siden holdt opp og vil helt klart heller ikke gjøre det, før det er blitt rettet opp på mishandlingen av dem, eller de alle har blitt satt i permanent fangenskap, under væpnet bevoktning.

Ad. 5: Da de viktigste politikere («front-rank politicians» var Weizmanns uttrykk) i London og Washington var fast besluttet på, for enhver pris, å plante sionistene i Palestina uten hensyn til noen protester, meninger eller rådgivning overhodet, kan den som studerer dette i

dag undre seg over hvorfor president Wilson og Lloyd George sendte kommisjoner av sted for å undersøke det land de drev tuskhandel med. Hvis de håpet å ta imot oppmuntrende rapporter (i stil med sir Henry Wilsons råd om «søle-måneder»), ble de skuffet, for disse undersøkerne bekreftet bare hva araberne, jødene og britene i Palestina alle sa. President Wilsons King-Crane Kommisjon (1919) rapporterte at «sionistene ser fram til en *praktisk talt fullstendig fordrivelse av de nåværende ikke-jødiske innbyggere i Palestina*». Denne kommisjon tilføyde «ved forskjellige former for oppkjøp». De mer erfarne britiske offiserer, som den spurte, informerte ganske korrekt kommisjonen om at «det sionistiske program ikke kunne gjennomføres *uten ved våpenmakt*». Lloyd Georges Haycraft Kommisjon (1921) rapporterte at den egentlige årsak til den uro som da var ved å oppstå i Palestina, lå i den *velbegrunnede* oppfatning, som araberne nærte, at sionistene *hadde til hensikt å dominere i Palestina*.

Ad. 6: En av de største hindringene for sionismens ambisjoner kom fra fakta-rapporter i pressen om hva som gikk for seg i Palestina, og fra ledere som var kritisk innstilt til sionismen. På et hvilket som helst tidspunkt inntil krigen 1914-18 måtte den amerikanske og britiske regjering, innen de gikk for vidt, regne med offentlighetens mening, nøye informert av avisene. Korrupsjonen av pressen (forutsagt i Protokollene) begynte med den sensur som ble innført under Første Verdenskrig; den styrende makts oppstigning bak kulissene, gikk fram av tilfellene oberst Repington, H. A. Gwynne og Robert Wilton i 1917-1918; erfarne korrespondenter ble ignorert, kvalt eller undertrykt. En redaktør som offentliggjorde den nøyaktige rapport uten å underkaste seg sensuren, ble rettsforfulgt.

I 1919-1922 opphørte sensuren, og avisene vendte som oftest helt naturlig tilbake til praksisen med å rapportere sannferdig og komme med upartiske kommentarer til de rapporterte kjensgjerninger. Dette gjenetablerte den tidligere utøvde kontroll med regjeringspolitikk, og hvis denne tilstand hadde fortsatt, ville det utvilsomt ha spent bein for det sionistiske prosjekt, som ikke kunne opprettholdes dersom det lå åpent for offentlig ransakelse. Derfor avhang framtida for sionistene på dette kritiske tidspunkt, hvor «Mandatet» stadig ikke var «ratifisert» fullstendig, helt av undertrykkelsen av ugunstige nyhetsinformasjoner og kommentarer. På dette skjebnesvangre tidspunkt skjedde det noe som gjorde utslaget i så henseende. På grunn av den store påvirkning hendelsen hadde hatt på framtida, og på grunn av hendelsens enestående art, fortjener den (som også angitt gjennom dette kapitlets overskrift) å bli beskrevet i detaljer her.

På dette stadium i sakens utvikling var England av største viktighet for de sammensvorne (jeg har påvist at Weizmann og House begge anvendte nettopp dette ordet), og i England var den energiske lord Northcliffe en mektig mann. Den tidligere Alfred Harmsworth, voluminøs og med en lite vakker napoleonsaktig pannelokk, eide de to mest leste aviser, flere andre magasiner og tidsskrifter og hadde i tillegg aksjemajoriteten i verdens mest innflytelsesrike avis på den tid, *The Times* i London. Han hadde på den måten adgang til millioner av mennesker hver dag, og på tross av sin forretningssans var han av natur en stor avis*redaktør*, modig, kampberedt og patriotisk. Han hadde noen ganger rett og andre ganger urett i de sakene han sjøsatte eller tok på seg, men han var *uavhengig* og kunne ikke kjøpes. Han lignet noe på Randolph Hearst og oberst McCormick i Amerika, hvilket betydde at han ville gjøre mye for å forøke sine opplag, men kun innenfor rammene av nasjonale interesser; han ville ikke slå mynt på blasfemi, uanstendigheter, bakvaskelse eller *undergravende virksomhet*. Han kunne ikke undertrykkes, og var en makt i landet.

Lord Northcliffe gjorde seg til motstander av sammensvergelsen fra Russland på to måter. I mai 1920 sørget han for at den før nevnte artikkel om Protokollene ble trykt i *The Times*. Den hadde overskriften: «Den Jødiske Fare. En rystende pamflett – Krav om undersøkelse». Den konkluderte: «En upartisk *undersøkelse* av denne såkalte dokumentasjonen og dens historie er svært ønskelig ... skal vi avvise hele saken *uten undersøkelse* og la innflytelsen av en bok som denne ukontrollert?»

Så besøkte lord Northcliffe Palestina i 1922 ledet av en journalist, J. M. N. Jeffries (hans etterfølgende bok, *«Palestina: Virkeligheten»*, er og forblir det klassiske referanseverk for perioden). Dette var en annen slags sammensetning enn den som skaptes av redaktører for *The Times* og *Manchester Guardian*, som skrev sine ledende artikler om Palestina i England og i samråd med sionisthøvdingen Weizmann. Lord Northcliffe, som nå oppholdt seg på selve stedet for undersøkelsene, kom fram til den samme konklusjon som alle andre upartiske undersøkere, og skrev: «Etter min mening har vi uten tilstrekkelig ettertanke garantert Palestina som et hjem for jøder til tross for at 700.000 arabiske muslimer lever her og eier det ... Jødene synes å ha det inntrykk at hele England er hengitt til den sionistiske sak, ja, rett og slett begeistret for den; og jeg fortalte dem at slik var det ikke, og at de skal passe på at vårt folk ikke blir slitne av dem, *når de hemmelig importerer våpen for å bekjempe 700.000 arabere ... Det vil bli ballade i Palestina ... folk tør ikke fortelle jødene sannheten her. De har fått noe av den fra meg.»*

Ved å framsette *denne* sannheten ble lord Northcliffes fornærmelse doblet. Han hadde allerede kommet inn på forbudt område ved å kreve «undersøkelse» av opprinnelsen til Protokollene. Videre var han i stand til å utgi denne sannheten i de store aviser han eide, på en slik måte at han ble en farlig mann for de sammensvorne. Han støtte på motstand i form av Wickham Steed, som var redaktør for *The Times* og Weizmann skriver om hans begeistring for sionismen.

I denne kappestrid hadde lord Northcliffe en akilleshæl. Han ønsket spesielt å få sannheten om Palestina inn i *The Times*, men han var ikke *eneeier* av denne avisen, bare hovedeier. Så hans egne aviser offentliggjorde hans artikkelserier om Palestina, men *The Times* nektet faktisk å gjøre det. Wickham Steed nektet, selv om han hadde satt fram så store planer angående Palestina, som selv å reise dit, men han nektet å gi den antisionistiske saken spalteplass.

Disse kjensgjerninger og alt som nå følger, fortelles (igjen med forbløffende åpenhet) i den *Offisielle Historie om The Times* (1952). Det fortelles at Wickham Steed «unngikk» å besøke Palestina da lord Northcliffe ba ham om det; det fortelles også om Wiskham Steeds «inaktivitet» ved oppfølging av lord Northcliffes telegraferte ønske «om en ledende artikkel som angrep Balfours holdning til sionismen».

I det følgende vil leserens oppmerksomhet ledes fortrinnsvis til *datoer*.

I mai 1920 hadde lord Northcliffe fått offentliggjort artikkelen om Protokollene i *The Times*. Tidlig i 1922 besøkte han Palestina og produserte den serien av artikler som er nevnt ovenfor. Den 26. februar forlot han Palestina, etter at hans anmodning til redaktøren for *The Times* hadde blitt ignorert. Han var opprørt over den ulydige redaktøren, og fikk en beskjed som var sterkt kritisk mht. dennes redaksjonspolitikk, lest opp på redaksjonell konferanse den 2. mars 1922. Lord Northcliffe ønsket at Wickham Steed skulle si opp, og ble forbauset over at han allikevel ble værende i sin stilling etter denne åpne irettesettelsen. Redaktøren besluttet

i stedet for å si opp, å «sikre seg en sakførers mening om hvilken grad av provokasjon som skulle til for å utgjøre en ulovlig oppsigelse». Til dette formål henvendte han seg til *lord Northcliffes egen spesielle rådgiver* (7. mars 1922), som opplyste Wickham Steed om at lord Northcliffe var «unormal», «ute av stand til å drive forretning» og etter hans utseende å dømme «nok ikke ville leve lenge», og han rådet redaktøren til *å forbli i sin stilling!* Redaktøren dro deretter til Pau i Frankrike for å besøke lord Northcliffe, og så besluttet også han at lord Northcliffe var «unormal» (31. mars 1922) og han fortalte direktøren for *The Times*, at lord Northcliffe holdt «på å bli sinnssyk».

Påstanden om sinnssyke var altså framsatt av en redaktør som lord Northcliffe ønsket å fjerne, og derfor er andre menneskers inntrykk innlysende relevant. Den 3. mars 1922 deltok lord Northcliffe i en avskjedsfrokost i London i anledning av at en redaktør for en av hans egne aviser skulle pensjoneres og *«var i fin form»* på det tidspunktet. Den 11. mai 1922 holdt han en *«fremragende og effektiv tale»* for Imperiets Presseunion og *«de fleste som trodde at han var 'unormal', mente at de hadde tatt feil»*. Få dager senere telegraferte lord Northcliffe instruksjoner til den administrerende direktør for *The Times* om å ordne redaktørens avskjedigelse. Den administrerende direktør så ikke noe «unormalt» i en slik instruksjon og var ikke *«på noen måte bekymret for lord Northcliffes helbred»*. En annen direktør, som så ham på det tidspunkt *«mente at han var likeså sunn og frisk som han selv»*. Han *«bemerket ikke noe usedvanlig ved lord Northcliffes opptreden eller utseende»* (24. mai 1922).

Den 8. juni 1922 ba lord Northcliffe, som oppholdt seg i Boulogne, Wickham Steed om å møte ham i Paris. De møttes der *den 11. juni 1922*, og lord Northcliffe sa til sin gjest at han, lord Northcliffe, ville overta redaksjonen av *The Times. Den 12. juni 1922* dro hele selskapet av sted til Evian-les-Bains. En lege ble i hemmelighet tatt med i toget av Wickham Steed så langt som til den sveitsiske grense. Ved ankomsten til Sveits ble «en strålende nervespesialist» (navn ikke gitt) tilkalt, og samme kveld erklærte han lord Northcliffe sinnssyk. På dette grunnlag telegraferte Wickham Steed til *The Times* at man skulle se bort fra og ikke offentliggjøre noe som ble mottatt fra lord Northcliffe, og *den 13. juni 1922* reiste han tilbake og kom aldri mer til å se lord Northcliffe. *Den 18. juni 1922* kom lord Northcliffe tilbake til London og ble faktisk fjernet fra all kontroll over og til og med kommunikasjon med samtlige av sine foretak (især *The Times*; hans telefonlinje ble kappet). Direktøren fikk politi plassert ved døren for å hindre ham i å komme inn i *The Times'* kontor, om han skulle dukke opp der. Alt dette var ifølge *Den Offisielle Historie* basert på et utsagn fra et fremmed land (Sveits), avgitt av en ikke-navngitt (fransk) lege. Den 14. august 1922 døde lord Northcliffe. Den angitte dødsårsak var ulcerøs hjertehinnebetennelse, og hans alder var 57 år. Han ble begravd etter en gudstjeneste i Westminster Abbey, og ble fulgt av en stor skare sørgende redaktører.

Dette er historien, slik jeg har tatt den fra de offisielle utgivelser. Ikke noe av dette var kjent utenfor en snever krets den gang. Det kom først fram i *Den Offisielle Historie* etter tre tiår, og hvis alt dette hadde blitt offentliggjort i 1922, ville det utvilsomt ha reist mange spørsmål. Jeg tviler på at en liknende avsettelse av en mektig og velhavende mann kan finnes, i hvert fall ikke under så mystiske omstendigheter.

For første gang kommer jeg nå inn i denne historien som et personlig vitne til begivenhetene. I krigen 1914-1918 var jeg en av deltakerne i denne, en av de uforstående millioner, og jeg begynte først å se de virkelige omriss lenge etter. I 1922 var jeg i en kort periode innenfor, selv om jeg ikke tilhørte, den indre krets. I tilbakeblikk ser jeg meg selv

sammen med lord Northcliffe (som var døende) og som fullstendig uvitende om sionismen, Palestina, Protokollene og alt det andre som han hadde uttalt seg om. Mitt vitnesbyrd kan være av en viss interesse; jeg kan ikke selv vurdere verdien av det.

I 1922 var jeg en ung mann som nettopp var kommet hjem fra krigen, som kjempet for å finne en plass i verden, og jeg var blitt ansatt som kontorist på *The Times'* kontor. Jeg ble tilkalt i denne første uka av juni (da lord Northcliffe var ved å fjerne Wickham Steed, og selv ville overta posten som sjefredaktør for *The Times*) for å bli sekretær for lord Northcliffe, som oppholdt seg i Boulogne. Jeg ble på forhånd advart om at han var en usedvanlig mann, som måtte adlydes øyeblikkelig. Kanskje var det derfor at alt han foretok seg, for meg syntes å være et uttrykk for hans usedvanlige natur. Dette var en uke før han ble «attestert» som sinnssyk, og jeg fikk ingen mistanke om at det lå mer i det enn som så – at han rent faktisk var anbrakt på en institusjon.

Jeg var fullstendig uvitende om «unormale» tilstander, så en ekspert vil kanskje underkjenne mitt vitnesbyrd. Imidlertid var den oppførsel som jeg observerte, nettopp hva jeg hadde fått vite fra folk som hadde arbeidet for ham i mange år, som man kunne vente. Det var ett unntak. Lord Northcliffe var overbevist om at hans liv var i fare og sa det atskillige ganger. Spesielt sa han at han var blitt forgiftet. Hvis det i seg selv er sinnssykdom, så var han sinnssyk, men i så fall har mange ofre for forgiftning dødd av sinnssykdom, og ikke av hva de har fått å spise. Hvis det på den andre siden var sant, så var han *ikke* sinnssyk. Jeg husker at jeg tenkte at det var sannsynlig at en slik mann hadde farlige fiender, selv om jeg på det tidspunktet ikke hadde noen anelse om hvilken spesiell fiendtlighet han kunne ha pådratt seg. Hans oppfatning gjorde ham naturligvis mistenksom overfor sine omgivelser, men dersom han hadde grunn til det, så var det jo ikke *sinnssykdom*; hvis alt dette var skjedd i dagslys, kunne noe slikt ha vært gjennomdrøftet.

Jeg kan ikke bedømme det, og kan bare gjengi hva jeg så og tenkte den gang som en ung mann som ikke hadde mer viten om hva som egentlig gikk fore seg rundt ham, enn et spedbarn har om verdens gang. Da jeg vendte tilbake til London ble jeg spurt ut angående lord Northcliffe av hans bror, lord Rothermere, og en av hans nærmeste medarbeidere, sir George Sutton. De må på dette tidspunkt ha tenkt på sinnssykdom («attesten» var ankommet), og det har derfor ligget til grunn for deres spørsmål. Men fortsatt fikk jeg ingen mistanker, skjønt jeg hadde vært en av de siste som så ham innen han ble attestert sinnssyk og fjernet fra kontrollen over sine aviser. Jeg visste ikke noe om det da jeg snakket med dem, og heller ikke i lang tid etter. Alt dette skjedde i slik hemmelighetsfullhet, at selv om jeg fortsatte i ansettelsen på *The Times* i seksten år, hørte jeg først om «sinnssykdommen» og «attesten» *tretti år seinere* fra *Den Offisielle Historie*. Da var jeg i stand til å innse hvilke store konsekvenser den saken jeg var en uinnviet tilskuer til den gangen, i en alder av tjuesju, hadde hatt.

Lord Northcliffe var slik ute av bildet, og dermed uten kontroll over sine aviser i den avgjørende periode som gikk forut for Folkeforbundets ratifisering av «Mandatet», som avsluttet den palestinske transaksjon og lot virkningene av den gå i arv til den nålevende generasjon. Motstand fra en rekke tidsskrifter med en stor leserskare i denne perioden kunne ha endret hele hendelsesforløpet. Etter lord Northcliffe død forsvant muligheten for ledere i *The Times* som «angrep Balfours holdning til sionismen». Fra da av ble pressens underkastelse, slik det er beskrevet i Protokollene, stadig mer tydelig og nådde etter hvert den tilstand som

råder i dag, der troverdige rapporter og upartiske kommentarer i dette spørsmål lenge har vært fraværende.

Lord Northcliffe ble fjernet fra kontroll over sine aviser og satt i fangenskap den 18. juni 1922; den 24. juli 1922 møttes Folkeforbundets Råd i London i sikkerhet mot enhver mulighet for høylytte, offentlige protester fra lord Northcliffe for å tildele England et «Mandat» til å bli i Palestina og gjennom våpenmakt å installere sionistene der (jeg beskriver at det hendelsesforløpet har vist, slik var kjensgjerningene; slik ble saken selvfølgelig ikke framstilt for offentligheten).

Denne handling, å «ratifisere» «Mandatet» var under slike omstendigheter en ren formalitet. Det virkelige arbeidet, som hadde bestått i å utarbeide dokumentene og sikre at de ble akseptert, hadde blitt gjort på forhånd, for det første punkts vedkommende av skrivere som var inspirert av Weizmann, og for det andre punktets vedkommende av Weizmann selv i venterommene i mange hovedsteder. Medlemmene av Houses «Undersøkelseskommisjon» (Inquiry) hadde utformet pakten med Folkeforbundet. Weizmann, Brandeis, rabbiner Stephen Wise og deres medarbeidere hadde utformet Balfour-erklæringen. Nå skulle det tredje, avgjørende dokument utformes, et dokument, hvis like historien aldri før hadde sett. Weizmann gir lord Curzon (daværende britisk utenriksminister) en formell kompliment ved å si at han var «leder av den egentlige utforming av Mandatet», men tilføyer: «På vår side hadde vi verdifull assistanse fra Ben V. Cohen ... en av de dyktigste til slikt arbeid i *Amerika*.» Så en sionist fra Amerika (Cohen skulle komme til å spille en viktig rolle på et langt senere punkt i denne prosessen) utformet faktisk et dokument der «den nye verdensorden» skulle diktere britisk politikk, bruken av britiske tropper og Palestinas framtid.

Lord Curzons andel var kun å moderere «Mandatets» betingelser, om han kunne, og han oppnådde faktisk noen mindre modifikasjoner, skjønt disse hadde liten innflytelse på begivenhetene i det lange løp. Han var en dyktig statsmann (*ikke* politiker), liknet på en romersk keiser, han var «fullstendig lojal overfor den førte politikk og aktet å stå ved Balfour-erklæringen» (Weizmann), men var kjent for personlig å mislike det prosjektet som han var forpliktet til å fremme (det var kanskje grunnen til at han aldri ble statsminister, et embete han var høyt kvalifisert til). Det lyktes ham å få fjernet ett ord fra utkastet. Weizmann og Cohen ønsket denne innledning: «I erkjennelse av *jødenes historiske rett* til Palestina ...» Lord Curzon sa: «Hvis man formulerer det slik, kan jeg se Weizmann komme til meg dag og natt og si at han har *rett* til å gjøre det ene og det andre i Palestina! Jeg vil ikke det.» Så «historisk rett» ble til «historisk tilknytning», en forkjært uttalelse av mindre omfang; lord Curzon, som var velutdannet, trodde så visst ikke på at khazarene fra Russland hadde noen historisk tilknytning til Den Arabiske Halvøy.

Mens utkastet slik var under utarbeidelse, dro Weizmann på enda en internasjonal rundreise for å sikre seg at alle medlemmer av Folkeforbundet ville innvie «den nye verdensorden» ved å stemme for «Mandatet». Han henvendte seg først til den italienske utenriksminister, en viss signor Schanzer, som sa at Vatikanet var bekymret for framtida under sionismen, for det værelset i Jerusalem der den siste nattverd hadde funnet sted. Weizmann snakker i den tonen han og hans likesinnede vanligvis benyttet når de snakket om ting som

var hellige for andre: «Da min utdannelse i kirkehistorie er utilstrekkelig, visste jeg ikke hvorfor italienerne la så stor vekt på det værelset der den siste nattverd hadde funnet sted.»[20]

Dr. Weizmann kunne berolige signor Schanzer, og forlot Roma overbevist om Italias støtte. Deretter gikk det slag i slag, og fra da av ble «stemmene» i Folkeforbundet (og senere i «De Forente Nasjoner») alltid ordnet på forhånd på denne måten, gjennom hemmelig oppsøkningsvirksomhet, lobbyisme og «uimotståelig press» i all alminnelighet. Weizmann dro til Berlin, og fant at en berømt jødisk minister der, dr. Walter Rathenau, var sterkt imot sionismen. Han «beklaget et hvert forsøk på å gjøre de tyske jøder til en flokk fremmede på Mark Brandenburgs jord». Det var alt hva han kunne se i sionismen. Rathenau ble snart etter myrdet, slik at de emansiperte, vestlige jøders sak hadde mistet enda en markant forkjemper.

Ved sine reiser og besøk sikret Weizmann seg forut for møtet alle stemmer, unntatt to: Spanias og Brasils. Så dro han til London, til den spanske dignitar som skulle representere Spania, og sa: «Her er Spanias mulighet for *delvis* å tilbakebetale den gamle gjeld som det skylder jødene. Det onde, som deres forfedre gjorde seg skyldige i imot oss, kan dere *delvis* slette.»

Weizmann var forsiktig nok til to ganger å bruke ordet «delvis». Hans vert, som jo var pliktig overfor det nåtidige Spania, ble lokket med den forledelse som tidligere hadde fascinert Balfour; at Spania hadde en ubestemmelig «gjeld» til «jødene», som hans gjest påsto å representere, og at han ved å utslette arabernes håp i Palestina (delvis) kunne utslette denne gjeld, som det ble påstått at Spania hadde dratt på seg. Hvis man anvender alminnelig sunn fornuft på disse samtaler, ser de ut som noe fra den gale kanins teselskap i «Alice i Eventyrland». Uansett, den spanske representant lovte Spanias stemme, og for å få det hele med, også *Brasils*, slik at rekken av utsagn var komplett. Selv Weizmann kunne ikke si om denne lykkelige avslutning på hans besøk var resultatet av hans egen veltalenhet, eller av press som stammet høyere oppe fra (den spanske delegertes overordnede i Madrid).

I England ble det etter som tiden nærmet seg, gjort et siste forsøk på å unngå britisk innblanding i dette foretaket. Lordene Sydenham, Islingdon og Raglan førte an i et angrep på «Mandatet» i overhuset *og fikk et stort* flertall *for et forslag om å tilbakekalle Balfour-erklæringen*. Men overhuset, som hadde mistet sin tidligere makt, kunne på dette tidspunkt bare protestere, og Balfour (som snart skulle bli lord) forsikret straks Weizmann: «Hva gjør det, at noen få, fjollete lorder legger fram et slikt forslag?»

Etter alle disse hemmelige forberedelser var alt klappet og klart til Folkeforbundets møte i London 24. juli 1922, og «alt gikk glatt da Balfour introduserte saken om ratifisering av Palestina-mandatet». Uten innsigelser fikk England forært «Mandatet» til å bli i Palestina og stille væpnede styrker til rådighet for sionistene når de ankom.[21]

---

[20] I 1950 hadde sionistene åpnet en «katastrofekjeller» i underetasjen av den samme bygning som et pilgrimsted for jøder. En tekst ved inngangen sa: «Adgang forbudt for folk med svake nerver». Overrabbineren for Sør-Afrika skrev etter at han hadde inspisert stedet: «Det gjøres alt for å utvikle og fostre den nye kult, Sionfjellet; for å skape en erstatning for Gråtemuren og et følelsesmessig avløp for folket. Det syntes for meg å være noe ujødisk i det, noe som hørte under overtro, snarere enn sann religiøs tro ... Jeg skjelver ved å tenke på virkningene av disse fullstendig apokryfiske historier» (om mirakuløse helbredelser) «for de enfoldige, fromme og overtroiske jøder fra Yemen. Er det i gang med å oppstå et jødisk Lourdes? Det håper jeg ikke, men tegnene er illevarslende.»

[21] «Mandatene» som England fikk for Irak og Transjordan og som Frankrike fikk for Syria, ble snart trukket tilbake, idet disse territorier ble uavhengige stater. Andre land fikk «Mandater» over forskjellige kolonier og oversjøiske territorier, som med tiden faktisk ble deres eiendom. Disse andre «Mandater» var fra starten fingerte, og tjente

Slik ble den britiske framtid i 1922 belemret med et foretak som aldri hadde blitt underkastet offentlighetens søkelys, og i de neste tretti år begynte de voksende regningene å strømme inn. Tidlig i prosessen ble også Amerika igjen dratt inn, skjønt offentligheten der ikke ble klar over dette før tretti år seinere.

President Wilson var død, og hans Demokratiske Parti var ute av regjeringen. President Harding var kommet i Det Hvite Hus, og Republikanerne var igjen ved makten. De var blitt båret inn på en ny bølge av skuffelse over resultatet av krigen og et instinktivt ønske om å bli fri for oversjøiske «forviklinger». Landet følte seg vel ute av Folkeforbundet og dets mystiske aktiviteter rundt om i verden.

Så førte Det Republikanske Parti republikken tilbake inn i de forviklinger som det Demokratiske Parti opprinnelig hadde trukket dem inn i. Tilsynelatende ville partilederne, disse arkitekter av folkelig ulykke, konkurrere med det andre partiet om disse maktfulle gruppers gunst og om de «fluktuerende stemmer», som de kontrollerte, slik det er beskrevet i Houses roman. I juni 1922 og like før Folkeforbundet forærte England det palestinske «Mandat», vedtok De Forente Staters Kongress en felles resolusjon for begge hus, og ordlyden *var nesten identisk med Balfour-erklæringen av 1917*. Deretter var den sionistiske løkke lagt om halsen på amerikansk politikk, og selv om den amerikanske velger skulle bli klar over dette, var det heretter uten betydning for ham hvilket av partiene som vant ved valgene.

som fasader av legitimitet som skulle dekke over tvilsomme aktiviteter. Av hele dette fidusforetaket ble bare «Palestina-mandatet» opprettholdt, inntil sionistene var tallrike nok og hadde tilstrekkelig med våpen, deretter ble det oppgitt og landet overlatt til den inntrengende fiende som da var i stand til å ta og holde det med makt. Det senere «De Forente Nasjoner» lot av innlysende grunner ikke betegnelsen «Mandat» gjenoppstå. Man fant på et annet ord, «formynderskap» (trusteeship) for den samme idé, som gjennomskuelig går ut på å overføre territorier fra ett eierskap til et annet ved hjelp av en pseudoprosess som skal gi inntrykk av «internasjonal lov» og lovlighet.

Kapittel 35 – Det nasjonale hjem

I ti år etter at «Mandatet» hadde blitt prakket på det britiske folk, lot man fortsatt som om «det jødiske nasjonale hjem» i Palestina under dets beskyttelse alene ville være et «kulturelt senter» for jødedommen, helt uskadelig for araberne; et jødisk Mekka med universitet, bibliotek og landbruksbebyggelse. Araberne lot seg ikke på noe tidspunkt narre. De innså at de var ofre for et forsøk på, i det 20. århundre, å trumfe gjennom den voldelige lov om fordrivelse, som hadde blitt oppstilt av levittene i det 5. århundre f.Kr. De svarte igjen med tumultaktige protester og krigslignende opprør, som deretter aldri har opphørt, slik at «krigen, som skulle avslutte alle kriger» ble innledningen til krig uten ende.

Det ble straks klart at sionismen hadde blitt anbrakt som en sprengladning under folkeslagenes liv, og at en tidsinnstilt bombe som skulle starte en framtidig verdenskonflikt var blitt anbrakt i et lite land (som nylig hadde blitt «befridd» fra tyrkerne), et land «på størrelse med Wales eller Vermont». På tross av det reiste en britisk koloniminister, Leopold Amery, til Palestina i 1925, og (som han sa) «fortalte araberne rett ut at *'det ikke var noen mulighet for endring*' i den britiske politikk» (*Jewish Telegraph Agency*).

Disse ordene inneholder (som Balfours tidligere uttalelse om at britisk politikk i denne sak var *«endelig avgjort»*) det sentrale mysterium og den viktigste utfordring. I hvilket annet spørsmål i historien er en endring av politikk noensinne blitt erklært *umulig*? Denne politikk hadde blitt påvist å være umulig å *oppfylle* og katastrofal. Hvilken makt dikterte at den skulle følges under slike omstendigheter eller under alle omstendigheter? Ingen britisk eller amerikansk leder har noensinne forklart sine velgere, Parlamentet eller Kongressen om denne hemmelige kapitulasjon (i 1950-årene ble uttalelser som disse fra Balfour og Amery ofte framsatt i Amerika, som det vil bli vist). I løpet av dette tiåret fortsatte de vestlige politikere med å lykkønske seg selv med hva de hadde gjort, uanfektet av at prosjektet, «det nasjonale hjem», viste seg å være en fiasko. Lloyd George sa under bifall til et sionistisk publikum i London: «Jeg vokste opp med å lære mer i skolen om jødenes – enn om mitt eget lands historie.» Hans tid var ved å løpe ut, men kandidater til hans stilling ilte til med å erklære deres støtte til sionismen. En kommende statsminister, Ramsey MacDonald, som var forhindret fra å komme til dette møtet, sendte en erklæring om sin støtte til sionismen. Enda en, Stanley Baldwin, sluttet seg til kretsen av «venner» (skrev Weizmann). I Sør-Afrika så general Smuts «berettigelsen av sitt liv i arbeidet for jødene».

Lord Balfour betraktet sin deklarasjon som den største bedrift i sitt liv, og i 1925 dro han av sted og så for første gang det landet han privat hadde tuskhandlet for i tjue år. Han var (karakteristisk) en dårlig sjømann, og dukket blek fram fra sin kahytt ved ankomsten til Alexandria. I Tel Avis sa han (for å smigre) at guttene fra Herzliah-gymnaset «kunne ha vært fra Harrow» og at borgermesteren «kløktig kunne ha vært borgermesteren fra Liverpool eller Manchester», og han «innvidde» det enda ikke bygde Hebraiske Universitet. Han turnerte i Palestina under sterk bevoktning og sa at den hjertelige mottakelsen minnet ham om et valg «med alle på samme side». Så fortsatte han til Syria (imot Weizmanns inntrengende råd), der han i Victoria Hotell i Damaskus ble omringet av en arabisk menneskemengde som ville slå

ham i hjel, hvoretter han hurtig (og fremdeles sjøsjuk) ble eskortert til sitt skip av en tallrik fransk kavalleristyrke, og reiste hjem til England.

J. M. N. Jeffries forteller hva som foregikk i Palestina i løpet av dette tiåret. Sionistene begynte å kjøpe opp arabisk jord (som under den talmudiske lov ikke under noen omstendigheter måtte selges tilbake til araberne). Araberne solgte dem glade *litt* jord, men kjente Toraen godt nok til ikke å gi fra seg så mye at Palestina noen sinne kunne bli tatt fra dem gjennom enkle oppkjøp (som den forenklede King-Crane-kommisjon hadde forutsett). Videre formerte araberne seg hurtig og gjorde det snart innlysende at sionistisk immigrasjon under alle tenkelige normale forhold aldri noensinne ville kunne skape en befolkning av tilnærmelsesvis samme størrelse. Fra starten var det klart, slik også alle erfarne observatører hadde uttalt, at araberne utelukkende kunne bli frarøvet landet under en ny verdenskrig.

Hensikten med å frarøve dem landet ble ikke innrømmet på det tidspunkt. Churchills Hvitebok fra 1922 foreslo til og med at de skulle få lov til å avholde valg i deres eget land! Weizmann forbød dette, og ble slik stilt «i den merkelige situasjon at det *kunne synes som om* han motsatte seg demokratiske rettigheter for araberne». Han klaget deretter over at araberne, som dro de innlysende konklusjoner fra hans nekting av å tillate valg, var ofre for «en bevisst fordreining av sionistiske mål».

Oppstandelsen i Palestina fikk den britiske regjering til å sende ut flere «til å undersøke» (og igjen kan man undre seg og spørre: Hvorfor? – hvis status var «ikke noen mulighet for endring» av den britiske politikk). Shaw- og Simpson-kommisjonene fulgte de tidligere King-Crane og Haycraft-kommisjonene, og når de første hadde sett kjensgjerningene med egne øyne, produserte de stort sett de samme rapporter. I denne anledning spør Weizmann klagende hvordan det kunne være at «når som helst en kommisjon kom ut til Palestina for å undersøke forholdene», så var det «en regel nesten uten unntak at slike administratorer, som begynte vennligsinnede, vendte seg mot oss i løpet av noen få måneder».

«Det nasjonale hjems» fiasko var så tydelig at selv politikerne begynte å trekke seg. Lloyd George fortalte offentlig i 1925 sionistene at «enhver politikk som gikk ut på ekspropriasjon eller noe som bare antydet det, bare ville sette forhindringer i veien for sionismen». Weizmann svarte straks: «Lloyd George vil tro meg når jeg sier at jødene er det siste folk i verden som ville *bygge deres hjem på ryggen av andre*. Jødene har lidd så mye under urettferdighet at de har lært deres lekse, og jeg kan forsikre Dem at *araberne ikke vil lide skade fra vår side*.» Atter legger «talen» opp til en sammenlikning med «gjerningen» som fulgte senere.

Men hva som enn skjedde i Palestina i løpet av dette tiår, var det underordnet det større formål å bevare kontrollen over politikerne i London og Washington, slik at «politikken» der fortsatt skulle være «umulig å endre». Dette – og ikke suksess eller fiasko for «det nasjonale hjem» i Palestina – var det avgjørende, og Weizmann seiret igjen til slutt.

I denne perioden måtte han ta seg av en større vanskelighet enn noen som var forårsaket av de vestlige politikere: Varslene og fiendtligheten i det «Jødiske Verdenssamfunn», som han og hans kolleger fra Russland hevdet å representere. De emansiperte (frigjorte) jøder kunne ha bidratt til effektiv motstand mot sionistene hvis de hadde dannet en antisionistisk organisasjon. De fryktet for å gjøre dette, og det ble deres ulykke. De ønsket ikke sionistisk nasjonalisme og en jødisk stat, men de *ønsket* det jødiske Mekka, det kulturelle og religiøse

senter, og fryktet at uttrykket «antisionist» ville forstås som fiendskap imot dette. Weizmann trengte, uten å feile, gjennom dette svake sted på deres brynje.

Hele hans foretak i Palestina var da på sammenbruddets rand. «Mandatet» bestemte at den britiske regjering ville anerkjenne hans Sionistorganisasjon som en «passende jødisk organisasjon med det formål å gi råd og samarbeide om administrasjonen av Palestina» i saker som vedrørte «etableringen av det nasjonale hjem». Det var imidlertid en betingelse: Denne organisasjonen skulle «sammen med den britiske regjering ta skritt *til å sikre samarbeid fra alle de jøder* som er villige til å assistere med opprettelsen av 'det jødiske nasjonale hjem'».

Ettersom store mengder av jøder åpenbart motsatte seg Weizmanns sionisme, kunne selv ikke han påstå at han talte på deres vegne. Derfor endret han sin hus-agitasjon fra kristne forværelser til jødiske, og reiste i *åtte år* omkring i verden i sin jakt på en løsning av dette problemet. Det store flertallet av Vestens frigjorte jøder motsatte seg bestemt ethvert prosjekt som kunne vise seg å være skapelsen av «en jødisk nasjon».

Så fant Weizmann gåtens løsning. Han satte sammen uttrykket «Ikke-sionistisk». Englands jøder holdt seg på avstand, men de amerikanske falt i fellen. «Ikke-sionistisk» syntes å tilby det beste fra begge verdener. Det ville gjøre det mulig for dem å motsette seg sionistisk nasjonalisme, samtidig som de støttet Jødisk-Mekka-ideen. I 1928 annonserte en gruppe jøder at den representerte «Ikke-sionistene», og at den ville samarbeide med Weizmann om «oppbyggingen av Palestina». På dette grunnlag stiftet Weizmann i 1929 «Det *Utvidede* Jødiske Agentur» (Jewish Agency), idet han deretter påsto at det ved å omfatte «ikke-sionister» levde opp til alle kravene i «Mandatet», og at han nå igjen representerte «alle jøder». Det dilemma Weizmann ble reddet fra, framgår av hans egne ord: Han sier at han betraktet den sionistiske situasjonen som «*håpløs og hjelpeløs* med mindre ikke-sionistene kom til hjelp».

Araberne så straks at dette «utvidede» jødiske agentur ville bli Palestinas sanne regjering, og intensiverte deres motstand. Resultatet ble at en britisk regjering omsider følte seg tvunget til å innrømme fiaskoen, og i 1930 anbefalte «Passfield White Paper» (Hviteboka) å *suspendere sionistisk immigrasjon og å innskrenke Jødisk Agenturs autoritet*. Den «avgjorte» politikk ble endret! Weizmann, som nå hadde fått sin autoritet styrket gjennom vervingen av «ikke-sionistene», slo straks til. Han ga audiens til den britiske statsminister, som nå het Ramsay MacDonald, og denne oppførte seg som en mann som er truet med en pistol. Han ikke bare tilbakekalte Hviteboka, men spurte underdanig Weizmann om hvem han kunne utnevne til å være den neste Høykommissær i Palestina.

Slik fortsatte sionistene med å legge år til deres herjinger. Hva disse politikerne fryktet, kan ingen si med sikkerhet. Deres selvbiografier er uten unntakelser tause omkring dette sentrale mysterium, og deres kapitulasjon er enestående i historien. MacDonalds kapitulasjon gjenetablerte prinsippet om at «politikken» i denne saken var «avgjort» og ikke sto til å endre, og gjennom de følgende tjue år ble dette det altoverskyggende prinsipp i all britisk og amerikansk utenrikspolitikk. Politikerne fra begge land betraktet øyensynlig Weizmann som utsending fra en makt som de ikke våget å være ulydige mot. Deres atferd minnet om den man kunne observere hos den afrikansk-innfødtes innpodede frykt for heksedoktoren.

MacDonalds underkastelse gjenetablerte situasjonen i London til den tidligere tilstand, men i Palestina fortsatte «det nasjonale hjem» en kunstig utvekst, som var presset inn i fiendtlig land, med å visne. På ti år var den jødiske befolkning vokst med mindre enn hundre

tusen immigranter. Det skjedde en liten vekst i immigrasjonen i 1928, men den gjennomsnittlige årlige fraflytting utgjorde fram til 1932 nesten en tredjedel av tilflyttingen.

Det sionistiske eventyr var ved å styrte sammen, som alle kvalifiserte parter hadde forutsagt at det ville. Overlatt til deg selv ville verdens jøder tydeligvis aldri i noe større antall dreise til Palestina. Hvis begivenhetene fulgte deres naturlige forløp, ville den arabiske befolkning ganske klart forøke sitt overtall.

Men ikke noe skulle følge et naturlig forløp. På nettopp dette tidspunkt dukket den mystiske Hitler opp i Tyskland (og på samme tid Roosevelt i Amerika), og Andre Verdenskrig nærmet seg truende.

Kapittel 36 – Pressens merkelige rolle

Årene som fulgte, 1933-1939, var den perioden da Andre Verdenskrig var i anmarsj. «Prøyssisk militarisme» som man trodde man hadde gjort seg av med i 1918, reiste seg mer drabelig enn noensinne, og dette skuet la i så høy grad beslag på menneskenes oppmerksomhet at de mistet interessen for affæren i Palestina, som ikke syntes å ha noen forbindelse med de store begivenheter i Europa. Rent faktisk skulle den komme til å dominere blant de «årsaker og formål» for Andre Verdenskrig som president Wilson hadde kalt «uklare» i Den Første. Det tomrommet som i 1917 hadde blitt skapt ved sammenbruddet av myten om «forfølgelse av jøder i Russland», ble utfylt av «forfølgelsen av jødene i Tyskland», og akkurat som sionismen var «hjelpeløs og håpløs», ble sionistene i stand til med et nytt klagerop å jage redsel inn i jødene og beleire de vestlige politikere. Konsekvensene skulle vise seg i utfallet av den påfølgende krig, hvor revolusjonær sionisme og revolusjonær kommunisme ville bli de eneste vinnere.

Mine egne opplevelser gjennom disse årene skulle til slutt skape denne bok. Da årene startet i 1933, hadde jeg vokst ut av min kontorjobb i *The Times* til å bli korrespondent for avisen i Berlin, og jeg var godt tilfreds i den stillingen. Da årene sluttet i 1939, hadde jeg blitt fullstendig desillusjonert i stillingen, og hadde følt meg tvunget til å gi opp mitt levebrød. Fortellingen om de mellomliggende år vil vise hvorfor.

Fra 1927 og framover rapporterte jeg om Hitlers oppstiging, og ved en tilfeldighet passerte jeg Riksdagen i 1933 da den brøt ut i flammer. Denne begivenheten (som ble benyttet til å opprette et hemmelig politi- og konsentrasjonsleir-system i Tyskland etter den bolsjevikiske modell) sementerte Hitlers makt, men en forutanelse sa meg at den betydde mye mer enn det. Faktisk kan Vestens nåværende og uavsluttede lidelser regnes for å ha begynt denne natten, og ikke med den senere krig. Dens sanne betydning var at det området som var besatt av verdensrevolusjonen, ble utbredt til midten av Europa, og den faktiske overførsel til kommunistisk eierskap i 1945 bekreftet kun en eksisterende situasjon (som inntil da hadde vært holdt skjult fra massene ved hjelp av den uekte antagonisme mellom nasjonalsosialismen og kommunismen) som krigen, ved sitt utbrudd, ble sagt å skulle oppheve. Det eneste virkelige spørsmål, som framtida fremdeles må gi svar på, er om verdensrevolusjonen ville bli drevet tilbake, eller om den ville bli spredt lengre vestpå fra den posisjon den i virkeligheten hadde nådd denne natten, den 27. februar 1933.

Fra starten av Hitlers regime (denne natt) visste alle profesjonelle observatører i Berlin, diplomater så vel som journalister, at det betydde en ny krig *med mindre dette ble forhindret*. Å forhindre den var på det tidspunkt relativt enkelt. Winston Churchill kalte helt riktig Andre Verdenskrig for «den unødvendige krig». Den kunne ha vært unngått ved fast vestlig motstand imot Hitlers første krigslignende overfall (inn i Rhinlandet, Østerrike og Tsjekkoslovakia) på et hvilket som helst tidspunkt fram til 1938, da (som også Churchill bekrefter) de tyske generaler som hadde vært nær ved å styrte Hitler, ble sabotert gjennom den vestlige kapitulasjon overfor ham i München.

De trente observatører i Berlin var enige om at han ville starte krig dersom han fikk lov, og ga denne beskjeden til deres overordnede i regjeringen eller på redaksjonen i London. Den

ledende korrespondent for *The Times* i Berlin, Norman Ebbutt (jeg var nummer-to-korrespondent) rapporterte tidlig i 1933 at krig måtte forventes *om cirka fem år* med mindre den ble forpurret innen da, og denne rapport ble trykt. Han, jeg og mange andre reportere ble de kommende år mer og mer engstelige og forvirrede over undertrykkelsen, «sminkingen» og at han ignorerte våre telegrammer, og over beskrivelsen av Hitler i Parlamentet og i avisene som en grunnleggende god mann, som ville forbli fredelig hvis bare hans rettferdige klager ble imøtekommet (på andres bekostning).

Denne perioden har blitt kjent som «appeasement» (formildelsespolitikkens) tid, men *oppmuntring* er det riktige ord, og politikken endret sannsynligheten for krig til sikkerhet. Anspennelsen forårsaket Ebbuts fysiske sammenbrudd. Fra 1935 var jeg ledende korrespondent i Wien, som var et annet gunstig obervasjonspunkt for så vidt angikk den tyske situasjon. Derfra meddelte jeg sent i 1937 at både Hitler og Göring hadde sagt at krigen ville starte «senest på seinåret 1939». Jeg hadde denne opplysningen fra den østerrikske kansler. Jeg var i Wien under Hitlers invasjon og ble så, etter en kortvarig arrestasjon foretatt av stormtropper på vei ut av landet, overflyttet til Budapest, hvor jeg befant meg da den endelige kapitulasjon fulgte i München i september 1938. Da jeg ble klar over at en hederlig reporter ikke kunne utrette noe imot «appeasement»-politikken, og at mine bestrebelser var uten virkning, sendte jeg min oppsigelse med et bebreidende brev, og jeg har fortsatt redaktørens vidløftige svar.

Fjorten år senere innrømmet *The Times* offentlig sin feiltakelse med hensyn til «appeasement»-politikken i den besynderlig åpne *Offisiell historie* fra 1952. Denne inneholder en motvillig henvisning til meg: «Det kom oppsigelser fra underordnede ansatte ...» (jeg var 43 år gammel i 1938, ledende korrespondent for Sentral-Europa og Balkan-landene, hadde arbeidet for *The Times* i sytten år, og jeg mener at jeg var den eneste korrespondent som sa opp). I dette verk påtok *The Times* seg også at den aldri mer ville feile på den måten: «Det er ikke overilt å si at aggresjonen aldri mer vil bli møtt på den måten som «München» ble møtt fra Printing House Square.» De ledende artikler og reportasjer fra *The Times* om slike senere hendelser, som delingen av Europa i 1945, kommunistovertakelsen av Kina, og sionist-overtakelsen av Palestina samt Korea-krigen forekommer meg å vise at deres politikk ikke endret seg det minste.

Min oppsigelse i 1938 var slik inspirert av et motiv, som lignet oberst Repingtons i 1918 (som jeg den gang ikke hadde hørt om). Det fantes en alvorlig militær fare for England, og årvåkne journalister fikk ikke lov til å gjøre dette klart for offentligheten. Resultatet ble etter min mening Andre Verdenskrig. Journalisten bør ikke ta seg selv altfor høytidelig, men hvis hans rapporter blir lagt til side i de mest betydningsfulle av tidens spørsmål, føler han at hans profesjon driver humbug, og så må han oppgi den, uansett omkostningene. Det var hva jeg gjorde, og jeg ble trøstet da jeg mange år senere leste Sir William Robertsons ord til oberst Repington: «Det avgjørende er å holde seg på rett kurs og dermed sikre at godt vil komme ut av det som nå virker ondt.»

Da jeg trakk meg tilbake i 1938 hadde jeg enda en grunn som ikke fantes i 1933, da jeg var forvirret over den måten pressen fungerte på. Også i den saken kunne jeg anta at en eller annen blind forelskelse medvirket til at et sannferdig bilde av begivenhetene ble fordreid. Utfallet av den påfølgende krigen viste imidlertid at et maktfullt motiv hadde ligget bak denne spesielle fordreining.

I spørsmålet om «forfølgelsen av jødene» i Tyskland, fant jeg ut at en upartisk beskrivelse av kjensgjerningene gradvis kom til å vike for en som var så partisk, at sannheten gikk tapt. Denne transformasjon ble foretatt i tre diskrete skritt. Først ble det rapportert om forfølgelse av «politiske motstandere og jøder»; så ble dette umerkelig endret til «jøder og politiske motstandere», og til sist fortalte pressen i alminnelighet kun om «forfølgelsen av jøder». Ved denne metoden ble et falskt bilde prentet inn i offentlighetens bevissthet, og lidelsene blant den overveldende majoritet av ofre ble tapt av sikte, ved slik å sette fokus på en enkelt gruppe. Resultatet viste seg i 1945 da, på den ene side forfølgelsen av jødene ble brukt som anledning til en formell anklage under Nürnberg-prosessen, mens på den andre siden halve Europa og alle mennesker i det store og hele ble latt i stikken, og overlatt til den selvsamme forfølgelse, hvorunder jødene altså hadde lidd, men med den lille andel som de utgjorde av befolkningene over alt.

I den perioden hadde jeg, slik det er typisk for englendere fra min generasjon, aldri tenkt på jøder som å være forskjellige fra meg selv, og jeg ville heller ikke ha vært i stand til å si hva som kunne få en jøde selv til å mene at han var forskjellig fra meg. Hvis jeg senere ble oppmerksom på noen forskjellighet eller på en mektig gruppes ønske om å hevde en slik, var dette ikke som resultat av Hitlers gjerninger, men av det nye hindret for upartisk reportasje, som jeg da begynte å observere. Da den alminnelige forfølgelse begynte, rapporterte jeg om den, slik jeg så den. Hvis jeg ble kjent med en konsentrasjonsleir som inneholdt tusen fanger, berettet jeg det; hvis jeg fant ut av at de tusen omfattet tretti eller femti jøder, så berettet jeg det. Jeg så den første terror, snakket med mange av ofrene, undersøkte deres skader og ble advart om at jeg derved pådro meg Gestapos fiendtlighet. Den altoverveiende majoritet av ofrene var tyskere, helt sikkert langt over 95 prosent, og noen få var jøder. Dette avspeilte befolkningsfordelingen i Tyskland og senere i landene som ble løpt overende av Hitler. Men den måten det ble rapportert på i verdens presse utelukket med tiden den kjempemessige mengde av lidende mennesker og lot kun tilfellet *jødene* telle.

Jeg vil illustrere dette med episoder og tekster fra mine egne opplevelser, og reportasjer. Rabbiner Stephen Wise ga (med det han skrev *i 1949*) følgende versjon av begivenheter som jeg personlig hadde rapportert om i *1933*, og han leverte uten tvil den samme versjon til kretsen av mennesker omkring presidenten, som han i disse årene hadde nær forbindelse med: «forholdsreglene overfor jødene ble *i systematisk grusomhet og planlagt ødeleggelse ved å overgå terroren rettet mot andre grupper*. Den 29. januar 1933 ble Hitler tilkalt for å bli utnevnt til kansler ... *straks* begynner terrorregimet *med gjennombanking og fengsling av jøder* ... Vi planla en protestmarsj i New York den 10. mai, dagen da *jødiske bøker hadde blitt beordret brent* i Tyskland ... Den verste del av angrepet var rettet mot *jødene* ... konsentrasjonsleirer ble opprettet og *fylt med jøder.*»

Alle disse uttalelser er usanne. Forholdsreglene overfor jødene var *ikke* verre enn for andre grupper; terrorregimet begynte *ikke* den 29. januar 1933, men natten da Riksdagen brant, den 27. februar. Det ble ikke beordret noen «brenning av jødiske bøker»; jeg var til stede og rapporterte om denne brenningen, og har funnet min reportasje som ble trykt i *The Times*, framfor å stole på mitt minne. En stor mengde «marxistiske» bøker ble brent, heriblant bøker av mange tyske, engelske og andre ikke-jødiske forfattere (hadde mine bøker vært utgitt på det tidspunktet, ville de nok uten tvil ha vært blant dem); brenningen omfattet *noen* jødiske

bøker. «Den verste del» av terroren var *ikke* rettet mot jødene, heller ikke var konsentrasjonsleirene «fylt med jøder». Antallet av jøder svarte til deres andel av befolkningen.

Ikke sto mindre kom dette falske bildet gjennom gjentakelse til å dominere offentlighetens bevissthet under Andre Verdenskrig. På tidspunktet for min oppsigelse, som rett og slett ble provosert fram av «appeasement»-politikken og den nært forestående «unødvendige krig», var denne ytterligere hindring av sannferdig journalistikk kun et sekundært, mindre irritasjonspunkt. Senere oppdaget jeg at motivet bak den var av svært stor betydning for utformingen av Andre Verdenskrigs forløp og resultatet av den. Da jeg nådde fram til å studere Robert Wiltons historie, ble jeg klar over at det også var en stor likhet mellom min erfaring og hans. Han forsøkte å beskrive karakteren av en begivenhet i Russland, og ble uunngåelig ført inn i «det jødiske spørsmål». Tjue år etter så jeg at det faktisk var umulig å trekke offentlig oppmerksomhet mot feilrapporteringen av typen den tyske forfølgelse, og å forklare at jødene kun utgjorde en liten andel av ofrene.

Dette problemet hadde ikke noe med min oppsigelse å gjøre, men jeg hadde begynt å bli oppmerksom på det rundt det tidspunktet, og denne utvidede erkjennelse er gjengitt i de to bøkene jeg utga etter å ha gitt avkall på journalistikken. Den første *Insanity Fair* (Galskapens Marked), var helt helliget trusselen om krig. Jeg tenkte, noe forfengelig, at en enkelt stemme enda kunne forhindre den, og leseren av i dag vil stadig kunne merke dette motiv. For å forstå dette overmål av iver i meg, vil den overbærende leser, om han er gammel nok, kanskje kunne huske den følelse av redsel som tanken om en ny verdenskrig framkalte hos dem som hadde opplevd den første. Denne følelsen vil aldri helt kunne forstås av de senere generasjoner, som er blitt vant til tanken om en serie av kriger, men den var overveldende på den tid.

Den andre boka, *Disgrace Abounding* (Grenseløs Skam), skrevet like før krigen, fortsatte advarsels-temaet, men i denne bok ga jeg for første gang «det jødiske spørsmål» litt oppmerksomhet. Mitt erfaringsgrunnlag vokste, og jeg hadde begynt å erkjenne den store betydningen det ville få for utformingen av forløpet og begrunnelsen for Andre Verdenskrig, som da tydeligvis var like ved å starte. Min tenkning beskjeftiget seg fra da av mye med spørsmålet; og slik førte det med tiden til at jeg skrev denne boka, og det er i det lys de resterende kapitler om opptakten til, forløpet av og ettervirkningen av Andre Verdenskrig er skrevet.

Kapittel 37 – Ledere, messiaser og masser

Under jublende scenerier i Washington og Berlin begynte de to tolvårs regjeringsperioder etter hverandre på følgende dager (den 4. og 5. mars 1933), og de skulle komme til å slutte nesten samtidig i 1945. I dag ville en upartisk historiker neppe kunne beregne hvilket av regimene som produserte den største summen av menneskelig lidelse. I begynnelsen ble to menn, som trådte fram på den sentrale politiske scene, begge hyllet som Messiaser. I Amerika beskrev en rabbiner Rosenblum president Roosevelt som «en gudeliknende budbringer, skjebnens utvalgte, Messias for Amerikas morgendag»; her snakket man politisk smiger med ord som var beregnet til «å overtale massene». I 1937 i et Prag som var truet av Hitler, fortalte en jødisk bekjent meg at hans rabbiner i synagogen predikerte at Hitler var «den jødiske Messias» en from «eldste», som søkte å fortolke begivenheter i levittiske profetiers begrepsramme). Gjennom alle disse årene fikk massene i begge land (og i Russland med, for den saks skyld) deres særlige «første-diktator» beskrevet for seg i slike ord som «Big Brother», «Far», «Onkel», «Elskede leder», eller den elskelige «Venn» ved peisen. De tilsynelatende motstandere, Roosevelt og Hitler, fremmet begge på hver sin måte «det destruktive prinsipp» i dets tre gjenkjennelige former: revolusjonær kommunisme, revolusjonær sionisme og «verdensregjeringen til å påtvinge fred».

Roosevelts regjeringstid begynte med et vesentlig bedrag. Han benyttet rullestol, men offentligheten fikk aldri lov til å se ham, verken på bilder eller i virkeligheten, før han hadde blitt hjulpet til en oppreist stilling. Hans handikapp var kjent; ikke desto mindre bestemte en eller annen styrende intelligens at det falske bildet av en robust mann skulle vises til menneskemengdene til hans dagers ende (og til og med seinere, idet billedhuggeren som senere har lagd hans monument i London, skulle forevige ham i denne sterke positur).

Roosevelt skapte presedens ved å få sin regjering edsvoren av en framtredende jøde, dommer Cardozo, som var en engasjert sionist, som i 1918 hadde gitt etter for Brandeis og rabbiner Stephen Wise med disse motløst lydende ord: «Gjør hva dere behager med mitt navn.» Han fikk deretter sine dommerembeter i Høyesterett, idet rabbiner Wise på hans vegne anmodet om det, først hos guvernør Al Smith fra staten New York, og deretter hos president Herbert Hoover. Slik falt skyggen av «dobbel-lojalitet» på Roosevelts regjering like fra starten (liksom det hadde skjedd med Wilsons regjering ved Brandeis' person).

Roosevelt gjenopptok etter den Republikanske mellomperiode fra 1921-1933, i samme ånd som Wilsons politikk, det store problem på dette tidspunktet vedrørende Amerikas framtid, nemlig: hvorvidt de krefter som ble representert av den kjempemessige jødiske immigrasjon fra Øst-Europa, som hadde funnet sted i de seks tiårene etter Borgerkrigen, skulle *regjere* Amerika eller ikke. Alle kompetente autoriteter hadde bemerket, og som regel med bange anelser, den hastige veksten i dette nye problem i amerikansk liv, og hadde beskrevet virkningene av omplantingen til amerikansk jord av en svært stor befolkningsdel, som under dens religiøse ledere avviste begrepene «smeltedigel» og «assimilasjon». James Truslow Adams refererte til det i sin bok *Epic of America*, og Rudyard Kipling, som levde i New England i 1890-årene, skrev:

«Landet tømte seg for sine tilvante innbyggere, og deres plasser var enda ikke blitt tatt av vrakgodset fra Øst-Europa ... Immigrantene kom inn i statene med omkring en million hoder i året ... Et eller annet sted i bakgrunnen befant han seg, selv om han ikke var klar over det, den «representative» amerikaner som kunne spore sitt blod gjennom tre eller fire generasjoner og som, selv om han ikke kontrollerte noe, og enda mindre forestilte å kontrollere, protestere og tvile på at ... alle fremmede elementer snart kunne og ville bli assimilerte til å bli «gode amerikanere». Ikke en eneste sjel brød seg om hva han sa ... Hva som slo meg ... var den åpenbare neglisjering og den ineffektivitet i forholdet til den fremmede tilstrømning, man utviste overfor alle de tidligere generasjoners innfødte bestrebelser. Da var det at jeg først begynte å tenke på om mon ikke Abraham Lincoln hadde drept for mange «ur-amerikanere» i Borgerkrigen til fordel for deres hastig importerte kontinentale erstatninger. Dette er det mørkeste kjetteri, men jeg har siden møtt menn og kvinner som har gitt uttrykk for det. Selv de svakeste av den gamle type immigranter hadde blitt prøvd og styrket av den tids lange seiltur. Men da dampen kom fram i de sene seksti- og tidlige syttiårene, kunne en menneskelig last bli levert med alle deres skrøpeligheter i løpet av et par uker. Og mer enn en million akklimatiserte amerikanere hadde blitt drept».

Dette problemet var nytt for *Amerika*; det var det eldste problem i den nedskrevne historie, og som denne fortelling har vist, var det dukket opp i land etter land, gjennom århundrene, straks jødisk immigrasjon nådde oversvømmelses-nivåer. Weizmann bevitner dette, for han diskuterer det et sted, der han beskriver sin beleiring av en engelsk øvrighetsperson, Sir William Evans Gordon, som kjempet med problemet i England tjue år før det skapte hodebry for Kongressen i De Forente Stater. I 1906 forsøkte Sir William å løse det med en utlendingslov (liksom den 67. og 68. Kongress gjorde det med kvote-lover). Weizmann sier at Sir William (liksom det skjedde for senator Pat McCarran og kongressmedlem Francis E. Walter i Amerika i 1950-årene) under utførelsen av sin plikt kom til «i alminnelighet å bli betraktet som ansvarlig for alle de forhindringene som ble stilt opp imot jødisk immigrasjon til England». Weizmann fortsetter så:

«Når som helst antallet jøder i noe land når *metningspunktet* vil det landet *reagere imot dem* ... England var nådd til det punkt hvor det kunne eller ville absorbere så og så mange jøder og ikke flere ... Reaksjonen imot dette *kan ikke bli betraktet som antisemittisme* i den alminnelige eller vulgære betydning av dette ordet; det er et universelt sosialt og økonomisk følgefenomen for jødisk immigrasjon, og vi kan ikke riste det av oss. Sir William hadde ikke noen særlig anti-jødisk forutinntatthet. Han handlet ... på den aller vennligste måte i *sitt lands interesse ... Etter hans menig var det fysisk umulig for England å rette opp de urettferdigheter Russland hadde påført dets jødiske befolkning* ... Jeg er temmelig sikker på at han ville ha behandlet en hvilken som helst annen masseinnvandring på samme måte; men som situasjonen nå var, presset ikke noe annet fremmedelement på for å komme inn i et slikt antall.» (Førti år senere talte Weizmann på samme måte til jøder i Amerika: «Visse land kan fordøye et visst antall jøder; når først dette antall er overskredet, *må det skje noe drastisk; jødene må gå*.»)

Dr. Weizmann presenterte på denne måten nøkternt det gyldige argument mot ubegrenset jødisk innvandring, kun fordi han hovedsakelig snakket til jøder og ville banke det talmudiske argument om at jøder *ikke* kan bli assimilert, inn i hodet på dem. Dette argument er essensielt for sionisme, men er ikke en sannhet. De siterte uttalelser viser at en mann i en

betydningsfull stilling fremdeles i 1906 kunne tillate seg å si at hans land ikke kunne rette opp på «urettferdigheter», som det hevdes var skjedd jødene i et annet land, og kunne la «hans lands interesser» være avgjørende for hans plikter. I de følgende tiår gjorde alle Vestens «første-diktatorer» det til gjeldende utenrikspolitikk å rette opp i påståtte urettferdigheter, utøvd av en tredjepart, og gjøre det på en uskyldig fjerdeparts bekostning. Absurditeten i dette ses av Weizmanns egen uttalelse, nettopp sitert, om at når det antall jøder som kan fordøyes av et land overskrides, «må det skje noe dramatisk; jødene må gå». Han og hans kolleger hadde gjennom et halvt århundre anvendt all deres makt i Amerika for å oppnå uhindret adgang for jøder, slik at de etter hans eget resonnement med fullt overlegg ledet jødene til katastrofen. Den tid må komme, Om det han sier er sant, må det komme en tid da regjeringer andre steder i verden vil bli presset til å ta imot jøder i store tall på grunn av de «urettferdigheter» de har lidd i Amerika.

Det var bakgrunnen for det viktigste emne i amerikansk liv da Roosevelt ble president. Mellom 1881 og 1920 kom mer enn tre millioner innvandrere lovlig inn i Amerika fra Russland, de fleste av dem jøder. Ifølge De Forente Staters Statistikk (United States Census Bureau) var det 230.000 jøder i landet i 1877 og omkring 4.500.000 i 1926. Kun «skjønnsmessige» tall er noensinne tilgjengelige vedrørende spørsmål om antall av jøder, da «de eldste» motsetter seg opptellinger fra utenforstående, og disse skjønnsmessige tall anses generelt for å ha vært altfor lavt satt. I det neste tiår ble det helt umulig å bekrefte tallene, hovedsakelig på grunn av endringer i immigrant-klassifisering, som ble beordret av president Roosevelt, og selv de relevante myndigheter vil ikke forsøke å anslå omfanget av uregistrert og illegal immigrasjon (kompetente observatører bedømmer det samlede antall jøder i De Forente Stater i dag [1956] til å ligge omkring ti millioner. Under alle omstendigheter finnes det største samfunn av jøder i verden i dag i den amerikanske republikk, hvortil de er blitt transplantert i løpet av de siste to generasjoner. [To generasjoner opp til 1956; i 2012: fire generasjoner.]

I forhold til den samlede amerikanske befolkning vil selv det høyeste overslag ikke nå opp til ti prosent. Det er i seg selv en relativt liten gruppe. Men organisert politisk til å vippe på maktbalansen er den av avgjørende betydning. Dette problemet ble erkjent, og Kongressens Innvandringsutvalg (Congressional Committee on Immigration) erklærte i 1921:

«Prosessene assimilasjon og sammensmeltning er langsommelige og vanskelige. Med befolkningene fra de nedbrutte deler av Europa på vei i denne retning i stadig voksende antall, hvorfor da ikke kategorisk stanse strømmen med denne midlertidige forholdsregel, og så i mellomtiden prøve det enestående og helt nye eksperiment å trumfe gjennom samtlige av våre lover omkring immigrasjon?»

En lov ble da vedtatt med en kvoteordning som tillot en maksimumsinnvandring av hver nasjonalitet til De Forente Stater på tre prosent av det antall utenlandskfødte av gjeldene nasjonalitet, som bodde i De Forente Stater i 1910. Den neste kongress gikk mye lenger enn den generelle erklæring, som nettopp ble sitert. Den var spesifikk med hensyn til faren, idet det samme utvalg rapporterte:

«Hvis prinsippet om individuell frihet, som beskyttes av en forfatningsstyrt regjering, *skal bevares*, må den grunnleggende sammensetning av vår befolkning fastholdes og våre økonomiske standarder beholdes ... Det amerikanske folk tillater ikke *noen fremmed gruppe ... å diktere hvordan vår lovgivning skal være*.»

Årene som fulgte viste at virkningen av Roosevelts presidentperiode skulle bli å ytterligere bryte ned det erklærte prinsipp, samt nettopp å endre «den grunnleggende sammensetning» og å gjøre det mulig for «en fremmed gruppe» å diktere utenrikspolitikken.

Roosevelt ble tydeligvis (slik som Wilson, Lloyd George og general Smuts) utvalgt før han ble valgt. Arthur D. Howden sier at House «valgte Roosevelt som en naturlig kandidat til presidentembetet, lenge før noen annen ansvarlig politiker» utpekte ham til vise-flåteminister (Assistant Secretary of the Navy) i 1913, for deretter gjennom årene å trene ham opp til presidentposten, der han regnet med å regjere gjennom ham, som han hadde gjort gjennom president Wilson. Så var det noe som gikk galt. House var sikker på at president Roosevelt ville tilkalle ham, men ble så klar over at «visse folk ikke ønsker at presidenten skal lytte til meg». Disse folk var åpenbart for mektige, for House ble droppet uten noen høflighet på dette tidspunkt (1933), og forsvinner ut av historien.

Man kan bare spekulere om de mest sannsynlige grunner. House mintes i en alder av syttifem år den unge *Philip Dru* av 1912, som hadde ansett den amerikanske forfatning for å være «umoderne og grotesk», og hadde tatt makten med vold for deretter å regjere ved hjelp av nødlover. Han hadde nå en samling mer nøkterne og ansvarlige ideer klare til Roosevelt, og fra sin forvisning «betraktet han med bange anelser» konsentrasjonen av uansvarlig makt i hendene på denne. House hadde fått president Wilson til, som sin første store handling, å skrive «progressiv inntektsskatt», en av de mest avgjørende ødeleggende foranstaltninger som ble foreslått i Karl Marx' Kommunistiske Manifest fra 1848, inn i den amerikanske forfatning (som den «Sekstende Endring» (16th Amendment)), men i 1930-årene hadde House blitt bekymret over den fullstendig uhemmede kontroll med den offentlige pengekasse som hans andre «Rockland» hadde oppnådd.

Antakelig ble House vraket fordi han hadde gått bort fra sine tidligere ideer, for disse opprinnelige ideer styrte Roosevelts politikk gjennom alle hans tolv år. Han støttet verdens-revolusjonen. Hans første større handling var å anerkjenne den kommunistiske sovjet-regjering, og i den påfølgende krig gjenopptok han House-Wilson-politikken om «enhver støtte». Han støttet revolusjonær sionisme. Endelig trakk han den gamle idé om «Ligaen til å framtvinge fred» fram og prakket den på Vesten under et nytt navn, nemlig «De Forente Nasjoner».

Altså førte Roosevelt «Philip Drus» ideer videre ut i praksis. Om Wilson i den foregående generasjon hadde dennes innenriksminister, Franklin K. Lane, sagt: «Alt hva Philip Dru sa skulle skje – skjer. Presidenten kommer til Philip Dru i enden.» Houses biograf (Howden) sier om Roosevelt tjue år seinere: «Det er umulig å sammenlikne Drus foreslåtte lovgivning med Roosevelts uten å bli imponert over likheten.»

Dette er et illustrerende eksempel på overføringen av ideer fra generasjon til generasjon, innenfor en ledergruppe. Houses ideer var de samme som dem «de revolusjonære fra 1848» hadde, og de igjen hadde dem fra Weishaupt og «de revolusjonære fra 1789», som igjen hadde dem fra en eller annen tidligere kilde. Da House forlot dem, ble de gitt videre, uten at det manglet et komma, til den herskende gruppen omkring en ny president, og mannen selv, som hadde endret på disse ideene, ble etterlatt.

House var det eneste tap fra den indre sirkel. Bernard Baruch var rådgiver for Roosevelt selv før denne ble president. Fru Eleanor Roosevelt husker at «Baruch var en skattet rådgiver for min mann både i *Albany* og i Washington», det vil si under Roosevelts fireårige periode

som guvernør for staten New York, før han ble nominert til presidentkandidat. I løpet av tiden før president-perioden hadde Roosevelt (ifølge en av Baruchs biografer, Morris V. Rosenbloom) lagd skissen til en plan for en ny organisasjon, som skulle kalles «De Forente Nasjoner», selv om Amerika hadde avvist Folkeforbundet. Rabbiner Stephen Wise og Brandeis, fra den tidligere gruppen omkring president Wilson, grupperte seg igjen rundt president Roosevelt (Hitlers anti-jødiske forholdsregler i Tyskland gjenopplivet på dette tidspunkt Brandeis' ønske om å drive araberne ut av Palestina).

Straks etter starten av Roosevelts tolv år kan det ha oppstått noe tvil om hans føyelighet, og eventuelt blitt funnet midler til å sikre den (leseren minnes Rocklands forsøk på å hevde uavhengighet i 1912 og de «overstadige sammensvornes» fornøyelse over hans kapitulasjon). Det kunne forklare den besynderlige kjensgjerning at rabbiner Stephen Wise, som hadde støttet Roosevelts kampanje for å bli senator i staten New York og guvernør i 1928, *ikke* støttet ham i å bli president i 1932. Så skjedde det noe som beroliget rabbineren, for straks etter Roosevelts valg bekjentgjorde han at den nye presidenten hadde «gjenvunnet min uforbeholdne beundring», og i 1935 var han igjen blant de nære venner av Det Hvite Hus.

Erfaringsmessig ville identiteten av de menn som omga president Roosevelt klart tilkjennegi den politikken han ville følge. Han gjorde dette tydeligere ved å utvide kretsen av sine jødiske rådgivere. I 1933 hadde dette fått en ny betydning. I 1913 var president Wilsons jødiske rådgivere offentlig akseptert som amerikanere, helt på linje med andre amerikanere og kun av jødisk tro. I 1933 var spørsmålet om deres lojalitet blitt reist som følge av det sionistiske eventyr i Palestina. I tillegg hadde emnene verdensrevolusjon og verdensregjering oppstått etter 1913, og begge disse fremtvang spørsmålet om amerikansk *nasjonal* interesse, slik at de følelser som fulgte av jødenes tilstedeværelse i presidentens indre sirkel, ble en sak av ytterste viktighet.

Alt dette ga en særlig betydning til den tidligere uttalelsen fra Kongressen (1924) som nektet «enhver fremmed gruppe» retten til «å diktere hvordan våre lover skal være». Blant presidentens «rådgivere» var mange av fremmed fødsel eller var å regne som «fremmede» gjennom deres hengivenhet for sionismen, eller deres innstilling til verdensrevolusjonen og verdensregjeringen. I denne forstand ble det dannet en «fremmed gruppe», som personifiserte masseinnvandringen gjennom de foregående hundre år, omkring den amerikanske president og «styrte» begivenhetenes gang. De tolv følgende år viste at eventuelle «råd» som ble fulgt av presidenten må ha vært til fordel for det destruktive prinsipp i dets tre nærstående utgaver: kommunisme, sionisme, verdensregjering.

Framtredende blant hans rådgivere var (foruten de tre mektige menn som allerede er nevnt) professor Felix Frankfurter, som var født i Wien. Houses biograf, Howden, som uttrykker Houses oppfatninger, mener at han var den mektigste av dem alle: «Professor Frankfurter kopierte sammen med Roosevelt mer enn noen annen ... den rolle House spilte i forhold til president Wilson.» Den rollen, som uoffisielle rådgivere, er det alltid vanskelig å avgjøre, og denne mening bringer kanskje Frankfurter for høyt i hierarkiet. Men det er ingen tvil om at han var betydningsfull (også han ble for første gang innlemmet i rådgivernes krets under Wilson).

I likhet med Brandeis og Cardozo ble også Frankfurter høyesterettsdommer, og viste seg aldri *åpent* i amerikansk politikk. Allikevel er virkningen av hans innflytelse lettere å spore enn andre menns, som det må graves dypt etter. Han var leder av Harvard Law School gjennom

1930-årene og trente i den egenskap opp en hel generasjon av unge menn som kom til å gi begivenhetene i 1940-årene og 1950-årene en spesiell utforming. De ble tydelig foretrukket til høye embeter i deres seinere karrierer.

Blant dem var spesielt også Alger Hiss, som med rettssak og domfellelse ble avslørt som kommunistisk agent til tross for at han var en høytstående «rådgiver» for president Roosevelt (dommer Frankfurter møtte frivillig fram under rettssaken som karaktervitne for Hiss) og Dean Acheson, som amerikansk utenriksminister på dette tidspunkt, erklærte at han ikke ville «vende Hiss ryggen». Og det var andre. Hiss spilte en viktig rolle under Jalta-konferansen, hvor man ble enige om å overlate halve Europa over til revolusjonen. Achesons embetsperiode falt sammen med overgivelsen av Kina til Revolusjonen.

Ut over denne spesielle gruppen av unge menn, som åpenbart hadde blitt trent opp under president Roosevelts tidlige år i embetet med tanke på å overta utenriksdepartementet, var presidenten omgitt av en gruppe av jødiske rådgivere på høyeste plan. Henry Morgenthau junior (en førende sionist, hvis «Morgenthau-plan» fra 1944 var det opprinnelige grunnlag for delingen av Europa i 1945) var hans finansminister i elleve av tolv år. Andre nære medarbeidere omfattet senator Herbert Lehman (enda en ledende sionist, som tok sterkt del i reklameringen av «den andre utvandring» fra Europa i 1945-1946, som førte til krigen i Palestina), dommer Samuel Rosenmann (et medlem av staben i Det Hvite Hus, som bodde der, og som hjalp til med å skrive Roosevelts taler), David Niles (med russisk-fødte foreldre og gjennom mange år «rådgiver i jødiske saker» for Roosevelt og dennes etterfølger), Benjamin Cohen (en av medforfatterne til Balfour-erklæringen i 1917 og enda en betydningsfull sionist) samt tre jøder fra Russland, de herrer Sidney Hillman, Isador Lubin og Leo Pasvolsky.

Disse førende navn fra presidentens personlige følge utgjorde bare toppen av et bygningsverk som ble reist rundt alt amerikansk politisk liv. Denne plutselige vekst i jødisk innflytelse bak maktens kulisser var tydeligvis ikke et spontant oppstått naturfenomen. Utvelgelsen var diskriminerende. Anti-sionistiske, anti-revolusjonære og anti-verdensregjeringsjøder ble utelukket. Dannelsen av denne «palassvakt» var upopulær, men uoffisielle rådgivere er vanskelige å angripe med konkrete begrunnelser, og Roosevelt overhørte alle protester, og ledsaget på denne måten begynte hans presidentperiode, som ble forlenget to ganger. Hitler dukket opp samtidig som symbolet på den matematisk nøyaktige tilbakevendende forfølgelse av jødene, og inntok i beregningene hos president Roosevelts rådgivere den plass som «Tsaren» hadde hatt hos Wilsons rådgivere.

Roosevelts lange periode ved makten skyldtes hovedsakelig Houses «masterplan» for å vinne valg. Under denne strategien med intensiv appell til den «svingende» velgerskare, ble «diskriminering» det ledende slogan. Det ble anvendt på vegne av negrene, som ble brukt som skalkeskjul[22] og ble rent faktisk anvendt til å knuse innvendinger mot den overdrevne

[22] Agitasjonen rundt negrenes skjebne, som det høres så mye om i den øvrige verden, holdes gående fra New York, nesten utelukkende av de to mektigste jødiske propagandaorganisasjoner (American Jewish Committee og Anti-Deflamation League – ADL, som begge rår over store pengemidler) og av National Association for the Advancement of Coloured People (NAACP), som like fra starten hovedsakelig har vært ledet av jøder. Negeren selv spiller en passiv rolle i organisasjonen. Dennes ønske er å oppnå bedre muligheter for framskritt ved siden av den hvite befolkning. Han ønsker ikke å avle barn med hvite. De jødiske organisasjoner, som hevder å gå i forbønn for ham, anvender utelukkende sin energi i retning av å blande rasene sammen, hvilket ingen av rasene ønsker. Således var påvirkningen fra disse «ikke-neger»-grupper den vesentligste kraft bak rettssakene som førte til Høyesterettsdommer i 1955, som erklærte det eksisterende separate skolesystem ulovlig og beordret dets

innflytelsen fra «den fremmede gruppe», som «palassvakten» utgjorde. Dette ble paret med en appell til de fattige, som gikk ut på løfter om å la de rike punge ut. Denne strategi viste seg så effektiv at Republikanerne slo retrett og begynte å konkurrere med Demokratene om «den fremmed gruppes» gunst, fordi den ble sett som hersker over valgene. På dette vis ble det hemmelige grepet om makten sikret, og den amerikanske velger ble i realiteten fratatt et virkelig valg mellom partier. Roosevelt styrket seg selv med sin politikk om «underskudds-forbruk», hvis grunnleggende teori var at størrelsen av den offentlige gjeld var uten betydning, ettersom staten kun skyldte til seg selv. I dette øyeblikk mistet det amerikanske folk kontrollen med den offentlige pengebingen og har aldri siden gjenvunnet den. Og beboeren av Det Hvite Hus ble i stand til med et enkelt pennestrøk å beordre utgifter, som i tidligere tider ville ha kunnet dekke budsjettet for et halvt dusin sparsommelige stater. Roosevelt oppnådde denne makt ved å slå på nødvendigheten av å beseire «krisen», og han skapte den permanente krise, som hans land stadig lever under.

Hans presidenttid fulgte et mønster som tydelig var planlagt på forhånd, og begiven-hetene i verden ville kanskje ha forløpt helt annerledes dersom perioden hadde vært kortere. Men den skjulte mekanisme var så effektiv og hans veilederes grep om den så sikret, at han ble holdt på posten i tre perioder ved gjenvalg. Kun en enkelt gang var hans embete truet med uventet avbrytelse, noe som var farlig for disse planer.

I en sørlig stat, Louisiana, dukket en politiker av Roosevelts type opp: Huey Long, en ung demagog med et kjøttfullt ansikt og krøllete hår. Han kom fra et fattig «bondehjem» og gjorde seg populær (liksom Wilson og Roosevelt) ved å angripe «særinteressene» (i hans spesielle område betydde det oljeinteressene i alminnelighet og Standard Oil i særdeleshet). Som idol for de fattige hvite ble han valgt til guvernør i 1928, og han forsøkte straks å skaffe penger til å bygge skoler ved å legge en skatt på olje, hvoretter en viss rabbiner, Walter Peiser, ved åpningen av Louisianas lovgivende forsamling, nektet å medvirke til en velsignelse, idet han kalte Long «en uverdig guvernør».

Long ble mer og mer populær og ble valgt til De Forente Staters Senat, der han i mars 1935 brukte «en stor del» av en tale til «et angrep på Bernard Baruch», i hvem han åpenbart så den ultimate representant for «særinteressene» (så godt som den eneste anklage som noensinne ble rettet mot Long, som hadde mange jødiske medarbeidere, var at han var «antisemittisk»). Long holdt på å bli en maktfaktor i landet og skrev en bok med tittelen *Min Første Uke i Det Hvite Hus*. Boka inneholdt illustrasjoner som viste Roosevelt, svært likt hvordan han så ut i Jalta, mens han ydmykt lyttet til visdomsord fra en frisk og overstrømmende Huey Long.

---

avskaffelse og tvungen blandingsskole (denne dom kan bare vanskelig gjennomtvinges i Sør uten borgerkrig, og den har blitt etterfulgt av forskjellige voldelige episoder, herunder anvendelse av Nasjonalgarden og tanks for å gjennomtvinge felles skolegang). Jeg ble i stand til å se American Jewish Committee's budsjett for 1953, som lød på 1.753.000 dollar. Tilhørende tekst fortalte med henvisning til negrene: «Jødenes status er mer sikret i de fleste borgerrettigheters og politiske rettigheters områder enn noen av de andre gruppers, især negrenes. Men så lenge det kan forekomme en suksessfull trussel mot negrenes rettigheter, er jødenes rettigheter også truet. Følgelig har en stor del av vårt arbeid vært rettet mot å sikre større likestilling for og flere muligheter for slike grupper, snarere enn for oss selv ... Et eksempel på dette er vår forbindelse med NAACP, som kommer til oss i saker hvor vi har en særlig kompetanse ... Et fruktbart våpen er rettssaker ... Vi deltar direkte i anleggelsen av saker ... Vi har inngitt «briefs» [ekstrakt, resyme, utdrag av rettssaker] for å angripe raseatskillelse ... og vi har utferdiget briefs i innsigelse mot diskriminering av negre». Høyesterett er sammensatt av politisk utnevnte medlemmer, ikke profesjonelle jurister. Dette er en viktig faktor i noe som kan utvikle seg til en alvorlig situasjon.

Han gikk i gang med å utkonkurrere Roosevelt ved å overby denne i hans egen spesialitet: overdådig forbruk og overdådige løfter. Han gjorde dette på en oppfinnsom måte (han var muligens smartere enn selv Roosevelt). Long kontrollerte med sitt program «Del rikdommen og Hver mann en konge» den politiske maskinen i Louisiana. Da Roosevelts penger begynte å strømme inn i statene (til å bli brukt på alle mulige «krise-prosjekter» og i forbifarten også til å få stemmer), omdirigerte Long stille og rolig pengene til hans egne tilsvarende formål. Han tvang en lov gjennom i Louisianas lovgivende forsamling som forbød lokale myndigheter å motta noen penger fra Washington uten et styre i staten Louisiana. Ettersom han kontrollerte dette styret, snappet overflødighetshornets strøm, og pengene ble brukt til å forbedre hans egen og ikke Roosevelts velgerstyrke. Han gjorde det samme med offentlige penger som Roosevelt, men til forbedring av hans egen politiske konto.

I 1935 begynte Roosevelts andre valgkampanje å dukke fram som en trussel. Plutselig ble hans rådgivere oppmerksomme på at Long var populær langt utenfor sin egen hjemstad, Louisiana. Han var en nasjonal personlighet. Den Demokratiske Nasjonalkomité «var overrasket da en hemmelig meningsmåling avslørte at Long kunne oppnå mellom tre og fire millioner stemmer for et uavhengig tredje parti, og at hans Del-Rikdommen-plan hadde spist seg dypt inn i Demokratenes stilling i industri- og landbruksstatene» (John T. Flynn).

Derfor *kunne* Long, selv om han ikke kunne ha blitt president, meget vel ha forhindre Roosevelts gjenvalg, og de herskende få oppfattet en forstyrrer av deres regime. Men, som Flynn uttrykte det: «Skjebnen var blitt en Demokrat og forble det.» Den 8. september 1935 ble Long skutt inne i staten Louisianas Capitol av en ung jøde, dr. Carl Austin Weiss. Motivet vil aldri bli kjent, for dr. Weiss, som kunne ha forklart det, ble skutt av Longs ellers langsomme livvakt.[23]

Den politiske virkning var tydelig. Roosevelts gjenvalg var sikret. Den sedvanlige forklaring om «en galning» ble innarbeidet i den offentlige bevissthet, og forskjellige motiver, som ikke omfattet sinnssykdom, ble også foreslått. Det ble ikke foretatt noen offentlig etterforskning. Dette i likhet med andre politiske drap i de siste hundre år der undersøkelser har blitt erklært som unødvendige, eller har blitt nektet, om nødvendig avbrutt. De etterforskninger som ble foretatt (som for eksempel i tilfellene president Lincoln, erkehertug Franz Ferdinand og kong Alexander av Jugoslavia) har aldri støttet teorien (som alltid framsettes) om at det dreide seg om en enslig «galning», men har påvist grundig organisering med mektig støtte. Fjernelsen av Long avgjorde mønsteret for begivenheter i et helt tiår, så begivenheten var derfor like betydningsfull som mordet på mer høyt plasserte personer.

Roosevelt ble gjenvalgt i 1936. Hans tildelte oppgave var tydeligvis på nytt å involvere sitt land i Houses og Wilsons «utenlandske forviklinger», og i likhet med Wilson lovte han ved valg etter valg å holde landet utenfor disse. I mellomtiden vokste oppstandelsen over Hitler, og som jeg har vist, ble hans forfølgelse av mennesker diskret omdannet til en «forfølgelse av jøder». Roosevelt framsatte *offentlige,* om enn kryptiske uttalelser, som for de innvidde

[23] Long hadde forutsagt mordet på seg selv i juli, idet han i Senatet fortalte at fiender hadde planlagt hans død med «én mann, én pistol og én kule» som middelet. Han sa at en diktograf som hadde vært gjemt i et hotellværelse i New Orleans, hvor hans «fiender» hadde holdt møte, hadde tatt opp denne samtalen. En samtidig forfatter, Hodding Carter, som hevder å ha vært til stede under møtet, sier: «Planleggingen» var begrenset til slike håpefulle bemerkninger, som: «Jeg ville ønske at en eller annen ville drepe den ...»

betydde at han påtok seg å involvere sitt land i krig og primært å føre den av de grunner som ble gitt ham av hans palassvakt. Wilson kom med sin offentlige uttalelse, som inneholdt en trussel mot Russland, i desember 1911, omkring tre år før Første Verdenskrig. Roosevelt kom med sin, den inneholdt en trussel mot Tyskland, i oktober 1937, omkring to år før Andre Verdenskrig. De to uttalelsene er underforstått identiske gjennom at de identifiserer den amerikanske sak med den jødiske sak, som denne feilrepresenteres av sionistene. Roosevelt sa (5. oktober 1937): «La ikke noen innbille seg at Amerika vil unnslippe ... at denne vestlige halvkule ikke vil bli *angrepet* ... *Når en epidemi av fysisk sykdom* begynner å spre seg, godkjenner samfunnet – *og deltar i – en karantene av pasienter* for å beskytte samfunnets helbred imot en spredning av katastrofen.»

Presidentens tale-forfattere var ved denne anledning ikke kryptiske nok. Antydningen til «å delta i en karantene» ble også av offentligheten forstått som en trussel om krig. Dette skapte et sånt oppstyr at Roosevelt ble tvunget til, helt fram til øyeblikket fire år seinere, da Amerika reint faktisk ble dratt inn i krigen, å love «igjen og igjen og igjen», at «deres sønner ikke ville bli sendt ut i noen utenlandsk krig». (I oktober 1937 visste han med sikkerhet at krigen ville komme på slutten av 1939. På dette selvsamme tidspunkt hadde jeg fra Wien informert *The Times* om at Hitler og Göring hadde sagt dette, og den amerikanske president kan ikke ha vært mindre nøyaktig underrettet.)

I 1937 hadde forfalskningen av nyhetsbildet fra Tyskland, som beskrevet i forrige kapittel, stått på i fire år. Jeg påviste flere tilfeller og vil her anføre enda ett. Rabbiner Stephen Wise forteller at American Jewish Committee straks etter at Hitler kom til makten, startet «boikott Tyskland-bevegelsene» på bakgrunn av «telegrammeldinger» fra Tyskland om at *«en lands-omfattende pogrom»* mot jøder var «ble planlagt».[24] Han nevner deretter litt henkastet at den «annonserte» pogrom «ikke ble til noe», men at boikotten gjorde.[25]

Med begynnelse i denne imaginære pogrom i Berlin, dannet propagandakampanjen i Amerika det fundament som Roosevelt bygde sin «karantene-tale» på. Sionistene omkring presidenten var i virkeligheten overhodet ikke bekymret for jøders lidelser. Tvert imot var lidelsene nødvendige for deres politikk i Amerika og for deres hele forehavende, og de fryktet lindring av dem. Gjennom dette videreførte de politikken hos de talmudiske revolusjonære i tsarens Russland, som fortsatt gikk til den ytterlighet å myrde for å forhindre jødenes frigjørelse, som det er blitt vist.

---

[24] Nazistene har alltid påstått at deres endags boikott av jødene den 1. april 1933 var som svar på denne provokasjonen fra New York, og rabbiner Wises bok fra 1949 bekrefter denne forklaring.

[25] Ordet «pogrom», en ... «(et russisk uttrykk som betyr «utryddelse, ødeleggelse») spiller en ganske spesiell rolle i denne propagandaen. Det blir brukt om enhver form for tumult som jøder er involverte i, og er gjennom suggesjon blitt gitt denne spesifikke, om enn forkjærte betydning, slik at en uoppmerksom leser risikerer å tro at det er tale om en trykkfeil hvis han leser om «en pogrom på russere» (eller på arabere). Dr. Weizmann sier at «det var aldri noen pogromer», nær hans russiske barndomshjem, men han bruker uttrykket uopphørlig, idet han forklarer at «det er ikke nødvendig å leve blant pogromer for å vite at den ikke-jødiske verden er forgiftet». I et tilfelle, der han ville oppildne en britisk militærguvernør i Palestina til å ta barske skritt imot araberne, sa Weizmann at han hadde hatt en del erfaring med den stemning som går forut for pogromer, tross hans egen tidligere uttalelse om at han ingen erfaring hadde med pogromer. Han beskriver noen opptøyer, der fem eller seks jøder ble skadet, som en pogrom, og begivenhetene i 1938, der 69 engelskmenn, 92 jøder og 1500 arabere ble drept, som «arabisk terrorisme». En ansett britisk offiser, Sir Adrian Carton de Wiart, V.C., som levde i Polen i tiden mellom de to verdenskrigene, sier at «det jødiske problem syntes uforståelig ... Det gikk rykter om at pogromer fant sted, men det var ingen synlige beviser på massakren av tusenvis av jøder».

Rabbiner Wise forteller således at han og hans sionistkolleger ikke ble avskrekket av inntrengende protester og bønner fra jødene i Tyskland om å stanse boikotten. Muligheten av et forlik mellom Hitler og jødene i Tyskland skremte dem i den grad, og rabbiner Wise fortalte dem om sine «to ting, han fryktet» i denne forbindelse:

«... at våre jødiske brødre i Tyskland kunne overtales eller tvinges til å akseptere en fredsavtale eller pakt, *som kunne gi en eller annen mindre forbedring eller lindring av deres trengsler* ... At naziregimet kunne finne på å endre de onde virkninger av sitt styre *med en slik formildende behandling av jødene at det ville avvæpne den verdensomspennende jødiske protest*» (han beskriver nummer-to-mulighet som den farligste av de to).

De *fryktet* med andre ord at forfølgelsen skulle bryte sammen; ordene er svært nøyaktige. Rabbiner Wise, som satt i New York, foretrakk at jødene i Tyskland skulle lide, heller enn at dette skulle skje: «å dø for nazismens hånd er grusomt; *å overleve ved dens nåde ville være ti tusen ganger verre*. Vi vil overleve nazismen med mindre vi begår den synd som aldri kan sones, å tuskhandle eller forhandle med den *for å redde noen jøders sikkerhet* på bekostning av alle jøders skam» (1936). Brandeis, som satt i Washington, var likeså besluttsom når det gjaldt martyrium i Tyskland: «Et hvilket som helst arrangement som resulterer i å skape et marked i utlandet for tyske varer, styrker Hitler ... Å lette Hitlers økonomiske problemer på denne måte, *for gjennom utvandring å redde noen av Tysklands jøder*, ville være ... elendig statsmannskunst.»[26]

For sionistene i Amerika ble den spøkelsesaktige fare for en forsoning mellom Hitler og jødene mest akutt i 1938. General Smuts sendte på det tidspunkt sin forsvarsminister, Oswald Pirow, til Tyskland for å myke opp i spenningene i det jødiske spørsmål, hvis han kunne. Den britiske statsminister, Neville Chamberlain, bød forsøket velkomment. Han fortalte Pirow at presset fra det internasjonale jødesamfunn var en av de største forhindringer for en anglo-germansk forståelse, og sa at han ville bli støttet i å motstå dette press (Leon Pinskers «uimotståelige press»), dersom Hitler kunne bli snudd til å moderere sitt dårlige humør.

Pirow dro så til Tyskland. Han sier at han satte fram et konkret forslag, at Hitler svarte imøtekommende, og at en overenskomst var i sikte.

På nøyaktig dette tidspunkt grep skjebnen enda en gang inn, slik det var skjedd i tilfellene Huey Long, Grev Stolypin, Tsar Alexander II og andre. Når som helst det oppsto en mulighet for å skape fred, grep skjebnen inn. En ung jøde skjøt en tysk diplomat, von Rath, i Paris. Oppstand i Tyskland fulgte, synagoger ble brent og Pirows misjon endte brått. Det ble ikke foretatt noen etterforskning av mordet eller av noen organisasjon som kunne tenkes å stå bak

[26] Rent faktisk var disse sionistene helt parate til å «handle med nazistene» og lage økonomiske avtaler med dem, når det passet i dem. Sju år seinere, da Andre Verdenskrig var på sitt høyeste, mottok rabbiner Stephen Wise et tilbud fra «en gruppe nazistiske funksjonærer» om å tillate jøder å reise fra Polen til Ungarn mot betaling. Begge disse landene var tysk-besatte, slik at fordelen for de involverte jøder ikke var innlysende, og Wise må ha hatt et eller annet skjult motiv (muligens forbundet med den seinere «utvandring» til Palestina) til å skulle ønske å overflytte jøder fra det besatte Polen til det besatte Ungarn i krigstid, når han så heftig hadde motsatt seg deres befrielse fra Tyskland i fredstid! Han anmodet Roosevelt om å frigi dollar til bestikkelsen. De skulle settes inn på nazistenes konto i Sveits. Presidenten svarte «straks»: «Hvorfor gjør du det ikke bare, Stephen!» Det ble deretter gitt beskjed til en annen framtredende sionist, Henry Morgenthau, i spissen for Finansdepartementet, og på tross av protester fra så vel det amerikanske som det britiske utenriksdepartement (State Department og British Foreign Office) ble pengene overført til Den Jødiske Verdenskongress' Genève-kontor, hvorfra de skulle settes inn på de nazistiske lederes konto!

det, eller hvis en slik ble innledet, produserte den aldri et opplysende resultat. Rabbiner Wise presenterer det velkjente bilde av den «unge mann, som hadde blitt halvt vanvittig» (en figur, som også fantes i Houses roman).

Roosevelt reagerte omgående: «Nyhetene fra de siste dager i Tyskland har sjokkert den offentlige mening i De Forente Stater dypt ... *Jeg selv kunne knapt tro at slike ting kunne forekomme i det tjuende århundres sivilisasjon* ... Jeg anmodet vår ambassadør i Berlin om å komme hjem for rapportering og konsultasjon.»

Ordene henviste til brenningen av synagoger (Roosevelt kommenterte ikke mordet), og den sentrale setning er påviselig usann, for Roosevelt og alle hans samtidige hadde tidligere sett hensynsløs ødeleggelse av religiøse bygninger. Sant nok hadde det ikke vært synagoger, men Roosevelt hadde «sett» hvordan kirker og katedraler hadde blitt sprengt med dynamitt i det kommunistiske Russland, og da han ble president, hadde han skyndt seg å anerkjenne den regjeringen som hadde gjort dette. Ytterligere hadde han, da han kom med sin uttalelse, nettopp sendt Hitler et telegram som hjertelig anerkjente Tsjekkoslovakias tvungne kapitulasjon, og i denne handling hadde han ikke funnet noe som var uforenlig med det tjuende århundres sivilisasjon. Det var i dette øyeblikk jeg sa opp min stilling, fordi jeg følte meg ute av stand til å fortsette i journalistyrket i en tid da usannheter kom til å beherske «nyhetene».

De Forente Stater ble rent faktisk innblandet i Andre Verdenskrig da president Roosevelt kom med disse erklæringer i 1937 og 1938, ikke den dagen Pearl Harbor ble angrepet, og det gikk en rett linje fra disse erklæringer til hans senere uttalelse den 17. juli 1942, da han implisitt lovte hevn over Tyskland kun på grunn av dets behandling av jøder. Mennene, som ga ham stikkordet til denne offentlige trussel, hadde helt fra begynnelsen heftig motsatt seg enhver lindring av jødiske lidelser i Tyskland.

Mordet på von Rath i Paris svarte til skuddet i Sarajevo, noe tiden, som virker som en framkallingsvæske, nå avslører det. I motsetning til Wilson trodde Roosevelt aldri privat på at han ville holde sitt land nøytralt. I 1938 erklærte hans veileder, Bernard Baruch: «Vi vil banke den fyren, Hitler. Han slipper ikke godt fra det» (general George C. Marshall). Med mindre det skjer en eller annen endring, og det kan fortsatt ikke anes noen, vil en amerikansk president i en eventuell Tredje Verdenskrig finne seg fastlåst av de samme bånd som hans forgjengere i 1914-1918 og 1939-1945.

Gjennom disse seks år, da forberedelsen til «den unødvendige krig» ble forberedt, betraktet jeg den stadig mørkere skueplass fra Berlin, Wien og alle de store byer som den lange natt snart skulle senke seg over: Prag og Budapest, Beograd og Bukarest, Sofia og Warszawa. Jeg vil tro at jeg ble vitne til så mye som noen andre til hvordan det ble fyrt opp i høyovnen som skulle komme til å produsere krigens stål; og se mer enn de fleste, fordi jeg ikke var begrenset til noe enkelt land eller noe parti, men fikk opplevd dem alle. Jeg kjente bravo-ropenes larm fra stormtroppenes *Stammkneipen*, det hemmelighetsfulle, bitre snakk blant deres motstandere i deres private hjem og den nervøse mumlingen blant menn på flukt, som så seg fryktsomt tilbake over skulderen. Jeg så menneskemassens ansikt, denne dinosaur uten hjerne i begge dens stemninger: den oppflammede tilstand av illusorisk håp (i Berlin) og den hulkinnede tilstand, med innsunkne øyne som forteller om håpløs desillusjon (i Moskva). Jeg møtte frykten på alle samfunnsnivåer, like fra gatefeieren til stats- eller regjeringslederen. Jeg så terroren i begge dens hovedkvarter-byer.

Jeg kjente eller møtte mange av de menn som *så ut til* å være mektige og til å gå inn for motsatte saker, men som ikke desto mindre ved deres gjerninger alle brakte «den unødvendige krig» nærmere og nærmere. Jeg talte med Hitler, Göring og Goebbels. Jeg spiste frokost ved bredden av Genèvesjøen med den butte Maxim Litvinov, en typisk figur fra Café des Exiles, og undret meg over hva han, som kjente så lite til Russland, visste om Russland, selv om han var utenriksminister for dette kommunistledede land. Jeg så Mussolini og Ramsay Macdonald, en av de britiske statsministre som lik en skygge passerte forbi gardinet i disse årene. Jeg hadde timelange samtaler med Edouard Benesh i Prags gamle slott, med østerrikske kanslere og ungarske statsministre. Jeg dro av sted for å oppleve Folkeforbundet med høye forventninger den gang (for jeg enda uerfaren), og følte meg frastøtt av den måten dets forhandlinger foregikk på, for de var uten verdighet, av den lobbyisme og stemmeverving som foregikk bak kulissene og av den massen av snyltere og intrigemakere som omringet det. Jeg tror ikke det ville kunne finnes mange entusiaster for De Forente Nasjoner blant dem som hadde kjent Folkeforbundet. Jeg dro til Moskva som medlem av den journalistiske bodyguard for en oppadstigende ung minister ved navn Anthony Eden, og så der et regime som var en tro kopi av det nasjonalsosialistiske Tyskland i enhver forstand, bortsett fra jødenes status. For det forekom meg at de dominerte i den sovjetiske stats nøkkelstillinger.

Det var alt sammen en virvlende forvirring med én tydelig kjensgjerning i sentrum: at Hitler ville starte krig, med mindre han ble forhindret, og at denne krigen var ved å starte, fordi han ikke ville bli forhindret. Det var enda en britisk statsminister, Stanley Baldwin (en kilde til sorg blant nyhetskorrespondentene i Tyskland), som tilbakeholdt Hitlers krigerske hensikter fra sine landsmenn, fordi, som han seinere sa, han ville ha «tapt valget» hvis han hadde fortalt det. Hvis hans etterfølger, Neville Chamberlain, trodde at han gjennom å fortsette sin politikk med oppmuntring av Hitler kunne «styre» denne til å rette sin krig imot Sovjet (jeg har ikke noen bevis på dette, men det kunne ha vært Chamberlains beregning), så var det i det minste *en politikk*, der det tidligere overhodet ikke hadde vært noen. Men det var en misforstått politikk, for alle kompetente observatører i Tyskland forutså at når Hitler slo til, ville han forene seg med Stalin i krigføringen, og ikke føre krig imot ham (jeg skrev dette i mine førkrigsbøker).

Da jeg hadde opplevd Hitlers første to invasjoner av Østerrike og Tsjekkoslovakia, ble jeg klar over at det siste håp om å avverge den unødvendige krigen var forsvunnet. Jeg følte at jeg levde i en gal verden, og dette forklarer tittelen *Insanity Fair* (Galskapens Marked) til boka, som jeg skrev på dette tidspunkt. Jeg kunne da utelukkende se en sinnssyk mangel på politikk. Atten år seinere kan det naturligvis ikke utelukkes, i lyset av alt som har skjedd og kommet fram, at den unødvendige krig ikke i alle leirer ble ansett for å være unødvendig.

Kapittel 38 – Det lille landet langt borte

I det glemte Palestina i tiåret 1930-1940 gikk tingene fra ille til verre, alt imens «The Chief» og *«Der Führer»* hersket i Washington og Berlin, og til sist var en britisk regjering like ved å forlate den håpløse oppgaven som var blitt prakket på den av Balfour (som døde i 1930 etter et besøk av Weizmann ved dødsleiet), da en Churchill ved inngangen til en ny krig atter viet sitt land til den. Slik gikk det britiske folk, som regnet med at de kunne ha noe utestående med Hitler, enda en gang i krig under forseglede ordrer, blant andre den, som uten at de ante det, hadde brakt dem nær nederlaget i 1918.

Flere britiske regjeringer etter hverandre befant seg i denne affæren i den selvsamme rolle som klovnen, som ikke kan slippe fri fra fluepapiret. Hver gang de trodde de var sluppet unna problemet, brakte Weizmann det fram på nytt. I Palestina kunne administratorene og soldatene, som «Mandatet» hadde blitt lesset på, ikke utføre deres plikt. Araberne gjorde hardnakket opprør. Sionistene i London plaget regjeringen der om å anvende makt overfor araberne. Hvis mennene på stedet forsøkte å handle upartisk mellom partene, kom det ordrer hjemmefra som motarbeidet dem.

Britisk historie er sannsynligvis blitt rettferdiggjort i samtlige tilfeller, bortsett fra dette ene. England skapte frie oversjøiske nasjoner i tomme landområder, og i beseirede land som var befolket av andre, blir den ofte erklærte (og alltid hånte) hensikt om å høyne de beseirede for deretter å forlate landet, utført. India er bare ett enkelt bevis på dette. I tilfellet Palestina ble alle regler som hittil hadde vært fulgt av England i oversjøiske territorier, brutt, og all erfaring nullstilt under det «trykk» som ble utøvet i London eller fra andre hovedsteder, hvis London noensinne skulle stritte imot.

Derfor var de britiske myndighetspersoner og tropper som ble sendt til Palestina, de uheldigste i engelsk historie (karakteristisk nok var den eneste blant dem som offentlig ble hedret etter deres avreise, en forræder). De visste hvordan man skulle administrere et ekte «protektorat». Ordet har en ærlig betydning så vel som den falske betydning. Hitler ga det i Tsjekkoslovakia. Besettelse kan med de innfødte beboeres godkjennelse eller på deres invitasjon, være en beundringsverdig ting. Jeg har reist omkring i et slikt ekte «protektorat», Basutoland. De engelske kom dit etter basutoenes anmodning, og resultatet var at Basuto overlevde som en fri nasjon, der innbyggerne ellers ville ha blitt gjort til slaver under sterkere naboer. Deres lodd og framtid i dag er bedre enn hva som kunne ha skjedd på andre måter, og de vet dette, slik at noen få dusin hvite administratorer regjerer 660.000 basutoer under gjensidig respekt.

I Palestina ble britene for første gang i deres lands historie tvunget til å undertrykke det folket de var kommet for å «beskytte», og til å beskytte andre, som i virkeligheten var invasjonstropper fra Russland. Korrupsjonen av «den sivile makt» i England fra Balfours tid medvirket til dette resultat. Den viktigste grunnsetning i vestlig forfatningslære er at «den sivile makt» alltid må stå over den militære, slik at militaristiske regimer ikke kan oppstå. Men hvis den sivile makt føyer en hemmelig tredje part, som har militære mål, blir den i virkeligheten *underlagt* militærmakt, om enn ikke dens egne innfødte generaler.

På den måten blir denne viktigste grunnsetning stilt på hodet, fordi en nasjons væpnede styrker da kan bli stilt til rådighet for interesser som er fremmede og ødeleggende for dens egne. Dette skjedde i Palestina.

Undertrykkelsen av de innfødte arabere som «opprørere» hjalp ikke sionismen i *Palestina*. Ved begynnelsen av tiåret 1930-1940 styrket Hitlers oppstigning dens posisjon i Londons og Washingtons korridorer, men denne forbedring ble oppveid av den ytterligere forverring som skjedde i selve Palestina, etter hvert som årtiet skred fram. I den siste del av denne perioden utvidet Weizmann, som fra 1904 til 1919 hadde konsentrert sine anstrengelser om den engelske regjering, sine aktiviteter til to nye steder. Hans reiserute omfattet «Jerusalem, London og New York», og han håndterte britiske statsministre som en sirkusartist.

Hans neste offer skulle bli Ramsay MacDonald, som etter å ha blitt forlatt av sine sosialistkolleger ble statsminister i spissen for en koalisjonsregjering bestående av samtlige andre partier. Unge Jimmy MacDonald fra Lossiemouth, Skottlands fattige knekt som hadde klart seg godt, var nå blitt til hr. Ramsay MacDonald med det grå, storbølgete hår. Han gjorde sin sønn, Malcolm MacDonald til viseminister for koloniene, og dermed forlot begge MacDonalds sosialismens glade snakke-drømmeland for å gå inn i den kalde, harde verden, der «uimotståelig trykk» hersket. MacDonald satte seg igjen fore å stanse det endeløse slagsmål og opprør i Palestina, som på dette tidspunkt hadde krevd mange britiske liv, og han annonserte ganske snart at hans regjering ville suspendere sionistisk innvandring, regulere sionistisk jordoppkjøp og straffe anstiftelse av uro *«uansett hvilken leir den kom fra»*.

MacDonald ble straks utsatt for voldsomme angrep og begynte å få det forvillede utseende som han ble berømt for (og som jeg la merke til da jeg møtte ham i 1935). Han tok imot besøk av Weizmann og tre av hans sionistkolleger og ble beskyldt for å «omgås meget overfladisk» med «de *moralske implikasjoner* av løfter som var gitt til jødene» (dr. Weizmann). Ledende politikere i hans eget land, i Amerika og i Sør-Afrika begynte en rasende kampanje mot ham. Truet for andre gang, utnevnte han en spesiell ministerkomité, som enda en gang skulle overveie på nytt den så ofte overveide «palestinapolitikk». En sosialistisk minister, Arthur Henderson, var formann, og Malcolm MacDonald var dens sekretær. Weizmann og seks førende sionister dannet «komiteen». Araberne var som vanlig ikke representert.

Weizmann angrep kraftig forpliktelsen til å straffe anstiftelser av uro *«uansett hvor de kom fra»*. Uro, vold og massakrer, sa han, kom *kun* fra de innfødte arabere. MacDonald overga seg i et brev til Weizmann, på basis av hvilket den sionistiske innvandringen til Palestina i 1934 og 1935 oversteg alle tidligere mengder. Etter å ha ordnet MacDonald, tok Weizmann den helt store tur. Mens Andre Verdenskrig nærmet seg, dukket han opp overalt, i Sør-Afrika, Tyrkia, Frankrike, Italia, Belgia og andre land. I Frankrike møtte han «alle statsministre fra mellom-krigsårene» og fant Monsieur Léon Blum, en religionsfelle, spesielt sympatisk. Monsieur Aristide Briand, utenriksministeren, var også velvillig innstilt, «om enn litt vag med hensyn til hva som gikk for seg» (Weizmann omtaler ofte de vestlige politikere som lystret hans vilje i slike vendinger). Han traff Mussolini tre ganger. Weizmann snakket til fornemme forsamlinger om Hitlers misgjerninger, og fortalte dem at på grunn av disse var det «den siviliserte verdens ansvar» å jage palestinske arabere ut (han formulerte det mindre direkte).

Ikke desto mindre var sionismen på slutten av 1930-årene ved å gå i oppløsning igjen. Hadde det ikke vært for Andre Verdenskrig ville den ha forsvunnet i glemselen som et arabisk «Jameson Raid», som var blitt foretatt i ansvarsløshet og endt i vanære.

I 1936 ble den arabiske oppstanden enda mer voldelig. På det tidspunkt hadde britiske regjeringer i fjorten år etter hverandre, og på sionistisk krav, nektet araberne å avholde valg. Med tiden hadde Weizmanns argument om at hans avvisning av dette var «demokratiets» sanne kjerne, mistet sin tiltrekningskraft, og den britiske regjering befant seg i et stadig vanskeligere dilemma. Stanley Baldwin søkte (etter å ha blitt MacDonalds etterfølger) tilflukt i den gamle «venteskuff»-metoden. Han sendte enda en undersøkelseskommisjon (den femte?) til Palestina, og da man nådde dette punkt, hadde saken blitt en ren farse.

MacDonald hadde blitt presset av Weizmann og hans livvakt til å sløyfe en «palestina-politikk», som hadde blitt utropt i full forståelses med hans ansvarlige rådgivere. Nå, når Baldwin sendte en kommisjon for å finne ut om en alternativ politikk, ble han mottatt av Weizmann! Med stor smidighet hoppet han fra London til Jerusalem og tilbake igjen og fortalte den britisk regjering i London hva den skulle gjøre, fortalte dens kommisjon i Palestina hva den skulle rapportere, og så igjen den britiske regjering i London, hva den skulle gjøre med rapporten når den kom. (I pausene besøkte han New York for å arrangere mer «trykk» fra den kanten.)

Denne Peel-kommisjonen mottok fra et eller annet sted et forslag om at det evige dilemma kanskje kunne løses ved at han delte opp Palestina, og konsulterte omgående Weizmann. Inntil dette øyeblikk hadde man opprettholdt et påskudd gjennom alle år, at sionistene ikke gjorde krav på en jødisk stat, kun et «nasjonalt hjem». Weizmann visste at dersom en britisk regjering først kunne bli overtalt til å støtte en «deling», ville den til slutt bli forpliktet til å støtte en separat jødisk *stat*.

Hans asiatiske mesterskap i forhandlingens kunst vekker beundring. Ved å holde seg til Det Gamle Testamentet fastslo han overveldende klart *ideen* om delingen uten å sette seg fast på noen grenser. Han sa at han muligens kunne gi seg med hensyn til det faktiske landområde som skulle tas til hans sionister, ettersom Jehova ikke hadde angitt presise grenser i sine åpenbaringer til levittene. Dette trekket aksepterte tilbudet om territorium, mens det lot hele spørsmålet om grenser ligge åpent, slik at selv «deling» helt tydelig ikke kunne bli noen løsning. De ordene Weizmann valgte til å understøtte deling er av interesse i lyset av senere hendelser: «Araberne er redde for at vi vil komme til å oppsluke hele Palestina. Vi kan si rett ut hva vi vil om *bevarelse av deres rettigheter*, de er dominert og frykt og vil ikke lytte til fornuft. En jødisk stat med avgjorte grenser med internasjonal garanti, ville være noe endelig. Overskridelse av disse grensene ville være *en krigshandling, som jødene ikke ville begå, ikke bare på grunn av dens moralske implikasjoner, men fordi den ville hisse opp hele verden mot dem*.»

Peel-kommisjonen anbefalte deling og uttalte at «Mandatet» ikke kunne fungere. Hadde den britiske regjering fulgt denne rapport og trukket seg ut av Palestina, kunne menneske-heten kanskje ha blitt spart for mye, men innen to år hadde gått, viklet Andre Verdenskrig den inn i det uløselige problemet igjen.

Mens krigen nærmet seg, fortsatte Weizmann å beleire de vestlige politikere med argumentet om at «det jødiske nasjonale hjem ville spille en svært betydelig rolle i den del av verden som demokratienes eneste pålitelige allierte». Med dette mente han at det sionistiske kravet om våpen til å innta Palestina med makt, som var nær å skje, på denne måten ville bli presentert for Vestens menneskemasser gjennom politikerne og pressen. I 1938 foreslo han til den britiske koloniminister, Ormsby-Gore, at sionistene skulle ha lov til å danne en styrke

på rundt 40.000 mann. Dette forutsatte at den unødvendige krigen ville komme i gang (en forventning som alle de ledende menn bak kulissene synes å dele), og Weizmann gjorde alt han kunne for å sikre dette, idet han brukte jødenes sak som sitt eneste argument. Etter mordet på von Roth og de antijødiske opptøyene i Tyskland, fortalte han Anthony Eden:

«Hvis en regjering får lov til å tilintetgjøre et helt samfunn, som ikke har begått noen forbrytelse ... betyr det starten på anarki og ødeleggelsen av grunnlaget for sivilisasjonen. De makter som kun ser på mens dette skjer, uten å ta noen forholdsregler for å forhindre forbrytelsen, vil en dag bli hardt straffet.»

Hitlers forfølgelse av *mennesker* ble ignorert i disse private, skjebnesvangre samtaler i politiske venterom. *Utelukkende* et enkelt «samfunns» lidelser ble trukket fram som grunnlag for krig. Sionistene var, slik begivenhetene har demonstrert, mer enn noen gang besluttet på å tilintetgjøre «et helt samfunn som ikke har begått noen forbrytelse» (nemlig Palestinas arabere, som ikke kjente til Hitler), og de våpnene som sionistene krevde, ble anvendt til dette formål. Interessant nok framsatte Weizmann sitt argument ut fra den *kristne* trosbekjennelse. I dennes lære er det i seg selv en forbrytelse som vil bringe en «hard straff», å tilintetgjøre et samfunn som ikke har begått noen forbrytelse. Under den levittiske lov derimot, som var den Weizmann påkalte i forbindelse med sitt krav på Palestina, er det den øverste «lovregel og guddommelige befaling» som skal belønnes med makt og rikdom, ikke straffes.

I de siste tolv måneder før Andre Verdenskrig anvendte de hemmelige maktutøverne deres maksimale anstrengelser for å oppnå kontroll over menn og begivenheter. Roosevelt var «forpliktet», men kunne først brukes på et seinere stadium. I England måtte Baldwin, godseieren og fabrikanten fra Worchestershire, overlate plass til Neville Chamberlain, forretningsmannen fra Birmingham, som viste seg å være et viktig hinder for anvendelsen av «uimotståelig trykk» bak kulissene.

Chamberlains navn er forbundet med den avsluttende, fatale handlingen som gikk ut på å oppmuntre Hitler: oppgivelsen av, og den tvungne overgivelsen av Tsjekkoslovakia i München. I noen få uker trodde de offentlige masser at de hadde reddet freden gjennom denne handlingen, og i det øyeblikket i Budapest og Prag forsto jeg for første gang hva Thomas Jefferson hadde ment da han sa: «Jeg ser virkelig med medfølelse på den store mengden av mine medborgere som lever og dør i troen på at de, når de kun leser aviser, har lært noe om det som skjer i verden i deres tid.»

Ikke desto mindre har Chamberlain muligens regnet med at han var tvunget til å gjøre hva han gjorde på grunn av den britiske svakhet og uforberedte tilstand som hans forgjenger, Baldwin, hadde tillatt. Jeg mener at han regnet feil, dersom dette var hans tanke. Selv på dette seine tidspunkt ville fasthet ha reddet saken, fordi de tyske generaler var klare til å styrte Hitler. Men han kan ha vært ærlig overbevist om at han ikke kunne handle annerledes. Der hvor han feilet utilgivelig, var ved å framstille handlingen i München som å være *moralsk* riktig, og ved å støtte sin påstand med hentydninger til «et lite land langt borte, som vi ikke har noe å gjøre med» eller tilsvarende ord.

I det minste var han konsekvent i denne siste innstilling. Han ønsket å vikle England ut av dets infiltrering i det annet land langt borte, hvor det kun hadde funnet vanskeligheter som hadde blitt testamentert til det av Balfour. Det han gjorde skaffet ham bittert fiendskap fra de som var mektige bak de politiske kulisser, og etter min mening kan den virkelige årsak til at han ble veltet, godt være den samme som førte til at Asquith ble veltet i 1916.

Året 1938, da ordet «deling» ble hørt, var det blodigste år i Palestina inntil da; 1500 arabere ble drept. Peel-kommisjonen hadde anbefalt deling, men kunne ikke forslå hvordan den skulle gjennomføres. Enda en undersøkelseskommisjon ble sendt ut, denne gang på jakt etter en måte å dele barnet på uten å slå det i hjel. Denne Woodhead-kommisjonen rapporterte i oktober 1938 at den ikke kunne finne en praktisk plan. I november ble von Rath-mordet og de antijødiske opptøyene som fulgte, brukt av sionistene til å intensivere deres provokasjoner av araberne i Palestina.

Chamberlain gjorde da noe ekstraordinært etter den målestokk som gjaldt. Han sammenkalte en Palestina-konferanse i London, hvor *araberne* (for første gang siden Fredskonferansen i 1919) var representert. Fra denne konferansen framkom Hviteboka (White Paper) av mars 1939, hvoretter den engelske regjering påtok seg *«etableringen av en uavhengig, palestinsk stat innen ti år»* og *«avslutningen av Mandatet»*. I denne staten skulle de innfødte arabere og innvandrede sionister *dele* regjeringsmakten på en slik måte at *hvert* av samfunnene fikk deres viktigste interesser sikret. Jødisk innvandring skulle innskrenkes til 75.000 årlig i fem år, og de ugjenkallelige oppkjøp av jord skulle begrenses.

Denne planen ville, dersom den hadde blitt gjennomført, ha betydd fred i Palestina langt om lenge, men ikke noen separat jødisk stat. På dette tidspunkt dukket Winston Churchills person opp i spissen av britiske affærer. Han hadde gjennom ti år vært på et politisk lavpunkt, og den som i framtida søker kunnskap ... kunne ha interesse av å vite hva de samtidige allerede hadde glemt: at han i denne periode var en særdeles upopulær mann, ikke på grunn av noen spesifikke gjerninger eller kvalitet, men fordi han alltid ble gitt «dårlig presse», som er det sterkeste våpen i hendene på dem som kontrollerer politiske karrierer. Denne organiserte fiendtlighet ble spesielt tydelig under abdikasjonskrisen i 1937, hvor hans bønnfallelser om mer tid ble møtt med langt flere bitre angrep enn de fortjente, og han ble huiet til taushet i Underhuset. Hans biografer beskriver ham som lidende av depresjon i disse årene, og som en som regnet seg for «ferdig» i politikk. Hans følelser i denne retning viser seg i hans egne utgitte ord (skrevet privat) til Bernard Baruch tidlig i 1939: «Krigen kommer snart. Vi vil være med i den, og dere vil være med. Du kan *kjøre showet* over der, men *jeg vil være på sidelinjen over her*».

Kort tid etter at han hadde skrevet dette, snudde Churchills politiske lykke seg plutselig til det bedre, og som tilfellet var med Lloyd George i 1919, ser hans innstilling til sionismen ut til å ha hatt mye med dette å gjøre dersom man skal dømme etter det som er utgitt. Churchills historie i denne saken antyder at han, dette produkt av Blenheim og Brooklyn, er noe av «en gåte gjemt i et mysterium, pakket inn av en allegori», for å benytte de ord han selv anvendte om den kommunistiske stat i 1939. I 1906 var han, slik det er vist, blant de første av de politikere som støttet sionismen under deres valgtaler, slik at en sionistisk taler sa at enhver jøde som stemte imot ham, var en forræder. Da han under Første Verdenskrig var i regjeringen, tok han ikke mye del i den saken, og Weizmann nevner ham kun en enkelt gang i denne perioden, og da ikke som en «venn». Deretter fornærmet han som kolonimester i 1922 Sion med sin Hvitebok, som Weizmann kalte «et alvorlig kutt i Balfour-erklæringen». Den foreslo «et lovgivende Råd *med en majoritet av valgte medlemmer*» for Palestina, og dette ville ikke alene ha betydd de avholdelser av valg som Weizmann forbød, men også ha tillatt de innfødte arabere i Palestina å regjere deres eget land!

Slik er Churchills ti år i den politiske villmark, 1929-1939, samtidig de år hvor han var i unåde hos sionistene, og Weizmanns beretning nevner ham ikke på noe tidspunkt før umiddelbart før Andre Verdenskrig, da han plutselig «oppdages» i fortellingen (som skuespillforfattere pleier å uttrykke det) som en i aller høyeste grad iherdig forkjemper for sionismen. Dette er så mye mer merkelig, ettersom Churchill så sent som den 20. oktober 1938 stadig snakket som forfatteren av Hviteboka av 1922: «Vi burde ... gi araberne en høytidelig forsikring ... om, at den årlige kvote av jødiske innvandrere ikke ville overstige et bestemt antall i en periode på minst ti år.» Straks etter dette dukker han opp i Weizmanns fortelling som en mann som underforstått og *privat* er innstilt på å støtte en sionistisk innvandring av millioner.

Ganske plutselig beretter Weizmann at han i 1939 «traff Winston Churchill» (som var blitt ignorert i hans fortelling gjennom sytten år) «og han fortalte meg at han ville ta del i debatten og *selvfølgelig tale imot den foreslåtte Hvitebok*». Leseren blir overlatt til seg selv for å gjette på hvorfor Churchill «selvfølgelig» skulle gi seg i kast med å tale imot et dokument som i dets understrekning av å yte araberne rettferdighet var i overensstemmelse med hans egen Hvitebok fra 1922 og med hans taler de etterfølgende sytten år.

På dagen for denne debatt ble Weizmann invitert til frokost med Churchill, «som leste sin tale opp for oss» og spurte om Weizmann hadde noen forslag til endringer. Lesere vil huske at redaktørene av *The Times* og *Manchester Guardian* skrev lederartikler om sionisme etter først å ha rådført seg med sjefen for den omhandlede part. Nå nærmet Churchill seg en debatt om et framtredende emne i utenrikspolitikken på samme måte. Han var berømt for kvaliteten av sine taler, og ble det i Amerika på grunn av det merkelige forhold (noe det ble ansett for der) at han selv skrev dem. Under de forhold som nettopp har blitt beskrevet av Weizmann, forekommer spørsmålet om hvem det var som faktisk førte pennen, å være av mindre betydning.

Ved denne anledning var Churchills «forsvar» (Weizmann) forgjeves. Den store debatten endte med seier for Chamberlain og hans Hvitebok med stemmene 268 mot 179. Det var et stort flertall, men mange politikere hadde allerede fornemmet hvilken vei vinden ville blåse, og deres evne til å justere seilene viste seg ved det ualminnelige store antall som unnlot å stemme: 110. Dette ga Chamberlain den første advarsel om metoden med frafall innenfor hans eget parti, som skulle bli den måten han ble veltet på. Debatten viste en annen interessant ting, nemlig at opposisjonspartiet nå hadde nådd fram til å anse sionismen for å være et av partiets viktigste politiske prinsipper, og i virkeligheten den ultimate måte hvor en mann kunne vise om han var «sosialist» eller ikke! Det framvoksende sosialistpartiet hadde for lenge siden glemt den arbeidende manns problemer, de undertryktes lidelser, «underhundens» triste skjebne. Det var fanget inn av internasjonale intriger, og ønsket om å være på «overhundens» parti. Derfor hendte det at Herbert Morrison, en sosialistleder, pekte anklagende på Malcolm MacDonald (hvis kontor var tett identifisert med Hviteboka) og gråt over kjetteriet hos en mann som «en gang hadde vært sosialist». Sosialisme betydde nå også å drive palestinerne ut av Palestina, og fagforeningsspissene med deres gave-gullur interesserte seg ikke for hvor fattige eller undertrykte disse fjernt boende mennesker var.

Andre Verdenskrig brøt ut kort tid etter utsendelsen av Hviteboka og debatten. Straks ble all tanke om å «skape et uavhengig Palestina» og «avslutte Mandatet» skrinlagt så lenge krigen varte (og ved dens avslutning ble et ganske annerledes bilde avslørt). Ved krigens

begynnelse var Roosevelt i Amerika «offentlig og privat forpliktet» til å støtte sionismen (Harry Hopkin).

I England var Chamberlain et hinder, men han var på vei ut. Churchill var på vei inn. Folket ville ha ham, for han var «mannen som hadde hatt rett» med hensyn til Hitler og krigen. De kjente ikke noe til hans samtaler med Weizmann og hvilke virkninger de kunne skape.

Kapittel 39 – Bevæpningen av Sion

Gjennom seks år hadde kjempende masser bølget fram og tilbake over tre kontinenter, og ved slutten var de som hadde trodd at de var vinnerne, enda lengre fra Den Hellige Gral enn ved starten. Ved vinner-politikernes toppmøter galte hanen for andre gang. Tre årtier tilbake hadde president Wilson forsøkt å rope opp om at «årsakene og målene er uklare ... målsetningene for statsmennene på begge sider er stort sett de samme», og sluttresultatet ga ham rett. De tyske ledere hadde da besluttet å «anstifte» og House å «støtte» verdens-revolusjonen. Sionistene beholdt deres hovedkvarter i Berlin like lenge som de trodde at et seierrikt Tyskland kunne tenkes å skape «det jødiske hjemland» i Palestina og flyttet dem først da de mente at seieren ville tilfalle Vesten.

Andre Verdenskrig beviste igjen riktigheten i Wilsons kvalte rop. Den kunne overhodet ikke ha blitt startet uten at verdensrevolusjonen hadde vært innforstått med den nye «galning i Berlin», og de folkene som deretter ble løpt overende, kunne ikke merke forskjell på den kommunistiske og den nazistiske undertrykkelse. Da de så vendte seg mot hverandre, begynte Hopkins (i Houses rolle) å «støtte» verdensrevolusjonen igjen, slik at seieren ikke kunne medføre noen «befrielse». Hitler ønsket å utskille jødene igjen. Brandeis forordnet på samme måte og på keiserlig vis at «ingen jøde måtte bo i Tyskland». Churchill ønsket at «tre eller fire millioner jøder» skulle overføres til Palestina. Den kommunistiske stat, som var erklært antisionistisk, leverte den første sending av dem.

Da røyken fra slagmarken lettet var bare tre mål, ingen av dem avslørt fra starten, blitt nådd: Verdensrevolusjonen var med vestlige våpen og støtte trengt fram til midten av Europa; sionismen hadde blitt bevæpnet for å etablere seg i Palestina med makt; «Verdens-regjeringen», som tydeligvis var resultatet som disse to samarbeidende kreftene var ment å produsere, hadde blitt plantet på nytt, denne gangen i New York. Krigen bak krigen var den sanne krig. Den ble utkjempet med formål om å lede våpen, mennesker og rikdom fra Vesten over i disse formålene. Gjennom krigens lettende tåke sås klart konturene av den store «plan», som for første gang var blitt avslørt av Weishaupts papirer og igjen avslørt av Protokollene.

Da krigen startet, var hensikten om å forlate det umulige «Mandat» og trekke seg ut av Palestina, etter først å ha sikret den rettferdige representasjon av alle parter der, den offisielle britiske politikk som var godkjent av parlamentet. Sionistene så at de ikke kunne bringe noen britisk regjering til innenfor overskuelig framtid å utføre det endelige mord: å jage araberne ut av deres eget Palestina med våpen. De gikk i gang med å skaffe våpen til seg selv under dekke av krigen.

Krigen var knapt begynt før Weizmann dukket opp i Churchills kontor. Ukjent av den store offentlighet hadde denne bemerkelsesverdige mann i trettitre år (fra hans første møte med Balfour) hersket over Englands og Amerikas politikere. Hans person kan ikke ha inngytt en slik ærefrykt, og derfor må de i ham ha sett representanten for en makt som kuet dem – det, som Kastein kalte «den jødiske internasjonale» og Neville Chamberlain «det internasjonale jødiske samfunn».

Churchill vendte tilbake til den øverste posisjon etter ti år som Flåteminister (First Lord of the Admiralty). Man skulle tro at han var oppslukt av krigen på havet, men Weizmann var

opptatt av andre ting. Han sa: «Etter krigen kunne vi tenke oss å bygge opp *en stat med tre eller fire millioner jøder i Palestina* ...» og fastslår så at Churchill svarte: *«Ja, bestemt. Det er jeg helt enig i.»* Tolv måneder tidligere hadde Churchill etterlyst «høytidelige forsikringer» til araberne om at den sionistiske innvandring skulle bli regulert og begrenset. Selv i dag i 1956 har Palestina kun 1.600.000 jøder, og det består en permanent krigstilstand i Arabia som følge av disses ankomst. Hvis deres antall skulle fordobles eller tredobles, ville man tydelig se inn i framtida, og sannsynligvis så Churchill dette i 1939.

Churchill hadde på dette tidspunkt ikke ansvar for Palestina. Weizmann forventet tydeligvis at Churchill snart skulle bli statsminister. Han dro nå til Amerika og forklarte sine planer for president Roosevelt og fant ham «interessert», men forsiktig (hans tredje valgkampanje var ved å skulle begynne) og vendte tilbake til England, der Churchill nå hadde etterfulgt Chamberlain på landets øverste post.

Situasjonen fra 1916 ble gjenskapt med den lille forskjell at Lloyd George ble anmodet om å omdirigere britiske *hærstyrker* til Palestina til bruk for den innledende erobring av det ettertraktede land, og gjorde dette. Churchill ble anmodet om å omdirigere *våpen* til sionistene der nede, slik at de kunne sette seg fast, og forsøkte å gjøre som det ble sagt. Ja, faktisk hadde han gjennom fem år gitt slike ordrer på det tidspunkt da han igjen møtte Weizmann, og han forteller om det i sine krigserindringer.

Han ble statsminister den 10. mai 1940, nettopp da Frankrike brøt sammen og de britiske øyer sto alene, kun forsvart av restene av deres luftvåpen og flåte. Hæren var blitt ødelagt ved Dunkerque i Frankrike. Den 23. mai ga han ordre til sin koloniminister, lord Lloyd, om at de britiske tropper i Palestina skulle trekkes ut, og «*jødene bevæpnes* til deres eget forsvar og organiseres skikkelig så hurtig det lot seg gjøre.» Han gjentok ordren den 29. mai (mens evakueringen av Dunkerque sto på) og igjen den 2. juni. Den 6. juni beklaget han seg over militær motstand mot dette, og mot slutten av juni over «vanskeligheter» med to ansvarlige ministre, spesielt lord Lloyd («som var en overbevist antisionist og pro-araber. Jeg ønsket å *bevæpne* de jødiske kolonister»).

Derfor var saken allerede ved å bli diskutert, ikke som et emne av nasjonal betydning, men som «pro» ditt og «anti» datt, noe som er agitasjonens språk. Churchill fortsatte i denne duren da han fortalte lord Lloyd at de store hærstyrkene i Palestina var «den pris vi blir nødt til å betale for den *antijødiske politikken* som det ble holdt fast ved i noen år» (det var den politikken som fulgte hans egen Hvitebok fra 1922). Hvis jødene hadde blitt skikkelig bevæpnet, sa han, ville britiske tropper ha blitt frigjort til tjeneste andre steder, «*og det var ingen fare for at jødene skulle angripe araberne*». Han nektet å la parlamentet få kjennskap til den *ansvarlige* ministers synspunkter: «Jeg kunne avgjort ikke ta del i et slikt svar som De har skrevet for meg.»

På dette tidspunkt var våpen mer verdifulle enn diamanter i England. De styrkene som hadde blitt reddet ut av Frankrike var uten våpen og helt uorganiserte. Churchill beretter at hele Storbritannia kun rådet over knapt 500 kanoner og 200 tanks av alle typer og årganger. Flere måneder senere appellerte han til og med inngående til president Roosevelt om å få 250.000 rifler til «utdannede og uniformerte menn», som ikke hadde noen. I de dager reiste jeg på kryss og tvers i landet for til sist å finne en førti år gammel pistol, som kunne fyre av enkeltskudd. Churchills oppildnende ord om å kjempe for alltid på strendene og i gatene og

aldri gi opp, fenget ikke riktig hos meg, for jeg visste at dersom en invasjon ble en kjensgjerning, var de tomme. Menn kan ikke kjempe imot tanks med bare hender. Landets ubevæpnede tilstand var svært alvorlig. Jeg ville ha blitt forvirret hvis jeg da hadde blitt klar over at Churchill på et slikt tidspunkt så vedvarende helliget seg til bevæpning av sionistene i Palestina.

Faren for invasjon var avtakende da Weizmann neste gang møtes med Churchill i august 1940. Han foreslo da at sionistene skulle danne en hær på 50.000 mann, og i september presenterte han Churchill for «et fempunkts program», der det vesentligste var «rekruttering av det høyest mulig antall jøder i Palestina til kamptjeneste.» Han sier at Churchill «aksepterte dette program».

Lord Lloyd kjempet (slik som Sir William Robertson, Edwin Montagu og mange andre under Første Verdenskrig) hardt for å avverge dette. Han ble innhentet av den utidige skjebne som rammet så mange av de menn som forsøkte å gjøre sin plikt i denne saken: Han døde i 1941, kun 62 år gammel. Imidlertid sluttet ansvarlige offiserer og soldater aldri med å forhindre «toppolitikerne» i å gjennomføre det nye avviket. Weizmann beklaget seg over at det, til tross for Churchills støtte, «skulle gå nøyaktig fire år før Den Jødiske Brigade ble dannet offisielt i september 1944», og han henfører denne forsinkelsen til den stadige motstand fra «*eksperter*» (hans ord). Churchill beklaget seg på samme måte: «Jeg ønsket å *bevæpne jødene* i Tel Aviv ... Her møtte jeg all mulig motstand» (juli 1940, like før luftangrepet på Storbritannia startet).

Weizmann tenkte tydeligvis at tiden var kommet til å underkue denne motstanden gjennom «press» fra en annen side, for i foråret 1941 dro han igjen til Amerika. På dette tidspunkt ga han (slik som under Første Verdenskrig) formelt den britiske «krigsanstrengelse» fordelen ved sin vitenskapelige viten, i dette tilfelle angående isopren. Han sier at han var «oppslukt av arbeidet», men det lyktes ham å komme fri fra det, og da han jo var Weizmann, oppsto det ingen problemer ved å krysse Atlanteren i krigstid.

Jorden var blitt gjødslet for ham i Amerika, der rabbiner Stephen Wise instruerte president Roosevelt (som han hadde instruert den for lengst avdøde president Wilson) om hans plikt overfor sionismen: «Den 13. mai fant jeg det nødvendig å sende en førstehåndsrapport fra Palestina til presidenten» (rabbinerens førstehåndsrapporter om en «rapportert pogrom» i 1933 hadde frambrakt boikotten i New York) «og skrive om de ubevæpnede jøders faretruende situasjon ... Den britiske regjering *burde påvirkes til å forstå hvor enormt sjokket vil bli og hvor stor skade det vil forårsake for den demokratiske sak*, hvis det skulle ende med et generelt slakteri som følge av en unnlatelse av å *bevæpne jødene* tilstrekkelig eller en unnlatelse av å forsterke forsvaret av Palestina med *kanoner, tanks og fly*.»

Presidenten svarte: «Jeg kan bare bringe våre dype interesser i Palestinas forsvar og vår bekymring for *forsvaret av den jødiske befolkningen der* til britenes oppmerksomhet; og etter min beste evne forsyne britene med de materielle nødvendigheter, som vil gi Palestina maksimal beskyttelse.» Forsynt med dette brevet (på samme måte som Weizmann en gang hadde vært det med en beskrivelse av et møte, nedskrevet på Utenriksdepartementets brevpapir) skulle rabbiner Stephen Wise «neste dag av sted til Washington, og følte meg etter møter med høytstående regjeringsrepresentanter mer sikker på at *britene ville bli brakt til forståelse av at det måtte være tilstrekkelig utstyr (kanoner, tanks og fly) til vårt folk i Palestina* ... og det var formentlig takket være Roosevelts inngrep at dette tiltaket om *likebehandling* nå

for en stor del hadde blitt forlatt» (denne siste hentydning dreier seg om de ansvarlige britiske administratorers insistering på at dersom våpen skulle deles ut, skulle arabere og sionister *i like store antall* bevæpnes i Palestina. Selv Churchill hadde funnet det vanskelig å motsette seg dette forslaget).

De sionistiske ledere i de forskjellige land anvendte «uimotståelig press på internasjonal politikk» i perfekt synkronisering. Hvis London var treg med å lystre, ble man «brakt til å forstå» av Washington. Hadde situasjonen vært omvendte, ville prosedyren ha vært den motsatte. Mekanismen var derfor allerede godt smurt da Weizmann ankom, og han forvisset seg snart om at «toppolitikerne» viste «virkelig sympati for våre sionistiske mål».

I Washington så vel som i London syntes han at de ansvarlige regjeringsrepresentanter var en kilde til irritasjon: «Besværlighetene begynte alltid når det kom til *ekspertene* i Utenriks-departementet.» Under «toppolitikerne» på Washington-nivået forsøkte ambassadører og høytstående embetsmenn, som med Palestina, amerikanske professorer, misjonærer og forretningsmenn, alle å holde amerikansk utenrikspolitikk utenfor dette mareritted. Den hovedansvarlige embetsmann i Washington blir av Weizmann beskrevet i samme ord, som Churchill anvendte i forhold til lord Lloyd: «Lederen av utenriksdepartementets øst-avdeling var en erklært *antisionist* og *pro-araber*.» Dette antyder den virkelige kilden til det politiske språkbruk på høyeste nivå.

Weizmann innså at Washington fra dette tidspunkt og framover ville være stedet hvorfra press på London best kunne opprettholdes, og tidlig i året 1942 flyttet han han dit. Hans frigjørelse fra det vitenskapelige arbeid som «oppslukte» ham i England, ble hurtig ordnet idet president Roosevelt oppdaget at Weizmanns tilstedeværelse i Amerika var svært nødvendig i arbeidet med problemene rundt framstilling av gummi. Den amerikanske ambassadør i London, G. Winant, luktet problemer og «rådet alvorlig Weizmann» til å «gi seg med kjemi så fullstendig og helt som mulig», når han kom til Amerika. Winant var foruroliget over konsekvensene av alle disse manipulasjoner, og bange anelser brøt ham til sist ned. Hans død, som fulgte snart etter, var av tragisk natur. Med hensyn til hans råd bemerker Weizmann at «faktisk delte jeg min tid nesten likt mellom vitenskap og sionisme», og hvis dette var tilfellet, klarte «kjemien» seg bedre enn noen som kjente Weizmann ville ha forventet.

Innen han dro av sted, «stakk han innom» Downing Street nr. 10, der han i 1942 hadde vært på «titter-bare-innom»-fot i nesten tretti år, for å si farvel til Churchills sekretær, som han forteller. Ikke så overraskende traff han Churchill, som (ifølge Weizmann) sa:

«Når krigen er over, kunne jeg tenke meg å se at Ibn Saoud blir gjort til hersker over Midtøsten, sjefenes sjef, *forutsatt at han blir enig med Dem* ... Naturligvis vil det hjelpe Dem. Hold dette fortrolig, men De kan jo snakke saken igjennom med Roosevelt når De kommer til Amerika. Det finnes ikke noe som han og jeg ikke kan klare når vi konsentrerer oss om det.» (Etter møtet lagde Weizmann et notat om denne betroelsen, og ga det til den sionistiske ledelse, dersom noe skulle skje Weizmann. Dessuten offentliggjorde han det senere i sin bok.)

Churchill tok feil hvis han forventet at Weizmann ville hjelpe til med å skape en «arabisk hersker over Midtøsten», for dette herskervesen skulle tydeligvis forbeholdes sionismen. Følgelig ga ikke engang Weizmann videre Churchills beskjed, da han hilste på Roosevelt, og snakket bare om sitt vitenskapelige arbeid. Andre steder presset han på for at «Amerika skulle ende *det maksimale antall fly og tanks til denne slagmarken*» (Afrika, hvor de ville være lettest tilgjengelige for sionistene i Palestina). På dette punkt i utviklingen startet han et nært

samarbeid med Henry Morgenthau junior, fra presidentens indre krets, som skulle vise seg av «ganske spesiell nytte» på et senere avgjørende tidspunkt.

Weizmann møtte på nytt irriterende hindringer: «Våre besværligheter var *ikke forbundet med statsmenn av første rang.* Disse hadde i hovedsak alltid forstått våre mål, og deres uttalelser til fordel for 'det jødiske *nasjonale hjem*' utgjør virkelig en hel litteratur. Det var alltid *bak kulissene og på de lavere trinn at vi støtte på en sta, underfundig og hemmelig motstand ... All informasjon som ble gitt fra Midtøsten til myndighetene i Washington, jobbet mot oss.*»

Da hadde Weizmann i bortimot førti år arbeidet «bak kulissene», underfundig og i hemmelighet. Historien kan ikke framvise et liknende tilfelle. På enda et bak-kulissene-møte med president Roosevelt ga han videre Churchills beskjed, eller snarere (ifølge hans egen beretning) en annerledes beskjed. Han sa at Churchill hadde forsikret ham om at «slutten av krigen ville varsle en endret status for 'det jødiske nasjonale hjem', og at Hviteboka fra 1939 ville forsvinne». Han beskriver dette som Churchills «plan», men det er ikke den beskjed som tidligere ble sitert, selv om den måtte ha vært uttrykk for Churchills tanker. Det som er betydningsfullt, er at Weizmann utelot Churchills viktigste forslag, nemlig å gjøre Kong Ibn Saoud til «hersker over Midtøsten ... forutsatt at han blir enig med Dem».

Weizmann sier at president Roosevelts reaksjon på Churchills plan (slik denne altså ble feilrepresentert for ham) var «fullt og helt bekreftende», hvilket på sionistisk betyr at han sa «ja» til en jødisk *stat* («en endret status for 'det jødiske nasjonale hjem'»). Presidenten nevnte så, ifølge Weizmann, navnet Ibn Saoud og viste at han var «klar over det arabiske problem». Weizmann sa da *ikke*, hvis han beretning er korrekt, at Churchill anbefalte «en enighet» med Ibn Saoud. Tvert imot: Weizmann «opprettholdt tesen om at *vi ikke kunne la saken avgjøres av arabernes enighet*».

Det var det motsatte av Churchills forutsette «enighet», og det var helt tilsiktet: Det betydde *krig* mot araberne og amerikansk støtte til en slik krig. Deretter gikk Roosevelt over til «igjen å forsikre meg om sine sympatier og om hans ønske om å løse problemet».

Det ligger et mysterium i denne reservasjonen hos president Roosevelt med hensyn til «det arabiske problem» som kunne ha fått viktige konsekvenser, hvis han ikke hadde dødd to år senere, nesten umiddelbart etter å ha *møtt* Ibn Saoud. Imidlertid var det han med forsiktighet sa og tenkte privat, ikke lengre av vital betydning i 1943, for den virkelige beslutning var tatt. Bak kulissene og under dekke av en krig i Europa var våpen på vei til sionistene, og denne hemmelige prosess skulle komme til å forme framtida. Fra dette øyeblikk hadde verken toppolitikerne eller de hardt pressede embetsmenn makten til å forhindre sionistene i å plante en tidsinnstilt bombe i Palestina, som fremdeles kan rekke å sprenges i annen halvdel av det 20 århundre.

Men foreløpig dro Weizmann i juli 1943 tilbake til London, forvisset om at «presset» fra Washington ville bli opprettholdt.

Kapittel 40 – Invasjonen av Amerika

Mens militære invasjoner og kontra-invasjoner tok til i løpet av de seks årene Andre Verdenskrig varte, og slukte all tankevirksomhet og energi hos folkemengdene som var låst sammen i kamp, foregikk det samtidig en stille invasjon som skulle komme til å skape langt mer betydningsfulle virkninger enn de væpnede. Dette var den politiske invasjonen av den amerikanske republikk, og den graden av suksess som ble oppnådd gjennom dette kom til syne i den amerikanske utenrikspolitiske utformingen ved slutten av krigen. Denne ble nemlig innrettet for å sikre at de eneste *militære* invasjoner som skulle tillates en kommende påvirkning, var de som hadde brakt revolusjonen inn i Europa og sionistene inn i Arabia. Historisk betraktet kan det, slik president Roosevelt rakk å utrette det, forstås som tre hovedresultater som alle var faretruende for hans lands framtid: Han hjalp til med å bevæpne sionistene, han bevæpnet deres revolusjon i dens Moskva-festning, og han åpnet dørene til sin egen amerikanske festning for revolusjonens agenter.

Han begynte denne prosessen allerede ved innledningen av sin presidentgjerning da han gav Sovjet diplomatisk anerkjennelse under forsikringer fra revolusjonens ambassadør, Maxim Litvinov, om at den revolusjonære stat ville holde sin nese borte fra amerikanske indre anliggender. Nå var ikke president Roosevelts rådgivere av det slaget som ville minne ham om at når reven først har fått sin nese innenfor vil den snart finne ut hvordan den også skal få resten av kroppen inn. Historien om hvordan Roosevelt støttet den revolusjonære stat med penger og våpen hører til i et senere kapittel, men dette kapittelet har til formål å berette om revolusjonens inngang i den amerikanske republikk på dennes eget landområde under hans lange presidentperiode.

Roosevelt startet med å bryte ned barrierene mot en ukontrollert immigrasjon, som Kongressen umiddelbart før hadde bestrebet seg på å bygge opp fordi den gjennom en slik så farene for at den amerikanske regjering kunne bli erobret av «en fremmed gruppe». Gjennom mange av Roosevelts forordninger ble overvåkningen av innvandring sterkt svekket. Innvandringsmyndighetene fikk forbud mot å spørre om kommunistiske forbindelser, og den særskilte klassifikasjon av jødiske innvandrere ble stanset. Dette ble understøttet av en konstant pressekampanje imot enhver form for kontroll av innvandreres lojalitet eller politiske fortid som å være «diskriminering mot de fremmedfødte».

Ingen kan si hvor mange mennesker som kom inn i USA i denne perioden. I 1952 anslo senator Pat McCarran, som var formann for senatets rettsutvalg, at det utover legal innvandring var kommet fem millioner *illegale* innvandrere inn i landet, blant dem store mengder «militante kommunister, sicilianske banditter og andre kriminelle». Den ledende embetsmannen som stod for undersøkelsene av innvandring hos immigrasjonsmyndighetene, unnslo seg til og med for å sette tall på den illegale innvandring, men sa at på det tidspunktet (da et visst mål av kontroll var blitt gjenopprettet) ble «over en halv million om året» pågrepet og sendt tilbake *bare* ved den meksikanske grensen. Sosialmyndighetene som ga de tillatelsene som var nødvendige for å få arbeid, fikk forbud mot å gi noen som helst opplysninger om ansøkerne til innvandringsmyndigheter eller politi.

Denne massen av innvandrere sørget for en sterk økning av «bevegelige stemmer», mot hvilke president Roosevelts parti (under fortsatt oppfølgning på Houses strategi) konsentrerte sin valginnsats og sitt rop om «ingen diskriminering». Under presidentens restriksjoner mot lojalitets-forhør ble veien inn i regjeringsadministrasjonen og i de væpnede styrker åpnet for amerikansk-fødte kommunister og kommunister utenfra, nå med amerikansk statsborgerskap. Hva dette førte til kunne senere ses gjennom blant annet de mange avsløringer i etterkrigstiden, og litteraturen om dette ville fylle et leksikon på mange bind. Dessuten var hele Vesten som var involvert (som de kanadiske, britiske og australske avsløringer med tiden skulle vise), og den betydningsfulle kjensgjerningen er at det (med Canada som unntak) ikke var regjeringsundersøkelsene som noen sinne førte til disse delvise avsløringene, de var alltid resultat av iherdige private menneskers protester. Endelig ble det ikke på noe tidspunkt tatt et virkelig initiativ til å helbrede situasjonen. Så denne, som ble skapt i tretti- og førtiårene, har fortsatt frem til i dag [1956] og er en kilde til alvorlig svekkelse av Vesten i tilfelle av en ny krig.

En fornyet innvandringsbølge i stor skala skapte bakgrunnen for den politiske invasjon av republikken. Dette var en tre-armet bevegelse, som rettet angrepet mot de tre vitale områder for en stats forsvar: statspolitikk på toppnivået, regjeringsapparatet, den offentlige administrasjon på midterste nivå og «den offentlige mening» eller folkesjelen («mass mind») på grunnivå. Måten som kontrollen med statshandlinger ble oppnådd på (gjennom «rådgiver»-fenomenet som ble en fast bestanddel av amerikansk politisk liv etter 1913), er allerede vist, og denne delen av prosessen gikk forut for de to andre. Metoden som ble anvendt til å forsøke å få grepet rundt regjeringsapparatet vil bli diskutert senere i dette kapittelet. I det følgende vil erobringen av Amerikas folkesjel, gjennom kontrollen med utbredelsen av informasjon, bli beskrevet. Den var uunnværlig for de andre to angrepene.

Denne formen for politisk invasjon blir av dr. Weizmann, som studerte den da han i Russland forberedte sitt livsverk i Vesten, beskrevet slik: «teknikken for propaganda og henvendelse til massene». Beskrevet på denne måten skal teknikken her studeres i handling i det virkelige liv:

I den første del av denne boka ble leseren bedt om å bemerke at «B'nai B'rith» på et tidspunkt stakk fram et skudd. B'nai B'rith kunne inntil da betraktes på linje med andre religiøst tilknyttede grupper som KFUM eller «Columbusridderne». Dens erklærte formål var å hjelpe de fattige, syke og faderløse, samt gode gjerninger i alminnelighet. Det lille skuddet fra 1913, «Anti-Defamation League», var i 1947 blitt til et hemmelig politi i Amerika med formidabel makt.[27]

I «dobbel-tale» betyr «anti-defamation» anti-bakvaskelse (da «defamation» betyr bakvaskelse), og dette vesenet levde av bakvaskelse når det notorisk benyttet uttrykk som: antisemitt, fascist, demagog, jødehater, fremmedhater, kommunist-redd, paranoid, vanvittig, sinnssyk, reaksjonær, ultrakonservativ og flere av samme kategori. Ordforrådet ligger fast og

[27] I virkeligheten, om ikke i sin form. Det hemmelige politi i land der denne institusjon er inngrodd (Hitlers Gestapo ble kopiert etter den asiatiske modell, som hadde en flere århundrer lang tradisjon bak seg i Russland og Tyrkia) har hele statsapparatets makt og ressurser bak seg. I virkeligheten *er* det staten. I Amerika bygde sionismen opp kjernen til et hemmelig politi som var nesten *like* effektivt på mange måter som disse prototyper. Det kunne bare bli like effektivt dersom det oppnådde den fulle kontroll med den utøvende makt, herunder makten til å arrestere og fengsle, og i min bedømmelse var dette det *endelige* mål.

kan spores tilbake til angrepene på Barruel, Robison og Morse etter den franske revolusjon. Det sanne tilhørighetsforhold for en hvilken som helst skribent eller avis kan oppdages ved å telle det antall ganger varemerke-ordene blir brukt. Denne organisasjonens bedrift (normalt blir den omtalt som ADL) har vært å lage fetisj-forskrekkelse ut av disse ord ved hjelp av negative gjentakelser, slik at partipolitikere hurtig benekter enhver tilknytning til disse betegnelsene. Under dette regimet ble meningsfylt debatt gjort lovløs. Det lukter sterkt av heksekunst i denne underkastelsen av to generasjoner av Vestens menn under asiatiske konspirasjoners «hokus pokus».

Da ADL ble født i *1913* hadde den kun et skrivebord i moderorganisasjonen B'nai B'riths kontor og et ganske lite budsjett. I 1933 skrev Bernard J. Brown: «Gjennom ADLs inngripen er det lykkes oss å *sette munnkurv på den ikke-jødiske presse* i en slik grad at aviser i Amerika avholder seg fra å påpeke at en person som det skrives negativt om, er jøde.» I 1948 skrev den jødiske *Menorah Journal* i New York: «Skulle kun en enkelt setning i en gjenopptrykket *litterær klassiker* inneholde noen urettferdighet om jøder, vil ADL omgående bearbeide den uskyldige forlegger inntil han klipper ut den fornærmende teksten. Lar en eneste uskyldig filmprodusent ta med en jødisk prototype, uansett hvor bagatellmessig, i sin film, vil de rop og skrik som da settes i gang av ADL få ham til å ønske at han aldri hadde hørt om jøder. Men hvis jøder på raffinert måte blir utsatt for propaganda for å akseptere den kommunistiske doktrine ... *forblir ADL taus. Ikke et ord, ingen advarsel, ikke minste antydning av grunn til forsiktighet, for slett ikke å tale om avsløring eller fordømmelse:* Tross det, at det *er menn høyt plassert i organisasjonens råd, som gjennom deres personlige erfaring burde vite hvordan kommunistene «infiltrerer».* (*Menorah Journal* snakket for de mange jøder som var alarmert, fordi ADL angrep *anti-kommunisme* for å være *antisemittisme*.)

Disse sitatene viser hvordan ADLs makt vokste på trettifem år. Den har presset loven om kjetteri ned over den offentlige debatt i Amerika. Ingen kritikk av sionisme eller av planen om verdensregjering får lov til å passere den uten sterke angrep. Kritikk av kommunisme tillates kun dersom den inneholder den stilltiende forståelse av at enhver krig med kommunismen ville føre til den kommunistiske verdensstat. Og i den anledning også at «Jerusalem er verdens hovedstad, likesom den er Israels» (Jerusalems sionistiske borgermester, 1952).

Amerika har i dag noen få overlevende skribenter som kjemper videre for uavhengige debatter og kommentarer. De er parate til å diskutere ethvert offentlig spørsmål i lyset av tradisjonell amerikansk politikk og interesse med unntakelse av sionisme, som knapt en eneste av dem vil røre. Jeg har diskutert dette med fire av de førende av dem, som alle ga meg det samme svar: Det kunne ikke la seg gjøre. De som var ansatte, ville miste deres stillinger hvis de forsøkte. De selvstendige ville ikke kunne finne noen forlegger til deres bøker, fordi ingen anmelder ville omtale dem uten tillegg av de ovenfor nevnte skjellsord.

ADL hadde, til tross for sin beskjedne start i 1913, i 1948 et budsjett på tre millioner dollar (den er kun en enkelt blant mange atskillige jødiske organisasjoner i Amerika som følger sionistiske mål med pengemidler i en tilsvarende størrelsesorden).

Menorah Journal sa, idet avisen diskuterte Anti-Defamation-hysteri: «Det å bekjempe antisemittisme er blitt bygget opp til en stor industri med årlige budsjetter som når opp i millioner av dollars.» Den sa videre at formålet var «å fortsette med å slå på antisemittisme-trommen» samt å «skremme buksene av mulige bidragsytere» for å reise pengemidler. Den omtalte noen av de metoder som ble brukt (utilslørt pengeutpressing: «Hvis du ikke har råd

til å ofre $10.000 på denne saken, kan du ta dine forretninger med deg til et annet sted») og sa at amerikanske jøder ble jaget inn i en tilstand av massehysteri av deres selvutnevnte forsvarere.»[28]

Menorah Journal henledet også oppmerksomheten på den forfalskning av nyhetene som skjedde hos de jødiske nyhetsbyråene som var støttet av de store organisasjonene. Den påviste hvordan en mindre krangel blant unge på Manhattan var blitt omtalt med «skremmende forsideoverskrifter som ville forlede en fremmed til å tro at det var en tsar-pogrom på gang» (på samme måte nådde tidligere «tsar-pogromer» og rabbiner Stephen Wises annonserte «pogrom i Berlin» i 1933 fram til verden). Som resultat av denne spesielle «skremselsoverskrift» utviklet det seg et massemøte i Madison Garden, der enda en politiker som higet etter presidentembetet (en Wendell Willkie denne gang) erklærte: «Den voksende bølge av antisemittisme her hjemme gjør meg redd ... osv., osv.».

«Massehysteri» blir ikke kun skapt blant jøder og brødpolitikere gjennom denne metoden. Den blir også fremelsket hos velmenende men uopplyste mennesker av den «sosiale» typen gjennom selvgodhetens massehysteri som en tillokkende form for selvdyrkelse. Den nå avdøde George Orwell var en av dem som hjalp til med å spre «massehysteri» på denne måten. Han var et godt menneske fordi han ikke bare oppmuntret andre til å komme de svake til unnsetning og til å hevne urettferdighet, men selv dro ned for å kjempe da borgerkrigen brøt ut i Spania. Her oppdaget han at kommunismen, da han så den, var verre enn hva han (som han trodde) var igangsatt for å tilintetgjøre. Han døde før han kunne komme til Palestina og der oppleve en tilsvarende oppvåkning, så det han skrev om «antisemittisme» var ikke annet enn et ekko av «anti-defamation»-hysteriet. Det er et så godt eksempel på fenomenet at jeg siterer det. Her avleverer en mann av et godt hjerte noe som utgir seg for å være hans egen visdom, men som er fraser av hva andre har stappet i hans ører.

Han utforsket «antisemittisme i England» og fant «et merkelig anstrøk av antisemittisme hos Chaucer». Hilaire Belloc og G. K. Chesterton var litterære «jødehatere». Han fant passasjer hos Shakespeare, Smollett, Thackeray, Shaw, T. S. Eliot, Aldous Huxley og andre, som dersom «*de var skrevet i dag* ville bli *brennemerket* som antisemittisme» (han fikk rett uten å vite det. Hvis de var blitt skrevet *i dag* ville de blitt *brennemerket*). Deretter utførte han hva amerikanere kaller «a pratfall». Han sa at «på stående fot er de eneste engelske forfattere jeg kan tenke på som tidligere enn Hitler gjorde en klar innsats for å forsvare jødene, Charles Dickens og Charles Reade». Dermed lovpriste han en av ADLs «jødehatere» som en forkjemper for jødene. I Amerika ble filmen *Oliver Twist* bannlyst på grunn av Fagin! Dette var ADLs verk. Dens representant, en Arnold Forster, erklærte:

«Amerikanske filmdistributører nektet å ta del i distribusjon og reklame av filmen etter at ADL og andre hadde uttrykt frykt for at filmen var skadelig. Rank-organisasjonen *trakk filmen tilbake* i De Forente Stater.» Senere ble filmen frigitt etter ADLs sensur. «Syttito utelatelser» ble foretatt etter dens ordre og en innledning ble tilføyet, som opplyste publikum om at de kunne betrakte filmen som «en filmatisering av Dickens uten antisemittiske hensikter». (I det

[28] Leseren behøver ikke å se noen motsigelse mellom dette sitat og min påstand i det foregående avsnitt. Debatt og kommentarer er stort sett fri i den *jødiske* presse, som hovedsakelig er beregnet for gjennomsyn «mellom oss selv», og den avisleser som hvor som helst i verden gjør seg anstrengelsen av å skaffe seg jødiske aviser av alle meningsvarianter vil oppleve, at han da er langt bedre informert om hva som skjer i verden. Mørkleggingen foregår i den ikke-jødiske presse.

besatte Berlin var ADLs bannlysing *slutt*. De *britiske* autoritetene beordret *Dickens* fjernet fra *tyske* øyne.)

Jeg var i Amerika på dette tidspunktet og så derfor oppfyllelsen av en forutsigelse jeg hadde fremsatt i en bok fra 1943, der jeg skrev at slik som den hemmelige sensuren skred fram ville Chaucer, Shakespeare og Dickens en vakker dag bli rakket ned på som «anti-semitter». Jeg mente at jeg her overdrev voldsomt for å for å vekke forståelsen, men det skjedde i alle tre tilfeller: En direktør for en tropp med Shakespeare som sitt spesiale ble beordret til ikke å oppføre *Kjøpmannen i Venedig*, Dickens ble bannlyst, og bakvaskelsesligaen satte Chaucer på deres svarteliste.

En privat organisasjon som kan produsere slike resultater er tydeligvis mektig. Det er ikke noe i verden som kan sammenliknes med det. Vincent Sheehan skrev i 1949: «Der finnes knapt en enkelt stemme i De Forente Stater som tør stå fram for arabernes rettigheter, en hvilken som helst rettighet for araberne. Men en nokså liten kritikk av den sionistiske ledergruppen blir øyeblikkelig utropt som antisemittisk.» Dorothy Thompson, hvis bilder og artikler ble trykket hver dag i hundrevis av artikler, protesterte på en liknende måte. Sheehans popularitet hos bokanmelderne falt omgående. Thompsons portrett og artikler ses sjeldent i den amerikanske presse i dag.

Hvordan oppnås denne hemmelige innflytelse? Ved hjelp av hvilke midler er Amerika (og hele Vesten) blitt brakt i en slik tilstand at ingen offentlig person kan komme til sin stilling og ingen redaktør kan føle seg sikker bak sitt skrivebord, før han har rullet bønneteppet ut og bøyd seg i støvet for Sion? Hvordan er presidenter og statsministre blitt lokket til å kjempe om denne gruppes gunst som brudepiker om brudebuketten? Hvorfor finner ledende politikere seg i å bli trukket gjennom hundre-dollar-per-kuvert-bespisninger for Sion eller å bli trukket fram på sionistiske podier for å motta medaljer for ytte tjenester?

Pengenes makt og utsikten til stemmer har påviselig vært maktfulle lokkemidler, og etter min oppfatning så langt det sterkeste våpen denne makten har til å kunne kontrollere utbredelsen av informasjon. Å kunne legge vekt på det en spesiell gruppe ønsker og utelate alt hva denne gruppen ikke liker, for på denne måten å kunne gi en hvilken som helst utvalgt person «god» eller «dårlig» presse. Dette er rent faktisk kontroll av «massene». I dagens språkbruk er det «teknikken for propaganda og henvendelse til massene», som dr. Weizmann sa, men det er en eldgammel asiatisk kunst, og den ble gjennom en berømt begivenhet beskrevet av Matteus og Markus: «Yppersteprestene og De «eldste» *overbeviste folke-mengden* ... Yppersteprestene *beveget* folket ...»

I løpet av førti år perfeksjonerte ADL et maskineri til å overbevise folkemengden. Det er en metode til tankekontroll som de kontrollerte folkemengder ikke er bevisste på, og dens evne til å tilintetgjøre enhver som roper opp er stor. En av de første som ble ødelagt politisk, var formannen for det kongressutvalget som fikk som oppgave å holde øye med opprørsk virksomhet («Un-American Activities Committee»). Protokollene fra 1905 forutsa at nasjonalstatene ikke ville bli tillatt å «kjempe mot opprør» ved å behandle det som en forbrytelse, og denne «forutsigelse» gikk også i oppfyllelse. Dr. Martin Dies forteller at han av den hemmelige inkvisisjonen ble påbudt å begrense definisjonen av «undergravende virksomhet» til «fascisme» og til å sette «fascisme» likt med «antisemittisme». Under-gravende virksomhet ville, dersom disse påtrengende typer hadde fått deres vilje med Dies, blitt ensbetydende med enhver form for motstand mot «det destruktive prinsipp», og ikke

med undergravingen av nasjonalstaten. Han ville ikke gi seg, men ble drevet ut av det politiske liv gjennom bakvaskelser.

ADL (og American Jewish Committee) «satte seg fore å gjøre det amerikanske folk *oppmerksomme* på antisemittisme». Den opplyste jøder om at «25 av 100 amerikanere er *infisert* med antisemittisme» og at ytterligere 50 kunne utvikle sykdommen. Allerede i 1946 utførte den «et sterkt virkende utdanningsprogram som var ment å nå fram til hver eneste mann, kvinne og barn» i Amerika gjennom pressen, radioen, reklame, barns tegneserier og skolebøker, foredrag, film, «kirker» og fagforeninger. Dette program omfattet bl.a. «219 radiosendinger pr. dag», helsides annonser i 397 aviser, plakatreklame i 130 byer og «overtakelser» snedig bygd inn i kontorartikler, fyrstikkesker og konvolutter. Hele den nasjonale presse («1900 dagblader med et samlet opplag på 43.000.000») samt provins-, afroamerikansk-, fremmedspråklige og fagbevegelsesblader ble holdt forsynt med «og anvendte» dens materiale i form av «nyheter, bakgrunnsmateriale, tegneserier og humoristiske tegninger». I tillegg distribuerte ADL i 1945 «flere enn 330.000 eksemplarer av viktige bøker *som brakte vårt budskap* til biblioteker og andre institusjoner», forsynte forfattere med «materiale og ferdige ideer», samt utdeling av ni millioner brosjyrer, «alle skreddersydde for de aktuelle lesergrupper de ble levert til». ADL fant at «tegneseriebøker» var en særlig effektiv metode til å nå inn i tankene hos unge mennesker, soldater, sjømenn og flybesetninger, og den delte ut «millioner av eksemplarer» av dette slaget. Dens organisasjon besto av det nasjonale hovedkvarter, public relations-komiteer i 150 byer, elleve regionale kontorer og «2000 nøkkelpersoner i 1000 byer».

Navnet på organisasjonen som leverte denne mengden påvirkningsmateriale nådd aldri fram til offentligheten. I løpet av 1940-årene kom New Yorks og Washingtons system med «syndikerte skribenter» til å innhylle hele den amerikanske presse. En enkelt slik skribent kan opptre i tusenvis av aviser hver eneste dag. Redaktørene holder av systemet fordi det er billig, det sparer dem for omkostninger ved å avlønne deres egne skribenter. Gjennom noen få dusin skribenter av dette slaget kan hele strømmen av informasjon farges ved kilden (fremgangsmåten som ble forutsagt i Protokollene). Gjennom alle disse metodene har i USA (og dette gjelder også for England) en hel generasjon vokst opp, som underveis har blitt hindret i å motta autentisk informasjon om og uavhengige kommentarer til sionismens natur, dens opprinnelige forbindelse med kommunismen, infiltrasjonen av regjeringsapparatene, erobringen av «administratorer» samt alt dettes forbindelse med det endelige prosjekt for en verdensregjering.

Motstanden mot denne snikende kontrollen var i begynnelsen stor, og ble så gradvis knust i løpet av to årtier (jeg har gitt eksempler fra England) med forskjellige midler, blant annet oppkjøp av aviser, men hovedsakelig gjennom et uopphørlig og organisert press, på samme tid overbevisende og truende. I Amerika kan en avis som trykker reportasjer eller kommentarer som er uakseptable for ADL, forvente å motta besøk av en av organisasjonens representanter. Trusler om å stanse annonsering blir ofte fremsatt. Korpset av «syndikerte» skribenter tar del i angrepet på enhver skribent eller utsendingsleder som blir besværlig. Mange amerikanske kommentatorer er blitt presset bort fra utgivernes adressebok eller «ut av eteren» på denne måten. Her er et eksempel som illustrerer dette:

Chicago Tribune ga videre synspunktet fra *en høyt plassert embetsmann i utenriksdepartementet* at De Forente Stater ble regjert av «en hemmelig regjering» bestående av tre

medlemmer av sirkelen rundt den avdøde president Roosevelt: Henry Morgenthau jr., dommer Felix Frankfurter og senator Herbert Lehman. Ordet «jøde» ble ikke brukt. Artikkelen uttrykte altså en høytstående embetsmanns mening om et emne som han anså for å være av den største nasjonale betydning. Denne artikkelen skapte stort oppstyr i den sionistiske og jødiske presse over hele verden (kun få ikke-jødiske aviser viste den noen oppmerksomhet overhodet, av innlysende årsaker). Jeg var i Sør-Afrika, men gjettet hva som videre ville skje, og da jeg neste gang kom til Amerika, fant jeg ut at jeg hadde gjettet riktig. *Tribunes* eiendom i Chicago var blitt beleiret av ADL med kategoriske krav om en unnskyldning. Ved denne ene anledningen ble ingen gitt. Avisen var på det tidspunkt en enslig overlevende fra den tiden da det fantes uavhengig reportasje og kommentar. (Der var en pikant detalj ved denne saken. Forfatteren av den «antisemittiske» reportasjen hadde i forkant interessert seg for å oppnå betinget løslatelse (release on parole) for en jøde som avsonte en livstidsstraff for mord med den argumentasjonen at avsoningen med rimelighet kunne hevdes å være overstått.)

Selv de tallene for utgifter, personale og aktiviteter jeg har gitt ovenfor, bringer ikke hele bildet av ADLs makt og allestedsnærværelse. Jeg ville ikke selv ha trodd det, før jeg så det, at en institusjon med en slik makt nesten usynlig kunne operere i en stat som fremdeles nominelt ble regjert av en president og en kongress. Organisasjonens utallige kontorer og under-avdelinger er tydeligvis kun sentraler for et enormt nettverk av agenter og underagenter, for dens øyer er altseende, slik som det var tilfellet med NKVD i det fangetatte Russland, eller med Gestapo en gang i Tyskland – slik jeg selv kom til å oppleve det:

Jeg er en forholdsvis ukjent person, og da jeg i 1949 dro til Amerika, var jeg nesten helt ukjent av offentligheten der, ettersom utgivelsen av de fleste av mine bøker var blitt forhindret gjennom de metodene jeg nettopp har beskrevet. Jeg fant ut at ADL overvåket meg som en hauk like fra min ankomst og ble dermed for første gang oppmerksom på organisasjonens enorme utbredelse og vaktsomhet. Jeg hadde ikke trodd at den undersøkte hvert eneste tak og hver eneste spurv på takene. En amerikansk bekjent, som hadde lest noen av mine bøker, presenterte meg for en kollega, som uttrykte glede ved å møte forfatteren til bøkene. Denne mannen ba meg komme til middag hos ham og en mann han presenterte som «min fetter». Fetteren var en underholdende fyr. Jeg fant senere ut at han var leder av ADLs New York-kontor og at han var den virkelige organisator av det lille middagsselskapet.[29] Dette skjedde noen få dager etter at jeg var ankommet, og heretter kjente ADL til hver en bevegelse

[29] Det er ofte på denne måten man skaffer materiale til bruk for registeret og bakvaskelsesangrep. I 1956 utga ADL en slik «bakvaskelsesbok» med tittelen *Cross-Currents*. Den ble betegnet som «boka som viser hvordan antisemittisme i dag blir brukt som et politisk våpen». Den var fylt med angrep på «antisemitter» og inneholdt utallige utdrag fra brev og konversasjoner som skulle ha funnet sted mellom de omtalte personer. Anmelderen av boka i *New York Times* sa, selv om han var vennlig stemt overfor boka (som skribent ved denne avis ville han ikke være uvennlig stemt), «forfatterne avslører ikke for leseren hemmeligheten omkring hvordan de er kommet i besittelse av disse interessante papirene ... *denne taushet rundt kildene er en alvorlig svakhet og det er særlig alvorlig når det dreier seg om uttalelser som stammer fra et muntlig intervju*». Hvem var disse intervjuerne, og hvordan utførte de deres oppgave? Jeg kunne ha fortalt ham det, og leseren av denne boka har svaret. Dersom mitt «muntlige intervju» med «fetteren», som hadde hevdet å være en sterk «antisemitt», ikke kunne gi materiale til boka, må årsaken til det være interessant. Sent denne hyggelige kvelden spurte han meg plutselig om hvor sterk jeg regnet «antisemittismen» for å være i USA. Idet jeg trodde på det han gav seg ut for å være, svarte jeg nøyaktig slik jeg ville ha svart dersom jeg hadde kjent hans identitet. Jeg sa at jeg hadde reist i flere enn tretti av de førtiåtte statene, og at jeg aldri en eneste gang hadde hørt ordet «jøde» nevnt av noen av de tusenvis av mennesker jeg hadde truffet. Og dette var sannheten.

jeg gjorde. De kjente til den boka jeg var i ferd med å skrive, og da den var klar til utgivelse, henvendte «fetteren» seg til utgiveren av en av mine tidligere bøker, med en spiss forespørsel om hvorvidt han *tenkte på* å utgi denne. Som den diskrete mann han var svarte han: Nei.

Tre år senere, i 1952, da denne boka kom ut i England, trykte *American Legion's* blad i Hollywood omtrent fem hundre ord fra den. ADL krevde omgående av legionens Hollwood-leder at ordene skulle dementeres, og lederen henviste til bladets redaktør. Det ble ikke påstått at noe var ukorrekt. Deputasjonen kalte rett og slett boka «antisemittisk». Redaktøren nektet å dementere med mindre feilaktige uttalelser eller annen gyldig grunn kunne bevises, og han sa opp da lederen over hodet på ham fikk trykket den velkjente «unnskyldning» overfor trusselen om at «alle jøder» ville boikotte Hollywood Stadion som ble drevet av «American Legion». Redaktøren bemerket, da han forlot jobben, at dette beviste hva som ble sagt i boka. Unnskyldningen hjalp ikke lederen noe, for det landsdekkende *American Broadcasting Company*, som hittil hadde TV-dekket legionens begivenheter på stadion, bekjentgjorde straks at man ville stoppe kontrakten med legionen og dekke konkurrerende begivenheter. Lederen sa bedrøvet at dette «kommer som et fullstendig sjokk for meg».

Da jeg neste gang besøkte Amerika i 1951, nektet en annen bekjent, som fant mine bøker opplysende og som ønsket at jeg skulle skrive for amerikanske aviser, å tro på hva jeg hadde fortalt ham. Han sa at han var sikker på at et bestemt blad ville hilse velkommen en artikkel fra meg om et da aktuelt emne (ikke sionisme) velkommen, og han skrev til redaktøren. Til sin overraskelse fikk han vite at utgivelse av noe som helst fra meg var *«verboten»*, og da han foreslo utgivelse uten mitt navn, fikk han den beskjeden at dette ikke ville nytte: «Det er sannsynligvis en representant for ADL på vår lønningsliste» (jeg har brevet).

En annen bekjent av meg som var sjef for et stort konsern for bokdistribusjon, ga sitt kontor beskjed om å skaffe en bok av meg fra Canada, og fikk som beskjed at Toronto-grossisten meldte seg ute av stand til å skaffe den. Jeg undersøkte saken og fant ut at det ikke var kommet noen ordre til Toronto. Min bekjente etterforsket deretter saken, men kunne ikke finne fram til hvem *i hans eget kontor* det var som hadde snappet opp ordren. Han fortalte meg at han nå var klar over at mine bøker var «på listen».

Leseren behøver kun å multiplisere disse få eksempler fra en enkelt manns personlige opplevelser for å se innvirkningen på den samlede sum av informasjoner om de emner som på mest inngripende måte påvirker deres nåtid og fremtid, av en presse, som (får de hele tiden vite) er «den frieste i verden».

En annen metode som ADL anvender for å fastholde jødene i «massehysteri» og ikke-jødene i en tilstand av vrangforestilling, er bruk av en *agent provocateur*, den falske «antisemitt» (den ovenfor omtalte «fetter» er et eksempel). En del av denne metoden består i spredning av «dokumenter» som avslører «hele verdenssammensvergelsen» og vanligvis med angivelse av en eller annen ikke beviselig samling rabbinere som skurkene. Den seriøse student av det virkelige talmudiske prosjekt, som kan dokumenteres med virkelige talmudiske kilder, gjenkjenner straks disse falsknerier. En «beundrer» sendte meg en gang et slikt «dokument», som (sa han) var funnet i en hemmelig skuff i et gammelt familieskatoll som ikke hadde kunnet åpnes i hundre år. Jeg fikk papiret undersøkt og ba så brevskriveren forklare meg hvordan hans for lengst avdøde oldefar hadde vært i stand til å skaffe papir som var fremstilt i 1940-årene. Korrespondansen opphørte.

Det finnes et eksempel på ADLs anvendelse av den falske «antisemitt», som organisasjonen selv har levert beviset for. En flittig forfatter til bøker som angriper «antisemitter» i USA, er en mann av armensk opprinnelse ved navn Avedis Boghos Derounian, hvis best kjente alias er John Roy Carlson. Det ble anlagt atskillige injuriesaker mot ham i anledning av en av hans bøker som ble utgitt under den andre verdenskrig. I denne angrep han mer enn syv hundre personer, og en av dommerne, som idømte et erstatningsbeløp, sa: «Jeg tror denne bok er skrevet av en totalt uansvarlig person, som er villig til å si hva som helst for penger. Jeg ville ikke tro ham under ed, og vil ikke tro ham noensinne heretter. Og jeg tror at boka er utgitt av en forlegger som er villig til å utgi hva som helst for penger.» I november 1952 konfronterte en radiointervjuer denne mannen med en kjent amerikansk utenrikskorrespondent, Ray Brock, som anklaget Carlson for tidligere å ha redigert *«en brutal antisemittisk trykksak* kalt *The Christian Defender»*. Dette kunne ikke nektes, siden det nå var kommet fram, så Carlson sa at han hadde gjort det «med godkjennelse fra The Anti-Defamation League». Studieverten avbrøt her for å si at ADL på hans forespørsel hadde bekreftet dette (bekreftelsen var ikke til å unngå, ettersom ADL hadde tilstått overfor *Chicago Tribune* i 1947 at den hadde gjort bruk av mannen mellom 1939 og 1941 og hadde «funnet hans tjenesteytelser tilfredsstillende»).

Den kjensgjerning at denne mannen deretter (i 1951) var i stand til å gi ut enda en bok som *angrep* «antisemitter» og å få den rost opp i skyene i de ledende New York-aviser (til tross for rettens ovennevnte kommentarer), er et bevis på den forandringen denne organisasjonen har avstedkommet i amerikansk liv i de seneste tjue år. Det nettverket som ADL var sentrum for, strakte seg til andre engelsktalende land, slik at ingen uavhengig forfatter noe sted kunne unnslippe det. Jeg vil gi noen personlige opplevelser mot denne større bakgrunn:

I mars 1952 meddelte *Truth* (som på daværende tidspunkt enda ikke var blitt underkuet) at Canadian Jewish Congress hadde krevet av en bokhandler at han fjernet mine bøker fra hyllene. Da jeg senere samme år besøkte Canada gjorde jeg noen forespørsler, og fant fram til at dette presset ble utøvd generelt mot kanadiske bokhandlere, og at mange hadde gitt etter for det. På samme tid bekjentgjorde et sionistisk blad i Sør-Afrika også: «Inntil den tid kommer da rasegrupper nyter beskyttelse gjennom loven, *må ingen bokhandel være berettiget til å hevde at den vil selge bøker ... så som noen av Reeds bøker*». Jeg tilbrakte senere en del tid i Sør-Afrika, og oppdaget at situasjonen der svarte ganske bra til den i Canada. «Rasebeskyttelsen», som forutsies i ovenstående sitat, er De Forente Nasjoners «Folkemords-konvensjon», forfattet av sionister. Den inneholder en artikkel som foreskriver straff for hva som helst, som av en eller annen gruppe kan påstås å skape «psykiske mén» hos den. Denne artikkelen vil, dersom den innføres under en ny krig, gjøre ADLs sensur permanent og verdensomspennende. Jeg har aldri vært i Australia, men tror at jeg også der vil finne den hemmelige kontrollen som eksisterer i Canadas og Sør-Afrikas bokhandlere. På omtrent samme tid uttalte en australsk senator som jeg ikke kjente av navn, idet han angrep en «antisemittisk organisasjon» som jeg heller ikke hadde hørt om, at denne «sto i nær forbindelse» med meg. Australske aviser trykte denne bakvaskende meddelelse, men nektet å trykke en korreksjon med fakta. I disse år mottok jeg mange klager fra lesere om at overbibliotekaren på et stort bibliotek i Toronto hadde anbrakt en «advarsel» til leserne på omslaget av mine bøker. Protester hadde ingen virkning.

På alle disse måter ble en gardin trukket ned mellom folkemengdene og en korrekt informasjon om deres livsanliggender. Grepet om folkesjelen ble like så totalt som det var omkring «toppolitikerne».

Dette etterlot kun én sektor ubeseiret, nemlig den som lå mellom de innfangede politikere og den overbeviste folkemengde. Det var den klassen som Weizmann alltid klaget over: de fastansatte embetsmenn, folk med en profesjon og ekspertene. Fra starten kom den skarpeste motstand imot sionismens snikende angrep fra denne gruppen (og fra «innblanding utenfra – fra utelukkende jøder», som Weizmann også klagde over). Den ikke-folkevalgte myndighets-person, karriere-funksjonæren, den profesjonelle soldat, eksperten på utenriksanliggender – alle er de nesten umulige å bestikke. Den fastansatte embetsmann er ikke avhengig av et valg og føler seg som en integrert del av nasjonen. Den profesjonelle soldat føler instinktivt at nasjonen og hans plikt er ett og viker med avsky tilbake fra tanken om at militære operasjoner blir pervertert på grunn av et eller annet bakenforliggende politisk motiv. Eksperten kan ikke begrave sin viten på kommando fra parti-mennesker mer enn en ur-ekspert kan lokkes til å lage et ur som går baklengs.

Rent faktisk vil kun den *totale* overtakelsen av en stat, inklusive makten til å avskjedige, til å utelukke fra ansettelse og til å foreta arrestasjon, noensinne være i stand til helt å overvinne motstanden fra embetsmenn, profesjonelle og eksperter mot noe som er klart i konflikt med deres plikt. ADL viste etter min overbevisning gjennom et kupp den forsøkte i 1943, at den så fram til den dagen da den ville ha klarert denne forhindringen.

Den øverste, styrende intelligens bak denne organisasjonen vet tydeligvis at det best gunstige tidspunkt til å oppnå organisasjonens mål er i avslutningen av, eller like etter, en stor krig. I begynnelsen av en slik krig er de forvirrede folkemengder fremdeles oppmerksomme på de krigsmål som er blitt fremsatt, og etter perioden med forvirring som følger etter krigen, blir de igjen i noen grad klarsynte og begynner å stille spørsmål om hva som har blitt bedrevet under dekke av krigen. Hvis det hemmelige formål da fremdeles ikke er på plass, er muligheten gått tapt. Disse hemmelige formål ble fremmet mellom 1916 og 1922 (ikke mellom 1914 og 1918) i Første Verdenskrig, og mellom 1942 og 1948 (ikke 1939–1945) i Andre Verdenskrig. Dersom en tredje verdenskrig skulle begynne for eksempel i 1965 og fortsette til 1970 med det tilsynelatende formål å «tilintetgjøre kommunismen», ville den hemmelige kraft-anstrengelse for å realisere sionismens endelige ambisjon og den kommunistinspirerte velferdsstat finne sted i perioden med den største forvirringen, la oss si fra 1968 til 1974.

Forsøket på å ta til fange den offentlige sektor i USA ble gjort i 1943, det fjerde året av Andre Verdenskrig og ble (ved et tilfelle) delvis avslørt i 1947, da tåken lettet. Målet var å plassere en hemmelig svarteliste basert på bakvaskelse mellom det amerikanske folk og den offentlige sektor. Den ville som et hegn forhindre patriotiske borgere i å kunne bli ansatt i den offentlige sektor og samtidig åpne døren på vidt gap for sammensvergelsens godkjente agenter. Listene, som ved denne anledning ble bygget opp, ble i en periode så hurtig utvidet at de ganske raskt ville ha omfattet enhver som de hemmelige herskerne ikke ønsket skulle få arbeid i den offentlige sektor. ADLs bakvaskelsesregistre ble vevd inn i den amerikanske regjerings offisielle registre (American Civil Service). Dette kunne ha skapt grunnlaget for en hemmelig politiaksjon på et senere tidspunkt («politiske motstandere» ble hentet etter slike lister av Görings nye, hemmelige politi den natten riksdagsbygningen brant). Fullstendig

ubemerket av det amerikanske folk så vel den gang som senere, var et statskupp av det mest alvorlige slag under forberedelse og allerede langt på vei.

Martin Dies beskrev på et tidspunkt ADL, som leverte disse listene, som «en terroristorganisasjon, som anvender sine ressurser ikke til å forsvare jøders gode navn, men til å tvinge og true til lydighet overfor organisasjonens mål, gjennom terrormetoder. Det er en bakvaskelsesliga («league of defamation»).[30] Beskrivelsen ble underbygget av de avsløringer som ble brakt til veie av et underutvalg, «Subcommittee to Investigate the Civil Service Commission», som var nedsatt av bevillingsutvalget, «Committee on Expenditures», i Representantenes Hus. Det trådte sammen den 3., 6. og 7. oktober 1947 under formannskap av kongressmedlem Clare E. Hoffmann fra Michigan.

Også denne undersøkelsen ble utelukkende til noe på grunn av privates innsats. Regjeringens fulle andel i saken gikk ut på å forsøke å stanse undersøkelsen. En eller annen lojal embetsmann så hva som hadde foregått i hemmelighet og informerte visse kongressmedlemmer om at det var blitt innført svartelister i regjeringens registre. Selv dette hadde muligens ikke ført til noen handling dersom ikke disse kongressmedlemmene hadde funnet ut av at de selv var blant de svartelistede! Under de forhindringene som var en arv fra den lange regjeringstiden til Roosevelt, kunne en etterforskning selv da kun settes i gang med den begrunnelse at «pengemidler, som var bevilget av Kongressen ble misbrukt» (derfor innblandingen av bevillingsutvalget).

Cirka hundre amerikanske senatorer og kongressmedlemmer fant heretter ut at de (og i noen tilfeller deres hustruer) var oppført på regjeringens kartotekkort som «nazier» (nazis). Det lyktes dem å sikre seg kopier av disse kortene, som inneholdt en note om at bakvaskelses-informasjonen om dem var «kopiert fra kartoteket over undergravende virksomhet» i et privat sionistisk advokatfirma. Dette kartoteket, ble det videre sagt i noten, «*var bygget opp i samarbeid med American Jewish Committee og Anti-Defamation League.* Kilden til denne informasjonen *må under ingen omstendigheter avsløres ... Ytterligere* opplysninger om den angjeldende kan imidlertid innhentes ...» (fra sionistadvokatene).

Den øverste embetsmann i den avdeling av regjeringen (United States Civil Service Commission), som hadde som oppgave å kontrollere ansøkere til stillinger i den offentlige sektor, ble innstevnet til å vitne for utvalget. Som den embetsmann som var direkte ansvarlig, kunne han fortelle at registrene var hemmelige, og at han først nylig var blitt kjent med deres eksistens (formodentlig da han mottok stevningen). De eneste registre han inntil da kjente til, var de som normalt ble ført av hans avdeling. Disse inneholdt opplysninger om personer som var under etterforskning og som av forskjellige grunner skulle avvises dersom de søkte om ansettelse i den offentlige administrasjon. Han hadde undersøkt at det nye registeret inneholdt «750.000 kort» og at det var blitt produsert i Civil Service Commissions *New York-kontor* (hans egen hovedavdeling lå i Washington), og at kopier av kortene var blitt sirkulert til og innført i registrene hos *hver eneste avdeling av Civil Service Commission ut over USA*. Han sa at han ikke hadde myndighet til å fremskaffe det hemmelige registeret. Denne myndigheten lå ene og alene hos de tre kommisærer for Civil Service Commission (de aller høyest plasserte i Civil Service Commission, like under presidenten).

[30] I 1956 sendte president Eisenhower den årlige ADL-kongressen en lovprisende hilsen, der han anerkjente organisasjonen for «å minne nasjonen om at religionens idealer må råde på alle livets områder».

Da disse kommissærene (en Mitchell, Flemming og miss Perkins) også ble innstevnet, nektet de å skaffe fram registeret, idet de fortalte at presidenten hadde forbudt dette (de hemmelige registrene var kommet fram under president Roosevelt. Denne ordren til ikke å avsløre dem kom fra president Truman). Etter dette erklærte Hoffmann: *«Det er første gang noensinne at jeg har hørt en bekreftelse på at vi har et Gestapo i dette landet.»*

Kommissærene protesterte ikke. Hoffmann spurte så om personer *som ikke hadde til hensikt å søke noen stilling ved Civil Service*, også ble svartelistet. Mitchell bekreftet at det var tilfelle, og innrømmet gjennom det at den svarte lista var av *ubegrenset* omfang. Hoffmann fortsatte: «De hevder å være berettiget til å registrere *alle og enhver i dette land* i Deres register. Er det ikke korrekt?» Og de tre kommissærene bekreftet stilltiende.

Etterforskerne fant ut at det *alene* i juni og juli 1943 (dvs. i en stor forvirringsperiode i krigen) var 487.033 kartotekkort blitt føyet til det hemmelige registeret, noe som måtte ha krevd et stort antall kontorassistenter. Et kongressmedlem minnet kommisærene om at i samme år, da disse kortene ble tilføyd, hadde Civil Service Commission spesifikt forbudt sine etterforskere å utspørre noen ansøker om dennes *kommunist*-forbindelser (det var den generelle politikk som ble innført av president Roosevelt). Kommissærene var svært ivrige etter å unngå noen diskusjon av den rollen Anti-Defamation League spilte i denne affæren og smøg seg gjentatte ganger utenom spørsmålet vedrørende dette emnet.

Den offisielle rapporten viser noe som var meget overraskende i forhold til foreløpig standard, nemlig at ADL nå var i en posisjon hvor den i hemmelighet kunne plassere bak-vaskelser inn i offisielle registre, som raskt kunne utvides til hemmelige landsdekkende politiregistre. Det var tydeligvis et forsøk på å oppnå kontroll med Civil Service Commission [«Den offentlige sektor»] og å gjøre lojalitet etter den vanlige definisjon til en diskvalifiserende omstendighet. Ettersom det ikke ble oppnådd noen form for utbedrende handling kan resultatet av denne offentlige høring sammenliknes med en kirurgisk legeundersøkelse, der legene som har skåret pasienten opp og funnet en ondartet svulst i nærheten av et livsviktig organ, erklærer at de har fått ordre om ikke å fjerne den og til å sy pasienten sammen igjen. Slik fortsatte den sunnhetsskadelige tilstanden å bestå.

Den bruk man kunne forestille seg bli benyttet av slike hemmelige registre, illustreres av noen merkelige episoder i 1951 og 1952, da paramilitære enheter plutselig kastet seg over små byer i California, Staten New York og Texas og «besatte» dem i «De Forente Nasjoners» navn eller i «millitærregjeringens» navn. Rådhus, politistasjoner og telefonsentraler ble overtatt. Borgermestere, myndighetspersoner og private personer ble arrestert. «Fiende»-grupper (utkledd i «fascist»-uniformer av en eller annen kostymemaker) ble vist fram i gatene. Det ble avholdt rettssaker av militære domstoler og opprettet konsentrasjonsleirer. Det var opprop om at «de som gjorde motstand» eller «konspiratorer» ville bli hardt straffet, osv.

Disse fremgangsmåtene likner mye på en prøveoppvisning av det slaget verden ville oppleve i forvirringsfasen under en tredje verdenskrig, dersom «Ligaen til å fremtvinge fred» skulle gjøre sitt tredje forsøk på verdensstyre. Også ved denne anledningen var forargede private etterforskere omtrent helt ute av stand til å finne ut av hvilken myndighet som hadde beordret dette. Den offisielle militærtalsmann, en oberst i Pentagon hadde, da han ble presset hardt av en etterforsker, kun lov til å si at det var et spørsmål «av lokal og *politisk betydning, noe militæret ikke har noen kontroll med!*» Det pekte i retning av presidenten, regjeringen og

utenriksdepartementet, men alle disse myndighetene forholdt seg likeså tause som de tre Civil Service-kommisærene.

Ved slutten av Annen Verdenskrig hadde denne hemmelige invasjon svekket den amerikanske republikkens indre struktur i en slik grad at man måtte regne med en eller annen forandring også i dens ytre struktur under en eventuell tredje verdenskrig. Den opprinnelige befolkningens instinktive kamp for å bevare seg selv og sine tradisjoner overfor en utnyttelse av karakter de ikke fikk lov til å forstå, begynte å slå feil. Denne kampen skulle igjen ta til med å styrke og reparere noen av skadene da Andre Verdenskrig gled i bakgrunnen, men det sto alvorlige svakheter tilbake, som uten tvil ville vise seg under presset fra en ny verdenskrig, som den amerikanske folkesjel daglig ble vennet til å tenke på gjennom politikerne og den kontrollerte pressen.

Fra 1943 og framover lå den amerikanske republikks svakhet snarere i dens markspiste fundament enn i trussel fra noen fremmed luftstyrke eller flåte.

Kapittel 41 – Revolusjonen utvider seg

Andre Verdenskrig fulgte mye tydeligere enn den første den utvikling som hadde blitt forutsagt i Protokollene fra 1905. De fortumlede folkemassene utøste ødeleggelse og hevn over hverandre, ikke for å frelse seg selv, men for å fremme en plan om altomfattende slavebinding under en despotisk «verdensregjering». De krigsmål som ble erklært ved starten («befrielse», «frihet», tilintetgjørelse av «militarisme», «nazisme», «fascisme», «totalitært diktatur og liknende) ble ikke nådd. Tvert imot ble det areal der slike tilstander hersket, sterkt utvidet.

Lenin skrev i sine *Samlede Verker*: «Verdenskrigen (1914-1918) vil oppleve etableringen av kommunisme i Russland. *En kommende verdenskrig vil utvide dens kontroll over Europa*. Og en tredje verdenskrig vil være nødvendig for å utvide kontrollen til hele verden.» Den midterste setning i denne forutsigelse ble så godt som bokstavelig oppfylt gjennom Andre Verdenskrigs resultat. Revolusjonen utvidet sine grenser til midten av Europa og ble ved det i stand til å utvide sin *militære* kontroll over hele Europa, i det minste i forhold til utbrudd av en eventuell ny krig. I 1956 fortalte den amerikanske general Gruenther, som da bar tittelen «Supreme Allied Commander» – en tittel som åpenbart hadde blitt gjort permanent av en «første-diktator» under krigen – til en vesttysk avis at «hvis det skulle komme til en landkrig, er vi selvfølgelig ikke sterke nok til å holde den nåværende front i Europa».

I 1956 hadde Vestens folk gjennom ti års erklæringer fra deres ledere vent seg til tanken om at krig mot «Russland» var uunngåelig. Men dette var en følge av Andre Verdenskrigs resultat. Og dennes resultat igjen var en følge av omdirigeringen av statsbeslutninger og militæroperasjoner med et formål å ødelegge nasjonalstater og skape slavetilstander i alminnelighet. Denne omdirigering var igjen et resultat av den prosess som i siste kapittel ble betegnet som «invasjonen av Amerika». Amerikas styrke og rikdom var avgjørende i Andre Verdenskrig, og disse ble brukt til å sikre en utgang på krigen som gjorde en tredje verdenskrig til en konstant trussel.

Slik kom Amerikas involvering i Andre Verdenskrig til å demonstrere den makt en «fremmed gruppe», som var nådd fram til å kunne diktere i Washington, besatte – og den levendegjorde selve George Washingtons avskjedstale, der han sa: «Jeg bønnfaller dere, mine medborgere, om å tro meg når jeg sier at et fritt folks årvåkenhet skal være i konstant beredskap overfor fremmed innflytelses renkespill, ettersom historien og erfaringen beviser at fremmed innflytelse er en av de mest skjebnesvangre fiender av republikansk styre.» Washington holdt sin tale i 1796, da Den store Terror hadde vist den franske revolusjons sanne natur, og da tilstedeværelsen av Sammensvergelsens agenter for første gang hadde blitt erkjent i Amerika.

De offentliggjorte dokumenter fra Andre Verdenskrig viser at Sammensvergelsen hadde oppnådd makt til å diktere viktige deler av amerikansk utenrikspolitikk, utviklingen av militær-operasjoner og bevegelsen av våpen, ammunisjon, forråd og pengemidler. Dens bevisste agenter var tallrike og høyt plasserte. Blant de ledende menn som støttet dem, eller under-kastet seg dem, kan mange godt ha vært ubevisste om de konsekvenser deres handlinger kunne få.

Dette kapittel av republikkens historie går over tre og et halvt år, fra Pearl Harbor til Jalta. Det er en betydningsfull likhet mellom den måten som førte Amerika med i krigen i 1941 og i 1898. I begge tilfeller fikk man fabrikkert den provokasjon som skulle til for å hisse opp massene, og unngikk ved det vanskelige problemer med å overbevise Kongressen eller «den offentlige mening». I 1898 ble *Maine* «senket av en spansk mine» i Havanna havn, og krig ble straks følgen. Mange år senere, da *Maine* ble hevet, viste det seg at dens sider hadde blitt trykket *ut* av en *indre* eksplosjon. I 1941 muliggjorde det japanske angrep på Pearl Harbor, «en dag som vil huskes med skam», at president Roosevelt kunne fortelle sitt land at det på grunn av et fullstendig uventet angrep var «i krig». De senere avsløringer viste at regjeringen i Washington lenge hadde blitt advart om det forestående angrep og ikke hadde varslet Pearl Harbors forsvarere. I begge tilfeller forble folkemassene passive da avsløringene kom fram. (Disse avsløringer er av fortsatt relevans nå i 1956, når en amerikansk president offentlig har svoret at han «aldri vil bli funnet skyldig i» å sende sitt land i krig «uten autorisasjon fra Kongressen», men samtidig har tilføyd at amerikanske tropper kan bli nødt til å foreta «*lokale krigslignende handlinger* i selvforsvar» uten slik parlamentarisk godkjenning.)

I Første Verdenskrig erklærte president Wilson, som hadde blitt gjenvalgt på løftet om å holde sitt land utenfor krig, straks etter sin gjeninnsettelse, at «*det eksisterer* en tilstand av krig». I Andre Verdenskrig ble president Roosevelt gjenvalgt i 1940 på det flere ganger gjentatte løftet at «våre gutter vil ikke bli sendt ut til noen fremmede kriger». Hans valgprogram inneholdt imidlertid et forbehold på fem ord: «Vi vil ikke sende våre hærer, flåter og luftstyrker utenfor Amerika for å slåss i fremmede land, *unntatt i tilfelle av angrep*.» Disse fem ord ble tilføyd (sier en av Bernard Baruchs autoriserte biografer, Rosenbloom) «av senator James F. Byrnes, som stå Baruch så nær at det av og til var umulig å si hvem av de to som kom først med et synspunkt, de begge ga uttrykk for».

Betydningen av forbeholdet viste seg *den 7. desember 1941* da japanerne angrep Pearl Harbor. Tolv dager tidligere hadde Henry L. Stimson, krigsministeren, etter et ministermøte den 25. november 1941, ført følgende inn i sin dagbok: «Spørsmålet var, hvordan vi skulle *få manøvrert dem*» (japanerne) «*inn i en posisjon der de løsnet det første skudd*, uten å utsette oss selv for alt for stor fare. Det var en vanskelig oppgave.»

Forhistorien til dette dagboksnotat var at De Forente Staters ambassadør i Tokyo *den 27. januar 1941* hadde orientert sin regjering om at «i tilfelle av at det skulle bryte ut fiendtligheter mellom De Forende Stater og Japan, hadde Japan til hensikt å foreta et overraskelsesangrep på Pearl Harbor». At den sovjetiske spion i Tokyo, dr. Richard Sorge, i oktober 1941 informerte sovjetregjeringen om at «japanerne hadde i sinne å angripe Pearl Harbor innen 60 dager» og hadde fått svar tilbake fra samme sovjetregjering om at hans opplysninger hadde blitt sendt videre til president Roosevelt (ifølge Sorges tilståelse i *New York Daily News* den 17. mai 1951). At Roosevelt-regjeringen avleverte et faktisk ultimatum til Japan *den 25. november 1941*. At hemmelige japanske beskjeder som var blitt oppsnappet og avkodet av USA's etterretnings-vesen fra *september 1941* og helt fram til selve angrepsøyeblikket, ga umiskjennelige bevis på at et angrep på Pearl Harbor var nært forestående, men at disse allikevel ikke hadde blitt gitt videre til de amerikanske militærledere der. At lederen av flåtens etterretningsvesen for Den fjerne Østen den *1. desember* sendte en melding til den øverstkommanderende for Stille-havsflåten, som lød: «Krig mellom Japan og USA nært forestående», som ble fjernet av høyere myndighet. At oberst Sadtler fra USA's Signalkorps ut fra mottatte opplysninger *den 5.*

desember skrev en beskjed til de militære ledere, som lød: «Krig med Japan kan bryte ut hvert øyeblikk. Utelukk enhver mulighet for en gjentakelse av Port Arthur» (en henvisning til det tilsvarende «overraskelsesangrep» som innledet den russisk-japanske krig), som ble undertrykt på liknende måte. Samt at det japanske svar på Roosevelts ultimatum, som tydeligvis var ensbetydende med en krigserklæring, hadde blitt mottatt i Washington *den 6. desember 1941* uten at så mye som et ord om det ble gitt videre til Pearl Harbors forsvarere. En beskjed, som lød: «Japanerne avleverer klokken ett i dag østlig tid, noe som må oppfattes som et ultimatum ... vær på vakt» ble omsider sendt ved middagstid *den 7. desember 1941* og nådde fram til Pearl Harbors kommandanter omkring seks til åtte timer *etter* det japanske angrep.

De opplysningene som nå har kommet fram tyder på at det *utelukkende* var amerikanerne på Hawaii som ble holdt i uvitenhet om det kommende angrep, som kom til å koste to slagskip og to destroyere (foruten atskillige mindre krigsskip som ble satt ut av funksjon), 177 fly og 4575 døde, sårede og savnede. En direkte og øyeblikkelig konsekvens var videre katastrofen for den britiske flåte ved Malaya, med senkningen av slagskipene *Prince of Wales* og *Renown*, som kostet et stort antall mennesker livet.

Politiske ledere som er villige til å oppnå deres land inngang i en krig ved å lette et fiendtlig angrep på det, er ikke til å stole på når det gjelder spørsmålet om å videreføre krigen i den nasjonale interesse. Det amerikanske folk er i det store og hele fremdeles uvitende om sannheten vedrørende Pearl Harbor, en skjebnesvanger begynnelse som førte i lik, ubrutt linje til den skjebnesvangre avslutning.

Åtte høringer ble avholdt, syv i flåten eller hæren i krigstid, og én kongresshøring ved krigens slutt. Men de ble alle omhyllet av krigstidens hemmelighetskremmeri, og ingen av dem ble helt offentlige eller tilgjengelige. Ytterligere ble alle gjennomført under overoppsyn av det politiske parti, hvis leder var president under Pearl Harbor-angrepet. De avgjørende kjensgjerninger (at presidenten gjennom en oppsnappet japansk melding senest åtte uker i forveien, kjente til at et overraskelsesangrep var under forberedelse, samt at de oppsnappede beskjeder gjennom en lang periode ble tilbakeholdt fra Pearl Harbors kommandanter) ble kvalt gjennom hele perioden. Krigsministerens dagbok (med det ovenfor siterte viktige notat) ble ikke tillatt som bevis og Stimson selv ble ikke innkalt på grunn av dårlig helse. Kontrollen med pressen gjorde det mulig å presentere den lange høringsprosess (seks måneder) for offentligheten i en forvansket og forvirrende form.

Imidlertid har de tre hovedinvolverte flåtesjefer gitt ut deres beretninger. Kontreadmiral Kimmel, sjefen for Stillehavsflåten på dette tidspunkt, sier, med referanse til en annen admirals overbevisning om at «president Roosevelts planer *nødvendiggjorde* at det ikke ble sendt noen advarsel til flåten ved Hawaii», at «de høyt plasserte individer i Washington, som *med vilje* unnlot å advare våre styrker på Hawaii, burde aldri noen sinne unnskyldes. Kommandantene i Pearl Harbor ble aldri informert om ... den amerikanske note, som var avlevert til de japanske ambassadører den 26. november 1941 og som rent faktisk gjorde slutt på muligheten for ytterligere forhandlinger og derfor gjorde Stillehavskrigen uunngåelig ... Det ble ikke sendt det minste vink til flåtens og hærens sjefer i Hawaii-området om de livsviktige meldinger som hadde blitt oppsnappet, avkodet og videreleverte til ansvarlige ledere i Washington».

Admiral Halsey, som på den tid var en av admiral Kimmels tre ledende underordnede, sier: «Alle våre etterretninger pekte i retning av et angrep mot Filippinene eller de sørlige deler av

Malaya eller Hollandsk Østindia. Selv om Pearl Harbor ble dratt inn og ikke utelukket, preget hovedparten av den informasjon *som hadde blitt gjort tilgjengelig for oss*, i en annen retning. *Hadde vi kjent til* Japans detaljerte og vedvarende interesse for den nøyaktige posisjon og enhver bevegelse av våre skip i Pearl Harbor» (som indikert i den tilbakeholdte melding) «er det kun logisk at vi ville ha konsentrert vår tenkning om å imøtegå det så godt som sikre angrep på Pearl Harbor».

Kontreadmiral Theobald, som ledet destroyere fra Pearl Harbors «Battle Force», skriver i 1954: «Påberopelse av patriotisme i å hemmeligholde en bestemt nasjonal framgangsmåte *for å kunne gjenta den engang i framtida*, er ikke anvendelig i dette tilfellet, ettersom *det å lette en fiendes overraskelsesangrep som en metode til å starte en krig*, er utenkelig i vår atomalder» (admiralen mener forhåpentligvis at han *håper* at en gjentakelse er utenkelig). Han tilføyer: «Den tilbakevendende kjensgjerning vedrørende den sanne historie om Pearl Harbor har vært vedvarende unndragelse av informasjon til admiral Kimmel og general Short» (flåtens og hærens øverste sjefer i Pearl Harbor, som ble gjort til syndebukker). «Aldri tidligere i den tilgjengelige historie hadde det hendt at en militærleder hadde blitt nektet informasjon om at hans land ville være i krig innen få timer, og at alt pekte i retning av et overraskelses-angrep på hans styrker kort etter soloppgang». Admiral Theobald siterer en uttalelse fra admiral Stark (som i desember 1941 var øverste flåtesjef i Washington og som hadde nektet å informere admiral Kimmel om den japanske krigserklæring), om at alt hva han hadde gjort, skjedde etter høyere ordre, «noe som kun kan bety president Roosevelt. Den mest overraskende ting han gjorde i denne perioden, var å tilbakeholde informasjoner fra admiral Kimmel og general Short som «våre enestående militære martyrer». De ble avsatt for under krigens atmosfære av hemmelighold og forvirring å skjule den sanne kilde til ansvaret for Pearl Harbors katastrofe, men de var snarere «de første» enn «de enestående» militære martyrer i den mening admiral Halsey benytter. De ble de første i en nå lang rekke av amerikanske flåte- og hærledere som opplevde noe helt nytt i deres lands og deres profesjonelle karrierers historie. De ble klar over at de risikerte avskjedigelse eller degradering dersom de strevde etter militær seier med de beste militære midler, eller dersom de kritiserte en eller annen strategi som var diktert ovenfra og som ganske klart gikk imot en militær seier. Deres operasjoner skulle rettes inn etter en eller annen høyere plan, som de ikke klart kunne se konturene av, og som ganske åpenbart gikk på tvers av en militær seier i nasjonens interesse, hvilket var det eneste tenkelige formål med en militær innsats som de hadde lært fra deres tidligste tid – den innerste begrunnelse for å være soldat.

Hva var da denne høyere plan som alle amerikanske militære anstrengelser fra Pearl Harbor til Jalta – og senere – skulle innrettes etter? Det var rent faktisk Lenins «utvidelse» av revolusjonen. Historien om de tre og et halvt år blir kun forståelig i dette lys.

I Første Verdenskrig falt den amerikanske inntreden i krigen sammen med revolusjonen i Russland, og House ga straks presidenten instruks om å «tilby vår finansielle, industrielle og moralske støtte på enhver mulig måte» til dette «nye demokrati». I Andre Verdenskrig kom Hitlers angrep på hans Moskva-våpenbror kort etter Roosevelts andre gjeninnsettelse som president og før Pearl Harbor. Amerika var allikevel med i krigen, for så vidt gjaldt støtte til det «nye demokrati», for «finansiell industriell og moralsk støtte» til den revolusjonære stat var i

form av «Lend-Lease»-systemet under forberedelse og i en målestokk som ingen tidligere hadde tenkt var mulig.[31]

I juni 1942 fortalte president Roosevelts nærmeste fortrolige, en Harry Hopkins, offentlig til kommuniststaten (under et folkemøte på Madison Square Garden) at *«Vi er fast besluttet på at ikke noe skal forhindre oss i å dele alt hva vi er og har med dere.»* Disse ord falt i tråd med en presidentordre som tidligere hadde blitt utstedt (den 7. mars 1942) til amerikanske krigsagenturer (og første mye seinere offentliggjort) om at Sovjetunionen skulle gis høyeste prioritet med ammunisjonsforsyninger *framfor alle andre allierte og til og med framfor USA's egne væpnede styrker*. Lederen av den amerikanske militærmisjon i Moskva, generalmajor John R. Deane, beskrev i en bok fra 1947 sine forgjeves anstrengelser for å stanse denne strøm og sa at denne ordre fra president Roosevelt betydde «begynnelsen på en forsoningspolitikk som vi aldri kom på rett kjøl etter, og som vi stadig lider under».

Ordet «forsoning» ble ukorrekt anvendt av general Deane, for den politikken som var benyttet gikk langt utover simpel «forsoning», den var tydeligvis beregnet på å *øke* den revolusjonære stats militære og industrielle styrke *etter* krigen.

Det ligger uttrykkelig i de ovennevnte uttalelser at Roosevelt hadde til hensikt å gi den revolusjonære stat større støtte enn noen annen alliert, enten den var fri eller slavebundet, og det ligger underforstått at han var besluttet på å understøtte Polens angriper, og var ganske likeglad med «befrielsen» av andre land som hadde blitt løpt over ende. De høye idealer som var stilt til skue for Vestens folkemengder inntil de var helt involvert i krigen, var i virkeligheten blitt forlatt, og det overnasjonale prosjekt som gikk ut på å utvide revolusjonen, ødelegge nasjonalstater og fremme ambisjonen om verdensregjering, var blitt satt i disses sted. (Jeg begynte i 1942 å skrive i den retning, og da satte utelukkelsen av meg som journalist inn. Inntil da hadde jeg vært et av de høyt betalte «navn» i avisene.)

---

[31] De tre formene for støtte som ble oppregnet av House, inkluderer «finansiell» støtte. Det vanskeligste spørsmålet å besvare er hvor stor finansiell støtte som ble ytt. Utallige bøker hentyder til stor *finansiell* støtte fra «Wall Street-bankene» og liknende, men jeg har ikke tatt med disse opplysninger, fordi jeg ikke var i stand til å bekrefte dem. Under alle omstendigheter er slike transaksjoner nesten umulige å avsløre, ettersom de utføres i dypeste hemmelighet. En viktig hentydning til dette opptrer i et brev som Lenin selv sendte til Angelica Balabanoff (hans representant i Stockholm, i den perioden da kommunismen «etablerte» seg i Moskva): «Bruk millioner, dusinvis av millioner om nødvendig. Det er massevis av penger til vår rådighet.» Det hersker ingen tvil om den finansielle støtte som ble ytt de bolsjevikiske sammensvorne av *tyskerne*. Blant dokumenter fra det tyske utenriksdepartement, som ble erobret av de allierte i 1945, var et telegram sendt av den tyske utenriksminister Richard von Kühlmann, til keiseren den 3. desember 1916 med ordlyden: «Det var først da bolsjevikene hadde mottatt en vedvarende strøm av penger fra oss, gjennom forskjellige kanaler og under forskjellige dekkbetegnelser, at de ble i stand til å bygge opp deres viktigste organ, *Pravda*, til å utføre energisk propaganda, og til i betydelig omfang å utvide grunnlaget for deres opprinnelig svakt funderte parti.» Utenriksministeren, som foregrep de illusjoner som skulle ta opp generasjoners vestlige politikere, tilføyde: «Det er helt i vår interesse at vi utnytter denne perioden mens de er ved makten, for den kan bli kort ...» (en eller annen hadde tilføyd i margen: «det blir ikke tale om å støtte bolsjevikene i framtida» – en erklæring som ikke tok høyde for Hitler). De tyske papirer omfattet også en rapport fra august 1916, utferdiget av en «ekspert på Russland», en dr. Helphand, som hjalp til med å organisere den bolsjevikiske sammensvergelse. Denne sier at «dr. Parvus» (dr. Helphands pseudonym) «har forsynt organisasjonen med et beløp til å dekke de løpende utgifter ... selv ikke herrene som arbeider i organisasjonen er klar over at vår regjering står bak dette.» Helphand estimerer heretter den sum det ville kreves for å organisere revolusjonen «fullstendig», til å ligge «omkring tjue millioner rubler». Braockdorff-Rantzau mottok myndighet til å yte en forskuddsbetaling, og Helphands kvittering finnes i papirene: «Mottatt fra den tyske ambassade i København, den 29. desember 1915, den sum av én million rubler i russiske banknoter til fremme av den revolusjonære bevegelse i Russland.» Underskrevet: «dr. A. Helphand» (Royal Institute of International Affairs journal, London, april 1956).

I 1941 var denne politikk, som gikk ut på å støtte den revolusjonære stat, ganske sikker på å skape langt større virkninger enn den hadde gjort i 1917. I 1917 kunne amerikansk støtte kun forårsake *«etableringen»* av kommunismen i Russland.

I 1941 var situasjonen helt annerledes. Da var kommunismen for lengst blitt *«etablert»*. En støtte som ble gitt i den grenseløse størrelsesorden som ble lovet av Hopkins, ville uunngåelig sette den i stand til å *«utvide»* i overensstemmelse med Lenins grunnsetning. Den støtte som ble gitt, var så kolossal at den satte kommunismen i stand til å «utvide» over et kjempemessig område og også til å forberede seg på en ny krig. Utsikten til denne tredje krig, som oppstå straks ved den andres avslutning, ble deretter framstilt for Vestens folkemengder som et utslag av Sovjets gemenhet.

De verdier som ble overført fra Amerika til den revolusjonære stat, går nesten ut over menneskelig fatteevne. President Roosevelt, som i 1932 hadde blitt valgt til å rette opp på «underskudd», hadde på tolv år brukt mer penger enn samtlige tidligere presidenter til sammen, og i eneveldig uansvarlighet. Offentlig forbruk går fortsatt i dag – elleve år etter hans død – ut over forståelsesrammen for en hel revisor-skole. Det er en ballongverden som består av nuller med noen få andre tall spredt rundt mellom dem. På denne nullsmykkede himmelhvelving virker en sum som de 9.500.000.000 dollar som ble «lent-leased» til den revolusjonære stat av president Roosevelt kanskje ubetydelig. Faktisk ble våpen og *varer* tilsvarende dette beløp sendt av sted, teoretisk på salg- eller returbasis. Det var en overførsel av en skattekiste så stor at det noen få årtier tidligere ville ha gjort det mulig for atskillige nye stater å klare husholdningen uten frykt for framtida.

Denne strømmen av rikdom ble dirigert av én enkelt mann, som av en autorisert biograf (Robert E. Sherwood) har blitt beskrevet som «den nest viktigste mann i De Forente Stater». Harry Hopkins spilte slik den samme rolle som enehersker med hensyn til fordeling av krigsmateriell, som Bernard Baruch hadde spilt i 1917. Den opprinnelige idé kom fra Bernard Baruch, som hadde insistert på at «én mann» skulle utnevnes til «administrator» for det allmektige Rådet for Krigsindustriene («War Industries Board») som, da Amerika trådte inn i krigen, vokste fram fra en tidligere «Rådgivende Kommisjon», tilknyttet presidentens ministerråd – «Defense Council».

Denne forhistorien til Hopkins utnevnelse er betydningsfull, fordi den viser den vedvarende makt og de innarbeidede metodene som ble brukt av gruppen omkring de amerikanske presidenter i begge verdenskriger. Et undersøkelsesutvalg i Kongressen i 1919, ledet av William J. Graham, sa om denne «Rådgivende Kommisjon», som brakte fram Rådet for Krigsindustriene i 1918, at den «fungerte som *De Forente Staters hemmelige regjering* ... En kommisjon som besto av sju medlemmer, utvalgt av presidenten, ser ut til å ha tenkt ut hele systemet av innkjøp av krigsforråd, planlagt en pressesensur, utferdiget et system til matvarekontroll ... og kort fortalt ha tenkt ut praktisk talt hvert eneste krigstiltak som Kongressen deretter gjorde til lov, og den *gjorde alt dette bak lukkede dører* i uker, ja måneder, før De Forente Staters Kongress erklærte Tyskland krig ... Det var ikke en eneste stump av den såkalte krigslovgivning som ikke forut for den egentlige krigserklæring hadde blitt gjennomdiskutert og avgjort av denne Rådgivende Kommisjon».

Baruch uttalte selv, da han på et tidspunkt vitnet for en spesiell undersøkelseskomité i Kongressen omkring krigstidsaktivitetene for den «enmanns»-autoritet som han selv hadde frambrakt: «Den endelige avgjørelse lå hos meg ... om hæren eller flåten skulle ha noe ...

Jernbaneadministrasjonen ... Eller de allierte, eller om general Allenby skulle ha lokomotiver, om de skulle brukes i Russland eller i Frankrike ... Jeg hadde muligens mer makt enn noe annet menneske ...» (Dette utgjorde bakgrunnen – stammet fra Første Verdenskrig – for Churchills ord til Baruch i 1939: «Krigen er på vei ... De vil kjøre forestillingen over der.» Hvor stor makt Baruch hadde i Første Verdenskrig illustreres videre av en hendelse i 1919 da president Wilson ble brakt tilbake til Amerika som en fullstendig invalidisert mann. Baruch ble da «et av medlemmene i den gruppen som tok beslutninger under presidentens sykdom» (Rosenbloom). Denne gruppe ble kjent som «Regjeringsrådet», og da den svakelige presidents mest betydningsfulle minister, Robert Lansing, utenriksminister, innkalte til møter i kraft av sin egen autoritet, avskjediget presidenten ham fra sin sykeseng. Selv om presidenten også etter hvert avbrøt forbindelsen med andre nærstående, blant dem House, «klynget Wilson seg til sin tillit til Baruch».)

I Andre Verdenskrig gjenopplevde president Roosevelt med den «Rådgivende Kommisjon» (1940) Wilsons opprettelse av *Defense Counsil* (Forsvarsrådet), og i 1942 ble denne utvidet til et *War Production Board* (Råd for krigsproduksjon), som svarte til «Rådet for Krigsindustriene» fra 1918. Baruch anbefalte igjen at «én mann» skulle bestemme i denne maktfulle institusjon, men denne gangen ble det ikke ham selv. Hans biograf forteller at han ble skuffet, men leseren bør nok ta dette med en klype salt.

De sjeldne henvisninger til Baruch i denne fortellingen er ikke noe mål for mannens innflytelse. De beste observatører jeg kjenner, har alle ment at han var den mest maktfulle av mennene som omga de amerikanske presidenter gjennom en periode på førti år og helt fram til i dag. Hans biograf sier at han fortsatte med å fungere som rådgiver for hver eneste amerikanske president (inklusive de tre republikanske fra 1920, 1924 og 1928) fra president Wilson og fram, og i boka, som ble skrevet i 1952, forutsier forfatteren at Baruch også vil «rådgi» president Eisenhower, og han gir til og med en skisse over hva denne rådgivning vil gå ut på. Baruchs sanne plass i denne fortellingen, eller i det minste min vurdering av den, vil bli vist seinere i forbindelse med en hendelse der han gjorde sin viktigste *åpne* entré.

Selv om Baruch med åpenbar nøyaktighet beskrev seg selv som verdens mektigste mann i 1917-1918, var hans makt til reelt å styre begivenhetene og forme verden, langt mindre enn hos en mann med en tilsvarende rolle i Andre Verdenskrig, av den enkle årsak at «avgjørelsen av hva noen kunne motta» nå var utstrakt til også å gjelde gaver til den revolusjonære stat, *som var etablert som en sterk militærmakt med kjempemessige og svært tydelige territoriale* erobringshensikter. Selv Rådet for Krigsproduksjon ble av sekundær betydning da «Lend-Lease-Administrasjonen» ble opprettet. Harry Hopkins ble utnevnt til dens «administrator» og ble samtidig formann for president Roosevelts «Komité for Sovjetprotokoll» med bemyndigelse til «*å bestemme forsyningskvota som skulle sendes til Russland*». Fra dette øyeblikk lå Vestens framtid og skjebne i hendene på en mann som i vide kretser var kjent som «Hopperen Harry».

Hopkins ville bare kunne innta en så opphøyd post i det tjuende århundre. Den offentlige mening ville, dersom den hadde blitt informert av en fri og uhildet presse, neppe ha akseptert ham, for han hadde ingen kvalifikasjoner til å håndtere viktige affærer, minst av alt utenrikspolitisk. Selv hans biograf, som var vennlig stemt overfor en kollega i Det Hvite Hus (i hvis respektable lokaler Hopkins ifølge sin egen dagbok ved en anledning leflet for en betydningsfull kommunist-gjest, en Molotov), undret seg over hvordan denne mannen, «som

var så ukjent av opprinnelse og så utrent til et stort ansvar», kunne ha blitt «særlig rådgiver for presidenten».

Med hensyn til dette kan den som studerer dette i dag ikke finne ut av hvem som «valgte» Hopkins til hans rolle. Han vil imidlertid kunne oppdage at Hopkins i sin ungdom hadde slukt samme slags ideer («tilhørende Louis Blanc og de revolusjonære fra 1848») som House hadde tatt til seg i *sin* ungdomstid i Texas. Hopkins hadde studert en «sosialdemokrat» («Fabian Socialist») fra London (som underviste i at nasjonalstater skulle forsvinne inn i «Verdens Forente Stater»), samt hos en jødisk lærer av bøhmisk/russisk opprinnelse, som hadde vært elev hos Tolstoj, bolsjevikenes helt. På nytt ser vi altså hvordan «ideer» blir overført – plantet. Antakelig var dette de kvalifikasjonene som fikk Sherwood til å kalle ham «den *uunngåelige* Roosevelt-favoritt». Tidligere hadde han vært kjent som en «mellommann» og pengeinnsamler og «de rikes lillebror». Oxford Universitet tildelte ham et av stedets dårligst passende doktorgrader noen sinne, og Churchills servile hentydninger til ham i krigsmemoarene er underlige å lese.

Da Hopkins inntok sin plass som formann for president Roosevelts Komité for Sovjetprotokoll, fant han blant dets medlemmer noen som i høyeste grad hadde mistro til politikken om ubegrensede forsyninger til den revolusjonære stat. Han utstedte følgende keiserlige befaling til dem:

«De Forente Stater gjør ting *som det ikke ville gjøre for andre Forente Nasjoner* uten full informasjon fra dem. Beslutningen om å handle uten informasjon ble tatt ... etter moden overveielse ... Det var *ingen reservasjoner* med hensyn til politikken, men politikken ble konstant trukket fram til ny diskusjon av forskjellige personer. Hopkins foreslo at *disse anmodninger om diskusjon på nytt ikke fikk mer oppmerksomhet* (1942)».

Slik ble det tydelig at den revolusjonære stat igjennom Hopkins var «president Roosevelts uunngåelige favoritt». I det foregående sitat ser man igjen det mysteriet som jeg gjorde oppmerksom på i tilfellet med de britiske ministre og sionismen: «Politikken» har blitt «fastlagt» og *kan ikke endres*. Hvem som hadde tatt de «modne overveielser» om denne politikken, og hvem som hadde fastslått at den ikke under noen som helst omstendigheter kunne tas opp til revisjon, var Hopkins hemmelighet, og alt dette var igjen «bak lukkede dører» for så vidt angikk de forvirrede folkemengder. Den republikanske leder, senator Robert E. Taft, protesterte forgjeves da han så hva som gikk fore seg: «Hvordan kan noen sluke den idé at Russland kjemper for demokratiske prinsipper ... For å spre ut de fire friheter i verden vil vi sende av gårde fly og tanks til Kommunistrussland. Ikke noe annet land hadde et større ansvar for den nåværende krig og for Tysklands aggresjon.» Det ble straks igangsatt en voldsom kampanje imot senator Taft i pressen, og den fortsatte til hans død. Landskapet i dag og dagens situasjon bekrefter hans advarsel, og de som leser Hopkins' ovenfor siterte befaling, ser kanskje her hvordan krigens resultat ble avgjort av disse hemmelige handlinger fra 1942 og tidligere.

Av «fly og tanks» ble henholdsvis 15.000 og 7.000 *gitt bort*. En flåte på 581 fartøyer ble likedan gitt (i løpet av mange år ble i alt 127 av disse returnert, og i 1956 tilbød Sovjet å betale for 31. De resterende skip, mer enn 300, ble erklært tapt, senket eller ikke-sjødyktige). En handelsflåte ble også overdratt.

Dette var kun den mindre delen av den totale overførsel som hadde mange former. Den amerikanske regjering har aldri offentliggjort detaljer om sine leveranser. Den kjensgjerning

at disse i dag kjennes, samt at det vites at størstedelen av dem med sikkerhet var beregnet til å styrke den revolusjonære stats industrielle og krigførende kapasitet *etter krigen*, skyldes utelukkende en av de tilfeldigheter som av og til hjelper historikeren, men ikke hjelper til med å avskaffe den skadelige tilstanden, fordi den nåværende presse slett ikke lar dem komme til offentlighetens kunnskap.

I mai 1942 meldte en kaptein George Racey Jordan seg til tjeneste på den store Newark flyplass i New Jersey. Han hadde vært soldat i Første Verdenskrig og skulle nå gjøre tjeneste igjen. Han hadde aldri glemt det gode råd han hadde fått av en sersjant i Texas i 1917: «Hold dine øyne og ører åpne, din store munn lukket og *behold en kopi av alt*.» Ettertiden kan takke Jordans evne til å leve etter disse fem ord for Andre Verdenskrigs mest forbløffende bok (etter min oppfattelse).

Kaptein Jordan hadde fått ordre om å melde seg til «De Forente Nasjoners Depot 9», som han erfarte at Newarks flyplass var benevnt som i hans ordrer. Den institusjon som ble kjent som «De Forente Nasjoner» ble opprettet tre år senere, så dette var en forsmak som avslørte hensikten hos de menn som omga presidenten. Kaptein Jordan hadde ikke noen mistanker om Sovjets makt i USA da han meldte seg som forbindelsesoffiser, men han skulle snart få øynene opp gjennom tre spesielle opplevelser. I mai 1942, da et amerikansk rutefly på flyplassen hadde kommet til å skrape motordekselet på en mellomdistanse-bomber og ventet på å bli fløyet av sted til sovjetregjeringen, forlange en sint sovjetoffiser at all trafikk av amerikanske fly ble vist bort fra denne viktige amerikanske lufthavn. Da dette ble nektet, sa sovjetoffiseren at han ville «ringe til Hopkins», og etter noen få dager forbød en ordre fra «United States Civil Aeronautic Board» *all* amerikansk sivil luftfart i lufthavnen.

Kaptein Jordan begynte heretter å føre en meget nøyaktig dagbok, og ble ved hjelp av den i stand til å påvise (da den øvrige verden hørte om «atombomber») at det i løpet av *1942* hadde blitt sendt for omkring femten millioner dollar i grafitt, aluminiumsrør, kadmium og thorium (alle materialer som var nødvendige til framstilling av atombomber) til sovjet-regjeringen fra Newark. På dette tidspunkt var «Manhattan-prosjektet» (framstillingen av den første atombombe) ansett for å være så dypt hemmelig at dets øverste leder, generalmajor Leslie R. Goves, senere bevitnet at hans kontor til og med ville ha nektet å utlevere et eneste dokument til president Roosevelt uten hans (Groves) personlige tillatelse. I 1942 hadde kaptein Jordan, da han skrev disse notatene i sin dagbok, ingen idé om hva disse materialer skulle brukes til, for han hadde aldri hørt om «Manhattan-prosjektet» eller «atombomben».

Hans neste opplevelse av hvilken autoritet sovjetoffiseren hadde, kom da én av dem ble sint over å se en rød stjerne på et fly som tilhørte Texas Oil-selskapet, og truet med å «ringe til Washington» for å få den fjernet. Kaptein Jordan hadde problemer med å forklare at Texas Oil Company hadde anvendt dette symbol («Staten med den enslige stjerne») i mange år før 1917-revolusjonen!

På dette tidspunkt begynte kaptein Jordan å bli klar over at størstedelen av de varer som gikk til kommuniststaten, ikke på noen måte var dekket av hovedavtalen for Lend-Lease-arrangementet («De Forente Stater vil fortsette med å forsyne USSR med slike *forsvars*-artikler, *forsvars*-tjenester og *forsvars*-opplysninger som presidenten måtte autorisere overført eller levert»), men omfattet mange ting som ikke hadde noe med «forsvar» å gjøre, men derimot helt var beregnet til å styrke Sovjet etter krigen. Han noterte for eksempel levering av «traktorer og landbruksmaskiner, fabrikk til framstilling av aluminium, maskiner til

framstilling av jernbanevogner, materiell til stålframstilling» og liknende. Disse sendingene (som en entusiastisk tolk fortalte ham «vil hjelpe til å gi vårt land Ford-tilstander») er antydet i de runde tall, som er den eneste opplysning som har blitt frigitt av den amerikanske regjering. President Trumans «Tjueførste rapport til Kongressen om Lend-Lease-operasjoner» anfører under overskriften «annet enn ammunisjon» slike enorme beløp som $1.674.586.000 av *landbruksprodukter* og $3.040.423.000 *av industriprodukter og -materialer*.

I 1943, da skipskonvoienes store tap førte til at en større part av Lend-Lease-varene ble sendt med fly, ble det opprettet en amerikansk lufthavn for disse operasjoner i Great Falls, Montana, og kaptein Jordan ble overført dit som «Lend-Lease Expediter» (låne-leie-medarbeider). Atter betegnet hans ordrer fra United States Air Force ham som «representant for De Forente Nasjoner» på tross av at ingen slik organisasjon eksisterte, og han fant et direktiv, utstedt av *presidenten*, som ventet ham med en overskrift: «Flytting av russiske fly» og en tekst som lød: *«Ombygging, utrustning og overflytting av russiske fly har blitt gitt første prioritet, selv forut for fly til U.S. Army Air Forces.»* Han fikk også her sin tredje opplevelse av sovjetisk makt: Den sovjetoffiseren han hadde kontakt med, mente at Jordans rang var for lav og ba om å få ham forfremmet til major. Da eikebladene deretter lydig ankom, ble de plantet på hans skuldre av oberst Kotikov, en begivenhet som sannsynligvis er uten tidligere eksempler i Amerikas militærhistorie.

Major Jordan bemerket nå at et overdådig antall svarte kofferter, som var forseglet og sammensurret, passerte gjennom hans «rørledning til Moskva». Hans bange anelser hadde nå vokst til sterk mistanke, og han benyttet en gunstig anledning (og den eneste autoritet han fortsatt hadde tilbake, var å gi eller nekte tillatelse til start av Lend-Lease-fly på den siste strekning til Fairbanks i Alaska) til å mase seg forbi bevæpnet hemmelig sovjetisk politi og inn i et fly der han åpnet omkring 18 av 45 kofferter. Han gjorde hurtige opptegnelser over innholdet i disse.

Blant mengden av papirer, planer, korrespondanse og tekniske tegninger, gjorde han to oppdagelser som flere år seinere skulle vise seg å passe nydelig inn i det bilde av spionasje og sammensvergelser som tegnet seg etter avsløringene 1948-1956).

Den ene var en bunt saksmapper fra utenriksdepartementet, hver med en etikett. På en av disse sto: «fra Hiss» og på en annen: «fra Sayre». Major Jordan hadde aldri hørt om noen av disse navnene, men det var navnet på den høytstående embetsmann i utenriksdepartementet, Alger Hiss, som senere ble dømt, og på en annen embetsmann som var innblandet i den samme affæren. Disse saksmappene inneholdt kopier av hemmelige meddelelser fra amerikanske attacheer i Moskva, oversendt i diplomatisk forseglet mappe, som nå ble tilbakesendt i kopi til dem som de skulle ha vært holdt hemmelige for.

Den andre og mest betydningsfulle oppdagelse var en som i dag har en innvirkning på alle mennesker i Vesten, likeså stor som om det var i dag den var oppdaget. Det var et brev adressert til Mikoyan, den sovjetiske kommissær for utenrikshandel. Major Jordan skrev ned et utdrag av det: «Hadde et helvete med å få disse vekk fra Groves» (lederen av atombombeprosjektet). Brevet var underskrevet H.H.» Vedlagt var et kart over Oak Ridge atomverk i Tennessee og en karbonkopi av en rapport stemplet «Harry Hopkins», som inneholdt en mengde ord som var så underlige for major Jordan at han også skrev dem ned for senere å slå opp deres betydning. Blant disse var «cyklotron», «proton» og «deuteron» samt setninger som «energi produsert ved fisjon» og «vegger, fem fot tykke av bly og vann til

å kontrollere flyvende nøytroner». Hopkins var, som allerede beskrevet, «den uunngåelige Roosevelts favoritt», «presidentens spesielle rådgiver» og «den nest viktigste mann i De Forente Stater».

(Gjennom en del år etter Andre Verdenskrig fikk folkemengdene i Amerika og England forklart fra deres ledere at deres beste beskyttelse imot en ny krig og den mest effektive metode til å avverge «sovjetisk aggresjon» var vestlig besittelse av atombomben. Den 23. september 1949 brakte Sovjetunionen en atombombe til eksplosjon, noe som ikke kunne overraske noen som hadde fulgt situasjonen nøye. Da kunne major Jordan ikke holde seg lengre, og gikk til en senator som ble tilstrekkelig berørt til å få en kjent medieperson, Fulton Lewis, til å gjøre historien kjent. I denne form og i hans etterfølgende bok, ble den således offentliggjort, og den ga anledning til to høringer i Kongressen i desember 1949 og i mars 1950. Pressen forvrengte i fullstendig enighet sakens hovedpunkter, og som det skjedde i alle disse sakene, medførte de ingen forbedring av tilstanden. Ikke noe effektivt ble gjort for å forhindre at noe tilsvarende skulle skje i en ny krig.)

I 1944 forsøkte major Jordan, som nå var mer bekymret enn noensinne, å få Lend-Lease-forbindelsesoffiseren i utenriksdepartementet i tale. Men han ble advart av en underordnet offiser som minnete ham om at «offiserer, som var altfor ivrige, risikert å ende på en eller annen øy sørpå». Ikke lenge etter det ble han forflyttet fra White Falls. Hans bok inneholder en komplett fortegnelse over Lend-Lease-forsendelser som han i sin egenskap av forbindelsesoffiser var i stand til å se og kopiere. Den viser alle de kjemiske stoffer – metaller og mineraler – som var egnet til framstilling av en hydrogenbombe; heriblant beryllium, kadmium, kobolt – som rent grunnstoff, som malm og i industriavfall (806.941 pund), uran (2,2 pund), aluminiumsrør (12.755.472 pund), grafitt (7.384.482 pund), thorium, urannitrat, uranoxid, aluminium og legeringer (366.738.204 pund), aluminiumsstenger (13.744.709 pund), aluminiumsplater (124.052.618 pund), bronse- og messingbarrer (76.545.000 pund), bronse- og messingtråd (16.139.702 pund) – og så videre.

Disse listene omfatter også de rene «etterkrigsforsyninger til Russland» (general Groves ord», så som et oljeraffineri, maskiner og reservedeler til jernstøping og -smiing ($53.856.071), dreiebenker, maskiner til presisjonsboring, maskiner til framstilling av konserveringsbokser og meieriinventar, materiell til kraftverk ($60.313.833), materiell til støperier, el-verk, telefonsentraler ($32.000.000), generatorer ($222.020.760), utstyr til filmproduksjon og radiokommunikasjon, radioapparater ($52.072.805), 9594 godsvogner, 1.168 damplokomotiver ($101.075.116), handelsskip ($123.803.879), lastebiler ($508.367.622) og slik videre i det uendelige.

Blant de større gaver, som tydeligvis var beregnet til å styrke Sovjetunionen *etter* krigen, omtaler major Jordans lister en fabrikk til å reparere presisjonsinstrumenter ($550.000), to fabrikker til framstilling av matvarer ($6.924.000), tre fabrikker til gassutvinning ($21.390.000), et oljeraffineri med maskiner og utstyr ($29.050.000), 17 dampdrevne el-verk og ett vanndrevet ($273.289.000). Sovjetlistene som major Jordan gjengir tyder på at Harry Hopkins og hans medarbeidere var hensatt i en sinnstilstand av hysterisk givertrang, for listene omfatter ting som det ikke kan tenkes å gi noen rasjonell forklaring på, for eksempel briller ($169.806), tenner ($956), 9126 diamantsatte ur ($143.922), 6.222 pund toalettsåpe, for $400 leppestifter, 373 gallons sprit, for $57.444 sportsfiskeutstyr, for $161.046 laterna magica, for $4.352 «forlystelsespark-utstyr», 13.256 pund karbonpapir, to «nye pianoer», for $60.000

musikkinstrumenter og (en ting som framkaller bildet av den «elskede leder», Roosevelts og Churchills «Onkel Joe»): «en pipe» til en verdi av 10 dollar!

Hopkins' fortid som profesjonell pengesamler og sosialarbeider synes å vise seg i en gave – over fire år – på $88.701.103 som besto i «sosialhjelp og veldedighet». De som har besøkt Sovjetrussland kan jo prøve å forestille seg disse penger utdelt til de fattige! Men dette var slett ikke slutten på kontanthjelpen under «Lend-Lease». I 1944 beordret Henry Morgenthau jr. Roosevelts finansminister, og dennes viseminister, Harry Dexter White (som senere ble avslørt som sovjetagent), at det ble sendt duplikater av finansdepartementets trykkformer til pengetrykking til Sovjetregjeringen. Disse skulle brukes til å trykke penger til å betale besettelsesstyrkene i Tyskland etter krigen. Dette betydde at de penger som sovjetregjeringen trykte for å betale sine egne tropper, kunne kreves innløst hos den amerikanske regjering, ettersom det overhodet ikke var noen forskjell på sedlene. Ved utgangen av 1946, da offentlige protester medvirket til at den amerikanske regjering måtte slutte med å betale sine egne tropper med slike pengesedler, slik at sovjetregjeringen ikke lengre kunne anvende dem, fant militærregjeringen i Tyskland ut av at den hadde innløst $250.000.000 *mer enn det samlede beløp på pengesedler som deres eget finanskontor hadde utstedt* (sovjetregjeringen ignorerte en anmodning om at den betalte beskjedne $18.000 for de trykkplatene og materialer som hadde gjort det mulig for den å trekke $250.000.000 direkte ut av De Forente Staters finansdepartement).

Slik foregikk det i fire eller fem år en ubegrenset overførsel av alt det som kreves for å føre krig, av forsyninger til industrielt bruk etter krigen og av mange andre former for verdier til den revolusjonære stat, og en «revurdering» av denne politikken var bannlyst fra høyeste hold. Videre var «preferanse» og «høyeste prioritet» for denne politikk i relasjon til hva Amerika eller andre allierte måtte behøve, uttrykkelig beordret fra samme sted.

På enda to måter kunne den revolusjonære stat «understøttes» og bli hjulpet til å «utvide»: (1) Gjennom den måten som militære operasjoner ble gjennomført, (2) Gjennom utenrikspolitiske beslutninger på toppmøter, som sprang ut av disse militære operasjoner. Ettersom politikken om å levere våpen og annen rikdom ble så iherdig, ja, rett fram fanatisk fulgt til fordel for den revolusjonære stat, var det logisk å forvente at den *samme* politikk ville bli fulgt ved militære operasjoner og på konferansene som fulgte dem. Dette var da også hva som faktisk skjedde, som skarpe observatører bemerket da det fant sted, og som bildet av krigen sett i bakspeilet nå viser det. Men det var også den uunngåelige følge av at det bak kulissene i den amerikanske republikk hadde blitt tilranet en så stor makt gjennom invasjonen som ble beskrevet i siste kapittel.

Anstrengelsene for å vende alle militæroperasjoner til fordel for den revolusjonære stat, som i ledtog med Hitler hadde startet krigen ved et felles angrep på Polen, begynte like etter Pearl Harbor. De slo feil i starten, men lyktes fullt og helt i krigens siste faser, som også krigens resultat beviste. Den ledende rollen i denne prosessen ble bekledt av Andre Verdenskrigs mest mystiske figur, general George C. Marshall, den øverstbefalende for hæren. Det var han senator Joseph McCarthy i en tale til senatet den 14. juli 1951 (et omhyggelig dokumentert anklageskrift, som stadig er viktig kildemateriale vedrørende denne sak) tilla en *planlagt* vedvarende forhindring av seire som var påbegynt lenge før Andre Verdenskrig sluttet, og McCarthy ga ham skylden for at Amerika, som hadde mulighet for å forskyve maktbalansen, i

valget mellom den politikk som ble anbefalt av henholdsvis Churchill og sovjetdiktator Stalin, «nesten uten unntakelse valgte å støtte den russiske linje».

I betraktning av de enorme konsekvenser av general Marshalls avgjørelser, blir omstendighetene rundt hans oppstigning i karrierens start av interesse. President Roosevelt utnevnte ham til hærsjef i 1939 og forbigikk dermed tjue toppgeneraler og fjorten brigadesjefer (seks år tidligere var hans utnevnelse til general blitt forhindret av den daværende hærsjef, general Douglas MacArthur, etter negativt skussmål fra generalinspektøren («Inspector General»). En av general Marshalls første embetshandlinger var at han i 1940 ba senator James F. Byrnes (som var nært forbundet med Bernard Baruch) om å stille forslag til en endring av en militær bevillingslov som skulle bevirke at hærsjefen kunne tilsidesette ansiennitetsregler til fordel for yngre offiserer som han fant «av usedvanlig kvalitet». Senator Byrnes' lovendring, som ble vedtatt, muliggjorde at «i krigstid eller i en nasjonal krisesituasjon ... kan enhver offiser i den regulære hær midlertidig forfremmes til høyere rang ...» Og med denne bemyndigelsen i hånden foretok general Marshall (i 1940) 4.088 forfremmelser, heriblant den femtiårige oberst Dwight Eisenhower, som på daværende tidspunkt verken hadde ledelses- eller kamperfaring, men som innen tre år hadde gått skulle stige til alliert øverstkommanderende («Supreme Allied Commander»). Kombinasjonen av general Marshall og general Eisenhower var avgjørende for utgangen på krigen i 1945.

Umiddelbart etter Pearl Harbor og den amerikanske inntreden i krigen i desember 1941, begynte propagandaskaperne i Moskva og Vesten å rope opp om at de vestlige allierte straks skulle invadere Europa. Churchill var under et møte med Roosevelt kort etter Pearl Harbor, nådd til alminnelig enighet med denne om at en invasjon før 1943, aller tidligst, var en militær umulighet. I april 1942 hadde general Eisenhower, etter instruks fra general Marshall, utferdiget en plan for invasjon *i 1942*, og Roosevelt hadde blitt overtalt til å sende et telegram med dette innhold (*The Hinge of Fate*). General Marshall dro da sammen med Hopkins til London, og fikk her vite av Churchill at en katastrofe på den franske kyst, som følge av en forhastet og lettsindig invasjon, sannsynligvis var «den eneste måten vi i det hele tatt kunne tape krigen på» (Sherwood).

General Marshall måtte i lyset av sin utnevnelse være å anse for den beste militære hjerne i De Forente Stater. Det han foreslo var rent faktisk at den eneste store kampvenn på dette tidspunkt skulle begå selvmord, og at krigen skulle tapes, i hvert fall for Englands vedkommende. Churchill sa at hvis man gjorde et slikt forsøk, ville Kanalen bli omdannet til en «flod av alliert blod», men det ville i virkeligheten ha vært tre fjerdedeler engelsk blod. Den amerikanske øverstbefalende på de britiske øyer, som senere ble spurt hvilken styrke han hadde kunnet stille med, «påpekte at de eneste vi kunne regne med å anvende, var 34th Division, som da befant seg i Irland». General Clark tilføyde at denne imidlertid manglet anti-luftvåpen-støtte, tanks og utdannelse (de første amerikanske styrker som kom i kamp i Nord-Afrika seint i 1942, viste seg ganske urutinerte). Den førende amerikanske militærkritiker, Hanson W. Baldwin, skrev senere: «Sett i dagens lys er det nå klart at vår idé om å invadere Vest-Europa i 1942 var fantastisk (storslått gambling).»

På tross av alt dette foreslo general Marshall, da han vendte tilbake til Washington, at De Forente Stater *skulle trekke seg ut av krigen i Europa med mindre britene gikk med på hans plan* (utenriksminister Stimson). General Marshall ble igjen sendt til England for å møte Churchill (han avviste sint å bo på Chequers). Hans plan brøt sammen under vekten av utrent

og underforsynt divisjon til vågestykket. Men forslaget – og trusselen – var kommet fram, og alt det som seinere skjedde i krigen, må ses i lys av denne handling utført av De Forente Staters høyest plasserte offiser.

På foråret 1942 hadde tyskerne stadig 1.300.000 soldater i Frankrike og Nederlandene, og de vestlige allierte hadde ikke tilsvarende styrker å sette inn mot dem, selv om de hadde hatt overlegenhet i lufta, landgangsfartøyer, amfibiekjøretøy og utdannelse i invasjon. Roosevelt var tvunget til å trekke seg tilbake fra general Marshalls truende plan, og England overlevde for tredje gang i løpet av denne krigen en dødelig fare. Krigen fortsatte sin gang i 1942 og 1943, da britiske og senere amerikanske tropper knuste tyskerne i Nord-Afrika, og så kom det avgjørende vendepunkt i krigen. De vest-allierte var klare til å slå til. Hvordan – og hvor skulle de slå til? På det etterfølgende avgjørende tidspunkt kom general Marshalls andre store inngripen til å avgjøre krigens resultat.

Churchills egen beretning og andre autoriteter er enige om at han gjennom hele krigen var fast i sin innstilling til dette avgjørende spørsmål. Han var den eneste av de vestlige ledere som hadde omfattende militær og politisk erfaring, og han så klart at krigen verken ville bringe en sann seier eller fred hvis den revolusjonære stat, som hadde vært aggressoren ved krigens start, ble i stand til å bre seg dypt inn i Vest-Europa. Han ønsket at *militære operasjoner* skulle føres slik at den ikke kunne bre seg ut over eller i det minste ikke langt ut over de eksisterende grenser.

I denne kontrovers viste general Marshall seg å være hans argeste motstander snarere enn president Roosevelt, hvis helsetilstand i krigens siste år kan ha satt ham ute av stand til klar tankevirksomhet, med mindre han da kun var et hjelpeløst offer for det presset som ble utøvd på ham. Churchill ønsket å angripe både fra sør og nord, og å bringe Balkan og de sentraleuropeiske land under alliert besettelse før de skiftet fra slaveri under Hitler til slaveri under Den røde hær. Denne politikk ville ha ført til en virkelig seier, ville ha gitt verden utsikt til fred i resten av det tjuende århundre, og ville i det alt vesentlige ha oppfylt de opprinnelige «mål» for krigen, hvoriblant «befrielse» sto øverst på lista. General Marshall var besluttet på å konsentrere seg om invasjonen av Frankrike og å overlate hele Øst- og Sentral-Europa til Balkanlandene til den revolusjonære stats hær, og Roosevelt forfulgte denne politikk til den bitre slutt, hva enten han var klarhjernet eller omtåket, og denne bitre slutt så verden i forbindelse med Jalta-konferansen, der «nederlaget ble høstet fra seierens mark».

Kampen fortsatte i enda atten måneder, men terningene var kastet, slik begivenhetene skulle vise det under den første Quebec-konferansen i august 1943. På det tidspunkt var de engelsk-amerikanske tropper, etter å ha fullført erobringen av Nord-Afrika, returnert til Europa, der de drev de tyske tropper ut av Italia. I Quebec ble det under general Marshalls insistering besluttet å trekke styrker ut av Italia for å gjennomføre en nummer-to-invasjon av Frankrike til støtte for den primære i Normandie. Dette betydde splittelse av feltmarskalk Alexanders allierte styrke i Italia (som etter inntakelsen av Roma hadde blitt «en fryktinngytende kampmaskin ... med uante muligheter» ifølge general Clark). Det betydde stopp av framrykningene der, og framfor alt å gi opp ideen om et framstøt fra Italia over Adriaterhavet, noe som ville ha brakt de allierte styrker til Wien, Budapest og Prag. Dette ville ha endret hele etterkrigsbildet til fordel for Vesten og for freden. Et blikk på kartet vil gjøre situasjonen klar for enhver. På dette tidspunkt hadde en virkelig «seier» vært innenfor rekkevidde, og den ble vraket til fordel for en invasjon av Sør-Frankrike, noe som førte til en

spredning av den militære styrke, som var enda mer alvorlig enn den som fant sted da man under Første Verdenskrig sendte britiske styrker til Palestina.

Denne sekundære, sørlige invasjon ga ikke noen militære fordeler som kunne rettferdiggjøre beslutningen, som helt tydelig var politisk betinget. Det dokument som general Marshall baserte sin argumentasjon på under Quebec-konferansen avslører dette. Det ble kalt «Russlands posisjon», og ble tillagt «en amerikansk militær vurdering på svært høyt plan» (Sherwood), som peker mot general Marshall selv. Det sa at «Russlands stilling i Europa etter krigen nødvendigvis ville være dominerende ... ettersom Russland som den avgjørende faktor i krigen må gis enhver tenkelig støtte, og alt må gjøres for å vinne Russlands vennskap. Tilsvarende er det da Russland som etter aksemaktenes nederlag ville dominere Europa, og enda viktigere å utvikle og bevare de vennligst mulig forbindelser til det».

Her dukker den dominerende «politikk» som ble anvendt på Lend-Lease-forsendelsene opp igjen, men nå på området *militære operasjoner*. Den går ut på ubetinget overgivelse til Sovjets mål og interesser. Stalin hadde imøtegått framstøtet gjennom Balkan og hevdet at «den eneste direkte måte å slå til mot Tysklands hjerte var gjennom Frankrikes hjerte». Den «militære vurdering på høyt plan» som framkom i Quebec, framførte i virkeligheten Stalins plan. Dokumentet fastslår to ganger, som leseren vil se, en *antakelse* som en kjensgjerning, nemlig den at «Russlands posisjon etter krigen vil være å dominere ... nødvendigvis vil det dominere Europa». Det var nettopp dette spørsmål som i 1943 skulle avgjøres gjennom ytterligere to års militære operasjoner, og Churchills politikk skulle forhindre nettopp den utviklingen som ble fastslått som en eksisterende kjensgjerning. Han ønsket å se Sovjet seire, men *ikke* «dominere» Europa. Han ble undertrykt, og i dette øyeblikk i 1943 ble Vestens politikk for Andre Verdenskrig politisk tapt til politiske beslutninger som var utført i hemmelighet.

Dette var general Marshalls mest avgjørende inngripen. Churchill refererer kryptisk til ham i sine krigsmemoarer, selv om han ikke kritiserer ham, og i *Triumph and Tragedy* beklaget han den tapte mulighet. General Mark Clark som i 1943 var en amerikansk øverst-kommanderende i Italia, skrev i 1950: «Hvis vi skiftet våre styrker fra Italia til Frankrike, var det klart for Stalin ... at vi ville vende oss bort fra Sentraleuropa. Anvil (navnet på invasjonen i Frankrike) førte til en blindgate. Det var lett å se hvorfor Stalin foretrakk Anvil ... Etter Romas fall kunne Kesselrings hær ha blitt nedkjempet dersom vi hadde vært i stand til å sette nok inn i en endelig offensiv. På den andre siden av Adriaterhavet lå Jugoslavia ... og på den andre siden av Jugoslavia lå Wien, Budapest og Prag ... Etter Romas fall «gikk vi etter feil mål» både fra et politisk og strategisk standpunkt ... Hadde det ikke vært for en brøler på høyeste nivå, som vendte oss bort fra Balkanstatene, og lot dem komme under den Røde Hærs kontroll, kunne middelhavskampanjen ha vært den mest avgjørende av alle for etterkrigshistorien ... En kampanje som kunne ha endret hele historien vedrørende forholdet mellom den vestlige verden og Sovjetrussland, ble tillatt å ebbe ut ... Svekkelsen av kampanjen i Italia ... var en av krigens mest klare feiltakelser».

General Mark Clark (en blendende dyktig amerikansk soldat, som i ettertid ble satt på mindre poster, og som forlot hæren) sier «brøler» og «feiltakelse», men ovennevnte dokument samt mange andre kilder som nå er tilgjengelige, viser at beslutningen verken var en brøler eller en feiltakelse i disse ords alminnelige betydning: Det vil si en feil som ble begått ved feilkalkulering av konsekvensene. Konsekvensene var forutsett, og de var tilsiktet. Det

ligger nå utenfor enhver tvil. Beslutningen var politisk, ikke militær, og den ble tatt av mennene i den gruppen som omga presidenten. Det var på det militære området den nøyaktige parallell til den beslutning som ble tatt på Lend-Lease-området: å underlegge alle andre hensyn hensynet til den revolusjonære stats interesser.

På denne måten henslepte krigen seg gjennom 1944 og inn i 1945, skjønt den kunne ha vært avsluttet (sannsynligvis i 1944) ved alliert befrielse av de land som hadde blitt rent over av Hitler, og ved å etterlate Sovjet bak Russlands naturlige grenser eller en anelse utenfor, samt Europa i balanse. Alt mens den tyske hær i Italia ble gitt et pusterom, og den overflødige invasjon av Sør-Frankrike ikke ga noen ryggstøtte til hovedinvasjonen av Normandie.

Den utviklingen krigen fulgte i de siste månedene var altså diktert av den sovjetiske regjering og trukket ned over hodene på den vestlige militære strategi via Sovjets agent i den amerikanske regjering, han, som var kjent som Harry Dexter White. Siden han er død, kan han ikke spørres ut, men han regnes av de beste autoriteter jeg kjenner som hjernen bak planen for Tysklands utslettelse og overgivelsen av Europa til sovjetisk «dominans», det som i ettertid er kjent som «Morgenthau-planen».

I skyggen av denne plan (som vi skal se) trengte de vestlige hærer gradvis fram til Tysklands grense. Like til det siste prøvde Churchill (som var blitt slått av general Marshall i sitt forsøk på å få de alliertes høyre flanke til å trenge fram på Balkan, fiendens «bløte underliv») å gjenvinne noe av det tapte ved et massivt siste-sjanse-framstøt av den venstre flanke til Berlin og videre. Historien fortelles både i hans og general Eisenhowers memoarer.

General Eisenhower forteller hvordan han avviste feltmarskalk Montgomerys forslag sent i 1944 om å slå til med alle disponible styrker mot Berlin. Han mener at ideen er for risikabel eller uforsvarlig; tidligere i boka kritiserer han blidt Montgomery for å være for forsiktig. Han fortsatte i de følgende måneder med en generell henslengt framrykning som ga de røde hærer tid til å trenge inn i Europa, og i mars 1945 (da Jalta-konferansen var overstått og Sovjets hensikt, å annektere heller enn å befri Romania og Polen allerede hadde vist seg mens president Roosevelt sendte formelle protesttelegrammer til Stalin) informerte general Eisenhower sovjetdiktatoren *ved direkte telegram* om sin plan med overskriften «Til marskalk Stalin personlig». Denne kommunikasjon til Stalin, som enda ikke hadde blitt akseptert av de allierte ledere, framkalte sinte protester fra Churchill, som til det siste strevde etter å redde hva som fremdeles kunne reddes av den fiaskoen som var under forberedelse, ved å oppmuntre til at i det minste Wien, Prag og Berlin skulle inntas.

Dette var alt sammen forgjeves. General Marshall, som var i Washington, meldte til London at han fullt ut likte både general Eisenhowers «strategiske konsept» og hans «framgangsmåte til å kommunisere med russerne». Deretter var alliert framrykning i Vesten faktisk planlagt med henblikk på å skulle motta aksept fra Sovjet, og britisk veiledning ble ignorert. General Eisenhower hadde informert Stalin *direkte* den 28. mars om at han ville stanse *før Wien*. Den 14. april informerte han de øverstkommanderende om at han ville stanse sytti mil *før Berlin* ved Elben-linjen, og tilføyde: «Hvis dere er enige, foreslår jeg at vi informerer marskalk Stalin.» Da britiske protester allerede hadde blitt tilsidesatt, var de første tre ord kun en formsak. Men hva med Prag, det besatte Tsjekkoslovakias hovedstad? General Eisenhower meddelte Stalin at han ville rykke fram til Prag «hvis situasjonen krevde det». Han hadde store styrker stående ubeskjeftiget på den tsjekkiske grensen. Stalin svarte (9. mai 1945) og ba general Eisenhower om å «unnlate å rykke de allierte styrker i Tsjekkoslovakia lengre fram enn

... Karlsbad, Pilsen og Budweis-linjen». General Eisenhower beordret straks general Patton til å stanse på denne linjen.

Slik oppsto den «fryktelige to-delingen» av Europa. Til denne beskrivelse føyde Churchill denne banale kommentar: «Den kan ikke vare ved.» Fem år senere hevdet general Eisenhower at han *alene* var ansvarlig for disse tre fatale beslutninger: «Dere må være klar over en ting. Deres spørsmål synes å innebære at beslutningen om ikke å rykke inn i Berlin var *en politisk beslutning*. Tvert imot, det er kun ett menneske i verden som er ansvarlig for denne beslutning, og det er meg. Det var ingen som på noen måte blandet seg inn i det.»

Denne uttalelsen kom som svar på et spørsmål stilt ved en middag i Advokatsamfunnet (Association of the Bar) i New York City den 3. mars 1949. Spørsmålsstilleren sa: «Det generelle inntrykk er at dersom vår hær hadde rykket inn i Berlin og ... Prag, så ville det ha tegnet seg et helt annet bilde av etterkrigstiden ... Hvis våre politiske ledere ... hadde unnlatt å blande seg, mens De ivaretok den normale militære prosedyren, å innta så mye som våre hærer kunne overkomme ... tror De ikke da at etterkrigsbildet ville ha vært et annet?»

General Eisenhowers uttalelse var *uten fotfeste* i virkeligheten, og i beste fall virkelighetsflukt. Ordren til å holde den allierte framrykning tilbake inntil de røde hærer hadde tatt Tyskland og Sentral-Europa i besittelse, samt dets tre viktigste hovedsteder, var tydelig den «politikk» som bevislig behersket Lend-Lease: den å rette seg etter sovjetstatens krav framfor alle andre allierte, og selv foran Amerikas egne behov. General Eisenhowers egen flåte-adjutant og biograf, kaptein Harry C. Butcher, sier uttrykkelig at da general Eisenhower (mot Churchills protest) tillot direkte kommunikasjon med Moskva om grensen for de alliertes framrykning, var spørsmålet om «grensene for de områder som skulle besettes *gått utenom de militære hovedkvarter*». General Eisenhowers handlinger fulgte klart en forutbestemt plan, som det var enighet om på høyeste nivå; da han ble president var konsekvensene tydelige og han har sikkert følt seg «jaget» av president Roosevelts eksempel (liksom Roosevelt alltid var «jaget» av president Wilsons).

Churchill leverte (11. mai 1953) den konkluderende kommentar til Andre Verdenskrigs militære utfall; den andre store «skuffelse» for troppene, som ellers hadde oppfattelsen av at de hadde vunnet: «Hvis De Forente Stater hadde fulgt våre råd etter våpenhvilen i Tyskland, ville de vestlige allierte ikke ha vært nødt til å trekke seg tilbake fra frontene som deres hærer hadde nådd, til de fastsatte besettelsesgrenser, *før man hadde blitt enige med Sovjetrussland* om de mange ting vedrørende besettelsen av fiendeterritorier, der Tyskland selvfølgelig bare er en del. Vårt synspunkt ble ikke akseptert og et stort område av Tyskland ble utlevert til sovjetisk besettelse *uten en generell enighet mellom de tre seirende makter.*»

Slik tjente den politikk som ble fulgt mht. overførsel av våpen, verdier og varer og mht. utførelsen av militære operasjoner under «den andre krig» til å «utvide» revolusjonen. Det var enda en måte der denne utvidelsesprosess kunne fremmes gjennom krigen. Det var gjennom kapitulasjonen av vestlige staters politikk på høyeste politiske plan i de møter og konferanser for ledere som ble avholdt, mens det militære bildet utfoldete seg.

Leserens følelser vil nok bli unødvendig rystet hvis historien om alle disse møter skulle fortelles (Atlanteren, Cairo, Casablanca, Teheran, Jalta). Kontrasten mellom de opprinnelige høyttravende erklæringer og den endelige overgivelse til alle de avskyeligheter som man opprinnelig hadde tatt avstand fra, viser seg tydelig nok hvis det første (Atlanterhavsmøtet) og det siste (Jalta-konferansen) beskrives kort.

Forut for «Atlanterhavspakten» gikk president Roosevelts tredje valgtale 6. januar 1941, da han fortalte et Amerika som enda ikke var i krig, at «han gledet seg til en verden som var basert på våre fire essensielle friheter ... Ytringsfrihet, religionsfrihet, frihet fra nød, frihet fra frykt». Atlanterhavspakten av 14. august 1941, et felles produkt av Roosevelt og Churchill, gjentok denne fraseologi som den som studerer Protokollene av 1905 lenge har kjent godt (man må undre seg over om «første-diktatorene» noensinne hadde lest dem). Den erklærte «visse grunnleggende prinsipper» som ble sagt å bestemme «de respektive politikker» i Amerika og England, på hvilke de to underskrivere «baserte deres håp om en bedre framtid for verden», den første var «ingen utvidelse, territorial eller på annen måte», og den neste «ingen territoriale endringer, som ikke er i overensstemmelse med de fritt uttrykte ønsker hos de folkeslag som de vedrører». Det tredje prinsipp var «ethvert folkeslags rett til å velge den regjeringsform de ønsker å leve under; og ønsket om å se suverene rettigheter og selv-bestemmelse gitt tilbake til alle dem som er frarøvet dem med vold».

Fraskrivelsen av disse høytflyvende mål fulgte i Casablanca- og Teheran-konferansene i 1943 (i Teheran var Stalin til stede og var inkludert i «erklæringen» som var «dedikert» ... til elimineringen av tyranni og slaveri, undertrykkelse og intoleranse») og kulminerte på Jalta i februar 1945, nøyaktig tre og et halvt år etter Atlanterhavspakten.

På tidspunktet for denne konferanse ble de angloamerikanske hærer holdt tilbake i Europa, slik at de røde hærer kunne sette seg fast i hjertet av Europa. Vestlig diplomatis dype fall (hvis det uttrykket ikke er for mildt) fra dets tidligere høye steder ble gjort brutalt tydelig ved Jalta-konferansen, og en grundig gjennomgang av referatene kan svært vel få en vesterlending til å lengte etter de gode gamle dager, hvor ministre og ambassadører med fullmakter, formelt kledd og bevisste om deres ansvar, samlet seg verdig for å arrangere nasjonenes affærer etter en krig: I sammenlikning med kongressene i Wien og Berlin likner Jalta-konferansen en samling av smokingkledde personer på en kneipe.

Da den sovjetiske diktator nektet å forlate de besatte områder, møttes de vestlige ledere med ham på Krim; når man har med asiater å gjøre, er den atferd ensbetydende med å kapitulere allerede fra starten av. Den amerikanske president og hans nærmeste rådgiver, Hopkins, var døende menn, og i Roosevelts tilfelle var dette tydelig å se i de nyhetsutsendinger som massene så; jeg husker en bølge av sjokk passere gjennom en flokk tilskuere jeg befant meg iblant. Noen av de ledende standspersoner hadde deres familie med seg, så det liknet på en familieutflukt, en behagelig avbrytelse av krigens snerrende bånd. Men det verste de besøkende ble utsatt for (og som mange av dem ikke kunne motstå) var et av de eldste triksene i forhandlinger med slue asiater: anvendelsen av alkohol. En høytstående delegert, generalmajor Laurence S. Kuter, som representerte De Forente Staters Luftvåpen, sier:

«Den første rett *om morgenen* var et mellomstort glass som inneholdt ... Krimbrandy. Like etter velkomstskålen og brandyen ble det flere ganger servert kaviar og vodka ... Så forskjellige kalde kjøttretter ... og sammen med dem hvitvin ... Endelig små, harde Krim-epler og med dem rikelig med heller søt Krim-sjampanje ... Den siste rett ved denne morgenmaten besto av høye, tynne glass med skåldhet te sammen med brandy som ble servert i store cognacglass. Det var bare morgenmaten! Hvordan kunne noen med magen full av ovenstående treffe noen rasjonell eller logisk beslutning mht. De Forente Staters velferd? ... Elliott Roosevelt, som var sammen med sin far til konferansen, sa at praktisk talt alle var beruset.» Om kveldsmaten sier

Charles E. Bohlen, som var med som viseutenriksminister og tolk for president Roosevelt, at «marskalk Stalin var vert. Atmosfæren var *meget hjertelig* og det ble i alt utbrakt 45 skåler.»

Som om det ikke var nok, ankom den døende president Roosevelt til Jalta som underskriver av «Morgenthau-planen, skrevet av en sovjet-agent i hans eget finansdepartement (Harry Dexter White); og ble ledsaget av en annen sovjet-agent, som senere ble avslørt og dømt, Alger Hiss fra utenriksdepartementet, som på dette viktige tidspunkt var presidentens spesielle rådgiver i «politiske anliggender». Slik var sovjetregjeringen representert på to sider av det trekantede bord, og utfallet av konferansen var det logiske resultat. Inntil selve den kvelden møtet fant sted, fortsatte Churchill med å prøve på å redde noe av Midt-Europa og Balkanlandene fra den skjebne som de ble overlatt til på Jalta. Da han møtte president Roosevelt på Malta, på vei til Jalta, foreslo han til og med en gang en operasjon fra Middelhavet; general Marshall erklærte da i den tonen han hadde brukt til sine trusler i 1942, at «hvis den britiske plan ble godkjent ... ville han si til Eisenhower at han ikke hadde noe annet valg enn å be om å bli avløst fra sin kommando» (Sherwood).

En måned før møtet på Jalta telegraferte Churchill til president Roosevelt: «På nåværende tidspunkt tror jeg at enden på denne krigen meget vel kan bli mer skuffende enn den siste.» Han var kommet langt fra «the finest hour» i 1940, i hvilket år han skrev, mens han var på vei mot posten som statsminister: «Makt i en nasjonal krise, der man vet hvilke ordrer som skal gis, er en velsignelse.» Nå visste han hvor lite virkelig makt «første-diktatorene» hadde, og kunne bare håpe i det minste å redde litt ut av en seier som var ved å ligge i ruiner, selv innen den var vunnet.

Hva han visste og hva han sa til Roosevelt var alt sammen ukjent for de brede masser. Den fullkomne kontroll over pressen, som Protokollene arrogant skryter av, forhindret sannheten i å komme ut til dem, og de ble fra dag til dag båret av sted på en bølge av oppflammet entusiasme for den store «seier» som de var ved å vinne. Churchills «makt» var ikke tilstrekkelig til å virkeliggjøre den illusjonen. Noen få måneder tidligere (23. august 1944) hadde han spurt sin informasjonsminister: *«Er det noe som forhindrer offentliggjørelsen av Warszawas lidelser*, som etter avisene å dømme er blitt *praktisk talt undertrykt?»* (fra *Triumph and Tragedy*). Forespørselen virker ekte, og i så fall var Churchill uvitende om hva enhver journalist kunne ha fortalt ham, at slike kjensgjerninger *var* «praktisk talt undertrykt». Han skriver ikke hvilket svar han fikk, om noe.

De «lidelser» som Churchill refererer til, er general Bors heroiske oppstand med en polsk undergrunnshær imot tyskerne, mens Den røde hær nærmet seg Warszawa. Sovjets framrykking ble øyeblikkelig stanset etter ordre fra Moskva, og Stalin nektet å la britiske og amerikanske fly bruke sovjetiske flyplasser til det formål å komme polakkene til hjelp. Churchill sier: «Jeg kunne knapt tro mine egne øyne da jeg leste hans grusomme svar» og nevner at han oppmuntret president Roosevelt til å beordre amerikanske fly til å bruke flyplassene, da «Stalin aldri ville ha våget å skyte på dem». Roosevelt nektet, og polakkene ble latt i stikken til Hitlers stormtropper, som raserte Warszawa, drepte 200.000 av byens innbyggere og deporterte de overlevende 350.000. Den 1. oktober brakte Radio Warszawa, etter å ha gjort motstand i åtte uker, denne siste utsendelse: «Dette er den bitre sannhet; vi har blitt behandlet verre enn Hitlers vasallstater, verre enn Italia, verre enn Romania, verre enn Finland ... Gud er rettferdig og i sin allmakt vil han straffe alle som er ansvarlige for denne fryktelige

urett mot den polske nasjon» (ord som bringer den tsjekkiske utsendelse i erindring «vi lar våre sorger gå i arv til Vesten» etter at Tsjekkoslovakia ble overlatt til Hitler i 1939).

Den makt revolusjonen hadde vunnet i det infiserte Vesten, var nok til å forhindre offentliggjørelsen av slike kjensgjerninger under Andre Verdenskrig, og Churchills forespørsel hos informasjonsministeren forsvant i løse lufta. «Warszawas lidelser» kom bare tre år etter at Roosevelt hadde underskrevet «prinsipperklæringen» som sa at han ønsket «å se suverene rettigheter og selvbestemmelse gitt tilbake til dem som hadde blitt berøvet den med makt».

Slik var bakgrunnen for Jalta-konferansen, der president Roosevelt, en mann på gravens rand, ved sitt første møte med Stalin fortalte sovjetdiktatoren at han var «mer blodtørstig mht. tyskerne enn han hadde vært for et år siden, og han håpet at marskalk Stalin *igjen* ville utbringe en skål for henrettelsen av 50.000 offiserer i den tyske hær». Uttrykket «igjen» henviser til Teheran-konferansen i desember 1943, der Stalin hadde utbrakt en slik skål, og Churchill hadde protestert sint og forlatt rommet. Deretter hadde president Roosevelt foreslått at kun 49.000 ble skutt, og hans sønn, Elliott, hadde jovialt sagt at han håpet at «hundretusener» ville bli meiet ned i kamp. «Onkel Joe» hadde så reist seg, strålende av glede, for å omfavne Elliott Roosevelt.

Ved på denne måten å oppmuntre Stalin ønsket Roosevelt å irritere Churchill (som han øyensynlig i 1945 betraktet som en motstander); han hadde sagt til sin sønn, Elliott, i Teheran «Problemet er at statsministeren tenker *for mye på etterkrigstiden*, og hvor England kommer til å befinne seg; han er rett for *å la russerne bli for sterke*», og han gjorde det klart for Stalin at ved å si at «nå ville han fortelle ham noe indiskre, da han ikke ønsket å si det mens statsminister Churchill hørte på det». Blant de ting som ble sagt mens Churchill ikke hørte på det, var dette: «Presidenten sa at han mente at hærene var ved å være så nær hverandre at de kunne ha direkte kontakt, *og han håpet at general Eisenhower kunne kommunisere direkte med sovjetstaben, snarere enn gjennom lederne i London og Washington, som tidligere*» (4. februar 1945).

Her er så forklaringen på Wiens, Berlins og Prags skjebne: I *mars, april* og *mai*, sendte general Eisenhower, etter presidentens oppfordring, sin framrykningsplan *direkte* til Moskva, noe Churchill beklaget seg over, og her gikk Eisenhower inn på å stanse de allierte hærer vest for disse hovedsteder.

Stalin foreslo ikke igjen henrettelsen av 50.000 tyskere. Ved Jalta-konferansen synes han å ha vist mer tilbakeholdenhet overfor Roosevelts private forslag til ham (som omfattet at engelskmennene skulle oppgi Hongkong), og det bildet som tegner seg av ham ut fra disse papirer, er av en mer verdig og i hvert fall i sin tale, en mer samvittighetsfull mann, enn presidenten! Årsaken kan på den ene side være at Roosevelts tale var så hardhudet og kynisk at det vekker avsky hos leseren; på den andre, har Stalin nok hatt vanskelig for å tro på at den amerikanske president ville gå så langt som han sa, med å støtte sovjetisk storhet og hatt mistanke om at det kunne være en felle, så han viste seg mer reservert enn vanlig. Dermed kommer massemorderen Stalin på disse sidene til å framstå mindre frastøtende enn hans vestlige presidentbesøkende.

Den endelige prøve på Vestens ære på Jalta var behandlingen av Polen. Sovjets og nazistatens felles invasjon av Polen hadde innledet Andre Verdenskrig; det var helt klart det landet det hovedsakelig dreide seg om i Roosevelts og Churchills avtale av 1941 (Atlanterhavspakten) når det ble nevnt at «rett til suverenitet og selvbestemmelse» skulle «gis tilbake

til dem som hadde fått sine rettigheter tatt med makt». På tidspunktet for Jalta-konferansen, da det bare var få uker igjen av krigen, var Polen faktisk blitt overlatt til revolusjonen. Det framgikk tydelig av at polakkene i Warszawa hadde blitt latt i stikken, og så uttrykkelig som det kunne bli i Roosevelts ordre til general Eisenhower om å underkaste sine planer Sovjets ønsker. Det betydde i praksis at Polen og alle europeiske land øst og sør-øst for Berlin ville bli annektert av Sovjetunionen eller inkorporert i revolusjonens område.

Selv om Churchill ikke hadde oppgitt alt håp om å forhindre dette, var denne anneksjons truende nærhet tydelig på Jalta, og Vestens endelige nedverdigelse lå i aksepten av dette, til slutt også fra Churchill. For det var *aksept* og et horribelt hykleri å hevde at kun halvparten av Polens territorium ville bli overlatt til Sovjet, at Polen ville bli «kompensert» gjennom amputasjoner av tyske landområder og at «frie valg» ville bli avholdt i den stat som på denne måten hadde blitt skapt – når enhver kunne se at *hele* Polen og halvparten av det Tyskland som Polen skulle «kompenseres» med, kun skulle flyttes fra nazistisk til kommunistisk slaveri, og at de allierte styrker ble holdt tilbake for å sikre denne ordning.

Så da Roosevelt ba om at Polen måtte bringes på banen, hadde han sviktet de høye prinsipper i Atlanterhavspakten. Han begynte med å si: «Det er seks eller syv millioner polakker i De Forente Stater» og antydet således at for ham dreide det seg utelukkende om stemmer i amerikanske valg, ikke om Polen. Og da han foreslo å amputere Polen langs med Curzon-linjen, tilføyde han den merkelige bemerkning at «de fleste polakker ønsker, liksom kineserne, ikke å tape ansikt» (mange observatører i den perioden bemerker at han noen ganger snakket usammenhengende, og han forklarte ikke hvordan tapet av polsk territorium kunne forhindre polakkene i å tape ansikt). Roosevelt hadde blitt godt preparert til dette forslag. Edward Stettinius, som av navn var hans utenriksminister på dette tidspunkt, men som ikke synes å ha hatt noen andel i utformingen av politikken, bemerker at «presidenten ba meg om å få en sakfører å rådføre seg med angående formuleringen av det polske grensespørsmål; jeg tilkalte *Alger Hiss*».

Churchill var alene tilbake med en siste protest på vegne av de opprinnelige «prinsipper» og formålet med Andre Verdenskrig: «Det var derfor vi gikk til krig mot Tyskland: at Polen skulle være fritt og selvstendig. Alle her kjenner utfallet for oss, uforberedte som vi var, og at det var like ved å koste oss vår eksistens som nasjon. Storbritannia hadde ingen materiell interesse i Polen. Vi sloss for æren da vi trakk sverdet for Polen for å motstå et brutalt angrep fra Hitler. Jeg ville aldri kunne slå meg til tåls med en løsning som ikke ville la Polen være en fri og uavhengig stat» ... (senere, da Roosevelts og Stalins press ble for mye for ham) «Det vil bli hevdet at den britiske regjering har gitt helt og holdent etter i spørsmålet om grenser, at den har akseptert og favorisert det sovjetiske synspunkt ... Storbritannia vil bli beskyldt for å ha sviktet Polens sak ...»

Men til sist skrev han under (og senere forble polske tropper de første til å kjempe imot Hitler, der de satt i sorg i deres kvarter, mens den store «seiersparade» ble holdt i London).

Skjedd var skjedd, og i stedet for ytringsfrihet og religionsfrihet, frihet fra nød og frykt, ble de østeuropeiske folkeslag overlatt til det hemmelige politi og konsentrasjonsleir-regimet, som Hitler var først med å introdusere der – på kvelden for riksdagsbrannen. Man skulle ikke tro at det kunne bli verre, og allikevel – en enda verre handling *ble* utført. Under protokollen over tyske krigsskadeserstatninger, som var det grunnleggende instrument til sovjet-terrorisme, ble *slavearbeid* godkjent og utvidet til å omfatte de erobrede folkeslag, for dette

dokument autoriserte «de tre regjeringer» til å oppnå erstatning fra Tyskland i form av «bruken av tysk arbeidskraft».

I en eller annen underordnet avtale ble de vestlig allierte enige om å betrakte *alle* russiske fanger som «desertører», som skulle drives tilbake til Sovjetstaten. Alle disse ting så pene ut på papiret; bildet av deres *resultater* for mennesker viser seg i ord som pastor James B. Chuters, en britisk feltprest og en av de 4.000 fanger fra en oppløst krigsfangeleir, som banet seg vei fram mot de framrykkende allierte i 1945: «Langs Mulde-flodens østlige bredd var det en stor menneskemengde ... Dette var reisens ende for de titusener av flyktninger som var kommet forbi oss. Mulde var den linjen hvor man var blitt enige om at amerikanerne stanset og som russerne ville rykke fram til. Amerikanerne lot ikke andre enn tyske militære personer og allierte krigsfanger komme over floden. En gang imellom kastet et desperat menneske seg i floden i et forgjeves forsøk på å unnslippe de ukjente redsler ved russernes ankomst. *Det var for å unngå slike hendelser og for å ta motet fra dem, at det innimellom lød hamring av amerikanske maskingevær fra den vestlige bredd ... som på denne fryktelige måten tydelig advarte enhver som tenkte på å sette over floden.»*

Slik var resultatet av Andre Verdenskrig og avtalen (der underskriverne av Atlanterhavspakten av 1941 nå signerte side ved side med Stalin) rettferdiggjorde det hele med slutteksten: «Med denne erklæring *bekrefter vi vår tro på prinsippene i Atlanterhavspakten*.»

Dette var avslutningen på Jalta-konferansen, dog med unntakelse av en vesentlig fotnote. Ved et siste «mann-til-mann»-møte mellom president Roosevelt og Stalin like før presidentens avreise for å besøke kong Ibn Saoud, sa Stalin at «det jødiske spørsmål var svært vanskelig, at man hadde prøvd å etablere et nasjonalt hjem for jøder i Birobidjan, men at de kun hadde blitt der i to-tre år, så hadde de spredt seg i byene.» Så svarte president Roosevelt, på en måte som kun et medlem av en eksklusiv klubb kan svare når han er sikker på å henvende seg til et annet medlem: «at han var sionist og om marskalk Stalin også var det?»

Denne samtalen gir leseren inntrykk av to menn som endelig kommer til saken. Stalin svarte at «det var han i prinsippet, men *han var klar over vanskelighetene*». I denne setning lyder denne georgiske bankrøver mer som en statsmann og klokere enn noen av de vestlige ledere fra de seneste førti år, av hvem ingen har innrømmet noen «vanskelighet» (Churchills pleide å avvise alt snakk om «vanskeligheter» som antijødisk og antisemittisk). Dette var ikke hele samtalen om emnet, skjønt det er alt hva som finnes av opptegnelser. På denne samme konferansens siste dag spurte Stalin Roosevelt om han hadde tenkt seg å gjøre noen innrømmelser til kong Ibn Saoud, og presidenten svarte at det var kun en innrømmelse han trodde han kunne gi, og det var å gi ham (Ibn Saoud) «*de seks millioner jøder i De Forente Stater*». (Dette siste sitat er autentisk, men var *slettet* fra det offisielle referat.)

Alle uttalelser som er sitert ovenfor, med én unntakelse, er tatt fra den offisielle utgivelse, «Konferansene på Malta og Jalta 1945», utgitt av det amerikanske utenriksdepartement (American State Department) 16. mars 1955. Neste morgen brøt avisene ut i utskrifter, der den i *Montreal Star* er typisk: «Verdens hovedsteder forferdet, sjokkert over avsløringer av Jalta-hemmeligheter.» Det var det rene vrøvl. I 1955 var massene apatiske overfor alt slikt, hensatt som de var i en tilstand av lammelse og forvirring gjennom pressens påvirkning og kontroll, som forutsagt i Protokollene fra 1905.

Fra et historisk synspunkt er avsløringene av disse Jalta-dokumentene inkriminerende nok, *men de er ikke komplette*. Mye var slettet (jeg har gitt et eksempel), og sannsynligvis var

det de verste delene. I mai 1953 påtok det amerikanske utenriksdepartementet seg å offentliggjøre dem i deres fullstendige form. I juni 1956 ble *alle* tolv konferanser fra krigens tid gjort offentlig tilgjengelige. Kun Jalta-dokumentene var inntil da (siden mai 1956) offentliggjort i deres fullstendige form. To ansatte i utenriksdepartementet som skulle gjøre papirene klare til offentliggjørelse, dr. Donald M. Dozer og Bryton Barron, presset på for å få en omgående og fullstendig offentliggjørelse, og ble avskjediget, henholdsvis pensjonert, tidlig i 1956 til tross for president Roosevelts uttalelse i april 1955: «Jeg synes det er tåpelig å hemmeligholde dokumenter fra krigens tid, inklusive mine egne feiltakelser. Alt det som kan hjelpe offentligheten i De Forente Stater til å lære av fortidens feiltakelser og treffe beslutninger om nåtiden, bør offentliggjøres.»

Før Barron ble sendt i pensjon, ble han utsatt for «nedbrytende tilfelle av hjernevask for å sikre hans samtykke til å fjerne viktige dokumenter» og han meddelte sine overordnede at den utgave de holdt på å forberede, ville bli «en fordreid, ukomplett, sterkt sensurert utgave, som tenderte til å beskytte den ansvarlige administrasjon og villede det amerikanske folk».

Historien om Jalta-dokumentene viser at ti år etter Andre Verdenskrig var makten stadig i all vesentlig grad i hendene på en «utenlandsk gruppe», som under krigen hadde vært i stand til å omdirigere forsyninger, militære operasjoner og landets politikk med det formål å «utvide» revolusjonen. De var stadig i stand til å sette til side presidenters offentlige handlinger og Kongressens vilje; de holdt stadig i tøylene. Det betydde at den amerikanske regjering og dens departementer var infisert med revolusjonens agenter, hvilket var begynt med Roosevelts første presidentperiode i 1933, og det var ikke blitt bedre i 1955 tross mange avsløringer. Under slike forhold kunne amerikanske krefter i en tredje krig bli omdirigert til å fremme den overordnede plan om et kommunistisk verdenssamfunn (Lenins tredje fase i prosessen). De fortumlede masser ville ved ethvert nytt «Pearl Harbor» komme til å kjempe for en dagsorden som var stikk motsatt den de ble forespeilet.

Undermineringen av Vesten var ikke begrenset til De Forente Stater; det samme gjaldt for hele den vestlige verden, og dette kapittel fokuserer kun på tilfellet Amerika, fordi Amerikas styrke og rikdom er så stor, at bruk eller misbruk av disse ressurser sannsynligvis vil avgjøre saken. En liknende situasjon viste seg å eksistere i England, hvorfra de store oversjøiske nasjoner utsprang. I de to største av disse, Canada og Australia, er situasjonen tilsvarende.

Den første avsløring kom i Canada umiddelbart etter krigen, og det er den eneste av de fire tilfellene som ble etterfulgt av en fullstendig regjeringsundersøkelse og offentliggjørelse. Den var også anledningen til alle de andre avsløringer i tidens løp, i Amerika, Australia og England. Med livet som innsats avslørte en *russer* for den kanadiske regjering et nettverk av regjeringsinfiltrasjon og spionasje som den sovjetiske ambassade i Ottawa var sentrum for. (På tross av den ledende rolle som *russere* hadde hatt i prosessen med å advare vestlige politikere fortsatte pressen med å hisse folk opp imot «russerne», og ikke imot den revolusjonære sammensvergelse, som Russland var fanget i.) Den fulle, offentlige undersøkelse, som ellers ville ha vært overraskende, skyldtes tilsynelatende at den kanadiske statsminister på det tidspunkt, Mackenzie King, skjønt han var en slu politiker, i alt annet var en likefram mann som var mer interessert i å ha kontakt med den åndelige verden enn i noe annet. Da han var blitt overbevist av dokumentene om sannheten i hva Igor Gouzenko sa, innså han at de avslørte *«så alvorlig en situasjon som noensinne hadde eksistert i Canada»* og dro straks av sted for å informere den amerikanske president (Roosevelts etterfølger) og den britiske

statsminister (på det tidspunkt Clement Attlee) om at situasjonen i Canada var «*enda mer alvorlig* enn i De Forente Stater og England».

På dette tidspunkt hadde Whittaker Chambers dokumentasjon av at Alger Hiss var sentrum for et sovjetisk nettverk i det amerikanske utenriksdepartementet, vært tilgjengelig for, men blitt ignorert av, to amerikanske presidenter gjennom seks år, og tre år seinere latterliggjorde Truman offentlig alle slike historier for å være «en and». Avsløringen av Hiss og hans medskyldige kom etter en rettssak som helt og holdent var et resultat av individuelle patrioters (inklusive Richard Nixon, seinere visepresident) anstrengelser for å vri sannheten ut av en motvillig regjering og å gjennomtvinge avsløringene. I forlengelsen av Hiss-affæren fulgte en mengde avsløringer som viste at amerikanske regjeringskontorer vrimlet med sovjet-agenter på alle nivåer. Litteraturen for denne perioden og dette emnet er for omfattende til å bli oppsummert her, men det er av avgjørende betydning, og mye av det er nå (tross motstand) blitt offentlig tilgjengelig.

I England ble ikke noe gjort i seks år etter den kanadiske statsministers advarsel for å råde bot på en tingenes tilstand som var avslørt av den høyeste autoritet. Så i 1951 var det plutselig to ansatte i utenriksdepartementet som forsvant, den ene en overordnet og strevsom ung mann, og begge selebre personligheter, som tydeligvis hadde blitt beskyttet og hjulpet framover i deres karriere av en maktfull innflytelse. Det ble kjent at de var flyktet til Moskva av frykt for avsløring etter Hiss-modellen. I fire år nektet den britiske regjering (sosialister og konservative) enhver offentlig undersøkelse og informasjon ut over den intetsigende erklæring at «alle mulige undersøkelser blir foretatt». Så i 1955 meldte det britiske utenriks-departement plutselig at de to mennene hadde vært under mistanke for å gi videre hemmelige opplysninger til den sovjetiske regjering *fra 1949* (de forsvant i 1951). Denne forsinkede erklæring var ikke spontan; den ble kun tvunget på den britiske regjering av den kjensgjerning at enda en *russer*, Vladimir Petrov, fra den sovjetiske ambassade i Canberra, var flyktet fra sitt fangenskap og hadde avslørt at disse to menn, Burgess og Maclean, var blitt rekruttert som spioner for Sovjet i deres studietid på Cambridge University tjue år tidligere (1930-35; dette er metoden til å fange inn menn i deres ubesindige ungdom, som Weishaupts dokumenter og protokollene legger like stor vekt på; Alger Hiss' karriere i Amerika er en nøyaktig parallell). Umiddelbart etter denne motstrebende innrømmelse fra utenriksdepartementet ble Burgess og Maclean stolt vist fram av internasjonale pressefolk i Moskva som ansatte i det sovjetiske utenriksdepartement (og umiddelbart deretter ble øyeblikkets sovjetiske ledere, Khrusjtsjov og Bulganin, invitert på offisielt besøk til London).

Petrov-avsløringene satte i gang en undersøkelse i Australia, det fjerde store land som var infisert. Det skjedde ved en kongelig kommisjon bestående av tre dommere. Av dem alle kan kun denne sammenliknes med den kanadiske ni år tidligere. Den var fair helt igjennom, og ved offentliggjørelsen (14. september 1955) erklærte den at den sovjetiske ambassade fra 1943 «kontrollerte en spionasjeorganisasjon i Australia» og advarte om at sovjetagenter stadig opererte i Australia gjennom dekkagenter som kom inn i landet som emigranter. Den australske utenriksminister på den tid, R. Casey, uttalte at det var «en gruppe forrædere» blant australske offentlig ansatte. Hans ord bekrefter hva Mackenzie King hadde sagt ti år før, og i det tiår var intet effektivt blitt gjort i noen av de fire gjeldende land for å råde bot på den livsfarlige situasjon som hadde blitt avslørt.

Den vesentlige grunnen til det var at alle regjerings-, parlamentariske og juridiske undersøkelser i dette tiår (med et enkelt unntak) desinformerte offentligheten mer enn de informerte den, ved å konsentrere seg om «spionasje», som faktisk var *mindre* vesentlig. At større land forsøker å oppnå viten om militære og andre anliggender gjennom spioner og agenter, som andre større land prøvde å hemmeligholde, er alminnelig kjent, så massene i seg selv ble neppe særlig opphisset over den omfattende grad av spionasje som ble avslørt. Det var noe sikkerhetstjenesten måtte ta seg av, mente man.

Slik avledet undersøkelsene offentlighetens oppmerksomhet fra den virkelige alvorlige tingenes tilstand. Dette var ikke bare tyveri av dokumenter, *men kontroll på statens politikk på høyeste nivå*, som var oppnådd ved parasitters angrep på de vestlige land. Det var det som gjorde det mulig å kanalisere strømmer av våpen, forsyninger, verdier, militæraksjoner og vestlige politikeres atferd på toppmøter der hvor de ville skape størst mulig gevinst i form av territorium og våpenmakt til den revolusjonære stat.

Avsløringen av disse tilstandene skjedde først med Hiss-saken og dens mange etterfølgende undersøkelser og avsløringer. Disse viste at revolusjonen hadde sine agenter på høyeste nivå av *politisk makt*, der hvor de kunne dirigere statens politikk og hele nasjonens energi. De to mennene leverte begge papirer, men det var en underordnet funksjon i forhold til deres viktigste prestasjon, som var å produsere det europakart og den situasjonen i Europa, som verden er konfrontert med i dag.

Navnene Alger Hiss og Harry Dexter White er uatskillelige fra denne oppklaring. Hiss var fra sine universitetsdager i 1930-årene raskt steget i gradene som embetsmann under noens beskyttelse, liksom det var skjedd med Donald Maclean i England. Hiss ble stemplet som sovjetagent i 1939 av en med-kommunist, som våknet opp til sin plikt da kommuniststaten slo seg sammen med Hitler om å angripe Polen, men utpekningen og bevisene ble det sett bort fra i mange år, mens to amerikanske presidenter fortsatte med å forfremme ham. Han var konstant ved Roosevelts side (noen ganger i separate møter med Stalin) på Jalta. Overdragelsen av Øst-Europa til revolusjonen er uløselig forbundet med hans navn. Avsløringene av hans aktiviteter under rettssaken gjør denne konklusjon uunngåelig. Etter Jalta, og tydeligvis som et tegn på den spesielle tillit man hadde hatt til ham i den internasjonale gruppe som kontrollerte begivenhetene i denne forvirrende perioden, ble han utnevnt til den første generalsekretær for De Forente Nasjoner, som således oppsto i San Francisco i april 1945 under ledelse av en agent for revolusjonen.

Den avgjørende rolle som Hiss spilte i Jalta, viser seg i noen betydningsfulle sitater. Den formelle utenriksminister, Edward Stettinius, instruerte umiddelbart innen sin stab om at «alle memoranda til presidenten om emner som var blitt diskutert på De Tre Store møter, *skulle være Hiss i hende* senest mandag 15. januar. På denne måten ble det Hiss som kontrollerte utenriksdepartementets instruksjoner til presidenten vedrørende alle spørsmål som det var forventet ville bli stilt i Jalta. James F. Byrnes, en tidligere utenriksminister, som var til stede i Jalta i en senere egenskap (leder av krigsdepartementet, mobilisering og omstilling til fredsproduksjon) sier: «Så vidt jeg kunne se, hadde presidenten ikke gjort mange forberedelser til Jalta-konferansen ... Ikke før selve dagen, da vi landet i Jalta, fant jeg ut av at vi hadde et svært komplett arkiv over forstudier og anbefalinger forberedt av utenriksdepartementet ... Senere, da jeg så noen av disse fremragende forstudier, angret jeg i høy grad at de ikke hadde blitt tatt

i betraktning underveis. Jeg er sikker på at når presidenten ikke hadde sett dem, *skyldtes det hans sykdom*.»

Disse papirene, som var forberedt av eksperter og profesjonelle i utenriksdepartementet, uttrykte synspunkter vedrørende framtidige relasjoner med Sovjet, som Roosevelts ytringer i Jalta ikke reflekterte, og da han ikke hadde sett på dem, var det jo svært naturlig. Det var i virkeligheten Hiss som skapte amerikansk politikk på Jalta. Stettinius bemerker Hiss' tilstedeværelse «bak presidenten» ved de formelle møter, og sier at han selv alltid «rådførte seg» med Hiss før og etter disse møter. Den offisielle, men begrensede amerikanske rapport om Jalta-konferansen var tilsynelatende gitt ut med tanke på å skjule Hiss' rolle. Når den inneholder notater lagd av ham, er de uten betydning, fordi de unngår den vesentlige bakgrunn: hans medlemskap av sammensvergelsen. Bryton Barron (den ene av de to historikere i utenriksdepartementet, som ble avskjediget fordi de nektet å «fordreie historie» og «undertrykke offisielle opplysninger») uttalte i Chicago i februar 1956 offentlig at hvis han fikk lov, kunne han «berette om hendelser som demonstrerte Alger Hiss' makt ... og hvordan han opererte på høyeste plan», og tilføyde at den offisielle utgivelse unnlot å opplyse mange av hans viktigste aktiviteter på denne skjebnesvangre konferansen».

Navnet Alger Hiss er best kjent i denne sammenheng på grunn av hans offentlige rettssak og domfellelse. Den førende autoritet i dette spørsmål, Whittaker Chambers, mener at den mann som er kjent under navnet «Harry Dexter White», som han kaller «en av de mest innflytelsesrike menn i verden», kan ha spilt en enda større rolle i utformingen av amerikansk politikk i Sovjets interesse.

Ifølge de amerikanske aviser finnes det ingen fødselsattest for en mann ved navn «Harry Dexter White», og ingen vet hvem han var. Henry Morgenthau jr. (den eneste minister som forble i tjenesten i nesten alle de tolv år under Roosevelts presidentskap) brakte ganske snart etter sin tiltreden «Harry Dexter White» inn i det amerikanske finansdepartement. Hans stigning i gradene der (liksom Hiss' i utenriksdepartementet) skjedde med rakettfart, noe som tyder på en innflytelsesrik oppbakking. Straks etter Pearl Harbor ble han betrodd «det fulle ansvar for alt hva finansdepartementet hadde med å gjøre som *hadde innflytelse på utenlandske relasjoner*», og senere ble han ansatt som assistent for ministeren selv.

I alle disse årene var den mannen, hvis virkelige identitet aldri vil bli kjent, en sovjetisk agent, og bevisene ble tilbudt til, men avvist av president Roosevelt. Whittaker Chambers uttaler at han først mottok hemmelige dokumenter til finansdepartementet fra White (som skulle videregis til sovjetregjeringen) i 1935, og i 1939 (etter Hitler-Stalin-alliansen) var han parat til å skaffe de papirene som beviste Whites (og Hiss') aktiviteter. Disse papirene måtte han gjemme et sikkert sted i enda *ni år*, inntil han hentet dem fram for å imøtegå Hiss' bakvaskelse av ham selv. Fra først til sist var det ingen del av regjeringen som ville se på dem. I 1941 intervjuet FBI Chambers og han ga dem Whites navn, men ingen handling fulgte. FBI var heller ikke i stand til å bevege autoriteter i regjeringen til handling i denne saken, og den senere avsløring fra *privat* side kom først i *1948*.

Whites første avgjørende innflytelse på amerikansk politikk kom i 1941. Ifølge to uangripelige autoriteter, Harvard-professorene William Langer og S. Everett Gleason, i *The Undeclared War* skrev han det amerikanske ultimatum av 26. november, hvorved Japan ble «manipulert til å avfyre det første skudd» (krigsminister Stimsons uttrykk) mot Pearl Harbor.

Whites hånd kan – liksom Sovjetstatens – tydelig spores i den innledende handling som brakte Amerika inn i Andre Verdenskrig.

Som han hadde formet begynnelsen, formet han også avslutningen på Andre Verdenskrig i sine overordnedes interesser. Han anses vanligvis for å ha skrevet «Morgenthau-planen». I begge tilfeller ble amerikansk politikk således utformet i finansdepartementet, ikke i utenriksdepartementet eller krigsdepartementet, som under presidenten er det departement som etter forfatningen er ansvarlig for utenrikspolitikken i krigstid. I finansdepartementet var – som vi har sett det – White «fullt ut ansvarlig» for alle utenriksanliggender.

Den generelle tendens i Amerika siden Andre Verdenskrig har vært å peke på White som den egentlige årsak til disse skjebnesvangre handlinger. Dette kan skyldes uvillighet til å peke på den ansvarlige minister selv, Henry Morgenthau jr. Morgenthau ansatte opprinnelig White, underskrev både utkastet til ultimatumet av november 1941 til Japan og planen av september 1944 om å sønderrive Tyskland, og i begge tilfeller handlet president Roosevelt etter planen slik den forelå. Det er derfor vanskelig å se hvordan Morgenthaus og Whites ansvar kan atskilles, og det må antas at hjernen bak dette var den person som er kjent under pseudonymet Harry Dexter White.

Opprinnelsen til Morgenthau-planen, som skulle sønderrive Tyskland til småprovinser, ødelegge landets industri, oversvømme dets miner og redusere det til et «gressareal for geiter», ble beskrevet av en annen kontorsjef i finansdepartementet, Fred Smidt, i 1947. Han sa at det første gang ble diskutert ved et møte (hvor han selv var til stede) mellom general Eisenhower, Morgenthau og White i generalenes messetelt i Sør-England den 7. august 1944. White (sier Smith) brakte emnet Tyskland på bane. General Eisenhower sa at han gjerne ville se «det bli gjort temmelig vanskelig for dem et stykke i tid ... hele den tyske befolkning er kunstig paranoid», og White bemerket: «Vi vil kanskje gjerne sitere Dem angående problemet med å håndtere det tyske folk», hvorpå general Eisenhower sa at det måtte han gjerne. På denne basis utarbeidet Morgenthau «planen» og dro til London for å drøfte den med Churchill og Eden, hvoretter han kom tilbake til Amerika med fly for å forelegge den for president Roosevelt.

Inntil da, sier Smith, hadde utenriksdepartementet ikke fått beskjed om Morgenthaus aktiviteter i denne saken. Roosevelt hadde tilsynelatende betenkeligheter og dannet en komité til å utvikle planen, i hvilken komité de respektive ministre for utenrikssaker og krig endelig sluttet seg til Morgenthau fra finansdepartementet. Da denne komiteen ble innvidd i planen, «resulterte det i den voldsomste eksplosjon noensinne i Det Hvite Hus' hellige haller». Hull og Stimson angrep den voldsomt. Ikke desto mindre var Morgenthau «tilfeldigvis» med, og Hull og Stimson utelatt da president Roosevelt reiste til Quebec for å møte Churchill. Churchill bemerker sin overraskelse over dette, men både han og Roosevelt underskrev «Morgenthau-planen», som kanskje mer passende kunne kalles «White-Morgenthau-planen».

Roosevelt godkjente slik (under sterke protester fra sine ansvarlige ministre, utenriks- så vel som krigsministeren) og Churchill (på tross av mange erklæringer) en fred som var hevn. Begge mennene snakket seinere som om de ikke hadde forstått hva de gjorde. Churchill sa at han «angret» sin underskrift, men forklarte aldri hvordan det hadde gått slik til at han hadde gitt den (James F. Byrnes kommenterer mildt at det er «vanskelig å forstå»). Roosevelt snakket som om han ved et uhell hadde kommet til å underskrive et internt memorandum uten å se

på det. Han sa at han hadde gitt etter for en verdsatt gammel venns mas (iflg. Sheerwood), og det peker i retning av Morgenthau. Han sa også at han var «oppriktig forbløffet» og «ikke hadde noen anelse om hvordan han kunne ha underskrevet dette; han hadde tydelig nok gjort det uten å tenke seg om» (Stimson).

Offentligheten ble gitt det inntrykk at feilen ble oppdaget i tide og at «Morgenthau-planen» hadde blitt forlatt. Fabrikkene ble *ikke* sprengt i luften og gruvene *ikke* oversvømt. Men det var tilsynelatende – og ikke sannheten. *Ånden* i den hevngjerrige fredsslutning, som var innholdet i Morgenthau-planen, *forble* den samme. Morgenthau fikk ikke hellet med seg i sitt forslag (det, som spøkefullt ble framsatt av Roosevelt til Stalin i Jalta), at «erkeforbrytere» skulle henrettes av militæret uten rettssak, men de rettssaker som ble avholdt, er en skamplett på vestlig rettsvesen. Den gjennomskjæring av Tyskland (som i realiteten var en gjennomskjæring *av Europa*, uten hensyn til venn eller fiende) var en større fare for framtida enn noen oppdeling av Tyskland i provinser. Framfor alt satte Vesten, gjennom å godkjenne slavearbeid, nitten århundrers siviliseringsprosess i revers. (Det er vesentlig å legge merke til at De Forente Stater elleve år etter krigens avslutning unnlot å ratifisere en internasjonal konvensjon foreslått av Den Internasjonale Arbeiderorganisasjon, som *forbød slavearbeid*. Nasjonen var ganske enkelt forhindret i å underskrive den på grunn av Jalta-avtalene.

Derfor spøker «Harry Dexter White» fortsatt. For den formen som denne sovjetagenten og hans medarbeider ga den amerikanske regjerings politikk, gjorde Europas framtid mer problematisk enn den noensinne hadde vært tidligere. Da krigen endte, var han stadig oppadstigende i amerikanske presidenters aktelse, for han ble utpekt til å lede den andre av to internasjonale planleggingskonferanser, der nasjonalstatenes framtid skulle underlegges et internasjonalt direktorat. Den første var en konferanse til organisering av De Forente Nasjoner (FN), der Alger Hiss ledet forhandlingene. Den andre var den monetære konferansen i Bretton Woods, som etablerte Verdensbanken (WB) og Det Internasjonale Pengefondet (IMF). Slik hadde det seg at den viktigste representanten for De Forente Staters regjeringen ved hvert av disse forberedende møter i de nye overnasjonale organisasjoners ledelse var en sovjet-agent.

Innen Hiss mottok denne siste utnevnelsen (bekjentgjort offentlig av Roosevelts etterfølger, Harry Truman, den 23. januar 1946), hadde FBI flere ganger sendt advarsler til Det Hvite Hus om Whites hemmelige aktiviteter, den seneste gangen en spesiell melding til presidentens personlige militære rådgiver den 8. november 1945, da White spesifikt ble betegnet som sovjetagent og spion. Etter presidentens offentliggjørelse av Whites nye utnevnelse, sendte lederen av FBI, J. Edgar Hoover, enda en sterk advarsel (1. februar 1946) og sa at hvis Whites utnevnelse ble fastholdt, «ville han ha makt til i stor grad å påvirke drøftelser av alle internasjonale finansielle arrangementer». Til tross for advarslene ble Whites utnevnelse bekreftet 1. mai 1946. (Denne historien ble offentliggjort av De Forente Staters justisminister, Herbert Brownell jr. den 17. november 1953. Trumans svar nevnte ikke advarselen fra november 1945 og bekreftet at han lot Whites utnevnelse stå ved makt *etter* å ha overveid advarselen fra februar 1946.)

I april 1947 (tidspunktet for avsløringen av Hiss nærmet seg) trådte White tilbake «av helsemessige årsaker». I august 1948, da bevisene for hans skyld var avgjørende og var ved å bli offentliggjort, ble han tilkalt av Kongressens Komité for Uamerikansk Virksomhet og nektet for noensinne å ha vært medlem av sammensvergelsen. Han ble så privat konfrontert med noen av de mest avgjørende bevis (som nå alle er registrert), og tre dager senere ble han

funnet død og fikk en jødisk begravelse. Det finnes ingen obduksjonsrapport og omstendighetene ved hans død forblir like mystiske som hans identitet.

Nesten sju år etter dette (3. januar 1955) rapporterte De Forente Staters Kongress-komité for indre sikkerhet:

«1. Alger Hiss, Harry Dexter White og deres medsammensvorne i den kommunistiske undergrunn i regjeringen, hadde makt til å utøve *dyptgående innflytelse på amerikansk politikk og på internasjonale organisasjoners politikk under Andre Verdenskrig og i årene straks etterpå*; (dette er den vitale og ekstremt farlige «forvirringsperiode» som jeg tidligere har omtalt: de seinere år av krigen og de første etterfølgende).

2. De hadde makt til å utøve dyptgående innflytelse på opprettelsen og driften av De Forente Nasjoner og dens forskjellige avdelinger.

3. Denne makt var ikke begrenset til deres offisielt tildelte autoritet. Den var inneholdt i deres adgang til og innflytelse på høyt plasserte personer, og de muligheter de hadde til å gi eller tilbakeholde informasjon, på hvilke deres overordnedes politikk kunne bli basert.

4. Hiss, White og et stort antall av deres kolleger som hjalp til med å skape amerikansk utenrikspolitikk og internasjonale organisasjoners politikk i disse kritiske år, har blitt avslørt som hemmelige kommunistagenter.»

Dette kunne likne beretningen om en god utgang på en ellers stygg historie, for i tidligere tider ville oppdagelsen og offentliggjørelsen av slike tilstander ved et parlamentarisk byrås mellommenn, ha betydd først arrestasjon og det som følger av det, og deretter gjenopprettelse av skadevirkningene. Jeg kan faktisk bevitne (for jeg var i Amerika i en del av disse årene) at svært lite ble gjenopprettet, om noe overhodet. Hovedårsaken til det var at hele prosessen med undersøkelse og avsløring ble fulgt av en voldsom pressekampanje mot anklagere og etterforskere, ikke mot de skyldige og de sammensvorne.

Her gjentok historien om perioden etter den franske revolusjon seg, og likedan bakvaskelsen av Morse, Barruel og Robinson. Hvis noen historiker i framtida skulle undersøke de gulnede avissider fra disse år, vil han finne titusenvis av nedsettende ord rettet imot dem som hadde insistert på undersøkelse og gjenopprettelse for hvert ord som var rettet imot et avslørt og dømt medlem av sammensvergelsen. Han vil finne spalte opp og spalte ned av lovprisninger av Hiss, for eksempel sammen med spalte opp og spalte ned med giftigheter imot den angrende agent, Whittaker Chambers, hvis selvforsvar var årsaken til at Hiss ble dømt. Etter hvert samlet stormen seg om senator Joseph McCarthy (liksom de et tiår tidligere hadde rast over Martin Dies, helt til han ble drevet ut av det politiske liv) og en ny betegnelse ble oppfunnet for å villede folkemassene: «McCarthyisme» («kommunistskrekk», kravet om undersøkelse og gjenopprettelse) kom ved endeløse gjentakelser til å lyde mer frastøtende for dem enn «undergravende virksomhet».

Derfor var det viktigste tidspunkt i amerikansk historie etter Andre Verdenskrig da Senatet i 1954 sensurerte senator McCarthy. I 1952 ble den nominerte kandidat for Det Republikanske Parti, general Eisenhower, valgt. Å komme tilbake i regjering etter to årtier oppmuntret Republikanerne, og general Eisenhowers valgseier skyldtes hovedsakelig hans forsøk på å komme kommunistinfiltrasjonen i regjeringen til livs, den som hadde funnet sted i Roosevelts lange regjeringsperiode, og som hans etterfølger hadde arvet. I 1954 lot den nye president en holdning sive ut, at han mislikte senator McCarthys «metoder», og ga slik grønt lys for Senatets sensur. American Jewish Committee (Den Amerikanske Jødiske Komité) forlangte også at

Senatet skulle godkjenne en slik, noe det gjorde. Senator McCarthy begynte, slik så mange før ham, å gli ut av det politiske liv, og prinsippet om at «undersøkelse er skadelig» ble gjenetablert.

Slik fant den amerikanske velger at den formelle valgmulighet mellom kandidater ved presidentvalgene ikke ga ham noe virkelig valg i spørsmålet om å motvirke tilskyndelsen til opprør (undergravende virksomhet). Med denne formelle misnøyen, som ble støttet av den sittende president, løp alle undersøkelser og avsløringer ut i sand. Fra da av var de sammensvorne agenter ganske frie til å gjenoppta den undergravende virksomhet, som hadde resultert i de tilstander under Andre Verdenskrig som er beskrevet her, hovedsakelig iverksatt av Alger Hiss og Harry Dexter White. Det er dette som gjør amerikansk politikk til en uberegnelig og eksplosiv kraft i en framtidig krig.

Hva angår oppmuntringen til opprør, utfører «første-diktatorene» i vår tid en funksjon gitt dem av Protokollene i 1905, den overordnede lærebok i sammensvergelse som menn som Harry Dexter White påviselig deltok i. Protokoll nr. 19 sier at når super-regjeringen har blitt etablert, vil tilskyndelse til opprør bli plassert på linje med «tyveri, mord og all slags motbydelig og skitten kriminalitet» og tilføyer så at «vi har gjort vårt beste for å sikre at *nasjonalstatene ikke er i stand til å bekjempe undergravende virksomhet*. Av den grunn har vi gjennom pressen, i taler og indirekte ... *oppreklamert det martyrium opprørere hevdes å lide til gavn for allmennveldet*.»

Hiss ble i en lang periode i verdenspressen framstilt som martyr, uansett hvilke parti som uttalte seg. Senator McCarthy som «det lyktes å bekjempe undergravende virksomhet» ble fremstilt som en forbryter. Kontrollen over pressen som har blitt etablert over de seneste par tiår, gjør det mulig for sammensvergelsen å legge seg imellom når nasjonalstatene ønsker å rykke sammensvergelsen opp med rota. Protokollene av 1905 forutsa: «Vi vil med sikkerhet vinne over våre motstandere ... ettersom de ikke vil ha presseorganer til deres rådighet der de fullt og helt kan uttrykke deres synspunkter.»

I Amerikas Forente Stater, som i dag er nøkkelen til Vestens framtid, kompliseres saken ytterligere av at det finnes en instans som kan intervenere i dramatisk omfang på denne måten. De Forente Staters høyesterett, som ofte vurderer forfatningssaker mellom sentralregjeringen og de førtiåtte [1956] forskjellige staters regjeringer, treffer ofte beslutninger som i andre land ville være saker for lovgivningsmakten, ikke den dømmende makt. Videre er medlemmene av denne mer eller mindre politisk (hvilket vil si partipolitisk) utnevnte, og ikke nødvendigvis profesjonelle jurister eller menn med en juridisk utdannelse. Faren for politisk kontroll over en slik gruppe er innlysende, og det ble klart demonstrert med den dom som ble avsagt den 2. april 1956, da høyesterett tilsidesatte dommen som var blitt avsagt over en kommunist under Pennsylvanias lov mot oppmuntring til opprør. I denne dom uttalte høyesterett at «området: oppmuntring til opprør» hørte under Kongressen alene, og at det «ikke var noen plass til» enkeltstaters lovgivning eller inngripen mot oppmuntring til opprør. 42 av 48 stater hadde på det tidspunkt lovgivning mot opprør, og hvis denne høyesterettsdom ikke blir tilsidesatt av Kongressen, vil den med ett slag fjerne beskyttelsen mot opprør i de 42 staters lovgivninger, og det eneste forsvar som blir tilbake vil være den nasjonale administrasjon, som gjentatte ganger har vist seg å være infiltrert av opprørere. Også den dommen kan sammenholdes med den ovenfor siterte tekst fra Protokollene.

Endelig førte Andre Verdenskrig til gjenopplivningen av Folkeforbundet, som utsprang fra «Ligaen til å framtvinge fred». Det var helt klart aldri en sammenslutning av nasjoner, men et instrument til å kontrollere nasjoner som kunne brukes av hvem som helst som fikk kontroll over det. Senat-komiteens konklusjoner, som er sitert ovenfor, beviser den rollen som Alger Hiss, Harry Dexter White og deres medløpere spilte ved å organisere og utforme den. Det var helt klart deres hensikt å «utvide revolusjonen» universelt ifølge Lenins maksime, og å bli den «super-regjering» som er forutsett i Protokollene. Skyggen av det universelle konsentrasjons-leir-regime anes allerede i «folkemordskonvensjonen», hvor det å forårsake «psykisk skade» er definert som en forbrytelse mot uspesifiserte «grupper».

Hvordan det vil ende avhenger av den framtidige suksess eller fiasko som nasjonalstatene vil ha i å motvirke «undergravende virksomhet». I Andre Verdenskrig, som i den første, synes alle «toppledere» og «første-diktatorer» fra begynnelsen av å ha hatt en hemmelig enighet om å etablere en «verdensorganisasjon» og å la deres nasjonalstat underkaste seg den. Det var deres eget prosjekt, ikke deres befolkningers, siden de aldri har blitt spurt. Ingen nasjon har noensinne uttrykt ønske om å la sin identitet oppsluke av en verdensstat, regjert av en eller annen. Tvert imot er den vedvarende kjærlighet til nasjonaliteten den menneskelige følelse som har trådt klarest fram i det 20. århundre, tross alle lidelser og nederlag, og dette vil klart øke, inntil «bedraget mot nasjonene» ender, og ideen om å utslette nasjoner bryter sammen.

Ikke desto mindre kjørte krigens ledere på med deres prosjekt for en ny verdensorden, fri for all offentlig overvåkning i deres møter, deres utveksling av telegram og deres telefon-samtaler, en verdensorden, som ved krigens slutt var kommet i Hiss' og Whites sekretær-hender. Baruchs biograf noterer at Roosevelt var opptatt av ideen, lenge før han ble president, og valgte navnet «De Forente Nasjoner». Baruch selv, den permanente rådgiver for presidenter, hadde kosmiske ambisjoner; den samme biograf siterer ham mange ganger for å ha sagt: «Selvfølgelig kan vi fikse verden.»

Fraværet av ydmykhet er det mest slående ved alle disse dødelige. Churchill er likeså skuffende i denne sammenheng som han er oppmuntrende ved at han utvilsomt prøvde å forhindre den sørgelige avslutning på krigen i Europa. I spørsmålet om å ommøblere verden, var han likeså uforbederlig som alle de andre, og de modige uttrykk han noen ganger brukte: «Jeg har ikke blitt Hans Majestets statsminister for å overvåke nedleggelsen av det britiske imperium», er ikke lette å forene med hans entusiasme for et konsept som var basert på senere nedleggelse av alle nasjonalstater.

Så i en tid der en katastrofal avslutning på den igangværende krig var under forberedelse, hadde disse krigstidsledere det travelt med verdensregjeringsbegreper. De kunne ikke og ville ikke føre krigen til en virkelig seier, men de var parate til å omorganisere verden. «Spørsmålet om verdensorganisasjon», sier Churchill i oktober 1944, «trengte seg nå på for oss alle sam-men.» Fra det fjerne Sør-Afrika hevdet general Smuts enda en gang sin stemme og sa at Sovjet-russland skulle inkluderes, og fra Washington var president Roosevelt enig i at den revolusjonære stat, som hadde hjulpet Hitler med å starte krigen, skulle være «et fullt ut akseptert og likeverdig medlem av enhver sammenslutning av stormakter, dannet med det formål å *forebygge internasjonal krig*». Roosevelt forutså en periode med «forskjeller» og «kompromisser», mens «barnet» lærte å gå. Churchill kommenterer at «barnet» var

«Verdensinstrumentet», og fra da av synes dette å ha vært krigstidsledernes foretrukne betegnelse.

På denne måten ble «Ligaen til å fremtvinge fred» virkeliggjort gjennom enda en verdenskrig. Sammensvergelsens agenter var i stort antall forskanset på de ledende poster i den sentrale gruppe, og dens hjelpende organer, som det kunne forventes under de omstendigheter vi nå kjenner til. De herrer Hiss og White var høvdinger over en stor klan. Den første viktige handling det nye «verdensinstrument» foretok seg, var å sanksjonere at revolusjonen annekterte halvparten av Europa ved å velge marionett-regjeringer i de fangne, kommunistinfiserte land til medlemmer.

Således ble Lenins maksime om «utvidelse» av revolusjonen på alle områder oppfylt. Det var ikke resultatet av folkenes overbevisning (i de to tilfellene til nå, Ungarn i 1919 og Spania, hvor nasjonalstatene har fått lov til å bekjempe kommunismen, er blitt kastet ut). Det var resultatet av infiltrasjonen i Vesten fra medlemmer av sammensvergelsen. Det var den reelle suspensjon av lovgivningen mot opprør, som de var i stand til å iverksette; og det var kontrollen over politikk, forsyninger og militære operasjoner, som de bevilget seg.

Kapittel 42 – Den talmudiske hevn

Tross protester fra de ansvarlige amerikanske ministre, Hull og Stimson, og fra embetsmennene i det engelske utenriksdepartementet, endte Andre Verdenskrig med en «hevnens fred»; eller (ettersom hevn er motsetningen til, og aldri kan frambringe fred) nærmere en hevn som la grunnen til en ny krig.

De to «første-diktatorer» i Vesten, Roosevelt og Churchill, tok ansvaret for hevnen, for selv om de begge seinere la fra seg ansvaret for den, underskrev de begge stiftelsesdokumentet for den: nemlig Jalta-konferansens Protokoll. Ifølge dette dokument forente Vesten seg med det barbariske Østen for å nedkalle en barbarisk hevn over Europa. Hensikten med dette kapittel er å finne fram til hvor det opprinnelige ansvaret for dette skal plasseres (for innrømmelser av at de handlet etter oppmuntring fra – eller under press fra – en skyggeaktig tredjemann, eller i uvitenhet om hva de underskrev, finnes blant begge mennenes uttalelser. Her vises den egentlige maktesløshet hos disse tilsynelatende allmektige krigstidsherskere).

I januar 1943 anslo Roosevelt (i Casablanca) for første gang tonen av «blind hevn», da han «plutselig framførte prinsippet om betingelsesløs overgivelse» (Hull). Ordene betydde, med deres gammeltestamentlige klang, at fienden ikke ville kunne oppnå fred på noen som helst betingelser, og dette var en hundre og åtti graders vending i forhold til alle «prinsipper» som de vestlige ledere inntil da hadde framført. Den ansvarlige amerikanske minister, Hull, avslører at han og hans departement ikke forut hadde blitt informert om denne saltomortalen i landets politikk, og at «Churchill var lamslått»; også at det britiske utenriksdepartement anmodet heftig om å unngå dette uttrykk. Churchill støttet ikke desto mindre bruken av uttrykket (slik han etter krigen fortalte det i Underhuset), «men kun etter at det hadde blitt brukt av presidenten, uten at han rådførte seg med meg». Churchill tilføyde at «hvis den britiske regjering hadde blitt spurt om bruken av ordene, ville den ha frarådet det» (men i mange år fortsatte han med å presse på for viktigheten av «topp»-møter mellom Moskva-diktatoren og de to vestlige ledere, tross denne erfaringen).

Beslutningen om å skaffe *hevn* ble slik for første gang truffet i Casablanca i 1943. Det var bakgrunnen for «Morgenthau-planen» fra september 1944, hvis ånd gjennomsyret Jalta-konferansen og dens protokoll (planen var helt klart først tenkt ut i Moskva, deretter nedskrevet av Harry Dexter White for dennes sjef, for endelig, av Morgenthau, å bli overlevert til Roosevelt, som sammen med Churchill satte sine underskrifter på). Roosevelts senere uttrykk for overraskelse («han hadde ingen idé om hvordan han hadde kunnet underskrive dette») og Churchills ord til unnskyldning («Jeg hadde ikke tid til å undersøke Morgenthau-planen i detaljer ... jeg beklager at jeg jeg satte min underskrift på den») står i kontrast til den kjensgjerning at begge menn til slutt underskrev Jalta-avtalen, et barn av planen, og et hevnens charter.

Ved å sette deres navn på det, tilførte de to vestlige ledere Vesten større skade enn den kunne ha lidd ved krig. Hva som ødelegges av sprengstoff, kan gjenoppbygges. Men åndelige verdier, som er oppnådd gjennom nasjoners anstrengelser gjennom nitten århundrer, er vanskeligere å gjenskape når de først er lagt i ruiner. Østen mistet intet, ettersom hevn var

dens barbariske tradisjon, som delvis hadde blitt lagt bort i løpet av det siste århundre av tsarenes herredømme, men ble gjenetablert i 1917. I Vesten, kristendommens domene, stilte saken seg annerledes.

I løpet av århundrene hadde Vesten gradvis forbedret vilkårene for mennesker i krig, fra primitive stammers grusomheter til siviliserte regler for krig, som ble alminnelige mot slutten av Louis XIV's regjeringstid. Nasjonene begynte i høyere grad å etterleve den herskende krigskodeks, som forbød meningsløse drap, plyndring av eiendom og overgrep mot ikke-kjempende, noe som skapte grunnlag for å gi immunitet til et barmhjertighetsflagg og stille krav om at fiendens døde, sårede og fanger skulle pleies og behandles like godt som ens egne. Ut av alt dette vokste etterhånden, under korsets tegn, en internasjonal organisasjon som utfoldet omsorg for alle soldater på lik linje, uansett rang. Muligens utgjorde denne kodeks til sivilisering av krigføring det best oppnåelige første skritt imot den avskaffelse av krig, som menneskeheten hele tiden håper på. Listen av kriger som ble ført under denne kodeks er oppmuntrende å lese. Man frastøtes med vemmelse over dem som neglisjerte den.

Krigene i det 19. århundre i Europa ble i stigende omfang utkjempet under denne kodeks, slik at historien om dem viser menneskets forsøk på å bevare verdigheten i livet, selv i krig. Dette passer på Krim-krigen og på de tre prøyssiske kriger mot Danmark, Østerrike og Frankrike. De ble utkjempet og avsluttet ærefullt. (Den eneste store vestlige krig i det århundret som formørker dette bildet, var borgerkrigen i Amerika, hvor hevn *ble* tatt overfor den slagne fienden etter seieren. Det ville ikke ha skjedd hvis det ikke hadde vært for mordet på president Lincoln, beroligeren og foreneren, få dager etter seieren. I de mørke skygger som dekker for denne forbrytelsen, lurer muligens også de samme konspiratorer som påviselig har formet begivenhetene i vårt land.)

Med det unntaket skjedde krigføring fortsatt under denne siviliserte kodeks overalt i Vesten, og hvor som helst Vesten opptrådte. Ved dette århundres begynnelse kom Boerkrigen i Sør-Afrika. Noen få dagboksutdrag fra en av boernes oberster, Deneys Reitz, skrevet umiddelbart etter kampene, viser hvordan menn i krig oppført seg mot hverandre under denne kodeks, for bare femti år siden:

I en leir for britiske krigsfanger: «En av fangene ba om et møte med min far. Hans navn var Winston Churchill ... han sa at han ikke var krigsdeltaker men krigskorrespondent, og ba med den begrunnelse om å bli løslatt. Min far svarte at han hadde hatt en Mauser-pistol da han ble tatt til fange, og derfor måtte bli hvor han var. Winston Churchill sa at alle krigskorrespondenter *i Sudan* bar våpen til selvforsvar, og sammenlikningen irriterte min far, som svarte at boerne ikke hadde for vane å drepe ikke-krigsdeltakere ...»

Etter boer-seieren ved Spion Kop: «Den neste time eller to gikk med til å hjelpe de engelske Røde Kors-leger og båremannskaper med å begrave deres døde og bære deres sårede vekk ...»

Etter boernes erobring av Dundee: «Jeg så general Penn Symons, kommandanten for de engelske tropper. Han var dødelig såret og sykepleierskene fortalte meg at han ikke ville klare seg gjennom natten. Neste morgen ... møtte jeg båre-opptoget der de bar hans kropp bort, innsvøpt i et teppe, og jeg ledsaget dem til det sted der de begravde ham bak den lille engelske kirken ...»

Ved boernes beleiring av Ladysmith: «En av våre menn hadde blitt skutt gjennom begge bein, og en annen bar ham modig på ryggen tilbake til sikkerheten, mens englenderne fyrte

løs på ham fra alle sider, inntil de ble klar over at han var i ferd med å hjelpe en såret kamerat, hvoretter de lot ham slippe bort i fred og til og med var vennlige nok til å la ham komme tilbake til oss igjen uten å avfyre nye skudd»; «En kjempestor soldat dukket fram av mørket ... han støtte fram mot meg med sin bajonett, men hans usikre fotfeste gjorde at han støtte forkjært, og at han kom tumlende inn mot meg. Mannen var nå i min makt, for jeg hadde mitt gevær trykket inn i siden på ham, men jeg fikk en sterk aversjon mot å skyte ham ned som en hund, så jeg beordret ham til å stikke hendene i været i stedet ...»

«Jeg fant den soldaten jeg hadde drept og ble forskrekket over å se at min kule hadde revet av halvparten av hans hode. Forklaringen var at jeg under en patrulje hadde funnet noen få splintrende Mauser-prosjektiler på en forlatt handelsstasjon og hadde tatt dem med til å skyte vilt. Jeg hadde dem i en spesiell lomme i mitt bandolær, men hadde i min opphisselse trykket en av dem inn i magasinet på min rifle uten å være klar over det. Jeg var ulykkelig over min feiltakelse ... Jeg ville ikke bevisst ha brukt denne typen ammunisjon. Jeg kastet resten i bekken ...»

Etter et slag: «De hardt sårede ble etterlatt for å bli samlet opp av de britiske ambulanser ... de engelske soldater, både menige og offiserer, var alltid humane. Dette var så godt kjent at det aldri var den minste bekymring med hensyn til å etterlate en såret til fiendens nåde, man følte seg ganske sikker på at han ville bli ført bort og omhyggelig pleid.»

«Vi så lysene fra et tog, men general Smuts ville ikke tillate oss å legge kampestein på skinnene eller å skyte på toget mens det tordnet forbi, av frykt for å drepe sivile. Så vi trådte tilbake og fikk noen glimt av offiserer og andre, som satt i spisevognen ... alle uvitende om de menn som betraktet dem gjennom mørket.»

På vei til boernes overgivelse: «Om bord på det britiske slagskip *Monarch* tilbrakte vi en uke under komfortable forhold, for offiserer og menige konkurrerte mot hverandre i deres omsorg ved mottakelsen av oss. Britene er, med alle deres feil, en høysinnet nasjon ... i all den tid vi var hos dem, ble det ikke ytret ett ord som kunne såre våre følelser eller vår stolthet, selv om de visste at vi var slått.»

Dette er et bilde av siviliserte mennesker i krig. Nåtidens papegøyefrase om «den neste krig, som vil ødelegge sivilisasjonen» er ganske tom, for sivilisasjon er en tilstand i sinnet og ånden og kan ikke ødelegges av sprengstoff, men den *kan* ødelegges av slike handlinger som hevnen i 1945. Krigen beskrevet av Oberst Reitz, ble utkjempet mens jeg var barn, og den kodeks som ble fulgt av slike menn som ham, på alle sider og i både krig og fred, var den kodeks som engelskmenn av min generasjon ble oppdratt til å følge.

Den ble innskjerpet i Første Verdenskrig. Jeg husker britenes behandling av krigsfanger, og jeg husker befrielsen av britiske krigsfanger fra tyskerne under det siste framstøt: behandlingen var lik i begge tilfeller. En såret mann hadde ingen nasjonalitet; han fikk like god behandling hva enten han hadde blitt tatt til fange eller ble truffet på sin egen side av frontlinjen. Ikke-krigsdeltakere og sivile befolkninger ble respektert. Plyndring og voldtekt var ulovlig.

Hva var det da som hadde forårsaket Vestens plutselige slutt på denne siviliserte kodeks for krigføring etter Andre Verdenskrig? Folkene hadde ikke endret seg i løpet av de tjuesju årene som var gått siden våpenstillstanden i 1918. De var ikke mer grusomme eller mer vennlige enn før. De ble blendet av en propaganda som skjulte den virkelige karakter av deres lederes handlinger for dem; og disse ledere ble etter egne utsagn presset av andre eller visste

ikke hva de skrev under på. Slik ble hevnen i 1945 gjennomført og siviliserte mennesker måtte med Edmund Burke si: «Den er forsvunnet, denne følsomhet for prinsippet, denne ærens renhet, som fikk skammen til å føles som et åpent sår.»

Den betydningsfulle opptakt kom til og med før kampene hadde opphørt, med den vilkårlige bombingen av sivilbefolkningen i et land som allerede var slått, men som ble nektet muligheten for overgivelse. Drapet på ikke-krigsdeltakere var de anklager som mest høyrøstet ble reist mot tyskerne av de britiske og amerikanske politikere. Den 10. februar 1945 sluttet Jalta-konferansen, der Roosevelt i privat samtale med Stalin hadde sagt at han følte seg «mer blodtørstig» enn tidligere med hensyn til tyskerne. Den 13. og 14. februar lot britiske og amerikanske bombefly i time etter time et regn av bomber velte ned over Dresden, en by som var stappfull av flyktninger, mest kvinner og barn på flukt fra den framrykkende røde hær. Antallet av mennesker som den dagen og natten ble drept, brent og begravet, vil aldri bli kjent; anslagene varierer fra 50.000 til 250.000[32]. De krigsdokumenter som hittil har blitt frigitt, avslører ikke hvem som beordret denne handling, og tøffe forholdsregler ble tilsynelatende tatt for å forhindre at saken noensinne skulle bli gjenstand for offentlig diskusjon.

Deretter utstedte general Eisenhower ordren om å innstille den engelske og amerikanske framrykning langs Elben-linjen, og dermed ble Berlin, Wien og Prag samt hele Øst-Europa overlatt til sovjethæren. Dette var hevn mot både venn og fiende, for det betydde overgivelse av et halvt kontinent til asiatisk slaveri. Det ble gjort enda mer barbarisk ved ordren til de alliertes hærer om *med makt* å forhindre flyktninger fra det overlatte området i å flykte til Vesten (virkningene av dette ble tidligere vist gjennom et øyevitnes beretning). I det øyeblikket ble britiske og amerikanske geværmunninger rettet imot mange av Hitlers ofre og imot tyske kvinner og barn. Kulminasjonen av denne handling kom da mange av de hundre tusener av disse flyktningene, som allikevel hadde nådd Vesten tidligere eller tross avsperringer og nå var oppsamlet i leire, ble *drevet tilbake* til deres forfølgere.

England hadde forlatt slaveri i sine oversjøiske kolonier for mer enn et århundre siden. I Amerika hadde president Lincoln forlatt det under borgerkrigen 1861-65. Gjennom disse handlinger gjeninnførte Englands og Amerikas krigsledere slaveriet i *Europa* i 1945!

Straffesakene mot «krigsforbryterne» utgjorde bare toppen av fjellet i denne hevnkampanje, der Everest-toppen ble nådd med Nürnberg-domstolens saker mot de viktigste naziledere.

Den «onde mann» som folkemassene gjennom seks år hadde blitt hisset opp til å smadre, var overhodet ikke nevnt i anklageskriftet, ikke engang *in absentia*, skjønt hans stedfortreder Martin Bormann (hvis død ikke var verken mer eller mindre bevist enn Hitlers) *var* inkludert. Dette betydningsfulle hull ved slutten av Hitlers karriere er kanskje likeså betydningsfullt som mange tidligere huller i den alminnelige viten om ham. I denne tid, da infiltrasjon av revolusjonens agenter i alle partier, klasser og regjeringer er en kjent og bevist ting, er det av interesse at den store mengden litteratur om ham utelater hans tidligere forbindelser og de sterke bevisene for hans kommunist-bakgrunn. Hans saksmappe hos Wiens politi vedrørende hans ungdom er øyensynlig forsvunnet. Den senere kommandant for Hitlers Brune Hær,

[32] Tapstallene har kanskje derfor vært høyere enn ved Hiroshima og Nagasaki, hvor de nye atombombene for første gang ble anvendt mot en fullstendig forsvarsløs sivilbefolkning. Og dette skjedde tross protester fra både den amerikanske og den britiske militære leder, henholdsvis general MacArthur og Lord Louis Mountbatten, som kunne melde at Japans nederlag i forveien var nært forestående.

kaptein Röhm, fortalte en leder for stormtroppene (som fortalte meg) at den gang de bayerske tropper fordrev bolsjevik-regjeringen fra München i 1919, var den ukjente Adolf Hitler blitt tatt til fange sammen med livvakten for Moskvas utsending Levine, og reddet kun sitt skinn ved å bli formidler (dette kunne forklare hvorfor Röhm, som altså skulle sitte inne med belastende viten, ble myrdet av Hitler etter at han kom til makten). Hitlers eget opprinnelige forslag til navnet på det nasjonalsosialistiske parti var «Den Sosiale Revolusjons Parti». Han beskrev seg selv som marxismens eksekutor. [Bemerk: Henvisningen her og senere til Hermann Rauschning må ignoreres, da dennes bok «Mine samtaler med Hitler» senere (1983) ble avslørt som falskneri.] Og han fortalte Herrmann Rauschning at han hadde bygd sin organisasjon på kommunismens modell. Jeg møtte Hitler en eller to ganger og studerte ham på nært hold gjennom mange år før og etter at han kom til makten. Jeg er av den mening at ikke noe virkelig opplysende verk om ham eller den rollen han spilte, enda har kommet fram.

Denne perioden ble betegnet ved en serie handlinger, som tydelig var uttenkt som en hån; særlig ydmykende for det kristne Vesten. Det var som om tilfangetatte ble tvunget til å utføre klovnestreker til morskap for deres fangevoktere. Dette ble vist i Nürnberg, da *den sovjetiske dommer ble utvalgt til å lese opp den del av dommen som dømte tyskerne for å ha tatt menn og kvinner vekk fra deres hjem og sendt dem til fjerne leire, der de ble satt til slaveliknende arbeid.* De engelske, amerikanske og franske medlemmer av domstolen lyttet, mens Vestlig Rett, deres arv og betrodde sak, ble hånet. På nettopp den tid ble tyskere, polakker og mange andre under Jalta-overenskomsten tatt bort fra deres hjem og anbrakt i slaveleirer. Bak ryggen på sovjetdommeren antes de dystre mørke skygger fra Moskvas kjellere, hvor menn ble skutt uten rettergang og det kjempemessige sibirske fangeland, hvor millioner av ikke-anklagede og ikke-dømte skapninger allerede gjennom tretti år hadde gått til slaveri.

Nok for nå om hevnens fjelltopp. Lengre nede i fjellet utførtes utallige mindre skjensels-gjerninger, som utgjør de mørkeste sider i Vestens nylige historie. Det var en tilbakevending til barbari; hvor kom inspirasjonen fra? Hvilken førende hånd fikk vestlige ledere til å støtte revolusjonen fra Østen i en hevnakt av det slag som ble utført av ville, primitive stammefolk? Denne hevn var ikke «Herrens» i den kristne fortolkning. Hvis hevn var det?

Spesielle symbolske handlinger var tydeligvis bestemt til å fastslå opphavsmennene til – eller karakteren av – hevnen. Disse særlige symbolske handlinger som skulle krone virksomheten, var reproduksjoner etter nå tretti år av de tilsvarende handlinger utført under revolusjonen i Russland: Det talmudiske selvskryt som hadde blitt etterlatt på veggen i familien Romanovs dødsværelse og helgenkåringen av Judas Iskariot. Etter Andre verdenskrig ble nazilederne hengt på den jødiske Dommens Dag i 1946, så deres henrettelse ble presentert for jødesamfunnet som Mordekais hevn over Haman og hans sønner. Deretter ble, i den bayerske byen Oberrammergau der de verdensberømte pasjonsspill hadde blitt oppført i århundrer, sangerne i de ledende roller rettsforfulgt for «nazi-aktiviteter» ved en kommunistisk domstol. De som spilte rollene som Jesus og disiplinene ble alle dømt skyldige. Den eneste som gikk fri var han som spilte rollen som Judas.

Disse ting skjer ikke ved et tilfelle, og hevnen over Tyskland ble på denne måten, som den tidligere tilsvarende i Russland, merket som en talmudisk hevn (dvs. en hevn over kristendommen, idet Talmud var en spesifikk antikristelig fortsettelse av den førkristelige Tora). Den hevngjerrige dreiebok virket på begge sider av skillelinjen, som på det tidspunkt skulle utgjøre et «jernteppe», som atskilte «den frie verden» fra den slavebundne asiatiske. I dette spørsmål

om hevn var det ikke noe jernteppe. Nürnberg lå i den vestlige sone, Oberrammergau i den sovjetiske.

Ved å velge den jødiske Dommens Dag til hengingen av naziledere og tyske militærledere, ga de vestlige ledere avslutningen av Andre Verdenskrig det særlige aspekt å være en hevn spesielt utført i «jødenes» navn. Den form rettsaken tok, viste formålet med den gigantiske forfalskningspropaganda som var gjennomført under krigen, og som jeg tidligere har beskrevet. «Forbrytelser imot jøder» ble utskilt som et særlig anklagepunkt, som om jøder var forskjellige fra andre mennesker (og da dommen ble eksekvert var hundre millioner mennesker blitt utlevert til den samme generelle forfølgelse av alle mennesker, som jøder i Tyskland hadde lidd under i forhold til deres andel av befolkningen). Denne spesifikke anklage ble gjort til «sakens kjerne» mot de anklagede (kaptein Liddel Harts ord) og ble støttet på den påstand at «seks millioner jøder» hadde blitt drept (som tiden gikk ble ordet «forsvunnet» satt i stedet for «drept»). [Etter hvert ble ordene «myrdet» og «gasset».] Enhver upartisk domstol ville straks ha avvist en hvilken som helst sak som måtte støtte seg på denne komplett ubeviselige påstand. I Nürnberg brukte advokater, som i en privatsak ville ha krevd frifinnelse på grunnlag av en udokumentert påstand om så mye som en desimals betydning, nå dette tallet som grunnlag for deres krav om domfellelse.

Jeg har tidligere beskrevet med eksempler fra jødiske kilder, hvordan jøder i tidens løp ble «utskilt» fra den samlede mengde av Hitlers ofre, og deres antall blåst opp etter forgodtbefinnende fra dag til dag (Hitlers brenning av bøker, ble til «brenning av *jødiske bøker*». Hans konsentrasjonsleirer, hvor halvparten av de innsatte var tyskere, ble til konsentrasjonsleirer for jøder. En krigstidsrapport om drap på «150.000 hviterussere, ukrainere og jøder ved Kiev» ble endret til «150.000 *jøder*» og så videre i det uendelige).

Framsettelsen av påstanden om de «seks millioner jøder», som av dommerpanelet fikk lov til å passere uten spørsmål, var sluttproduktet for denne prosess. I seks år med krig hadde tyskerne, japanerne og italienerne ved anvendelse av alle former for dødbringende midler, drept i alt 824.928 britiske fra Commonwealth, og amerikanske soldater, sjømenn fra handelsflåten og sivile. Antar vi at tyskerne drepte halvparten av disse i Europa, hadde de altså (etter denne påstand) drept *femten ganger så mange jøder* der. For å gjøre det, ville de ha hatt behov for enorme mengder av menn, våpen, transportmidler, vakter og materialer, og det ville ha satt dem i stand til å vinne krigen mange ganger.

Tallet ville ikke engang fortjene oppmerksomhet, hvis det ikke hadde blitt brukt til å gi Andre Verdenskrig en overskrift av «en jødisk krig», og hvis ikke det igjen anga formen på en hvilken som helst framtidig krig. Av denne grunn fortjener det å bli undersøkt her.

Ikke på noe tidspunkt i historien, fra antikkens tid til våre dager, kan antallet av judahitter, judeere eller jøder, som levde på et gitt tidspunkt, bestemmes. Av samme grunn kan antallet av involverte i en hvilken som helst katastrofe heller ikke fastslås, og det er atskillig flere grunner til at antallet av jødiske ofre i Andre Verdenskrig ikke kan gjøres opp. Prosessen av mystifisering begynner i *Første Mosebok* og fortsetter gjennom Toraen (f.eks. vokste de sytti mennesker som Jakob førte til Egypt, til to eller tre millioner på 150 år). I alle perioder opptrer det store – ofte gigantiske – forskjeller i «skjønnene», og kun skjønn er mulig, ettersom det nåværende uttrykk «jøde» er juridisk udefinert og statistisk uhåndterlig.

En eminent jødisk autoritet, dr. Hans Kohn, skriver i sin artikkel om «Jødenes fordeling» i *Encyclopedia Britannica Book of the Year* for 1942:

«I betraktning av det faktum at man i atskillige av de land der det levde flest jøder i 1941, *i folketellinger ikke tok med spørsmål om religion* ... kunne det nøyaktige antall av jøder i verden i 1941 *ikke bestemmes*. Definisjonen av personer som hører til «den jødiske rase», *er det på ingen måte enighet om* ... I land, der folketellingen *omfattet* spørsmål om religiøst tilhørighetsforhold, *er selve dette religiøse kriterium for jødisk tro vanskelig å definere nøyaktig.*

Slik kan *antakelsen*, som generelt satte tallet til omkring 16 millioner (for hele verden) *ikke gjøre noe som helst krav på å bygge på nøyaktige tall*. Til denne usikkerhet omkring antallet av jøder i verden, er i de senere år kommet *en voksende usikkerhet med hensyn til deres fordeling på de forskjellige land og verdensdeler*. Sannsynligvis levde mer enn 6.000.000 jøder i Polen og USSR.»

En svakere basis enn denne for et «skjønn» (for slett ikke å snakke om «statistikk») kan man dårlig forestille seg, men ikke desto mindre, og selv etter at alle de øvrige usikkerheter som stammet fra krig og besettelse ble lagt oppå, begynte nøyaktige tall for jødiske ofre å bli produsert dag etter dag, å bli distribuert av iherdige propagandaskapere og til sist hevdet de å utgjøre seks millioner!

Dr. Kohn sa at «sannsynligvis» levde mer enn 6.000.000 jøder i Polen og USSR *i 1941*. Hva angår USSR kunne dette støtte en annen jødisk autoritet (professor H. M. T. Loewe) som i *Encyclopedia Britannica for 1937* sa at 2.700.000 jøder levde der på det tidspunkt. Tilsvarende hadde det jødiske tidsskrift *Opinion* fire år tidligere (1933) sagt at den jødiske befolkning var på under 3.000.000. Og den sovjetiske offisielle *encyklopedi* for 1953 hadde fastslått at «den jødiske befolkning i Sovjetunionen i *1953* var 3.020.000».

Denne «nesten enighet» mellom fire autoriteter vedrørende perioden 1933-41 kunne forlede leseren til å tro at antallet av jøder i det minste i ett land (USSR) var fastslått med rimelig nøyaktighet på ett tidspunkt. Men nei, dette er en statistisk jungel hvor *ikke noe* noensinne blir fastslått. I 1943 sa den jødiske kommissær Mikhoels i London (ifølge *Jewish Times*, Johannesburg, 1952): «I dag har vi i Sovjetunionen 5.000.000 jøder.» Det er to millioner flere enn to år før, og hvis det var sant, ville det antakelig bety at de fleste av jødene i Polen hadde flyttet til sovjetisk territorium etter at Stalin og Hitler ble uvenner. Imidlertid fastslo en ledende jødisk forfatter, Joseph Leftwich, i samme nummer av *Jewish Times* at den jødiske befolkning i 1952 var på 2.500.000, «et tap på 2.500.000 *siden 1943*». Han spurte: Hvor hen og hvordan forsvant de?» Svaret er etter min bedømmelse at de fleste av dem forsvant inn i statistikken.

Det er enda ikke slutten på forvirringen angående dette ene hjørnet av spørsmålet. *Encyclopedia Britannica for 1937* sa (i forbindelse med det ovennevnte tall på 2.700.000 jøder i Russland ifølge jødiske autoriteter) at de utgjorde omkring seks prosent av den samlede befolkning. Den samlede befolkning ble på en annen side i samme leksikon angitt til 145.000.000, og seks prosent av dette gir 8.700.000!

Leksika, statistiske årbøker og almanakker er i dette ene spørsmål alle i uoverens-stemmelse med hverandre og utroverdige. Jeg kunne mangedoble mine eksempler (for eksempel bekjentgjorde Jewish World Congress i 1953 at den jødiske befolkning i USSR var på 1.500.000), men å vandre rundt i en labyrint uten utgang er resultatløst. Alle trykte tall er «skjønn» lagd etter noens forgodtbefinnende, og de er uten verdi. En profesjonell revisor kunne kanskje skrive en bok om leksikon-redaktørenes anstrengelser for å få etterkrigstidens

tall for jødisk befolkning i verden til å passe til førkrigstidens «skjønn» minus seks millioner. Tallangivelser kan være noen spøkelsesfulle størrelser. Et par eksempler til:

Den ledende amerikanske årbok, *World Almanac* anga i 1947 den jødiske verdensbefolkning i 1939 til 15.688.259. I senere utgaver opp til 1952 økte den (uten forklaring) dette førkrigsestimatet med en million, til 16.643.120. Den anga 1950-befolkningen til 11.940.000, som fratrukket det første tall gitt for 1939 gir en reduksjon på nesten fire millioner (men ikke seks). Imidlertid baserte den selv dette «skjønn» på et annet skjønn, nemlig at den jødiske befolkning i USSR i 1950 var på 2.000.000. Dette gjør fortsatt Leftwich' spørsmål angående kommissær Mikhoels uttalelse ubesvart. Nemlig at den jødiske befolkning i USSR i 1943 var på 5.000.000.

I England kjempet *Whittaker's Almanac*, et likeså eminent verk, med det samme problem. I dens 1949- og 1950-utgaver anga den en «skjønnet» jødisk verdensbefolkning i 1939 til 16.838.000 og for 1949 til 11.385.200, en reduksjon på nesten 5.500.000. Men tallene for de enkelte lands jødiske befolkninger gir sammenlagt 13.120.000 (ikke 11.385.200). For øvrig anga *Whittaker's* i 1950 den jødiske befolkning i USSA til 5.300.000 imot *World Almanac's* tall for det samme år på 2.000.000.

Begge disse verkene nyter den høyeste anseelse for pinlig nøyaktighet, og feilen er ikke deres. I denne ene sak er det *utelukkende* jødiske skjønn rådighet, og av innlysende grunner kan det ikke gis dem noen tiltro. Jeg påpekte uoverensstemmelsene i en bok i 1951 og bemerket at Whittaker's i 1952 ikke lengre inneholdt disse «skjønn over jødiske befolkninger». Den hadde tydeligvis gitt opp sin statistiske søking som håpløs, og den gjorde rett i det. Et annet leksikon utelot også emnet i sin 1950-utgave.

Og endelig trykte *New York Times*, som kan betegnes som verdens førende jødiske avis (den er jødisk eid og New York er i dag primært en jødisk by) i 1948 hva den anga å være en autoritativ statistisk artikkel, hvor den talte opp den jødiske verdensbefolkning (tre år etter krigens opphør) til mellom 15.700.000 og 18.600.000. Hvis bare ett av tallene var i nærheten av sannheten, betydde det at den jødiske verdensbefolkning hadde vært stabil eller var vokst i løpet av krigsårene.

Avisartikler er hurtig glemt (med mindre en omhyggelig student bevarer dem), men de store propaganda-fabrikasjoner leveres videre. Slik brakte historikerne videre, disse menn av presisjon i andre spørsmål, myten om «masseutryddelse» til ettertiden. Etter krigens avslutning frambrakte professor Arnold J. Toynbee sitt monumentale verk *Study of History* og sa i dets åttende bind (1954) at «nazistene ... reduserte den jødiske befolkning i det kontinentale Europa vest for Sovjetunionen fra omkring 6,5 million til omkring 1,5 million ved masseutryddelse». Han kalte dette «en nøktern statistisk uttalelse» og tilføyde så en fotnote som viste at det *ikke* var en statistisk uttalelse: «Det er *ikke mulig å gi eksakte tall basert på nøyaktig statistikk* og det så i 1952 ut til å være usannsynlig at de nødvendige opplysninger *noensinne ville kunne fås*.» Professor Toynbee forklarer at hans tall var basert på jødiske «beregninger, der det var atskillige mulige kilder til feil». Han konkluderer at «det kan anslås» at fem millioner kontinentale jøder ble drept av nazistene.

Skjønnet er verdiløst for historien. Utgangspunktet for å overveie spørsmålet er det faktum at seks millioner jøder, eller noe som bare nærmet seg dette tallet, ikke på noen måte kunne ha blitt «slått i hjel» eller «være forsvunnet» av de grunnene jeg ga i begynnelsen av denne diskusjonen. Den blotte påstand, som den ble avlevert foran Nürnberg-domstolen, var

en forhånelse av de alliertes 825.000 tapte soldater, sjømenn og sivile, drept på *samtlige* krigsskueplasser som kun dette århundres vestlige politikere kunne prestere.

Antallet jøder som ble drept eller som forsvant vil aldri bli kjent, av de grunner jeg allerede har vist, og som delvis ble oppdaget av professor Toynbee i hans fotnote til historien. Selve uttrykket «jøde» er udefinerbart: Jøder blir ofte ikke utskilt i statistikker; og ikke på noe tidspunkt kan antallet av *levende* jøder i verden bli fastslått med noen grad av sikkerhet. Ja, faktisk blir ethvert forsøk på å nå statistisk klarhet gjennom folketelling eller immigrasjons-myndigheters data angrepet som «diskriminering» og «antisemittisme». For eksempel:

«Immigranter som prøver å slå seg ned i Australia vil fra nå av på ansøkningsformularet ikke bli spurt om de er jødiske», ble det kunngjort i Sydney av styringskomiteen for de australske jøder, som *protesterte mot denne praksis* til immigrasjonsmyndighetene» (*Jewish Times*, Johannesburg). I England «er det umulig i fraværet av en offisiell statistikk å oppnå mer enn en kvalifisert gjetning ... det nøyaktige antall av jøder i England *forblir et mysterium*» (*The Zionist Record*, Johannesburg). I Amerika kom president Roosevelt under ubønnhørlig press for å fjerne kravet om å skulle oppgi «jødisk» på immigrasjons-formularene, og i 1952 ble det gjennomført en omfattende kampanje fra Anti-Defamation League's og American Jewish Committee's side mot McCarran-Walter-loven, fordi den søkte å gjenskape dette kravet. Denne loven skulle bli innført tross president Trumans veto, men selv en punktlig etterlevelse av de nykomne krav ville ikke skape noen klarhet, idet ansøkere, hvis de ønsket det, kunne innføre «britisk» eller annen tilsvarende angivelse i stedet for «jødisk».

Denne tilstand i de statistiske forhold er nå så godt som universell, slik at hele spørsmålet er det mysterium som det bevisst er blitt til. Ingen kan så mye som å gjette på antallet jøder hvis død under krigen ikke skyldtes naturlige årsaker eller var resultat av bombing eller liknende, men som ble drept av nazistene. Min mening er at hva antallet av jøder enn var i de land som ble rent over av Hitler, så var deres tap i noenlunde forhold til deres andel av den berørte befolkning, hva enten det var tsjekker, polakker eller andre. Jeg har funnet at det har vært overbevisningen hos alle de mennesker jeg har kjent, som har overlevd konsentrasjons-leirene og besettelsene. Da de selv hadde lidt, var deres følelser for jødiske ofre så sterke som for alle andre, men de kunne ikke forstå hvorfor det ene tilfelle – *jødene* – skulle skilles ut og antallet av jødiske ofre blåses så grotesk opp.

Årsaken til dette, som har vært skjult for dem, ble tydelig med hengningene på den jødiske Dommens Dag, for denne symbolske handling anslo hele atferdsmønsteret under den følgende besettelse på begge sider av demarkasjonslinjen i den tidligste periode og endog for vestlig utenrikspolitikk langt utenfor Europas grenser. Den talmudiske hevn var starten på en ny æra for Vesten, i hvilken alle nasjonale overveielser ville bli underordnet den jødiske nasjonalsak, slik den ble presentert av talmudistene fra Russland.

Jeg har en beskrivelse fra en person som var til stede, om hvordan det hadde seg at Nürnberg-dommen ble avsagt den 30. september og 1. oktober 1946 (mellom det jødiske nyttår, den 26. september, og den jødiske forsoningsdag, den 5. oktober) og ble *eksekvert* umiddelbart etter midnatt om morgenen den 16. oktober, på Hoshana Rabba, den dagen da den jødiske gud etter et intervall, hvor han overveier sin dom over hvert enkelt menneske og stadig vil kunne tilgi syndere, *avgir sin endelige dom*. Denne beskrivelsen lyder: «... Alle trodde at dommen ville bli avsagt tidligere enn det skjedde, og *en masse ubetydelige omstendigheter forsinket den, inntil datoen ble fastsatt til omkring den 15. september* ... Så opponerte X, en av

dommerne, imot den språklige formulering i en del av dommen ... det ble skjønnsmessig utregnet hvor lenge det ville ta å omskrive og kopiere omskrivningen, og datoen ble fastsatt etter dette.»

Jeg har utelatt navnet på dommeren. Som resultat av denne forsinkelse av hensyn til språklig forskjønnelse, falt dommen midt i de ti mest hellige dager av det jødiske år og ble fullbrakt på dagen for Jehovas hevn. Jeg har forutsagt en slik utvikling i en bok som utkom under krigen, etter at Anthony Eden den 17. desember 1942 i Underhuset hadde fremsatt en «erklæring» angående jødene, der han underforstått begrenset emnet til jødene, og truet at «De, som er ansvarlige for disse forbrytelser, vil ikke unnslippe gjengjeldelsen.» I Amerika hadde Roosevelt fremsatt en erklæring med liknende innhold.

Nürnberg-rettssaken ble modell for mange mindre «krigsforbryter»-rettssaker. Disse ble behandlet ut fra det juridiske og det moralske synspunkt i bøker av Montgomery Belgion, F.J.P Veale og den nå avdøde kaptein Russel Grenfell. Litt av sannheten omkring dem sivet ut i årenes løp. I 1949 rapporterte en «American Administration of Justice Review Board», nedsatt etter utallige protester om noen av de amerikanske militærdomstolers saker i Dachau, hvor 297 dødsdommer hadde blitt godkjent. Rapporten fortalte om «pseudo-rettssaker», hvor de anklagede ble ført inn med hette over hodet, rep rundt halsen og deretter anklaget foran falske altre med krusifikser og stearinlys. De ble utsatt for brutal behandling i forsøk på å presse tilståelser ut av dem, som deretter kunne framlegges i den riktige rettssak (fangene ble ledet til å tro at den fingerte rettssak var den riktige).

Den største av disse var «Malmedy-rettssaken» fra 1945-46, der førtitre fanger ble dømt til døden. Denne saken dreide seg om SS-troppers drap på amerikanske fanger nær Malmédy i 1944, og bitre følelser kunne forventes fra amerikanske anklagere mot alle som ble funnet skyldige. De som torturerte disse fangene var imidlertid ikke amerikanere som dem, som kan huske de amerikanske troppers beundringsverdige oppførsel i Tyskland etter Første Verdenskrig, kunne forvente. De var jøder fra Østerrike, som hadde kommet til De Forente Stater like før Andre Verdenskrig, og som under Roosevelts regime raskt hadde blitt tatt inn i den amerikanske hær og i amerikanske uniformer. En riktig amerikaner, som var til stede under disse pseudo-rettssaker (en erfaren rettsreporter) fortalte at han hadde forlatt «War Crimes Branch» (Avdelingen for krigsforbrytelser) i vemmelse etter at han hadde vært vitne til den «brutale sadisme» som ble utvist av en av forhørslederne. Den daværende ledende amerikanske anklager i denne rettssaken, en oberst, innrømmet overfor en undersøkelse i en Senats-underkomité, at han hadde hatt kjennskap til pseudo-rettssakene. Han mente at de var i orden hvis den legale rett ble informert om metodene som hadde blitt brukt til å få tilståelsene fra den anklagede. Han sa at fangene burde ha visst at Svart Messe-rettssakene var falske, fordi det ikke ble tildelt noen forsvarer.

Et rettsutvalg ble sendt av sted for å etterforske og rapporterte i 1949 at «det nok måtte innrømmes» at tilståelsene var oppnådd ved hjelp av «pseudorettssaker», der en eller flere personer *kledd* som amerikanske offiserer ga seg ut for å være dommere, og andre *kledd* i amerikanske uniformer utga seg for å være anklager og forsvarer for den anklagede». Som følge av dette ble noen av dødsdommene omstøtt. Formannen for dette utvalget, dommer Gordon Simpson fra Texas, fortalte Senatets underutvalg at de rettsprosedyrene som ble fulgt «ikke var amerikanske» (de var avgjort ikke britiske) og hadde blitt avtalt «under Firemaktskonferansen i London, som behandlet vilkårene for krigsforbryter-rettssakene slik at

ansvaret nok en gang går tilbake til Londons og Washingtons politikere og de grupper som utøvde press på dem. Dommer Simpson bevitnet også at den amerikanske hær «ikke hadde kunnet finne nok kvalifiserte amerikanere» til disse krigsforbryterdomstoler «og derfor hadde vært nødt til å trekke på noen av de tyske flyktninger».

Dette aspekt av rettssakene ble ytterligere belyst av en hendelse fra januar 1953, da to menn ble arrestert av de amerikanske militærmyndigheter i det besatte Wien og anklaget for å være i ledtog med en sekretær i den sovjetiske ambassade i Washington om å overføre hemmelige amerikanske militærdokumenter til sovjetstaten. De var begge jøder født i Wien og var kommet til Amerika i 1938 og 1940 i en alder av henholdsvis 16 og 26 år. I en hvilken som helst krig ville de ha vært holdt under observasjon som «fiendtlige fremmede». Under Roosevelt hadde de fått amerikansk militærrang som «vennligsinnede fremmede». I 1945 hadde de «fått plass på det amerikanske anklager-lag ved krigsforbryterrettssakene». Da de ble arrestert som kommunistiske agenter og spioner, sa en høyt plassert funksjonær i den amerikanske militærregjering i Wien: «Dette passer godt med opplysninger om at alt for mange av *amerikanerne* som var ansatt ved Nürnberg enten var kommunister eller ble brukt av kommunistene.» Det amerikanske anklager-lag i Nürnberg ble spredt i alle retninger da rettssakene var overstått, mange kom inn i utenriksdepartementet eller De Forente Nasjoner.

På det tidspunkt ble det ytterligere avslørt at John J. McCloy (en amerikansk høykommissær, som var spesielt fryktet av tyskerne på krigsforbryterrettssakenes tid) i 1949 hadde mottatt juridisk orientering som viste «at alvorlige feil i oversettelser fra tysk til engelsk var innført *i bevismaterialet*; disse feil var i noen tilfeller lagd av personer hvis kommunist-bånd siden hadde blitt avslørt under bakgrunnssjekk». Dette materiale har aldri blitt offentliggjort, men hvis det noensinne skulle bli brukt i en upartisk undersøkelse av rettssakene, ville de skape alvorlig forlegenhet hos de vestlige ledere. Ved krigens slutt hadde kommunister overalt kontroll med nazistenes konsentrasjonsleirer (som det vil bli vist seinere i dette kapittel); slik det er beskrevet ovenfor, ble de dermed gjort til anklagere og dommere over de forbrytelser som de selv hadde begått!

På begge sider av demarkasjonslinjen ble det tatt hevn i den samme ånd. Mongolske soldater fra Østen ble, da de trengte inn i Tyskland, hisset opp av Ilya Ehrenburgs stemme på grammofon fra Moskva, som spesielt oppfordret dem til å overfalle *gravide* kvinner; på hvilken annen måte kunne de rabiate formaninger om ikke å spare «selv *ufødte* fascister» ellers forstås? En amerikansk kvinne som bodde i Berlin, Frances Faviell, beskrev sin redsel da hun leste den dagboka som hennes husholderske, Lotte, hadde ført, og den beskrivelse av «voldtekten av Lotte og tusenvis av andre kvinner, selv gamle kvinner på 65, begått av de møkkete mongolske soldater, ikke én gang, men igjen og igjen, og av kvinner der barna klynget seg til deres skjørt ...» Dagboka inneholdt «alle datoer og detaljer, skrevet til lyset av Lottes lommelykt – mordene på dem, som hadde prøvd å beskytte de gamle kvinnene, unnskyldningen fra den *russiske* offiser som fant likene ... hans forklaring til Lotte om at soldatene hadde blitt gitt førtiåtte timers *Plunderfreiheit* ... Det var en av de uhyggeligste tekster jeg noen gang hadde lest, og jeg følte en isnende kulde da jeg la det fra meg.» *Plunderfreiheit*; plyndringspermisjon! Dette var det menneskelige resultat av det politiske arrangement som hadde blitt lagd i Jalta, akkompagnert av førtifem skåler.

På den vestlige siden av linjen fortsatte den samme hevnakt. I august 1947 fant et britisk parlamentsmedlem, Nigel Birch, nesten fire tusen tyskere i en konsentrasjonsleir, tilbakeholdt

på ubestemt tid, uten anklage eller rettssak. Han rapporterte at det første spørsmål som ble stilt dem, alltid var: «Visste De, at *jødene* ble forfulgt?» Historien fortsatte i den tonen: Ingen annen forfølgelse var av betydning (og på det tidspunkt var hærskarer av mennesker blitt drevet tilbake til den sovjetterror de hadde prøvd å unnslippe).

De britiske og amerikanske regjeringer lot ikke tyskerne leve i den minste tvil om karakteren av den hevn som skulle tas. En av de første handlinger som ble utført av de allierte høykommissærer, var å innføre en lov «imot anti-semittisme». Slik forlenget de loven inn på Vestens område, som hadde identifisert den første bolsjevikiske regjering i Russland, «loven imot antisemittisme», som var blitt innført den 27. juli 1918. Under denne britisk-amerikanske forordning ble tyskere fengslet og deres eiendom konfiskert ti år senere i 1955; og i 1956 anla en jøde fra Østerrike, som på det tidspunkt var bosatt i England og naturalisert statsborger der, sak mot en vesttysker under en vesttysk lov (nedarvet fra de allierte høykommissærer), som gjorde det til en forbrytelse «å uttrykke antisemittiske bemerkninger eller være urimelig fordomsfulle overfor jøder».

Disse lover forhindrer offentlig diskusjon, men kan ikke undertrykke tanker. Deres hensikt var ganske tydelig å undertrykke enhver form for offentlig undersøkelse av karakteren av regimet vest for «Jernteppet», så vel som øst for det. Virkningen av dem var å gi *carte blanche* til *plyndrings-permisjon*, også i den angloamerikanske sone. For eksempel gjorde den anglo-amerikanske lov mot antisemittisme, det uttrykkelig til en straffbar handling offentlig å diskutere den følgende affære, som jeg siterer etter *Jewish Herald* fra Johannesburg:

«Philip Auerbach var en mann av helt spesiell karakter, ekstremt modig, brennende av jødisk stolthet og opptent av en følelse av *hat* mot tysk nazisme ... *han var hensynsløs og nådeløs på den tid da amerikanske styrker fortsatt var tyskerhatere og fortsatt var klare til å lystre ham, til å samarbeide med ham i å lette tyskerne for deres rov, til rent ut å gi ham et carte blanche til å underskrive dokumenter, til å ransake og til å arrestere og skape terror ... På den tid hvor Philip Auerbach opptrådte i spissen for kjempemessige jødiske demon-strasjoner i Tyskland etter krigen, ledsaget amerikanske offiserer av høy rang ham vanligvis, og slik indikerte de hans autoritet. Med det jødiske flagg i spissen for disse demonstrasjoner mottok Auerbach mengdens hyllest*, idet bandet spilte Hatikvah og tusener av DP'er [Displaced Persons] tok del i det som var en konstant politisk offensiv for å åpne portene til Palestina i forkant av dannelsen av staten ... *Ingen vil noensinne kunne bedømme verdien i penger av de verdier av enhver art – utstyr, tøy, møbler, motorkjøretøyer og alle slags varer, som Auerbach hjalp ut av Tyskland ... Han hadde en makt i Tyskland som kun sto tilbake for de militære autoriteter*».

Mannen som beskrives her, var en privat person, og han var i stand til å bruke Amerikas væpnede styrker til sin plyndring. Hans forbrytelser var så skamløse at jødiske organisasjoner etter en tid tok avstand fra ham (han bedro jøder og ikke-jøder helt upartisk) om enn ut fra hensiktsmessighet snarere enn moral. Sju år seinere (1952) da vesttysk politisk støtte til «den fri verden» igjen holdt på å bli betydningsfull, ble han arrestert og satt under anklage angående «uendelige mengder av verdier som hadde blitt fraktet ut av Tyskland *ved hjelp av forfalskede dokumenter, og muligens også med jødiske offiserer i den amerikanske hær og jødiske hjelpeorganisasjoner involvert*.»

I 1952 ble den vesttyske regjering tvunget til å betale «erstatninger» til den nye sioniststaten og en full offentlig avsløring av Auerbachs plyndringer, gjennomført med støtte

fra den amerikanske hær, ville ha vært pinlig. Derfor ble den ovennevnte anklagen droppet, «uten tvil på grunn av muligheten for tilbakeslag av politisk karakter», som *Jewish Herald* bemerket. Hadde anklagen blitt opprettholdt, ville selv en falsk begrunnelse for betaling fra Tyskland til russiske sionister i Palestina ha vært vanskelig å gjøre troverdig. Følgelig ble Auerbach trukket for retten (sammen med en rabbiner) utelukkende for mindre overtredelser, som f.eks. underslag til en verdi av omkring 700.000 dollar, pengeutpressing, mottakelse av bestikkelser og dokumentfalsk. Han ble idømt tretti måneders fengsel og begikk senere selvmord.

Den amerikanske og engelske presse trykte korte, uforståelige artikler om denne affæren, med insinuasjoner om at den tydet på gjenoppliving av «antisemittisme» i Tyskland. Dette var et ekko av tonen fra den jødiske presse, som etter Auerbachs selvmord spurte: «Hvem er skyld i dette blod?» og liknende. Den påstand at en hvilken som helst domfellelse av en hvilken som helst jøde, anklaget for hva som helst, uansett skyld eller uskyld, måtte være et tegn på «antisemittisme», var på daværende tidspunkt blitt det alminnelige. For eksempel anså *Jewish Herald* anklagene for å være moralsk forkastelige, fordi de vedrørte en tid da «normale reguleringer ble neglisjert av alle, *framfor alt av jøder*, som *forståelig nok* ignorerte *tyske* oppfatninger av rett og galt». De prinsipper som hadde blitt ignorert var ikke tyske, men universelle i kristne samfunn eller hadde i hvert fall vært det inntil nå. Den eneste protest mot disse falsknerier som jeg ble oppmerksom på, kom fra en jødisk korrespondent ved *New York Daily News*, som ved en tilfeldighet hadde lidd under Auerbachs forbrytelser. Var protesten kommet fra et tysk offer eller et amerikansk eller engelsk øyevitne, tror jeg ikke noen vestlig avis ville ha trykt den.

Vestens folkemasser kjente på dette tidspunkt ikke til disse hendelsene i det engelsk-amerikansk okkuperte Tyskland, og ville sikkert ikke ha protestert særlig mye om de hadde kjent til dem, for på den tiden lå de fremdeles under for virkningen av krigstidspropagandaen, spesielt i spørsmålet om nazistenes konsentrasjonsleirer. Det forekom meg at de helt hadde glemt at konsentrasjonsleiren opprinnelig var en kommunistisk idé, kopiert av Hitler, og at jo lengre Den røde hær fikk lov å trenge inn i Europa, desto sikrere ble det at leirene ville fortsette. Deres følelser ble hisset opp gjennom grufulle nyhetsfilmer med bunker av utsultede menneskekropper, stablet som ved i leirene, og som ble vist dem på en million filmlerreter da de allierte hærer gikk inn i Tyskland.

Jeg satt sammen med blant slike tilskuere og hørte på deres kommentarer med bekymring. Krigstidspropaganda er den mest snikende gift mennesket har oppfunnet, og jeg mener at disse kinogjengerne, frarøvet sannferdig opplysning som de var, i årevis hadde tapt enhver evne – og kanskje også lyst til – å bedømme hva de så. Jeg tror at de fleste av dem mente at de menneskelige rester som de så, var jøder, for dette var den beskjeden som ble hamret inn i deres hoder gjennom pressen dag etter dag. De leste hele tiden om «Nazi gasskamre *for jøder* ... Nazi krematorier *for jøder*», og bare noen få av dem gjorde seg den anstrengelsen senere å lese beretninger fra leirenes fanger for å finne ut av hvem ofrene i virkeligheten var. Et eksempel: En tysk kvinne, som tilbrakte fem år i Ravensbrück-leiren (fru Margaret Bubers Neumann) forteller at de første ofre var de *syke eller lidende eller de som ikke kunne arbeide,* og de neste var «*de mindreverdige raser*», hvoriblant *polakkene* ble satt først, så tsjekkere, baltere, ungarere og andre.

På denne måten mottok stablene av døde likeså ekte medfølelse som de levende, som av de allierte hadde blitt drevet tilbake til konsentrasjonsleir-områdene, og i dag er det kanskje kun av historisk interesse med særlig betydning for en bok som denne, å vise at «Nazi»-konsentrasjonsleirene på det tidspunkt, da de engelske og amerikanske hærene gikk inn i Tyskland, overveiende var under *kommunistisk* kontroll, at jøder fantes mellom torturbødlene og at anti-kommunisme var en sikrere vei til dødsstraff enn anti-Hitlerisme!

For ti år siden ville den uttalelsen (som jeg påviser om litt) ha blitt latterliggjort, hvis den overhodet kunne ha blitt trykt. I dag er tilstrekkelig blitt avslørt om illuministisk kommunist-metode til infiltrering av hver eneste klasse, parti, kirke, organisasjon og institusjon, til at i hvert fall noen mennesker vil avvente beviset med et åpent sinn. Det antar jeg i det minste. Lenins maksime var at alle kriger under deres forløp måtte endres til revolusjonære kriger, hvilket betyr at sammensvergelsens medlemmer må kjempe for revolusjonens suksess, ikke deres lands seier. Beleiringen av konsentrasjonsleirene var mer nyttig for denne strategien enn noe annet kunne ha vært, fordi leirene var fulle av mennesker som, dersom de hadde overlevd, ville ha bekjempet kommunismen, slik de bekjempet Hitlerismen, fordi den ikke forsto Hitler selv. De som har lest denne bok så langt, kan kanskje se den dype betydning av hans ord til Herman Rauschning: «*Jeg mottok illuminisme og ideer fra frimurerne,* som jeg aldri kunne ha fått fra andre kilder» (nesten fullstendig Max Weishaupts ord) (Jeg har lært en god del fra marxismen ... hele nasjonalsosialismen er basert på den.»

Kommunistene ble ved deres erobring av konsentrasjonsleirene hjulpet av vestmaktenes lederes politikk om uforbeholden støtte til revolusjonen. Denne politikk ga kommunistene en makt og prestisje blant fangene, som de utnyttet til egne formål. Jeg ble forferdet da en ung britisk offiser som hadde blitt kastet ned over Jugoslavia i fallskjerm, beskrev droppingen av beholdere fylt med gullmynter «golden sovereigns» til Tito[33] (ikke en gang britiske stats-borgere kunne eie disse). Det samme skjedde i Hellas. Major W. Stanley Moss, som ble kastet ned over det greske Makedonia som britisk kommandosjef og forbindelsesoffiser, så kommunistene utnytte en kontroll med geriljastyrkene som de fikk ved hjelp av det gylne regn som falt over dem, og han sa: «Da Den store Dag kom» (seier i Europa) «ble verden overrasket over den rikdom i gull som kommunistene hadde til deres rådighet. Ikke noe av gullet kom fra Russland. *Det ble gitt til kommunistene av De Allierte*. I årevis var penger strømmet inn i landet for opprettholdelse av gerilja-styrker og til den alminnelige krigføring, *men kommunistene hadde kun brukt en liten del av dem i kampen mot tyskerne.* God tid i forveien visste vi hvordan forholdene ville endres i framtida ... *og allikevel var vi ute av stand til å gjøre noe for å forhindre det*». (Major Moss bringer en faktisk feil i sin uttalelses. «Verden» ble aldri

[33] Winston Churchills anstrengelser for å redusere Sovjets inntrengen i Europa etter krigen, gjennom en invasjon sørfra som ville ha gitt de vestallierte kontrollen med i hvert fall Østerrike og Tsjekkoslovakia og med stor sannsynlighet også Ungarn og hele Tyskland, ble svekket ved hans insistering på å etablere kommunisme i Jugoslavia. Denne handling, som hans memoarer ikke gir noen fullverdig forklaring på, svekker også hans etterkrigstidsargument, der han minnes sine forgjeves forsøk på å oppnå amerikansk støtte til framstøtet sørfra, og hevder at krigens resultat ville ha blitt annerledes og bedre, dersom han hadde blitt hørt. Hans utsending til kommunistlederen Tito har fortalt om sine egne bekymringer i saken og Churchills instruksjon til ham: "Jo mindre De og jeg bekymrer oss om hva slags regjering de danner, dess bedre." Virkningen av Churchills handlinger var å «etablere» den kommunistiske form for regjering og svikte den anti-kommunistiske leder og britiske allierte, general Mihailovitch, som senere ble henrettet av Tito.

«forbauset over gullrikdommen» som de allierte hadde kastet ned til kommunistene, for verden ble aldri informert om den.)

Bildet var det samme i alle besatte land. Wing-Commander (oberstløytnant) Yeo-Thomas, som ble sendt hemmelig inn i Frankrike for å studere den franske motstandsbevegelsens metoder og organisasjon, advarte uten hell London: «Kommunistpartiets erklærte mål *var en masseoppstand blant franskmennene på D-dag ... for å kunne dominere alle andre etter befrielsen*. I mellomtiden hånte BBC-utsendelser de franskmenn som fryktet «kommunist-spøkelset». Følgene av dette ble beskrevet av Sisley Huddleston i 1952. Under «befrielsen» av Frankrike drepte kommunistene med kaldt blod over hundre tusen anti-kommunister.

Under disse forhold var det uunngåelig at kommunistene skulle komme til makten også i «nazi»-konsentrasjonsleirene, slik at da Vestens folkemasser så de bildene av «befrielsen» av disse leirene, i virkeligheten så noe som deres hærstyrker snart ville gjøre permanent i hele området øst for Elben. Sannheten om det kom fram i 1948, men hvis så mye som én av en million av de som så bildene, hørte om dette, ville det forbause meg.

I det året hadde revolusjonslederen i Jugoslavia, med pseudonymet «Marskalk Tito» blitt uvenner med herskerne i Kreml. Det var farlig for en kommunist, og han har kanskje tenkt å kunne beskytte seg bedre enn med bevæpnede livvakter ved å offentliggjøre noe av sin kunnskap, idet han regnet med at Moskva ville la ham være, heller enn å provosere fram ytterligere avsløringer. Den rettsaken han stablet på beina ble dekket av pressen i Jugoslavia, men ignorert i Vesten. Han fikk tretten av sine kommunist-borgere skutt (ledende regjerings- og partifunksjonærer) *for å ha deltatt i massemord på fanger i den mest beryktede leir av dem alle,* Dachau.

Sannheten har det med å komme fram på de merkeligste måter, selv om den i våre dager med pressekontroll, ikke kommer særlig langt. I dette tilfellet kom den fram via en eldre østerriksk general, Wilhelm Spielfried, som slapp levende ut av Dachau. Han ønsket at verden skulle få kjennskap til hva som hadde skjedd der, og i forvirringen under oppbruddet av leiren (ved ankomsten av vestlige tropper), tok han fra kommandantens kontor et Gestapo-arkiv, der det var skrevet ned de mennesker som var blitt drept, med måten det var skjedd på, og underskrevet av den ansvarlige Gestapo-agent i hvert enkelt tilfelle. Blant disse agenter var atskillige «Marskalk Tito»s ledende medarbeidere. Det lyktes etter hvert general Spielfried å få gitt ut denne lille delen av sitt materiale. Resten venter fortsatt på en utgiver som er modig nok til å gi det ut.

«Tito» (het i virkeligheten Josip Brosz) hadde selv vært Kreml-agent fra 1934. Ved å bringe sine nærmeste medarbeidere for en offentlig domstol (i Ljubljana, 20. april 1948) lot han en trussel om framtidige avsløringer henge over Kremls murer. De anklagede omfattet Oskar Juranitsch (generalsekretær i Titos utenriksdepartement), Branko Dil (generalinspektør for den jugoslaviske økonomi), Stane Oswald (en ledende funksjonær med ministerrang i Industridepartementet), Janko Pufler (leder av Titos kjemiske statstrust), Milan Stepischnik (leder av Titos metallurgiske institutt), Karl Barle (en funksjonær med ministerrang), professorene Boris Kreintz og Miro Koschir fra Ljubljanas universitet; og andre kommunistiske toppfigurer. Alle var tidligere medlemmer av Den Internasjonale Brigade i Spania og agenter for MVD [Sovjetisk hemmelig politi].

Alle kom med de sedvanlige tilståelser; men deres forsvar er av største betydning. De rettferdiggjorde seg simpelthen ved å hevde at de *aldri hadde drept eller skadet* en kommunist: «Jeg brakte aldri en *av våre* i fare. Jeg gjorde aldri noe mot en partikamerat.» De sa at de alltid valgte ut en som skulle drepes blant dem som kunne klassifiseres som en konservativ, liberal, katolikk, protestant, ortodoks, jøde eller sigøyner, *forutsatt* at offeret ikke var en kommunist.

Dette samarbeidet i konsentrasjonsleirene mellom Hitlers Gestapo og dets prototype, Stalins MVD,[34] skjedde på følgende måte: «Anti-fascist-komiteer» ble opprettet i leirene. Hvis Hitler og hans Gestapo hadde vært konsekvent i deres gjerninger, ville medlemmene av disse komiteer ha utgjort de første ofre til gasskamrene. I stedet ble de akseptert som representanter for leirens fanger og gitt privilegert status, hvoretter de godkjente å delta i drapene. Dette var den perfekte måte for å sikre at det ville bli få anti-kommunister tilbake i etterkrigstidens Tyskland.

På denne måten vokste det stabler av lik som den ytre verden senere betraktet på filmlerreter og i mørklagte rom. Denne bildejournalistikk oppfylte til punkt og prikke G. K. Chestertons setning fra mange år tidligere: «Journalistikk er et falskt bilde av verden, kastet opp på en opplyst skjerm i et mørklagt rom, slik at den riktige verden ikke ses.»

Kommunisten Juranitsch, den hovedanklagede, sa: «Ja, jeg drepte hundrevis og tusenvis av mennesker og deltok i de 'vitenskapelige eksperimenter'; det var min oppgave i Dachau.» Branko Dil forklarte at hans arbeid hadde vært å eksperimentere med blodkoagulerende medikamenter; han hadde skutt sine emner midt i brystet til dette formål. Pufler beskrev hvordan utvalgte fanger fikk sprøytet inn malaria-smitte til observasjon av virkningen, og han uttalte at «de døde som fluer, og vi rapporterte resultatene til legen eller SS-offiseren». Disse tilståelsene var *ikke* falske. De ble bekreftet og kunne ikke benektes, for de rapporter som hadde blitt lagd, var dem general Spielfried tok fra kommandantens kontor. Pufler forklarte hvordan disse, Gestapos betrodde kommunister, skjulte deres samarbeid for de øvrige fanger. Når de selv dukket opp igjen fra laboratoriene eller krematoriene, fortalte de en oppdiktet historie om et triks eller mirakel som forklaring på at de hadde unnsluppet. Da ingen av ofrene noen gang vendte tilbake, kunne de ikke bli anklaget.

Disse mennene endte opp mot muren, men ikke for deres forbrytelser. De ble kastet bort som bøndene i et sjakkspill av deres mester i dennes kamp mot Kreml. De hadde nøye overholdt den viktige regel for revolusjonen («alle kriger er revolusjonære kriger») ved å benytte den anledningen som ble gitt dem til å ødelegge politiske motstandere, og ikke «fienden». De gjorde på en annen måte hva herskerne i Moskva gjorde da de massakrerte de

[34] Også i denne saken ble de vestlige folkemasser håpløst villedet av årevis med propaganda, som presenterte «naziene» og «våre sovjetiske allierte» som motsetninger, når det i virkeligheten alltid fantes en nær tilknytning. Karl Stern, en jøde fra Tyskland, som utvandret til Nord-Amerika og konverterte til romersk katolisisme, har fortalt om sine egne misforståelser av dette fra sin tyske tid, da han var ansatt på en psykiatrisk institusjon: «Et par nazi-doktorer doserte om Trotskij's såkalte 'Teori om den permanente Revolusjon'. Denne teorien var ny for meg ... men at den skulle bli framsatt av disse personene var noe helt nytt og svært overraskende ... Jeg sa: 'Mine herrer, jeg forstår at deres trekker en god del av deres teori om politisk strategi fra Trotskij, en bolsjevik og jøde, som om han var deres evangelist?' De smilte og så på meg som man ville se på et politisk fjols, som jeg var ... De tilhørte en fløy i nazistpartiet som da var temmelig mektig, og som gikk inn for en allianse mellom Kommunistrussland og Nazityskland og mot det de kalte vestlig kapitalisme ... Hvis man ikke lyttet svært nøye, var man aldri helt sikker på om de talte om nazismen eller om bolsjevismen, men i siste instans hadde det liten betydning.»

16.000 polske offiserene i Katynskogen [i dag angitt til 22.000]; de angrep nasjonalstatene og la grunnen til en altetende revolusjon.

Avsløringene i Ljubljana-saken har blitt bekreftet på flere punkter i atskillige bøker fra overlevende fra konsentrasjonsleirene. Odd Nansen, sønn av den berømte norske polar-forsker, skrev om sine opplevelser i Sachsenhausen-leiren, atten måneder før krigen endte:

«Det er utrolig hvordan kommunistene har ordnet sakene her; de har all makt i leiren, nest etter SS, og de trekker alle de andre kommunistene fra andre land til og anbringer dem i nøkkelstillinger ... Mange av de norske fangene her er gått over til kommunismen. Bortsett fra alle de øyeblikkelige *fordeler* det gir, regner de sikkert med at Russland blir den store stemme etter krigen, og så tror jeg at de mener det er bedre å få den riktige farge i tide. I går kveld snakket jeg med vår *Blockältester*, en kommunist. Når han og hans kamerater kom til makten ville det ikke bare bli gjengjeldelse, men enda mer brutalitet og grusomhet enn SS'erne bruker mot oss. Jeg kunne ikke komme noen steder med min humanisme mot den iskalde blokk av hat og hevngjerrighet, det hardkokte, forstokkede fokus på et nytt diktatur.» Wing Commander Yeo-Thomas, som ble kastet ned over Frankrike i fallskjerm for å hjelpe den franske motstandsbevegelsen, ble tatt til fange og ført til Buchenwald. Han ble ved ankomsten fortalt av en britisk offiser: «La dem ikke få vite at du er offiser, og hvis noen av dere har lederstillinger i fredstid, så hold det for dere selv. Den interne administrasjonen i leiren er *i hendene på kommunistene* ... Buchenwald er den verste leir i Tyskland. Deres sjanser for overlevelse er praktisk talt null.» Yeo-Thomas sier: «De tre ledende administratorene av leiren, kalt *Lagerältester*, var kommunister.» Under ledelse av disse menn «ble fanger injisert med tyfus og andre sykdommer og deres symptomer, som nesten alltid endte med døden, ble studert». Kun tre av denne offisergruppen på trettisju fanger overlevde, mens de resterende ble hengt opp på kroker på krematoriets vegg og langsomt kvalt til døde. De tre overlevende «måtte frykte sine medfanger nesten like mye som de *tidligere* hadde fryktet tyskerne. For *kommunistene* ville, hvis de fant ut av at offiserer hadde vært heldige nok til å snyte galgen, med sikkerhet ha angitt dem».

Kommunister kjørte disse leirene, torturerte og myrdet ofrene. Hvis det var noen forskjell mellom dem og Gestapo-fangevokterne, var det kun den at de var mer ondskapsfulle fordi de anga og drepte menn som skulle være deres kamerater i kamp mot en felles fiende. Da østjødene spesielt spiller en så stor rolle i kommunismen, opptrer jøder logisk nok mellom personene som utførte slike handlinger. Det er i seg selv overhodet ikke overraskende, for jøder er som andre mennesker, gode og onde, humane og grusomme. Men det ble holdt skjult fra folkets masser når de mottok et bilde av torturleirer befolket nesten utelukkende med jøder som ble torturert av fordervede «nazi»-fangevoktere. Rent faktisk utgjorde jødene kun en liten del av fangene. Torturbødlene i krigens siste tre år var hovedsakelig kommunister, og deres motiver har blitt vist. Og blant disse torturbødlene var det jøder.

Mine arkiver inneholder atskillige artikler fra *jødiske* aviser om «straffesaker» mot jøder som hadde blitt angitt av tidligere jødiske fanger fra leirene i Auschwitz, Vlanov, Mühdorf m.fl.

Jeg har satt ordet «straffesaker» i anførselstegn i dette tilfellet av en god grunn. Disse «straffesaker» ble med en enkelt unntakelse ført for en *rabbiner*-domstol i vestlige land og for underrettsdomstoler i Tel Aviv. De ble behandlet som rent jødiske anliggender, som den øvrige menneskehet ikke skulle blande seg inn i, og hvis det ble gitt noen dommer i det hele tatt, opptrådte de ikke i noen av de aviser jeg leste, selv om handlingene det ble anklaget for liknet

dem fra Ljubljana-rettssaken. Den klare underforståelse var den at hvis slike handlinger hadde blitt begått, måtte de dømmes under den jødiske lov, hvis da overhodet, og at kristen lov ikke kom på tale. (Dette ser i dag ut til å være den herskende oppfattelse etter at sionismen skapte «den jødiske nasjon», og den reflekteres i en artikkel som ble trykt i *Zionist Record* i 1950, hvor det sies at australske jøders «hovedkontor for public relations» hadde til oppgave å «dekke innsyn for offentligheten i individuelle jøders lovovertredelser, dersom disse begikk mindre *eller større* feiltrinn». Den «dekning» som her omtales, foregår til alle tider og i alle land i Vesten.)

I Tel Aviv ble en jødisk lege og to jødiske kvinner anklaget av jødiske vitner for å ha gitt dødelige innsprøytninger til fanger i Auschwitz, å ødelegge kjønnsorganer, utføre «vitenskapelige eksperimenter» og sende ofre til «dødskamrene». I en annen sak i Tel Aviv i 1951 ble en jødisk lege (da ansatt ved Tel Avis byhospital) anklaget av flere jødiske vitner for brutale handlinger, utført i Vlanovleiren, der han hadde opptrådt som «assistent for den tyske leirkommandant». Et kvinnelig jødisk vitne sa at han hadde slått henne bevisstløs, og da hun kom til seg selv igjen, fant hun sine tre sønner på 12, 15 og 18 skutt. To uker tidligere, sa hun, hadde hun sett den anklagede gi ordrer til det ukrainske leirpoliti om å føre tretti fanger bort, blant dem hennes mann, som så ble skutt. Kun overskriftene for disse saker ble dekket av pressen, men, som jeg sier, hvis noe resultat siden ble trykt, ble det ikke fanget opp av min etterforskning.

I New York behandlet en jødisk rett på tre medlemmer (en sammensetning som er fastlagt i Levittisk lov) en anklage fra en jøde mot en synagogefunksjonær som han beskyldte for å ha myrdet en fange i Muhldorf, der den anklagede hadde vært blokkleder. Rapporten om dette sa at retten ville sende sin dom «til det jødiske samfunn» i den anklagedes by «uten anvisninger eller sanksjoner», noe som betydde at hvis han var en «krigsforbryter», ville han bli overlatt til sin menighets forgodtbefinnende. I alle disse sakene var det underforstått at kun anklager om mishandling av *andre jøder* kom i betraktning, og at dersom den anklagede hadde begått liknende handlinger mot ikke-jødiske fanger, ville de ikke inngå i saken.

Av enn annen type, men tilsvarende i sin grunnleggende natur, var en straffesak som ble ført for en israelsk distriktsrett i 1954-55. En jøde fra Ungarn delte ut en folder som hevdet at en dr. Israel Kastner, en høytstående israelsk regjeringsembetsmann og ledende kandidat for det regjerende majoritetsparti (ved valget i 1955), hadde samarbeidet med nazistene i Ungarn under krigen, hvor han hadde lagt grunnen for mord på jøder, hadde reddet en nazi-krigsforbryter fra straff og så videre. Dr. Kastner anla injuriesak mot sin anklager, og den israelske dommer avga etter ni måneder en dom som fastslo at anklagene hadde blitt bevist. Denne dommen sa at dr. Kastner var en nazi-kollaboratør «i ordets rette betydning» og «hadde solgt sin sjel til djevelen», og den daværende israelske statsminister, Moshe Sharett, kommenterte med «en mann er berettiget til enhver handling, til og med å selge sin sjel til djevelen, for å redde jøder» (anklagen gikk ut på at han *forrådte* jøder til nazistene). *Regjeringen* meldte deretter at den ville appellere dommen gjennom justisministeren, og jeg kunne aldri finne ut av om det deretter skjedde mer i saken overhodet.

Så, mens man hørte mye om «krigsforbrytere» og deres straffesaker, opptrådte disse jødiske krigsforbrytere kun for jødiske tribunaler, og hvis de ble straffet, hørte verden ikke om det. Jeg kjenner kun til én sak (andre kan allikevel ha unngått min oppmerksomhet), der slike jøder ble tatt med i en «krigsforbryter-rettssak». *Jewish Telegraph Agency* (8. mai 1946)

meddelte: «Dommen i saken mot 23 vakter fra Breendouck konsentrasjonsleir ved Antwerpen, et av de mindre kjente nazi-helveter, ble avsagt her i går. Blant vaktene er det 3 jøder, Walter Obler, Leo Schmandt og Sally Lewin. Obler og Lewin har blitt dømt til døden ogh Schmandt til 15 års fengsel.»

Joseph Leftwich spurte i sin diskusjon med A. K. Chesterton om «antisemittisme» i denne saken: «Hva beviser den? At menneskedyret finnes over alt, og at jøder ikke er mer immune enn noen annen gruppe.» Det er korrekt, men rammer helt ved siden av sakens kjerne, som er at bevisstheten hos massene under Andre Verdenskrig ble gitt et falskt bilde av en utelukkende jødisk forfølgelse, utført av ikke-jøder, og at begivenhetene i verden i dette århundre konstant blir feilrepresentert på denne måten til alminnelig ulykke for alle.

Kapitlet om Hitlers jødiske hjelpere var ikke av et lite omfang. Lord Templewood, engelsk ambassadør til Spania under krigen, sier: «Måned etter måned tillot general Franco» (som selv var av jødisk opprinnelse) «alle spanske aviser å opptre som de mest høylytte utropere av tysk propaganda. Ingen av de veletablerte aviser ble tillatt noen handlingsfrihet. Hver eneste av dem måtte lyde som et ekko av 'his masters voice'. I dette tilfelle var herren en svært dyster østjøde ved navn Lazare ... I Wien tjente han trofast Hitler som en fanatisk propagandist for 'Anschluss'. Etter det ble han en viktig person i nazi-verdenen ... Fra den tyske ambassaden, der han hadde større autoritet enn ambassadøren selv, instruerte han daglig ikke bare den spanske pressens overordnede retning, men til og med selve ordene i nyhetene og artiklene. Hans underordnede hadde sine plasser i de spanske kontorer, og ikke ett ord nådde den spanske offentlighet uten at det i forveien hadde vært underkastet hans dystre kontroll. Ved en listig blanding av brutalt diktat og uhemmet korrupsjon lyktes det ham å gjøre de spanske aviser til og med mer giftige enn de som ble gitt ut i Tyskland.»

Jeg kjente denne Lazare, en sammensvoren av det blide, smilende og joviale slaget, og ble på grunn av ham for første gang oppmerksom på det jødiske element blant Hitlers høyere innvidde. Da jeg møtte Lazare i 1937 var han «pressesekretær» for den østerrikske legasjonen i den rumenske hovedstad, Bukarest. Østerrike, som den gang var mitt hovedkvarter, levde i daglig frykt for nazi-invasjon, den kom i 1938, og landets offisielle representanter i utlandet var forventet alle å være reine østerrikere og standhaftige anti-nazister. I jødenes tilfelle regnes dette for dobbelt sikkert. Det som slo meg aller først, var at det utarmede lille Østerrike overhodet kunne tillate seg en slik luksus som å ha en «pressesekretær» i en Balkan-hovedstad, deretter ble jeg slått av Lazares overdådige levevis og underholdning. Jeg regnet med at som så mange menn i ytterkanten av det diplomatiske liv («pressesekretær» i Balkan-området var en mistenkelig stillingsbetegnelse) klarte han seg godt «med litt ved siden av», noe som ikke var unormalt i Bukarest.

Og det gjorde han. Om enn ikke ved handel med skinn eller tepper, som jeg hadde en svak mistanke om. Hans velstand kom, slik begivenhetene snart skulle vise, fra en politisk kilde, fra nazistene. Da Hitler marsjerte inn i Østerrike, ble verdens avisjournalister kalt inn til en pressekonferanse i det historiske Ballhausplatz for å høre nazistenes versjon av denne begivenheten. Døren ble åpnet for talsmannen for det nye regime, Hitlers «pressesjef» i det erobrede Østerrike, forsvareren (propagandisten) for tilslutningen. Det var Lazare, «øster-rikeren» (han var født som tyrkisk statsborger). Han så meg straks, og et hurtig smil bredte seg på hans frekke og skyldige ansikt. Idet han vinket lystig til meg, sa han: «Hei, hr. Reed, morsomt

å se Dem igjen.» Så forklarte han Førerens vennlige motiver for invasjon, og dens positive virkninger for Tyskland, Østerrike og menneskeheten.

Leseren kan kanskje se at «den virkelige verden» er svært forskjellig fra «det falske bilde» som massene mottar, særlig i krigstid når slike menn kontrollerer strømmen av informasjonen som flyter til massebevisstheten.

Mot denne bakgrunn raste hevnen og nådde sitt talmudiske klimaks i to symbolske massestrømmer av mennesker, én østpå og én vestpå. Fra den «frie verden» ble flyktninger som hadde unnsluppet, drevet tilbake til kommunistisk slaveri av de allierte hærer. Fra det kommunistiske område (hvor en mann ikke engang kunne forlate sin by uten polititillatelse) dukket en svær masse av østjøder fritt fram og ble under en alliert beskyttelsesparagraf ført gjennom Europa og mot Palestina. Denne toveis prosess, som ga hevnen sitt endelige identitetsstempel, kan studeres gjennom følgende sitater:

Saturday Evening Post fra den 11. april 1953, sa: «Med denne skammelige overenskomst (Jalta) som deres autoritet, vandret sovjetiske MVD-agenter gjennom flyktningeleirene etter krigen og utpekte tusenvis av de som hadde lyktes i å flykte fra det sovjetiske tyranni. Disse ulykkelige ofre ble presset inn i dyrevogner og kjørt tilbake til død, tortur eller langsomt mord i de sibirske miner og skoger. Mange begikk selvmord underveis. Likedan ble det under Jalta-overenskomsten tillatt Sovjet å bruke tyske fanger til tvangsarbeid på 'krigserstatnings-kontoen'. For slike umenneskeligheter finnes det ingen unnskyldning.»

Kathryn Hulme fra California var underdirektør (1945-51) for flyktningeleiren i Wildflecken i Bayern. Den ble administrert av organisasjonen kjent som UNRRA (United Nations Relief og Rehabilitation Administration). Hun skriver i sin bok at «Londa» (en kollega) «for en tid hadde blitt forflyttet til en sørligere leir, der dens russiske flyktninger, hovedsakelig krigsfanger, hadde blitt sendt tilbake til Russland ifølge Jalta-overenskomsten. Hun fortalte oss hvordan de russiske krigsfanger hadde skåret opp deres håndledd, hadde kledd av seg og hengt seg. Selv etter at ethvert mulig skadelig objekt var tatt fra dem, lyktes det stadig for dem å begå selvmord. Det var umulig for henne å forstå hvordan Stalin hadde solgt den ideen til Roosevelt og Churchill at tyskerne ikke hadde tatt noen krigsfanger, men at det kun var desertører».

Og så den andre siden av bildet: den behandling som ble gitt *én* gruppe mennesker, «utskilt» fra hele den store massen av Hitlers ofre og Stalins fanger. Hulme sier: «Og så kom jødene. Vi hadde aldri hatt en jødisk leir i vårt nordlige område ... *jødene utgjorde i antall mindre enn en sjettedel* av vår sones totale flyktningebefolkning (DP'er), men de var en så høyrøstet minoritet at *dersom man kun leste avisene for å finne ut av okkupasjonsforhold, ville man få det inntrykk at de utgjorde hele DP-problemet* ... Man var nødt til å behandle dem med fløyelshansker, som det ble sagt, især når de skulle flyttes fra en leir til en annen, og gud hjelpe den IRO-medarbeider [International Refugee Organisation], som glemte et stykke piggtråd synlig i en leir de skulle flyttes til. De ble klassifisert som «forfulgte» og var *de eneste DP'er, bortsett fra syke, som mottok en spesiell matrasjon som ikke-arbeidende* ... Det var et lite tysk samfunn nede ved den motorveien som delte leiren i to halvdeler. De jødiske delegerte ... sa at dette var det farligste enkeltpunkt overhodet. IRO skulle godkjenne å *bevæpne deres jødiske politi* for å beskytte deres folk mot disse tyskerne som bodde nær dem ... At nesten hver eneste tysker fra den landsbyen lystelig ville blitt ansatt hos jødene innen det hadde gått fjorten dager etter jødenes ankomst, falt meg overhodet ikke inn, da jeg trøstefullt lovte å snakke for autorisasjon til å bevæpne et DP-politi ... Det jødiske DP-politi var i hele grønne

tunikaer med davidstjernen på deres hetter ... ikke noe hadde blitt overlatt til tilfeldigheter eller siste øyeblikks improvisasjon ... Deres sosialkontor var overdynget med krigsplakater, som *viste unge jødiske jenter som kastet håndgranater mot arabere*. Det jødiske DP-politiet arrangerte skyteøvelser med de geværer vi hadde sikret dem til «forsvar» mot tyskerne, som nå var ansatt i leirens harde fysiske arbeid. De jødiske verksteder gikk raskt i gang med å produsere fine ulljakker og solide lærsko med store metalldupper for hardt terreng. Vi kunne bare gjette oss til at alt sammen var for Israel og ble levert dit gjennom mystiske kanaler. Vi så aldri noen av våre jødiske DP'er kledd i noe av de nyttige klærne ... På toppen av all begeistring og opphisselse blafret et flagg vi aldri hadde sett før, bleke blå striper på hvit bunn og med davidstjernen på.»

Hulme beskriver den jødiske leir: «Vi viste den store leiren som vi hadde klargjort, fram til dem, liksom eiendomsmeglere stolte av en bolig som uten noen som helst tvil var den peneste flyktningebolig i hele Bayern ... Rabbinerne ristet på hodet. Det virket ikke som om det var godt nok.» Hun forklarer at den amerikanske flyktningelov («DP Act», for den amerikanske besetningssone) som deretter ble innført, var full av feller som lukket den alminnelige flyktning ute. «Kun jødene, som kunne påstå og bevise forfølgelse i ethvert av de øst-europeiske land der de hadde befunnet seg, kunne slippe forbi de fellene». Hun forteller at amerikanske halvoffentlige eller offentlig støttede organisasjoner leverer verktøy og verk-stedstilbehør, materialene og de «spesielle matrasjoner», som utelukkende ble gitt til jøder.

Metoden som ble benyttet for å etablere denne privilegerte klassen i elendighetens leirer, ble beskrevet av oberstløytnant Judah Nadich i sør-afrikanske *Jewish Times* (4. februar 1949). Rabbiner Nadich var «jødisk rådgiver for general Eisenhower ved de amerikanske styrker i Europa, og arbeidet nært sammen med ham i saker angående DP – og andre jødiske problemer». Han sier: «Til Eisenhowers ære må det sies at da de opprørende tilstandene i DP-leirene ble brakt til hans kjennskap» (i 1945) «gikk han raskt i gang med å forbedre forholdene. Viktige direktiver ble sendt ut, økte matrasjoner skaffet *til de forfulgte, i motsetning til andre DP'er*. Spesielle leirer ble etablert til jødene. Jødiske DP'er som levde utenfor leirene *ble gitt fordeler*. En rådgiver i jødiske saker ble utnevnt og det ble ytt fullt samarbeid til «Joint Distribution Committee» og senere til «Jewish Agency». Kun få, om noen av disse vilkår ble bevilget av Montgomery i den britiske sonen, og en konstant strøm av jødiske DP'er fløt inn i den amerikanske sonen. Eisenhower besøkte ofte leirene for å inspisere og hans personlige besøk løftet DP'enes moral *og tjente til å minne offiserer på lavere rangorden om deres øverstbefalendes innstilling. Offiserer som ikke var situasjonen voksen ble irettesatt, inklusive en av de høyst plasserte generaler».*

General Eisenhowers «innstilling» var ifølge denne autorative beretning den at jøder skulle behandles som en privilegert klasse. Hvis han aksepterte rådgivningen fra sin jødiske rådgiver var dette naturlig, for rabbiner Nadich hevdet, slik man så, at de få jøder blant hundre DP'er var de eneste «forfulgte» og at de derfor var «forskjellig fra andre DP'er». Uttalelsen avslører funksjonen av den nå fast etablerte figur fra vår tid: den jødiske rådgiver.

Derfor var det i 1945 kun «forfølgelsen av jøder» tilbake av Hitlers altomfattende «forfølgelse av politiske motstandere», som startet i 1933. Propaganda hadde eliminert alt annet enn denne lille delen. Det siste sitatet viser grunnen til at Hulme skrev fra sin DP-leir at «hvis man bare leste avisene ... fikk man inntrykk av at jødene var hele flyktningproblemet». Alt mens den gigantiske mengden av lidende ble glemt eller drevet tilbake til forfølgelsen, som

noen hadde unnsluppet, ble denne ene gruppen under beskyttelse og eskorte fra Vesten, kledd på, gitt mat, utstyrt, bevæpnet og ført av sted til invasjon av et lite land i Arabia.

Det asiatiske Østen skaffet disse invasjonstroppene. Det kristne Vesten førte dem fram i sikkerhet. I dette foretaket var det overhodet ingen forskjell mellom «den frie verden» og den slavebundne verden «bak jernteppet». Tvert imot var det identitet mellom formålene og synkronisering i foretakets utførelse. Det var tydeligvis en ledende intelligens i arbeid, som var ganske likeglad med nasjonalstater og grenser, med krigstidens venn eller fiende, eller med noen av de «prinsipper» som så ofte hadde blitt fremsatt av «første-diktatorene». Vesten delte hevnen med Østen, men *mønsteret* ble lagt av Østen, og det var det samme mønster som hadde vist seg i Russland i 1917, i Protokollene av 1905 og i revolusjonære områder, og av den grunn bør karakteren av revolusjonen i 1945 bli nærmere undersøkt for å finne ut av om den og dens ledelse hadde endret seg fra 1917 (da den var 90 prosent jødisk) og fra 1848 (da Disraeli sa at den var anført av jøder).

Etterforskning av begivenhetene i de tre tiårene 1917-1945 fører til den konklusjon at i året 1945 hadde revolusjonen i hundre år vært en jødisk-kontrollert revolusjon, idet så mange år hadde gått siden Disraeli identifiserte lederskapets karakter. Jeg bruker uttrykket «jødisk-kontrollert revolusjon» for å betegne en bevegelses under ledelse av det talmudiske rabbinat i Østen, og *ikke* en bevegelse som ble generelt støttet av jødene. Som jeg gjentatte ganger har vist, kom den kraftigste motstand fra de vestlige jøder, som var lengst borte fra den talmudiske ledelses rekkevidde. Denne skilnaden slik den omhyggelige student også må foreta mellom «nasjonalsosialisme» og «tyskere» og mellom «kommunisme» og «russere».

I denne definisjons forståelse fortsatte revolusjonen etter min mening med å være jødisk i de tretti år som fulgte 1917. Den jødiske karakter av den første bolsjevikregjering og av dens gjerninger, ble tidligere påvist. De samme karakteristika dukket opp hos de to kortlivede avlegger-regjeringer som bolsjevikene etablerte i 1919 i Bayern og Ungarn. I begge tilfeller ble terroristene i hovedsak importert til disse landene, forkledd som «krigsfanger», og de hadde blitt trent som kommunist-agitatorer i Russland. I Tyskland ble den kommunistiske bevegelsen på dette tidspunkt anført av «Spartakus Ligaen» («Spartakus» var Adam Weishaupts dekknavn), der nesten alle lederne var jøder: Rosa Luxembourg, Leo Jogiches (fra Polen), Paul Lévi, Eugine Levine (fra Russland) og Karl Liebknecht. Slik viste også den bolsjevikiske regjering i Bayern (som blant sine soldater hadde en viss Adolf Hitler) seg logisk nok til å være ledet av jøder: Kurt Eisner, Ernst Toller og Eugène Levine.

I Ungarn var de ledende terrorister alle jøder, trent i Russland: Matyas Rakosi, Bela Kun, Erno Geroe og Tibor Szamuely. Dette regimets demonstrative anti-kristne handlinger viste igjen det underliggende formål. Om denne regjering sier historikeren på området: Den kommunistiske Internasjonale, F. Borkenau: «De fleste bolsjeviker og venstresosialistiske ledere og en betydelig andel av deres medarbeidere, hadde vært jøder ... antisemittisme var derfor den naturlige form for reaksjon mot bolsjevismen.» I denne typiske tekstdelen kan leseren se at «reaksjon mot bolsjevismen» blir klassifisert som «antisemittisme». Tydeligvis kunne denne merkelappen kun unngås ved *ikke* å «reagere mot bolsjevismen».

De følgende ti år var en inaktiv periode, og saken kan neste gang bli testet i Spania, der revolusjonen gjorde sitt forsøk i 1931. Den ble anført av utsendinger fra Moskva, hvorav mange var jøder, og dette var årsaken til mange brennende republikaneres skuffelse, både spanske og andre. For eksempel stemte mange katolikker, så vel presteskapet og lekfolk,

republikansk, for deretter å finne ut at den reformerte impuls enda en gang hadde blitt pervertert i retning av å bli et angrep på den kristne *tro* som sådan. Kirker, klostre og enhver bygning som hadde et kors på, ble ødelagt, prester og nonner ble myrdet. Det spesielle identifikasjonsmerke dukket igjen opp, som det tidligere hadde skjedd i Bayern, Ungarn, Russland, Frankrike og England.

Fadderskapet til angrepet på kristendommen i Spania ble formelt erklært av Kominterns offisielle organ: *«Flammene som stiger opp fra Spanias brennende kirker og klostre har vist den spanske revolusjons sanne karakter.»* Stamtavlen var heretter sporet gjennom ytterligere en generasjon. Kirkelig eiendom ble konfiskert, men de spanske folkemengder ble ikke beriket av det.

Den spanske nasjonalbanks gullreserver (omkring 700 millioner dollar) ble overflyttet til Moskva av den siste republikanske statsminister, en viss Juan Negrin (som det fortelles av general Walter Krivitskij). Hos de spanjolene som hadde håpet på å få opprettet en forfatningsbasert republikk, men som nå fant seg underlagt et fremmed anti-kristens tyranni, vakte det avsky ved mordet på monarkist-lederen Calvo Sotelo i 1936, og etter dette «spyttet Spania revolusjonen ut» (som ethvert land har gjort der Den røde hær med dens «politiske kommissærer» ikke kunne komme inn og konsolidere den).

Så vel ledende sionister som ledende antisionistiske jøder i Amerika anga, både uttrykkelig og underforstått, jøder som anstiftere av revolusjonen i Spania. Høyesterettsdommer Brandeis sa befalende til rabbiner Stephen Wise på et tidspunkt da det ble forsøkt å nå til en forståelse med Hitler angående jødene, og hvor han sterkt motsatte seg dette: «La Tyskland *dele skjebne med Spania*.» Bernard J. Brown skrev: «... Jødene var like ansvarlige for opprettelsen av en republikk i Spania *og for avsettelsen av kirkens autoritet* i dette land som i alle andre land, der friheten hersker.»

I løpet av disse to tiår (det vil si i perioden mellom Første og Andre Verdenskrig) ble jødiske ansikter stadig sjeldnere i rekkene på Kremls murer ved høytidelige anledninger (noe som var de eneste tidspunkt hvor de slavebundne russiske masser så deres ledere. Selv de oppstyrsliknende hurrabrølene kom fra grammofonplater som ble avspilt gjennom høyttalere). Jøder dukket også opp i anklageskrankene under store skueprosesser eller forsvant fra den politiske arena uten forklaring. Det ser allikevel ikke ut til å ha skjedd noen vesentlig forminskning i den jødiske kontroll eller i styringen av revolusjonen i denne perioden, skal man dømme etter følgende tall:

I 1920 viste offisielle bolsjevikiske erklæringer at 545 medlemmer av de ledende regjeringsorganer inkluderte 447 jøder. I 1933 uttalte det amerikanske jødiske blad *Opinion* at jøder besatte nesten alle viktige ambassadørposter og at 61 prosent av alle embetsmenn i Hviterussland var jøder. Det berettet også at den jødiske andel av befolkningen (da oppgitt til 158.400.000) var «mindre enn 2 prosent». Hvis dette var sant, ville det bety at Russland på dette tidspunkt hadde færre enn 3.000.000 jøder. I 1933 berettet *Jewish Chronicle* at en tredjedel av jødene i Russland hadde blitt regjeringsembetsmenn. I så fall utgjorde de klart den nye herskende klasse.

På det tidspunktet hadde karakteren av deres *doktriner* ikke endret seg det minste. Kommissæren for offentlig undervisning, Lunacharsky, var en av de få *russere* som var høyt plassert, men han snakket som en talmudist: «*Vi hater kristendommen og kristne;* selv de beste av dem må betraktes som våre verste naboer. De lærer kjærlighet til vår neste og

barmhjertighet, noe som er imot våre prinsipper. Ned med *kjærlighet til vår neste; hva vi ønsker er hat. Vi må lære å hate, og det er kun da at vi skal erobre verden*.» Dette er bare ett enkelt utplukk av en hel slik litteratur fra denne perioden, og den eneste originale kilde til slike ideer som jeg kjenner, er Talmud, som selv er en fortsettelse av en eldgammel brutal, førkrigen idé, og den inneholder påbud som dette: «Dere er mennesker, men jordens nasjoner er ikke mennesker, men dyr.» Sannsynligvis gjorde Lunatscharsky seg gjennom slik tale fortjent til ambassadørstillingen i Spania under revolusjonsforsøket der.

I 1935 dro jeg til Moskva for London *Times*, idet jeg ledsaget Anthony Eden. Min første artikkel fortalte at Eden kjørte fra stasjonen gjennom gater som var fulle av «grå og tause skarer», og en jødisk sensor krevde disse ord fjernet. I første omgang fant jeg bare dette tåpelig (jeg spurte om han ønsket at jeg skulle si at mengden besto av *bourgeoisia* i høye hatter), men i de følgende dager så meg mer, og jeg skrev i min bok fra 1938 [Insanity Fair]:

«Sensur-departementet, og det vil si hele det maskineriet som kontrollerer all kommunikasjon og knebler den utenlandske presse, var helt besatt med jøder, og det var det som forbauset meg mer enn noe annet i Moskva. Det lot ikke til å være en eneste ikke-jødisk embetsmann i regjeringen, – men dette ene departement som jeg ble godt kjent med, syntes de å ha monopol på, og jeg spurte meg selv hvor *russerne* var. Svaret lot til å være at dem fant man i de grå, tause skarer som jeg hadde sett, men som man ikke måtte høre om.»

Jeg fant snart ut av fra mer garvede folk, at «andelen av jøder i regjeringen» i virkeligheten ikke var så liten, og at de hadde beholdt en svært høy grad av kontroll, hvis de da ikke helt overveiende kontrollerte den. Det var umulig for meg å møte noen russere i Moskva, dette var den andre del av den enestående opplevelsen. Jeg hadde aldri før sett en herskende kaste så fullstendig avsondret fra slavemassene.

På tidspunktet for dette besøket i Moskva hadde jeg ingen grunn til å speide etter en dominans av jøder; emnet presset seg selv på min oppmerksomhet. Jeg hadde knapt begynt å tenke på «jødespørsmålet» i 1935. Det inntrykk jeg har beskrevet ovenfor, var førstegangsinntrykket til en trent observatør som aldri tidligere hadde sett Moskva eller Russland. Jeg finner det bekreftet av en likeså erfaren mann som bodde der i tolv år fra 1922 til 1934. William Henry Chamberlains bok forblir i dag et autoritativt verk om denne perioden. Han skrev: «Et betraktelig antall jøder har gjort karriere i det sovjetiske byråkrati. Ut av kanskje et dusin embetsmenn, som jeg kjente i Kommissariatet for Utenriksanliggenders presse-departement, husker jeg kun én som ikke var jøde. Ja, overvekten av jøder i dette kommissariatet i den perioden da jeg bodde i Russland, var nesten grotesk; russerne var i det store og hele representert ved den gråhårede dørvakt og de usoignerte gamle kvinner som serverte te. Man fant også mange jøder i GPU (det hemmelige politi), i den Kommunistiske Internasjonale og i departementet som hadde med handel og finans å gjøre.»

Chamberlain kommer fram til en annen konklusjon enn hva jeg gjør i den opprinnelige årsak til denne virkning. Han sier: «Etter at jeg forlot Russland mottok jeg av og til brev som spurte «hva jødene gjorde i sovjetregimet», idet det ble underforstått at jødene handlet *«som en kompakt masse»*, og at hele revolusjonen var en jødisk sammensvergelse ... Det er ikke det minste historiske belegg for en slik antakelse ... ingen teori om at jødene som en rasebasert blokk arbeidet for bolsjevismens triumf vil kunne stå for en seriøs historisk analyse.»

To ting er sammenblandet i denne uttalelsen: Den styrende kraft i jødesamfunnet og hele gruppen av mennesker som kalles «jøder». Verken tyskerne eller russerne arbeidet som en

«rasebasert blokk» for nasjonalsosialismens eller kommunismens «triumf», men de fikk dem begge. Masser og folkemengder «arbeider» aldri bevisst for «triumf» av noe som helst. De blir kastet rundt av en hvilken som helst sterkt organisert gruppe, som oppnår makt over dem. Den «kompakte masse» av arbeidere «arbeider» aldri for en generalstreik, men general-streiker blir erklært i deres navn. Denne bok har overalt vist at den mest standhaftige motstand mot sionismen kom, for eksempel, fra jøder, men i dag har «den rasebaserte blokk» fått trykket sionismen ned over seg som en tvangstrøye. Etter min mening var den ledende kraft i revolusjonen fra 1848 og framover påviselig Østens talmudiske rabbinat, og i *den* betydning var «revolusjonen» en «jødisk sammensvergelse».

I Moskva kom jeg i 1935 til å lære noen av de jødiske oligarkene å kjenne. En av dem var den korpulente Maxim Litvinov, en særdeles typisk figur fra «Romanisches Café» eller «Café Royal», som nå hadde blitt en av revolusjonens store menn. En annen var Oumansky, en fløyelsaktig, smilende og dødsfarlig ung mann som (tror jeg) kom fra Romania, men som ikke kunne ha vært mer u-russisk om han hadde vært født i Afrika. Jeg følte det som om jeg reiste gjennom Russland (som Lenin hadde gjort det inn i Russland) i et forseglet tog.

I 1937 hadde forholdene ikke endret seg så mye, mener jeg. A. Stolypine (hvis far, den siste av tsarministrene, som evinnelig forsøkte på frigjørelsesprogrammer for russerne, men som hadde blitt myrdet i 1911) skrev at utskiftningen av jøder med russere eller andre «på de øverste trinn av det offisielle Sovjets stige» helt tydelig var et taktisk trekk, og at jødene «stadig hadde *de viktigste av kontrollgrepene i deres hender. Den dag da de må slippe dem, faller den marxistiske bygning sammen som et korthus*». Han regnet opp de høye stillinger som fortsatt var besatt med jøder, og pekte spesielt på at nøkkelstillinger for den virkelige kontroll, *gjennom terror*, alle var blitt på jødiske hender. Disse var konsentrasjons- og slave-arbeidsleirene (kontrollert av et jødisk triumvirat som inneholdt muligens syv millioner russere). Fengslene (alle sovjetiske fanger ble styrt av en jødisk kommissær). Hele nyhets-forlags- og distribusjonsmaskineriet, inklusive sensur-apparatet. Og det essensielle talmudiske system med «politiske kommissærer» som de væpnede styrker ble holdt under terrorist-disiplin gjennom.

I 1938 flyktet en Butenko, som hadde hatt en lavt rangert stilling i den sovjetiske diplomatiske tjeneste, til Italia i stedet for å adlyde en ordre om hjemkallelse fra Bukarest til Moskva. Han opplyste i *Giornale d'Italia* at den nye herskende klasse i hans land var nesten utelukkende jødisk. Spesielt i Ukraina var hele administrasjonen og hele industrien i slike hender, og det var en politikk som bevisst ble fulgt av Moskva.

Revolusjonens ledende skikkelser skiftet altså ikke i det vesentlige identitet mellom 1917 og 1939. De trakk seg tilbake fra de fleste av de fremste plassene, men bevarte de virkelige «kontrollgrep». Så senket krigens røykslør seg, og det neste tidspunkt der saken igjen kan undersøkes, er i avslutningsperioden og perioden like etter Andre Verdenskrig, 1945, og de etterfølgende år.

Selv før krigen begynte hadde revolusjonens «krigsmål» blitt offentlig erklært av Stalin på den Tredje Komintern Kongress i Moskva, 1938:

«*Gjenopplivning av revolusjonær handling* i en tilstrekkelig stor målestokk vil ikke være mulig med mindre vi utnytter de eksisterende uenigheter mellom de kapitalistiske land *for å presse dem imot hverandre til en væpnet konflikt ... All krig* bør helt generalisert ende

automatisk med revolusjon. Våre partikameraters vesentligste arbeid i fremmede land består derfor i *å hjelpe til med å framprovosere en slik konflikt*.»

Leseren vil bemerke at dette er det eneste uttrykte «krigsmål» som ble uoppholdelig fulgt i den etterfølgende konflikt, suksessfullt framprovosert av Hitler-Stalin-pakten. De vestlige ledere sikret gjennom deres frafall i forhold til deres egne tidligere erklærte «krigsmål» og ved å overlate halve Europa til revolusjonen, at de ovennevnte «krigsmål» ble oppfylt i hele dette området.

Hvilke «direktører» anbrakte revolusjonen så i de østeuropeiske land som var blitt overlatt til dem som bytte i 1945? Her tilbys vi igjen muligheten for å undersøke karakteren av den ledende kraft bak revolusjonen. Valget var fritt. Revolusjonen *behøvde ikke* nødvendigvis å anbringe jødiske regjeringer i de ca. et dusin land som var overlatt til dem, men antallet taler for seg selv.

I det nå kommunistiske Polen observerte og beskrev De Forente Staters ambassadør, Arthur Bliss Lane, overvekten av jøder, mange for øvrig utlendinger, på terrorismens nøkkelstillinger. Major Tufton Beamish, et medlem av det britiske parlament, skrev: «Mange av de mest maktfulle kommunister i Øst-Europa er jøder ... Jeg har blitt veldig overrasket og sjokkert over å oppdage den store andelen jøder som finnes i det hemmelige politiets rekker.»

Til det nå kommunistiske Ungarn vendte terroristen fra 1919, Matyas Rakosi (født Roth i Jugoslavia) tilbake som statsminister i 1945, og denne gang hadde han Den røde hær til å hjelpe seg til å bli værende i denne jobben. *Åtte år senere* (i 1953) rapporterte *Associated Press* at «90 prosent av de øverste ledere i det ungarske kommunistregime er jøder, inklusive statsminister Matyas Rakosi». *Times* i London sa samme år at Rakosis regjering var «overveiende jødisk». *Time Magazine* i New York snakket om «den sterkt jødiske (90 prosent i de øverste lag) regjering ledet av Martyas Rakosi, som selv er jøde.» I Ungarn, som i de øvrige kommunistisk styrte land, begynte de spesifikke angrep på kristendommen øyeblikkelig med innesperringen av høytstående kirkeledere. Den saken som tiltrakk seg mest oppmerksomhet i den ytre verden, var fengslingen av kardinal Mindszenty, som ble anklaget for landsforræderi. Opphavet til denne gjerning ble indikert av en uttalelse henvendt til den ungarske sionistorganisasjon og den ungarske avdeling av den jødiske verdenskongress», som lød: «Det er med stor lettelse at de ungarske jøder har mottatt meldingen om arrestasjonen av kardinal Mindszenty. Med denne gjerning har den ungarske regjering sendt lederen av en pogrom-klikk ... til hans velfortjente plass.»

Om det nå kommunistiske Tsjekkoslovakia skriver *New Statesman* i London (en troverdig kilde i slike saker) *sju år etter krigens slutt:* «I Tsjekkoslovakia, som andre steder i det sentrale og sørøstlige Europa, er så vel partiets intellektuelle som *nøkkelpersoner i det hemmelige politi* i det store og hele av jødisk opprinnelse.» Om Romania berettet *New York Herald-Tribune* i 1953, åtte år etter krigens sludd, at «Romania har, sammen med Ungarn, nok det største antall jøder i administrasjonen.»

I Romania raste terroren under Ana Pauker, en jødinne, hvis far var rabbiner og broren var i Israel. Dette er et interessant eksempel på den uenighet i en jødisk familie som ble beskrevet av Weizmann i hans fortelling om sin barndom i Russland, der jødiske familier var splittet mellom «revolusjonær kommunisme» og «revolusjonær sionisme» – og kun i det spørsmålet. Fru Pauker brukte sin stilling til å gjøre det mulig for faren å forlate Romania til

fordel for Israel, selv om (som hennes bror sa) «det er partiets politikk å holde jødene i Romania».

Den rollen som ble spilt av kvinnene i revolusjonen og som tydeligvis ble gitt til dem etter moden overveielse, helt siden den gang de gamle koner satt og strikket omkring giljotinen, er av særlig interesse for den som studerer for å prøve å trekke paralleller mellom metodene i revolusjonen og ville afrikanske stammers vaner. I det kommunistiske Øst-Tyskland ble redselsregimet anført av en fru Hilde Benjamin, som først ble gjort til visepresident for Høyesterett og siden til justisminister. «Røde Hilde» beskrives ofte som jødinne i pressen og selv *Times* i London har gått så langt som å kalle henne «den fryktede Frau Benjamin». På to år ble nesten 200.000 østtyskere dømt under hennes ledelse for «politiske forbrytelser», og hun presiderte over atskillige «skueprosesser» etter sovjetisk mønster, der folk ble anklaget for slike forbrytelser som å tilhøre Jehovas Vitners sekt.

Det kommunistiske Øst-Tyskland hadde 17.313.700 innbyggere ifølge en folketelling fra 1946, og blant disse var det kun mellom 2.000 og 4.000 jøder, hvis jødiske «skjønn» er korrekte. Om denne minoriteten berettet *Zionist Record* i Johannesburg i 1950 at «livet i den østlige sone har brakt endringer til det bedre. Ikke få av dem som i dag har høye stillinger i regjeringen eller administrasjonen, stillinger som ingen jøde tidligere hadde hatt i Tyskland, og som de heller ikke i dag kan ha i Vest-Tyskland, tross alt snakk om demokrati. Atskillige jøder har viktige stillinger i departementene for informasjon, justis og industri. Den øverste dommer i den østlige sektor av Berlin er jøde, og det samme er atskillige ledende dommere i regionene utenfor Berlin. Også i pressen og i teateret har et betraktelig antall jøder blitt gitt betydningsfulle stillinger».

Selv fire tusen jøder kunne sannsynligvis ikke klare alle de høye stillinger, og det samme tidsskrift sa i et annet nummer at «Da de russiske okkupasjonsmyndigheter ble etablert kort etter krigens slutt, var mange i den jøder som inntok *nøkkelstillinger* og som hadde høy rang i den sovjetiske administrasjon. Det omfattet jøder *som hadde levd i Russland* ... og som kom til Tyskland og Østerrike i Den røde hærs skarer, og jøder fra områder som hadde blitt annektert av Russland gjennom de siste ti år, de baltiske stater Lettland og Litauen».

Dette bringer historien nesten fram til vår egen tid (1956), og det som står tilbake vil bli diskutert i et avsluttende kapittel. Da revolusjonen bredte seg ut i det området det hadde blitt overlatt av Vesten i 1945, gjentok historien fra Russland i 1917-18 seg. En talmudisk hevn ble gjennomført og jødiske regjeringer ble med tydelig formål etablert over alt. Det var ikke noen stor endring i tingenes tilstand, verken den tilsynelatende eller den virkelige, i ytterligere åtte år. Hva som skjedde, bekrefter enda en gang revolusjonens karakter, dens ledelse og talmudiske formål.

Kapittel 43 – Den sionistiske stat

Etter at Revolusjonen hadde spredt seg til den halvparten av Europa som hadde blitt holdt åpen for den av de vestlige allierte, gjorde den enda en ting: Som en slange som biter, støtte den ut en tunge som nådde til Europas sørkyst, videre over Middelhavet og inn i et lite land ved navn Palestina. Pengemidlene, utstyret, annet som fulgte med og beskyttelse ble levert av Vesten, men Revolusjonen leverte de to altavgjørende bestanddeler til den sionistiske stat: *menneskene* til å erobre den – og *våpnene* som ville garantere erobringen.

Vesten lukket øynene for det, men den sionistiske stat var til syvende og sist Revolusjonens verk, og Revolusjonen oppfylte på denne måten den levittiske doktrine om «tilbakevending». Disse hendelsene i Europa og i Arabia ble de eneste «landevinninger» som framkom som resultat av Andre Verdenskrig. I de tidlige stadier av denne hadde «første-diktatorene» igjen, som i Første Verdenskrig, bedyret offentlig at det ikke fantes den minste hensikt om å erobre land. Resultatet av disse to utviklingene ble at man i det todelte Europa og i det todelte Palestina etterlot to permanente sprengsatser til en ny krig. De kunne på et hvilket som helst tidspunkt detoneres av enhver som kunne tenkes å se sin fordel i å starte en Tredje Verdenskrig.

Leseren vil huske at sionismen var i ferd med å bryte sammen i Palestina i årene opp mot Andre Verdenskrig. Det britiske parlament hadde i 1939 – etter tjue års erfaringer og den tvungne erkjennelse av at «det jødiske nasjonale hjem» var umulig å realisere – besluttet å gi opp det umulige «Mandat» og trekke seg tilbake når man hadde sikret den parlamentariske representasjon av *alle* parter i landet, arabere, jøder og andre. Leseren bemerket så den endringen som fant sted da Weizmann (ifølge Weizmanns beretning, som ikke ble omstridt) om at han «var helt enig i» den sionistiske ambisjon om «etter krigen ... å bygge opp en stat med tre eller fire millioner jøder i Palestina».

Churchill uttrykte alltid stor respekt for den parlamentariske styreform, men i dette tilfellet, da han var blitt en hersker i krigstid, satte han seg hemmelig og vilkårlig ut over en politikk som hadde blitt vedtatt i Underhuset etter en utømmelig debatt. Heretter fulgte leseren Weizmann på hans reiser til Amerika, og så hvordan Churchills anstrengelser for «å bevæpne jødene» (et forehavende der han ble motarbeidet av de ansvarlige myndigheter på stedet) mottok støtte herfra under «presset» fra Weizmann og hans forbindelser.

Det var på dette stadiet leseren sist så den sionistiske stat under oppbygging. Gjennom hele 1944 – som Churchill forteller det i sine krigsendringer – fortsatte han å presse på den sionistiske ambisjon. «Det er en kjent sak at jeg er fast besluttet på ikke å bryte den britiske regjerings løfter til sionistene, slik de uttrykkes i Balfour-erklæringen og slik de ble endret i min etterfølgende uttalelse fra Departementet for Koloniene i 1921. *Det kan ikke skje noen endring* i vår politikk uten en grundig debatt i regjeringen» (29. juni 1944). Men politikken *hadde* blitt endret til tross for en grundig debatt i regjeringen og i parlamentet i 1939. Her ignorerte Churchill simpelthen denne vesentlige politiske avgjørelsen, og vendte tilbake til tidligere politikk, idet han lød som et ekko av de merkverdige ordene som stammet fra en tidligere minister for koloniene (Leopold Amery, tidligere sitert) – at denne politikk *kunne ikke endres*.

Og videre lød det fra ham: «Det er ingen tvil om at dette» (behandlingen av jødene i Ungarn) «sannsynligvis er den største og mest forferdelige forbrytelse som noen gang er begått i hele verdens historie ... alle som har tatt del i *denne* forbrytelsen, og som faller i våre hender, inklusive de som bare lystret ordrer ved å utføre nedslaktingene, *skal slås i hjel* etter at deres forbindelse til mordene har blitt slått fast ... Det må utstedes offentlige erklæringer, slik at enhver som var involvert i det, blir jaktet og slått i hjel» (11. juli 1944). Churchill, slik også president Roosevelt og Eden gjorde det, binder her underforstått sammen henrettelser av fanger *alene* med deres forbrytelser mot jøder, gjennom noe alle andre lidende blir henvist til forglemmelse, noe som også ble resultatet. Leseren så i siste kapittel hvordan jøder for øvrig var å finne så vel blant bødlene som blant ofrene. Videre sa Churchill:

«Det er maktpåliggende for meg å svare *omgående* på Weizmanns anmodning i hans brev av 4. juli om opprettelsen av en jødisk kampstyrke» (12. juli 1944). «Jeg kan forstå den tanke at jødene prøver å gå etter morderne av deres landsmenn i Sentral-Europa, og jeg tror det vil skape stor tilfredsstillelse i De Forente Stater. Jeg tror det er jødenes eget ønske å bekjempe tyskerne overalt. Det er tyskerne de har noe utestående med» (26. juli 1944). Hvis Churchill, slik som Weizmann forteller, hadde samtykket i å bygge opp «en stat bestående av tre eller fire millioner i Palestina», må han ha vært klar over at sionistene hadde et langt større utestående med Arabias befolkning, og at en hvilken som helst «jødisk kampstyrke» med langt større sannsynlighet ville bli brukt mot disse uskyldige tredjeparter, enn mot tyskerne.

Churchills siste nedskrevne antydning (som statsminister i krigstid) falt etter at kampene i Europa var slutt: «Hele spørsmålet om Palestina *må avgjøres ved fredsforhandlingene* ... jeg mener ikke at vi skal ta på oss å styre dette svært vanskelige området mens amerikanerne lener seg tilbake og kritiserer. Har dere noen gang tenkt tanken at vi skulle be dem overta saken? ... Jeg er ikke kjent med den minste fordel som Storbritannia noen gang har hatt av denne smertelige og utakknemlige jobb. Nå bør noen andre ta en tørn» (6. juli 1945).

Denne bemerkning avslører (når den sammenholdes med president Roosevelts spøkefulle bemerkning til Stalin om at den eneste innrømmelse han kunne finne på å gi til Kong Ibn Saoud, ville være å «gi ham de seks millioner jøder i USA»), de private tanker hos disse «første-diktatorer» som så føyelig lystret Sion. Churchill ønsket at han kunne lesse de uløselige problemene over på amerikanerne. Roosevelt ville med glede lesse dem over på en eller annen. De store menn oppførte seg i dette spørsmålet, noe en ubesindig bemerkning i begge tilfeller avslørte, som klovnen som ikke på noen måte kan komme fri fra fluepapiret. Churchill var i sitt interne memorandum ikke kjent med «den minste fordel Storbritannia noen gang har hatt av dette smertelige og utakknemlige arbeid». Men offentlig, når Sion lyttet, fortsatte han (og fortsetter til i dag når denne bok skrives) med en så grenseløs tiljubling av sioniststyret at det til og med har vekket *jødiske* kritikeres forundring (som det skal bli vist).

På det tidspunkt da Churchill dikterte dette siste memorandum, var hans ord om å «avgjøre spørsmålet om Palestina ved fredsforhandlingene» så betydningsløse at han muligens har ønsket å være spøkefull ved å anvende ordene. Saken var avgjort, for sionistene hadde våpen, og mennene til å bruke disse våpnene hadde blitt smuglet inn av Vesten fra det revolusjonære område (som vist i foregående kapittel). Endelig var begge de ledende politiske partier i England og Amerika klare til å bifalle en hvilken som helst aggressiv handling, invasjon eller forfølgelse, som de immigranter som strømmet inn begikk med våpen de hadde skaffet.

Dette var særlig tydelig i tilfellet Sosialistpartiet i England, landet som på dette tidspunkt fortsatt var sterkest involvert i Palestinas skjebne. Labour Party (Arbeiderpartiet, som det kalte seg selv) i England presenterte seg selv som beskytteren av de fattige, de forsvarsløse og de forfulgte. Det var født og oppvokst under løfter om folkepensjoner, arbeidsledighetsstøtte, gratis medisin og pleie og støtte til de hjemløse, de fattige og de svake generelt. Da krigen nærmet seg sin slutt, kunne dette parti langt om lenge ta imot regjeringsmakten med et betydelig flertall. I likhet med det Konservative Parti (og begge partier i Amerika) regnet det tydeligvis med at seieren selv på dette stadium ikke var helt sikker, og at den kunne sikres ved å smiske for Sion. Følgelig anbrakte partiet som øverste punkt på sin utenrikspolitikk målet om at det i et lite land langt borte skulle drives ut noen mennesker som var fattige, mer venneløse og lengre undertrykt enn selv den britiske arbeider på det verste tidspunkt under Den Industrielle Revolusjon. I 1944 utropte dets leder, Clement Attlee, det edle hovedmål i Britisk Sosialisme: «La araberne bli oppfordret til å flytte ut» (fra Palestina) «mens jødene flytter inn. La dem få rikelig erstatning for deres land, og la deres bosetninger andre steder bli omhyggelig planlagt og rikelig finansiert.» (Tolv år senere førte nesten en million av disse mennesker fortsatt en vansmektende tilværelse i de arabiske naboland, etter at de gjennom bomber hadde blitt oppfordret til å flytte. Og Det Britiske Sosialistparti ble ved enhver ny utvikling av begivenhetene mer oppsatte enn noen sinne på å straffe dem.)

De britiske Sosialister visste da de satte fram denne uttalelsen, at sionistene under dekke av krigen mot Tyskland hadde dynget våpen sammen til erobreringen av Palestina gjennom makt. General Wavell, den militære leder i Midtøsten, hadde for lenge siden informert Churchill om at «hvis de ble overlatt til seg selv, ville jødene banke araberne» (som ikke hadde noen våpenleverandører). General Wavells vurdering av den sionisiske plan var den samme som samtlige ansvarlige myndighetspersoner *på stedet* hadde hatt, og derfor brydde Weizmann seg ikke om ham. Leseren har allerede sett at så langt tilbake som Første Verdenskrig var Weizmanns uvilje farlig også for hans høyt plasserte personer, og den har muligens hatt innflytelse på general Wavells forflytting fra Midtøsten til India. Den offisielle britiske *History of the War in the Middle East* beskriver general Wavell som «en av de store øverstbefalende i militærhistorien», og forteller at en tretthet som skyldtes hans store ansvar, ble forverret av følelsen av at han ikke fullt ut nøt Churchills tillit. Denne bombarderte sjefen for Midtøsten med «irriterende» og «unødvendige» telegrammer om «bagateller». Gjennom sin forvisning ble general Wavell muligens enda et offer for sionismen, og britisk militær kompetanse led et dertil svarende tap under krigen. Dette kan ikke med sikkerhet fastslås, men det er en rimelig antakelse.

I 1944 dukket snikmord igjen opp i fortellingen. Lord Moyne var som Minister for Koloniene den som hadde ansvaret for Palestina. Denne jobb hadde tidligere vært besatt av lord Lloyd (som hadde blitt irettesatt grovt av Churchill for å somle med å «bevæpne jødene» og som døde i 1941). Lord Moyne var alles venn og så med sympati på jødedommen, men han delte alle sine ansvarlige forgjengeres oppfatning om at det sionistiske foretaket i Palestina ville ende katastrofalt. Av denne grunn, og fordi han i alminnelighet hadde sympati med mennesker i nød, var han interessert i å gjenopplive ideen om å tildele land i Uganda til de jøder som virkelig trengte å finne et nytt hjem et eller annet sted.

Dette humane synspunkt skaffet ham sionistenes dødelige hat på nakken, for de ville ikke høre tale om noen som helst fravikelser av deres ambisjoners mål, Palestina. I 1943

modifiserte lord Moyne sitt synspunkt, ifølge Winston Churchill, og denne foreslo at Weizmann skulle dra til Kairo og møte lord Moyne der, for å forvisse seg om denne forbedring. Men før noe møte kunne komme i stand, ble lord Moyne snikmyrdet i Kairo (i november 1944) av to sionister fra Palestina, og dermed hadde enda en fredsmekler blitt fjernet fra den stien som etter hvert var overstrødd med tidligere mekleres knokler. Denne hendelsen forstyrret for en stund Churchills melding til kollegene om å «bevæpne jødene», og de ansvarlige øvrighetspersoner i Palestina oppfordret igjen iherdig til at immigrasjonen dit ble suspendert. Churchills svar på dette (17. november 1944) var at dette «simpelthen ville gagne ekstremistene», hvoretter ekstremistene fikk lov til uhindret å forfølge sine planer og forøke deres stamme.

Da enden på Andre Verdenskrig nærmet seg i Europa, svant Churchills håp om en eller annen epokegjørende transaksjon som lykkelig kunne integrere khazarene i Arabia. Hvis hans forslag (om at Ibn Saoud skulle gjøres til «herskeren over Midtøsten, forutsatt at han kommer overens med dere», dvs. dr. Weizmann) noen sinne ble gitt videre, kan en episode som fant sted i 1944 ha vært årsaken til. En amerikaner, oberst Hoskins («President Roosevelts personlige representant i Midtøsten»; Weizmann) besøkte på det tidspunktet den arabiske leder. Oberst Hoskins hadde, som alle kvalifiserte menn, ingen tro på tanken om å skape en sionistisk stat, men han gikk inn for å hjelpe jøder med å komme til Palestina (dersom noen ønsket det) *forutsatt enighet med araberne*. Han fant ut av at Kong Ibn Saoud følte at han hadde blitt grovt fornærmet av Weizmann – som referert her av Weismann selv: «... på den mest vrede og hånlige måte, idet han hevdet at jeg hadde forsøkt å bestikke ham med tjue millioner pund – til å selge Palestina til jødene». Og han avviste indignert enhver tanke om en forretning av den typen. Dermed forsvant enhver utsikt til «overenskomst» og oberst Hoskins forsvant også fra historien. Enda en god mann som måtte gi tapt i sitt forsøk på å løse det uløselige problem, som hadde blitt skapt av Balfour.

Da krigen gikk inn i sine siste måneder sto det derfor to alternativer tilbake. Den britiske regjering kunne se bort fra beslutningen fra 1939 og kjempe videre med oppgaven, idet den forsøkte å holde balansen mellom de innfødte beboere og deres beleirere fra Russland. Eller den kunne gi opp «Mandatet» og trekke seg tilbake, hvoretter sionistene ville drive ut de opprinnelige beboere med våpen som de hadde skaffet seg fra de europeiske og afrikanske krigsskueplasser.

Dette andre moment i det palestinske drama nærmet seg. Roosevelt hadde fått vite av Weizmann at sionistene «ikke kunne la saken avhenge av arabernes godkjennelse», men han hadde ikke forpliktet seg til noe. Churchill *hadde* ifølge Weizmann forpliktet seg privat, og i 1944 ble Weizmann utålmodig etter å få en *offentlig* tilkjennegitt forpliktelse fra Churchill i form av en endret Balfour-erklæring, som skulle tildele Sion *territorium* (i stedet for den meningsløse frasen «et nasjonalt hjem»). Fortsatt i 1949 var han svært vred over at Churchill under «påskudd» av at krigen først skulle avsluttes, unnlot å foreta denne endelige, offentlige kapitulasjon.

Akkurat som Macbeth bøyde Weizmanns «toppolitikere» seg og vek tilbake da handlingens øyeblikk nærmet seg. Verken Churchill eller Roosevelt ville åpent beordre sine soldater til å gjøre det, og sionistene ropte rasende: «Viljessvakhet!» Så dro Roosevelt til Jalta med en dødsdømts fortvilelse malt i ansiktet – hvilket filmklippene fra begivenheten viser – der han sørget for delingen av Europa, og ved avslutningen informerte han kort Churchill (som

var «lamslått» og «ytterst bekymret» over nyheten ifølge Hopkins) om at han hadde til hensikt å møte Kong Ibn Saoud om bord på De Forente Staters krysser *Quincy*.

Hva som deretter skjedde forblir et mysterium. Verken Roosevelt eller Churchill hadde noen rett til å dele ut land til de lobbyister som beleiret dem i Washington og London. Ikke desto mindre var det tilsynelatende det som ble krevd av dem. På bakgrunn av det som nettopp hadde skjedd i Jalta (Roosevelts underkastelse mv.), ville et barskt ultimatum til Kong Ibn Saoud ikke ha overrasket noen. I stedet trådte Roosevelt plutselig ut av den rollen han hadde spilt i så mange år, og snakket nå som en statsmann – hvoretter han døde.

Han forlot Jalta den 11. februar 1945 og tilbrakte den 12., 13. og 14. februar om bord på *Quincy*, der han i hele perioden hadde besøk av Kong Ibn Saoud. Han ba kongen «la noen flere jøder komme inn i Palestina» og fikk det klare svar «Nei». Ibn Saoud sa at «det var en palestinsk hær bestående av jøder, bevæpnet til tennene, og ... de så ikke ut til å kjempe mot tyskerne, men siktet på araberne». Den 28. februar vendte Roosevelt tilbake til Washington. Den 28. mars gjentok Ibn Saoud i et brev sin muntlige advarsel (som senere ble bekreftet av begivenhetene) om konsekvensene av amerikansk støtte til sionistene. Den 5. april bekreftet Roosevelt det løftet han muntlig hadde gitt Ibn Saoud om at:

«*Jeg ville ikke foreta noen handling* i min egenskap av øverste sjef for denne regjering, *som kunne vise seg fiendtlig overfor det arabiske folk*.» *Den 12. april* døde han. Dette løftet ville aldri ha blitt kjent om det ikke hadde vært for en handling foretatt av en amerikansk statsmann, utenriksminister James G. Byrnes. Han offentliggjorde det seks måneder senere (18. oktober 1945) i et forgjeves forsøk på å forhindre Roosevelts etterfølger, president Truman, i å foreta seg nettopp den «fiendtlige handling mot araberne», som president Roosevelt svor aldri å ville begå.

Roosevelts løfte ble bokstavelig talt avgitt på dødsleiet, og enda ett av historiens store spørsmål er: Mente han det? Hvis han på noen måte *gjorde*, så grep døden nok en gang inn som sionismens allierte. Hans nærmeste fortrolige, Harry Hopkins (som var til stede under møtet, og som skrev et memorandum om det) irriterte seg hånlig over påstander om at det skulle ha vært oppriktig ment, idet han sa at president Roosevelt var «*helt og holdent engasjert, så vel offentlig som privat og etter overbevisning*» i sionistene. (Dette memorandum gjengir Roosevelts uttalelse om at han hadde lært mer fra Ibn Saoud om Palestina på fem minutter enn han tidligere hadde lært gjennom et helt liv. Herfra er den berømte anekdoten vokst fram som sier at Ibn Saoud sa: «Vi har jo i to tusen år visst hva dere måtte utkjempe to verdenskriger for å lære.») Hopkins kan allikevel tenkes ikke å være et troverdig vitne til denne ene begivenhet, for umiddelbart etter møtet brøt han, denne presidentens skygge, med Roosevelt, som han aldri så igjen! Hopkins lukket seg inne i sin kahytt og gikk tre dager seinere fra borde i Algier, idet han ved en mellommann «ga beskjed» om at han ville reise hjem til Amerika en annen rute. Bruddet var likeså plutselig som det som skjedde mellom president Wilson og House.

Det som er klart, er at de siste dagene i Roosevelts liv var overskygget av Kontroversen om Sion, og ikke av amerikanske eller europeiske spørsmål. Hadde han levd videre, og var hans løfte til Ibn Saoud blitt kjent, ville sionismen, som så mektig hadde hjulpet til med å skape og opprettholde ham som president gjennom tolv år, ha blitt hans bitre fiende. Han døde. (Løftet var *kategorisk*. Det fortsatte: «Ingen beslutning vil bli truffet med hensyn til den grunnleggende situasjon i Palestina *uten full konsultasjon med både arabere* og jøder.» Dette

var en direkte irettesettelse av Weizmann som hadde fortalt ham «vi kan ikke la saken avhenge av arabisk godkjennelse».)

Slik forsvant også Roosevelt ut av fortellingen, hyllet i et siste øyeblikks mysterium. Et siste glimt av en hop som hadde samlet seg omkring ham i løpet av hans tolv års regjeringstid, blitt levert av en ledende medarbeider fra Det Hvite Hus, Merriman Smith. Denne beskrivelse av likfølget viser at drikkegildene fra Jalta ledsaget presidenten endog til hans grav:

«De fleste av folkene på toget var medlemmer av Roosevelt-staben. Allerede før toget forsvant ut av syne fra den utsmykkede Hyde Park Station, begynte de å drikke gravøl. Spriten fløt i hver eneste vogn. Gardinene var trukket for i hele toget, og sett utenfra lignet det ethvert annet tog som fraktet sørgende hjem. Men bak disse gardinene hadde Roosevelt-staben en fornøyelig fest etter egen mening. Sjefen ville ha syntes om det ... Jeg så en av de ledende 'New Dealers' kyle et fat fylt med tomme glass ned i en toalettbeholder og rope spottende: «Ut av lemmen med dere. Vi har ikke bruk for dere mer.» Dørvoktere og klubb-tjenere vrimlet opp og ned i gangene med klukkende, skvulpende fat. Dersom man ikke kjente folkene i stuen, ville man ha trodd at det var mennesker på vei hjem fra en fotballkamp. Noen av dem inntok whisky som motgift i bekymring over deres arbeid ... Jeg kunne høre et alkoholpåvirket kor synge Auld Lang Syne ...».

Slik var stasen omkring statsmannskap i de dager, hvor «guttene» slet seg fram til enda en «seier», alt mens kommunisthærene raket halve Europa til seg, og mens Vesten ledsaget sionistene fra Russland sikkert fram til invasjonen av Palestina.

I dette spørsmålet om Palestina ble Roosevelt befridd fra sitt dilemma gjennom døden. Churchill sto tilbake for å møte sitt. Han hadde fridd til sionistene helt fra tiden omkring 1906-valget. Han hadde vært medlem av den britiske regjering i 1917, og et annet medlem (Leopold Amery, sitert i et sionistblad fra 1952) hadde uttalt: «Da vi utstedte Balfour-erklæringen tenkte vi at *hvis jødene kunne bli en majoritet* i Palestina, ville de danne *en jødisk stat* ... Vi så *ikke et delt Palestina*, som kun eksisterer vest for Jordan, for oss.»

Churchill uttrykte aldri offentlig noen slik hensikt (han benektet den rett og slett), men hvis det var hans syn på saken, betyr dette at selv sioniststaten, som ble opprettet etter Andre Verdenskrig, på ingen måte oppfyller hensikten for dem som lagde Balfour-erklæringen, og at ytterligere erobringer av arabisk land i framtida skal skje gjennom krig.

Det avgjørende ord i den siterte uttalelsen er «hvis». *«Hvis* jødene kunne bli en majoritet ...» I 1945 hadde tretti års arabiske opprør demonstrert at sionistene aldri *ville bli en majoritet* med mindre araberne ble drevet ut av deres hjemstavn med våpen. Spørsmålet som sto tilbake, var: Hvem skulle drive dem ut? Roosevelt hadde sverget at han ikke ville. Weizmann, som alltid var rask til å rope: «Jeg holder fast på mitt», likte å hevde at Churchill var engasjert så langt som Weizmann ønsket at han skulle være det.

Selv Churchill kunne ikke utføre denne dåd. Men så ble også han befridd fra sitt dilemma. Ikke ved død, men gjennom et valgnederlag. Hans memoarer viser såret stolthet ved denne avvisningen. «I samme øyeblikk alle våre fiender hadde overgitt seg betingelsesløst, ble jeg straks sparket av de engelske velgere fra all videre ivaretakelse av deres anliggender.»

Det var ikke så enkelt. Den framtidige historiker må arbeide ut fra sånt materiale, men den som levde og tok del i tiden, vet bedre, og jeg var i England og så valget der Churchill ble «sparket». Oppriktig talt kunne de britiske velgere neppe forventes å finne grunn til å stemme

takknemlig for Churchill på grunn av utfallet av krigen (som Churchill er den bitreste kritiker av), men det fantes andre årsaker til hans nederlag enn desillusjon.

Liksom ved amerikanske valg ble makten til å «skaffe stemmene» demonstrert ved det britiske valg i 1945. Churchill hadde strakt seg langt for «å bevæpne jødene», men ikke langt nok etter Weizmanns mening. Kontrollen over pressen ved midten av århundret var så godt som total i dette spørsmål. Sionistisk propaganda under valget ble vendt solid imot Churchill og til fordel for sosialistene, som hadde lovet den påkrevde støtte til «fiendtlig handling» mot araberne («Araberne skal oppfordres til å flytte ut når jødene flytter inn ...»). Blokken av jødiske parlamentsmedlemmer rykket opp som én gruppe over til Sosialistpartiet (og var sterkest i den venstre del av det, hvor kommunistene lå på lur). Med stor fornøyelse så sionistene på valgnederlaget for deres «forsvarer» fra 1906, 1917 og 1939. Weizmann sier at sosialistenes seier (og Churchills «sparking») «gledet alle liberale elementer». Dette var belønningen for Churchills førti års støtte til sionismen. Han hadde ikke rett ut beordret britiske tropper til å rense Palestina for arabere og var følgelig for en tid en fiende.

Churchill ble altså i det minste lettet for byrden å beslutte hva han skulle stille opp med Palestina, og burde ikke ha vært så sørgmodig som han beskriver seg selv, da han ble «sparket» kort etter «seieren». De Britiske Sosialister, som nå omsider hadde oppnådd en vesentlig majoritet i parlamentet, fant øyeblikkelig ut av at det ble forventet at de ville «oppmuntre araberne til å flytte ut» med voldelige midler. Da også de krympet seg overfor bøddelrollen, falt anklagene om «forræderi» som hagl rundt ørene på dem. Weizmanns beretning blir på dette sted rasende av indignasjon. Sosialistregjeringen, sier han, «fornektet innen tre måneder etter at de hadde overtatt regjeringsmakten, det *løftet* de så ofte og så tydelig, ja endog lidenskapelig, hadde gitt det jødiske folk.» I løpet av førti år var lord Curzon tilsynelatende den eneste blant de mange toppolitikere som ble fanget inn av denne affæren, som erkjente at selv den mest tilfeldige bemerkning til Weizmann, og som inneholdt sympati, senere ville bli trukket fram som «et løfte» som ble brutt på infamt vis.

Blant de seirende sosialister ble det en ærverdig parti-soldat, Hall, som kom til å overta Kolonidepartementet fra lord Lloyd, lord Moyne og de øvrige, så vel avdøde som ære-krenkede, og han var knapt kommet i stolen før en deputasjon fra Den sionistiske verdenskongress troppet opp:

«Jeg må si at den holdning deputasjonens deltakere utviste *var forskjellig fra alt hva jeg tidligere har opplevd.* Det var ikke en forespørsel om hvorvidt den britiske regjering ville overveie noen beslutninger fra sionistkonferansen, men *et krav om at den britiske regjering skulle gjøre som sionistorganisasjonen ønsket*.» Ti år senere gjenkalte en amerikansk ekspresident, Truman, i tilsvarende forbauset språk slike visitter. I 1945 hadde disse tingene foregått helt siden 1906 uten å forstyrre Halls politiske slummer. Kort tid etter dette ble han fortrengt fra Kolonidepartementet, og hans egnethet til å bli adlet ble plutselig oppdaget.

Sosialistregjeringen av 1945, som i innenriksanliggender må ha vært noe nær det verste et krigsherjet land med behov for en vitamininnsprøyting kunne bli utsatt for, gjorde på utenriksområdet sitt land en tjeneste. De reddet hva som reddes kunne av ære. Tross press fra alle verdenshjørner nektet den å påta seg bøddelrollen i Palestina. Om den ikke beskyttet araberne, og på dette tidspunkt kunne den sannsynligvis ikke beskytte dem, utslettet den dem i det minste ikke for den sionistiske arbeidsgiver.

Denne bedriften skyldtes ene og alene Bevins innsats. Han er, etter min mening, den største mann som har blitt skapt i britisk politisk liv i dette århundre. Det fortelles at Kong George VI, den mest beskjedne av alle monarkene, inntrengende rådet den nyutnevnte statsminister, Atlee, til å gjøre sin beste og sterkeste mann til utenriksminister, fordi verdens tilstand så tydelig krevde det. Atlee reviderte heretter en ministerliste, som allerede var lagd, understreket navnet på en eller annen ærverdig «liberal» person som kunne ha funnet på å involvere sitt land i den truende pogrom på araberne og innsatte i stedet Bevins navn.

I 1945 var Palestina helt tydelig blitt en for stor oppgave å klare for koloniministrene. Det var nå og ville lenge fortsette å være den viktigste beskjeftigelse for statsministre, presidenter og utenriksministre i England og Amerika, fordi det er den mest eksplosjonsfarlige kilden til nye kriger. Like snart som «freden» var vunnet i 1945, kunne det observeres hvordan Palestina dominerte og perverterte alle nasjoners utenrikspolitikk. Uten ærefrykt tok Ernest Bevin, bondegutten fra Somerset og havnearbeidernes idol, opp bomben og forsøkte å demontere den. Hadde han fått støtte fra bare én ledende mann i et hvilket som helst vestlig land, kunne han kanskje ha klart oppgaven. Men de overfalt ham alle som en ulveflokk. Det var noe av den samme stemning som ved et religiøst stormøte eller vekkelsesmøte over den løssluppenhet de overga seg til sionismen med.

Han var en robust mann med vestengelsk kraft og holdning i sine knokler og muskler, og dets tradisjon for fryktløshet i sitt blod. Men selv han ble i løpet av få år fysisk nedbrutt av den herjende virkning av uavbrutt nedrakking. Han ble ikke åndelig kuet. Han var klar over at han hadde å gjøre med et forehavende som i sin kjerne var en sammensvergelse. En sammensvergelse som revolusjonen og sionismen utgjorde sammenlenkede deler av, og han er sannsynligvis enestående blant politikere i dette århundre ved å ha brukt uttrykket «sammensvergelse», der ordboksdefinisjonen helt klart er anvendelig på tilfellet. Han sa rett ut til Weizmann at han ikke ville presses eller lokkes til å foreta noen handling som var i strid med Englands interesser. Weizmann hadde ikke mottatt en slik belæring fra en så høyt plassert person siden 1904, og hans forargelse, som strømmet fram fra ham via verdens sionistorganisasjoner, skapte den vedvarende nedrakkingen av Bevin som nå fant sted.

Dersom Churchill hadde fortsatt som statsminister, ville han sannsynligvis ha brukt *britiske* våpen til å gjennomtvinge delingen av Palestina. Det er den uomgjengelige konklusjon at hans memorandum til Chief of Staffs Committee (25. januar 1944), der han sa: «Hvis jødene ble overlatt til seg selv, ville de banke araberne. Det kan derfor ikke ligge noen stor fare i at *vi går sammen med jødene for å gjennomtvinge en deling,* som den er foreslått ...» Leseren kan legge merke til hvor mye omstendighetene endrer saken. Todelingen av *Europa* var for Churchill «en motbydelig deling som ikke kan vare ved». Delingen *i Palestina* var derimot verdig til å bli gjennomtvunget ved «å gå sammen med jødene».

Bevin ville ikke vite av slike forehavender. Under hans rådgivning uttalte den sosialistiske regjering at «den ikke ville akseptere det synspunkt at *jødene skulle drives ut av Europa, eller at de ikke igjen skulle tillates å leve i disse»* (europeiske) «*land uten diskriminering*, hvor de kunne bidra med deres evner og talent til gjenoppbyggingen av Europas velferd».

Ordene viser at denne mannen forsto innholdet av sionistisk sjåvinisme, hvilket problem som ble skapt av den, og den eneste mulige løsning. De forteller hva som i siste ende utvilsomt vil skje en vakker dag, men den dagen er skjøvet ut på den andre siden av enda en ødeleggende epoke i Palestina, som sannsynligvis vil involvere resten av verden. Han var enten

den første britiske politiker som fullt ut forsto saken, eller den første som hadde mot nok til å handle ut fra forståelsen.

Sosialistregjeringen av 1945 ble av ansvarsfølelse drevet til å gjøre som alle tidligere ansvarlige regjeringer hadde gjort: sende ut enda en undersøkelseskommisjon (som ikke kunne gjøre annet enn å gjenta alle tidligere kommisjoners rapporter) og i mellomtiden regulere sionistisk immigrasjon og beskytte de innfødte araberes interesser i overensstemmelse med løftene i den opprinnelige Balfour-erklæringen.

Weizmann anså dette for å være «en tilbakevending til den gamle, *sleipe*, dobbelte understrekning *av hensyn til Palestinas arabere*» og sionistmakten gikk rundt seg selv for å ødelegge Bevin. I løpet av de neste to årene raste en verdensomspennende kampanje imot ham. Den var målrettet, synkronisert og av enorm styrke. Første ble Det Konservative Parti sendt i krig. Sosialistene hadde seiret over dem ved å kapitulere overfor sionismen, hvilke ga dem støtten fra den kontrollerte pressen. De konservatives utspill (nå i opposisjon) mot sosialistene var nå også å kapitulere overfor sionismen. Dette ble straks gjort klart: Partiet erklærte at det ville *bekjempe* sosialistenes *innenrikspolitikk* og støtte deres *utenrikspolitikk*, men fra samme øyeblikk sosialistenes erklæring om Palestina ble gitt, gjorde man én unntakelse fra regel nummer to. Partiet begynte på en uopphørlig angrepsbølge på den sosialistiske regjerings politikk vedrørende *Palestina*. Noe som betydde angrep på Bevin.

På dette tidspunkt nedverdiget Churchill, som nå satt sikkert i opposisjonen, seg selv ved å anklage Bevin for «anti-jødiske følelser», et våpen som var hentet i skuffen hos Anti-Defamation League (som nå føyde til et nytt begrep, «Bevinisme» til dets katalog over skjellsord). En slik sverting av en politisk motstander lød aldri fra Bevin, Churchills framragende kollega fra krigsårene.

Slik fikk Bevin i en stilling som innebar den største fare, full støtte fra opposisjonen i alle utenriksspørsmål unntatt ett, Palestina. Han kunne fremdeles allikevel ha reddet pynten hvis det ikke hadde vært for innblanding fra den nye amerikanske president, Harry S. Truman. Da han automatisk (ved presidentens død) steg fra vise-president til president, antok fortellingen om det 20. århundre karakter av en gresk tragedie (eller en falle-på-rumpa-komedie). Truman involverte sitt land til langt over ørene i det palestinske takras nettopp i det øyeblikk da det i England langt om lenge hadde kommet en mann som var talentfull og sterk nok til å avlive det katastrofale eventyret.

Med mindre en mann innehar den genialitet som ikke kommer av tillært viten, er en liten by i Midtvesten og Kansas City dårlige steder å lære om verdens problemer. Truman hadde, da presidentembetet ble presset ned over ham, to vesentlige handikapp i forhold til embetet: Det ene var hans opprinnelige distanse fra verdenspolitikk, og det andre var hans altfor nære forbindelse med (korrupt) lokalpolitikk, som han hadde sett mye til. I Kansas City hadde han sett maskineriet i arbeid. Han kjente beskyttere, område-sjefer og svindel ved stemmeboksene. Han hadde oppnådd forståelsen av at politikk var forretning, slik sett enkel i sine grunnregler, som ikke ga plass til høytflyvende ideer.

En rask og rørig, bredt smilende eldre herre av middels størrelse, som snart skulle komme til å underskrive ordren om å ødelegge uten liknende tilfelle i Vestens historie, strevde seg livlig inn i de store begivenheters scene. Han besluttet i Potsdam at «Onkel Joe» var en «flink fyr», og han fullendte der president Roosevelts territoriale ny-arrangement i Europa og Asia. Han ordnet atombombingen av de forsvarsløse byene Hiroshima og Nagasaki. Det hadde aldri

tidligere falt i en tidligere konkursrammet herreekviperingshandlers lodd å stå for en slik serie gjerninger. Han var nå dyttet inn i rollen som «første-diktator». Han vendte seg så mot hjemlige affærer og det neste kongress- og presidentvalg. Til disse visste han (og sa han) at de sionist-kontrollerte stemmer var avgjørende.

Mens Bevin kjempet for å løse opp for sammenfiltringen, ødela Truman Bevins anstrengelser. Han ba om at et hundre tusen jøder straks skulle slippe inn i Palestina, og han sørge for at den første *ensidige* undersøkelseskommisjon ble sendt til Palestina. Dette var den eneste tenkelige måte hvorpå noen kommisjon noensinne kunne lage en rapport som ville være vennlig stemt overfor den sionistiske planen. To av dens fire amerikanske medlemmer var erklærte sionister. Det *enslige* britiske medlem var en sionistisk propagandamaker og venstreorientert fiende av Bevin. Denne «angloamerikanske kommisjon» dro til Palestina, hvor Weizmann (for kanskje tiende gang i løpet av cirka tretti år) var den viktigste person som ble hørt. Den anbefalte (om enn «med forsiktighet») innreise av et hundre tusen *displaced persons* (DP-flyktninger). (Uttrykket var sannsynligvis beregnet til å villede de offentlige masser, og det ble av en viss betydning. Men ingen virkelige flyktninger ønsket å komme til Palestina.)

Dermed var det lagt ved på bålet til neste krig, og en amerikansk president ga sin støtte offentlig til «fiendtlig handling» mot araberne, for det var det det var. Den neste sionist-kongress (i Genève, 1946) beretter muntert om dette nye «løfte» (Trumans «forslag» og den partiske kommisjonens «forsiktige anbefalinger»). Dette var en karakteristisk sionistkongress, siden den hovedsakelig besto av jøder fra Palestina (som altså allerede hadde emigrert dit) og jøder fra Amerika (som ikke hadde til hensikt å dra dit). Den inntauede masse som skulle transporteres dit, var ikke representert. Weizmanns beskrivelse av de beslutningene som ble tatt, er av stor betydning:

Han sier at kongressen «hadde en særlig karakter» og viste «en tendens til å foreslå metoder ... som ble omtalt forskjellig: *'motstand', 'forsvar', 'aktivisme'*. Tross disse forskjellige «avskygninger av betydning», sier han, «var et enkelt trekk felles for dem alle: overbevisningen om nødvendigheten av *å kjempe imot britisk autoritet i Palestina, og alle andre steder* ellers.»

Weizmanns diskrete bemerkninger må ses i den sammenheng som hele hans bok danner, og i sammenheng med hele sionismens historie. Hva han mener, er at den sionistiske verdenskongress i Genève i 1946 besluttet å gjenoppta den gamle metoden med terror og snikmord, som hadde vist seg så effektiv i Russland i den todelte sammensvergelsens barndom. Kongressen viste at dette var metoden «som ble nevnt forskjellig» under diskusjonene, for den hadde *allerede* vært tatt i bruk ved snikmordet på lord Moyne og ved mange terroristiske handlinger i Palestina. Det avgjørende startskudd for kongressens beslutning (hvilket det rent faktisk var), kom fra den amerikanske presidents anbefaling om at hundre tusen mennesker skulle tvinges inn i Palestina. Sionistene antok at dette var enda et «løfte» som bandt Amerika til å godta hva som helst de kunne finne på å gjøre, og de fikk rett.

Weizmann visste nøyaktig hva som sto på spill, og i hans framskredne alder vek han tilbake fra det bilde som igjen dannet seg for ham: en tilbakevending til tilbedelsen av Molok, blodguden. Han hadde sett så mye utgytt blod i den revolusjonære kommunismens navn og den revolusjonære sionismens navn, de to bevegelser som hadde dominert hans fedres hjem og jødedistriktet (Pale). I sin ungdom hadde han jublet over opptøyene og revolusjonene og

hadde ansett mordene for en naturlig del av prosessen. I sin mer modne alder hadde han jublet over ødeleggelsen av Russland, tross de tiår med blodbad som fulgte. I femti år hadde han ropt på kaos og sluppet krigens blodhunder løs. Tross det at han var en så godt som ukjent person for de menneskemassene som var blitt kastet rundt i krigen, hadde han blitt en av de mektigste menn i verden. Med start i 1906, hvor han første gang kranglet med Balfour, hadde han gradvis steget oppover, inntil hans ord i lobbygangene hadde blitt til lov, inntil han kunne kreve adgang til monarker og lydighet fra presidenter og statsministre. Nå, da det foretaket han så lenge hadde arbeidet med, var på randen av oppfyllelse, vek han tilbake fra det blodbesudlede bildet som tegnet seg uendelig foran ham. Blod ... og mer blod og til sist ... hva? Weizmann mintes Sabbatai Zevi.

Han var imot «å logre for bevegelsens demoraliserende krefter», denne kryptiske setning som han anvender for å dekke over dem som Churchill beskriver som «ekstremistene», og som myndighetspersonene i området beskriver som «terroristene». Dette betydde at han hadde forandret seg nå når hans liv gikk mot slutten, for uten terrorisme ville sionismen aldri ha etablert seg overhodet, og hvis hans sioniststat i 1946 skulle lykkes, kunne det kun skje gjennom vold. Slik innså Weizmann helt til sist tomheten i hans eget «press bak kulissene», utført gjennom et halvt århundre, og han innså uten tvil den uunngåelige fiasko som lå forut etter at sioniststaten hadde blitt født i terror. Psykologisk sett var dette et øyeblikk av stor interesse i fortellingen. Kanskje blir mennesker vise på deres gamle dager. De blir trøtte av de voldelige ord og gjerninger som synes å løse alt i deres konspiratoriske ungdom, og denne lede kan ha grepet Chaim Weizmann. Hvis den gjorde det, var det for seint å endre noe som helst. Den maskinen han hadde bygd måtte fortsette av egen kraft, helt til den nådde fram til å ha destruert seg selv og alt på dens vei. Den resterende framtid for sionismen lå i hendene på «bevegelsens demoraliserende krefter», og han hadde lagt den der.

Han mottok ikke forsamlingens tillitsvotum og ble ikke gjenvalgt som president for World Zionist-organisasjonen. Førti år etter Herzl ble han kastet ut, slik han hadde kastet ut Herzl, og grunnleggende av samme årsak. Han og hans khazarer fra Russland hadde styrtet Herzl fordi Herzl ønsket å akseptere Uganda, noe som betydde å gi opp Palestina. Han selv ble styrtet fordi han fryktet å gjenoppta terror og mord som politikk, og det betydde også å oppgi Palestina.

Desperasjonen lød allerede tidligere i hans hentydninger til mordet på lord Moyne: «Den palestinske jødedom vil ... skjære *denne ondskap* bort, rubb og stubb, fra sin midte ... dette helt igjennom u-jødiske fenomen.» Disse ord var henvendt til alle vestlige ører og de lød besnærende. Men politisk mord var *ikke* «et helt igjennom u-jødisk fenomen» i de talmudiske områder av Russland, hvor Weizmann tilbrakte sin revolusjonære og konspiratoriske ungdom, som han godt visste, og en hel rekke liknende gjerninger plettet fortiden. Og siden han talte til en *sionistisk* forsamling, innrømmet han åpenhjertig at politisk mord *ikke* var et «helt igjennom u-jødisk fenomen», men faktisk det motsatte: «Hva var terroren i Palestina annet enn *den gamle ondskap* i en ny og forferdelig bekledning.»

Denne «gamle ondskap» som steg opp fra sin talmudiske flaske for å konfrontere dr. Weizmann i Genève i 1946, ligger øyensynlig til grunn for de bange anelser som går som en rød tråd gjennom de siste sider av hans bok fra 1949 (da sioniststaten hadde blitt opprettet gjennom terror). Mordet på Moyne, sa han med en forutanelse «opplyser den avgrunn som terrorisme leder hen til». Weizmann så altså i sin siste tid hvor hans utrettelige reise hadde

ledet: til en avgrunn! Han rakke å leve lenge nok til å se avgrunnen motta den første ladning ofre på nesten en million sjeler. Fra det øyeblikk da han ble kastet, gled den effektive kontroll over på «terroristenes» hender, som han kalte dem, og hans altfor seine utrop: «Tilbake!» lød for døve ører. «Aktivistene» (som de selv foretrekker å kalle seg) ble overlatt en makt til å antenne lunten til en tredje verdenskrig når det behaget dem. Weizmann overlevde lenge nok til å komme til å spille en avgjørende rolle i neste fase av foretakendet, men oppnådde aldri igjen sann makt i sionismen.

Fra 1946 overtok terroristene ledelsen. De gikk i gang med å drive engelskmennene ut av Palestina først, og visste at de ikke kunne feile med den tingenes tilstand som hadde oppstått i løpet av Andre Verdenskrig. Hvis engelskmennene forsvarte enten seg selv eller de semittiske arabere, ville ropet: «Antisemittisme» reise seg inntil politikerne i Washington falt over engelskmennene. Deretter, når engelskmennene hadde forsvunnet, ville terroristene drive araberne ut.

Terroren hadde vært i gang i mange år, og mordet på lord Moyne var bare en enkelt del av den. Faktisk sa en av de forpinte britiske kolonimestere i 1944 i Underhuset at den merkbart hadde bremset «den britiske krigsinnsats», eller med andre ord forlenget krigen (han er et troverdig vitne, for han ble ved sin død feiret av sionistene som «en trofast venn»). I 1946 og 1947, etter Genève-kongressen, ble terroren intensivert, hundrevis av britiske soldater ble skutt i bakhold mens de sov, bombet o.l. Terroren ble utført med vilje, slik at den skulle minne om «den gamle ondskap», da to britiske sersjanter ble pint langsomt til døde på en plantasje, og ble etterlatt hengt i et tre. Dette valg av en gammel levittisk form for slakting («å henge på et tre», dødsmåten som var «forbannet av Gud») betydde at tingene ble foretatt i overensstemmelse med den jødiske lov.

Den britiske regjering, kuet som den var av raseri i den amerikanske og britiske presse som var under felles kontroll, fryktet for beskyttelsen av sine myndighetspersoner og soldater, og en britisk soldat skrev til *The Times:* «Til hvilken nytte er det at regjeringen viser hæren sin sympati? Den hevner ikke de som blir myrdet, og den gjør heller ikke noe for å forhindre ytterligere drap. Er vi ikke lengre en nasjon med tilstrekkelig mot til å gjennomtvinge lov og orden der hvor det er vårt ansvar å gjøre det?»

Dette var tilfellet. De store vestlige regjeringer hadde falt sammen under «uimotståelig press» til en tilstand av viljeløs tilfangetakelse, og England og Amerika hadde, i det minste for en tid, sluttet med å være suverene nasjoner. I det lange løp henviste den engelske regjering i panikk til Palestina-problemet til den nye organisasjon i New York med navnet «De Forente Nasjoner» (som hadde like lite rett til å bestemme over Palestina som Folkeforbundet før den).

Delegerte fra Haiti, Liberia, Honduras og andre deler av «den frie verden» myldret til Lake Success, et ynkelig forstadsvannhull utenfor New York. Verden kokte på denne tiden, og fra FNs morsvesen ble det utklekket diverse FN-barn, slik som COBSRA, UNRRA, UNESCO. På denne dagen avga noe som kalte seg UNSCOP (United Nations Special Committee on Palestine) sin rapport til FN, der «delingen av Palestina» ble anbefalt.

Weizmann var (selv om han hadde blitt avsatt av sionistorganisasjonen for sine advarsler mot terrorisme) enda en gang den vesentligste autoritet som ble hørt av UNSCOP i Jerusalem, hvoretter han raskt vendte tilbake til New York, hvor han i oktober og november 1947 dominerte det hemmelig spill som ledende lobbyist. «Uimotståelig press» virket med uopp-

hørlig styrke. De delegerte, som offentlighetens masser så på filmlerretene, var marionette-dukker. Det store spill foregikk helt og holdent bak kulissene, og i denne Chestertons «virkelige verden», som massene ikke så noe som helst til, foregikk to store operasjoner, og gjennom dem ble Palestinas skjebne avgjort, langt fra FNs diskusjonslokaler. Først og fremst ble hundretusenvis av jøder fra Russland og Øst-Europa smuglet gjennom Vest-Europa for å invadere Palestina. For det andre ble et kommende amerikansk presidentvalg brukt av sionistene som en metode til å sette de rivaliserende partiene der til å overby hverandre for å få sionistisk støtte, og på den måten sikret de at den avgjørende amerikanske stemme i FN ville bli avgitt til støtte for invasjonen.

I hvert enkelt av disse to tilfeller og på samme måte som gjennom de siste tre tiår, vokste det fram menn som forsøkte å vikle sine land ut av dette spillets konsekvenser. Den hemmelige masseflytting gjennom Vest-Europa av øst-jødene ble avslørt av en britisk general, Sir Frederick Morgan (hans innsats i planleggingen av invasjonen i Normandie hedres i Eisenhowers bok). Da krigshandlingene endte, ble general Morgan utlånt av det britiske krigsdepartementet til «UNRRA», denne FNs underorganisasjon som skulle «støtte og rehabilitere» de lidende fra krigen. General Morgan ble satt i spissen for de mest triste skjebner blant disse («flyktninger») og fant gjennom det ut at UNRRA, som kostet amerikanske og britiske skatteytere kjempemessige beløp, ble brukt som paraply-organisasjon til å dekke over masseflyttingen av jøder fra de østlige områder til Palestina. Disse menneskene var *ikke* «flyktninger». Deres hjemland hadde blitt «frigjort» av Den røde hær, og de var i stand til å leve i dem, idet deres velferd var sikret av særloven mot «antisemittisme», som disse kommunist-dominerte landene hadde mottatt fra deres kommunistiske overherre. De hadde ikke blitt «drevet ut av Tyskland», hvor de aldri hadde bodd. Dette var faktisk *Ostjuden*, khazarene, som av deres talmudiske herrer ble drevet til et nytt land for å tjene et konspiratorisk formål.

På denne måten ble en ny krig tilrettelagt på glørne fra den utdøende krig, og general Morgan uttalte to ganger offentlig (i januar og august 1946) at «en hemmelig organisasjon eksisterte med det formål å fremme en massebevegelse av jøder fra Europa, en Exodus nummer to». Senator Herbert, Lehman, en framtredende sionist og generaldirektør for UNRRA, sa at denne advarsel var «antisemittisk», og krevde general Morgans avskjedigelse. Han trakk kravet tilbake da general Morgan nektet å ha hatt «antisemittisk» hensikt, men da generalen gjentok sin advarsel åtte måneder seinere, ble han *uten videre sparket* av den nye generaldirektør, en sionist-sympatisør og tidligere borgermester for New York, Fiorello La Guardia, kjent blant New Yorks befolkning som Den Lille Blomst. La Guardia utnevnte deretter en Myer Cohen i general Morgans sted. Den britiske regjering skyndte seg med å straffe general Morgan ved å pensjonere den berømte invasjons-planlegger, idet den (falsk) hevdet at dette skjedde etter hans egen anmodning.

To institusjoner med høy status bekreftet uavhengig av hverandre general Morgans opplysninger. Som følge av medienes underdanige tilstand mottok deres avsløringer imidlertid liten oppmerksomhet. Et spesialutvalg (Select Committee on Estimates) fra det britiske Underhus rapporterte (i november 1946) at «svært store antall jøder, *nesten så mange at de utgjorde en Exodus nummer to*, har beveget seg *fra Øst-Europa* til de amerikanske soner i Tyskland og Østerrike med i det fleste tilfeller den hensikt å komme videre til Palestina. Det er tydelig at det er *en sterkt organisert bevegelse med rikelige midler og en sterk makt bak seg*,

men underutvalget var ikke i stand til å finne noen virkelige beviser på hvem som er de virkelige bakmenn». En krigsundersøkelseskomité som ble sendt til Europa av De Forente Staters Senat, sa at «en kraftig folkevandring av jøder *fra det østlige Europa* inn i den amerikanske sone i Tyskland er en del av *en nøye konstruert plan, som er finansiert av sær-interesse-grupper i De Forente Stater*».

Vi får igjen bildet av en sammensvergelse som støttes av Vestens regjeringer, i dette tilfelle spesielt den amerikanske. «Organisasjonen» i Amerika disponerte gavmildt over amerikanske og britiske offentlige midler og iscenesatte en masseflytting av en befolkning under dekke av krigsnødhjelp. Dens ledere var i stand til uten videre å avskjedige høye myndighetspersoner som var offentlig lønnet, når disse avslørte hva som gikk for seg, og den britiske regjering støttet denne handling. Til tross for at man skulle tro at den revolusjonære stats motbydelighet på dette tidspunkt (1946-47) hadde gått opp for Vestens politikere (man førte «kald krig» mot den), handlet de tre regjeringene i Washington, London og Moskva i fullkommen enighet om denne ene saken. Denne «exodus» kom fra Russland og fra den del av Europa som ble forlatt av Vesten til fordel for revolusjonen. Ikke noe menneske kan forlate sovjetstaten uten en tillatelse, noe som svært sjelden gis, men i dette ene tilfellet ble jernteppet åpnet for en folkemasse som var akkurat stor nok til å sikre øyeblikkelig krig og evig framtidig uro i Midtøsten. Likeså smertefritt hadde grensene og portene åpnet tretti år tidligere hos Tysland (en fiende), hos England (en alliert) og hos Amerika (en nøytral) for å slippe de revolusjonære av sted til Russland. Ved begge anledninger var det på dette øverste politiske plan, det overnasjonale plan, ingen allierte, fiender eller nøytrale. Alle regjeringer lystret den øverste Makts bud.

En av de britiske koloniministre som tidlig ble involvert i sionismen, Leopold Amery, hadde uttalt: «Vi tenkte da vi utstedte Balfour-erklæringen at *hvis jødene kunne bli en majoritet i Palestina, ville de danne en jødisk stat*.» I 1946-1948 var denne tanken omsider blitt en realitet på den eneste mulige måten: at man sikret seg en eller annen handling av skinn-legalisering fra «De Forente Nasjoner» for den invasjon som skulle finne sted. For å sikre den var det nødvendig med den amerikanske presidents underkastelse. Og måten å skaffe den på, var ved å true hans parti-rådgivere med nederlag i det kommende presidentvalg, som lå et år ute i framtida.

En Tredje Verdenskrig ble i virkeligheten grunnlagt i den letnende tåken fra Andre Verdenskrig gjennom denne hemmelighetsfullt organiserte folkevandring, og i Amerika forsøkte de to menn, som (etter sparkingen av general Morgan i Europa) hadde det direkte ansvar, å avverge faren. Den ene var general Marshall, hvis intervensjoner i spørsmålet om invasjon av Europa og senere vedrørende Kina, hadde vist seg å være illevarslende. I spørsmålet om Palestina viste han klokskap. I 1947 var han utenriksminister og var derfor hovedansvarlig for utenrikspolitikken. Han forsøkte å forhindre sitt lands involvering i den palestinske fiasko og, som det skjedde i alle slike tilfeller, ble han snart fjernet.

Den andre mannen var James Forrestal, forsvarsministeren. Han var en suksessfull bankmann som ble tatt med i regjeringen i krigstiden på grunn av sine lederevner. Han var velhavende og kun en trang til å tjene sitt land kan ha fått ham til å ta jobben. Han forutså katastrofale konsekvenser av involveringen og døde med en forvissning om at det var helt mislykket for ham å unngå den. Av alle de menn som var innblandet gjennom to generasjoner,

hadde kun han etterlatt en dagbok, som fullstendig avslører de metoder som Sion kontrollerer og manipulerer regenter og regjeringer gjennom.

Truman gikk enda videre enn selv president Roosevelt i å fjerne områdene utenrikspolitikk og nasjonal sikkerhet fra de respektive ansvarlige ministre, og i å handle imot deres råd under det presset som ble anvendt gjennom valg-rådgivere. Fortellingen gjøres fullstendig gjennom Forrestals dagbok, Trumans egne memoarer og Weizmanns bok.

Kampen bak kulissene om kontroll over den amerikanske president og dermed kontroll over republikken selv, varte fra etteråret 1947 til foråret 1948, det vil si fra FNs debatt om delingen av Palestina til sioniststatens utnevnelse etter dens voldelige erobring av land.

Datoer er viktige. I november 1947 ønsket sionistene avstemning om «deling», og i mai 1948 ønsket de anerkjennelse av deres invasjon. Presidentvalget skulle finne sted i november 1948, og de avgjørende innledninger til det, nominasjonene, i *juni* og *juli* 1948. Partilederne fortalte Truman at hans gjenvalg avhang av sionist-gaven. Opposisjonens kandidat mottok en tilsvarende beskjed fra sine partisjefer. På den måten antok valgkampanjen karakter av en auksjon, der hver av presidentkandidatene var under et konstant press fra deres kampanjeledere for å overby hverandre med hensyn til å støtte invasjonen av Palestina. Under disse omstendigheter kunne den vinnende kandidat kun føle at en valgseier var en belønning for «å støtte deling» i november 1947 og for «å anerkjenne» i mai 1948. Intet kunne tydeligere illustrere den enorme forandring som masseinnvandringen av østjøder i perioden etter Borgerkrigen hadde forårsaket i den amerikanske republikks affærer. Forrestal etterlot en komplett beretning over de viktigste trekk i denne skjebnesvangre, skjulte kamp.

Tidsbomben, som hadde blitt anbrakt av Balfour tretti år tidligere, nådde sitt tidspunkt for eksplosjon da den britiske regjering i 1947 meldte at den ville trekke seg ut av Palestina dersom andre makter gjorde en upartisk administrasjon umulig. Dette var svaret på president Trumans forslag om at 100.000 «flyktninger» straks skulle få lov til å komme inn i Palestina. Trumans ansvarlige rådgivere fortalte straks den amerikanske regjering om konsekvensene av en britisk tilbaketrekning. General Marshall fortalte regjeringen at en slik britisk tilbake-trekning «ville bli fulgt opp av en blodig kamp mellom arabere og jøder» (8. august 1947), og hans vise-utenriksminister, Robert Lovett, pekte på faren for «å spikre fast følelsene blant alle de arabiske og muhammedanske folk» imot De Forente Stater (15. august 1947).

Denne advarsel ble omgående besvart av partipolitikkens stemme. Under en regjerings-frokost presset Robert Hannegan (minister for Post- og Televesen, men tidligere formann for presidentens parti, Det Demokratiske Parti) presidenten til å «komme med en uttalelse angående Palestina-politikken», som skulle kreve «adgang for *150.000* sionister». Parti-mannens råd var altså at president Truman skulle besvare den britiske advarsel med å forøke sitt bud for å oppnå sionistisk støtte fra 100.000 til 150.000 personer. Hannegan sa at dette nye kravet *«ville ha en svært stor innflytelse og effekt på fremskaffelse av pengemidler til Den Demokratiske Nasjonale Komité»* og tilføyde, som bevis på hva han lovte, at det tidligere krav (som angikk 100.000 immigranter) hadde produsert det resultat at *«svært store summer hadde blitt mottatt fra jødiske bidragsytere, og at de ville bli påvirket til enten å gi eller holde på pengene, alt etter hva presidenten gjorde i forbindelse med Palestina»*.

Problemet ble altså helt fra begynnelsen presentert for presidenten på den mest lettforståelige måte, som på den ene siden nasjonens interesse, og på den andre siden

partibidrag, partistemmer og partisuksess. Det ble diskutert i løpet av de følgende måneder – og ble til slutt avgjort på vilkårene uten skjønnmaling.

Nå ble Forrestals bekymring akutt. Han hevdet at hvis statspolitikk og nasjonal sikkerhet (hans domene) skulle underordnes stemmekjøp, ville landet komme under sionistisk kontroll, og han hadde tidligere (i 1946) spurte presidenten om ikke Palestina kunne «bli tatt ut av politikk». Truman hadde på det tidspunkt «vært prinsipielt enig», men tilkjennega følelsen av at «det ikke ville komme mye ut av et slikt forsøk, at politisk manøvrering er uunngåelig, *når politikk og vår regjering er som de er*».

I september 1947 arbeidet Forrestal, ansporet av sine bange anelser, på å få Palestina «tatt ut av politikk». Hans idé gikk ut på at begge de konkurrerende partier skulle sikre et flertall av folk som kunne bringes til enighet om at vesentlige utenrikspolitiske temaer i den overskyggende nasjonale interesse skulle stilles utenfor valgperioden. Han møtte bare forakt for sin idé blant «den praktiske politikks menn».

Dypt foruroliget av Hannegans siterte bemerkninger fra den 4. september, spurte Forrestal under en regjeringsfrokost den 29. september 1948 åpent presidenten «om det ikke var mulig å løfte det jødisk-palestinske spørsmål ut av politikk». Truman sa at «det var verdt å forsøke å gjøre det, selv om han selvfølgelig var skeptisk». Under den neste regjeringsfrokost (6. oktober) tok partilederen skarpt til motmæle mot den ansvarlige minister:

«Hr. Hannegan brakte spørsmålet om Palestina opp. Han sa at mange mennesker, som hadde *bidratt* til den demokratiske kampanje *presset hardt på for å få forsikringer fra regjeringen om definitiv støtte til den jødiske holdning i Palestina*.»

Forrestal hadde forutsett Trumans kapitulasjon, og hans bekymring vokste. Han møtte Det Demokratiske Partis administrative leder, J. Howard McGrath (6. november 1947), og kunne igjen ikke komme noen vei. McGrath sa: «Det var to eller tre avgjørende stater *som ikke kunne vinnes uten støtten fra mennesker som var dypt engasjerte i Palestina-spørsmålet*.» Forrestal gjorde ikke noe inntrykk med sitt svar på dette: «Jeg sa at jeg heller ville tape de statene i et landsdekkende valg enn å løpe den risiko jeg følte kunne utvikle seg ytterligere gjennom vår handtering av Palestina-spørsmålet.»

Den neste dag mottok han igjen en rapport fra General Marshall, som fortalte regjeringen at Midtøsten var «som en kruttønne», og Forrestal «gjentok så mitt forslag om at ... det ble gjort et seriøst forsøk på å bringe Palestina-spørsmålet *ut av amerikansk partipolitikk ... Innenrikspolitikk stanset ved Atlanterhavet, og ikke noe spørsmål var så farlig for vår sikkerhet som nettopp dette ene*» (7. november 1947).

Avstemningen om «deling» nærmet seg på dette tidspunkt, og Forrestal appellerte enda en gang til McGrath, den demokratiske partileder, idet han viste ham en hemmelig rapport om Palestina som etterretningstjenesten hadde levert. McGrath feide denne til side og sa at jødiske kilder var ansvarlige for en anselig del av bidragene til Den Demokratiske Nasjonale Komité, og at mange av disse bidrag hadde blitt gitt «*med en klar idé fra givernes side* om at de ville få en sjanse til å uttrykke sine synspunkter og få dem seriøst behandlet ved slike anledninger, som det nåværende Palestina-spørsmålet representerte. Det var en følelse blant jødene av at De Forente Stater ikke gjorde hva det burde for å *skaffe stemmer* i FNs Generalforsamling til fordel for delingen av Palestina, og videre ville jødene *forvente* at USA ville gjøre sitt ytterste *gjennom maktanvendelse om nødvendig* for å tvinge gjennom delingen, dersom den ble vedtatt i FN».

Dette sitat avslører prosessen som fant sted bak kulissene, med en gradvis økning av budene for å motta sioniststemmer. I starten hadde man bare «forventet» USA's støtte til delingsforslaget. Men i løpet av få uker hadde denne «forventning» vokst til et krav om at USA skulle arbeide for å «skaffe stemmer» fra andre land til fordel for delingen *og skulle anvende amerikanske tropper for å tvinge igjennom delingen*, og partibossen var ganske tilvendt slike tanker (hvis amerikanske tropper befinner seg selv i Midtøsten i 1950- eller 1960-årene, vil de som har lest Forrestals *Diaries (dagbøker)* vite hvorfor de ble sendt dit. Forrestal må ha handlet ut fra en pliktfølelse snarere enn håp, da han innstendig ba McGrath om «å gi denne saken ettertanke, fordi den ikke bare involverte araberne i Midtøsten, men ytterligere kunne dra inn hele den muslimske verden med dens firehundre millioner mennesker: Egypt, Nord-Afrika, India og Afghanistan».

Alt mens Forrestal utkjempet denne utsiktsløse kamp bak kulissene i Det Hvite Hus og partihovedkvarteret, var Weizmann utrettelig i gang i Washington, New York og Lake Success med å organisere «stemmene» for delingen. Han hadde sine problemer, men ble reddet ut av disse i siste øyeblikk da han fant «en velkommen og bemerkelsesverdig forandring» blant en del av disse «velhavende jøder» som hittil hadde vært imot sionismen. På dette seine tidspunkt i sin beretning omtaler han for første gang Bernard Baruch, idet han sier at Baruch *tidligere* hadde vært «en opposisjons-jøde», en av de «rike og mektige jøder som var imot tanken om et Jødisk Nasjonalt Hjem, men uten å vite særlig mye om emnet».

Man kan bare gjette på den eksakte sammensetning og karakter av «den jødiske internasjonale» som Kastein beskrev som hadde oppstått omkring begynnelsen av dette århundre. I lyset av alt det som har skjedd i disse femti årene er det tillatt å forestille seg den som en permanent, høyt plassert styrelse, spredt ut over alle nasjoners grenser, der medlem-skap sannsynligvis kun endres når en tom plass oppstår på grunn av dødsfall. Hvis den ser slik ut, er det en ytterligere rimelig antakelse at Weizmann var en svært høyt plassert funksjonær, kanskje den høyeste under den, men at det uten tvil var en gruppe over ham. I så fall vil jeg satse på at de fire viktigste medlemmer av den på denne tid i USA var Bernard Baruch, først og fremst, deretter senator Herbert Lehman, Henry Morgenthau junior, og dommer Felix Frankfurter. Om det skulle være tvil om en av dem, var det tidligere rundt Baruch, som aldri offentlig hadde satt seg selv i forbindelse med «venstreorienterte» saker eller sionismen. Hans gode venn, Winston Churchill, ga videre Baruchs «negative syn» på sionismen til Weizmann, som følgelig (som han forteller) «gjorde seg stort bry med ikke å berøre 'det jødiske problem'», når han møtte Baruch i Amerika.

Ikke desto mindre «endret Baruch seg plutselig betydelig» på dette avgjørende tidspunkt (Weizmann) og *hans* støtte lagt sammen med det sionistiske «presset», som ble utøvd overfor de amerikanske politikere, var avgjørende. Weizmann oppdaget under sitt travle arbeid i lobby-korridorene ved Lake Success at den amerikanske delegasjonen var *imot* delingen av Palestina. Deretter sikret han seg den «spesielt gagnlige» støtte fra Baruch (som inntil da i førti år eller lenger hadde blitt ansett for motstander av sionismen, sågar av slike fortrolige venner som Winston Churchill!) og også fra Henry Morgenthau junior (hvis navn er knyttet til planen om «blind hevn», som Roosevelt og Churchill tok til seg i Ottawa i 1944).

Baruch følte antakelig ikke samme ærefrykt for Weizmann som den som vanligvis grep vestlige politikere når han var i nærheten. Derfor må hans uventede støtte til sionismen

skyldes en plutselig omvendelse eller avsløring av en følelse han tidligere hadde skjult. I begge tilfeller ble hans involvering avgjørende, som det vil ses.

Weizmann hadde god hjelp fra de andre maktfulle jøder i Det Demokratiske Parti. Senator Lehman var leder av UNRRA da denne institusjonen ble brukt til å smugle jøder gjennom Europa til Palestina, og han hadde krevet general Morgans avskjedigelse for offentlig å ha gjort oppmerksom på denne masseflyttingen av mennesker. Hans andel av dramaet var allerede tydelig. Dommer Frankfurter var like travelt opptatt. Forrestal ble av Loy Henderson (som var leder av Midtøsten-saker i utenriksdepartementet) fortalt at «et svært stort press hadde blitt lagt på ham og Lovett for å få Amerika til aktivt å *arbeide for* stemmer til fordel for delingen av Palestina i FN. Han sa at både Felix Frankfurter og dommer Murphy hadde sendt beskjeder *til Filippinenes delegerte*, der de kraftig anmodet om dennes stemme». (Dette er den samme Frankfurter som ved Fredskonferansen i 1919 i Paris oppsøkte House for «å tale om jødene i Palestina». Han var også den omsorgsfulle lærer for Alger Hiss på Harvard Law School.)

Siden Weizmann hadde slik støtte, var han en beleirende general med en sterk hær i ryggen da han besøkte borgens øverstkommanderende, president Truman, den 19. november 1947 for å *kreve* at De Forente Stater støttet delingen av Palestina og videre at Negev-området (som Weizmann tilla «stor betydning») skulle innlemmes i det sionistiske territorium.

Trumans disiplin var eksemplarisk: *«Han lovte meg at han omgående ville sette seg i forbindelse med den amerikanske delegasjon»* (dr. Weizmann). Ute ved Lake Success ble lederen av den amerikanske delegasjon, Herschel Johnson, nettopp som han skulle til å informere den sionistiske delegerte om den amerikanske beslutning om å stemme imot innlemmelsen av Negev, kalt til telefonen, der han gjennom president Truman mottok Weizmanns ordrer. Herved var gjerningen sikret, og den 29. november 1947 *anbefalte* FNs Generalforsamling (sionistisk propaganda sier alltid «besluttet») at «uavhengige arabiske og jødiske stater *og det særlige internasjonale styre av Jerusalem*» skulle skapes når det britiske «Mandat» opphørte 1. august 1948.

Avstemningen endte med 31 for, 13 imot og 10 blanke. Den måten som de amerikanske stemmene var skaffet på, har blitt vist. Med hensyn til noen av de andre stemmer, sa vise-utenriksminister Robert Lovett under den neste regjeringsfrokost (1. desember 1947), at han «aldri i sitt liv hadde vært utsatt for så sterkt press som i de seneste tre dager». Firestone Tire and Rubber Company, som hadde en konsesjon i Liberia meddelte (fortalte han) at selskapet telefonisk hadde blitt anmodet om å instruere sin representant i Liberia om *«å utøve press mot den liberianske regjering til fordel for delingen».* (Loy Hendersons beretning om det «store press» som ble utøvd for å få amerikanerne til å «arbeide for» de små landenes stemmer, er allerede blitt sitert.) Slik ble avstemningen i århundrets mest eksplosive sak ordnet i «De forente Nasjoner».

Under regjeringsfrokosten like etter denne «avstemning», vendte Forrestal tilbake til sitt angrep: «Jeg bemerket at mange tenksomme mennesker av den jødiske tro hadde store betenkeligheter med hensyn til klokskapen i sionistenes *press* for å få en jødisk stat i Palestina ... Beslutningen innebar *en stor fare for dette lands framtidige sikkerhet*.» Han diskuterte deretter spørsmålet (3. desember 1947) med James F. Byrnes, som hadde sluttet som utenriksminister tidligere på året (fjerningen av ham var forutsigbar. Det var nemlig han som avslørte president Roosevelts løfte til Ibn Saoud).

Byrnes sa at president Trumans handlinger hadde satt den britiske regjering «i en ytterst vanskelig stilling» og tilføyde at David K. Niles og dommer Samuel Rosenmann «var de hovedansvarlige» for det. Begge disse menn hadde blitt brakt inn i Det Hvite Hus som en del av den «palass-vakt» som Roosevelt omga seg med. Niles (av russisk-jødisk herkomst) var «rådgiveren angående jødiske anliggender» og dommer Rosenmann hadde hjulpet til med å skrive presidentens taler. Disse menn (sa Byrnes) fortalte Truman «at Dewey var i ferd med å komme med en uttalelse som favoriserte den sionistiske holdning til Palestina, og de hadde insistert på at med mindre presidenten kom dette i forkjøpet, *ville Staten New York bli tapt for demokratene*».

Her ga Byrnes oss enda et glimt av auksjonen bak kulissene. De to kandidatene til den høyeste stilling i De Forente Stater (Thomas Dewey var den kommende presidentkandidat for det andre partiet, Republikanerne) ser i disse portretteringer ut som barn som settes opp mot hverandre ved hjelp av en pose fylt med godterier. Truman hadde gjennom å lystre sionistene i saken om deling på ingen måte sikret Demokratene premien, for valget lå enda et år ute i framtida, og i mellomtida ville sionistene kreve mer og mer, og Det Republikanske Parti ville by høyere og høyere for den lokkende godteposen.

Forrestal forsøkte deretter å styrke utenriksdepartementets stilling i dets motstand mot presidenten ved et memorandum (21. januar 1948), der han analyserte de farer for den amerikanske nasjonale sikkerhet som stammet fra denne sammenfiltring: «Det er tvilsomt om noen del av våre utenlandske relasjoner er av større betydning *eller innebærer større fare ... for De Forente Staters sikkerhet* enn våre relasjoner i Midtøsten.» Han advarte mot å gjøre «permanent skade på våre relasjoner til den muslimske verden» og «å snuble inn i krig». Han sa at han hadde funnet «en liten oppmuntring» blant individuelle republikanere for sitt forslag om å ta spørsmålet «ut av partipolitikken», men at han hos demokratene hadde støtt på en følelse av «*at en betydelig del av de demokratiske midler kommer fra sionistiske kilder, som til gjengjeld var tilbøyelige til å kreve denne del av vår nasjonale politikk i pant*».

De siste ni ordene er nøyaktige og bokstavelig korrekte. Sionistene krevde en underkastelse av amerikansk nasjonal politikk og tilbød til gjengjeld presidentjobben til den høystbydende. Hvorvidt de i virkeligheten var i stand til å levere hva de lovte, er aldri blitt etterprøvd. Partilederne tok dem på deres ord, og kandidatene for *begge* partier tok på seg underkastelsens slør allerede før de ble nominert, med mindre de allerede bar det.

Forrestal snakket innstendig med utenriksministeren (general Marshall) for å få denne til å protestere overfor presidenten, idet han understreket at en stor gruppe jøder «er av den mening at sionismens nåværende fanatisme kan få de aller alvorligste konsekvenser, ikke bare i *deres splittende virkning på amerikanernes liv, men på lengre sikt også på jødenes stilling i verden*».

Viseutenriksminister Lovett fremskaffet, da han hadde lest Forrestals memorandum, selv et som allerede tidligere hadde blitt lagd av utenriksdepartementets planleggingsavdeling. Den informerte presidenten om at delingsplanen «ikke fungerte» (nøyaktig som britiske regjeringer hadde blitt advart av deres koloni-myndighetspersoner om at «Mandatet ikke fungerte») – at De Forente Stater *ikke* var forpliktet til å støtte prosjektet, hvis det ikke kunne gjennomføres uten anvendelse av vold; at det var imot amerikanske interesser å levere våpen til sionistene, mens det ble nektet araberne; – at De Forente Stater ikke skulle påta seg å tvinge

igjennom «anbefalingen» om deling *og skulle forsøke å sikre tilbaketrekning av delings-forslaget*.

Lovett tilføyde: «Det at andre bruker FN som propaganda-plattform vanskeliggjør vår styring av utenriksrelasjoner» og sa at utenriksdepartementet var «alvorlig plaget og handi-kappet av Niles' aktiviteter i Det Hvite Hus ved at han gikk direkte til presidenten om saker vedrørende Palestina». Den samme dag, klaget viseministeren, hadde han enda en gang vært under «press». Niles hadde telefonert fra Det Hvite Hus og «uttrykte håp om at forbudet mot våpensalg til sionistene ville bli opphevet».

På dette tidspunkt ble Forrestal tydeligvis til en stor irritasjon for kreftene bak Det Hvite Hus og hans eliminering ble besluttet. Først fikk han besøk av Franklin D. Roosevelt junior. Uansett farens løfte på dødsleiet om ikke å foreta «fiendtlig handling imot araberne», var sønnen (en New York-politiker med presidentdrømmer) en ekstrem sionistforkjemper. Forrestal bemerket skarpt: «Jeg syntes nok at de metoder som hadde blitt anvendt av folk *utenfor* regjeringens indre krets til å bringe *press og tvang under trusler imot andre nasjoner i FN's Generalforsamling, var på grensen av en skandale*.» Han mintes (som med forbauselse) hvordan hans gjest «ikke kom med trusler» som reaksjon på dette, og han forklarte deretter sitt forslag om å «løfte spørsmålet ut av politikk» gjennom avtale partiene mellom.

Roosevelt junior svarte at «dette var *umulig*; at nasjonen var *altfor dypt engasjert allerede*, og at Det Demokratiske Parti videre ville tape og Republikanerne vinne ved en slik ordning». Forrestal innvendte at «hvis man ikke fulgte sionistene, kunne man muligens tape statene New York, Pennsylvania og California» (de «avgjørende stater», som tidligere ble omtalt av partileder McGrath). «Jeg syntes at det var på tide at noen begynte å se litt på om vi ikke var i ferd med å miste De Forente Stater.»

Det er ikke skrevet ned noe svar fra Roosevelt på dette, men han var en budbringer om ulykke for Forrestal, for på samme dag (3. februar 1948) kom Bernard Baruchs innblanding. Baruch, som tidligere hadde vært en motstander av sionismen, hadde nå blitt så fanatisk tilhenger av saken at han rådet Forrestal til «*ikke å være aktiv i denne saken* ... Jeg var allerede identifisert med motstand mot FNs politikk i Palestina *i en grad som ikke var i min egen interesse*».

Illevarslende ord for Forrestal! Skriftlige kilder beretter her for første gang om en spesifikk innblanding fra Baruch i høytrangerte affærer og av hvilken type. Hans råd gikk ut på at Forrestal, en minister, skulle ta vare på sin *egen personlige* interesse som var i fare. Forrestal, en ansvarlig minister, hadde inntil da utelukkende overveid sitt lands interesser. Forrestal beretter ikke om han i dette rådet så noe truende. Hans hentydning til Roosevelt den samme dagen viser allikevel at ideen om «trusler» var i hans tanker.

Han ga nå etter for den frykt som til slutt fikk nesten alle menn som kjempet imot Sions slaveri, til å bukke under. Fire dager seinere (7. februar 1948) forfattet han et siste skrift om emnet, som han aldri viste presidenten, men som inneholder noe av historisk betydning. Han sa: «Den 6. februar fortalte Eisenhower meg at en effektiv amerikansk involvering i en politistyrke i Palestina, med tilstrekkelige forsyningsenheter, ville kreve omkring en divisjon.» På dette tidspunkt var general Eisenhower (som på daværende tidspunkt var øverste militære leder (Chief of Staff) derfor i ferd med å lage planer for amerikanske troppers potensielle engasjement i Palestina. Forrestal la bort sitt siste memorandum om emnet. Den 12. og 18.

februar rettet han to siste appeller til general Marshall om å gå i rette med presidenten og med partilederne, og på dette punkt i tiden opphørte hans anstrengelser.

Dette var allikevel til liten nytte for ham, for innen det hadde gått 12 måneder var han bokstavelig talt blitt jaget til døde. Hans endelikt må beskrives her, innen historien om den bevæpnede erobring av Palestina skal fortelles. Det er den klassiske historien om en forfølgelse gjennom bakvaskelse som til slutt fører til døden.

Jeg var for første gang i Amerika tidlig i 1949, og ble desorientert over å se hvor giftige angrepene i pressen og radioen var på en viss James Forrestal, forsvarsministeren. Jeg kjente ikke annet til ham enn hans navn; og den rolle han hadde i dette spillet (som berettet ovenfor) var på dette tidspunkt fullstendig ukjent for offentligheten. Ikke desto mindre kunne denne daglig lese eller høre at han var sinnssyk, at han var en kujon som hadde forlatt sin kone, som deretter hadde blitt overfalt av en innbruddstyv, at han var en skattesnyter og mange andre slike ting. Ved et tilfelle møtte jeg en av hans venner, som fortalte meg at han hadde blitt så nedslått over denne forfølgelsen at hans nærmeste omgangskrets var svært bekymret for ham. Noen få uker senere kastet han seg ut fra et vindu i en høy bygning og etterlot i sitt rom noen kopierte vers fra en gresk tragedie, som sluttet med refrenget: «Ak, ak, vil ropet lyde ...»

Amerikanske injurielover er liberale og varierer fra stat til stat, og rettssaker er langvarige. Selv en sak som ender i suksess gir ikke nødvendigvis noen oppreisning av ære. Det settes i praksis så godt som ingen grenser for hva som kan sies om en mann som er satt opp for bakvaskelse. Beskyldningene trykkes i et språk som skal hisse opp massenes lidenskaper, og når de sendes i radioen, sendes de med hysteriske betoninger som minte meg om stemmene hos primitive afrikanske stammefolk når de befant seg i en kataleptisk tilstand. Blant Forrestals etterlatte ting ble det funnet en utklippsbok fylt av disse angrep, og i hans siste tid kunne han ikke holde ut å lytte til radioen. Bakvaskelsenes skittbunker ble helt over hans hode, og til sist sluttet to radioverter seg til jakten på ham. En av dem sendte ut (9. januar 1949) en melding om at president Truman ville «akseptere Forrestals oppsigelse innen uka var omme» (og fulgte deretter opp med bakvaskelse om at Forrestal hadde hatt aksjer i German Dye Trust (Tysk Fargefond). Den 11. januar fortalte radiovert nr. to til de mange millioner lyttere at president Truman på dette tidspunkt ville ha akseptert Forrestals oppsigelse hvis ikke den første radioverten hadde foregrepet begivenhetenes gang (historien om juvel-tyveri ble tilføyd her). Noen få uker på forhånd fortalte president Truman pressen at han hadde bedt Forrestal om *ikke* å gå. Den 1. mars sendte han bud etter Forrestal og krevde nå uten forklaring hans øyeblikkelige oppsigelse med virkning fra den 1. mai. Forrestal begikk selvmord den 21. mai. Under begravelseshøytideligheten beskrev Truman ham som «et offer for krigen!»

(I parentes bemerket var en annen mann ved på samme måte å bli jaget i døden, som han kun unnslapp senere samme år, fordi hans selvmordsforsøk mislyktes. Forfølgelsen av ham kom fra samme bakvaskelses-kilde, selv om hans forbrytelse lå i den andre avdelingen, kommunismen. Whittaker Chambers hadde syndet gjennom sine forsøk på å avsløre kommunist-infiltrasjon i den amerikanske regjering. Jeg var i Amerika mens han led under disse prøvelsene som han beskriver i sin bok *Witness*. Boka inneholder et slående eksempel på den talmudiske praksis jeg tidligere antydet om, med å «forbanne gjennom et vredt, fastnaglet blikk» (*Jewish Encyclopeida*). Bokstavtro talmudister ville sannsynligvis sett et tegn på lovens fysiske effekt i Chambers selvmordsforsøk og i den helsesvikt som han etter det led av.)

Da Forrestal hadde trukket seg tilbake i taushet, etter advarselen fra Baruch, fortsatte de ansvarlige menn i utenriksdepartementet deres kamp, ledet av general Marshall. (I hele denne perioden førte Bevin sin ensomme kamp imot så vel den konservative opposisjon som imot hele sitt eget parti.) På et enkelt tidspunkt så det for første gang siden 1817 ut til at de ansvarlige regjeringsmedlemmer i begge land hadde fått overtaket.

Det var i mars 1948. Volden hadde vokst til slike høyder i Palestina siden FNs «anbefaling» av landets deling, at Sikkerhetsrådet ble forskrekket og blåste tilbaketog. Selv president Truman var rystet, og hans representant i Sikkerhetsrådet annonserte *en motsatt amerikansk politikk*¸ idet man (19. mars 1949) foreslo at delingen ble *utsatt* og en våpenstillstand sikret, samt at opphøret av «Mandatet» skulle avløses av et «Formynderskap» (dette var i realiteten innholdet av utenriksdepartementets januar-memorandum).

I siste øyeblikk syntes ideen om «den jødiske stat» således å falle sammen. Etterkrigstidens tilbakevending til fornuft var ved å sette inn (den prosess, som Lloyd tretti år tidligere advarende hadde kalt «tø-perioden») og hvis kuppet mislyktes nå, kunne kun en tredje verdenskrig by på en ny leilighet. «Formynderskapet» ville være «Mandatet» i en ny skikkelse, men med De Forente Nasjoner som det land som var sterkest involvert. Om ytterligere ti eller tjue år ville Amerika under sionistisk press finne «Formynderskapet» likeså «ubrukelig» som britene hadde funnet «Mandatet» ubrukelig.

Det var nå eller aldri, og sionistene slo omgående til. De presenterte «De Forente Nasjoner» for en avsluttet kjensgjerning ved selv å dele Palestina. Den terrorakt dette ble gjennomført med, var en direkte følge av den politikk som hadde blitt vedtatt på verdenssionistkongressen i 1946, hvor «de demoraliserende krefter i bevegelsen» (dr. Weizmanns ord) hadde anbefalt «Motstand ... Forsvar ... Aktivisme», og Weizmann, som visste hva det betydde, hadde blitt avsatt for å ha protestert mot disse metoder.

Weizmann hadde kalt «terroren i Palestina» for «den gamle ondskap i en ny og forferdelig påkledning». Den 9. april 1948 skulle det vise seg hva han mente, og i særdeleshet hvorfor han kalte det den *gamle* ondskap. På denne dag skulle «aktivistene», sionismens terror- og snikmordgruppe «totalt utslette» en arabisk landsby til nøyaktig og bokstavelig oppfyllelse av Loven, slik det står skrevet i *Femte Mosebok*. (Som leseren vil minnes, er det den grunnleggende jødiske lov, om enn den selv er en endring av israelittenes opprinnelige lov.)

Dette var den mest betydningsfulle dag i hele sionismens historie. For araberne (som kjente Toraen og «i to tusen år hadde visst hva dere har måttet utkjempe to verdenskriger for å lære») betydde det at den grusomme Judas lov, som hadde blitt dannet av levittene mellom 700 og 400 f.Kr., nå skulle gjenoppstå og brukes imot dem med full styrke og villskap og med støtte fra så vel det kristne Vesten som fra det kommunistbesatte Russland. Den rituelle massakre, visste de, hadde til hensikt å demonstrere for dem hva som ville skje alle, dersom de ble værende. Deretter flyktet nesten hele den arabiske befolkning til de tilstøtende arabiske stater.

Massakren i Deir Yassin ble knapt nok omtalt i Vesten, som for eksempel i *Time*-magasinet i New York:

«Jødiske terrorister fra Stern-banden og Irgun Zvai Leumi stormet landsbyen Deir Yassin og slaktet alle de fant. Likene av 250 arabere, for det meste kvinner og små barn, ble seinere funnet kastet ned i brønner.»

Under Fredskonferansen i Versailles i 1919 hadde Weizmann erklært at «Bibelen er vårt mandat», og ordene lød godt i vestlige ører. Denne begivenhet viste hva ordene betydde, og de samme ordene ble gjentatt av sionistledene i Palestina tretti år etter at de hadde blitt brukt av Weizmann. Massakren i Deir Yassin var en handling som betydde «overholdelse» av de eldgamle «lover og befalinger», herunder den relevante tekst i *Femte Mosebok*: «Når Herren din Gud skal bringe deg inn i landet for at du skal eie det, og skal jage ut ... sju nasjoner som er større enn deg ... da skal du *fullstendig utslette dem*. Du skal ikke lage noen pakt med dem, *ei heller vise dem nåde*» samt den beslektede teksten «*Du skal ikke la noe forbli i live, som ånder, men skal fullstendig utslette dem*.» Det er i dag sju arabiske stater, og hver av dem har sin del av flyktningene fra 1948, som nå i åtte år har vært dem en levende påminnelse om den felles framtidige skjebne sionismen truer dem med under den eldgamle lov.

Den passive godkjennelsen det jødiske samfunn som helhet ga denne handlingen, viste tydeligere enn noe annet hvilken forandring sionismen på noen få år hadde forårsaket i jødiske sinn. Bernard J. Brown siterte i 1933 (kun fem år før Deir Yassin) den ovennevnte tekst i *Femte Mosebok* som grunn til arabernes frykt, og han tilføyde: «Selvfølgelig forstår de usiviliserte arabere ikke at den moderne jøde ikke tar sin bibel bokstavelig, at han er en vennlig og nestekjærlig person, og at han ikke ville være så grusom imot sitt medmenneske, men han mistenker jødene for at dersom de begrunner deres krav på Palestina med de historiske rettigheter til landet, *kan de kun gjøre dette på Bibelens autoritet, og araberne nekter å avvise noen del av den*.» Araberne hadde rett, og Brown tok feil. Denne opplyste, vestlige jøden kunne ikke i 1933 forestille seg at sionisme betydde en hel og full tilbakevending til oldtiden i dens mest barbariske skikkelse.

Sannsynligvis forble Deir Yassin en isolert hendelse kun fordi dens betydning var så tydelig at araberne forlot landet. Arthur Koestler er helt sikker på denne årsak-virkning. Han var i Palestina og sier at den arabiske befolkning etter Deir Yassin straks flyktet fra Haifa, Tiberia, Jaffa og alle andre byer og heretter fra hele landet, slik at «i mai var alle forsvunnet med unntakelse av noen få tusen». Alle upartiske autoriteter er enige om hensikten med og virkningen av Deir Yassin, og fra den 9. april 1948 hersket det ingen tvil lenger med hensyn til den eldgamle jødiske lovs bestemmende innflytelse på alle sionismens framtidige handlinger og ambisjoner. Deir Yassin forklarer frykten hos de overlevende arabiske stater i dag likeså mye som den forklarer flukten av de palestinske arabere.

Deir Yassin løste for en kort tid sionistenes problem. Delingen av Palestina ble gjennomført med makt. Samtidig avslørte begivenheten (for araberne om ikke for Vesten) av hvilken type Weizmanns «avgrunn, som terroren ledet fram mot» var. Fra 9. april 1948 sto Vesten selv ved kanten av denne avgrunn som var gravd ut gjennom to generasjoner av dens politikere.

På den måten endret situasjonen seg fullstendig mellom den 19. mars 1948, da den amerikanske regjering besluttet at deling var «ubrukelig» og følgelig endret sin politikk, og den 9. april 1948, da terrorismen sikret deling. Weizmann må fortsatt ha vært plaget av sin frykt, men nå, da territoriet hadde blitt vunnet for den jødiske stat, ville eller kunne han ikke trekke seg vekk fra «avgrunnen». Målet var nå å sikre enda et skifte i amerikansk politikk og sikre en anerkjennelse av det som var oppnådd gjennom terror, og i denne retning vendte Weizmann nok en gang alle sine anstrengelser. Ved den første endring i amerikansk politikk hadde han blitt hasteinnkalt til Lake Success fra London gjennom brev, telegraf og telefon, og dagen før

denne endring ble meldt, var han i stuen med president Truman. Etter hvert som dagen skred fram og nyhetene fra Deir Yassin raskt gled over telegrafstrimlene, arbeidet han utrettelig på sitt aller viktigste mål: å vinne «anerkjennelse» for den jødiske stat, som var opprettet av terroristene ved Deir Yassin.

Weizmanns energi var usedvanlig. Han utførte en enmanns-beleiring av hele «De Forente Nasjoner» (naturligvis ble han overalt mottatt som representant for en ny slags verdensmakt). Han var for eksempel «i tett kontakt» med delegatene fra Uruguay og Guatemala, som han kalte «de alltid edle forsvarere» for sionismen, og med FNs generalsekretær, den gang en Trygve Lie fra Norge. I midten av april, mens stanken fra nyhetene om Deir Yassin trengte aller sterkest fram i Generalforsamlingens nesebor, skulle denne forsamles. Den amerikanske stemme ville helt klart bli avgjørende, og Weizmann bemerker at han «begynte å bli opptatt av amerikansk anerkjennelse av 'den jødiske stat'». Med andre ord skulle amerikansk nasjonal politikk, som skal utformes gjennom den forfatningsbestemte prosess bestående av drøftelser mellom presidenten og hans ansvarlige regjeringsmedlemmer, igjen endres på forlangende av Weizmann.

Datoer er igjen betydningsfulle. *Den 13. mai 1948* besøkte Weizmann president Truman. Kampen om nomineringen til presidentkandidat ville komme like etter, og selve president-valget ytterligere noen få måneder senere, så dette var det ideelle tidspunkt til å anvende «uimotståelig press». Weizmann informerte presidenten om at det britiske mandag ville opphøre den 15. mai, og at en provisorisk regjering deretter ville overta «den jødiske stat». Han rådet inntrengende De Forente Stater til «omgående» å anerkjenne den, og presidenten adlød med fanatisk villighet.

Den 14. mai (etter palestinsk lokaltid) utropte sionistene deres nye stat i Tel Aviv. Noen få minutter senere nådde «uoffisielle nyheter» fram til Lake Success om at president Truman hadde anerkjent den. De amerikanske delegerte (som ikke hadde blitt informert) «trodde ikke sine egne ører», men «etter mye forvirring» fikk de kontakt med Det Hvite Hus og mottok derfra Weizmanns instruksjoner, gitt videre gjennom presidenten. Weizmann skyndte seg til Washington som president for den nye stat, og president Truman mottok sin gjest, og annon-serte deretter at anerkjennelsesøyeblikket hadde vært «det stolteste øyeblikk i mitt liv».

Åtte år seinere beskrev president Truman i sine erindringer de omstendighetene da hans «stolteste øyeblikk» hadde blitt nådd, og hans beretning kan passende siteres her. Idet han beskriver den seks måneder lange perioden fra «delings-avstemningen» i november 1947 til «anerkjennelsen» i april 1948) sier han:

«Dr. Weizmann ... Besøkte meg den 19. november, og noen få dager seinere mottok jeg et brev fra ham.» Truman siterer deretter dette brevet som er datert *den 27. november*. I brevet refererer Weizmann til «rykter» om at «våre folk har utøvd upassende og umåtelig press på visse» (FN) «delegasjoner», og, idet han taler for seg selv, bemerker han at «det er ikke noe innhold i disse anklager». Truman kommenterer «Kjensgjerningene er at ikke alene var det press-arrangementer rundt De Forente Nasjoner, *som avvek fra alt det som tidligere hadde vært sett, men at også Det Hvite Hus ble utsatt for en konstant sperreild. Jeg tror ikke at jeg noensinne har opplevd så mye press og propaganda rettet imot Det Hvite Hus som ved denne anledning. Den utholdenhet som ble utvist av noen få av de ekstreme sionistledere, som var påvirket av politiske motiver og som kom med politiske trusler, bekymret og irriterte meg.*

Noen foreslo til og med at vi skulle presse *suverene nasjoner til å stemme fordelaktig i Generalforsamlingen*.»

Disse «politiske trusler» som nevnes, henviser tydelig til president Trumans kommende gjenvalgs-kampanje. Dette er den eneste rimelige forklaring av ordene. Truman lovte (ifølge Weizmann) under møtet den 19. november «straks å kommunisere med den amerikanske delegasjon», og De Forente Staters stemme ble deretter den *29. november* avgitt for «anbefalingen» om at Palestina skulle deles. Slik sinket president Trumans vrede over de anvendte metoder (som det blir berettet om i hans fortelling fra 1956) på ingen måte hans overgivelse til samme metoder i 1947 (hvis dette ikke fortelles tydelig, kunne en leser av hans *Memoirs* få et annet inntrykk).

Truman skrev ned (i 1956) resultatet av «løsningen» (delings-anbefalingen), som hadde blitt støttet av ham i november 1948: «Hver eneste dag brakte nå rapporter om *ny vold* i Det hellige Land.» Han fant også ut av at hans overgivelse i november og Weizmanns benektelse av «upassende press» overhodet ikke hadde virkning i de følgende måneder: *«Det jødiske press på Det Hvite Hus ble ikke forminsket i dagene som fulgte avstemningen om deling i De Forente Nasjoner. Individer og grupper ba meg, vanligvis på heller kverulantisk og emosjonell måte, om å stanse araberne, om å forhindre britene i å støtte araberne, om å skaffe amerikanske soldater, om å gjøre ditt og datt»* (Disraelis bilde av at «verden regjeres av helt andre personer enn hva som er forventet hos dem som ikke kommer bak kulissene»).

Presidenten søkte tilflukt i tilbaketrekning: «Etter hvert som presset *vokste* fant jeg det nødvendig å gi instruksjoner om at jeg ikke ønsket henvendelser fra flere talsmenn for den ekstreme sionistiske sak. *Jeg var til og med så oppbrakt at jeg utsatte et besøk fra Weizmann,* som hadde vendt tilbake til De Forente Stater og ønsket et møte med meg.» I 1956 mente Truman øyensynlig fortsatt at å utsette et møte med Weizmann var et så drastisk skritt at det fortjente å bli nedfelt permanent på papir. Han fikk så besøk (den 13. mars 1948) av en gammel jødisk forretningsforbindelse «som var dypt berørt over det jødiske folks lidelser i utlandet» (dette var mindre enn en måned før massakren i Deir Yassin) og som bønnfalt ham om å ta imot Weizmann, noe president Truman så straks gjorde (den 18. mars).

Dette var dagen før den amerikanske støtten til delings-anbefalingen ble trukket tilbake (19. mars). Truman sier at da Weizmann forlot ham (den 18. mars) «Følte jeg at han hadde nådd fram til en full forståelse av min politikk, og jeg visste hva det var han ønsket.» Truman går så forbi de blodige uker som fulgte, uten å nevne dem med ett ord (han nevner ikke Deir Yassin), bortsett fra en tilfeldig bemerkning om at «Utenriksdepartementets spesialister i Det nære Østen var nesten uten unntakelse uvennlig stemt overfor ideen om en jødisk stat ... Jeg er beklager å måtte si at det var noen av dem som også hadde tilbøyelighet til å være antisemittiske.» Han gjenopptar sin beretning to måneder senere (den 14. mai etter Deir Yassin og blodsutgytelsene) med å si: «Delingen fant ikke sted på *helt* den fredelige måten jeg hadde håpet, men kjensgjerningen var at jødene kontrollerte det landområde der deres folk levde ... Nå, når jødene var rede til å utrope Staten Israel, besluttet jeg å handle omgående og gi amerikansk anerkjennelse til den nye nasjon. Omkring tretti minutter senere, *nøyaktig elleve minutter* etter at Israel hadde blitt utropt som stat, ga Charlie Ross, min pressesekretær, en erklæring til pressen om De Forente Staters *de facto* anerkjennelse av Israels provisoriske regjering. Jeg fikk vite at dette kom som en overraskelse for noen av karrierefolkene i utenriksdepartementet.»

Truman gjentar ikke i sine *Memoirs* uttalelsen fra 1948 om at dette var «det stolteste øyeblikk i mitt liv», og han forklarer heller ikke hvorfor han hadde følt det slik, etter så mange måneder med slikt «press» og «politiske trusler» rettet mot det beleirede Hvite Hus, at han på et tidspunkt, om enn bare for en kort tid, hadde vært nødt til å avvise selv dr. Weizmann! For denne fortellings formål forsvinner han nå så godt som ut av bildet etter å ha ytt sitt bidrag. Han ble valgt til president seks måneder etter sitt stolteste øyeblikk, og mens denne bok skrives (1956) ser han ut til å være frisk nok til å leve i enda tjue år, en liten vever og hjertelig mann, på hvem konsekvensene av de handlinger som identifiseres med hans navn, tilsynelatende hadde likeså liten effekt som havets syklon har på den lille vuggende korkpropp. (I 1956 ble han tatt opp blant dem som har blitt beæret med en ærestittel av det gamle Oxford-universitetet. Kun en kvinnelig universitetslærer løftet en ensom og ubemerket stemme mot denne æresbevisning til den øverste leder, hvis navn best huskes i forbindelse med ordren om å atombombe Nagasaki og Hiroshima.)

Etter president Trumans stolte anerkjennelse av det som hadde blitt gjort i Palestina mellom november 1947 og mai 1948, mistet debatten i «De Forente Nasjoner» betydning, og Weizmann (som i sitt brev til president Truman av 27. november 1947 varmt hadde benektet bruk av «upassende press») gikk nå i krig for å skaffe ytterligere anerkjennelser, så saken kunne komme utenfor enhver tvil. Han ble oppmerksom på at Bevin i London «la press på de britiske Dominions ... for å unnlate anerkjennelse», og han viste straks hvem som var den største ekspert i å utøve «press».

Historisk betraktet var dette øyeblikket av aller største viktighet, fordi det for første gang demonstrerte at sionismen, som hadde splittet det jødiske samfunn så dypt, også hadde splittet nasjonene i Det britiske Imperium eller Commonwealth. Hva ingen krigslignende trussel eller fare noensinne hadde oppnådd, bevirket «uimotståelig press på internasjonal politikk» nå uanstrengt. Plutselig kunne det ses at Sion var øverstbefalende i så fjerne hovedsteder som Ottawa, Canberra, Cape Town og Wellington.

Dette vitnet om fremragende innsats og synkronisering. Det må ha vært utført mirakler av hemmelig organisasjonsarbeid i løpet av noen få tiår for å sikre denne lydighet i det avgjørende øyeblikk blant «toppolitikerne» i Canada, Australia, Sør-Afrika og New Zealand. Disse landene lå fjernt fra Palestina. De hadde ingen interesse i å plante lunten til en ny verdenskrig i Midtøsten. Ikke desto mindre kom deres underkastelse øyeblikkelig. Dette var verdensmakt i arbeid.

Den store betydning av det som foregikk kan kreve en forklaring for ikke-britiske lesere. Båndene mellom de britiske øyer og de oversjøiske nasjoner som var sprunget ut herfra hadde, selv om de var uhåndgripelige og ikke hvilte på tvang, i nødens stund gang på gang vist en styrke som var uforståelig for utenforstående. En anekdote kan illustrere dette:

Den new zealandske brigadesjef George Clifton forteller at da han ble tatt til fange i den vestlige ørken i 1941, ble han brakt til feltmarskalk Rommel, som spurte ham: «Hvorfor slåss dere new zealendere? Dette er en europeisk krig, ikke deres! Er dere her for sportens skyld?»

Brigadesjef Clifton fant det vanskelig å forklare noe som for ham var så naturlig som selve livet: «Jeg ble klar over at han mente det alvorlig, men hadde aldri tidligere prøvd å sette ord på noe som for oss er en selvinnlysende kjensgjerning. Nemlig, at slåss England, så slåss vi også. Jeg løftet derfor min hånd og holdt fingrene sammen, og sa: «Vi står sammen. Hvis dere

angriper England, angriper dere også New Zealand, Australia og Canada. Det Britiske Commonwealth slåss i fellesskap.»

Det var sant for så vidt det gjaldt *folk*, men det var ikke lengre sant når det gjaldt «toppolitikere». Gjennom dem hadde sammensvergelsen fra Russland funnet revnen i panseret. «Presset» i Wellington (og de andre hovedsteder) var likeså kraftig og effektivt som det var omkring Det Hvite Hus. I dette spesielle tilfelle (New Zealand), var en viss Peter Fraser, statsminister i New Zealand, et typisk tilfelle for den tid og den gruppe av heloter (treller). Intet menneske kunne ha hatt mindre grunn til å hate, ja overhodet å vite noe om araberne, men han var deres uforsonlige fiende, for han var på en eller annen måte blitt enda en av sionismens fanger. Denne stakkars skotske gutt, som reiste til den andre enden av verden og fant berømmelse og rikdom der, samlet tilsynelatende smitten opp i sin påvirkelige ungdom i London (da den spredtes blant ambisiøse unge politikere på stedet) og tok den med seg til det nye land, slik at han tiår seinere brukte all sin energi og hele sin embetsmakt til det formål å utslette uskyldige mennesker i Palestina! Da han døde i 1950, skrev en sionistisk avis slik om ham:

«Han var en overbevist sionist ... Han var travelt opptatt av å lede sitt lands FN-delegasjon ved Paris-samlingen, men ofret mye tid og oppmerksomhet på Palestina-problemet ... *idet han deltok dag etter dag i Den politiske Komité når Palestina ble diskutert. Han forlot aldri lokalet selv for et øyeblikk*. Ingen detaljer gikk ham forbi ... *Han var den eneste statsminister i komiteen, og forlot den så snart Palestina-spørsmålet var ferdigbehandlet ... Gang på gang fant Peter Fraser seg mot Storbritannia i en avstemning, men han var likeglad ... Han forble en venn til sin siste time*.»

En mann med en så fremmedartet ambisjon i sitt hjerte tenkte med sikkerhet annerledes enn folk som brigadesjef Clifton; og hadde denne kjent til hvordan hans statsminister følte, ville han muligens ha hatt langt vanskeligere for å svare feltmarskalk Rommel. Når Fraser i den grad var opptatt av sionisme, kunne han ikke forventes å handle helhjertet i sitt eget lands tjeneste, og New Zealand gikk ganske uforberedt inn i Andre Verdenskrig. Da Clifton støtte på overlevende new zealendere fra Hellas og Kreta i Port Said i 1941, så han dem «uttærte, ubarberte, tilsølte fra kamper, mange av dem sårede og alle stygt medtatte, både fysisk og psykisk, med sorg over tap av så mange gode «Cobbers» (austr. For «kamerat») – og dette var delvis Frasers ansvar» (brigadesjef Clifton). Med denne mann på statsministerposten var New Zealands anerkjennelse av hva som hadde skjedd i Palestina ganske sikker, selv om new zealendere ikke kjente særlig til det.

I Sør-Afrika henvendte Weizmann seg straks til general Smuts med sitt prosjekt om å motarbeide Bevin, som leseren støtte på for lenge siden. Ved et tilfelle var jeg i Sør-Afrika på dette tidspunkt. En kjent sionistisk utsending kom hastende fra New York med fly, og da jeg leste om hans ankomst, forutså jeg hva som ville skje. (Denne mannen talte til en sionistisk forsamling, og han sa til den at «jødene ikke behøvde å føle seg bundet av noen grenser som FN fant på å stikke fram». Den eneste protest imot dette, som jeg så, kom fra en jødisk opponent, som sa at slike ord tegnet dårlig for en fremtidig fred.)

General Smuts mottok denne luftbårne besøkende og annonserte deretter «anerkjennelse» på én gang, idet han i sin punktlighet bare ble slått president Truman og Sovjet-diktatoren Stalin (som i dette spørsmålet var helt enige). Jeg tror at dette ble general Smuts' siste politiske gjerning, for han ble beseiret ved valget to dager senere. Hans sønn advarte

ham sterkt mot anerkjennelsen, da han mente at den ville koste ham stemmer. General Smits tilsidesatte dette rådet (noe som var riktig fra et valgtaktisk synspunkt, da hans motstandere uten tvil var parate til å by enda høyere for de sionistiske stemmer, og da Sør-Afrika ikke hadde noen arabiske velger).

General Smuts' berømmelse i hele det britiske samveldet (og hans mindre popularitet blant de fleste av hans med-boere) stammer helt og holdent fra den alminnelig overbevisning om at han var arkitekten bak «Forsoning mellom engelskmenn og boere» og en forkjemper for tanken om én stor familie. Men i dette ene spørsmålet om Palestina sviktet han, tross sin mangeårige innarbeidede disiplin og totale lydighet, den hardt trengte regjering i London. Jeg fikk på dette tidspunkt oppfylt et gammelt ønske om å se ham. Hans dager var talte, og også han forsvinner nå fra denne fortelling, men innen han døde hadde også han, liksom Weizmann, rukket å se den «avgrunn» han hadde hjulpet til med å grave: «I Palestina-problemet», fortalte han sin sønn senere samme år, 1948, «ligger det *tragedier foran vår dør* ... Ikke underlig at England er ved å bli lei og trøtt av det hele. En fiasko i Palestina vil ikke bare være en britisk tragedie. Andre nasjoner har også tatt del, og også de har endt i fiasko. Palestina ... er et av verdens store problemer, og kan få stor innvirkning på verdens framtid ... Vi har ment at araberne og jødene skulle overlates til å kjempe om saken, *men vi kan ikke gjøre det. Makt er i bevegelse, og Palestina ligger på veien*.»

Slik snakket han privat, men ikke offentlig. Øyensynlig føler politikere, akkurat som klovnen i operaen, at de alltid må ha masken på når de viser seg offentlig. I likhet med Truman gjorde han uten noe tull som Weizmann befalte, og selv i 1949 sa han til glede for en sionistisk forsamling at han «var glad for å ha hatt forbindelse med i det minste *én ting i mitt liv som har vært en suksess*».

Tilbaketrekningen fra London utviklet seg til en vill flukt. Weizmann skriver at New Zealands representant, Sir Carl Berendsen, deretter «vant støtte fra Australia», og snart fulgte «toppolitikerne» i Canada. Da de britiske Dominion-stater fulgte Truman og generalissimo Stalin, stimet de mindre stater sammen for å gi deres «anerkjennelse». De kunne ikke avvise å følge troppen når disse hadde vist veien, og på denne måten tok «den jødiske stat» de facto form på et fundament av forbrytelser som massakren i Deir Yassin.

Selv om Chaim Weizmann ble dens president, er dette øyeblikk i virkeligheten punktet hvor han forsvinner fra fortellingen etter femti års aktivitet, dypest sett en sammensvergelse, gjennom hvilken han hadde sikret samtlige Vestens politiske lederes kapitulasjon og etterlatt «tragedie» som et hittebarn utenfor den felles dør. Jeg vet ikke hvor jeg skulle lete for å finne et mer fascinerende livsløp, og en annen forfatter ville kanskje være i stand til å beskrive det i helteaktige vendinger. For meg virker det som om det ble gitt vekk til et destruktivt formål, og at Weizmann, hvis tid nesten var omme da han nådde sin triumf, følte denne triumf som en bitter drikk, kanskje til og med dødelig.

Dette leser i hvert fall jeg ut av hans bok, hvis siste del er oppslukende interessant. Den ble utgitt i 1949, slik at han kunne ha brakt sin fortelling fram til i det minste det tidspunkt som denne fortelling har nådd. Det gjorde han ikke. Han lukket den i 1947. Hvorfor gjorde han det?

Jeg mener at svaret er innlysende. I 1946 hadde han advart verdenssionistorganisasjonen mot «terror» og beskrevet «avgrunnen» som «den gamle ondskap» måtte føre inn i, og han hadde blitt avsatt av samme grunn. Deretter hadde han blitt president for den nye stat som

var skapt ved hjelp av «terror». Jeg tror han ønsket å etterlate sin advarsel til den jødiske verden på skrift, og at han ikke kunne få seg selv til å diskutere de terror- og snikmords-handlinger, gjennom hvilke den nye staten ble født. Derfor lot han som at manuset var avsluttet *før* disse handlinger fant sted.

Han nevnte at bokens ferdiggjørelse var 30. november 1947, dagen etter hans triumf i Lake Success (da Truman på hans initiativ ringte til den amerikanske delegasjon om å stemme for deling). Tydeligvis ønsket han at boka skulle ende i denne stemning. Vendingen i den amerikanske politikk, samt de handlinger han hadde advart mot, fulgte snart etter, og da boka ikke kom ut før 1949, hadde han hatt rikelig med tid til å uttrykke sin mening om disse hendelser. Alt hva han gjorde, var å tilføye en etterskrift der han ikke engang nevner den avgjørende dåd i Deir Yassin, det hånlige svar på hans advarsler. Videre anstrengte han seg enda en gang for å fremheve at hans etterskrift var avsluttet i *august* 1948. Dette sparte ham for nødvendigheten av å komme med noen henvisning til den neste avgjørende terrordåd, snikmordet på grev Bernadotte, som fant sted i *september* 1948. Tydeligvis tapte Weizmann motet. Han hadde identifisert seg selv med både massakrer og snikmord ved å ta imot og beholde presidentembetet i den nye staten.

Av denne grunn blir hans tidligere advarsler av den største betydning. Han *kunne* ha strøket dem før utgivelsen. For eksempel anklagde han terroristene (i hvis hender han hadde overgitt Palestina og langt mer enn Palestina) for å forsøke å «*tvinge Guds hånd*». Dette var naturligvis det opprinnelige kjetteri for sionismen og alle som støttet den, uansett om det gjaldt jøder eller ikke-jøder. Og det gjaldt Weizmann mer enn noen andre. Han tilføyde: *«Terroristgruppene i Palestina representerte en alvorlig fare for hele 'den jødiske stats' framtid. Faktisk har deres oppførsel nesten vært anarki.»* Det *var* anarki, ikke bare «nesten», og Weizmanns livsprosjekt var anarki. Om enn ikke i dette argumentet, hadde han vært drevet av moralske tømmermenn. Hans beklagelse var ikke rettet mot selve anarkiets destruktive natur. Den gikk kun på at det var uhensiktsmessig, «fordi jødene har gisler over hele verden».

På selve dagen etter hans triumf i Lake Success vendte han tilbake til sitt nye tema: «Det må ikke gjelde én lov for jødene og en annen for araberne ... Araberne må gis følelsen av at De Forente Nasjoners avgjørelse er endelig, og at jødene ikke vil overskride det territorium som er tildelt dem. Det *er* en slik frykt i hjertet på mange arabere, og denne frykt må fjernes på alle måter ... De må fra starten av få se at deres brødre innenfor 'den jødiske stat' blir behandlet nøyaktig som de jødiske borgere ... Vi må ikke bøye oss for fremmede guder. Profetene har alltid refset det jødiske folk med den største hardhet for denne tilbøyelighet, og når som helst det gled tilbake til avgudsdyrkelse, når som helst det gikk tilbake, ble det straffet av Israels strenge Gud ... Jeg er overbevist om at verden vil bedømme 'den jødiske stat' etter hva den gjør med araberne.»

Det kan man nok si! Her tar Weizmann en israelittisk profets klær på, eller er det Kong Knuds krone, idet han befaler tidevannet å trekke seg tilbake. Da disse ord ble trykt, var araberne allerede blitt drevet bort fra deres fedreland, jødene *hadde* «overskredet» grensene for det territorium som tidligere hadde blitt «anbefalt» dem, araberne ble ikke akkurat behandlet «som de jødiske borgere», men var hjemløse og subsistensløse flyktninger. Weizmann ga inntrykk av å ikke vite alt dette! Han ignorerte alt det som hadde skjedd, og sa at det ikke måtte skje. Som et eksempel på offentliggjort hykleri kan dette neppe overgås, selv ikke i politikk. Den sannsynlige forklaring er at han stadig vekk ikke kunne få seg selv til å

fordømme det som var gjort, men at han, når hans død nærmet seg, følte at han måtte peke på konsekvensene. De konsekvenser som hele hans livsverk måtte føre til, dersom de krontes med hell. I aller siste øyeblikk ropte han: «Tilbake» – til ingen verdens nytte.

En større mann enn han ropte i redsel og forbandt konsekvensene med *gjerningene*, som han ikke var redd for å nevne med navn. Dr. Judah Magnes var en direkte åndelig etterfølger til gamle dagers israelittiske protesterende. Han ble født i Amerika i 1877, og i likhet med Weizmann hadde han gitt sitt liv til sionismen, men i en annen ånd. Han var en *religiøs* sionist, ikke en politisk, og forsøkte ikke å «tvinge Guds hånd». Helt fra starten hadde han arbeidet for å skape en arabisk-jødisk dobbel-nasjonal stat, og han hadde angrepet sionistisk sjåvinisme fra dens første framkomst. Han ble «chancellor» for det hebraiske universitet i Jerusalem i 1925 (han hadde sterkt hadde opponert mot Weizmanns pompøse seremoni til grunnsteinsnedleggelsen i 1918), var dets president fra 1935 og var i Jerusalem i 1948. Han var forferdet over framveksten av «den gamle ondskap i en ny og forferdelig bekledning», og etterlot en klage i sin avskjedstale, som fordømte sionistene så vel som de vestlige politikere:

«Flyktninger skulle aldri kunne anvendes i politikernes hender. Det er dypt beklagelig, ja rett fram utrolig, at et arabisk flyktningproblem skal kunne skapes i Det hellige Land etter alt hva jødene i Europa har gått igjennom.»

Ha døde umiddelbart etter å ha sagt dette, og jeg har ikke vært i stand til å finne ut av omstendighetene rundt hans død. Henvisninger til den i jødisk litteratur er ofte kryptiske og likner dem som angår dr. Herzls sammenbrudd og plutselige død. For eksempel sier en slik henvisning (i forordet til rabbiner Elmer Bergers bok fra 1951) at han døde av «et knust hjerte».

Med dr. Magnus ble enda en fredsskaper føyd til gruppen av ansvarlige menn som gjennom femti år forgjeves hadde forsøkt å holde Vesten (og jødene) ute av grepet fra en talmudisk sammensvergelse fra Russland. Han grunnla og etterlot en organisasjon, Ihud Association, som stadig taler med hans stemme, til og med fra Jerusalem. Dets lokale organ er NER, som i desember 1955 skrev: «Til slutt blir vi nødt til å bringe sannheten åpent fram: Vi har i prinsippet overhodet ingen rett til å forhindre at de arabiske flyktninger vender tilbake til deres jord ... Hva bør Ihud strebe etter? Å overføre den evige kruttønnen (som Staten Israel er, ifølge presten Pinhas Lavon) til et sted hvor man kan bo fredelig. Og hvilke våpen skal Ihud anvende? Sannhetens våpen ... Vi hadde ingen rett til å innta et arabisk hus uten først å betale prisen for det. Og det samme gjelder markene og gårdene, forretningene og fabrikkene. Vi har overhodet ingen rett til å kolonisere og materialisere sionismen på bekostning av andre. Dette er røveri. Dette er kriminelt ... Vi er nok en gang iblant de svært rike nasjoner, men vi skammer oss ikke over å røve fellahenes (arabiske bønders) eiendom.»

Dette er enda en svak stemme i det jødiske samfunn på nåværende tidspunkt (for øvrig uttalte dr. Albert Einstein seg med samme stemme: «Min bevissthet om jødedommens grunnleggende natur motsetter seg ideen om en jødisk stat med grenser, en hær og et visst mål verdslig makt, uansett hvor begrenset. Jeg er nervøs for den indre skade jødedommen vil lide», 1950), men det er den eneste som gir jødene et håp om en gang å unnslippe khazarenes sionisme. I dag er sannsynligheten – for ikke å si vissheten – den at en slik redning først kan komme etter de aller siste prøvelser, som det hensynsløse eventyr i Palestina må involvere Vestens befolkninger i – herunder jødene.

Et siste punkt står tilbake å fastslå omkring *de facto*-skapelsen av den sionistiske stat – nemlig, at den var et barn av revolusjonen. Revolusjonen satte jødene i stand til «å bli en majoritet i Palestina», slik som de britiske forfattere til Balfour-erklæringen av 1917 hadde ønsket det, og denne overføringen i Palestina kunne ikke ha foregått på noen annen måte, for det var ikke noen annen stor gruppe jøder noe sted i verden som kunne ha evnet å reise dit. Masseimmigrasjonen var kun mulig i tilfellet de østlige jøder, som gjennom århundrer hadde levd under et avlukket talmudisk regime, og måten som de ble forflyttet på, er blitt vist. I 1951 viste de israelske regjeringsstatistikker at ut av den «majoritet» som var oppnådd (omkring 1.400.000 jøder) var 1.061.000 født i utlandet, og 577.000 av dem kom fra de kommunist-besatte land bak jernteppet, der jøder ikke hadde tillatelse til så mye som å bevege seg fra én by til en annen uten politiets eller andres tillatelse. (De fleste av de resterende 484.000 var nordafrikanske og asiatiske jøder, som ankom etter etableringen av staten, og tok ikke del i dens voldelige erobring.)

Invasjonstroppene var derfor østjøder av tartar-mongolsk opprinnelse, men antallet av dem alene ville ikke ha sikret deres suksess. De behøvde også våpen. Under krigen hadde general Wavell informert Churchill om at jødene, hvis de fikk lov, kunne «banke araberne», og han baserte naturligvis sin bedømmelse på de våpen som han visste at sionistene hadde samlet inntil da. På det tidspunkt kunne det bare ha vært tale om britiske og amerikanske våpen, som i hemmelighet var anskaffet fra depotene hos de allierte tropper som opererte i Nord-Afrika og Midtøsten (en tilstand som ble ignorert, om den ikke rett fram ble offisielt godkjent, av de politiske ledere i London og Washington, som det har blitt påvist). General Wavell kan, selv om hans bedømming viste seg å være korrekt, ha overvurdert den sionistiske styrke eller ha undervurdert arabisk motstand, for sionistene tilskrev deretter ikke de allierte våpen, som de hadde skaffet, æren for seieren. Tvert imot mente de at de kunne takke de våpen de hadde mottatt fra revolusjonen for deres seier i den seks måneder lange kampen (mellom avstemningen om «deling» og Deir Yassin). Jernteppet som hadde åpnet seg, så Palestinas invasjonstropper kunne passere ut, åpnet seg igjen for å tillate våpen i avgjørende mengder å slippe ut.

Dette var den første større konsekvens av general Eisenhowers ordre, utstedt under president Roosevelts styre, om å stanse de allierte hærer ved Berlin-Wien-linjen og tillate at Tsjekkoslovakia falt i hendene på Sovjetunionen. Våpnene kom fra dette fangetatte landet, der det kjempemessige Skoda-arsenalet kun var gått fra nazistenes hender til kommunistenes, som følge av hans ordre. Noen få uker etter president Trumans anerkjennelse av sioniststaten, trykte *New York Herald-Tribune* denne reportasjen fra Israel:

«Russisk prestisje har vokst enormt blant alle grupper ... Gjennom den vedholdende støtte til Israels sak i De Forente Nasjoner har Sovjetunionen skapt seg et lager av velvilje hos både venstreorienterte, moderate og høyreorienterte elementer. Men kanskje har en kjens-gjerning, som er mindre kjent, vært av større viktighet for en ny nasjons kamp for sin eksistens: at Russland ytet praktisk hjelp da praktisk hjelp behøvdes ... Russland åpnet dets militære lagre for Israel. Fra den sovjetiske satellitt-nasjon Tsjekkoslovakia gjorde jødene noen av deres viktigste og muligens mest omfangsrike storinnkjøp. Visse tsjekkiske skipsladninger av våpen som nådde Israel på kritiske tidspunkter under krigen, spilte en avgjørende rolle ... Da jødiske tropper marsjerte til parade nedover Tel Avis Allenby Street i siste uke, sås det nye, tsjekkoslovakiske rifler på infanteri-soldatenes skuldre» (5. august 1948).

På den tiden begynte den sionistiske og den sionist-kontrollerte pressen i Vesten uttrykkelig å identifisere «antisemittisme» med «antikommunisme» (det at noen antydet jødisk opprinnelse og jødisk lederskap til kommunismen hadde i lang tid vært fordømt som «antisemittens» kjennetegn. Den jødiske *Sentinel* i Chicago hadde for eksempel allerede i juni 1946 erklært: «Vi gjenkjenner anti-sovjetisme for hva det virkelig er ... Har du noensinne hørt om antisemitter noe sted i verden, som ikke også var anti-Sovjet? Vi gjenkjenner våre fiender. La oss også gjenkjenne våre venner, det sovjetiske folk.» I selve den nye stats skoler ble revolusjonens flagg vist fram og dens hymne sunget den 1. mai, en demonstrativ anerkjennelse av hengivenhet om ikke likefram farskap. I januar 1950 rapporterte Tel Aviv-korrespondenten for Londons *Times* at Tsjekkoslovakia stadig var sioniststatens kilde til våpenleveranser.

Så mye for fødselen av «Israel» og de lidelser den påførte andre. Ikke noe barn av politisk hor er noensinne blitt brakt til verden med så mange donorer. «Anerkjennelsene» strømmet inn, og fredsskaperne ble overalt forhindret. Bevin fortsatte i regjering i noen få år, hvoretter han trakk seg tilbake, for snart etter å dø. General Marshall og Forrestal ble droppet ved første anledning, tydeligvis for å ta motet fra andre som kunne finne på å ta deres ansvar på alvor.

Innen det var gått mer enn et par uker, tok den nye stat enda et skritt hen imot «avgrunnen» av «den gamle ondskap». «De Forente Nasjoner», som hadde akseptert den gjennomførte delingen av Europa og anbefalt delingen av Palestina, viste nå en noe forsinket bekymring med hensyn til «fred», og appellerte til Grev Folke Bernadotte fra Sverige om å reise til Palestina for å megle mellom partene. Bernadotte hadde alltid gitt sitt liv til lettelse av menneskenes lidelser, spesielt til hjelp og redning av jødiske ofre under Andre Verdenskrig. Han arbeidet i korsets tegn (det røde), og ble drept i selve det område der korset først ble et symbol på tro og håp. Ingen handling kan være mer horribel enn den ene av de krigførende parters mord på en anerkjent fredsskaper og mekler, og innen det var gått fire måneder side sioniststatens skapelse, hadde den føyd denne symbolmettede handling til sine meritter.

Grev Bernadotte førte (liksom Forrestal) en dagbok som ble utgitt etter hans død. I denne skriver han at han etter å ha akseptert oppgaven kom forbi London, der han mottok besøk av dr. Nahum Goldmann, den daværende visepresident for Jewish Agency og sioniststatens representant. Denne fortalte ham at: «Staten Israel *var nå i en posisjon hvor den kunne ta fullt og helt ansvar for de handlinger som ble utført av Stern-gruppen og medlemmene av Irgun*.»

Dette var morder-gruppene, og deres handlinger i Deir Yassin hadde renset landområdet på vegne av sionistene, og underforstått var «anerkjent» av Vesten. De var «aktivistene», som Weizmann hadde rettet sine advarsler mot under sionistkongressen i 1946. Deir Yassin hadde vist at de hadde makt til gjennom målrettet terror å endre hele verdens gang, uansett hva det ble sagt av sionistlederne, Vestens politikere, eller «De Forente Nasjoner».

De har denne makt i 1956, og de vil fortsette med å ha den. De kan når som helst styrte verden ut i en tredje verdenskrig, for de har blitt anbrakt på det mest brennbare punkt i verden, som med rette har blitt betegnet som «kruttønnen» av en amerikansk og en britisk utenriksminister og av den sionistiske statsministeren selv. Fram til den dag da Nahum Goldmann framsatte den ovenfor omtalte erklæring til grev Bernadotte, hadde man hele tiden gitt inntrykk av at terroristene befant seg utenfor de «ansvarlige» sionistiske lederes kontroll, og at disse beklaget deres handlinger. Dr. Nahum Goldmanns forsikringer var sannsynligvis beregnet på å skulle overbevise Bernadotte om at hans meklingsarbeid ikke ville bli hensynsløst ødelagt av noen handling som den i Deir Yassin. Terroristene myrdet deretter Grev

Bernadotte, og senere tok den israelske regjering (som det vil bli vist) ansvaret for dem og deres gjerninger.

Grev Bernadotte dro, etter å ha lyttet til disse beroligende ord, av sted for å stifte fred. I Egypt møtte han statsminister Nokrashi Pasha, som sa at han «var klar over omfanget av jødisk økonomisk makt, *ettersom den kontrollerte det økonomiske system i mange land, herunder De Forente Stater, England, Frankrike, Egypt selv og kanskje til og med Sverige*» (Grev Bernadotte hadde ingen innsigelser til denne siste uttalelsen). Nokrashi Pasha sa at araberne *ikke regnet med å unnslippe denne dominans*. Det var imidlertid én ting, det at jødene oppnådde *økonomisk* dominans i hele Palestina; det araberne ikke ville akseptere og ville motsette seg, var forsøket på *med makt og terror* og med støtte fra internasjonal sionisme å reise en sionistisk stat basert på tvang. Etter dette gjorde Kong Farouk gjeldende overfor Bernadotte at hvis krigen fortsatte (den har ikke endt enda), ville den utvikle seg til en tredje verdenskrig. Grev Bernadotte var enig og sa at det var grunnen til at han hadde akseptert rollen som mekler.

Han uttalte også at han under krigen hadde hatt «det privilegium å redde omkring 20.000 mennesker, hvorav mange var jøder. Jeg sto selv i en periode i spissen for dette arbeidet». Han tenkte tydeligvis at dette skulle berettige ham til sionistisk respekt, og tok feil. Innen det var gått et par dager hadde han (den 9. juni 1948) overtalt araberne til å gå inn på en betingelsesløs våpenstillstand, men så leste han et fanatisk sionistisk angrep på seg selv for å ha «påtvunget jødene våpenstillstanden». «Jeg begynte å bli klar over hvilken utsatt posisjon jeg befant meg i ... vennligheten mot meg ville uten tvil vendes til mistenksomhet og uvilje hvis jeg i mitt videre arbeid som mekler *ikke primært studerte den jødiske parts interesser,* men søkte å finne *en upartisk og rettferdig løsning* på problemet.»

Irgun (som den sionistiske regjering hadde hevdet å ta «fullt og helt ansvar» for gjennom Goldmann i London), brøt heretter våpenstillstanden (18.-30. juni 1948) ved å landsette menn og våpen. Grev Bernadotte og hans observatør «var ute av stand til å bedømme antallet av Irgun-folk som ble landsatt, og mengden av krigsmateriell som hadde blitt losset», fordi den sionistiske regjering nektet å la dem komme nær stedet. I den første uke av juli «kom den jødiske presse med svært voldsomme angrep på meg». Baktalelsesmetoden (som ble anvendt mot Forrestal) ble nå brukt. Grev Bernadottes anstrengelser for å redde jødiske ofre under krigen ble brukt imot ham. Det ble insinuert at hans forhandlinger med den nazistiske sjef for Gestapo, Heinrich Himmler, mot krigens slutt angående løslatelsen av jøder, hadde vært av tvilsom karakter. «Det var urettferdig å baktale meg» (insinuasjonen gikk på at Grev Bernadotte var «en nazist») «da mitt arbeid hadde betydd redning av omkring 10.000 jøders liv.»

Det betydde like lite for sionistene som Alexander II's og Grev Stolypins anstrengelser for å «forbedre jødenes lodd» førti år tidligere. Grev Bernadottes dødssynd var upartiskhet. Imellom den 19. juli og den 12. august ble han nødt til å fortelle dr. Joseph, den sionistiske guvernøren i Jerusalem, at «jødene var den mest aggressive part i Jerusalem», ifølge hans observatørers rapporter. Den 16. september, på den historiske fredsmekler vei «til Jerusalem» (tittelen på hans bok), underskrev Grev Bernadotte i realiteten sin egen dødsdom. For på den datoen sendte han fra Rhodos i egenskap av mekler sin «Fremskrittsrapport» til FN, og innen det var gått 24 timer var han myrdet.

Årsaken lå i hans anbefalinger. Han aksepterte de facto etableringen av den sionistiske stat, men søkte på denne basis å forsone og stifte fred gjennom upartiske forslag som var så rettferdige overfor hver part som de eksisterende kjensgjerninger tillot. Hans største bekymring angikk den sivile arabiske befolkning, som ved Deir Yassin-pogromen ble drevet ut av landsbyene hvor de var født, og nå levde usselt på den andre siden av grensen. Noe liknende hadde aldri skjedd under Vestens vinger, og grev Bernadotte kom med friske inntrykk fra unnsetningen av jøder etter Hitler. Derfor forslo han: 1. at grensene for sioniststaten skulle slik de var fastsatt i «anbefalingen» fra De Forente Nasjoner den 29. november 1947, at Negev skulle forbli arabisk territorium, og at De Forente Nasjoner skulle sikre at disse grenser ble «respektert og opprettholdt»; 2. at (som det også var «anbefalt») Jerusalem skulle internasjonaliseres under De Forente Nasjoners kontroll; 3. at De Forente Nasjoner skulle *«bekrefte og sikre»* de arabiske flyktningers rett til å vende tilbake til deres hjem.

Etter å ha sendt disse anbefalingene den 16. september 1948, og innen disse kunne nå fram til New York, fløy grev Bernadotte til Jerusalem (17. september). Han og hans følge kjørte ubevæpnet og forsvarsløse mot regjeringsbygningen, da deres bil ble stanset av en sionistisk jeep som var stilt på tvers av veien. Deres rute var tydeligvis likeså godt kjent som innholdet av grev Bernadottes rapport. Tre menn sprang ut av jeepen, løp bort til Bernadottes bil og med stenguns drepte de ham selv og hans sjefsobservatør i Jerusalem, den franske oberst Serot.

Tre overlevende beskriver i et appendiks til hans dagbok mordet i detaljer. Deres beretning viser den effektive forberedelsen til og utførelsen av mordhandlingen og peker klart på identiteten til hovedbakmannen. De faktiske mordere unnslapp uten forhindringer, to i jeepen og én løp gjennom landskapet. Ingen ble arrestert eller anklaget (en rapport som sannsynligvis er troverdig, sier at et ventende fly førte morderne til det kommunistbesatte Tsjekkoslovakia). Den etterfølgende israelske undersøkelse slo fast at:

«Mordet er, slik det ble gjennomført med alle de forberedelser som gikk forut for det, karakterisert ved følgende punkter: (a) en klar beslutning om å snikmyrde grev Bernadotte og utarbeidelsen av en detaljert plan for mordets gjennomføring; (b) et komplisert spionnettverk som var i stand til å følge med i alle grevens bevegelser under hans reise til Jerusalem, så nøyaktig tid og sted for mordet kunne fastsettes av de ansvarlige for operasjonen; (c) mannskap som hadde erfaring med denne type aktiviteter, eller som i god tid hadde blitt trent til det; (d) passende våpen og metoder til kommunikasjon, så vel som en sikret flukt etter mordet; (e) en øverstbefalende med stor erfaring, og som hadde ansvaret for selve utførelsen.»

Det var for slike menn den nye stats talsmenn hadde erklært å være «fullt ansvarlige». Tre dager senere mottok en fransk nyhetstjeneste et brev som uttrykte beklagelse over at oberst Serot hadde blitt drept ved en feiltakelse i stedet for fredsmeklerens stabssjef, den svenske general Lundström, som var «en antisemitt». (General Lundström satt på et annet sete i bilen). Dette brev var underskrevet «Hazit Moledeth». Det israelske politi fastslo at dette var navnet på den hemmelige terror-gruppen innenfor Stern-banden.

General Lundström uttalte (18. september) at «disse overlagte mord på to høyt plasserte internasjonale embetsmenn utgjør et brudd på våpenstillstanden av den alvorligste art, og et svart blad i Palestinas historie, *som De Forente Nasjoner vil kreve en fullstendig redegjørelse for*». Ikke noe slikt krav kunne forventes fra De Forente Nasjoner, som (som denne beretning

har vist) er en organisasjon som utelukkende reagerer på det aller sterkeste press som utøves bak kulissene. Den har (eller hadde da, for ingen kan vite hvilken vidunderlig transformasjon framtida måtte bringe) ingen egen moral. Den var et orakel, som ble manipulert av en skjult mekanisme, og den bekymret seg ikke mer om mordet på sin fredsmekler enn regjeringene i Washington og London hadde bekymret seg om forfølgelsen av Forrestal og mordet på lord Moyne. Den ignorerte meklerens anbefalinger. Sionistene tok og beholdt hva de da ønsket av territorium (*også* Negev), nektet å la araberne vende tilbake og erklærte at de ikke ville tillate at Jerusalem ble internasjonalisert (de er ubøyelige på disse punkter fram til i dag, åtte år senere). De internasjonale aviser trakk fram fra skapet en leder som de syntes å oppbevare klar til trykk ved slike anledninger: «Det er skjedd uvurderlig skade for den sionistiske sak ...» og gjenopptok så straks deres daglige fordømmelser av enhver som talte arabernes sak som «antisemitter». *Times* i London anklaget til og med grev Bernadotte for mordet på ham selv: Den sa at forslaget om å internasjonalisere Jerusalem «utvilsomt» *ansporte* visse jøder til å drepe grev Bernadotte», og i den alminnelige forståelse av ordet «anspore» antydes en skyld.

I Israel ble to medlemmer av Stern-gruppa fire måneder seinere idømt åtte og fire måneders fengsel i denne forbindelse av en særdomstol, hvor presidenten, idet han leste opp dommene, sa at det var «intet bevis for at ordren til å drepe grev Bernadotte hadde blitt gitt av ledelsen». De to mennene «bekymret seg knapt nok om rettshandlingen» (ifølge *Jewish Telegraph Agency*) «ettersom Statsrådet var forventet å godkjenne et generelt amnesti», og et par timer etter dommen ble de løslatt, hvoretter de ble eskortert i triumftog til en offentlig mottakelse. Den «øverstbefalende» for Irgun, en viss Menachem Begin, foretok noen år seinere en triumferende rundreise til vestlige byer, hvor han for eksempel i Montreal ble mottatt av «en æresvakt fra Montreals politi, anført av rabbinere som bar på lovens ruller» (den sørafrikanske *Jewish* Herald). Under en tale i Tel Aviv under en valgkampanje i 1950 tok Begin æren for grunnleggelsen av den sionistiske stat gjennom massakren i Deir Yassin. Han sa at Irgun hadde «besatt Jaffa», som regjeringspartiet «hadde vært parat til å overgi til araberne», og tilføyde så:

«Den andre del av Irguns bidrag var Deir Yassin, som har fått arabere til å forlate landet og skaffet plass til de nyankomne. Uten Deir Yassin og den etterfølgende arabiske masseflukt, kunne den nåværende regjeringen ikke ha tatt imot en tiendedel av immigrantene.»

I de følgende år og fram til i dag fortsatte Begin med å rette blodige trusler imot de arabiske nabostater[35], for hvem tilstedeværelsen av de palestinske arabere innenfor deres grenser var en konstant påminnelse om Deir Yassin og om den dystre betydning av hans trusler. Gjennom fem år lot Israel offentlig som om «terroristene» hadde handlet uten autorisasjon i Deir Yassin, men så krevde fem menn som hadde blitt såret ved Deir Yassin i april 1943 erstatning. Den israelske regjering avviste gjennom sitt Sikkerhetsdepartement kravene med den begrunnelse at angrepet hadde vært «uautorisert», hvoretter Irgun-

[35] Sitat fra *Zionist Record*, Johannesburg, 20. august 1954: «Begin krever krig: Jerusalem. Angrip araberne. Utslett det ene svake sted etter det andre, knus den ene front etter den andre, inntil seieren er sikret ... Dette var essensen i den talen som Menachem Begin, lederen av Herut-partiet, holdt i siste uke i Jerusalem. Han talte fra en balkong på et hotell som lå ut til Zion Square, som var fylt med noen få tusen mennesker. 'Våre tap i en slik aksjon vil ikke være ubetydelige, men de vil i alle fall være langt mindre enn hvis vi møter de forente arabiske hærer på slagmarken,' sa han '... i dag er forsvarsstyrken sterkere enn alle de arabiske hærer til sammen ... Moses behøvde ti slag for å føre israelittene ut av Egypt. Med et enkelt slag kan vi kaste egypterne ut av Israel,' sa han, idet han refererte til Gaza-stripen.»

kommandanten framviste et brev fra det offisielle sionistiske militær-hovedkvarteret som autoriserte handlingen. På dette tidspunkt var underskriveren Israels ambassadør i Brasil.

I den byen hvor «De Forente Nasjoner» hadde deres hovedkvarter, viste det seg en sterk grunn til ikke å kreve noen «redegjørelse» for mordet på grev Bernadotte. Da det fant sted, var det amerikanske presidentvalg nært forestående. Valgkampanjen var i høyeste gir, og *begge* kandidater (Truman og Thomas Dewey) anså de sionistiske stemmer for å være avgjørende for suksess. De konkurrerte om dem og Palestina lå langt fra New York. Truman var den best kvalifiserte konkurrent, for han hadde anerkjent den nye stat og erklært at handlingen var «den stolteste» i hans liv. Ved en annen anledning sa han at den var inspirert av «det høyeste *humanitære* mål». Få uker etter mordet (på Bernadotte) på veien til Jerusalem ble han valgt til president. Ved årets slutt forærte han ansatte i Det Hvite Hus et bokmerke med påskriften: «Jeg vil heller ha fred enn være president.»

I 1948 var oberst Houses valgstrategi fra 1910 blitt utviklet til et presisjonsverktøy som ble kontrollert av den sionistiske Internasjonale. Hovedkontakten satt i staten New York. Maskin- og selskapsæraen føyde et nytt uttrykk til det engelske språk: «to rig», med betydningen: å skape svindel med eller manipulere. Eksperter er i stand til å «rigge» maskiner. Et eksempel er spillemaskiner i Amerika. Mr. Jones propper sin mynt i maskinen i den uklare formening at maskinen er underlagt en tilfeldighetenes lov, og at han, hvis han har hellet med seg, vil få hele maskinens beholdning utbetalt. I virkeligheten er spillemaskinen spesialinnstilt til å tilbakeholde en nøye kalkulert betydelig andel av innsatsene (sannsynligvis mellom åtti og nitti prosent), som går til spille-mafiaen, og resten i småporsjoner til Mr. Jones.

En tilsvarende manipulering («rigging») av det amerikanske valgsystem er den avgjørende faktor i det 20. århundres begivenheter. En mekanisme som opprinnelig ble skapt til å sette Mr. Jones i stand til å velge politikk og partier, er blitt så nøyaktig finjustert, nesten så den er risikofri, at han står uten stemmemulighet i sine nasjonale spørsmål. Uansett hvilken mynt han putter i hvilket hull, vinner den regjerende mafia.

Selve valgsystemet er muligens helt fra starten av utformet til å bære «en fremmed gruppe», som har hang til å ville diktere amerikansk utenrikspolitikk. Det er *alltid* et nært forestående valg, enten et valg i Kongressen hvert annet år, eller et presidentvalg hvert fjerde. Ikke før er en kongress eller en president valgt, så setter «pressgruppene» i gang å bearbeide kandidatene til det neste valg. Partilederne begynner å bekymre seg for neste valgkamp; og de som håper å bli senatorer, kongressmedlemmer og presidenter, begynner å merke – og reagere på – «presset». Det er ikke noe pusterom innimellom, der det kunne bli plass til omtanke, for da kunne kvelergrepet løsnes. (I 1953 skapte, som det vil bli vist, selv kampen om borgermesterposten i New York en plutselig og større endring i amerikansk utenriks-politikk, og det avgjørende emnet var «støtte til Israel». Ved intensiveringen av «presset» på disse tilbakevendende tidspunkt, og partiledernes advarsler til Kongressens kandidater eller Det Hvite Hus, skaper de baklengs salto som forstyrrer hele den møysommelig oppbygde mekanismen for den nasjonale politikk, skapt av ansvarlige ministre og kompetente og permanente embetsmenn.)

Under disse omstendigheter ble den nye «stat», som ble opprettet i Palestina i 1948, aldri en «stat» – og vil aldri kunne bli en «stat» i noen av de betydninger dette ord tidligere har hatt i kjent historisk tid. Det ble en forpost for en verdensorganisasjon med særlig adgang til hver eneste regjering, hvert eneste parlament og utenriksdepartement i De Forente Stater, som i

1950-årene var det sterkeste land i verden), og dens viktigste funksjon var å utøve kontroll med den amerikanske republikk, ikke å skaffe «et hjem» til verdens jøder. Det bilde som dannet seg gjennom denne tingenes tilstand, var av en stigende amerikansk involvering i en eksplosiv situasjon i Levanten, en kunstig skapt situasjon, og en situasjon som rommet faren for en verdenskrig.

Da året 1948 endte, trettien år etter den todelte sammensvergelsens triumf (Balfour-erklæringen og Bolsjevik-revolusjonen) var den sionistiske stat blitt opprettet. Truman, denne innpisker av «anerkjennelsen» hadde blitt advart av sine ansvarlige embetsmenn om at delingen, som med makt hadde blitt skapt ved hjelp av Deir Yassin, ville føre til en tredje verdenskrig. Alle ledende vestlige politikere hadde mottatt samme advarsel fra deres ansvarlige rådgivere. Ingen av de involverte «toppolitikere» kan ha hatt noen tvil om hvordan deres støtte til sionismen ville forme framtida, og deres offentlige ytringer om dette kan ikke ha dekket deres private viten eller tro. De amerikanske politikere fra 1940- og 1950-årene var tilsynelatende, liksom Leopold Amery og Winston Churchill i de tidligere årtier, fanget av den tro at av en eller annen årsak som aldri har blitt avslørt, kunne «politikken» angående denne ene sak aldri «endres».

Fangsten av regjeringene i London og Washington, og hvem som fanget dem, er selv i dag (1956) ikke erkjent av de amerikanske og britiske masser (selv om den nå tydelige fare for en ny krig som sprer seg fra Palestina, for første gang gjør dem urolige). I den øvrige verden har det lenge vært forstått. For så lenge siden som i 1920-årene for eksempel, stilte maharajaen av Kashmir et spørsmål til Sir Arthur Lothian (slik denne britiske diplomat forteller det) om «hvorfor den britiske regjering opprettet et «yehudi ka Raj' (jødisk herredømme) i India». Jeg nølte med å svare på påstanden, men han insisterte på at den var sann, og tilføyde at «visekongen, lord Reading, var jøde, utenriksministeren, M. Edwin Montague, var jøde, høykommissæren, Sir William Meyer, var jøde, så hvor mye mer bevis kunne jeg ønske?» Slik så en fjern indisk maharaja for tretti år siden tydelig hvordan fremtidige begivenheter i virkeligheten ville forme seg i den vestlige verden.

Jeg siterte tidligere den egyptiske statsministers bemerkning til grev Bernadotte om at «jødisk økonomisk makt kontrollerte de økonomiske systemer i ... De Forente Stater, England, Frankrike og Egypt selv ...» I de sju år som har gått har lederne av samtlige av de arabiske stater gjentatte ganger og helt åpent anklaget den amerikanske regjering for utelukkende å ha blitt et verktøy for sionistiske ambisjoner, og har pekt på deres egne erfaringer som bevis.

Langt borte på den andre siden av kloden kunne virkningen av den manipulerte valgmaskin føles i dens andre legemliggjørelse: understøttelse av revolusjonen. Chiang Kai-shek, den kinesiske leder, ble på grunn av lignende omskiftninger i amerikansk utenrikspolitikk drevet bort fra det kinesiske hovedland (hvor kommunismen hadde etablert seg med amerikansk hjelp) til øya Formosa, hvor han igjen, inntil videre, mottok en viss amerikansk støtte. En kjent amerikansk radiovert, Tex McCrary, besøkte ham der og rapporterte tilbake til de lyttende millioner i staten New York: «Jeg krympet meg av flauhet da jeg måtte høre at 'Vi har lært aldri å stole på Amerika i mer enn atten måneder av gangen, *mellom valgene*'.»

Denne kontroll over amerikansk utenrikspolitikk gjennom kontroll med valgmaskineriet førte i 1952 til et høydepunkt i den talmudiske hevn, denne gang rettet imot den halvdelen av Tyskland som hadde blitt etterlatt «fri» etter delingen. Denne halvparten av Tyskland ble

tvunget til å betale skatt til den sionistiske stat, som var opprettet tre år etter Tysklands nederlag i Andre Verdenskrig!

Etter Første Verdenskrig hadde de vestlige seierherrer prøvd å drive ut skatt («erstatninger»), men lyktes ikke helt i det. Hva de mottok, ble kun et bokført beløp, for det gikk ut imot amerikanske og britiske lån. Etter Andre Verdenskrig tok revolusjonen skatt fra det fangetatte Øst-Tyskland ved simpelthen å ta for seg av rettene. De vestlige seierherrer krevde ikke noen «erstatninger» til seg selv, men krevde den til nytte for Sion.

Som årene gikk ble advarslene fra ansvarlige menn i Midtøsten igjen følt i utenriksdepartementet. Dets rådgivere i området ble konstant minnet om at de sju arabiske stater aldri hadde akseptert gjerningen i 1948, at de betraktet seg som å være i krig med den inntrengende stat, og anklagde De Forente Stater for å betale for de våpen som skulle brukes mot dem selv.

Atskillige år etter krigen ble en idé født om å la den «frie» halvdel av Tyskland betale «erstatninger» til en stat som ikke hadde eksistert under Andre Verdenskrig. Den vedvarende støtten av den nye stat skulle sikres, og kilden til dens støtte skulle tåkelegges. Det hadde lenge gått rykter bak kulissene om denne ideen, og (i likhet med Nürnberg-dommen) ble den plutselig gitt symbolsk virkning opp mot en av de største jødiske helligdager i 1952 (eller som *Time* magasinet i New York uttrykte det: «I den siste uke av det jødiske år 5711»). Den utgjorde det viktigste tema i de etterfølgende jødiske festligheter, og en jødisk avis bemerket at det var «den fineste nyttårsgaven til det jødiske samfunn vi kunne drømme om».

Kansleren for det besatte Vest-Tyskland, Dr. Adenauer, informerte («voksblek») Bundestag i Bonn om «forpliktelsen til å gjøre moralsk og materiell bot». Hans justisminister, dr. Dehler, uttalte seg annerledes i en tale til en forsamling i Coburg: «Avtalen med Israel ble gjennomført *etter ønske fra amerikanerne, fordi De Amerikanske Stater som følge av følelsene i de arabiske land, ikke kan fortsette med å støtte staten Israel på samme måte som hittil*.»

Det amerikanske presidentvalg i 1952 var da nettopp over. Den vesttyske regjering ble tvunget til å betale 822 millioner dollar til Israel, hovedsakelig i varer, over en periode på tolv til fjorten år. Det bildet vi får, som resultat av en slik transaksjon, har en temmelig slående likhet med Stehelins gjengivelse av tekster fra Kabbalaen som beskriver den messianske fullbyrdelse: «Men la oss se litt på hvordan jødene vil komme til å leve i deres gamle land under Messias' styre. For det første skal de merkelige nasjoner, som de må finne seg i at eksisterer, bygge hus og byer for dem, pløye deres marker, plante vingårder for dem. Og alt dette, uten så mye som å titte etter en belønning for deres slit.» Dette bildet ligger ikke langt fra det som representeres av de britiske, amerikanske og tyske skatteborgere, underlagt forskjellige former for tvang (skjult i de to første tilfeller, åpent i det tredje), hvor de har blitt utsatt for å skulle betale skatt til sionismen.

De vestlige masser ble ikke informert om måten å presse fram denne skattebetaling. Den ble presentert for dem som en uavhengig handling fra den vesttyske regjerings side på bakgrunn av høye moralske følelser. Jødiske lesere, derimot, ble alle informert på samme måte som dr. Dehlers forsamling i Coburg. For kun å sitere to tilfeller: *Jewish Telegraph Agency* «avslørte at De Forente Staters regjering hadde spilt en svært viktig rolle i å presse Tyskland til å gi jødene et hederlig erstatningstilbud. Den britiske regjering har også gjort sin del, dog i mindre omfang». Og *Zionist Herald* i Johannesburg: «Avtalen med Tyskland var ikke mulig uten aktiv og svært effektiv støtte fra De Forente Staters regjering i Washington og fra De Forente

Staters Høykommissærs kontor i Tyskland.» Den samlede arabiske presse rapporterte tilsvarende, og en amerikansk pressemann, som forsøkte å komme inn i en av de arabiske flyktningeleirene, ble avvist med ordene: «Hvilken idé skulle det være å snakke med deg? Vi arabere vet svært godt at i Amerika tør ingen avis skrive sannheten om det palestinske spørsmål.»

I England ble den offisielle versjonen avlevert til parlamentet av lord Reading, viseutenriksminister og sønn av visekongen som opptrådte i spørsmålet fra Maharajaen av Kashmir til Sir Arthur Lothian tretti år tidligere. Lord Readings forklaring ble utløst ved hjelp av den sedvanlige bruk av et «spørsmål», i dette tilfellet fra en sosialistisk adelsperson, lord Henderson, som la i gang med å si at «over seks millioner jøder hadde blitt myrdet». Lord Readings svar er av varig interesse. Han sa at de vesttyske betalinger til den nye stat av natur ville være: «*En viss moralsk erstatning*, enda mer enn den ville være av materiell verdi», og at de ville bli «basert på de beregnede omkostninger ved å omplassere *jøder som var drevet ut av Europa av nazistene*».

Denne erklæring slår igjen fast det underforståtte prinsipp at de *eneste* naziforbrytelser som kunne få moralsk erstatning var behandlingen av jødene. Ingen foreslo noen gang at Vest-Tyskland skulle betale omkostningene ved å omplassere polakker, tsjekkere og alle andre ofre. Erklæringens helt spesielle betydning ligger i hentydningen til «erstatning av *moralsk* verdi». Da den ble framsatt, var nesten en million arabere blitt «drevet ut» av Palestina av sionistene, og deres krav på å kunne vende tilbake til deres hjem var gjentatte ganger blitt avvist, sågar med forakt.

Den mest karakteristiske del av denne typiske uttalelse er nok den som henviser til «å omplassere jøder, som var drevet ut av Europa av nazistene». Israel er det absolutt eneste sted i verden hvor størrelsen av den jødiske befolkning kan finnes med nøyaktighet. Ifølge den israelske regjerings statistikker var den i 1953 på omkring 1.400.000, og blant disse var kun 63.000 jøder (mindre enn *fem prosent*) *fra Tyskland eller Østerrike*. Disse 63.000 var de eneste innbyggere i Israel, som med en nokså god strekking av fantasien kunne sies å være drevet ut av Tyskland for å skulle bosettes i Israel. Den store massen kom fra Polen, Romania, Ungarn og Bulgaria litt etter krigens slutt (og var ganske avgjort ikke «drevet ut», ettersom de var beskyttet i disse landene gjennom spesielle lover og forrang i statlig ansettelse) eller fra Nord-Afrika.

Det var ikke noe grunnlag for å presse skatt av vesttyskerne til den sionistiske stat, og hvis det noensinne hadde vært et med henvisning til de 63.000, var det for lengst utvisket gjennom sionistenes «utdriving» av opp mot en million arabere. Affæren er helt enestående i Vestens historie og beviser kun hvor fullstendig de amerikanske og britiske regjeringers underkastelse under sionismen hadde blitt.

Vest-Tyskland ble tvunget til å betale en stor del av utgiftene til den nye stats bevæpning og utvikling. Dermed kom sannsynligheten for enda en storkrig nærmere, og utsiktene for araberne ble mye mørkere. Den sionistiske stat ble gjennom årene holdt oppe, og konsekvensene begynte å vise seg. Etableringen av «press» på den vesttyske regjering i denne saken, var stort sett den siste større utenrikspolitiske handling under president Truman, hvis presidentperiode var i ferd med å utløpe.

Kapittel 44 – Verdensinstrumentet

Andre Verdenskrig frambrakte et tredje resultat i tillegg til dens fremme av revolusjonen i Europa og til etableringen av den sionistiske stat med makt, nemlig det andre forsøket på å bygge strukturen til en «verdensregjering», på hvilket alter *Vestens* nasjoner skulle ofres. Dette er det endelige sluttprodukt som kommunismens og sionismens parallelle prosesser tydeligvis sikter mot å nå. Ideen dukket opp for første gang i Weishaupts papirer, tok livskraftig form i løpet av det 19. århundre og ble framlagt i alle detaljer i Protokollene fra 1905. Under Første Verdenskrig var dette den sentrale idé bak alle de andre ideer som House og dennes medsammensvorne «lot sive inn i sinnet» på president Wilson, og som de forsøkte å få ham til å føle at var «hans egne». Den tok deretter form, først som «Ligaen til å framtvinge fred» og ved krigens slutt som «Folkeforbundet».

Den opplevde således sin første og delvise gjennomføring, slik det var tilfelle med alle dens støtte-ideer, under en stor krigs forvirrings-fase, og det vil si den siste del av kampfasen og den tidligste del av etterkrigsfasen. Den var aldri før krigen blitt framlagt for de folkeslag som ble innviklet i krigen, og disse folkeslag fikk heller aldri forelagt noen velbegrunnet forklaring på ideens natur og formål. Under krigens «nødrett» tok «første-diktatorene» folkenes tilslutning for gitt. Det eneste uttrykk for en offentlig mening som noen sinne framkom, var De Forente Staters Kongress' øyeblikkelige avvisning av å ha noe som helst å gjøre med den, etter at tåka fra Første Verdenskrig hadde lettet.

De tjue årene som hadde gått mellom de to krigene, viste at «Folkeforbundet» verken kunne gjennomtvinge eller opprettholde freden, og at nasjonene ikke av egen fri vilje ville oppgi deres suverenitet til forbundet. Da Andre Verdenskrig nærmet seg, var de menn som skulle komme til å lede den, ikke desto mindre på nytt travelt opptatt av denne ideen om å etablere hva de kalte en «verdensautoritet» av et eller annet slag, og det ene emne som gikk igjen i alle deres tanker, var at «Nasjoner» skulle oppgi «suverenitet». Roosevelt hadde så langt tilbake som i 1923 (ifølge Baruchs biograf, Morris V. Rosenbloom) etter sin lammelse, brukt tiden i sykesengen til å skissere «en plan til bevarelse av fred», en plan han senere som president reviderte og ga navnet «De Forente Nasjoner».

I England ble forkjemperen for britisk nasjonalitet, Winston Churchill, i 1936 president for den britiske avdeling av en internasjonal organisasjon ved navn «The New Commonwealth Society», som var forløper for en «verdenspolitistyrke for å opprettholde fred» (sammenstillingen av ordene «makt» og «fred» dukker alltid opp i disse programmer og erklæringer) – og han erklærte (den 26. november 1936) at den avvek fra «andre fredsselskaper» i og med at den «talte for anvendelse av *makt* mot en fredsbryter på et *lovgrunnlag*». Churchill sa ikke hvilken lov eller hvem sin lov, men han *framførte* «makt» som veien til «fred».

Det er derfor logisk at Churchill under møtet med president Roosevelt i august 1941, da den ufruktbare «Atlanterhavserklæringen» ble skapt, skulle fortelle presidenten (som han skriver) at «den offentlige mening i England ville bli skuffet hvis det ikke fantes vilje til å skape en internasjonal organisasjon til å bevare freden etter krigen». Jeg var i England på dette tidspunktet, og var i hvert én som var skuffet over den tilføyelsen som Churchill ønsket. Og hva «offentlig mening i England» angikk, så var det ikke noen, for befolkningen hadde ikke

blitt tilbudt en grunnleggende informasjon som det kunne dannes en mening ut fra. Churchill forfulgte ideen som selvstendig autoritet i likhet med Roosevelt: «Roosevelt snakket og handlet i fullstendig frihet på alle områder ... Jeg representerte Storbritannia med nesten samme frihetsgrad. På den måten ble det oppnådd en svært høy grad av koordinasjon, og besparelsen i tid *og i antallet av mennesker som ble informert*, var begge uvurderlige.» Slik lyder Churchills beskrivelse av hvordan «de viktigste forretninger mellom våre to land nesten utelukkende ble gjennomført ved personlige utvekslinger» mellom ham selv og Roosevelt i «perfekt forståelse».

Følgelig dominerte «spørsmålene om en Verdensorganisasjon» (Churchill) i krigens avsluttende faser – og uten noen som helst referanse til de mange millioner kjempende – de private samtaler mellom disse to menn, samt general Smuts i Sør-Afrika og lederne av de andre britiske oversjøiske land. På det tidspunktet (1944) hadde Churchill nådd fram til å bruke uttrykket «verdensinstrument» (liksom det gjaldt hans tidligere hentydning til «lov»), meldte det innlysende spørsmålet seg: *hvem sitt* instrument? «Hindring av framtidige brudd på freden» var fast språk på lager i alle disse samtalene. Vanskeligheten med å avgjøre *hvem* som er fredsbryteren, viste seg i tilfellene Havanna havn i 1898 og Pearl Harbor i 1941, og for den saks skyld var medskyldig fredsbryter ved starten av Andre Verdenskrig, Sovjetstaten, den parten som ble mest overdådig belønnet ved krigens avslutning, så alt dette snakk om å «stanse fredsbrudd» kan ikke ha vært alvorlig ment. Tydelig nok var det meningen å opprette et «verdensinstrument» til bruk for den som fikk kontroll med det. Og *mot* hvem skulle det brukes? Svaret leveres av alle propagandaskaperne for denne ideen. Det ene som de *alle* angriper, er «nasjonalstaters suverenitet». Ergo ville det bli brukt til å utslette nasjonalitet (rent faktisk kun i Vesten). Av *hvem* ville det bli brukt? Resultatene etter de to store kriger i dette århundre leverer svaret på det spørsmålet.

Det var på denne bakgrunn at «De Forente Nasjoners Organisasjon» ble opprettet i 1945. Innen det hadde gått to år (det vil si mens forvirringsperioden etter Andre Verdenskrig fremdeles sto på), ble den sanne karakter av «verdensregjering» og «verdensinstrument» avslørt for en kort tid. For første gang ble det vist for folkeslagene hva som ventet dem dersom denne idé noensinne ble fullstendig realisert. De forsto ikke hva det var de fikk se den gangen, og glemte det straks igjen, men avsløringen er beskrevet og derfor av varig verdi for den studerende nå og likeså lenge denne idé om en overnasjonal «autoritet», så tydelig forutsagt i Protokollene av 1905, fortsatt blir framelsket av mektige menn bak kulissene for den internasjonale politikk. På dette punkt i fortellingen dukker personen Bernard Baruch for første gang fram fra rådgiver-skyggen til fullt dagslys, slik at rimelige resultatslutninger kan trekkes om hans langvarige andel i vårt århundres begivenheter.

Som det ble vist, grep han avgjørende inn til fordel for den sionistiske stat i 1947 ved å «forandre seg en god del» fra sin tidligere fiendtlighet overfor sionismen (Weizmann) og ved å formane en ansvarlig minister, James Forrestal, til å stoppe *sin* opposisjon. Dette er det første tilfellet hvor Baruchs innflytelse på statens politikk tydelig kan ses, og det er et betydningsfullt eksempel som må bringe pessimisme til dem som håper på jødisk «inntreden i menneskeheten», for fram til dette tidspunkt syntes han å være (og ønsket sannsynligvis å virke som) en fullt integrert amerikaner, et mønstereksempel på jødisk emansipasjon, høy, flott, ærverdig og overdådig vellykket i sine virksomheter.

Hvis Baruchs «forandring» var så plutselig, som angitt i Weizmanns beskrivelse, får en annen begivenhet fra denne perioden den til å virke svært radikal, ja likefram voldsom. En av de mest ekstreme sionistiske sjåvinister i Amerika på den tid var en Ben Hecht, som en gang ga ut følgende erklæring:

«En av de fineste handlinger som *pøbelen* noen gang utførte, var korsfestelsen av Kristus. Intellektuelt sett var det en strålende gestus. Men forvent at *pøbelen* kludrer det til. Hvis jeg hadde hatt som oppgave å korsfeste Kristus, ville jeg ha håndtert det annerledes. Forstå at jeg ville ha fått ham skipet til Roma og fôret til løvene. De hadde aldri kunne lage en frelser ut av hakkekjøtt.»

Under den voldelige perioden i Palestina, som kulminerte i pogromen på araberne i Deir Yassin, rykket denne Hecht inn en helsides annonse i mange av de ledende aviser over hele Amerika. Den var adressert «Til terroristene i Palestina» og inneholdt bl.a. denne beskjeden:

«Amerikas jøder er med dere. Dere er deres helter ... Hver gang dere sprenger et britisk depot eller sender et britisk tog til himmels eller plyndrer en britisk bank eller fyrer løs med deres geværer og bomber mot de britiske forræderne og inntrengerne i deres hjemland, feirer jødene i Amerika en liten høytidelighet i sine hjerter.»

Det var forfatteren av denne annonsen (ifølge hans selvbiografi) som Baruch valgte å besøke for å informere om sin sympati og støtte:

«En dag åpnet døren til mitt værelse seg, og en høy, hvithåret mann trådte inn. Det var Bernard Baruch, min første jødiske besøkende. Han satte seg ned, betraktet meg et øyeblikk og snakket. «Jeg er på Deres side,» sa Baruch, «den eneste måte jødene noensinne vil oppnå noe på, er ved å kjempe for det. Jeg ønsker at De skal tenke på meg som en av Deres jødiske krigere i det høye gress med et langtrekkende våpen. Jeg har alltid utført mitt beste arbeid på den måten, ute av syne.»

Denne avslørende uttalelsen (i tillegg til Baruchs intervensjon i Forrestal-affæren) gir den som studerer dette, en innsikt i Bernard Baruchs personlighet. Hvis *dette* var måten hvorpå han hadde gjort sitt beste arbeid («som en jødisk kriger i det høye gress, med et langtrekkende våpen ... ute av syne») i hans trettifem år med å «gi råd seks presidenter», så er utformingen av amerikansk politikk og av verdensbegivenhetene gjennom det tjuende århundre forklart. Leseren er i sin gode rett til å forstå ordene i deres fulle utstrekning og til å vurdere Baruchs innflytelse på amerikanske og verdensomspennende forhold i det lys de kaster. Ordene er likeså relevante for Baruchs *ene* store *offentlige* inngrep i verdens forhold som skjedde på noenlunde samme tid. Dette var «Baruch-planen» for en despotisk verdensautoritet bakket opp av utslettelses-kapasitet, og de ovenfor siterte ord rettferdiggjør den ytterste bekymring med hensyn til de formål som et slikt «verdensinstrument» ville bli anvendt på. «Baruch-planen» er av så stor betydning for denne fortellingen at en grundigere kikk på Baruchs fulle bakgrunn og liv er sin plass her.

Han ble vanligvis antatt for å være av den aristokratisk-jødiske typen, det vil si av sefardisk avstamning, altså som via opplevelsene i Spania og Portugal førte stamtreet tilbake til en forsvinnende liten mulighet for en palestinsk fortid. Faktisk var hans far, som han selv fortalte det (7. februar 1947) «en polsk jøde som kom til dette land for hundre år siden». Det plasserer Baruch mellom de slaviske ashkenazier, de ikke-semittiske «østjøder», som nå (av jødiske statistikere) sies å utgjøre nesten hele jødedommen.

Han ble født i 1870 i Camden i South Carolina. Hans familie *så ut til* å ha identifisert seg med det nye landet på godt og ondt, for hans far gjorde tjeneste som kirurg i sørstatshæren og Baruch selv ble født i de onde «gjenoppbygningens» år. Som barn opplevde han negre, som oppildnet av opportunistiske taler om frigjøring, voldelig dro gjennom de søvnige gater i hans plantasje-landsby, mens hans eldre brødre sto parate med geværer på førsteetasjens verandaer. Hans far bar Ku Klux Klanens hette og kappe.

Han så altså i sin barndom den destruktive revolusjon i arbeid (for den overtok skueplassen under de siste stadier og i etterveene av Borgerkrigen, og «gjenoppbyggingen» var til å gjenkjenne som dens verk), og senere så han de varige verdier i et fritt samfunn. Hans familie var imidlertid ikke reelt en del av Syden og snart skulle tiltrekningskraften fra New York føre den dit. Her var Bernard Baruch, innen han hadde nådd en alder av tretti år, blitt en rik mann videre på vei opp, og innen han var førti, var han allerede en mektig person, om enn usynlig, bak politikken. Han er sannsynligvis den virkelige modellen for topp-finansmannen «Thor» i Houses roman. Tross stor motstand fra andre, fikk House ham med i gruppen rundt Wilson.

Da var hans livshistorie allerede fylt med store finansielle kupp, skuflet inn på sammenbruddet, kursspekulasjon, konkursjakter, prisdumping, osv. Gull, gummi, kobber, svovel – alt ble til dollars med hans berøring. I 1917 informerte han Kongressens House Rules Committee under en etterforskning av bevegelsene i aksjemarkedet som var igangsatt ved utspredningen av «fredsrapporter» i 1916 om at han på en enkelt dag hadde «tjent en halv million dollar ved baisse-spekulasjon». Han fortalte at hans støtte til president Wilson (til hvis valgkampanje han ga overdådige bidrag) i begynnelsen skyldtes professor Wilsons angrep på eksklusive «brorskap» på Princeton-universitetet (som i 1956 utmerket seg ved å la Alger Hiss tale til en av dets studentklubber). Det man skulle forstå her, var at han var en av dem som avskydde all «diskriminering på grunn av rase, klasse eller tro». Men få menn kan ha lidd mindre under «diskriminering» enn Baruch.

Hans første opptreden på Wall Street møtte stor uvilje blant de mektige personer som var der, fordi han var «en gambler» (en anklage som øyensynlig først ble rettet mot ham av J. Pierpont Morgan). Han overlevde alle slike kritikker og beskrev seg selv som «en spekulant». Under Første Verdenskrig utnevnte president Wilson ham til formann for War Industries Board (som styrte krigsindustriene) – idet Baruch hadde fortsatt presset mot president Wilson til at ledelsen av dette diktatoriske vesen måtte være «enmanns»; og han beskrev senere seg selv i denne rollen som den som hadde vært verdens mektigste mann. Da president Wilson vendte tilbake fra Versailles-fredskonferansen fullstendig ute av stand til å arbeide «ble Baruch medlem av den gruppen som traff avgjørelser under presidentens sykdom ... kalt «Regjeringsrådet», og president Wilson reiste seg bare lenge nok fra sitt sykeleie til å kunne avskjedige sin utenriksminister, Robert Lansing, som hadde innkalt ministermøter i opposisjon til dette «Regjeringsråd».

Baruchs biograf erklærer at han fortsatte som «rådgiver» for de tre republikanske presidentene i 1920-årene, og Eleanor Roosevelt bevitner at han var president Roosevelts rådgiver både *før* og under det tolv år lange demokratiske regime som fulgte. I mars 1939 følte Winston Churchill seg parat til å opplyse Baruch om at «krigen kommer svært snart ... De vil kjøre showet over der».

På dette tidspunkt hadde Baruch «rådgitt» presidenter i nesten tretti år, og til tross for dette, kan den iherdige student ikke med sikkerhet oppdage eller uttale seg om hva Baruchs

motiver var, karakteren av de «råd» han ga, eller hvilken effekt hans rådgivning hadde på amerikansk politikk og verdensbegivenhetene. Dette er naturlig, for han hadde alltid arbeidet «i det lange gress ... ute av syne». Han hadde aldri vært en valgt eller en ansvarlig del av statsapparatet som sådant, uten at hans arbeid ble inspisert. Han var den første av «rådgiverne», den nye type hersker, som kun ble forutsagt ved århundrets begynnelse av de svært baktalte «Protokoller» fra 1905.

Bare utledninger og følgeslutninger var mulige i hans tilfelle. Biter herfra og derfra kunne settes sammen til å danne et bilde. For det første var hans offentlig registrerte anbefalinger alltid metoder til «kontroll». Både i Første og Andre Verdenskrig var dette hans vidundermiddel: «kontroll», «disiplin» og liknende. Det gikk alltid ut på et krav om makt over mennesker, og et krav om sentralisering av autoritet i en enkelt manns hender, og kravet ble reist igjen lenge etter Andre Verdenskrig, enda en gang med den forsikringen at det ville forhindre den tredje krig: «*Før kulene begynner å fly* ... må landet akseptere *disiplinering* slik som rasjonering og priskontroll» (28. mai 1952, sagt til en senatskomité).

Hver eneste gang denne anbefaling ble gitt, ble den presentert som et middel til å overvinne en diktator («der Kaiser», «Hitler», «Stalin»). Den kontrollerte og disiplinerte verden slik Baruch så den for seg, ble beskrevet av ham i vitneutsagn for en kongress-komité i 1935: «Hvis 1914-1918-krigen hadde fortsatt i enda et år, ville hele vår befolkning ha dukket opp i billige, men brukbare uniformer ... skotyper ville ha blitt redusert til kun to eller tre.» Denne uttalelsen framprovoserte sterke protester i samtiden. Amerikanere som hadde hjulpet til med å slå de «ensrettede» tyskere, holdt ikke ut tanke på at de selv skulle ha framvist et bilde av trøstesløs ensretting hvis krigen bare hadde «vart enda et år». Baruch nektet da at han hadde tenkt på å «kommandere nasjonen i rett linje», men hans biograf skriver at han «gjenopplevde sitt forslag til en liknende trøstesløs bekledning i Andre Verdenskrig». Den som studerer emnet og forestiller seg bildet som tones fram her, vil ikke kunne frigjøre seg fra parallellen som beskrives i *Protokollene*: En trøstesløs, slavebundet masse, som bebor de tidligere nasjonalstater.

Andre bruddstykker viste at Baruchs tanker kulminerte i et bilde av en kontrollert og disiplinert *verden*. Den *folie de grandeur*, den megalomani, som Wilson-ene, Lloyd George-ene, Roosevelt-ene og Winston Churchill-ene beskyldte «der Kaiser» og Hitler for, bodde i ham. Hans biograf siterer: «*Selvfølgelig kan vi ordne verden*, sa Baruch ved mange anledninger»; og siden, under Andre Verdenskrig, «hadde Baruch vært enig med president Roosevelt og andre ledere om at en verdensorganisasjon skulle etableres *på høydepunktet av alliert enighet i krigen*».

De kursiverte ordene er nøkkelordene: De henviser til forvirringsperioden i en stor krig, hvor «rådgiverne» framlegger deres planer, «første-diktatorene» underskriver dem (og seinere ikke kan begripe hvordan de kunne ha gjort det), og hvor de store kupp gjennomføres.

Alt dette er bruddstykker, viktige, men bare en del av helheten. Umiddelbart etter Andre Verdenskrig gjorde Baruch sin første store offentlige entré i verdens affærer som forfatter av en plan om verdens-diktatur og diktat (etter min oppfatning) gjennom terror. For første gang ligger hans sinn og arbeid åpent for en undersøkelse, og det er i forbindelse med denne planen (atter etter min oppfatning) at hans ord til Ben Hecht er av så stor betydning.

Ifølge hans biograf var Baruch 74 år gammel «da han begynte å forberede seg til den innsats han selv betraktet som den mest avgjørende i hans liv ... å forme en brukbar plan for

kontroll ved atomenergi, og, som representant for De Forente Nasjoner ved De Forente Nasjoners Atomenergi Kommisjon, å fremme kommisjonens vedtakelse av planen». Dette må ha vært i 1944, et år før den første atombombe ble kastet, og før De Forente Nasjoner overhodet var skapt.

Hvis dette er korrekt, visste Baruch hva som ville skje i verden omkring to år før begivenhetene inntraff. Den «utnevnelse» han forberedte seg til i 1944, ble først foreslått for president Truman i *mars 1946* (sju måneder etter de første atombomber) av utenriksminister Byrnes (etter samråd med Baruch). President Truman foretok pliktskyldig utnevnelsen, hvoretter Baruch omsider framstår offentlig i en offisiell funksjon. Han gikk i gang med arbeidet på «Baruch-planen».

Den loven som regulerer Amerikas medlemskap i De Forente Nasjoner fordrer at en amerikansk representant i organisasjonen følger den politikken som besluttes av presidenten og som gis videre gjennom utenriksministeren. Ifølge Baruchs biograf, forhørte denne seg om hva «politikken» skulle være, muligens som en formsak, for han hadde blitt bedt om å lage den selv. Derfor var «Baruch-planen» bokstavelig talt Baruch plan, dersom denne redegjørelsen var korrekt (den ble utgitt med hans godkjennelse). Den ble tenkt ut på en benk i Central Park i samråd med en viss Ferdinand Eberstadt, Baruchs assistent i 1919 i Versailles og en «aktiv disippel» av Baruch i Andre Verdenskrig. Dette kunne betegnes som det tjuende århundres måte å skape statspolitikk på, og øyensynlig var episoden grunnen til Baruchs folkelige tittel: «Parkbenk-statsmannen».

Baruch presenterte da sin plan for De Forente Staters Atomenergi Kommisjon under åpningsforsamlingen den 14. juni 1946. Han talte med en stemme, som levittenes Jehova, idet han tilbød «velsignelser eller forbannelser», som viste til atombomben som «det absolutte våpen» (innen få år var et enda mer ødeleggende sprengstoff i konkurrerende produksjon), og brukte de velkjente argumenter hos falske profeter, nemlig at dersom hans råd ble fulgt, ville «fred» bli følgen, og hvis ikke ville alle bli «utslettet». Det forslaget han framsatte forekommer meg å være universelt diktatur, støttet av terrorisme på verdensomspennende nivå: leseren må selv dømme.

«Vi må velge *verdensfred* eller *verdensutslettelse* ... Vi må bringe til veie metoder til å sikre at atomenergi blir anvendt til fredelige formål og til at dens anvendelse i krig må utelukkes. Til dette formål må vi etablere *øyeblikkelig, effektiv og helt sikker avstraffelse* av de som bryter avtaler som nasjonene har inngått. *Avstraffelse er altavgjørende* hvis fred skal bli annet enn en feberaktig pause mellom kriger. Dessuten kan De Forente Nasjoner påby *individuelt ansvar og straff etter de prinsipper som ble fulgt i Nürnberg* av Unionen av Sosialistiske Sovjet-Republikker, Storbritannia, Frankrike og De Forente Stater – *en oppskrift som med sikkerhet ville gagne verdens framtid*. I denne krise representerer vi *ikke kun våre regjeringer*, men i langt større betydning *representerer vi verdens folkeslag* ... Folkeslagene i de demokratiene som er forsamlet her, er ikke redde for internasjonalisme, som beskytter. De er uvillige til å bli avspist med sludder om snever suverenitet, som er vår tids betegnelse for tidligere tiders isolasjon.»

Baruch opptrådte altså ikke som representant for De Forente Stater, men som talsmann for «verdens folkeslag», og det var i den rolle han anbefalte en permanent Nürnbergdomstol som sikkert middel til å hjelpe verden (sannsynligvis ved dommer som skulle avsies på Forsoningsdagen).

På dette fundament foreslo han «styring av – eller eierskap av» alle atomenergi-aktiviteter som var potensielt farlige for verdens sikkerhet, og makt til å kontrollere, inspisere og tillate alle andre atomenergi-aktiviteter. Og hva angikk «overtredelser av denne orden», foreslo han at «avstraffelser som skulle være så øyeblikkelige og sikret som overhodet mulig, skulle iverksettes for ulovlig besittelse eller bruk av en atombombe eller atommateriale eller for bevisst forstyrrelse av Autoritetens virke». Han gjentok så sitt forslag om «avstraffelse»: «... spørsmålet om avstraffelse ligger sentralt i vårt nåværende sikkerhetssystem ... Pakten tillater kun avstraffelse etter enighet mellom alle de fem stormakter ... Der må *ikke noe veto* være til for å beskytte dem som bryter deres høytidelige avtaler ... bomben venter ikke på en utskytelse. Å skyte ut kan bety å dø. Tiden mellom en overtredelse og en preventiv handling eller avstraffelse vil være altfor kort til å gi plass til lengre diskusjoner om hvilken kurs som skulle følges ... Løsningen vil kreve en tilsynelatende oppofrelse av stolthet og posisjon, men heller smerte som prisen for fred enn døden som prisen for krig».

Leseren vil bemerke at Baruch hevdet at verden kun kunne unngå «utslettelse» ved å «forhindre anvendelsen av atomenergi i krig» og at han foreslo at det skulle etableres «en Autoritet» med et *monopol* på atomenergi, og *som skulle være fri for noen som helst form for kontroll med sin straffende bruk av atomenergi mot en hvilken som helst part, som den dømte til å fortjene avstraffelse*.

Det var dette forslag jeg tidligere hadde i tankene da jeg nevnte at verden for første gang fikk et glimt av hva «verdensregjering» betydde. Baruchs biograf sier at president Truman «ga sin tilslutning til planen» og forteller heretter om Baruchs anstrengelser for å «kapre» stemmer for den i kommisjonen. Da det hadde gått seks måneder (5. desember 1946), var han utålmodig og bønnfalt kommisjonen om å huske at «forsinkelser kunne bety å dø». Forvirringsperioden var ved å slutte, og selv en FN-kommisjon kunne ikke bringes til å sluke denne plan. Den 31. desember 1946 tok Baruch sin avskjed, og planen ble lagt på hylla gjennom henvisning til De Forente Nasjoners Nedrustningskommisjon.

I januar 1947 bekjentgjorde Baruch at han ville «trekke seg tilbake fra *det offentlige* liv» (hvor han kunne hadde vært synlig ved denne ene anledning). «Interesserte tilhørere var ikke spesielt bekymret,» (tilføyer hans biograf) «man veddet på at Baruch var tilbake i Det Hvite Hus og på Capitol Hill innen måneden var omme, og det holdt stikk.» Senere i 1947 grep han avgjørende (om ikke offentlig) inn i forhold til Forrestal og han hadde sitt betydningsfulle møte med Ben Hecht. Seks år senere oppsummerte hans biograf (som tydeligvis da var klar over at Eisenhower skulle velges) de anbefalinger som den nye president mottok fra den permanente «rådgiver». Disse hadde alle å gjøre med innledende forberedelser til krig, «kontroller», «global strategi» og liknende.

På denne tiden spesifiserte Baruch hvilket spesielt nytt «fredsbrudd» disse forslagene var uttenkt til å imøtegå. Han fortalte en senatskomité i 1952 at for å komme «sovjetisk aggresjon» i forkjøpet, skulle «presidenten gis all den makt han trengte for å gjennomføre en opprustning og et mobiliseringsprogram, som også skulle inneholde pris- og prioriterings-kontroll». Dette var det samme program, under «enmanns-ledelse», som han hadde presset på for under de to verdenskrigene.

Hans private syn på den fremhevde fredsbryter var tilsynelatende ikke preget av den bekymring og motvilje som han ga uttrykk for overfor senatskomiteen, for i 1956 fortalte han i et intervju: «For et par år siden møtte jeg Vyshinsky på en fest og sa til ham: «De er tåper –

og jeg er en tåpe. Dere har bomben, og vi har bomben ... La oss få kontroll med den saken, for mens vi snakker, vil alle nasjoner før eller siden få bomben» (*Daily Telegraph*, 9. januar 1956). Sovjetunionen så heller ikke på Baruch med fiendtlige øyne; i 1948 (som han bekreftet det i 1951) ble han invitert til Moskva for å forhandle med diktatorene der, og han dro faktisk av sted fra Amerika på denne turen. Kun en «plutselig sykdom i Paris» (forklarte han) fikk ham til å avbryte den.

Avsløringen i 1946 av hans plan til å «ordne verden» ga verden et glimt av hva den kunne forvente at ville bli forsøkt i de siste stadier og i den umiddelbare perioden etter en eventuell tredje verdenskrig. Den «globale plan» ble fullt avslørt. I 1947 fortalte Baruch at hans far «kom til dette land for hundre år siden». Tilfellet gir et rammende eksempel på den virkning som den «nye innvandring» i det 19. århundre har hatt på Amerika, og via Amerika på verdens gang. Etter kun disse hundre år hadde sønnen allerede i nesten førti år vært en av de mest maktfulle menn i verden, selv om han arbeidet «i det lange gress ... ute av syne», og han skulle komme til å fortsette dette arbeidet i minst ti år til.

Kapittel 45 – Den jødiske sjel

De første femti år av «det jødiske århundre» har hatt sin naturlige virkning på den jødiske sjel, som nok en gang er i vilt opprør. Årene har skapt sjåvinister ut av en folkemasse av jøder, som for 150 år siden virket som om de var oppsatte på å ta del i den øvrige menneskehetens vilkår. De er nå igjen brakt i fangenskap (jødenes tilbakevendende «fangenskap» var alltid et fangenskap under deres egne «eldste» og disses trosbekjennelse, og ikke under fremmede herskere). Under det sionistiske fangenskap og under press fra deres «eldste» har de blitt omdannet til den mest eksplosive kraft i verdens skrevne historie. Dette århundrets historie med dets kriger og revolusjoner og med den endelige slutning på dramaet som fortsatt venter oss, er historien om talmudisk sjåvinisme, som igjen har sin rot i *Femte Mosebok*.

Selve ordet, sjåvinisme, betyr en overdrevet følelse. Nicolas Chauvin var den soldaten hos Napoleon som gjennom bombastisk og utøylet entusiasme for keiseren brakte patriotisme i miskreditt, selv på en tid da patriotisk begeistring var alminnelig. Allikevel er ordet utilstrekkelig for å beskrive virkningen av talmudisk sionisme på den jødiske sjel. Intet annet ord enn «talmudisme» finnes for denne enestående og grenseløse fanatisme.

I 1933 skrev Bernard J. Brown: «Det å være bevisst jødisk er den usleste form for sjåvinisme, for det er sjåvinisme som er basert på falske forutsetninger.» Forutsetningene er de som finnes i Talmud-Tora; nemlig at Gud lovte en bestemt stamme imperial overhøyhet over verdens øvrige folkeslag, som skulle være slaver, samt en eksklusiv arverett til den neste verden som betaling for nøye overholdelse av en lov som er basert på blodoffer og utslettelse eller slaveri av de mindreverdige arter, som står utenfor denne lov. Hvorvidt «talmudisk sjåvinisme» eller «sionistisk sjåvinisme», og jeg tror at begge disse uttrykk er mer korrekte en Browns «jødisk sjåvinisme», er, eller ikke er, «den usleste form» for sjåvinisme, har disse femti år i hvert fall vist at det er den mest voldsomme typen som menneskeheten har kjent til.

Dens virkning på jødiske sjeler ses på den endrede tonen i jødisk litteratur i vår tid. Innen jeg anfører eksempler på dette, kan en kort illustrasjon av dens virkning fra den ene generasjon til den neste gis ved å beskrive et tilfelle med to jøder, far og sønn.

Henry Morgenthau senior var en bemerkelsesverdig jøde i Amerika som ble ambassadør. Han var resultatet av jødisk frigjørelse gjennom det siste århundre. Han var det jødene i dag kunne ha blitt hvis det ikke hadde vært for talmudisk sjåvinisme. Han sa:

«Sionisme er den mest formidable villfarelse i jødisk historie. Jeg vil hevde at den er gal i prinsippet og ufruktbar i sine åndelige ideer. Sionisme er et forræderi ... Et *østeuropeisk* forslag, som amerikanske jøder i dette land har stått fadder til ... og som, hvis den skulle få suksess, ville koste jødene i Amerika det meste av alt det de har vunnet av frihet, likhet og brorskap. Jeg nekter å bli kalt sionist. Jeg er amerikaner.»

I den neste generasjon ble sønnens navn, Henry Morgenthau junior, uløselig forbundet med grunnleggelsen av den sionistiske stat (det faren hadde kalt en «enorm villfarelse»), samt med den talmudiske hevn i Europa. I det lange løp kan sønnen vise seg å være en av de hovedansvarlige for å ha frambrakt de konsekvenser faren fryktet.

Weizmann beskriver den store rollen Morgenthau junior spilte i dramaet bak kulissene i New York, som kulminerte med den voldelige opprettelse av sioniststaten og en amerikansk

presidents «anerkjennelse» av handlingen. I Europa ble han opphav (gjennom «Morgenthau-planen») til delingen av kontinentet og til revolusjonens frammarsj i dets midte. Noen avsnitt i denne planen (som ble igangsatt av d'herrer Roosevelt og Churchill, som begge i ettertid avviste den da skaden først hadde skjedd) er av særlig interesse, nemlig de avsnitt som foreslår at «alle industrielle foretakender og maskiner *som ikke allerede er ødelagt* ved militær handling,» (i Tyskland) «*skal utslettes totalt ... og minene ødelegges*». Den opprinnelige kilde til denne idé om «total utslettelse» kan kun være Talmud-Tora, hvor den utgjør en del av «Guds lov». Selve sioniststaten ble, som jeg har demonstrert, grunnlagt på en dåd av «total utslettelse» og følgelig av ordrett «lydighet» til denne lov i Deir Yasson.

Hadde det ikke vært for sionistisk sjåvinisme og de vestlige politiker-typer som tjente den som «administratorer», kunne sønnen ha blitt en mann som faren, og denne ene illustrasjon tjener som eksempel for en svært stor masse av jøder, og på den forandring som er frambrakt i den jødiske sjel. Når jøder med et stort navn lot seg bruke til slike forehavender og beviste at de var i stand til å beordre støtte fra amerikanske presidenter og britiske statsministre, måtte de jødiske masser følge troppen. Denne tendens ser man avspeilet i den voksende litteratur med talmudisk-sjåvinistisk innhold.

Fram til midten av forrige århundre var mengden av «jødisk» litteratur liten, og i hovedsak beregnet for – og lest – i lukkede grupper. I de alminnelige bokhandler inntok jødiske forfatteren noenlunde den andel som svarte til deres andel av befolkningen, noe som var det naturlige. Og i deres bøker skrev de som regel ikke som «jøder» og dvelte ikke ved det særlige jødiske tema. De henvendte seg til det generelle publikum, og unngikk sjåvinistiske appeller til jøder så vel som alt hva ikke-jøder kunne anse for blasfemi, undergravende virksomhet, pornografi eller bakvaskelse.

Den overgangen som har funnet sted gjennom de siste femti år, avspeiler både utbredelsen av talmudisk sjåvinisme og de ikke-jødiske folkemassers tvungne underkastelse av den. I dag kan bøker av jøder og ikke-jøder om jødiske emner meget vel vise seg å utgjøre den største enkelte gruppering innenfor vestlig litteratur bortsett fra skjønnlitteraturen, og forandringen i tone og standard er svært voldsom.

Ettersom den har skjedd gradvis, og ettersom kritiske kommentarer i dag er praktisk talt forbudt som «antisemittisk», har forandringen ikke blitt lagt merke til av offentligheten. Dens omfang kan bedømmes gjennom en slik sammenlikning.

En stor del av det som finnes i litteratur med talmudisk sjåvinistisk innhold (noen få eksempler skal bli vist), ville slett ikke ha blitt trykket for femti år siden, fordi det ville ha vært ansett som fornærmende i forhold til de dagjeldende standarder. Frykt for kritikeres og offentlighetens fordømmelse ville ha avholdt forleggere fra å gi ut mange av disse verk eller i det minste fra å ta med de groveste tekster i dem.

Startpunktet for denne prosessen, som kunne kalles en degenerering av det jødiske samfunn, var muligens 1895, da Max Nordau ga ut sin bok *Degeneration*, som kom til å slå an den framtidige tonen for det store kor. Denne bok var faktisk et brev til ikke-jødene, som meddelte dem at de var degenererte, og den nød stor popularitet blant *fin de siécle* «liberale» (kulturliberale), liksom den tiltakende bunke av liknende litteratur har gjort siden da, blant deres slag. Jødisk degenerasjon utgjorde ikke noen andel av dens tema, og forfatteren ville kun ha sett jødisk degenerasjon som en opposisjon til sionismen, for han var Herzls nestkommanderende og den mannen som på sionistkongressen etter Herzls død forutsa

Første Verdenskrig og den rollen England ville komme til å spille i den ved å etablere det sionistiske «hjemland». *Degeneration* var betydningsfull både med hensyn til tidspunkt og tema. Den kom ut samme år som Herzls *The Jewish State* og dette var også året da det første utbrudd av revolusjon fant sted i Russland. Revolusjonen og sionismen er begge essensielle for begrepene i *Femte Mosebok/Talmud,* og begge bevegelser ble, etter min mening, utviklet under talmudisk førerskap.

Etter *Degeneration* fulgte hele flodbølgen og oversvømmelsen av talmudisk-sjåvinistisk litteratur. Et eksempel fra vår tid er en bok som ble utgitt i New York i 1941, da Hitler og Stalin kom på kant med hverandre, og Amerika trådte inn i Andre Verdenskrig. Boka *Germany Must Perish* (Tyskland må forsvinne) av en viss Theodore N. Kaufmann, foreslo utsletting av den tyske befolkningen i Talmud-Tora-lovens bokstavelige forstand. Kaufmann foreslo at «utslettingen av tyskere» skulle gjennomføres ved å sterilisere alle tyskere i den forplantningsdyktige alder (de mannlige under 60, og kvinnelige under 45) innenfor en periode på tre år etter krigens slutt, idet Tyskland skulle forsegles i denne perioden, og dets territorium deretter deles blant andre folkeslag, slik at det sammen med dets befolkning fullstendig skulle forsvinne fra kartet. Kaufmann beregnet at når nye fødsler hadde blitt stanset gjennom sterilisering, ville den normale dødsrate bety utryddelsen av det tyske menneske i løpet av 50-60 år. Jeg er overbevist om at frykt for offentlig avsky ville ha fått enhver forlegger til å avholde seg fra å gi ut dette verk under Første Verdenskrig, og muligens på ethvert tidligere tidspunkt siden trykkekunsten ble oppfunnet. I 1941 utkom den med anbefalinger fra to førende amerikanske aviser (begge jødisk-eide eller jødisk-kontrollerte). *New York Times* beskrev forslaget som «en plan til varig fred blant siviliserte nasjoner. *Washington Post* kalte det «en provoserende teori, presentert på en interessant måte».

Forslag var mer ordrett talmudisk enn noe annet jeg kan finne, men den ånd som frambrakte det, fantes i mange andre bøker. Det hatet som ble lagt for dagen ble ikke begrenset til tyskere. Det ble strukket ut til arabere, og i en periode til briter, helt som det tidligere hadde vært rettet mot spanjoler, russere, polakker og andre. Det var ikke noe personlig. Men som sluttproduktet for talmudisk lærdom, rangerte det upartisk over alle ikke-jødiske ting der det først fant en symbolsk fiende, og så en annen, i en verden der alle ifølge levittisk lov var fiender.

Framveksten og den helt åpne demonstrasjon av denne voldsomme følelsen som ikke lenger ble holdt i tømme av tidligere tiders behov for å ta hensyn til alminnelig aksepterte standarder i Vesten, forklarer de bekymringer som ble uttrykt av Brown i 1933, av rabbiner Elmer Berger i 1940-årene, og av Alfred Lilienthal i dette tiår. Avspeilingen i de jødiske trykte ord ga god grunn til deres bekymring. I bok etter bok undersøkte jødiske forfattere med innadvendte skriverier «den jødiske sjel», og kom til slutt fram med uttrykk for forakt eller hat overfor en eller annen gruppe ikke-jøder, alt sammen svøpt i sjåvinistiske uttrykksformer.

Arthur Koestler skrev, idet han fortalte om sin undersøkelse av jødedommen. «Mest forvirrende av alt var oppdagelsen av at sagaen om 'den utvalgte rase' så ut til å bli tatt helt bokstavelig av de ortodokse jøder. De protesterte mot rasediskriminering og fastslo på samme pust deres rasemessige overlegenhet basert på Jakobs pakt med Gud.» Virkningen på Koestlers jødiske sjel av denne «forvirrende oppdagelse» var at «jo mer jeg fant ut om jødedommen, desto mer bedrøvet ble jeg, *og dess mer glødende sionist»*.

Den antatte drivkraft bak denne besynderlige virkning på Koestler (alminnelig fornuft kan ikke brukes til å beskrive en så ulogisk reaksjon) antydes i hans to hundre siders beklagelse av jøders forfølgelse i, og fordrivelse fra, Europa. Han så bort fra klagen over manglende rettferdighet med sin antakelse om at araberne, som i denne sammenheng var uten skyld, måtte lide, idet han skildrer en arabisk familie (som var forfulgt i, og drevet ut av Palestina av sionistene) med disse ord: «Den gamle kvinne vil vandre foran, hvor hun fører eselet i dets tømmer, og den gamle mann vil sitte på det ... *hensunket i dyster meditasjon over den tapte mulighet for å voldta sitt yngste barnebarn*.» I denne beskrivelse gis forfølgelse og utdrivelse, når handlingen ikke er rettet mot lidende jøder, et respektabelt skjær ved at offeret tilskrives kriminell tankegang.

Forandringen i tonefall og standard i den jødiske litteratur i vår tid ses atter i Ben Hechts skrifter, hvorav noen tidligere har blitt sitert, heriblant hans beklagelse over at hvis bare Jesus hadde blitt lagd til hakkekjøtt i stedet for å bli opphøyet gjennom korsfestelse, ville kristendommen aldri ha tatt form. Jeg tviler på at aviser eller forleggere i noen tidligere periode ville ha gitt utbredelse til ord som åpenlyst kun hadde formålet å fornærme andre.

Hecht skrev en gang: «Jeg levde i førti år i mitt land» (Amerika) «uten å møte antisemittisme eller bekymre meg det minste om dens eksistens.» Derfor hadde Hecht logisk sett ingen hensikt om å leve noe annet sted. Ikke desto mindre skrev han, da den sionistiske stat var i ferd med å bli opprettet, at hver eneste gang en britisk soldat ble drept i Palestina «holder Amerikas jøder en liten fest i sine hjerter».

En dyp, om enn ikke opplysende innsikt i utviklingen av den jødiske sjel i løpet av dette århundret blir gitt i en viss Meyer Levins bøker. Også disse inneholder ting som etter min bedømmelse ikke ville ha funnet vei til trykkeriet i tidligere tider. Levins *In Search* (Søken) viser hva Sylvain Lévi mente da han under Fredskonferansen i 1919 advarte mot østjødenes «eksplosive tilbøyeligheter».

Levin, som var født i Amerika av immigranter fra Øst-Europa, var oppdratt til hat mot russere og polakker. Han synes kun å ha funnet litt som kunne behage ham i «det nye land» hvor han var født, og da han ble voksen, hadde han det travelt med å drive agitasjon blant Chicagos arbeidere.

Han forteller om en halv livstids smertefulle anstrengelser for skiftevis å unnslippe og begrave seg i jødiskhet. Hvis noen jøder mener å være uforanderlig forskjellige fra hele den øvrige menneskehet, gir Levin to innblikk som får leseren til å føle at denne tro er resultatet av en høyspent, nesten mystisk perversitet. Han sier at han konstant finner seg selv i ferd med å spørre seg selv: «Hva er jeg?» og «Hva har jeg her å gjøre?» og han hevder at «jøder overalt stiller de samme spørsmål». Deretter beretter han om noen av de oppdagelser denne selvransakelsen førte ham til.

Idet han beskriver Leopold-Loeb-mordet i Chicago (hvor to unge jøder, barn av velhavende foreldre, myrdet og maltrakterte liket av en liten gutt som også var jøde, ut fra ekstremt sykelige motiver) sier han: «Jeg tror at det, under den svært virkelige redsel som tilfellet skapte, redselen ved å erkjenne at mennesker bar på morderiske motiver ut over de enkle motiver som lyst, grådighet og hat, at det under alt dette lå en undertrykt følelse av stolthet over disse guttenes intelligens, en sympati for dem, fordi de var slaver av deres intellektuelle nysgjerrighet, en stolthet over at dette spesielle nye nivå av forbrytelse, at selv *det* skulle være nådd av jøder. På en forvirret og betatt måte og i den forbigående moteriktige 'lyst for

erfaringens skyld', følte jeg at jeg forsto dem, at jeg især, som ung intellektuell jøde, hadde et slektskap med dem.»

I et annet tilfelle beskriver han sin andel (han kaller den «en frivillig hjelp», men begrepet «agitator» ville nok passet bedre) i Chicago-stålarbeidernes streiker i 1937, der de streikende og politiet kom i kamp, og skudd ble avfyrt, hvoretter atskillige mennesker ble drept. Levin var, som «frivillig hjelper», «gått sammen med» de streikendes opptog, og han «løp med de andre» da skuddene begynte å falle. Han var ikke en stålarbeider eller en streikende. Etterpå organiserte han og andre, som tilsynelatende også var frivillige hjelpere, et massemøte. På dette viste han lysbilder, framstilt fra avisbilder, der han hadde fjernet bildetekstene. Han ledsaget disse bildene med sin egen tale og med ord som ble valgt for å gi bildene en opphissende fortolkning og som ikke stemte med de riktige bildetekstene. Han sier:

«Det reiste seg et brøl så merkelig at det virket på meg, som om det kjempemessige auditorium var én eneste kokende gryte av raseri, som kunne velte over meg ... Jeg følte at jeg aldri kunne kontrollere mengden, at de ville brase gjennom dørene og fare ut for å brenne av rådhuset ... virkningen av bildene var så opphissende ... I det øyeblikk opplevde jeg den fulle betydning av faren ved makt, for jeg følte at noen få ord kunne ha utløst en vold som var sterkere enn den vi hadde opplevd på Memorial Day ... Hvis jeg av og til hadde følt meg *ikke-inkludert* som fremmed, kunstner og jøde, visste jeg nå at *universell handling* finnes ... Jeg følte at én av grunnene til jødens sosiale reformiver kanskje er hans behov for å la seg smelte sammen med disse bevegelser som oppsluker hans eget problem.»

Enda en gang minner disse ord om Samuel Maurices klage eller trussel (alt etter hva hensikten var) fra 1924: «Vi jøder, de tilintetgjørende, vil for alltid være de tilintetgjørende.» Kun gjennom opphisselse av andre synes Levine å si, kan han, den «fremmede», føle seg «inkludert» eller føle sitt problem «oppslukt». Opphisselse av den ikke-tenkende, dumme «pøbel» er det tema som løper gjennom «Protokollene» fra 1905. I den teksten som ble sitert, syntes Levine å late til å forstå at han kun kunne føle engasjement i den øvrige menneskehet når han på denne måten opphisset en pøbel.

Hans seinere reiser ble foretatt i samme ånd. I hans ungdom var sionismen nesten ukjent, og i 1925, da han var tjue, var det stadig «et spørsmål som knapt nok hadde trengt igjennom til jøder som var født i Amerika ... Det var noe som opptok de skjeggete *fra det gamle land*, og hvis en amerikansk jøde ved et tilfelle ble slept til et sionistmøte, fant han ut av at foredragsholderne talte *med russisk aksent* eller simpelthen slo over i jiddisk. Min egen familie hadde absolutt ingen interesse i bevegelsen».

Som i tilfellet med Morgenthau'ene, far og sønn, skjedde forandringen over én generasjon. Levins foreldre, som var innvandrere fra et land med påstått «forfølgelse», var tilfreds med å ha funnet et annet land hvor de trivdes. Sønnen var ikke tilfreds. Snart var han i Palestina og utviklet hatefulle følelser overfor araberne, som han i sin ungdom aldri hadde hørt om. Han forteller som en god spøk om en hendelse i en sionistisk bosetting der en araber, som kom fra markene utenfor, ydmykt ba om litt vann. Levin og hans venner pekte på en tønne, som araberen takknemlig drakk av, mens de gliste. Det var hestenes vann.

Ti år etter dette var han i Tyskland og spilte sin rolle i den talmudiske hevn der. Han var amerikansk aviskorrespondent og beskriver hvordan han og en annen jødisk korrespondent streifet omkring i Tyskland i en jeep som *«erobrere»,* bevæpnet (ulovlig), der de ødela og plyndret som det passet dem. Han forteller så at de tyske kvinners passive underkastelse

under «erobrerne» forstyrret den rasende lyst til å voldta dem, og at «noen ganger vokste *hatet* i en mann seg så sterkt at han følte en absolutt nødvendighet for vold». I denne sinnstilstand svor han og hans ledsager at «det eneste som var å gjøre, var å slå dem ned og flå dem i filler», og de diskuterte «de ideelle omstendigheter for en slik voldelig scene. Det skulle være en skogkledt veistrekning med liten trafikk, og ei enslig jente til fots eller på sykkel». Deretter dro paret på en «forsøks-utflukt» i deres søken etter disse «ideelle omstendigheter» og langt om lenge fant de ei enslig jente og «alle omstendighetene oppfylt». (Han forteller at den skrekkslagne jenta ble skånet i siste øyeblikk, og spekulerer på om grunnen hos hver av mennene kanskje var at den annens tilstedeværelse gjorde det for pinlig.)

Levin startet sin bok fra 1950 slik: «Dette er en bok om det å være en jøde.» Denne boka og de mange som likner den, forklarer den frykt som blir uttrykt av de få jødiske opponenter angående utviklingen gjennom de siste femti år, for de er vitner til den degenerering som den jødiske sjel har gått gjennom under presset fra talmudisk sjåvinisme. Det eneste boka beviser, er at ved dens slutt visste Levin likeså lite om hva det ville si «å være jøde», som ved dens start (sannsynligvis ønsket han ikke at den ovenfor siterte tekst skulle tas som svaret). Hundrevis av andre bøker er kommet ut om dette samme flyktige og uproduktive tema. Og på samme måte kunne en elektrisk ål spise sin egen hale i sin søken etter kilden til dens merkverdige fornemmelser, og allikevel ikke nå fram til noen opplysende konklusjon. En bok av en jøde om det å være et menneske blant andre mennesker hadde blitt en sjeldenhet ved midten av århundret.

Den samlede litteratur med opphissende og hatefullt innhold, som det er gitt et par eksempler på, samt den faktiske undertrykkelse av motstand imot den som «antisemittisme», gir det 20. århundre dets spesielle karakter. Det er den talmudiske sjåvinismens og den talmudiske imperialismens århundre. Vår nåværende situasjon ble forutsagt for nesten hundre år siden av en tysker ved navn Wilhelm Marr.

Marr var en revolusjonær og en konspirator, som hjalp de jødisk-ledede «hemmelige selskaper» (Disraeli) med å forberede de mislykte revolusjonsutbrudd i 1948. Hans skrifter fra denne perioden er gjenkjennelig talmudiske (han var ikke jøde). De er voldsomt anti-kristne, ateistiske og anarkistiske. Senere ble han (liksom Bakunin) klar over det revolusjonære hierarkis sanne natur, og han skrev i 1879:

«Jeg er fast overbevist om at veksten av jødisk imperialisme kun er et spørsmål om tid ... Verdensimperiet tilhører jødene ... Ve de beseirede! ... Jeg er helt sikker på at innen det er gått fire generasjoner, vil det ikke være en eneste funksjon i staten, selv de aller høyeste, som ikke vil være i hendene på jødene ... På nåværende tidspunkt er det blant de europeiske stater kun Russland som holder ut imot offisiell anerkjennelse av de invaderende fremmede. Russland er den siste bastion, og det er imot henne jødene har bygget deres siste skyttergrav. Å dømme etter begivenhetenes gang er Russlands kapitulasjon kun et spørsmål om tid ... I dette enorme imperium vil jødedommen finne den Arkimedes' vektstang som vil sette den i stand til å løfte hele Vest-Europa av dets hengsler én gang for alle. Den jødiske sans for intriger vil skaffe til veie en revolusjon i Russland som verden enda ikke har sett maken til ... Den nåværende situasjon for jødedommen i Russland er slik at den fortsatt må frykte utdrivning. Når jødene har oppnådd kontroll med den russiske stat ... vil de gå i gang med ødeleggelsen av den sosiale struktur i Europa. Europas siste time vil komme senest om 150 år.»

Europas nåværende tilstand, slik som det har blitt etterlatt etter Andre Verdenskrig, viser at denne forutsigelse stort sett har blitt oppfylt. Fortsatt mangler kun den siste avsløring før den har gått fullkomment i oppfyllelse.

Med hensyn til denne er det mulig at Marr var for svartsynt. Verdens historie inntil i dag kjenner ikke til noen ugjenkallelige beslutninger, avgjørende seire, permanente erobringer eller absolutte våpen. Det siste ord har hittil alltid vært i overensstemmelse med setningen fra Det Nye Testamente: «Enden er ikke enda».

Imidlertid er det siste stadium i Marrs forutsigelse, den tredje begivenhet i det 20. århundres drama, tydelig nok nært forestående, uansett dens virkning og uansett dens etterveer, og til forberedelsen av den er den jødiske sjel nok en gang tatt til fange av talmudisk sjåvinisme. George Sokolsky, den ansette jødiske journalist fra New York, meldte i januar 1956 at «det var betydelig opposisjon» (til sionismen) «innenfor det jødiske samfunn, men i løpet av årene døde motstanden hen, og der den fortsatt består, er den så upopulær at den vanligvis blir gjemt bort. I De Forente Stater er motstanden mot Israel blant jøder ubetydelig.»

De få advarende stemmer som fortsatt høres, er liksom Jeremias' i oldtiden nesten utelukkende jødiske. Dette er ikke fordi ikke-jødiske forfattere er dårligere opplyst, men mer kortsynte eller mindre modige. Det har lenge vært en uskreven regel at jødiske opponenter kunne bli hørt innenfor visse grenser, da de «tilhører oss», men at opposisjonen fra ikke-jøder ikke må tolereres.[36] I den vestlige presses tilstand i den tredje fjerdedel av det 20. århundre, er denne regel håndhevet nesten uten unntakelse.

Av denne grunn er de få advarsler som skal siteres her, alle av jødisk opprinnelse. Frank Chodorov fortalte den amerikanske regjering (*Human Events*, 10. mars 1956) at i Midtøsten «har den i realiteten ikke med Israels regjering å gjøre, men med amerikanske jøder ... Det er ganske sikkert at mange gode, lojale amerikanere av den jødiske tro ville se med glede på et oppgjør, ikke bare for å få vist deres lojalitet overfor dette landet og imot verdenssionismen, men også for å løsne det grepet sionismen holder dem i».

På samme måte lød Alfred Lilienthal (*Human Events*, 10. september 1955) som et ekko av den avdøde James Forrestals bønnfallelse åtte år tidligere. Da skyggen av 1956-president-valget falt over Amerika, ba også han de to store politiske partier, da de innledet valgkampen,

[36] Et godt eksempel: I løpet av 1956, som var et president-valgår, var kritikk av sionisme eller «Israel» en nesten utenkelig ting i De Forente Stater, spesielt i de siste månedene når valget nærmet seg. Israelske angrep på de arabiske nabostater ble uten unntak beskrevet som «gjengjeldelsesaksjoner» eller «represalier». Presidenten, hans regjeringsmedlemmer og embetsmenn fra utenriksdepartementet forble tause, mens angrep fulgte på angrep, der hvert av dem endte med en nådeløs utslettelses-handling etter mønsteret fra Deir Yassin i 1948. Ja, ledende kandidater fra begge partier konkurrerte, som i 1952 og 1948, med hverandre om å kreve våpen til Israel og om på denne måte å kjempe om de sionist-kontrollerte stemmer som regnes for avgjørende. På samme tid (11. september 1956) møttes over to tusen ortodokse *jøder* på Union Square i New York for å protestere mot «religionsforfølgelsen i staten Israel». Den israelske statsministers navn, Ben-Gurion, ble hånet, og atskillige rabbinere kom med voldsomme angrep på ham og hans regjering. Disse angrep hadde ikke noe som helst å gjøre med saken om araberne, som ikke ble nevnt; angrepet var utelukkende på grunn av religiøs ortodoksi, idet Ben-Gurion-regjeringen ble anklaget for ikke å overholde ortodokse sabbat-ritualer og tilsvarende. Ikke desto mindre var angrepet offentlig, hvorimot kritikk fra ikke-jødisk hold av en hvilken som helst årsak, på denne tid var så godt som forbudt. I den samme perioden (ca. 1. september 1956) kulminerte tilbakevendende jødiske oppstander i Israel selv med et større utbrudd, som ble slått ned av politiet, og hvor en mann ble drept. Den døde mann tilhørte en gruppe som nektet å anerkjenne den israelske regjering og hevdet at «gjenetablering av en jødisk stat må vente på den guddommelige vilje» (dette er for øvrig en av hovedtesene i nærværende ikke-jødiske forfatters bok). Offeret ble på grunnlag av denne tro beskrevet som «en religiøs ekstremist» av avisene i New York.

om «å ta den arabisk-israelske konflikt ut av hjemlig politikk». Begge disse jødiske advarsler fant sted i et nyhetsbrev i Washington, som nøt stor anerkjennelse, men hadde et lite opplag. Massemediene lukket seg for dem.

Andre jødiske opponenter gjentok i nyere tid det eldgamle advarselsropet om en kommende «katastrofe». I 1933 hadde Bernard J. Brown sett katastrofen komme: «Aldri noensinne i menneskehetens historie har det eksistert en gruppe mennesker som har rotet seg inn i så mange feilgrep og har fortsatt med å nekte å se sannheten, som vårt folk har gjort gjennom de siste tre hundre år» (den perioden som bevitnet framveksten av de talmudiske «østjøder» og den suksessfulle talmudiske krig imot jødisk assimilering).

Femten år etter denne advarsel uttalte jødiske opponenter det ordet som advarselen kun hadde antydet: «katastrofe». Rabbiner Elmer Berger skrev i 1951: «Med mindre amerikanere av jødisk tro og en svært stor gruppe amerikanere av annen tro, som har blitt forført til å støtte sionismen, vender tilbake til fundamentet i både amerikansk liv og i jødedommen, er vi på vei mot *litt av en katastrofe*».

Forordet til rabbiner Bergers bok ble skrevet av en ikke-jødisk autoritet, dr. Paul Hutchinson, som var redaktør av *The Christian Century*. Han var mer direkte: «Kravet om amerikanske jøders rett til å nekte sammensmelting er med på å bygge opp en krise som kan få sørgelige konsekvenser. Det begynner allerede å bli klart at hver eneste gang Israel kommer i klemme (og en stor del av dets politikk, spesielt hva angår økonomi og innvandring, virker nærmest som skapt til å bringe det i klemme) forventes amerikanske jøder å legge sterkt press på den amerikanske regjering for å få den til å løse problemene. Sionistiske ledere har ikke veket tilbake fra å bringe denne praksisen til et ekstremt nivå, som heter politisk utpressing» (dette ble skrevet mange år før ekspresident Truman i sine erindringer bekreftet denne kjensgjerning). «Dette kan fortsette et stykke på vei i tid på grunn av vårt besynderlige valgsystem ... Men New York er ikke De Forente Stater, og hvis denne formen for voldelige innblandinger til fordel for en fremmed stat fortsetter, *så forbered dere på en eksplosjon*.»

Disse advarsler kunne, selv om de er ganske tydelige for jøder, skape en falsk forestilling i ikke-jødiske sinn om at «jødene» er på vei mot en selvskapt katastrofe, og at jødisk sjåvinisme vil straffe jødene selv; og *schliesslich* [til slutt] at jødene kun har seg selv å takke for det. Spesielt de selvtilfredse og de hatefulle kunne falle for den villfarelsen.

Og en villfarelse vil det være. Dette tilbakevendende fenomen i den gjengse historie-skriving, «den jødiske katastrofe», er uten unntak den lille jødiske andel av en generell katastrofe, der deres andel, for eksempel, er noe i retning av én prosent av den totale lidelse. Den uhyrlige påstand om «de seks millioner drepte jøder» fra Andre Verdenskrig endrer ikke noe på denne varige sannhet. Den katastrofen som det ble brygget på gjennom disse femti årene, vil bli en generell katastrofe, og den jødiske andelen vil bli en brøkdel. Den vil bli *beskrevet* som «en jødisk katastrofe», akkurat som Andre Verdenskrig ble beskrevet på denne måten, men det er bare et falskt bilde som vises fram for «pøbelen» på filmlerretet i det mørklagte rom, hvorfra virkeligheten ikke kan ses. Jøder kan ofte ikke – og dette er helt riktig – forestille seg noen ulykke med jøder involvert, likegyldig hvor mange flere ikke-jøder, som noe annet enn en «jødisk katastrofe». Dette er en mental holdning som skyldes den opprinnelige opplæring fra Talmud-Tora, der kun det utvalgte folk har virkelig eksistens, og hvor de andre er skygger eller kveg. Karl Sterns bok *Pillar of Fire* (Ildsøylen), gir et bilde av det.

Stern (en jøde som vokste opp i Tyskland mellom krigene og deretter reiste til Canada, der han konverterte til katolisismen) sier at det i den jødiske ungdomsbevegelse i 1920-årene var «en generell stemning som syntes å peke mot begivenheter som senere fant sted. Latent i situasjonen var sorger, spørsmål og tvil som pekte mot *den store jødiske katastrofe* – eller snarere den store europeiske katastrofe, der jødenes skjebne var vevd inn på så mystisk vis.»

I denne teksten viser sannheten seg i en åpenbar, korrigerende ettertanke, som ikke ville falle de fleste jødiske forfattere inn, eller bli uttrykt av dem. Stern er et eksepsjonelt tilfelle, og da han hadde skrevet ordene «den store jødiske katastrofe», innså han usannheten i dem og modifiserte dem, men ikke desto mindre lot selv han den opprinnelige uttalelsen bli stående. Innflytelsen fra hans arveanlegg og oppdragelse var stadig sterke nok i ham, en katolikk fra Nord-Amerika, til å forme hans første tanke i slike vendinger: de ufattelige lidelser blant 350.000.000 europeiske sjeler som har etterlatt nesten halvparten av dem i slaveri, var «den store *jødiske* katastrofe».

I et annerledes tilfelle ville Stern være den første til å gjøre innsigelse overfor en slik framstilling. Faktisk forteller han at han ble oppbrakt over å lese uttalelsen i et katolsk blad om at så og så mange av mannskapet på en britisk ubåt var «katolikker». Han følte seg krenket, fordi en enkelt gruppe blant ofrene ble trukket fram på denne måten. «Jeg forstår ikke hvorfor noen skulle interessere seg for den slags statistikker.» Men ikke desto mindre: «Den store jødiske katastrofe ...»

«Katastrofen» som ville omfatte alle, og som har blitt forberedt gjennom disse femti år, vil ikke bli spesielt jødisk i betydningen: en spesielt stor lidelse, men i den forstand at den igjen vil bli dominert av «det jødiske spørsmål», av anstrengelsen for å underordne all den energi som ble skapt, til formål som ble presentert som jødiske, og i den forstand at de jødiske masser ville bli utnyttet til å hjelpe til med å antenne sprengladningen. Den jødiske folkemasse eller pøbel, er på ett punkt forskjellig fra enhver annen folkemasse eller pøbel: den er mer tilbøyelig til å overgi seg til sjåvinistisk opphisselse og mer fanatiske i denne overgivelsen. *Jewish Encyclopedia* bekrefter i en liten tekst som tar for seg emnet «hysteri blant jøder», at jødenes tilbøyelighet til dette er større enn gjennomsnittets. Som legmann vil jeg våge å gjette at dette er resultatet av de mange århundrers innelukking i ghettoene, og av den talmudiske absolutisme i disse (for i dag har vi nesten utelukkende å gjøre med «østjødene», som så sent som i går levde i disse innhegninger).

Jeg har gitt noen eksempler på den økende bølgen av sjåvinistisk hysteri fra den litteraturen som er tilgjengelig for den alminnelige leser. Det viser resultatet, men ikke den bakenforliggende kilde. For å lokalisere den må leseren gjøre noe som er vanskeligere, nemlig oppmerksomt å følge den jiddisk-språklige og hebraiske presse i original utgave eller i oversettelse. Så vil han oppdaget en nærmest djevelsk hudfletting av den jødiske sjel, så den aldri skal finne hvile, og han vil lett kunne komme til resultatet at de ikke noe sted utenfor det jødiske samfunn, finnes noe så anti-jødisk som noen av disse ytringer som demonstrerer en nesten vitenskapelig mesterklasse i bruken av metoder til å innpode og fremelske frykt.

Innen leseren studerer de følgende eksempler, bør han huske at den altoverveiende masse av «eksplosive østjøder» nå er i Amerika. Denne kjensgjerning, som innebærer mer fare for mulige konsekvenser enn noen annen i vår tid, synes knapt nok å ha trengt inn i den vestlige verdens bevissthet, ikke engang i Amerikas. De utdrag som følger, viser hva som blir

sagt på hebraisk eller jiddisk (det vil si utenfor ikke-jødenes hørevidde) blant de jødiske folkemasser, og den virkning dette hadde på dem i løpet av bare fem år.

William Zukerman, en av Amerikas og vår tids best kjente journalister, skrev i mai 1950 en artikkel med overskriften: «Hvordan man får det jødiske folk til å gyse» (*South African Times*, 19. mai 1950; jeg mener at den også ble tatt inn i jødiske publikasjoner i mange land). Han startet med å si: «Det foregår en livlig debatt i den sionistiske verden. Den har fortsatt ikke nådd fram til den ikke-jødiske eller endog den engelskspråklige jødiske presse. Men den raser i de hebraisk-språklige aviser i Israel og i den jiddisk-språklige pressen i Amerika og Europa ... Den avslører, som ikke noe annet har gjort det i de seinere år, et snitt gjennom jødisk tenkning og følelse i den perioden som fulgte etter fremkomsten av Israel. Debatten,» forklarte han, «handlet om *Chalutziot*, organisert og forberedt utvandring av jøder til Israel fra hele verden – *men spesielt fra De Forente Stater*.»

På dette tidspunkt (1950) skrev Zukerman med kun et snev av forutanelse. Han siterte Sholem Niger (dekan for jiddisk-språklige kritikere og forfattere) for å angripe, ikke «selve kampanjen for utvandring av amerikanske jøder til Israel», men «den *måten* dette ble presentert på for alle amerikanske jøder ...» Denne var, sa Niger, utelukkende negativ, anti-alle-andre snarere enn pro-Israel: «Nasjonalistene lager en kampanje bestående av fornektelser, bakvaskelser og destruksjon av alt jødisk utenfor Israel. *Jødisk liv i De Forente Stater og over hele den øvrige verden beskrives som foraktelig og motbydelig ... Alt utenfor Israel erklæres for å være slaveaktig, uverdig, undertrykt og vanærende. Ingen jøde med noen selvrespekt i behold kan leve fullt og helt som jøde i De Forente Stater eller noe annet sted utenfor Israel – er nasjonalistenes viktigste påstand i denne debatt*.»

En annen foretrukket teknikk for å selge *Chalutziot* til de amerikanske jødene (fortsatte artikkelen) «er å undergrave jødisk kampånd, tro og håp knyttet til deres amerikanske hjem. *Å holde jødene i konstant engstelse ved å skremme med antisemittisme*.

Ikke å la dem glemme Hitler-redslene *og å spre tvil, frykt og desperasjon omkring jødenes framtid i Amerika.* Enhver manifestasjon av antisemittisme blir samlet opp og blåst opp for å skape et inntrykk av at *de amerikanske jøder, liksom tyskerne under Hitler, står på randen av en katastrofe*, og at også de før eller senere vil bli nødt til å flykte for å bringe seg selv i sikkerhet.»

Niger siterte som et eksempel fra en artikkel av «en førende israelsk sionist, Jona Kossoi, i et høylitterært hebraisk-språklig tidsskrift i Jerusalem, *Isroel*»:

«Det hviler nå på oss sionister å utøve den gamle plikt med konstant å inngyte frykt i det jødiske folk. Ikke å la dem hvile. For alltid å holde dem på kanten av en avgrunn og gjøre dem oppmerksomme på de farer som lurer på dem. Vi må ikke vente til etter 'katastrofen', for hvis vi gjør det, hvor skal vi da hente de hundretusener av jøder som er nødvendige for å bygge opp vår stat? ... Nå er tiden for jødene til å redde seg selv, ikke en gang i framtida ...»

Leseren vil bemerke: «katastrofen» er en politisk nødvendighet eller uunngåelig, og med disse utdrag vil han kunne begynne å forstå hvorfor *Jewish Encyclopedia* forteller om en tendens til hysteri blant jøder. Zukerman sa at denne «ekstreme form for *Chalutziot* propaganda er den mest framherskende i Israel nå». Han siterte en «mer moderat utgave av denne teori», framført av L. Jefroikin, redaktør av det sionistiske tidsskrift *Kiyum* i Paris. Zukerman sa at Jefroikin, «alt mens han er innforstått med sannheten i hvert eneste ord i den nasjonalistiske teori om at ingen øde kan leve et fullt og verdig liv noe annet sted enn i Israel,

og mens også han sier at 'amerikanske jøder lever i et tullingenes paradis' innrømmer han at amerikanske jøder i deres nåværende sinnstilstand aldri ville gå med på at USA skulle plasseres i samme kategori som Tyskland og *Polen*, og at de ikke ville gå med på å betrakte deres hjem som gjennomgangsland til Israel. Han konkluderer derfor at amerikanske jøder bør *propaganderes* til kun å bli 'Israel-elskere' og ikke faktiske israelere i kropp og sjel».

Virkningen av denne «propaganda» som ble brakt med til De Forente Stater av sionistiske utsendinger fra Israel, kan deretter studeres i noen bemerkninger som ble trykt atten måneder seinere (desember 1951) i *International Jewish News* i Denver, Colorado. Dets redaktør, Robert Gamzey, var kritisk overfor Jewish Agency og World Zionist Congress da de satte av $2.800.000 til å reklamere for *Chalutziot* i De Forente Stater. Han sa at han kjente «av personlig erfaring i Israel den utbredte feilaktige holdning der, at det ikke er noen framtid for jødene i Amerika og at antisemittisme dømmer amerikanske jøder til de tyske jøders skjebne». Han tilføyde: «Det er derfor utenkelig at israelske utsendinger, som kommer hit for å oppmuntre amerikansk ungdom til å slå seg ned i Israel, kunne gjøre bruk av noen annen metode enn den å *forakte og misbillige en framtid for amerikansk jødedom*.»

Disse forutanelser fra 1950 og 1951 ble oppfylt i løpet av de neste fem år, da det lyktes «utsendingene» fra Israel å sprøyte inn «den nasjonalistiske teori», som forklart ovenfor, i sinnene til de jødiske masser i Amerika. Derfor var William Zukerman, som i 1950 hadde vært lettere bekymret, nå i 1955 alvorlig bekymret. Han skrev (i *Jewish Newsletter*, november 1955, gjenopptrykt i *Time*-magasinet i New York 28. november):

«Det kan ikke være den minste tvil om at det hersker en sinnstilstand *svært lik den i Israel, blant amerikanske jøder*. Det finnes en fanatisk overbevisning i utlandet om at det kun finnes én sannhet, og at Israel er den eneste som har den. Det gjøres ingen forskjell på jødene verden over og i Israel, og ikke engang i den israelske regjering og Israel. Israelske statsmenn og deres politikk anses for å være ukrenkelig og hevet over kritikk. Det er en skremmende intoleranse overfor synspunkter som avviker fra flertallets, en fullstendig likegyldighet overfor fornuft, og en hengivelse til følelser som hos en vilt flyktende flokk kveg.»

«Det er kun én viktig forskjell på de israelske og de amerikanske jøder. I Israel har følelsesutbruddene en basis i virkelighetens verden, så vidt man kan skjønne utenfra. De veller opp fra skjulte kilder hos et skuffet folk, som hadde blitt lovet sikkerhet og fred, og som finner seg fanget i en krigsfelle. Den amerikansk-jødiske *utgave av hysteri er fullstendig uten rot i den amerikansk-jødiske virkelighetens liv. Den er helt igjennom kunstig, fabrikkert av de sionistiske ledere og podet inn i en befolkning uten grunn til hysteri, av en hær av betalte propaganda-makere, som en metode til å fremme en politikk med det erkjente mål av politisk press og stimulerte pengeinnsamlinger. Aldri tidligere har en propagandakampanje på vegne av en fremmed regjering blitt planlagt og utført mer larmende og kynisk, i strålende prosjektørlys og til fanfarer av publisitet, enn den nåværende bølge av hysteri som opparbeides blant amerikanske jøder*.»

Disse to sitatene, som skilles av fem år, gir igjen et portrett av degenereringen av den jødiske sjel under innflytelsen av talmudisk sionisme. De bringer også denne fortelling om tre kriger fram mot terskelen til den tredje, hvis da «terskelen» er det riktige ord. Faktisk startet den tredje krig da kampene i Andre Verdenskrig ebbet ut, og den har vært i gang uten avbrytelse et eller annet sted i verden i tiden etter. Den behøver kun et lite pust fra en hvilken som helst blåsebelg for å bli antent som enda en verdenskrig.

Denne utvikling kunne ha vært stanset og kunne muligens fortsatt stanses av to ansvarlige statsmenn, én på hver side av Atlanteren, som snakket i samklang, for den er dypest sett den største svindel i historien. I dag virker det som om en slik redning gjennom dødelige er for mye å håpe på, og denne forfatter overdriver sannsynligvis ikke når han mener at kun Gud, som har gjort langt større ting, vil kunne avverge den tredje store krig. Med mindre det skjer, vil de avsluttende tiår av dette århundre forutsigelig vise enten fiasko eller forbigående triumf for talmudisk sjåvinisme. Om det blir det ene eller det andre, både i fiasko og suksess, vil den medfølgende «katastrofe» bli de ikke-jødiske folkemassers lidelser, og de jødiske lidelser vil utgjøre en brøkdel av det.

Deretter vil jødene omsider bli nødt til å akseptere verden som den er, ettersom verden ganske klart ikke vil akseptere Talmud.

Kapittel 46 – Kulminasjonen

Innledning

Denne bok ble første gang skrevet mellom 1949 og 1952, og ble så omskrevet i 1953-56, og det avsluttende kapittel ble skrevet i oktober og november 1956. Det var et passende tidspunkt til å oppsummere talmudisk sionismes innflytelse på menneskelivet; for nettopp femti år, eller halvparten av «det jødiske århundre», hadde gått fra den dagen da den først brøt fram på den politiske overflate, etter å ha vansmektet i omkring 1800 år.[37] Det britiske tilbudet om Uganda i 1903, var den første offentlige tilkjennegivelse av at vestlige politikere i hemmelighet forhandlet med «den jødiske makt» som en *selvstendig enhet.* Balfours mottakelse av Weizmann i et hotellrom i 1906, etter at sionistene hadde avvist tilbudet om Uganda, kan nå ses som det neste skritt, og det første skritt på den skjebnesvangre veien til *fullstendig* involvering i Palestina-sionismen.

I 1956 var Revolusjonen (som jeg velbegrunnet anser for å være talmudisme i vår tid) også omkring femti år gammel – regnet fra de revolusjonære utbrudd som fulgte Japans seier over Russland i 1905) og en permanent faktor i vår daglige tilværelse (dens røtter går selvfølgelig tilbake til 1848 og til den franske revolusjon, og videre til Weishaupt og til revolusjonen i England, og til Cromwell).

Endelig var 1956 året for enda et presidentvalg i Amerika, og dette ble, mer åpenlyst enn de foregående, avholdt under sionismens lammende press.

Så hvis jeg kunne ha planlagt det, da jeg begynte på boka i 1949 (hva jeg ikke hadde noen mulighet for), så kunne jeg ikke ha valgt et bedre tidspunkt enn seinåret 1956 til å skue ut over det hele, over konsekvensene inntil da, og den tilsynelatende oppklaring som nå var like rundt hjørnet: kulminasjonen, som det hele førte fram til.

Mens jeg har skrevet på denne boka, har jeg kun hatt små forventninger om at den ville bli utgitt når den var ferdig. På dette stadium i «det jødiske århundre» er det usannsynlig. Hvis den ikke kommer nå, tror jeg at den stadig vil være aktuell om fem, ti eller flere år, og jeg forventer at den vil bli utgitt en vakker dag, for jeg forutser at før eller senere vil den regjerende kjetterlov, som har hindret åpen diskusjon av «det jødiske spørsmål» i de siste tretti år, bryte sammen. En dag vil emnet kunne diskuteres fritt igjen og noe av det som står i denne bok, vil være relevant også på den tiden.

Hvordan det enn går, så avslutter jeg boka i oktober og november 1956, og når jeg ser meg omkring, kan jeg se at alt går som forventet ut fra rekkefølgen av de relevante begivenheter. Dette året har vært preget av rykter om krig, høyere og mer påtrengende enn noensinne siden slutten av Andre Verdenskrig i 1945. Og de springer ut fra de to stedene som de må komme fra på grunn av de arrangementer som ble skapt i 1945 av «topp-politikerne» i Vesten.

[37] Omkring 1952 kom et polyppdyr av en art som man hadde trodd var utdødd i millioner av år, opp til overflaten i Det Indiske Hav (og gjorde alvorlig skade på Darwins teori ved sitt utseende, på samme måte som den litt seinere oppdagelsen av at Piltdown-kraniet var en forfalskning).

De kommer fra Palestina, der sionistene fra Russland ble installert av Vesten, og fra Øst-Europa, der den talmudiske revolusjon også ble installert av Vesten. Disse to bevegelser (minner jeg om) er dem som Weizmann påviste var ved å utvikle seg i de *samme* jødiske hjem i Russland på slutten av det 19. århundre: revolusjonær kommunisme og revolusjonær sionisme.

På to tidspunkt i de seinere år har Vestens politikeres krigstrommer lydt høyere enn noen gang tidligere. Ved begge tilfellene forsvant den egentlige anledning snart av syne på grunn av forargelsen over «jødenes» *særlige* tilfelle. Så enda før krig egentlig var påbegynt (i begge tilfeller trådte den i bakgrunnen igjen), ble den presentert for offentligheten som en krig som (hvis den kom) ville bli utkjempet hovedsakelig på vegne av, eller til forsvar for, «jødene» (eller «Israel»).

Jeg har tidligere uttrykt den oppfatning at en tredje krig ville bli av den nevnte type (et forsvar for jødene eller Israel), fordi begivenhetene i 1917-1945 ufravikelig førte til denne konklusjon, og den har blitt styrket ved hendelsene i 1953 og 1956. Krigene som i 1953 og 1956 syntes å true, ville uunngåelig ha blitt ført av Vesten ut fra denne antakelse. Hensikten ville bli mer uttrykkelig betont på forhånd, enn ved de to tidligere anledninger. På et hvilket som helst tidspunkt i framtida, når denne bok måtte se dagens lys, vil offentligheten, som har en svært kort hukommelse, ha glemt krigs-krisen eller nær-krigs-krisen i 1953 og 1956, hvis vi da ikke igjen har blitt utsatt for en omfattende krig, så jeg vil kort ta dem opp.

I 1953 dukket noen jøder opp blant fangene i en av de utallige fingerte rettssaker som ble meldt fra Moskva (der den aldri ble ført). Dette forårsaket voldsomt opprør blant vestlige politikere, som igjen og enstemmig ropte opp om at «jødene» var ved å bli «utryddet» og ble «forfulgt». Dette hylekoret hadde nådd et høydepunkt som nærmet seg krigstrusler, da Stalin døde; rettssaken ble avlyst og hysteriet opphørte brått. For meg viste denne episoden tydelig at hvis «krigen mot kommunismen» ble til noe (som vestlige politikere og aviser i disse årene omtalte som en sannsynlighet), så ville den bli utkjempet og denne gang åpenlyst, for «jødene». Den trellbundne menneskehet ville være hjelpeløs som i 1945.

I juli 1956 ble det igjen ytret trusler om krig, da Egypt nasjonaliserte Suezkanalen. I de første dagene av denne kristen rettferdiggjorde den britiske statsminister truslene overfor det britiske folk med argumentet om at Egypts handling brakte «denne viktige britiske livline» i fare. Snart gikk han over til det argumentet (som sannsynligvis ble ansett for mer virkningsfullt), at «Egypts *neste* handling, *hvis* de fikk lov til å gjennomføre denne, *ville være å angripe Israel*». Sioniststaten begynte slik å opptre i mediene som sterkt lidende under den egyptiske kontroll med Suezkanalen. Med andre ord: Krig i Midtøsten, hvis den kom, skulle være en krig «for jødene».

Ytterligere ble det i 1956, for sjuende gang, avholdt et presidentvalg under direkte – og nå for tredje gang – under *åpent* press fra sionistene i New York. Valgkampen ble en offentlig konkurranse om «de jødiske stemmer», der de rivaliserende parter kaptes om å love våpen, penger og garantier til sioniststaten. Begge parter svor, på randen av krig i denne del av verden, å støtte «Israel» under enhver omstendighet.

Resultatene av denne prosess, som jeg har beskrevet fra dens start, var som forventet. Den konklusjon som må trekkes for framtida, synes uunngåelig: Vestens millioner er, på grunn av dens politikere og deres likegyldighet, lenket til ei kruttønne med en antent og stadig kortere lunte. Vesten nærmer seg kulminasjonen av sitt forhold til Sion, som offisielt begynte

for femti år siden, og kulminasjonen er nøyaktig det som kunne forutses da dette herre-tjener-forholdet begynte.

I vårt århundre fulgte det etter begge kriger atskillige avslørende bøker, og i dem ble det undersøkt og vist at årsakene til krigen var andre enn de som massene, pøbelen, hadde fått opplyst, og at ansvaret lå et annet sted. Disse bøker er generelt blitt akseptert av deres lesere som uttrykk for at det alltid følger et behov for å forklare når krigen og grusomhetene er over. Men bøkene har ingen varig effekt, og den brede masse kan forventes å være likeså påvirkelige for alskens kraftige hendelser opp til en ny krig som tidligere; for massenes motstandskraft overfor massiv propaganda er svært liten, og propagandaens makt er berusende så vel som forgiftende.

Hvorvidt fullstendig åpen opplysning om årsakene til krig ville nytte noe overfor denne permanente menneskelig svakhet («Ved guddommelig instinkt mistror menneskesinnet etterfølgende farer»), hvis de ble gitt *før* krigens utbrudd, vet jeg ikke, og jeg tror ikke at det noensinne har blitt forsøkt. En av denne boks ambisjoner er i all beskjedenhet å påvise at opprinnelsen til, naturen av og ansvaret for at en krig *kan* påvises før den begynner, og ikke først når den har funnet sted. Jeg mener at det meste av boka har demonstrert dette, samt at dens argumenter allerede er underbygget av begivenhetene.

Jeg mener også at de spesielle hendelsene i årene 1953-1956 i Vesten sterkt underbygger dens argument og de konklusjoner som er trukket, og derfor vil jeg hellige resten av dens avsluttende kapittel til et resyme over de relevante hendelser i disse årene: 1. i de områder som hadde blitt slavebundet av revolusjonen, 2. i og omkring sioniststaten, og 3. i «den frie verden» (Vesten), henholdsvis. Disse hendelsene får meg til å tilføye det siste ord til denne historie: Kulminasjonen nærmer seg.

Forfatterens tilføyelse: Den første del av dette avsluttende kapittel, inntil ordene «Kulminasjonen nærmer seg», ble skrevet fredag den 26. oktober 1956. Så tok jeg weekend-fri med den hensikten å fortsette med å ferdiggjøre kapitlet tirsdag den 30. oktober 1956; det var allerede en kladd. Da jeg fortsatte den dagen, hadde Israel invadert Egypt dagen før, mandag den 29. oktober 1956. Derfor er resten av kapitlet skrevet i lyset av de begivenhetene som fulgte; og de gjorde at det ble mye lengre enn jeg hadde forventet.

Revolusjonen

I Revolusjonens områder, som hadde svulmet opp til å holde halvparten av Europa slave-bundet, ble Stalins død i 1953 fulgt av en rekke folkelige oppstandelser, i 1953 og 1956. Begge begivenheter ble hilst med glede av den omliggende verden, for de gjenopplivet det glemte håp om at den ødeleggende Revolusjon en vakker dag ville ødelegge seg selv, og at mennesker og nasjoner igjen ville bli fri. Denne klare betydning ble tåkelagt ved at «det jødiske spørsmål» ble tvunget inn i hver av disse begivenheter. I «det jødiske århundre» ble de brede masser forhindret i å motta, og tenke over, budskapene fra alle store begivenheter, unntatt ut fra den konsekvens som de ville få «for jødene».

Stalins død (6. mars 1953) overrasket verden, for livskraften i denne mannen, som sannsynligvis hadde forårsaket flere menneskers slaveri og død enn noen annen i historien,

hadde begynt å synes endeløs, som stripene i en slanges mønster.[38] Omstendighetene rundt hans død forblir uklare, men tidspunktene for de begivenhetene som ledsaget den, kan være av betydning.

Den 15. januar 1953 meldte aviser i Moskva at ni menn skulle for retten under anklage om å ha planlagt å myrde ni høytstående kommunister. Seks eller sju av disse ni menn var jøder (rapportene er uenige). De andre to eller tre kunne like gjerne aldri ha eksistert etter resten av verdens mening, for i balladen som straks oppsto i Vesten, ble affæren kaldt «de jødiske leger».[39]

I februar, mens støyen fortsatte i Vesten, kom diplomater som hadde møtt Stalin, med bemerkninger om hans sunne utseende og gode humør.

Stalin døde den 6. mars. En måned seinere ble «de jødiske leger» løslatt. Et halvt år seinere ble Stalins terrorsjef, Lavrenti Beria, skutt for å ha arrestert dem, og anklagene ble avvist som falske. En høytstående amerikansk korrespondent, Harrison Salisbury, skrev at etter Stalins død ble Russland regjert av en gruppe eller junta, som var «farligere enn Stalin», og besto av d'herrer Melenkov, Molotov, Bulganin og Kaganovich. Han sa at juntaen kunne ha myrdet Stalin for å komme til makten, at alt tydet på det: «Hvis Stalin tilfeldigvis hadde blitt slått ut av en brist i arteriene i hjernen den 2. mars, *må det betraktes som et av de heldigste tilfeller* i historien.»

For Vesten hadde disse omstendigheter og muligheter i forbindelse med Stalins død ingen interesse. I hele perioden på omkring ni måneder, mellom Prag-rettssaken (og president-valget) og likvideringen av Beria, var Vesten full av forargelse over «antisemittiske Russland». Mens balladen sto på (den opphørte etter at «de jødiske leger» hadde blitt satt på frifot og hadde fått godtgjørelse), ble det sagt ting som klart viste at en vestlig krig mot kommunismen, slik som den mot Tyskland, ville bli ført utelukkende på vegne av «jødene», eller dem som hevdet å representere jødene. I 1953 ble det nye Sovjetrussland framholdt som et nytt, antisemittisk uhyre, slik Tyskland hadde blitt det i 1939, og tsarens Russland i 1914. Dette alt-forstyrrende tema ville, skal man dømme etter periodens propagandaalarm, igjen ha tilslørt kjensgjerningene og bedratt nasjonene.

Denne kampanjens tidsvalg er vesentlig, og kan ikke lenger forklares som et tilfelle. For å gi «press-maskinen» i Amerika mest mulig effekt, må «det jødiske spørsmål» gjøres akutt i tiden forut for hvert eneste presidentvalg. I dag blir det alltid akutt i nettopp disse periodene i en av dets to former: «antisemittisme» et eller annet sted (det skjedde i 1948 og 1956). At det i en av disse to former vil dominere presidentvalget i 1960 kan forutsies uten særlig risiko.

---

[38] Hans ledende plass ble kortvarig overtatt av en viss Grigori Malenkov, som overga den til de to herrer, Nikita Kruschev (partileder), og Nikolai Bulganin (statsminister). Omverdenen kunne ikke avgjøre i hvilken utstrekning de overtok Stalins personlige makt eller ble dominert av andre. Én som hadde overlevd alle forandringer og utrenskninger, Lazar Kaganovich, en jøde, forble visestatsminister hele veien igjennom, og ble på den bolsjevikiske årsdag i november 1955 utvalgt til å fortelle verden at «revolusjonære ideer kjenner ingen grenser». Da de to ledende herrer besøkte India samme måned, spurte New York Times hvem som regjerte Sovjetunionen mens de var borte. Svaret var: «Lazar M. Kaganovich, veteran-kommunistleder.» Kaganovich var blant Stalins eldste og nærmeste venner, men verken dette eller noen andre relevante kjensgjerninger avskrekket den vestlige presse fra i hans siste måneder å angripe Stalin som den nye, antisemittiske «Hitler».

[39] Denne forargelsen i Vesten hadde begynt flere uker tidligere, samtidig med presidentvalget i Amerika, begrunnet i rettssaken i Prag, hvor elleve av fjorten anklagede ble hengt etter de sedvanlige «tilståelser», som følge av anklager om sionistisk sammensvergelse. Tre av ofrene var ikke-jøder, men også de kunne likeså godt aldri ha vært født eller hengt, skal man dømme etter den lille oppmerksomheten de fikk i vestlig presse.

Ikke noe endret seg i jødenes situasjon i Russland på den tid.[40] Noen jøder hadde blitt inkludert blant de anklagede i en skueprosess i Prag og i en, som ble annonsert men aldri avholdt, i Moskva. De trettifem år under kommunistisk styre hadde sett utallige skueprosesser; verden hadde blitt apatisk, var ved å bli vant til dem. Da terrorstaten var basert på fengsling, uten *noen form* for rettergang, ble skueprosessene tydeligvis kun ført for effektens skyld, enten på de sovjetiske masser eller på omverdenen. Selv anklagen «sionistisk sammensvergelse» var ikke ny. Den hadde blitt framsatt i noen prosesser på tjuetallet, og helt fra begynnelsen forbød kommunismen (som Lenin og Stalin bevitner det) *formelt* sionismen, men forsynte de russiske sionister med våpen for å etablere «Israel» i 1948.

Dersom Stalin gikk videre enn hva som var tillatt i et forsøk på å angripe «sionismen» ved denne anledningen, så fulgte hans død straks etter. Til det siste var han tydelig nok ikke anti-*jødisk*. Kaganovich forble hans høyre hånd. Få dager før sin død beordret Stalin at en av de mest pompøse begravelser man noensinne har sett i det sovjetiske Moskva, skulle gis til Lev Mechlis, en av de mest fryktede og hatede jødiske kommissærer gjennom trettifem år. Mechlis' kiste ble båret av alle de overlevende spisser fra bolsjevikrevolusjonen, som også byttet på å holde vakt mens han lå på lit de parade, så det var en tydelig advarsel til de fangne russiske massene om (hvis flere slike da var nødvendige), at «loven mot antisemittisme» stadig var i kraft. Straks etter Mechlis' begravelse (27. januar 1953) ble «Stalins Fredspris», under stor praktutfoldelse, gitt til apostelen for talmudisk hevn, Ilya Ehrenburg, hvis radioutsendelser til de røde hærer da de trengte inn i Europa, oppildnet dem til ikke å skåne «selv *ufødte* fascister». Få dager før sin død oppfordret Stalin *Den Røde Stjerne* til å erklære at kampen mot sionismen «ikke hadde noe å gjøre med antisemittisme; sionismen er det arbeidende folks fiende over hele verden, jøders så vel som ikke-jøders».

Jødenes vilkår som en minoritet i Russland hadde således ikke endret seg, verken til det verre eller det bedre. De hadde stadig «en høyere grad av likhet i Sovjetunionen enn noe annet sted i verden» (for å sitere et spottende svar fra et jødisk vitne i denne perioden til et republikansk kongressmedlem, Kit Clardy, foran en kongresskomité, da Clardy hadde spurt vitnet: «Forferdet det Dem ikke hva Sovjetrussland gjør mot jødene?») De forble en privilegert klasse.

Balladen i Vesten var således kunstig og uten et reelt grunnlag, men den nådde høyder som nærmet seg virkelige krigstrusler, og hadde kanskje ført til krig hvis ikke Stalin var død og «de jødiske leger» blitt satt på frifot. (Jeg har aldri kunnet finne ut av om de ikke-jødiske leger også ble frigitt.) Det kunne bare være enn grunn til dette: *sionismen* hadde blitt angrepet, og i 1952-53 ble motstand mot sionismen bedømt som «hitlerisme» av ledende politikere i Vesten, og som provokasjon til krig. Episoden viste at denne propaganda til opphisselse kan iverksettes ved et trykk på en knapp og «utstråles» i alle retninger etter behov (Amerika ikke unntatt i det lange løp). Når denne propaganda har blitt opphetet til det hvitglødende stadium, brukes den til å avtvinge bindene avtaler, som deretter blir inngått.

Det er i det halve år mellom nominasjon og valg – og valg og innsettelse, at amerikanske presidenter utsettes for dette press. President Eisenhower var i 1952-53 under det samme press som president Woodrow Wilson i 1912-13 og president Truman i 1947-48. Hele den

[40] Av hvilke det var omkring to millioner ifølge de løpende, jødiske «skjønn» eller omtrent én prosent av hele den sovjetiske regjerings statistiske beregning over den sovjetiske økonomi i 1956 opplyste var 200.000.000).

perioden da Eisenhowers valgkamp, nominasjon, valg og innsettelse fant sted, ble dominert av «det jødiske spørsmål» i dets to former: «antisemittisme» her og der og over alt, samt eventyret i Palestina. Straks etter nominasjonen fortalte han en Maxwell, som var president for Amerikas Forente Synagoger: «Det jødiske folk kunne ikke ha en bedre venn enn meg ... Jeg vokste opp i troen på at jødene var det utvalgte folk, og at de ga oss vår sivilisasjons høye etiske og moralske prinsipper» (alle jødiske aviser, september 1952).[41]

Det var den grunnleggende forpliktelse som har blitt så godt kjent i vårt århundre, og den har alltid blitt tillagt større betydning enn utstederen hadde tiltenkt den. Straks etter fulgte rettssaken i Prag, og president Eisenhower, som var nyvalgt, ble tydelig nok presset til å komme med noe spesifikt. I en beskjed til en jødisk arbeiderkomité i Manhattan (21. desember 1952) sa han at rettssaken i Prag «var tilrettelagt for å iverksette en kampanje av rabiat antisemittisme i hele Sovjet, Europa og satellittstatene i Øst-Europa. Det er *meg en ære å stå sammen med den amerikanske jødedom* ... og vise verden den indignasjon som alle amerikanere føler over de uhyrligheter som begås av Sovjet imot vår sivilisasjons hellige prinsipper.»

«Uhyrlighetene» besto på det tidspunkt i hengningen av elleve menn, tre av dem ikke-jøder, ut av de millioner av drepte under trettifem år med bolsjevisme. Deres skjebne var ikke omfattet av den slags «uhyrligheter». Den nye president kan ikke ha visst hvilken «kampanje» rettssaken var «tilrettelagt for å utløse», og utallige andre rettssaker hadde ikke blitt fordømt av presidenten. Ordene svertet indirekte kommunismens fangetatte stater med anklagen om «antisemittisme», for de ble nevnt som «satellittstater», og den egentlige mening med «satellitt» er: en tjenestegjørende for en prins eller annen maktfull person; en servil avhengig eller tilhenger» (Websters Ordbok). Da president Eisenhower var den lederen hvis ordre (gitt i samstemthet med den sovjetiske diktator) hadde forårsaket deres fangenskap, var hans ordvalg besynderlig. Det avspeilte holdningen hos dem som kunne «utøve press» på alle amerikanske presidenter og regjeringer. For dem betydde millioners trelldom ingenting; tvert imot ble deres makt brukt til å gjøre den permanent.

Denne tingenes tilstand avspeiles også i to av den nye presidentens første handlinger. Under sin valgkamp hadde han appellert til amerikanernes sterke motvilje mot dokumentet av 1945 ved å love å avvise Jalta-avtalene (de politiske dokumenter som følge av hans egen militære ordre til å stanse de alliertes frammarsj vest for Berlin, og således overlate Øst-Europa til kommunismen) med disse ord:

«De Forente Staters regjering vil under Republikansk ledelse avvise alle forpliktelser som er inneholdt i hemmelige avtaler, så som dem fra Jalta, som støtter kommunistisk under-trykking.» Da han ble valgt, sendte den nye president (20. februar 1953) en resolusjon til Kongressen, som kun foreslo at Kongressen sluttet seg til ham mht. å «avvise alle fortolkninger eller anvendelser ... av hemmelige avtaler som har blitt pervertert til å forårsake under-trykkelse av frie folk». Da hadde han allerede referert til de slavebundne folk som «satellitter». Da resolusjonen verken «avviste eller refererte til «Jalta», var den skuffende for det parti som Eisenhower var leder av, og til sist ble emnet helt droppet.

[41] Eisenhower tilføyde at hans mor hadde oppdratt ham og hans brødre med Det Gamle Testamente. Denne noe kryptiske hentydning er til den kristne sekt, Jehovas Vitner, i hvilken Eisenhower og hans brødre ble oppdratt i deres barndomshjem.

I stedet sendte den nye president Kongressen en resolusjon som fordømte «den ondsinnede og umenneskelige kampanje mot *jødene*» i det sovjetiske områder. Slik ble «de slavebundne» helt slettet og «jødene» satt i stedet, en endring som er typisk for vår tid. Det hardtarbeidende utenriksdepartement lyktes allikevel med å få resolusjonen til å inkludere «andre minoriteter». De nåværende jødiske «vurderinger» er at det alt i alt er «omkring 2.500.000 jøder bak jernteppet», mens de ikke-jødiske fanger utgjorde mellom 300-350.000.000. Disse massene, som omfattet hele nasjoner, som polakkene, ungarerne, bulgarene og ukrainerne, for ikke å nevne de mindre folkeslag eller russerne selv, ble klemt sammen i to ord: «andre minoriteter». Senatet vedtok enstemmig *denne* resolusjon (27. februar 1953), men det ble ikke ansett for tilstrekkelig, så alle amerikanske senatorer måtte reise seg for å bli talt (likt med medlemmene av det britiske underhus på Edens oppfordring under krigen). Noen få, som var fraværende, skyndte seg, skriftlig, å be om å få deres navn med på lista.

Hadde de fangetatte folk bak «Jernteppet» forstått historien om disse to resolusjoner eller fått mulighet for å høre om dem, ville de ikke ha håpet (hvilket de gjorde) på noen amerikansk unnsetning i deres nasjonale oppstand mot terroren i 1956.

Da presidenten hadde talt og handlet deretter, vokste opprøret. En av de mest maktfulle sionistiske ledere i denne perioden (på linje med dommer Brandeis og rabbiner Stephen Wise) var rabbiner Hillel Silver, som under valgkampen hadde forsvart Eisenhower mot ekspresident Trumans beskyldning om «antisemittisme» (nå anvendes dette begrep uunnværlig i president-valgkamper) og som seinere, av den nye president, ble invitert til å framsi «bønnen om nåde og veiledning» ved hans innsettelse. Så rabbiner Silver kan anses for en mann med autoritet da han uttalte at *hvis* Russland ble *ødelagt*, ville det være på grunn av jødene. Han «advarte Russland om at det vil bli ødelagt, *hvis det inngår en åndelig pakt med hitlerismen*». Denne metoden med generelt å tilføye «Hitler» i forbindelse med enhver som for øvrig var under trussel om ødeleggelse, ble senere tatt i alminnelig bruk (president Nasser i Egypt er et eksempel).

Trusselen var alltid den samme: «Du kan forfølge alle mennesker hvis du vil, men du vil bli utslettet hvis du motsetter deg jødene.» Thomas E. Dewey (to ganger presidentkandidat og arkitekten bak Eisenhowers nominasjon i 1952) utkonkurrerte rabbiner Silver på det samme møtet (15. januar 1953): «Nå er alle begynt å kunne se det («antisemittismen» i Russland) som det seneste og frykteligste program for folkemord noensinne ... sionismen i seg selv har nå blitt en forbrytelse, og bare det å være født som jøde er nå en grunn til at man kan bli hengt. Stalin har slukt hver en dråpe av Hitlers gift og har blitt den seneste og mest rasende forfølger av jøder ... Det ser ut til at Stalin er villig til å innrømme for hele verden at han gjerne vil utføre det som Hitler ikke rakk i levende liv.»

Denne kampanjens overdådighet forbauser – i tilbakeblikk – selv den erfarne observatør. For eksempel erklærte *Montreal Gazette*, som jeg tilfeldigvis så sommeren 1953, at «tusener av jøder blir myrdet i Øst-Tyskland»; *Johannesburg Zionist Record* hadde tre år tidligere (7. juli 1950) erklært at hele den jødiske befolkning i Øst-Tyskland var på 4200 sjeler, hvorav de fleste ble begunstiget med statsansettelser.

Den nye presidents «forpliktelser» ble stadig mer påtrengende, i hvert fall etter de personers mening som de dreide seg om. I mars 1953, før eller etter Stalins død, sendte han et brev til den jødiske arbeiderkomité og *lovte* (vendingen er brukt i *New York Times*; jeg har

ikke den fulle ordlyd av budskapet), at Amerika «*for evig ville være på vakt* overfor enhver oppblussing av antisemittisme». Da den mottakende komité holdt sin kongress i Atlantic City, var «de jødiske leger» blitt frigitt og hele bataljen var ved å dø hen, så man var ikke lengre ivrige etter å offentliggjøre brevet og sendte det i retur. Presidenten insisterte på offentliggjørelse og sendte det tilbake «med en svært skarp bemerkning, som bittert fordømte sovjetisk antisemittisme».

I denne verden av propagandaframbragte fiksjoner ble de vestlige masser ført fra den ene skuffelsen til den neste av deres regjeringer. Hvem vet hvor de hadde blitt ført hen hvis Stalin ikke var død, hvis «de jødiske leger» ikke hadde blitt frigitt, og hvis fingeren ikke hadde blitt fjernet fra masseopphisselsens avtrekker?

Stalin døde, og det kunstig skapte ramaskrik (på begge sider av Atlanterhavet) døde med ham. Hva så om han hadde levd videre, og «de jødiske leger» hadde blitt rettsforfulgt? Da han døde hadde propaganda-hysteriet allerede nådd «grensen til krig», «den nye Hitler» hadde innledet «det seneste og frykteligste program for folkemord noensinne ... tusenvis av jøder ble myrdet» et sted, hvor det kun bodde noen hundre. Snart ville disse tusenvis bli til millioner, en ... to ... seks millioner. Lenins og Stalins 35 års holocaust med dens myriader av ofre og graver ha blitt transformert gjennom denne propagandas heksekunst til enda en «antijødisk forfølgelse». Dette ble faktisk gjort ved å skrinlegge Eisenhowers «avvisning av Jalta og kommunismens slaveri» og erstatte den med en resolusjon som kun «fordømte den onde og umenneskelige behandling av jøder» (som i virkeligheten bak jernteppet fortsatte med å utøve terror mot dem som var fanger under kommunismen). Hvis krigen hadde blitt utløst av denne grunn, ville enda en generasjon av Vesens unge dratt i krigen i den tro at deres misjon var «å ødelegge kommunismen».

Stalin døde. Vesten ble spart for krig denne gang og tumlet videre bak sine sionistledere fram mot den neste skuffelse, som var av en annen art. I de ti år som hadde gått siden slutten av Andre Verdenskrig, hadde deres ledere vennet dem til den tanken om at de en dag ville bli nødt til å knuse kommunismen etter overgrepene i 1945. De vestlige lederes oppriktighet i denne forbindelse skulle igjen komme på prøve i årene 1953 og 1956.

I løpet av disse årene begynte de slavebundne folk *selv* å bekjempe kommunismen, og kjempe for befrielsen som den amerikanske president, den militære arkitekt for deres fangenskap, lovte dem, men frarådde dem å gjennomføre militært.[42]

Stalins død syntes å virke som tøvær på den lammende frykt som hadde grepet folkene i randstatene, og det satte frigjøringsprosessen i bevegelse. Forfatteren av denne bok ble i dette tilfellet gjort til skamme mht. sine forventninger. Ut fra mine observasjoner og erfaringer trodde jeg at enhver nasjonal oppstand var umulig imot tanks og automatvåpen og imot den daglige terror (arrestasjoner, fengslinger, deportasjon eller død uten lov og dom), som syntes å ha blitt fullkommengjort gjennom tre århundrer (det vil si gjennom revolusjonene i England, Frankrike og Russland) til et punkt, trodde jeg, hvor kun unnsetning som kom utenfra kunne gjøre en oppstand mulig. Jeg hadde glemt selvoppholdelsesdriftens uendelige ressurser.

[42] Mens han enda en gang utropte en befrielsespolitikk, la Dulles, utenriksministeren, fra seg selv og Amerika ethvert ansvar for den ulykkelige oppstand i Ungarn. Han sa at med start i 1952 hadde han og presidenten gjentatte ganger erklært at befrielse måtte oppnås med fredelige, evolusjonære midler. Erklæring fra Augusta, Georgia, 2. desember 1956.

Den første av disse opprørene fant sted i det sovjetiske Øst-Berlin den 17. juni 1953, da ubevæpnede menn og gutter angrep sovjetiske tanks med hender og stein.[43] Dette eksempel sendte sjokkbølger ikke tidligere erfart dypt inn i selve Sovjetunionen: en oppstand i Vorkuta, en slaveleir nord for polarsirkelen, der fangene jagde de terroriserende fangevokterne ut av leiren og holdt den i ei uke, inntil det hemmelige politiets tropper fra Moskva ankom og knuste oppstanden med maskingeværild.

Disse to opprør fant sted mens larmen om «antisemittisme bak jernteppet» stadig tonte i Vesten. Det ble ikke utført liknende protester på vegne av de legioner av mennesker, hundrevis av gangen, hvis lodd enda en gang ble avslørt. Sovjetunionen ble ikke truet med krig eller «ødeleggelse» for de lidende massers skyld. Tvert imot oppfordret Vestens politikere og medier dem til å forholde seg rolig og bare håpe på «befrielsen», som uvisst hvordan, en dag ville komme til dem fra Amerika som allerede én gang, i 1945, hadde sviktet dem.

Ikke desto mindre fortsatte den smertelige lengsel etter frihet å nage de fangetatte sjeler, og etter Øst-Berlin og Vorkuta kom det til opprør i Polen og Ungarn, i oktober 1956, etter at jeg hadde begynt på dette avsluttende kapittel. Den første var et spontant nasjonalt opprør. Det andre, som var ansporet av det første, ble til noe som er nesten uten tidligere eksempler i historien: et helt fangetatt folks *krig* mot deres fangevokteres overveldende makt. Jeg tror at tiden vil vise at denne begivenhet vil få betydning som enten en gjenfødsel og gjen-opplivning av Vestens Europa, eller slutten for Europa, slik menneskeheten har kjent det i de siste tusen år, og dermed enden på alt som ordet «Vesten» har stått for.

Hva framtida enn vil bringe, ble én ting oppnådd ved oktober-opprørene, og spesielt ved det ungarske opprøret. Aldri mer kunne Revolusjon late som om den hadde sine fangers passive aksept. Disse opprør viste at under Karl Marx' kommunisme hadde fangene ikke annet å miste enn deres lenker, og de ville heller dø enn å holde ut med dem.

Årsaken til begge opprør var den samme og fullstendig entydig: De ønsket i begge tilfeller nasjonens befrielse gjennom tilbaketrekning av Den Røde Hær, den enkeltes befrielse fra terror gjennom avskaffelse av det hemmelige politi og fjerning av de ledende terrorister, gjenopprettelse av deres tro gjennom frigjørelse av deres kirkes overhode (som i begge tilfeller var fengslet), samt befrielse av deres politiske system fra ett-parti-slaveriet ved å gjeninnføre frie valg mellom konkurrerende partier.

Saken var klar: «Vesten» reiste seg igjen mot asiatisk despoti gjennom en liten nasjon ved sin østlige grense. Her sto Gud imot gudløshet, frihet imot slaveri, menneskelig verdighet mot nedverdigelse. Saken vil nå og i framtida avhenge av hvor stor støtte disse Vestens forpost-nasjoner kan regne med fra resten av Vesten, som lovte dem vennskap og troskap, og som tidligere i nødens stund hadde latt dem i stikken.

Spørsmålet ble her korrumpert gjennom påtvingelsen av det alt-forstyrrende spørsmål i vårt århundre, «det jødiske spørsmål». Beretningene om begivenhetene i oktober i Polen og Ungarn er i seg selv krystallklare, men de fikk ikke lov til å bli klare for massene i Amerika og

[43] Den ble slått ned, og en grusom hevn ble tatt av «den fryktede fru Hilde Benjamin» (*The Times*, 17. juli 1953), som ble forfremmet til justisminister i anledningen, og som ble kjent for sine dødsdommer (en av den over en ung gutt som delte ut anti-kommunistiske brosjyrer) og for hennes spesielle forfølgelse av sekten Jehovas Vitner, som president Eisenhower var oppdratt. Til vanlig omdømme og i beskrivelser i New York-aviser, ble hun beskrevet som «jødinne». Så langt mine undersøkelser rekker, var hun, skjønt hun var gift med en jøde, ikke selv jødinne av fødsel.

England på grunn av dette aspektet som konstant har avskåret oss fra sann informasjon siden bolsjevikene styrtet Russlands rettmessige regjering i 1917.

Tre måneder før de polske og ungarske opprørene, gjentok C. L. Sulzberger i en artikkel som ble offentlig i *New York Times*, ropet om «antisemittisme bak jernteppet», slik det også hadde lydt i 1953. Som et eksempel på denne «antisemittisme» nevnte artikkelen avskjedigelsen av Jakub Berman (en avskydd parti-teoretiker og jøde, som også var den ledende Moskva-terrorist i Polen).

I denne artikkelen skjultes stadig den hemmelighet som de vestlige masser aldri måtte oppdage. Robert Wilton, som hadde mistet *Times'* «tillit» i forsøket på å bringe videre hemmeligheten til avisens lesere i 1917-1918, var den første av en lang rekke korrespondenter som forgjeves forsøkte seg gjennom de følgende 39 år: Massene i Russland og seinere i andre land som ble prisgitt kommunismen, kunne ikke motsette seg terroren uten å bli anklaget for «antisemittisme», for terroren var alltid *jødisk* og talmudisk terror, og kunne som det identifiseres gjennom handlingenes karakter. Det var ikke en russisk, kommunistisk eller sovjetisk terror.

I denne ene saken vek den herskende makt i Moskva (hva den ellers i virkeligheten måtte ha bestått av eller består av) aldri fra det opprinnelige mønster, og det er den grunnleggende kjensgjerning ut fra hvilken all etterforskning i begivenhetene i vårt århundre må ta sitt utgangspunkt. Kanskje hersket tilfellet mer eller mindre, da de nesten helt jødiske regjeringer oppsto i Russland, Ungarn og Bayern i 1917-19. (Også på det tidspunktet beskrev en jødisk skribent, som jeg har nevnt tidligere, den nasjonale avsky for den jødisk-bolsjevikiske regjering i Ungarn som «antisemittisk», et predikat som bare kunne unngås ved å underkaste seg regjeringen.) Men da regjeringen i Moskva opprettet jødiske regjeringer i de landene som hadde blitt prisgitt kommunismen i 1945, var det ikke lenger snakk om tilfeldigheter, for dette var en besluttet og kalkulert politikk med et bestemt formål.

Jeg refererer her sikre kilder som sammensetningen av disse regjeringer nettopp på det tidspunkt i 1952-53, da Stalin ble kalt «den nye Hitler» og «Russland» var truet med «utslettelse» fra New York og Washington, hvis man tillot «noen oppblussing av antisemittisme». De skrev: 1. «I Tsjekkoslovakia og andre steder i Sentral- og Sørøst-Europa er både partiets intellektuelle *og nøkkelpersoner i det hemmelige politi* overveiende av jødisk avstamning. Mannen på gata er derfor tilbøyelig til å likestille partiet med jødene og å gi «jødiske kommunister» skylden for alle sine problemer» (*New Statesman*, 1952); 2. «... den overveiende jødiske regjering i det kommunistiske Ungarn (90 prosent i de øverste lag) under den kommunistiske statsminister, Matyas Rakosi, som selv er jøde ...» (*Times Magazine*, New York 1953); 3. «Romania har, sammen med Ungarn, sannsynligvis det største antall jøder i regjeringen» (*Herald Tribune*, New York 1953). Alle disse og mange liknende rapporter i mitt arkiv kommer fra artikler som fordømmer «antisemittisme» i «satellittstatene»; og i denne perioden, da disse landene var kjent for å være jødisk styrte, kom president Eisenhower med sin erklæring om «en bølge av rabiat antisemittisme i satellittstatene i Øst-Europa».

Hva annet kunne disse trusler fra Washington bety for de fangede folkeslag enn en advarsel om ikke å knurre mot dem som svingte pisken over dem. Allikevel ble de samtidig lovet «befrielse». *The Voice of America* (Amerikas Stemme) og *Radio Free Europe* (Radio Fritt Europa) pinte dem dag og natt med beskrivelser av deres skjebne.

Dette var den forvirrende bakgrunn for de nasjonale opprør i oktober 1956, der de første tegn kom med opptøyene i Poznan i Polen, juni 1956. Umiddelbart etter det ble Sulzbergers artikkel offentliggjort, der han beklaget seg over «antisemittisme bak jernteppet», at Jakub Berman hadde fått sparken, og at Marshal Rokossovsky, øverstbefalende i den polske hær, hadde avskjediget «flere hundre jødiske offiserer». I august sa den ene av de to stedfortredende statsministre Zenon Nowak (den andre var en jøde, Hilary Minc), at kampanjen for «demokratisering» eller «befrielse» som ble ført i den polske presse, ble fordreid ved å holde fram og framheve «jøders situasjon». Han ga uttrykk for at nasjonen mente at det var «uforholdsmessig mange jøder i ledende stillinger i parti og regjering», og som bevis for dette leste han opp en liste over deres representasjon i de forskjellige departementer. En professor Kotabinski svarte, og angrep Nowak (for å være for ettergivende). Han sa at jøder «hadde nesten blitt et flertall i nøkkelposisjoner; og det hadde ikke blitt forhindret at de fikk lov til å foretrekke deres egne ved ansettelser» (*New York Times*, 11. oktober 1956).

På dette tidspunkt hadde Polen i elleve år vært under *sovjetisk* styre og *jødisk* terror. Lite hadde forandret seg i det bilde som ble gitt av Arthur Bliss Lane for årene 1945-47: «Mange av arrestasjonene som ble foretatt av sikkerhetspolitiet ble overvært av ansatte ved den amerikanske ambassaden ... redselsvekkende metoder, slik som arrestasjoner midt på natta, og den personen som ble arrestert fikk til normalt ikke lov til å kommunisere med omverdenen, noen ganger i månedsvis, noen ganger for alltid. ... Selv våre jødiske kilder innrømmet ... (at) jøder i viktige regjeringsstillinger hadde blitt upopulære. Disse mennene var bl.a. Minc, Berman, Olczewski, Radkiewicz og Spychalski ... det var bitterhet i militære kretser mot jødene, fordi sikkerhetspolitiet, som var kontrollert av Radkiewicz, dominerte militæret og hæren ... Videre var det både i sikkerhetspolitiet og den interne sikkerhetstjeneste mange medlemmer som var av russisk opprinnelse.»

Først etter elleve år begynte denne jødisk-terroristiske kontrollen å svekkes. Jakub Berman («som ble ansett for å være Moskvas førstemann i det polske parti», *New York Times* 21. oktober 1956) trådte tilbake som visestatsminister i mai 1956, og først i oktober 1956 trådte Hilary Minc («som ble ansett for Moskvas andre mann») også tilbake. Nowak, en av de nye visestatsministrene, ble helt fra begynnelsen angrepet for å være «antisemittisk».

Dette var den viktige bakgrunn for det nasjonale opprør den 20. oktober. Polen hadde, gjennom sin første opplevelse av kommunistisk styre, liksom Russland, Ungarn og Bayern i 1917-19, funnet ut at terrorens fundament var *jødisk*, og landet ble da også fra starten angrepet for «antisemittisme» av kretser i Amerika og England, fordi folket forsøkte å befri seg for terroren. Som alle andre land ble de fanget i «det jødiske spørsmål». De jøder, som ikke hadde høye stillinger i Polen, synes å ha hatt det bedre enn andre befolkningsgrupper skal man dømme etter forskjellige rapporter fra rabbinere og journalister på besøk fra Amerika i denne perioden. Det samlede antall jøder i Polen på den tid lå ifølge offentliggjorte (jødiske) «skjønn» på et sted fra «tretti tusen» (*New York Times*, 31. aug. 1956), mens den samlede befolkning i Polen i samtlige referanseverker angis til å være omtrent 25.000.000. Deres antall var derfor en liten brøkdel av én prosent, og aldri tidligere i dette århundre har en så liten minoritet noe sted funnet det naturlig å utgjøre «en majoritet i nøkkelposisjoner» og åpent å «foretrekke deres egne ved fordeling av jobber».

Tilfellet Ungarn var mer signifikant, for dette landet hadde etter 1945 for *andre* gang opplevd kommunistisk styre. Man fant ikke bare at terroren igjen var jødisk, men den ble

utøvet *av de samme personer*. Denne forsettlige gjeninsettingen av jødiske terrorister, som i forkant var avskydd av nasjonen for deres gjerninger 26 år tidligere (detaljene angis seinere i dette kapittel), er det hittil tydeligste bevis for at det i Moskva fantes en makt som kontrollerte Revolusjonen, og som med vilje satte den *talmudiske* signatur på sine grusomheter, og det var ikke den sovjetiske, den kommunistiske eller den russiske del av revolusjonen.

På denne bakgrunn, som ikke var forstått i «den frie verden», arbeidet de nasjonale gjenreisende krefter gradvis for en frigjørelse fra terroren. I april 1956 ble Vladiskav Gomulka løslatt. Han hadde vært fengslet fra 1951 til 1956 under Berman-Minc-regimet som «avviker». Han kom til å symbolisere det nasjonale håp for polakkene, for selv om han var kommunist, var han også polakk. Han ble gjeninnsatt i sentralkomiteen i det polske kommunistparti den 19. oktober 1956, og den 20. oktober gjorde han noe som kunne ha endret hele vårt århundres gang dersom det ikke hadde vært for den skyggen som falt over de følgende begivenheter (denne gang fra det andre sentrum for «det jødiske spørsmål», Palestina). Han presenterte den polske nasjon for en regulær uavhengighetserklæring, angrep «de siste tolv års dårlige styre», lovte valg og erklærte at «det polske folk vil forsvare seg med alle midler, så vi ikke blir dyttet bort fra demokratiseringens vei».

Han gjorde dette til tross for at en lynvisitt fra selveste sjefene i Moskva, Krustsjov, ledsaget av generaler, truet med å bruke Den Røde Hær. Han syntes å ha blitt brakt fullstendig ut av fatning på grunn av Gomulkas modige holdning, og spesielt av Edward Ochab (også en «antisemitt» i Sulzbergers artikkel), som ifølge rapporten sa: «Hvis De ikke stanser troppene øyeblikkelig, så går vi ut herfra, og avbryter enhver forbindelse.» Den polske hær var tydelig nok parat til å forsvare den nasjonale sak, og Krustsjov kapitulerte. Marshal Rokossovsky forsvant til Moskva[44], og som symbol på nasjonens gjenfødelse ble kardinal Wyszynski (som hadde blitt fratatt sin stilling under Berman-Minc-regimet i 1953) løslatt.

Jubelen bredte seg i Polen. Revolusjonen (den kommunistiske) hadde lidd sitt første store nederlag; troen hadde blitt gjenskapt (dette var meningen med kardinalens befrielse); nasjonen hadde – sviktet som den var av omverdenen – tatt det første store skritt fram imot sin egen befrielse.

Dette spredte seg straks til Ungarn. Den store begivenhet i Polen ble glemt i begeistringen over en enda større. Den menneskelige naturs prosesser, tiden og skjebnen, syntes endelig å føre i en god retning.

I Ungarn samlet folk seg i gatene den 22. oktober 1956, to dager etter den polske uavhengighetserklæring, for å kreve Imre Nagys tilbakekomst til embetet som statsminister, og de sovjetiske besettelsestroppene tilbaketrekning. Ingen var det dette tidspunkt klar over at de var i gang med en nasjonal oppstand, som skulle bli til en nasjonal frihetskrig.

Gnisten kom fra Polen, og bakgrunnen var den samme, med den forskjellen at Ungarn gjennomlevde sin *andre* prøvelse som offer for jødiske kommissærer. Den betydeligste gjenstand for landets frykt og avsky på dette tidspunkt, var Erno Geroe som var leder av det ungarske kommunistparti, og den *tredje* av de jødiske terrorister fra 1919 som ble sendt til

[44] Et godt eksempel på den forvirring som «det jødiske spørsmål» brakte inn i begivenhetene. Rokossovsky, polskfødt og sovjetisk marskalk, stanset de framrykkende tropper utenfor Warszawa i 1944 for å gi SS og Gestapotropper tid og frihet til å massakrere den polske motstandshær. Han var derfor den mest forhatte mann i Polen. Samtidig ble han ansett for «antisemitt» av avisene i New York. Den strømmen av følelser som veide tyngst imot ham, kan ikke avgjøres på nåværende tidspunkt.

Ungarn av Moskva for å utfolde terror der. Så ved denne anledning var det ikke bare den akkumulerte bitterhet fra årene 1945-56 som eksploderte, men også inntrykkene fra terroren i 1918-19.

Nå ble Imre Nagy, liksom Gomulka i Polen, symbolet på nasjonens håp, fordi han var en «nasjonal» kommunist. Det vil si ungarer slik Gomulka var polakk, ikke en fremmed. Hvis han hadde blitt tillatt det, ville hans rolle i denne historiske prosess sikker ha vært å ta de første skritt til gjenetablering av Ungarns nasjonale suverenitet og individuelle frihet, hvoretter han ville ha veket plassen for en valgt etterfølger. Hans symbolske popularitet på tidspunktet for det nasjonale opprøret skyldtes først og fremst at han hadde blitt tvunget vekk fra stillingen som statsminister i 1953 og kastet ut av kommunistpartiet i 1955 av de forhatte Matyas Rakosi og Erno Geroe.

I Ungarn som i Polen, ønsket nasjonen bestemte ting, alle klart uttrykt i ord og handlinger i de følgende dager: gjenopprettelsen av den nasjonale tro (symbolisert ved løslatelsen av kardinalen, som hadde blitt fengslet av jødiske terrorister), nasjonens befrielse (ved tilbaketrekning av de sovjetiske tropper), avskaffelse av det terroristiske hemmelige politi, og avstraffelse av terroristlederne. Innledningsvis ble disse krav imidlertid framsatt ved fredelige demonstrasjoner, ikke gjennom opptøyer eller opprør.[45] De ble mer høylytte etter en uforskammet tale av Geroe, partilederen, som hadde beholdt sin stilling da partiets sentralkomité innsatte Nagy som statsminister. Geroe instruerte så de sovjetiske tropper om å trenge inn i Budapest og gjenopprette orden. Da de sovjetiske tanks og Geroes terrorpoliti møtte noen av demonstrantene som var forsamlet på plassen foran parlamentet for å kreve Geroes avgang, åpnet de ild og etterlot gatene oversådd med døde og døende menn og kvinner (24. oktober 1956). Det var begynnelsen på det egentlige opprøret; nasjonen reiste seg samlet mot de sovjetiske tropper og det forhatte terrorpolitiet, og på få dager led den kommunistiske revolusjon et nederlag som fikk motstanden i Polen til å likne en mindre opptakt.

Kardinalen ble løslatt, Nagy ble statsminister, den forhatte Geroe forsvant (til Rivieraen på Krim sammen med Rakosi, sier en rapport), terrorpolitiet ble jaktet og deres innkvarteringer ødelagt. Statuen av Stalin ble veltet og smadret; ungarske tropper støttet opprøret over alt, eller forholdt seg passive; de sovjetiske tropper (som på det tidspunkt for de flestes vedkommende, var *russere*) viste i mange tilfeller sympati med ungarerne, og mange av deres tanks ble ødelagt. Dette var det mest håpefulle tidspunkt i Europas historie siden 1917, men langt borte var sionismen i gang med å redde revolusjonen fra dens nederlag, og få dager eller timer seinere ble alt som hadde blitt vunnet, tapt igjen.

---

[45] Den beste, autentiske beretning om den opprinnelige hendelsen ble gitt, uvisst av hvilken grunn, av den kommunistiske diktator i Jugoslavia, Tito, i en nasjonal utsendelse den 15. november 1956. Han sa blant annet: «Da vi var i Moskva erklærte vi at Rakosis regime og Rakosi selv ikke hadde de nødvendige kvalifikasjoner til å lede den ungarske stat og sørge for indre enighet ... Ulykkeligvis trodde de sovjetiske kamerater oss ikke ... Da ungarske kommunister selv forlange at Rakosi skulle trå tilbake, innså de sovjetiske ledere at det var umulig å fortsette på denne måten, og gikk med på at han skulle fjernes. Men de begikk en feil ved ikke også å tillate å fjerne Geroe og andre Rakosi-tilhengere ... De gikk med på å fjerne Rakosi på den betingelsen at Geroe formelt skulle bli ... Han førte samme politikk og var likeså skyldig som Rakosi ... Han kalte de hundretusenvis av demonstranter, som stadig var demonstranter på det tidspunkt, for «pøbel» (en deltaker fortalte at Geroes ord var «bedritne fascistbanditter og andre ord som er for skitne til å gjentas») ... Dette var nok til å få kruttønna til å eksplodere ... Geroe innkalte hæren. Det var en fatal feiltakelse å innkalle hæren mens demonstrasjonen fortsatt var i gang ... Det gjorde disse mennesker enda mer rasende, og et spontant opprør fulgte ... Nagy kalte folket til våpen imot sovjethæren og appellerte til de vestlige land om å intervenere ...»

Bakgrunnen bør kort tegnes opp her, før andre del av det ungarske folks krig beskrives, for det ungarske tilfelle er nok det aller viktigste. Av en eller annen grunn var makten i Moskva, i dette tilfellet mer enn på noe annet tidspunkt, innstilt på å gjøre terroren identisk med jødene, så tilfellet Ungarn peker sterkere enn noe annet på en *fortsatt* jødisk eller talmudisk kontroll med selve Revolusjonen i dens maktsentrum i Moskva.

Regimet av 1919 i Ungarn, som ungarerne selv satte på porten etter en kort men skånselsløs terror, var jødisk. Tilstedeværelsen av én eller to ikke-jøder i regimet endret ikke dets essensielle sammensetning og natur. Terroren ble utøvet av fire jødiske ledere, støttet av en mengde underordnede jøder, nemlig Bela Kun, Matyas Rakosi, Tibor Szamuely og Erno Geroe, ingen av dem kunne kalles ungarer, og alle var skolert til deres oppgave i Moskva.

Etter den andre krigen ble frie valg tillatt i Ungarn, fordi denne innretning av en eller annen grunn ble ansett for politisk hensiktsmessig (i november 1945). Valget ga det naturlige resultat, et stort flertall for Husmannspartiet; mens kommunistene, tross Den Røde Hærs tilstedeværelse, klarte seg dårlig. Deretter ble Matyas Rakosi sendt til Ungarn (Szamuely hadde begått selvmord i 1919; Bela Kun forsvant i en navnløs sovjetisk utrensing på 1930-tallet, men i februar 1956, og dette kan i dag ses som et vink til ungarerne om hva som ventet dem i oktober 1956).

Med hjelp fra terrorpolitiet og Den Røde Hær begynte Rakosi å ødelegge andre partier og motstandere, blant dem hadde han og Geroe hengt fem (inklusive den berømte Laszlo Rajk). Det skjedde etter de velkjente «tilståelser» om sammensvergelser med «imperialistiske makter» (en beskyldning som lot de imperialistiske makter likeså kalde som de ble rasende over beskyldningen for «*sionistisk* sammensvergelse» i 1952). I 1948 var Ungarn, under Rakosi, fullstendig sovjettilpasset og terrorisert. Den mest framtredende terrorist under Rakosi selv, var Erno Geroe, som også hadde kommet tilbake til Ungarn etter tjue års forløp. Han iscenesatte rettssaken og ga ordre til fengsling av Ungarns religiøse leder, kardinal Mindszenty[46] (som før han forsvant inn i fangenskapet instruerte nasjonen om ikke å tro på noen tilståelser som måtte bli tillagt ham fra hans fangevoktere). Deretter lå Ungarn i flere år under for terror fra de to mennene som hadde korsfestet landet i 1919, og hele regjeringen ble «nitti prosent jødisk i de øverste kretser». Derfor var terroren for ungarerne først og sist jødisk og talmudisk, ikke kommunistisk, sovjetisk eller russisk. Dens natur var fullstendig tilsiktet. Formålet med Rakosis og Geroes tilbakevending etter Andre Verdenskrig var ikke til å ta feil av, og deres handlinger var heller ikke til å misforstå.

I juli 1953 trådte Rakosi tilbake som statsminister, og *The Times* meldte at «Geroe er den eneste jøde som er tilbake i regjeringen, som under Rakosi var overveiende jødisk». Da Rakosi fortsatte som partileder, og Geroe var visestatsminister, var det ikke mye som hadde forandret seg, og i juli 1956, da Rakosi også sa opp sin stilling som partileder, ble han etterfulgt i denne stillingen av Geroe, med de følger som man så i oktober.

Selv Geroe synes å ha gått for vidt på dette tidspunkt, for etter det ungarske folks innledende seier ble de sovjetiske tropper trukket tilbake (28. oktober) og to dager seinere

[46] De ufravikelige og bevisst anti-kristne trekk viste seg igjen i behandlingen av kardinal Mindszenty. Detaljene ble offentliggjort etter hans befrielse. Kort sagt, fortalte han at han hadde blitt torturert av sine fangevoktere i 29 dager og netter mellom sin arrestasjon og rettssak, han ble kledd naken, slått i dagevis med en gummikølle, holdt i en kald, fuktig celle for å irritere hans svake lunger, tvunget til å se på obskøne forestillinger, og forhørt uten søvn i hele perioden (intervju offentliggjort i mange aviser og tidsskrifter, desember 1956.

(30. oktober) sendte den sovjetiske regjering ut en melding til verden, der den innrømmer «overgrep og feil, som var i strid med likhetsprinsippene i forholdet mellom de sovjetiske stater» og tilbød å diskutere «forholdsregler ... for å fjerne alle muligheter for å gripe inn i prinsippene om nasjonal suverenitet», og å påta seg å «undersøke spørsmålet om sovjetiske tropper som var utstasjonert i landene Ungarn, Romania og Polen».

Var det en felle for å lulle folk i søvn mens morderne fikk et pusterom, eller var det et virkelig tilbaketog og en nødvending innrømmelse av feil, som åpnet store perspektiver om forsoning og håp til folkene?

Hvis Israel ikke hadde angrepet Egypt ... *hvis* England og Frankrike ikke hadde gått med i angrepet ... hvis disse tingene ikke hadde skjedd, ville verden nå kjenne svaret på det spørsmålet. Nå får vi aldri vite det, for det sionistiske angrep på Egypt, og den engelske og franske deltakelse i det, fridde Revolusjonen fra dens dilemma. Som ved et trylleslag vendte verdens oppmerksomhet seg fra Ungarn til Midt-Østen, og Ungarn var glemt. Forgjeves sendte Nagy sin appell til verden allerede neste dag og sa at 200.000 soldater og 5000 tanks var på vei inn i Ungarn.

Budapest ble pulverisert. Den 7. november forsvant den siste frie ungarske radios stemme fra eteren (Radio Rakoczy i Dunapentele), som Polens stemme hadde forsvunnet i 1944 og Tsjekkias i 1939, og hadde latt deres sorger gå i arv til «Vesten».

«Dette er vår siste sending. Vi blir oversvømt av sovjetiske tanks og flymaskiner.» *New York Times'* korrespondent i Wien noterte: «Disse ord ble etterfulgt av en høy, brakende lyd. Så ble alt stille.»

Naby søkte tilflukt hos den jugoslaviske delegasjonen, og da han forlot den under sovjetisk ledsagelse, ble han deportert et annet sted, ingen vet hvor. Kardinalen søkte tilflukt i den amerikanske ambassaden. I slutten av november uttalte den kubanske delegerte til De Forente Nasjoner, en velinformert autoritet, at 65.000 mennesker hadde blitt drept i Ungarn. Mer enn 100.000 hadde på det tidspunkt flyktet over grensen inn i Østerrike, et lite land som opprettholdt «Vesens» noe frynsete standard ved å motta alle uten å stille spørsmål. Noen få tusen av dem nådde til Amerika, der de ble mottatt av den amerikanske forsvarsminister, en Wilbur M. Brucker, som beordret dem til «å hylle det amerikanske flagg», og så «å hylle president Eisenhower».

Dette var virkelig ti dager som sjokkerte verden og vil sjokkere den enda mer hvis den sanne historie noen gang blir fortalt. De viste at de verdier som en gang ble symbolisert av to ord: «The West», nå ble hevdet sterkest av de fangetatte folkeslagene i Øst-Europa, ikke i Amerika, England eller Frankrike.

De vestlige land vendte situasjonen i Ungarn ryggen. De hadde deres oppmerksomhet rettet på begivenhetene i Midtøsten. «Det jødiske spørsmål» i Midtøsten kom i veien og utraderte det spirende håp i Europa. Enda en gang arbeidet den revolusjonære kommunisme og den revolusjonære sionisme sammen, perfekt synkronisert, som i oktober 1917. Den enes handlinger gagner direkte den andre. De Forente Nasjoner fikk ikke tid til å diskutere den ungarske bønn om hjelp før den neste terror hadde knust dem som ba om hjelp, og hadde gjeninnsatt de godkjente agenter for Revolusjonen på de delegertes plasser.

I Ungarn ble den forsvunne Geroes plass overtatt av enda en kommissær fra 1919. Ferenc Münnich, som hadde hatt en prominent plass i Bela Kuns regime, var også vendt tilbake til Ungarn etter Andre Verdenskrig, sammen med Den Røde Hær. Fra 1946 til 1949, da Rakosi for

andre gang satte i gang med terror, var Münnich politisjef i Budapest. Nå ble han «vise-statsminister, minister for det nasjonale forsvar og den offentlige sikkerhet». Det var i regjeringen under en viss Janos Kadar, som var innsatt av Moskva. Kadar hadde et visst ry på seg for uavhengighet, og ville derfor neppe få lov til å utøve noen nevneverdig makt. Münnich (sa *New York Times*) var Moskvas kort, og han kontrollerte Kadar.

Slik senket mørket seg igjen over Ungarn, og befolkningen måtte finne den trøsten det var mulig å hente i den amerikanske presidents ord om at han i hjertet følte med landet. Den tidsinnstilte bomben i Midtøsten eksploderte nettopp da Revolusjonen var ved å lide nederlag i Moskva. Denne avledningen endret den mest lovende utvikling på mange år til å bli den mest nedslående.

Sovjetunionen kunne uforstyrret massakrere Ungarn, mens stormaktene i Vesten begynte å diskutere Israel, Egypt og Suezkanalen. Hele verdens oppmerksomhet ble rettet mot dem, og Sovjetstaten kunne med en europeisk nasjons blod på sine hender blande seg i den alminnelige fordømmelse av England og Frankrike da de gikk med i det israelske angrepet.

Skapelsen av den sionistiske stat viste seg å være enda mer uhellsvanger enn den andre av de talmudiske jøders skapninger, den kommunistiske revolusjon. Den andre del av denne beretningen om årene omkring «Kulminasjonen» handler derfor om begivenhetene i den sionistiske stat i de åtte år mellom skapelsen av den i 1948, gjennom terror, og dens angrep på Egypt i oktober 1956.

Den sionistiske stat

I disse årene viste den lille staten seg, som misvisende kalles «Israel», å være uten sidestykke i historien. Den ble, som det var planlagt, regjert, etablert og hovedsakelig befolket av ikke-semittiske jøder fra Russland; folk som nedstammet fra khazarer. Grunnlagt som den var på en judeisk stammetradisjon fra oldtiden, som disse menneskene ikke på noen måte kunne være blodsbeslektet med, utviklet den brutale sjåvinismen som ble basert på en bokstavelig fortolkning av levittenes lov fra oldtidens Juda. Da det ble snakk om en ganske liten og nydannet stat, hadde den ikke selv utviklet et naturlig grunnlag for liv, men eksisterte helt fra begynnelsen av på den rikdom og de våpen som dens mektige støtter kunne presse ut av de store vestlige land. I disse årene overgikk den lille staten historiens mest stridbare feltherrer i krigerske utfall og handlinger. Regjert som den ble av menn av samme avstamning som dem som utøvde terror i Polen og Ungarn, truet den daglig de sju semittiske nabofolk med den ødeleggelse og underkuelse som det levittiske presteskap hadde foreskrevet dem i *Femte Mosebok*.

«Israel» gjorde dette i demonstrativ tillit til at dets makt i de vestlige hovedsteder var tilstrekkelig til å avholde regjeringene der fra noen gang å nekte dem noe, og til muligheten for å kunne kreve deres støtte under alle tenkelige omstendigheter. Det oppførte seg som om Amerika i særdeleshet var dets koloni, og dette lands handlinger var helt i overensstemmelse med denne forestilling. Innenfor dets grenser var lovene imot frafall og raseblanding de samme som den svært siterte Hitlers. Utenfor dets grenser var det horder av subsistensløse arabere som det hadde drevet ut i villniset, og hvis antall ved naturlig tilvekst steg til nesten en million i løpet av disse åtte år. Disse folk ble gjennom deres påtvungne verters gjentatte røvertokter og massakrer minnet om at Deir Yassin-skjebnen var en nærværende mulighet: «å ødelegge fullstendig mann, kvinne og barn ... spar intet levende som trekker pusten». De

vestlige land, Israels skapere, mumlet bebreidelser, mens de sendte landet penger og midler til krig, som de ellers hevdet å avsky. Således hadde de, liksom Frankenstein, skapt en destruktiv kraft som de ikke kunne kontrollere.

Den lille staten, som var basert på en fantasi, hadde ingen virkelig eksistensberettigelse; kun makten til å spre utrygghet over hele verden, som fra det øyeblikk den ble skapt, ikke hadde et øyeblikks frihet fra frykten. Den begynte å oppfylle det eldgamle løftet: «På denne dag vil jeg begynne å skape frykt og redsel for deg hos alle nasjoner under himmelen ... som skal lide de frykteligste kvaler på grunn av deg.»

Dersom denne staten hadde blitt overlatt til sine egne ressurser, ville den i mellomkrigsårene ha falt sammen som det «jødiske hjemland». Trangen til å forlate dette hjemland igjen begynte å få overtaket over trangen til å reise dit, og dette til tross for sjåvinismens makt, som for en tid overvinner nesten enhver menneskelighet hos dem som utøver den. Allerede i 1951 ville det ha vært flere avreiser enn ankomster hvis det ikke hadde vært for de tidligere nevnte «forbløffende sprekker» (*New York Herald-Tribune* april 1953), som da åpnet seg i «jernteppet» (hvor sprekker ikke oppstår tilfeldig; den kommunistiske, revolusjonære stat kalkulerte tydeligvis på dette tidspunkt med å fylle den sionistiske revolusjonære stat opp med innbyggere). Ikke desto mindre var det i 1952 hele 13.000 som reiste ut, og kun 24.470 innreisende immigranter, og i 1953 (det siste år jeg har tall fra) oversteg utvandringen, ifølge jødiske kilder, innvandringen: En Benjamin Avniel, som talte i Jerusalem, sa i juni at det i de første fem måneder hadde vært 8.500 innreisende, mens 25.000 hadde reist ut.

Dette ville ha vært den naturlige utvikling hvis «Israel» ble overlatt til seg selv, for det hadde ikke noe å by på ut over sjåvinisme. Bildet av forholdene i landet er gitt av jødiske autoriteter. Moshe Smilanski, som hadde seksti års erfaring fra Palestina, skrev i *Jewish Review* i februar 1952:

«Da det britiske mandat utløp, var landet velstående. Varehus med fødevarer, både de private og regjeringens, var fulle, og det var gode lagre av råvarer. Landet hadde tretti millioner pund i Bank of England, foruten store beløp i engelske og amerikanske verdipapirer. Den valuta som var i omløp, var omtrent tretti millioner pund, som hadde samme verdi som sterling ... Mandatregjeringen etterlot oss en verdifull arv, den dype havn i Haifa, to brygger i Jaffa og Tel Aviv, jernbaner, mange gode veier og regjeringsbygninger, store velutstyrte militære og sivile flyplasser, gode fasiliteter til hæren, og raffineriene i Haifa. De flyktende araberne etterlot et areal på omtrent fem millioner dunam (måleenhet fra Det Ottomanske Imperium, 1 dunam = ca. 1000 kvadratmeter) landbruksjord med gårder der det vokste appelsiner, oliven, vindruer og frukttrær; omkring 75.000 butikker og fabrikker, og mye flyttbar eiendom, møbler, tepper, juveler osv. Alt dette er velstand, og hvis vi i Israel har sunket ned i fattigdom, kan vi takke den overdrevne byråkratiske sentralisering, restriksjonene på private foretak og løftet om et sosialistisk regime for det.»

I april 1953 fortalte Hurwitz fra det revisjonistiske parti i Israel en forsamling i Johannesburg om den sionistiske stats «degenerering». Han sa at han ikke kunne være blind for den alarmerende tilstand: «Økonomisk er landet på randen av bankerott. Innvandringen er forminsket, og i de siste måneder har flere mennesker forlatt landet enn hva det har kommet inn. Videre er det 50.000 arbeidsløse og tusenvis som arbeider på deltid.»

Disse to sitatene (jeg har mange andre av liknende art) fra jødiske innbyggere kan sammenliknes med det annerledes bilde av livet i Israel som de vestlige masser får levert fra

deres politikere. En Clement Davies (leder av det britiske liberale parti som hadde 401 plasser i Underhuset i 1906 og seks under hans ledelse i 1956) lovpriste foran en jødisk forsamling i Tel Aviv, «de framskritt den jødiske stat har gjort, som for ham syntes å være et mirakel på veien til å gjenskape landet som flyter av melk og honning» (trykt i den samme jødiske avis som brakte Hurwitz' bemerkninger). I samme periode sa den yngre Franklin D. Roosevelt under en valgkampanje i New York (hvor «de jødiske stemmer» anses for avgjørende): Israel er en lomme av liv og håp i et hav av arabiske folkeslag. Det 'selger frihet' for den frie verden bedre enn all den propaganda vi kunne sende ut fra USA.»

Adlai Stevenson, som deltok i valgkampen om presidentembetet i 1952, fortalte en sionistisk forsamling at «Israel har budt velkommen, med åpne armer og et varmt hjerte, til alle som har søkt tilflukt fra motgang ... Amerika ville gjøre rett i å tilrettelegge sine egne immigrasjonsregler med samme generøsitet som Israel, og det må vi streve etter» (den mest generøse konsekvens av dette ville være at amerikanske innvandrere forlot De Forente Stater, og de nordamerikanske indianere fikk landet sitt tilbake). En annen aspirant til president-posten, en Stuart Symington, sa: «Israel er et eksempel på at fasthet, mot og konstruktiv handling kan vinne dagen for demokratiske idealer i stedet for å overlate slagmarken til sovjetisk imperialisme» (omkring den tid ble israelere som studerte deres regjering beordret til å syne *Det Røde Flagg* på 1. mai-dagen, mens politikerne i Washington og London raste mot «antisemittisme bak jernteppet»).

Imot denne insistering på å fordreie sannheten via politikere fra alle partier i Amerika og England hørtes det kun jødiske protester, som i de foregående årtier (av den grunn jeg tidligere har gitt, at ikke-jødiske skribenter ble effektivt forhindret i å offentliggjøre noen protester.) William Zukerman skrev:

«Den alminnelig aksepterte teori, at staten Israels dannelse ville tjene til å forene og sveise sammen det jødiske folk, har vist seg å være feil. Tvert imot har 'kongressen' (den sionistiske kongress i Jerusalem, 1951) 'dramatisk demonstrert', at dannelsen av en jødisk politisk stat etter to tusen år har introdusert et nytt og sterkt skille som jøder, betraktet som gruppe, ikke har kjent til i århundrer, og at Israel snarere deler enn forener jøder i framtida ... På mystisk vis menes det at Israel har en unik rett over de ti til tolv millioner jøder som lever i alle land i verden, utenfor ... Delingen må bli stadig ved at man bringer inn jøder fra hele verden, likegyldig hvor lykkelig de lever i deres nåværende hjemland ... Jøder, som har levd der i generasjoner og århundrer, må ifølge denne teori 'befris' fra 'landflyktighet' og bringes til Israel gjennom masseimmigrasjon ... Israelske ledere fra alle partier, like fra det ytterste høyre til det ytterste venstre, og inklusive statsminister Ben-Gurion, har begynt å forlange at amerikanske jøder, og spesielt sionister, innfrir deres løfter til deres gamle hjemland, forlater deres amerikanske 'landflyktighet' og slår seg ned i Israel, eller i det minste sender sine barn dit ... kongressen i Jerusalem markerte offisielt avslutningen på amerikansk sionismes storhet og innledningen til en periode med intens midtøstlig nasjonalisme ... formet etter avdøde Vladimir Jabotinskys ambisjon, der han drømmer om «en stor jødisk stat på begge sider av Jordan; å forene alle jøder og bli den største militærmakt i det nære Østen.»

Lessing J. Rosenwald protesterte slik:

«Vi erklærer vår ufravikelige motstand mot alle programmer til å omforme jøder til en nasjonalistisk blokk med særlige interesser i den utenlandske stat Israel. Den politikk, som er utformet av Ben-Gurion for amerikansk sionisme, oppmuntrer sionister til å intensivere deres

anstrengelser for å organisere amerikanske jøder til en separat politisk pressgruppe i De Forente Stater. Dette programmet er beregnet på å omforme amerikanske jøder til åndelig og kulturell avhengighet av en utenlandsk makt ... Vi mener at 'jødisk' nasjonalisme er en fordreining av vår tro, som reduserer den fra universelle proporsjoner til en nasjonalistisk kults dimensjoner.»

Disse jødiske protester var som naturlig framprovosert av frykten for den splittelsen som sionismen forårsaket blant *jøder*. Det var imidlertid kun en del av det egentlige problem: Den virkelige fare ved sionismen ligger i dens makt til å sette verdens nasjoner opp imot hverandre, og bringe dem på kollisjonskurs, for i den katastrofen ville storparten av menneskeheten være involvert hundre til tusen ganger så mye som noen jøde.

Å påpeke denne innlysende mulighet var helligbrøde i 1950-årene, og ikke-jødiske protester ble ikke offentliggjort, mens de jødiske var nytteløse. I 1953 kunne New Yorks jødiske tidsskrift *Commentary* derfor meddele med følgende ordlyd, at den forutsigbare katastrofe hadde blitt brakt enda et skritt nærmere: «Israels overlevelse og styring har blitt en fast bestanddel av De Forente Staters utenrikspolitikk, og *ikke noe valgresultat, eller noen endring, vil påvirke dette*.»

Her er det igjen en kryptisk referanse til en makt som står over alle presidenter, statsministre og partier, som jeg tidligere har henledet oppmerksomheten på. Der er som Leopold Amery, en av de britiske ministre som var ansvarlig for Palestina i mellomkrigsårene, en gang sa: Politikken er *fastlagt* og *kan ikke endres*. Den indre hemmelighet i hele denne saken finnes i disse truende erklæringer, der en undertone av uavviselig autoritet og ekstra-ordinær viten skinner gjennom. De er kryptiske men spesifikke og kategoriske, og uttrykker *sikkerhet* for at Vesten ikke kan og ikke vil trekke seg tilbake fra den sionistiske ambisjon under noen omstendigheter. *Sikkerhet* må hvile på noe mer holdbart enn trusler, eller selv evnen til å påvirke «den jødiske opinion» eller utøve press overfor offentligheten i den ene eller andre retningen. Tonen er som en tuktemesters, han vet at galeislavene må underkaste seg, fordi de er lenket og ikke kan unnslippe. *New York Times* som, etter hva jeg vurderer, taler med autoritet om «den jødiske makt» i verden, har ofte hentydet til denne hemmelige pakt, eller kapitulasjon, eller hva enn dens natur er, for eksempel: «I sin essens gjør den politiske støtte som staten Israel nyter i De Forente Stater, enhver ordning som er fiendtlig overfor israelske interesser, *umulig* å overveie for De Forente Staters regjering» (1956). Hvis dette kun hentyder til kontroll over valgapparatet, betyr det at den parlamentære regjeringsprosess gjennom «frie valg» har blitt fullstendig forfalsket. Etter min mening er dette tilfellet i Vesten i dette århundre.

Det var utelukkende denne tingenes tilstand i Vesten som satte den nye stat i stand til å overleve. Den ble holdt i live gjennom tilførsler av penger fra Amerika. *Commentary* (sitert ovenfor) uttalte at i juni 1953 beløp De Forente Staters regjeringsstøtte til Israel seg til $293.000.000, med ytterligere $200.000.000 i form av ytelser som eksport-import banklån. Jerusalems representant for president Trumans «teknisk hjelp»-program uttalte (oktober 1952) at Israel mottok den største andel av alle land i verden i forhold til dets innbyggertall, og mer enn alle andre land i Midtøsten til sammen. *New York Herald Tribune* (12. mars 1953) sa at den totale sum av penger fra De Forente Stater, inklusive private gaver og lån, beløp seg til «mer enn $1.000.000.000 i de første fem år av Israels eksistens», som, ble det tilføyd, slik hadde blitt «sikret». På toppen av dette kom den tyske tributt, pådyttet av den amerikanske

regjering, på 520.000.000 israelske pund årlig. Jeg har ikke funnet offisielle tall for den fulle sum til og med året 1956. Den syriske delegerte for De Forente Nasjoner sa, etter et av de sionistiske angrep i årets løp, at «siden 1948 er det strømmet $1.500.000.000 fra De Forente Stater til Israel i form av bidrag, tilskudd, obligasjoner og lån» (selv dette beløp utelot de tyske innbetalinger og andre former for vestlig tributt).

Noe tilsvarende har verden aldri tidligere sett. En stat som slik er finansiert fra utlandet, kan saktens tillate seg å være krigersk, og den nye stats truende atferd ble kun mulig gjennom denne enorme tilstrømming av vestlige, hovedsakelig amerikanske, penger. Den nye staten gikk, sikker som den var på denne ubegrensede økonomiske oppbakking og politisk støtte i Washington – som *ikke kunne endres* – i gang med å oppfylle sin storstilte ambisjon: I det tjuende århundre av vår æra å gjenopprette sin fulle styrke, den «Nye Lov» som ble kunngjort av levittene i *Femte Mosebok* i 621 f.Kr. Alt som skulle skje framover skulle være «oppfyllelsen» av den; de mongolske khazarer ville se til at Jehova holdt sin pakt, som levittene hadde åpenbart det. Og det som fulgte var faktisk et bidrag til denne «oppfyllelse». Visjonen om «hedningene» som bringer jordens skatter til Jerusalem, begynte å bli til virkelighet i form av amerikanske penger, tysk bidrag og liknende.

Med pengepungen fylt godt opp begynte den lille staten å forfølge fantasien om fullstendig og bokstavelig «oppfyllelse», som ved sin mirakuløse slutt er å se all verdens store ydmyket, Sion allmektig, og alle jøder «forente». Man utformet dokumentet for denne «forening»: «nasjonalitetsloven», som gjorde alle jødiske innbyggere i den sionistiske stat til israelere, og «loven for tilbakevending», som gjorde krav på alle jøder over alt i verden for Israel, uansett om de ønsket det eller ikke.[47]

Dette var lover, som gjengangere fra forsvunne ghettoer, som alarmerte Zukerman og Rosenwald. De uttrykker den største ambisjon som noensinne er uttalt av noen stat i historien, og statsministeren, en Ben-Gurion fra Russland, sa det uttrykkelig ved mange anledninger, for eksempel i sin melding av 16. juni 1951 til sionistene i Amerika: «En sjelden mulighet har blitt gitt deres organisasjon til å bane vei for en forenende og forent sionistisk bevegelse, som vil stå i spissen for den amerikanske jødedom i den store æra, som åpner seg for det jødiske folk, med etableringen av staten og *begynnelsen av sammenføyingen av de landflyktige*.» Rabbiner Hillel Silver, president Eisenhowers nære medarbeider, uttrykte spesiell tilfredshet ved at «Ben-Gurion nå aksepterer det synspunkt at den sionistiske bevegelses hovedoppgave, som tidligere, inkluderer det *fulle og uforminskede sionistiske program*». I juni 1952, i New York, var Ben-Gurion enda mer presis: «Den jødiske stat er ikke oppfyllelsen av sionismen ... Sionismen *omfatter alle jøder, overalt*.» Israels andre president, Ben Zvi, sa, da han ble sverget inn i desember 1952: «Det er stadig vår sentrale oppgave å samle alle de landflyktige, og vi vil ikke vike tilbake ... Vår historiske oppgave vil ikke kunne gjennomføres uten hjelp fra hele *nasjoner* i Vest og Øst.»

[47] «Loven om tilbakevending» fra 1953 sier blant annet: «Innsamling av de landflyktige krever stadige anstrengelser fra den spredte jødiske nasjon, og staten Israel forventer derfor at alle jøder deltar enten privat eller i organisasjoner i oppbyggingen av staten og hjelper til med masseimmigrasjon og ser nødvendigheten av at alle jødiske samfunn forener seg med dette formål.» En permanent tilstand av «antisemittisme» i verden er innlysende klart en forutsetning for virkeliggjørelsen av denne lov, og det største jødiske samfunn i verden er nå i Amerika. En tilstand av «antisemittisme» der vil nødvendigvis måtte erklæres på et eller annet tidspunkt i prosessen.

Det ville ha reist seg et helvetes brøl av protest i hele verden dersom en keiser eller en Hitler hadde sagt noe slikt. Den ambisjon som ble uttrykt med slike ord som «sionismens fulle og uforminskede program» er faktisk grenseløst, for det er det politiske program som i forkledning skal oppfylle pakten med Jehova, uttrykt i Toraen: Verdensherredømme over «hedningene» utøvet fra et imperium som strekker seg fra Nilen til Eufrat. – De vestlige regjeringers støtte gjorde dette mulig, som ellers ville ha vært den mest absurde begjæring i verdens historie.

At politikerne i Vesten forsto den fulle betydning av hva de gjorde, synes umulig inntil 1953, da det kom en uttalelse som innebar fullstendig forståelse. I mai 1953 var Winston Churchill som daværende britisk statsminister i diskusjon med den egyptiske statsminister om Suezkanalen, og truet ham, ikke med britisk, men med *jødisk* gjengjeldelse. Han talte i parlamentet om den israelske hær som «den beste i Levanten» og sa at «intet vi vil gjøre med hensyn til å levere luftfartøyer til den del av verden, vil få lov til å være til skade for Israel». Så tilføyde han med ord som liknet svært på de som Ben-Gurion og rabbiner Hillel Silver hadde brukt, at han «gledet seg til *oppfyllelsen av de sionistiske bestrebelser*».

Det skal her bemerkes at dette nok er den største forpliktelse som en statsleder noensinne har påtatt seg på vegne av en intetanende nasjon. Det israelske parlament noterte straks sin tilfredshet med «Churchills vennlige holdning overfor den israelske regjering nå, og overfor den sionistiske bevegelse i hele dens eksistens». Den engelske offentlighet leste de belastende ord uten å forstå dem, hvis de da overhodet leste dem. De mange forbløffede jøder, blant dem også A. Abrahams, som, siden han var veteran-revisjonist, rent logisk burde ha vært glad (jødiske revisjonister strever åpenlyst etter nå avdøde Jabotinskys ambisjon om «en stor jødisk stat på begge sider av Jordan; å forene alle jøder og bli den største militærmakt i det nære Østen», jf. William Zukerman).

Abrahams spurte forundret, med en undertone av forferdelse, om Churchills ord kunne være alvorlig ment og sagt: «Statsministeren er en gammel bibelstuderende; han vet utmerket godt at de sionistiske bestrebelser ikke vil bli ansett for oppfylte før Israel er fullt ut gjenreist innenfor dets historiske grenser, de ti stammers land.»

Denne «bestrebelse» kan naturligvis ikke «oppfylles» uten universell krig, og dette er helt klart årsaken til at Abrahams ble forbløffet, ja, nærmest forferdet. Churchills ord betydde, hvis de skulle tas for hva de var, støtte til den storstilte ambisjon i all dens bokstavelighet, og den endelige pris for dette kunne bare bety utslettelse av «Vesten», som det hittil hadde vært kjent.[48]

[48] En hendelse en måned tidligere, i april 1953, hadde allerede vist at Churchill var rede til å gå videre i sin tributt til sionismen enn noen ville ha trodd mulig av de som vurderte ham ut fra hans offisielle rykte og myter. I denne måneden forbant han demonstrativt seg selv med den sionistiske kanonisering av en engelsk offiser ved navn Orde Wingate, og ydmyket derved det engelske folk i alminnelighet og i særdeles alle de britiske tjenestemenn, offiserer og soldater, som i tretti år lojalt hadde gjort deres plikt i Palestina. Wingate, en offiser i den britiske etterretningstjeneste i Palestina i mellomkrigsårene, avvek i den grad fra den ærefulle upartiskhet mellom arabere og jøder, som var hans kameraters stolthet og plikt, at han ikke bare ble en fiende av araberne, men en frafallen fra sitt eget land og sitt kall. Hans troløshet ble først offentlig kjent ved denne anledningen, der Ben-Gurion, som dedikerte barneby på Carmelfjellet til Wingates minne (han ble drept i Andre Verdenskrig), sa: «Han var parat til å kjempe med jødene mot sin egen regjering» og på tidspunktet for den britiske hvitebok i 1939 «kom han til meg med planer om å bekjempe den britiske politikk». Et av Wingates forslag gikk ut på å sprenge en britisk oljeledning i lufta. I sin melding, som ble lest høyt ved innvielsesseremonien, beskrev Churchill landsbyen som ble oppkalt etter Wingate, som «et monument over det vennskap som alltid skulle forene

Begivenheten den 30. oktober 1956 (selv om ordren hadde blitt gitt av Sir Winstons politiske arving) synes å vise at Churchills ord fra mai 1953, med alt hva de innebar for hans land, *var* alvorlig ment.

Hvis Vesten i hemmelighet ble utnyttet med henblikk på den uspesifiserte «oppfyllelse av sionistiske bestrebelser», slik som disse ordene innebar, kunne dette kun bety en enda større krig enn hva Vesten hittil hadde måttet lide under, og i hvilken dens hærer ville være brikker i et ødeleggende spill med det formål å splitte de kristne folkeslag, knuse de muslimske, etablere det sionistiske imperium og deretter oppføre seg som dets lakeier. I dette store spillet ville jøder overalt i verden, uavhengig av hvilken side av den tilsynelatende front de befant seg på, forventes, under «loven for tilbakevending», å handle i sionismens overordnede interesse. Hva det kunne komme til å bety kan ses av en artikkel som ble offentliggjort i Johannesburgs *Jewish Herald* den 10. november 1950, om en hemmelig episode under Andre Verdenskrig. Det ble fortalt at da produksjonen av atomvåpen begynte, «ble det stilt forslag til Weizmann om å samle noen av de beste jødiske vitenskapsmenn for å etablere en gruppe som kunne forhandle med de allierte i jødedommens interesse ... Jeg så prosjektet slik det opprinnelig var beskrevet og sendt til Weizmann av en vitenskapsmann som selv hadde oppnådd en viss berømmelse på området av militære oppfinnelser».

Storbritannia og Israel», og den britiske minister fikk beskjed om å delta som et symbol på den britiske regjerings samtykke.

Slik var den engelskmannen, som ble hedret i den sionistiske stat, en forræder mot sin plikt, og dagens britiske statsminister deltok i utmerkelsen av ham. Den betydningsfulle historien om Wingates tjeneste i hæren fortelles i Chaim Weizmanns bok. Weizmann, som uttaler seg overbærende om Wingates anstrengelser for å innynde seg hos de sionistiske bosetterne ved å prøve på å snakke hebraisk, sier at han var «en fanatisk sionist». Faktisk liknet Wingate i høy grad profeten Monk i det foregående århundre, men under hans omstendigheter var han i stand til å gjøre langt mer skade. Han etterliknet Monk gjennom ved å prøve på å likne en jødisk profet ved å la sitt skjegg vokse, og det var vesentlig at det var i Judas' land han fant sitt virkelige kall. Han var enten dement eller håpløst ustabil og ble av den britiske hær vurdert til å være «for mye ute av balanse til å kunne lede menn ansvarlig». Så vendte han seg til Dr. Weizmann, som ba en framtredende lege i London (lord Horder, en brennende sionist-sympatisør) om å skrive en attest til hærens legeråd «angående Wingates pålitelighet og ansvarsfølelse». Som et resultat av denne støtten «fikk Wingate en stilling som kaptein i den palestinske etterretningstjeneste», med det resultat som er nevnt ovenfor, og som var til å forutse. Under Andre Verdenskrig ble denne mannen blant samtlige utvalgt til å bli spesielt hedret av Churchill, idet han ble kalt tilbake til London på tiden for konferansen i Quebec for å bli forfremmet til generalmajor. Weizmann sier at hans «brennende ønske» var å føre en britisk hær inn i Berlin. Det framgår av sammenhengen i Weizmanns beretning at en slik ville ha blitt anført av en jødisk brigade, ledet av Wingate, slik at begivenhetene ville blitt et synlig bilde på en talmudisk triumf, blottet for enhver forestilling av en «britisk seier». «Generalene,» konkluderer Weizmann, «avverget denne ydmykelse; deres avvisning 'var endelig og fullstendig'.»

Denne episoden setter Churchills ulikevektige og gåtefulle natur i relieff, han preker ære, og ba rett ut en nasjon som var trengt opp i et hjørne om å gi dens «blod, svette, slit og tårer» for disse evige prinsipper. Han hadde sett en av sine egne ministre bli myrdet og britiske sersjanter bli symbolsk hengt «i et tre» og ga allikevel en spesiell støtte til denne mannen mens han var i live, og valgte ham ut til å æres spesielt da han var død. Churchill ga i en tidligere periode opp å skrive sine store forfedres historie på grunn av et brev som syntes å bevise at John Churchill, hertug av Marlborough, forrådte et forestående angrep av den britiske flåte til fienden, som på det tidspunkt var franskmennene. «Forræderiet av ekspedisjonen mot Brest,» skrev han den gang, «var en forhindring som jeg ikke kunne konfrontere;» og han nektet av skam å skrive biografien og ombestemte seg bare fordi han fikk overbevist seg selv om at brevet var et falskneri. Og allikevel, selv i denne bok, er hans begrep om lojalitet ikke innlysende lett å følge, for i hans forord aksepterer han som naturlig og til og med riktig, Marlboroughs første og bevisste forræderske handling, da han red ut av London som kong James' kommandør for å møte William av Orange' invaderende tyske og hollandske hærer og gikk over til fienden, slik at invasjonen av England lyktes uten at et eneste engelsk skudd hadde blitt avfyrt.

Trusselen i slike ord er tydelig. Med hensyn til «oppfyllelsen av de sionistiske bestrebelser» med disse eller andre midler kom Nahum Goldmann, som var leder av den sionistiske verdensorganisasjon, med en betydningsfull erklæring til en jødisk forsamling i Johannesburg i august 1950. Idet han beskrev et intervju med Ernest Bevin, den britiske utenriksminister, sa Goldmann: «Dette lille landet (Israel) er et svært unikt land, det er i en unik geografisk posisjon. I de dager, da jeg forsøkte å etablere den jødiske stat med den britiske regjerings samtykke, i en av de private samtaler jeg hadde med Bevin, sa han: 'Vet De hva det er De ber meg om? De ber meg om å gi Dem nøkkelen til et av de mest vitale og strategisk viktigste områder i verden.' Og jeg sa: Det står ikke skrevet i verken Det Nye eller Det Gamle Testamente at Storbritannia skal ha denne nøkkelen.»

Hvis Churchills ord var ment som de var sagt, var han øyensynlig parat til å utlevere denne nøkkelen, og etter at Bevin døde, syntes alle andre i Washington og London også å være parate til det. Virkningene er allerede tydelige å se og forutse, og disse virkninger kan ikke lenger avferdiges som tilfeldige. Her skrider en stor plan åpenlyst fram mot suksess eller fiasko med Vestens store nasjoner som væpnede vakter; de har sikret seg deres egen ydmykelse, hvis det lykkes. De er som en mann som lar seg ansette på betingelsen av at jo bedre det går for arbeidsgiveren, desto lenger ned i lønn går han.

På alle dette eventyrets illevarslende stadier er det blant de innvidde blitt diskutert som en *plan*. Jeg har tidligere sitert Max Nordaus ord på den sjette sionistiske kongress i 1903: «La meg vise dere trinnene på en stige som fører oppover og oppover ... den framtidige verdenskrig, fredskonferansen, hvor et fritt og jødisk Palestina vil bli etablert med hjelp fra England.»

Tjuefem år senere snakket en ledende sionist i England, lord Melchett, i den samme tonen av hemmelig viten til sionistene i New York: «Hvis jeg hadde stått her i 1913 og sagt til dere: 'Kom til konferansen for å diskutere rekonstruksjonen av et nasjonalt hjem i Palestina', ville dere ha ansett meg for en ubetydelig drømmer; selv hvis jeg i 1913 hadde fortalt dere at den østerrikske erkehertug ville bli drept, og at det ut av alt som fulgte av det, ville komme en sjanse, en mulighet, en anledning til å etablere et nasjonalt hjem for jødene i Palestina. Har det noen sinne falt dere inn hvor bemerkelsesverdig det er at det ut av verdens blodige kaos har denne muligheten oppstått? Tror dere virkelig at vi har blitt ført tilbake til Israel kun ved en tilfeldighet?» (*Jewish Chronicle* 9. november 1928).

I dag vil en tredje verdenskrig, hvis den kommer, innlysende klart ikke være noen «tilfeldighet»; rekkefølgen av årsakssammenheng og den kontrollerende makts identitet har blitt klart synlig i tidens løp. Trettien år etter lord Melchetts keiserlige erklæring (i februar 1956) var jeg tilfeldigvis i South Carolina, og kun derfor, og på grunn av den lokale avis, hørte jeg om en kommentar av liknende art, øyensynlig inspirert av en tilsvarende olympisk kilde, som handlet om den *tredje* krig. Randolph Churchill, Sir Winstons sønn, var på dette tidspunkt på besøk hos Bernard Baruch, hvis residens er baroniet Little Hobcaw i South Carolina. Etter sitt intervju med denne autoritet, uttalte Randolp Churchill (*Associated Press* 8. februar 1956) at «den anspente situasjon i Midtøsten kunne eksplodere i væpnet konflikt når som helst. Men jeg tror ikke at sivilisasjonen vil *snuble* inn i den neste krig ... hvis den tredje verdenskrig kommer, vil den være *kaldt beregnet og planlagt* snarere enn tilfeldig».

Sett ut fra «oppfyllelsen» (verdens store nasjoners betaling av hyllest og erklæringen om at alle jøder i verden var verdige mottakere) viste den nye stat en tydelig vilje til å gjenskape

de «historiske grenser» i ord og gjerning. Ingen vestlig «krigsskaper» har noensinne brukt slike ord. Ben-Gurion erklærte (Johannesburg *Jewish Herald*, 24. desember 1952) at Israel «ville ikke under noen omstendigheter tillate at arabiske emigranter vendte tilbake» (han snakker om den fordrevne innfødte befolkning!). Og med hensyn til Jerusalem (som var delt mellom sionister og jordanere og avventet en «internasjonalisering» under De Forente Nasjoners administrasjon): «For oss er denne bys framtid likeså fastlagt som Londons på tross av dens latterlige skillelinjer; dette kan ikke gjøres til gjenstand for forhandlinger». De «landflyktige» i andre land skulle «tilsluttes», «fire millioner immigranter i løpet av de kommende ti år» (utenriksminister Moshe Sharett, juni 1952) eller i løpet av «de neste ti til femten år» (ved en annen anledning).

To verdenskriger hadde det tatt å etablere «hjemlandet» og «staten» (i nevnte rekkefølge) og å få omkring 1.500.000 jøder til å komme dit. Disse antydninger betydde enda en krig om seinest femten år, for det var ingen andre måter hvorpå så mange jøder kunne trekkes ut av de landene hvor de oppholdt seg. Med hensyn til omkostningene ved deres transport, sa Ben-Gurion at det ville beløpe seg til mellom 7.000 og 8.000 millioner dollars (på nåværende tidspunkt på størrelse med hele Italias statsgjeld og omkring fem ganger den britiske statsgjeld i 1914) og han «forventet at de amerikanske jøder ville skaffe disse pengene». Selv de amerikanske jøder kunne selvfølgelig ikke skaffe disse pengene; de kunne bare bringes inn fra Vestens skatteytere.

Alt som ble sagt der, var derfor en åpenbar krigstrussel overfor de arabiske naboer, og det hadde en spesiell mening når det ble uttalt (som det ofte ble) at Menachem Begin, lederen av «aktivist-» og snikmordsgruppa, som hadde utført massakren i Deir Yassin. Formelt tok Israel på dette tidspunkt avstand fra gruppa, men ikke desto mindre ble den hedret i den nye stat og hadde dannet grunnlag for et politisk parti, Herut, og dens parlament. Derfor visste araberne utmerket hva de ble truet med når Begin talte til dem.

Her er et typisk eksempel: I mai 1953 truet Begin den 18-årige kongen av Jordan, under dennes kroning, med døden etter Loven i *Femte Mosebok* (som også var grunnlaget for massakren i Deir Yassin). Idet Begin talte ved et massemøte i det sionistiske parti i Jerusalem, et steinkast fra den jordanske grensen, sa han: «I dette øyeblikk finner en kroning sted av en ung araber til konge av Gilead, Bashan, Nablus, Jeriko og Jerusalem. Det er det riktige tidspunkt til å si det til ham og hans herrer: 'Vi kommer tilbake, og Davids stat skal settes fri.'»

Hentydningen, som neppe er forståelig for vestlige lesere, men klar for enhver araber eller jøde, er til et vers i tredje kapittel av *Femte Mosebok*: «Kongen av Bashan kom ut imot oss ... Og Herren sa til meg, Frykt ham ikke: for jeg vil gi ham og hele hans folk i din hånd ... Så Herren vår Gud ga kongen av Bashan og hele hans folk i vår hånd, og vi rammet ham hardt, inntil intet var ham etterlatt ... Og vi *ødela dem fullstendig ... utslettet fullstendig menn, kvinner og barn*.»

Truslene varslet død for flokkene av arabiske flyktninger som krøp sammen utenfor grensene. Ifølge en rapport fra april 1956 av Henry R. Labouisse, leder av FNs Hjelpe-organisasjon for Palestina, var det mer enn 900.000 av dem: 499.000 i Jordan, 88.000 i Syria, 103.000 i Libanon og 215.000 i Egypt (Gaza-området). Begins trusler holdt dem konstant på randen av ny flukt eller forsøk på flukt, inn i dypere og enda mer ugjestmilde ørkenområder. Disse ord ble virkeliggjort i gjerning; en lang rekke symbolske, lokale tokter og massakrer ble utført for å vise dem at den samme skjebne, som hadde overgått folkene i Deir Yassin, hang som en trussel over dem.

Den ble virkeliggjort den 14. oktober 1953, da en stor styrke plutselig overskred den jordanske grense, myrdet alt levende i Qibya, en mindre landsby, som deretter ble utslettet. Sekstiseks ofre, for det meste kvinner og barn, ble funnet slaktet. De 499.000 arabiske flyktninger dro den naturlige slutning. Erkebiskopen i York sa at den siviliserte verden var «forferdet», at «de jødiske stemmer i New York hadde en lammende virkning på De Forente Nasjoner når det dreide seg om Palestina» og at med mindre det ble grepet sterkt inn, ville «Midtøsten stå i flammer». Kommisjonen av britiske jøder kalte denne uttalelse for «provoserende og ensidig»; New Yorks borgermester (Robert Wagner) sa at uttalelsen «sjokkerte ham», og fortsatte: «den gode erkebiskop er helt klart uten kjennskap til amerikanske forhold». FN irettesatte Israel mildt.

Den 28. februar 1955 trente en stor israelsk styrke inn i Gaza-området («gitt» til araberne av FN i 1949 og under egyptisk militær besettelse), hvor 215.000 arabiske flyktninger syknet hen «i dyp fattigdom langs en smal bremme av naken kyststrekning der to tredjedeler var sandklitter» (Sir Thomas Rapp, *The Listener* 6. mars 1955). Trettini egyptere ble drept og et ukjent antall arabiske flyktninger, som i håpløs protest mot deres vilkår brente ned fem FNs hjelpesentre og dermed deres egne rasjoner. Den flernasjonale våpenhvilekommisjon fordømte Israel for «brutal aggresjon» i «et forberedt og planlagt angrep».[49]

Saken gikk så til selve FNs Sikkerhetsråd, som etter avstemning blant elleve land enstemmig kritiserte Israel. FNs delegerte sa at det var det fjerde av slike tilfeller, og «det mest alvorlige, fordi det så tydelig var planlagt». Den franske delegerte sa at resolusjonen skulle være «en siste advarsel» til Israel (en formaning, som i lyset av en fotnote i form av en fransk hemmelig forståelse for det israelske angrep på Egypt tjue måneder senere, får skjæret av hykleri).

Den 8. juni 1955 ble Israel irettesatt av UNMAC for enda en «grov tilsidesettelse av våpenhvilen», da israelske tropper gikk inn i Gaza og drepte noen egyptere. Den eneste synlige effekt av denne irettesettelsen var at israelerne prompte arresterte seks av FNs militære observatører og tre andre medlemmer av organisasjonens stab av observatører som overvåket våpenstillstanden (jf. Generalmajor E. L. M. Burns fra Canada), før de igjen angrep inne i Gaza og drepte 35 egyptere (*Time* september 1955). I denne samme september-måneden i 1955 sa Ben-Gurion i et intervju at han ville angripe Egypt «innenfor et år» (angrepet kom i oktober 1955), hvis blokaden av den israelske havn Eilat i Akababukta ikke ble hevet.

FNs Sikkerhetsråd syntes forbeholdne med å «irettesette» for dette nye angrep (det amerikanske presidentvalg var ved å starte) og foreslo kun at israelerne og egypterne gjensidig skulle trekke seg 500 meter tilbake og danne en demilitarisert sone, et forslag som egypterne

[49] Disse Forente Nasjoners blandede våpenhvilekommisjoner, som heretter vil bli nevnt U.N.M.A.C., omfattet i hvert tilfelle en representant for Israel og den arabiske nabostat og en representant for De Forenede Nasjoner (FN), hvis undersøkelser og stemme slik avgjorde skyldspørsmålet. Undersøkelsene gikk uvegerlig Israel imot, inntil det begynte å bli lagt «press» på de involverte embetsmenns regjeringer, for å trekke tilbake enhver som upartisk også ville tale den arabiske sak, liksom tilfellet hadde vært med de britiske administratorer mellom 1917 og 1948. Minst to amerikanske embetsmenn, som gikk imot Israel i slike tilfeller, ble trukket tilbake. Alle disse embetsmenn, likegyldig av hvilken nasjonalitet, hadde selvfølgelig hele tiden grev Bernadottes skjebne i minne, og mange andres. Generelt viste de seg allikevel umulige å skremme eller underkue, og de utgjorde således fortsatt den slående kontrast mellom de personer som var på stedet, og regjeringene i de fjerne, vestlige hovedsteder.

allerede hadde stilt forgjeves. Den 23. oktober 1955 «fordømte» general Burns «Israel for et forberedt angrep» inn i Syria, hvor flere syrere ble kidnappet, og general Burns' observatør ble forhindret i å observere hva som skjedde, idet de ble holdt tilbake. Den 27. oktober 1955 uttalte den israelske utenriksminister, Moshe Sharett, til nyhetskorrespondenter i Genève at Israel om nødvendig ville føre en «forebyggende krig» mot araberne. Den 28. november 1955 skrev den sionistiske organisasjonen i Amerika gjennom annonser i førende aviser, at «England har også sluttet seg til Israels fiender». Sir Anthony Eden, som innen et år skulle tilslutte seg Israels angrep, hadde på det tidspunkt framsatt ideer om mindre grensejusteringer.

Den 11. desember 1955 angrep Israel med stor styrke inne i Syria, og drepte 56 personer. Dette skapte den hittil sterkeste «irettesettelse» fra FN, noe som kan være av en viss historisk interesse, da året for presidentvalget hadde startet og «irettesettelser» under alle omstendigheter snart ville gå av mote. Den syriske delegerte påpekte at gjentatte fordømmelser «ikke hadde forhindret Israel i å begå det forbryterske angrep vi nå ser». Sikkerhetsrådet (12. januar 1956) minte om fire tidligere irettesettelser og fordømte angrepene som «en grov tilsidesettelse av ... den generelle våpenhvileavtale mellom Israel og Syria, og Israels forpliktelse etter avtalen» og påtok seg «å overveie hvilke ytterligere tiltak» som måtte iverksettes hvis Israel fortsatte sin framferd.

Reaksjonen på dette var myndige israelske krav om flere våpen. Ben-Gurion sa (i Tel Aviv den 18. mars 1956) at kun hurtig leveranse av våpen kunne forhindre «et arabisk angrep» og tilføyde at «angriperne ville være den egyptiske diktator, Nasser, sammen med hans allierte, Syria og Saudi-Arabia» (sju måneder tidligere hadde Ben-Gurion påtatt seg å angripe Egypt «innenfor et år»). Den 5. april, da FNs Sikkerhetsråd sto i ferd med å sende sin generalsekretær, Dag Hammarskjöld på en «fredsmisjon» til Midtøsten, bombarderte israelsk artilleri Gaza-området, drepte 42 og såret 103 arabiske sivile, hvorav nesten halvparten var kvinner og barn.

Den 19. juni sparket Ben-Gurion Sharett i utenriksdepartementet til fordel for fru Golda Myerson (nå Meir, også fra Russland); og *New York Times* meldte det vesentligste, at dette kunne bety et skift fra «måtehold» til «aktivisme» (Sharett hadde i likhet med Weizmann og tidligere Herzl pådratt seg bebreidelser for måtehold). Det var denne saken som førte til Weizmanns nederlag på sionistkongressen i 1946, da «aktivismen» vant og Weizmann så «det gamle onde i en ny og enda mer grufull bekledning» gjenoppstå. «Aktivisme» var alltid fra gamle dager i Russland en eufemisme for vold i form av terror og snikmord. Fra det øyeblikk da uttrykket igjen dukket opp i nyhetene, visste enhver, som studerte sionismen, hva man kunne vente seg innen årets utgang.

Den 24. juni 1956 åpnet israelerne ild inn over den jordanske grensen, hvorpå UNMAC irettesatte Israel. Som reaksjon presset Israel på for å få fjernet det medlemmet fra kommisjonen som ved sin stemme hadde avgjort saken, og general Burns bøyde seg og erstattet ham (en amerikansk marineoffiser, kommandør Terrill) med en kanadisk offiser. FN-observatørene ble satt i samme situasjon som de britiske administratorer i mellomkrigsårene: de kunne ikke regne med støtte fra deres hjemlige regjeringer. De hadde en konstant påminnelse for seg (Wingate-landsbyen i Israel), om at utmerkelse og forfremmelse i Palestina var belønning for forræderi, ikke pliktoppfyllelse. To år tidligere hadde en annen amerikansk observatør, kommandør E. H. Hutchison, stemt imot irettesettelse av Jordan og hadde blitt fjernet da israelerne boikottet kommisjonen. Da han kom tilbake til Amerika, skrev han en bok

om denne perioden i Midtøsten, som er av varig historisk verdi. Som alle gode menn før ham, rapporterte han at den eneste vei ut av klemmen var å etablere arabernes rett til å vende tilbake til deres hjem, å innrømme at våpenhvilelinjene av 1949 kun var midlertidige (og ikke «grenser») og å internasjonalisere byen Jerusalem, så den ikke skulle bli årsak til en verdenskrig.

Den 24. juli 1956 ble to militære FN-observatører og en jordansk offiser fra UNMAC sprengt i lufta av miner på Scopusfjellet, som, forklarte sionistene uanfektet, var en del av «et gammelt israelsk minefelt». To egyptiske oberster, som sionistene sa tilhørte den egyptiske etterretningstjeneste, ble drept av «brevbomber», som de mottok som alminnelig post (denne metoden ble brukt et tiår tidligere imot en britisk offiser i England, kaptein Roy Farran, som hadde gjort tjeneste i etterretningstjenesten i Palestina og pådratt seg sionistisk fiendskap. Hans bor, hvis initial også var «R.» åpnet pakken og ble drept). Den 29. juli 1956 ble en av FNs våpenstillstandsobservatør, en danske, drept av en mine eller bombe nær Gaza-stripa, og to andre ble såret av rifleskudd. Den særlige «aktivisme» krevde sin pris i form av snikmord, akkurat som i tidligere tider.

Den 28. august 1958 ble Israel igjen irettesatt av UNMAC for «et alvorlig brudd på våpenhvilen». Irettesettelsen ble fulgt av enda et israelsk angrep (12. september), da en sterk militær styrke trengte inn i Jordan, drepte mer enn tjue jordanere og sprengte en politistasjon ved Rahaw i lufta. General Burns protesterte med at slike handlinger «gjentatte ganger var blitt fordømt av FNs Sikkerhetsråd», hvorpå enda en stor israelsk styrke straks etter (14. september) angrep Jordan og drepte tjue eller tretti jordanere ved Gharandai. Det britiske utenriksdepartement (England hadde en allianse med Jordan) uttrykte «sterk misbilligelse», hvorpå styret for Britiske Jøders Råd angrep departementet for denne «forutinntatte uttalelse». Den 19. september «fordømte» UNMAC igjen Israel for «fiendtlige og krigerske handlinger» (disse to angrep ble øyensynlig utført med symbolsk hensikt, idet det valgte tidspunkt falt sammen med det jødiske nyttår), og den 26. september «irettesatte» kommisjonen igjen Israel, spesielt for angrepet den 12. september.

Det øyeblikkelige svar på denne irettesettelsen var en *offisiell uttalelse* i Jerusalem *samme dag* (26. september) om at det hittil største angrep hadde blitt utført av en stor styrke av den israelske hær mot en jordansk post ved Husan, hvor omkring 25 jordanere hadde blitt drept, deriblant et barn på tolv år. UNMAC reagerte (4. oktober) med sin alvorligste «irettesettelse» for «planlagt og uprovosert aggresjon». Svaret var et enda større angrep (10. oktober) med artilleri, mortere, bazookaer, Bangalore-torpedoer og granater. FN-observatørene fant senere likene av 48 arabere, blant dem en kvinne og et barn. En pansret bataljon og ti jetfly skal ha deltatt i denne massakre, som avfødte en britisk erklæring om at hvis Jordan, dets allierte, ble angrepet, ville England oppfylle sine forpliktelser. Den israelske regjering sa at den mottok denne advarsel med «forferdelse og forbløffelse».[50] Angrepet den 26. september var det siste

[50] Fra begynnelsen av året for presidentvalget rapporterte alle førende amerikanske aviser og mange britiske om disse angrep som «represalier», slik at ofrene i hvert enkelt tilfelle ble gjort om til aggressorer av propaganda-maskinen. General Burns fortalte i sin rapport til FN om det seineste angrep, at «Israel lammet undersøkelsesmaskineriet» ved å boikotte de Blandede Våpenhvilekommisjoner når som helst det ble stemt imot, og tilføyde: «På nåværende tidspunkt er situasjonen den at den ene av partene i den generelle våpenhvileavtale foretar sine egne undersøkelser, som ikke er gjenstand for kontroll eller bekreftelse fra uavhengige observatører, og deretter offentliggjør resultatene av slike undersøkelser, trekker sine egne slutninger av dem og iverksetter militære aksjoner på denne basis». Ved å bruke ordet «represalier» i deres

av den rekken som fylte årene 1953-56; det neste skulle bli *krig* i full skala. Jeg har oppsummert rekken av angrep og massakrer for å gi leseren et sant bilde av Midtøsten i etteråret 1956, da Ben-Gurion erklærte at Israel var «forsvarsløst», og politikerne i Washington og London kjempet om å oppfylle Israels krav om å motta våpen for å avverge «arabisk aggresjon». Hvis stablene av resolusjoner, som på det tidspunkt lå på skrivebordet i FN, og som fordømte Israels «uprovoserte aggresjon», «grove tilsidesettelser» og liknende, hadde betydd noe som helst, så måtte dette siste angrep som åpenlyst ble bekjentgjort allerede mens det sto på, og som et foraktende svar på den forutgående «irettesettelse», hadde avfødt en eller annen *inngripen* imot Israel fra FNs side. Alternativet representerte den underforståtte innrømmelse av Israels urørlighet.

Dilemmaet ble aldri konfrontert, for innen Jordans appell[51] til FNs Sikkerhetsråd overhodet hadde blitt utferdiget, kom angrepet på Egypt. Det var hørbart for enhver som lyttet godt etter, i selve øyeblikket for angrepet på Jordan, for Menachem Begin hadde i Tel Aviv «presset på til et øyeblikkelig israelsk angrep på Egypt» (*Daily Telegraph* 26. sept. 1056). Begin var «aktivismens» stemme, og fra det øyeblikk da han uttalte dette, visste alle som hadde holdt øye med situasjonens utvikling hva som ville bli det neste: en storstilt sionistisk invasjon av Egypt.

Historien jeg ha fortalt viser at på tidspunktet for den israelske invasjon hadde ingen oppmerksom iakttaker forventning om at FN ville gjøre stort mer enn å fordømme den. Sionistene hadde tydeligvis valgt et tidspunkt der de regnet med at trusselen fra det amerikanske presidentvalgs nærhet ville lamme alle midler til effektiv handling imot dem. Selv var jeg forberedt på enda en vestlig underkastelse i en eller annen form i forhold til sionismen. Inntil det følgende inntraff hadde heller ikke jeg ant hva som ville skje, nemlig at mitt eget land, England, skulle delta i angrepet. Denne, den siste og største i den serien av feiltakelser som det engelske folk har blitt ført ut i av dets ledere som konsekvens av den opprinnelige involvering i sionismen i 1903, formørket utsiktene for England og Vesten for resten av dette århundre, nettopp som det var ved å lysne. Det var som en uventet solformørkelse som gjorde alle astronomers beregninger til skamme.

I dette tilfellet frambrakte «uimotståelig press» på «internasjonal politikk» i Vestens hovedsteder et resultat, hvis fulle konsekvenser først kan overskues om mange år. Derfor må siste del av dette kapittel igjen undersøke metodene for det «uimotståelige press bak de vestlige kulisser, denne gang under det høydepunkt som nærmet seg: årene 1953-56. Ved slutten av denne fasen var den revolusjonære kommunisme og den revolusjonære sionisme – de destruktive tvillingkrefter som var utløst fra de talmudiske områder i Russland i det forrige århundre – på sitt høyeste. Ved Vestens handling i etteråret 1956 fikk de begge bevilget en forlengelse, så de kunne forårsake ytterligere ødeleggelse.

---

rapporter, ga den britiske og den amerikanske presse i hele denne perioden offentligheten i de to land et falskt bilde av hva som foregikk, noe som var hva sionistene ønsket.

[51] Mine undersøkelser har ikke kunnet avsløre, ved avslutningen av denne bok, hva som skjedde med den jordanske appell. Den forsvant i de øyeblikkelige, etterfølgende hendelser; så vidt jeg vet fordømte kanskje FN angrepet på Jordan mens invasjonen av Egypt fant sted.

Kulminasjonens år

Årene 1952-56 brakte Vestens folk stadig nærmere til å betale regningen for den støtten som deres ledere gjennom to generasjoner og to verdenskriger hadde gitt til revolusjonen og til sionismen. De var ved å bli trukket inn i to kriger som forutsigelig ville smelte sammen til én krig, som ville tjene et enkelt dominerende mål. På den ene siden var de av sine politikere og partier blitt forpliktet til å bevare den sionistiske stat, hvis erklærte formål var å øke sin befolkning med «tre eller fire millioner mennesker» på «ti til femten år»; det betydde krig. På den andre siden ble de daglig tilvent tanken at det var deres skjebne og plikt å ødelegge kommunismen, som hadde oversvømt halvparten av Europa da Vesten åpnet slusene; det betydde også krig.

Disse to kriger ville uunngåelig blitt til én krig. Utregningen er enkel. *Territoriet* til utvidelse av den sionistiske stat kunne bare tas fra de arabiske nabofolk; *befolkningen* til utvidelsen av den sionistiske stat kunne bare tas fra området under revolusjonær besettelse (Sovjet), for «tre eller fire millioner» jøder kunne ikke finnes andre steder, for ikke å si fra De Forente Stater.[52]

Til dette formål må Vesten i den fase som begynte i 1952, overbevises om at «anti-semittisme» er utbredt i de sovjetiske områder, akkurat som det i de fire etterfølgende år ble overbevist om at de sionistiske angrep på arabiske land var arabiske angrep på Israel. Gen-Gurion informerte offisielt (den 8. desember 1951) den sovjetiske regjering om at «jødenes tilbakevending til deres historiske hjemland er staten Israels *sentrale misjon* ... den israelske regjering appellerer til Sovjetunionen om å la de jøder i Sovjet som ønsker å emigrere, gjøre det». To år seinere rapporterte *New York Times* angående den svinnende emigrasjon til Israel, at Ben-Gurions mål «synes å være fjernt» og tilføyde at «det nåværende utreisemønster» vil bare endre seg markant hvis det skjedde «en oppblussing av antisemittisme» et eller annet sted (i denne perioden, omkring 26. juni 1953, var fordømmelsen av «antisemittisme bak jernteppet» begynt). *New York Herald Tribune* sa i samme periode (12. april 1953) at «antisemittisme» hadde blitt ondartet i Sovjetunionen og «det mest avgjørende redningsarbeid» for Israel i dets sjette år var de «2.500.000 jøder som var sperret inne i Russland og randstatene».

Derfor sto det, sett fra lyset av de to verdenskriger og hvert av deres resultater, klart at enhver krig som «Vesten» påtok seg imot «kommunismen», i virkeligheten ville ha blitt utkjempet med det hovedmål å forsyne sioniststaten med nye innbyggere fra Russland; at enhver krig i Midtøsten, som Vesten ble trukket inn i, ville bli utkjempet hovedsakelig med det formål å utvide sioniststatens territorium for å skaffe plass til denne større befolkning; og at

[52] Å trekke jøder ut av USA hører innlysende klart til et seinere stadium av prosessen, selv om det er essensielt for «innsamlingen av de landflyktige», og det ville avhenge av det heldige utfall av den neste fase, «innsamlingen» av jøder fra de sovjetiske områder, og fra de afrikanske og arabiske land. Deretter skulle det, skjønt ideen vil synes merkelig for amerikanere og de engelske i dag, være «jødeforfølgelser» i Amerika og disse ville bli produsert ved den propagandametoden som var anvendt tidligere, og som hadde blitt brukt uten variasjon på det ene land etter det andre, inklusive Russland, Polen, Tyskland, Frankrike, Spania og England. Dr. Nahum Goldman, som var leder av Den Sionistiske Verdensorganisasjon, sa i oktober 1952 til en israelsk tilskuermasse, at det var ett problem som sionismen måtte løse hvis den skulle ha suksess: «Hvordan man får jødene i de land hvor de ikke er forfulgt, til å emigrere til Israel». Han sa at dette problemet var «spesielt vanskelig i De Forente Stater, fordi De Forente Stater i mindre enn i noe annet land, er et land med jødeforfølgelser eller mulighet for jødeforfølgelser» (*Johannesburg Zionist Record* 24. okt. 1952). Leseren vil legge merke til at det ikke finnes noen land uten «jødeforfølgelser»; det er kun grader av «jødeforfølgelser» i forskjellige land.

de to krigene i realiteten ville bli til én, under hvis forløp det overordnede formål ville forbli skjult for de forvirrede masser, inntil formålet var oppnådd og bekreftet av et nytt «verdensinstrument» ved avslutningen av krigshandlingene.

Slik var «Vestens» situasjon femti år etter at Balfour og Woodrow Wilson først ble viklet inn i sionismen. Jeg har en grunn til å sette Vesten i anførselstegn, nemlig at ordet ikke lengre betyr det som Vesten tidligere betydde. Tidligere betegnet ordet det kristne område, som strakte seg fra Europas østlige grenser, over Atlanterhavet, til Amerikas vestkyst og inkluderte de omkringliggende, engelsktalende land i Nord-Amerika, Afrika, Australia og New Zealand. Etter Andre Verdenskrig, da det østlige Europa ble overlatt til den talmudiske revolusjon, fikk de to ord en mer begrenset betydning. I alminnelige menneskers bevissthet betydde «Vesten» nå England og Amerika, som sto sammen imot det nye barbari som en dag ville bli utryddet i Europa og sendt tilbake til dets asiatiske røtter. Først og fremst Amerika og England representerte stadig «den frie verden», som en dag ville bli gjenreist i alle dens tidligere områder, og dermed, slik tilstanden hadde vært i tidligere tider, gjenreise håpet for menneskene utenfor som ønsket å bli frie; slik forsto alminnelige mennesker det.

Militært sett var dette en korrekt antakelse; «Vestens» fysiske styrke, som ble understøttet av de fangne folkeslags lengsel, var mer enn nok til å klare oppgaven. I virkeligheten var de store land, som de fangne folkeslag satte sin lit til, imidlertid selv fanget av den makt som hadde forårsaket dette fangenskap; og to ganger hadde de vist at hvis deres våpen skulle bli brukt, ville det ikke være for å befri og gjenopprette, men for å forlenge det 20. århundres lidelser.

De moralske og åndelige verdier, som tidligere lå i ordet «Vesten», var sterkest i de land som var overlatt til kommunismen og dem som var direkte truet av sionismen, der hvor lidelser og farer vekket verdiene i menneskers sjeler på ny. I Vestens tidligere så storlatne citadeller, London og Washington, var verdiene undertrykte eller bysset i søvn.

Derfor var Amerika i virkeligheten ikke kvalifisert til å overta den ledende rolle i verden fra England i andre halvdel av det 20. århundre, eller til å gjennomføre den befriende oppgave som disse masser ble forledet til å forvente. Materielt sett var republikken, som ble grunnlagt to hundre år tidligere, rik. All verdens rikdommer hadde strømmet dit under de to verdenskrigene; dens befolkning økte hurtig til to hundre millioner; dens flåte og luftvern av de beste i verden, og liksom dens hær var bygd opp under den tvang som dens befolkning lenge hadde ansett som Europas forbannelse. Med hensyn til industri og teknisk kunnskap, var den så formidabel at den var et mareritt for seg selv. Dens produksjon var så enorm at den ikke kunne absorberes, og det grusomme minnet om 1929-krisen fikk dens ledere til å finne på mange måter å distribuere varer over hele verden på i form av gaver og gjennom å betale produsenten for dem med statsinntekter, slik at produsenter og arbeidere kunne betales for en produksjon som intet marked kunne bruke i fredstid. Dens militærbaser, som ble plassert på tidligere uavhengige folks territorier, var spredt ut over kloden slik at den når som helst kunne slå til med overveldende kraft ... mot hva og for hva?

Mot «kommunismen» fikk folk vite, og for å befri de slavebundne, å formilde verdens trelldom og gjøre uretten fra 1945 god igjen. Hvis det var sant, var det i det minste til å se en ende på århundrets lidelser en vakker dag, for mennesker hadde hjertet med i *denne* sak. Men hver eneste vesentlig handling som regjeringen i Washington foretok seg i årene 1952-56 motsa disse påstandene. Republikken syntes å være mer underlagt «den jødiske makt» enn

selv de britiske regjeringer i de foregående femti år. Den syntes ute av stand til å håndtere de viktigste spørsmål vedrørende amerikansk utenrikspolitikk eller indre anliggender ut fra annet enn den innflytelse det hadde på «jødenes» skjebne, som denne ble framstilt av de herskesyke sionister. Ingen liten vasallregjering virket mer underdanig i sine handlinger enn den som folk i alminnelighet anså for den mektigste regjering i verden: De Forente Stater under ledelse av president Eisenhower i årene 1953 til 1956.

Sionismens skygge falt som en kanslers skygge ved en kongelig fødsel over utvelgelsen, nomineringen og valget av general Eisenhower. Hans kométaktige forfremmelse i perioden 1939-1945 fra rang av oberst uten erfaring på slagmarka, til øverstbefalende for de alliertes hærer som invaderte Europa, lar formode at han var utvalgt til forfremmelse lenge i forveien, og undersøkelser bekrefter dette. I 1920-årene gikk den unge løytnant Eisenhower på National War College i Washington, hvor en Bernard Baruch (som hadde spilt en viktig rolle i utvelgelsen, nominasjonen og valget av president Woodrow Wilson i 1911-1912) underviste. Baruch besluttet på dette tidlige tidspunkt at løytnant Eisenhower var en stjerneelev, og general Eisenhower fortalte, da han ble valgt til president tretti år seinere, til amerikanske veteraner at han i et kvart århundre hadde «hatt det privilegium å sitte ved Bernards føtter og lytte til hans ord». Tidlig i sin presidentperiode gikk Eisenhower inn for å løse en liten konflikt i National War College i Baruchs favør, for det var noen som hadde motsatt seg oppstillingen av en byste av Baruch, utført av noen av hans beundrere (det var aldri tidligere blitt stilt opp noen byste av en samtidig, sivil person).

Støtten fra «rådgiveren for seks presidenter» må nok ha hjulpet til med løytnant Eisenhowers raske avansement til øverstkommanderende for den største hær i historien. Det finnes dokumentasjon for den støtten som Baruch ga da general Eisenhower (som ikke hadde noen tilknytning til noe parti og heller ingen bakgrunn i et slikt) i 1952 tilbød seg som presidentkandidat for Det *Republikanske* Parti. Inntil da hadde Baruch vært «et solid medlem av Det Demokratiske Parti, ikke bare en alminnelig demokrat, men en *lidenskapelig* tilhenger av partilinjen, og *en nesten fanatisk motstander av den republikanske linje*» (hans godkjente biografi). I 1852 ble Baruch plutselig en lidenskapelig tilhenger av den republikanske linje, forutsatt at Eisenhower representerte den. Det må helt klart ha vært tungtveiende grunner til denne plutselige forandring i en livslang lojalitet, og de er verdt å søke etter.

I 1952 hadde Det Republikanske Parti vært uten regjeringsmakt i tjue år. Etter pendel-teorien alene var det derfor på tide å komme tilbake og skubbe Det Demokratiske Parti ut, det som Baruch i femti år hadde vært «lidenskapelig tilhenger av».

Foruten det normale tidenes skifte, som var å forvente av det parti som hadde hatt regjeringsmakten for lenge, hadde den amerikanske velger i 1952 spesielle grunner til å stemme imot Demokratene. Den vesentligste grunnen var avsløringen av kommunistisk infiltrasjon i regjeringen under Roosevelts og Trumans regjeringer og velgernes ønske om en grundig reingjøring i stallene.

Under disse omstendigheter sto det svært klart i 1952 at Det Republikanske Parti og dets kandidater ville vinne valget og presidentjobben. Den naturlige kandidat var partiets leder, senator Robert E. Taft, som hadde viet hele sitt liv til dette. Nettopp da, og etter i et langt liv å ha vært «lidenskapelig» tilhenger av Det Demokratiske Parti, produserte Baruch denne «fanatiske motstander» av republikanerne, en annen kandidat til den republikanske nomina-sjon. Det vil si, den offiser han så lenge hadde beundret, dukket nå opp i ringen, og Baruchs

varme anbefalinger av ham antydet hvor hans sterkeste støtte kom fra (Baruchs pengebidrag til demokratene var svært store, og Forrestals dagbok forteller om den rollen disse bidragene generelt spilte med hensyn til utfallet av amerikanske valg og den amerikanske stats politikk).

Dermed åpnet følgende perspektiv seg: Hvis Eisenhower i stedet for senator Taft kunne oppnå partiets nominasjon, ville Det Republikanske Parti være forpliktet til å følge demokratenes «internasjonale» politikk, som presidentene Woodrow Wilson, Roosevelt og Truman hadde påbegynt. Ble partilederen, senator Taft, dyttet ut, ville den amerikanske velger ha blitt berøvet et egentlig valg, for den eneste som representerte et alternativ til den gamle politikk, var senator Taft.

Dette hadde blitt gjort klart for de innvidde mer enn et år før valget av den republikanske leder som var nummer to på lista etter senator Taft, guvernør Thomas E. Dewey, fra staten New York. Dewey (som hadde forbløffet seg selv og landet ved å tape presidentvalget i 1948 til Truman, et klassisk eksempel på at «det kan jeg også»-parolen har sine begrensninger, uttalte: «Jeg er internasjonalist; det er derfor jeg er for Eisenhower. Eisenhower er republikaner i hjertet, men hva som er viktigere, han er internasjonalist» (*Look* 11. september 1951). Blant de innvidde er «internasjonalist» (liksom ordet «aktivist» i sionismen) en betegnelse som rommer flere underliggende betydninger. Hittil i vårt århundre har ingen, som på en ledende post har erklært seg som «internasjonalist», virkelig motsatt seg kommunismens eller sionismens framgang og prosjektet for verdensregjering, mot hvilken begge disse kreftene styrer i forening. Senator Taft ble på den andre siden voldsomt angrepet på dette tidspunkt, som «isolasjonist» (enda et nøkkelord som bare betyr at den angrepne person tror på nasjonal suverenitet og nasjonale interesser; men holdningen skal lyde som noe slemt i massenes ører).

Dermed stilte Eisenhower seg til rådighet på Det Republikanske Partis konvent i Chicago i 1952, i opposisjon til senator Taft. Jeg var gjennom fjernsynet øyevitne, og skjønt jeg ikke var helt grønn i å bevitne det politiske spill, var jeg forbløffet over hvor lett det var å oppnå senator Tafts nederlag. Denne begivenheten viste lenge før det egentlige valget, at mekanismen for nominasjon er så godt under kontroll at ingen av partiene selvstendig kunne *nominere* en kandidat som ikke hadde blitt godkjent av de maktfulle personer som regjerer bak kulissene. Resultatet av selve presidentvalget er under disse omstendigheter av relativ liten viktighet i Amerika i dag. Ei heller kan den som betrakter situasjonen utenfra, forestille seg hvordan republikken kan unnslippe denne usynlige kontroll. Det er *ikke* mulig for noen av partiene å nominere sine partiledere eller noen andre, med mindre han på forhånd har blitt akseptert av «internasjonalistene».

Fortrengningen av veteran-partilederen, nettopp når hans parti kom tilbake i regjering, ble oppnådd gjennom kontroll av velgerrepresentantene i «nøkkelstatene». Befolkningstetthet bestemmer hvor mange stemmer som avgis av de delegerte fra statene, og i det minste to av disse mest framtredende stater (New York og California) er helt klart de som gjennom de seineste sytti år har blitt foretrukket ved jødisk innvandring, nettopp med dette formål for øye.[53] I 1852 da jeg fulgte med, var stemmene temmelig likt fordelt mellom de to mennene,

[53] Dette er avgjørende for valgstrategien som var lagt opp, skjønt denne sannsynligvis ikke var opprinnelig uttenkt av oberst House. Problemet med den sabotasjen som den byr på, er gjenstand for mange hentydninger, som de som er nevnt ovenfor, f.eks.: «... Hvis vi ikke retter oss etter sionistene, mister vi kanskje statene New York, Pennsylvania og California; jeg synes det er på tide at noen bekymrer seg om at vi kanskje mister De Forente Stater» (James J. Forrestal); «Niles hadde fortalte presidenten at Dewey var ved å sende ut en erklæring til fordel

da Dewey smilende avleverte New Yorks store antall stemmer – vendt imot hans egen partileder og *for* Eisenhower. Andre «nøkkel-stater» fulgte flokken, og Eisenhower mottok nomineringen, som under tilfellets omstendigheter også betydde presidentjobben.

Det var også effektivt slutten på et virkelig to-partisystem i Amerika for nå. Systemet med å velge representanter (det er kjent under betegnelsen «demokrati») synker ned på nivå med autoritære systemer hvis de to partier ikke tilbyr en reell mulighet for å velge politikk. Slik ble situasjonen framstilt for jødiske lesere av *Jerusalem Post* på selve valgkvelden (5. november 1952), idet avisen fortalte dem at det var «ikke mye å velge mellom med de to» (Eisenhower, republikaner; Stevenson, demokrat) «fra den jødiske velgers synspunkt», og jødiske interesser skulle konsentreres om «skjebnen» for de kongressmedlemmer og senatorer som ble regnet for å være «fiendtlige mot den jødiske sak».

Straks etter at den nye presidenten var sverget inn (januar 1953) hastet den britiske statsminister, Winston Churchill, til Amerika for å konferere med ham, men ikke til Washington der presidentene bor. Eisenhower foreslo at de skulle møtes «hos Bernie» (Baruch) i hans herskapshus der han residerte på Fifth Avenue (*Associated Press* 7. feb. 1953). Baruch hadde på dette tidspunkt inntrengende anbefalt å følge hans «atombombeplan», som det eneste effektive vern mot «sovjetisk aggresjon» (hans bemerkninger til senatets komité ble sitert i et tidligere kapittel). Tilsynelatende var han ikke så mistenksom overfor Sovjet-unionen som tidligere, for noen år seinere avslørte han at ideen om et felles amerikansk-sovjetisk atomært verdensdiktatur også hadde tiltalt ham: «For noen år siden møtte jeg Vyshinsky i et selskap, og sa til ham ... «Dere har bomben, og vi har bomben ... La oss få kontroll over dette her mens vi kan, for mens vi snakker, får alle land før eller seinere bomben» (*Daily Telegraph* 9. juni 1956).

Nominasjonen av general Eisenhower til republikansk kandidat fratok den amerikanske befolkning muligenheten for å avvise Wilson-Roosevelt-Trumans «internasjonalisme-politikk» gjennom et valg mellom reelle alternativer. Senator Taft var den eneste ledende politiker som i folkets bevissthet tydelig sto for et rent brudd med denne politikk, og det var helt klart av den grunn, at de krefter som effektivt hadde regjert Amerika i de seineste førti år (1956), tilla det stor betydning å forhindre hans nominasjon. Noen utdrag fra hans bok fra 1952 har varig historisk verdi, om enn bare som et bilde av hva som kunne ha skjedd dersom den republikanske velger hadde fått lov til å stemme på den republikanske partileder:

«Resultatet av» (Roosevelt-Truman) «regjeringens politikk har vært en oppbygging av Sovjetrusslands styrke, så det faktisk har blitt en trussel for De Forente Staters sikkerhet ... Russland er nå en langt større trussel mot oss enn Hitlers Tyskland noen gang har vært ... Det er ingen tvil om at vi har den største flåten i verden, og så lenge britene er våre allierte, har vi helt klart fullstendig kontroll over verdenshavene ... Vi bør være villige til å hjelpe enhver øy-nasjon som ønsker det, med våre egne marine- og luftstyrker. Blant dem er Japan, Formosa, Filippinene, Indonesia, Australia og New Zealand; på atlanterhavssiden selvfølgelig Storbritannia ... Jeg tror at en allianse med England og et forsvar av De Britiske Øyer er langt viktigere enn å alliere seg med noen av de kontinentale nasjoner ... Sammen med britene kan det neppe herske noen tvil om vår fullstendige kontroll over havene og luften i hele verden ...

for sionistenes holdning, og med mindre presidenten kom denne i forkjøpet, ville demokratene miste Staten New York» (utenriksminister James J. Byrnes); «Det demokratiske parti vil ikke være villig til å gi fra seg fordelene ved de jødiske stemmer» (Guvernør Thomas E. Dewey).

Hvis vi *virkelig mener vår anti-kommunistiske politikk* ... bør vi avgjort utelukke alle fra regjeringen som er direkte eller indirekte forbundet med den kommunistiske organisasjon ... Grunnleggende tror jeg at vår utenrikspolitikks ultimate formål må være å beskytte det amerikanske folks frihet ... Jeg føler at de seineste to presidenter har latt all mulig politikk og politiske betraktninger går foran deres interesse for frihet og fred ... Jeg mener at det å sende tropper uten autorisasjon fra Kongressen til et land under angrep, som det ble gjort i Korea, er klart forbudt» (etter den amerikanske forfatning) ... «Det europeiske militærprosjekt går imidlertid lenger ... Det omfatter også å sende tropper til en internasjonal hær i likhet med det som det var tenkt på i De Forente Nasjoners Pakt ... Jeg har aldri vært tilfreds med De Forente Nasjoners Pakt ... den er ikke basert på en underliggende lov og en administrasjon av rettferdighet under denne loven ... Jeg kan ikke se at vi har annet valg enn å utvikle vår egen politikk for allianser uten nevneverdig hensyn til De Forente Nasjoners ikke-eksisterende makt til å forhindre aggresjon ... Den andre formen for internasjonal organisasjon, som sterkt påtvinges De Forente Staters folk, nemlig en verdensstat med en internasjonal lovgivende makt til å lage lovene og en internasjonal utøvende makt til å lede organisasjonens militære ... synes meg, i hvert fall i dette århundre, å være for fantastisk, farlig og upraktisk. En slik stat ville, etter min mening, falle fra hverandre på ti år ... Vanskelighetene ved å holde et slikt Babels tårn under én direkte regjering ville være uovervinnelige ... Men framfor alt foreslår enhver som framlegger en slik plan, en avslutning på den frihet som i dette landet har skapt den største lykke ... verden noensinne har sett. Det vil legge det amerikanske folk under en flertallsregjering, som ikke forstår hva amerikanske prinsipper er, og som har liten sympati for dem. Enhver internasjonal organisasjon som er verdt papiret den er grunnlagt på, må være basert på å opprettholde alle staters suverenitet. Det må søkes fred, ikke ved å ødelegge og legge sammen nasjoner, men ved å utvikle lov og rett i forholdet mellom nasjoner ...»

Disse utdrag viser at senator Taft fullt ut gjennomskuet vår tids «villedning av nasjoner». De forklarer også hvorfor hans navn var bannlyst av de makter som kontrollerer «nøkkel-statenes stemmer», og hvorfor han ikke en gang fikk lov til å stille opp til presidentvalget.[54] Hele den perioden, der Eisenhower samlet stemmer, var preget av «det jødiske spørsmål». Han kunne passende ha blitt valgt til president utelukkende for sionistene, så konstant som hans ord og gjerninger var rettet mot å fremme deres ambisjon.

Straks etter sin nominasjon sa han til Maxwell Abbell, presidenten for Amerikas Forente Synagoger: «Det jødiske folk kan ikke få en bedre venn enn meg,» og tilføyde at han og hans brødre hadde blitt oppdratt av deres mor «i Det Gamle Testamentes lære» (fru Eisenhower

[54] Hvorvidt senator Taft, om han hadde blitt president, hadde sett seg i stand til å gjennomføre den klare, alternative politikk som her er beskrevet, er et spørsmål som aldri vil kunne besvares. I det spesielle tilfellet, sionismen, som er en vesentlig del av hele den planen som han her anklager, var han likeså ettergivende som alle andre førende politikere og kunne øyensynlig ikke se sammenhengen mellom denne og den «verdensstatsambisjon» som han kritiserte så ubarmhjertig. En førende sionist i Philadelphia, Jack Martin, ble bedt om å bli senator Tafts «sjefssekretær» i 1945, og noterer at hans første spørsmål var: «Senator, hva kan jeg fortelle Dem om sionismens bestrebelser?» Taft siteres for å ha svart på balfoursk og wilsonisk vis: «Hva er det å forklare? Jødene blir forfulgt. De har bruk for et land og deres egen regjering. Vi må hjelpe dem med å få Palestina. Det vil også bidra til verdensfred ...» Kontrasten mellom denne, det typiske snakk fra en stemmesøkende politiker, og den opplyste framstilling som er gitt ovenfor, er innlysende. Martin, som er beskrevet i den her siterte artikkel (*Jewish Sentinel* 10. juni 1954) som senator Tafts «alter ego» og «arving», ble etter Tafts død invitert av president Eisenhower til å bli hans assistent, rådgiver og forbindelse til kongressen». Martins kommentar: «President Eisenhower er klar til å lytte fritt til din mening og det er lett å råde ham.»

var brennende tilhenger av sekten Jehovas Vitner), «og jeg vokste opp i troen på at jødene var det utvalgte folk, og at de ga oss de høye etiske og moralske prinsipper i vår sivilisasjon» (mange jødiske aviser i september 1952).

Dette ble fulgt av inderlige forsikringer om sympati for «jødene» og for «Israel» fra begge kandidater i anledning det jødiske nyttår (september 1952). Under denne festlighet lyktes det også, ved hjelp av amerikansk press på de «frie» tyskere i Vest-Tyskland, å presse fra dem en underskrift på en avtale om å betale «erstatning» til Israel. I oktober kom Prag-rettssaken med anklage om «sionistisk sammensvergelse» og Eisenhower begynt å komme med sine truende uttalelser om «antisemittisme i Sovjetunionen og satellittstatene».

En anklage for «antisemittisme» ble ansett for en avgjørende negativ faktor for motparten i selve avstemningen, og ble brukt av den avgående president, Truman, imot Eisenhower. Eisenhower fortalte en tilhørerskare at han hadde blitt overveldet av denne insinuasjon: «Jeg er målløs over denne anklagen, og overlater det til deres bedømmelse.» Rabbiner Hillel Silver fra Cleveland (som truet Sovjetunionen med krig på grunn av «antisemittisme») ble kalt til rådslagning med Eisenhower, og da han kom ut fra den, renset han kandidaten for alle anti-semittisme-flekker (rabbiner Silver hadde bedt en bønn ved det republikanske konvent som nominerte Eisenhower, da den nye president ble sverget inn; og på Eisenhowers oppfordring ba han en bønn om «nåde og veiledning»). Blant de rivaliserende kandidater overgikk den utadvendte visepresident, Alben Barkley, alle andre. Om en typisk uttalelse fra Barkley («jeg forutser en strålende framtid for Israel, en visjon, som det meste av Midtøsten vil følge») skrev *Time Magazine*: «Stjernetaleren er visepresident Alben Barkley, som i årevis har fått opptil $1000 for hver opptreden. Barkley er en godt betalt favoritt til salgsframstøt for salg av Israel-aksjer. Mange arabere mener ... at dette har hatt innflytelse på De Forente Staters politikk i Midtøsten; men ikke mange arabere stemmer ved de amerikanske valg.»

Få uker etter at den nye president hadde tiltrådt, ble den vesttyske avtale om hyllest [for Israel] ratifisert, og en tysk minister meddelte at regjeringen i Bonn hadde gitt etter for press fra Amerika, som ikke ønsket å stå åpent fram som den som finansierte den sionistiske stat. I den samme måned (april 1953) rapporterte jødiske aviser under overskriften «Israel viser sin makt», at «Hele det diplomatiske korps og de utenlandske militærattacheer som så den israelske hærs største parade i Haifa, med flåten samlet langs kysten og enheter av luftvåpenet som fløy over, var svært imponerte; og paradens mål, som var å demonstrere at Israel var klar til å sikre en avgjørelse på slagmarken, ble oppnådd».

Under disse omstendigheter, der forskjellige nye «pantsettelser» og garantier ble utstedt og skrevet ned for framtida, med Stalins død og Israel klare til «en avgjørelse på slagmarken», samt den «frie» halvpart av Tyskland som slavet for å betale tributt, begynte nå en ny presidentperiode i 1953. En besynderlig hendelse markerte den store dag da presidenten skulle sverges inn med opptog i Washington. I den siste delen av prosesjonen kom en mann til hest og i cowboyklær. Han holdt hesten an da han kom til det stedet der presidenten sto, og spurte om han fikk lov til å prøve sin lasso. Lydig reiste presidenten seg opp og bøyde hodet; løkken falt ned over ham og ble trukket til. Det bevende bildet viste en mann med blottet hodet for enden av et tau.

Den nye presidenten trodde kanskje at han uttrykte generelle meninger da han sa: «Staten Israel er demokratiets forpost i Midtøsten, og *enhver amerikaner, som elsker frihet, må delta* i anstrengelsene for å sikre i all framtid, dette nyeste medlem av nasjonenes familie.»

Dette var faktisk et bindende løfte, eller ble ansett slik av dem som det var henvendt til, liksom liknende ord fra Roosevelt og Woodrow Wilson tidligere. Åtte år etter Hitlers død var den nye stat, der Hitlers lover gjaldt, og hvor den innfødte befolkning hadde blitt fordrevet med massakrer og terror, blitt til «demokratiets forpost», og alle som «elsket frihet» *måtte* (bydende) være med på å bevare den.

Hvis den nye presidenten hadde trodd at han var fristilt til å utforme statens politikk etter å ha uttalt slike ord, så ble han klokere i løpet av bare ni måneder etter sin tiltredelse. I oktober 1953 ble det gjort myndig oppmerksomt på forpliktelsen. Et forsøk på å handle selvstendig og i Amerikas nasjonale interesse i en sak som vedrørte «det nyeste medlem av nasjonenes familie» ble knust, og den amerikanske president ble tvunget til offentlig å gjøre bot på omtrent samme måte som «Rockland» (Woodrow Wilson) ble tvunget i kne i Houses roman fra 1912.

Denne ydmykelsen av den øverste leder for det som menneskeheten anså for verdens mektigste regjering, er den vesentligste hendelse i denne fortelling, som har fortalt om så mange episoder av liknende art, om enn mindre tilgjengelige for offentligheten. Rekken av sionistiske angrep på arabiske naboland (slik det er regnet opp i det foregående) begynte den 14. oktober 1953, da hver eneste levende sjel i den arabiske landsbyen Qibya i Jordan ble massakrert. Det var en gjentakelse av Deir Yassin-massakren i 1948 med den forskjellen at det ble gjort utenfor Palestina og derfor med velberegnet mening ga til kjenne for alle de arabiske folkeslag at de alle med tiden ville komme til å lide «fullstendig ødeleggelse»; igjen med Vestens kjennskap.

Disse kjensgjerninger ble rapportert til FN av den danske general Vagn Bennike, som var sjef for FNs organisasjon for observatører av våpenstillstandsavtaler (og som mottok trusler på livet), og hans direkte underordnede, kommandør E. D. Hutchinson, fra den amerikanske flåten, som beskrev angrepet som «overlagt mord» (han ble seinere fjernet). Under den etterfølgende diskusjon i FNs Sikkerhetsråd sa den franske delegaten at «massakren» hadde forårsaket «forferdelse og fordømmelse» i Frankrike, og han bebreidet Israel, staten som var grunnlagt på bakgrunn av «forfølgelse», at «man hevnet seg på uskyldige». Den greske delegaten snakket om «den fryktelige massakren» og den britiske og amerikanske delegaten deltok i koret av «fordømmelser» (9. november 1953). I England fordømte erkebiskopen av York denne «fryktelige handling» og et konservativt parlamentsmedlem, major H. Legge-Bourke, kalte det «kulminasjonen av opprørende grusomheter i en lang rekke tilfeller av inntrengning på ikke-israelsk territorium, foretatt som ledd i en planlagt hevn».

Da disse uttrykkene for forferdelse var avgitt, hadde Israel faktisk fått en bonus på $60.000.000 for bedriften, og den amerikanske president hadde offentlig gitt etter for sionistisk «press» i New York. Dette er begivenhetene i kronologisk rekkefølge:

Fire dager etter massakren (18. oktober 1953) «besluttet den amerikanske regjering seg for en streng irettesettelse av sin protesje» (*The Times* 19. oktober). Den meldte at «de sjokkerende meldinger om tap av menneskeliv og eiendom som var involvert i denne hendelsen, som har nådd utenriksdepartementet, har overbevist oss om at de ansvarlige skal *stilles til regnskap og effektive forholdsregler tas til forebyggelse av slike hendelser i framtida*» (det er verdt å sammenholde disse ordene med hva som skjedde noen få dager seinere). *The Times* tilføyde at «bak denne erklæring er det en voksende motvilje mot den egenmektige måten som den israelske regjering har tilbøyelighet til å behandle De Forente Stater på –

antakelig fordi den tror at den alltid kan regne med *hjemlig politisk press* i dette land». Det antydet til og med (tilføyde *The Times* med tilbakeholdt åndedrett) «at en bevilling på atskillige millioner dollars til den israelske regjering kan bli tilbakeholdt inntil det stilles en eller annen garanti for at det ikke vil oppstå flere grensestridigheter».

To dager seinere (20. oktober) meldte utenriksdepartementet at bevillingen til Israel ville bli tilbakeholdt. Hvis president Eisenhower hadde tenkt seg at hans regjering, når han hadde lagt valget et år bak seg med de neste tre år foran seg, ville være fritt stilt til å formulere amerikansk politikk, tok han feil. Amerikas svakhet og hovednøkkelmetodens styrke, er at det *alltid* er et valg like forut, om ikke et presidentvalg, så et valg til Kongressen, borgermester-stillinger, kommunale jobber eller annet. På dette tidspunkt var det tre kandidater (to jøder og en ikke-jøde) som konkurrerte om borgermesterstillingen for New York, og valgkampen til Kongressvalget i 1954 var ved å begynne, der alle 435 medlemmer av Representantenes Hus og en tredjedel av senatorene skulle på valg. På denne bakgrunn var det en klemme på Det Hvite Hus.

De tre rivalene i New York begynte å konkurrere om «de jødiske stemmer» Fem hundre sionister, som var samlet i New York (25. oktober), erklærte at de var «sjokkerte» over at «hjelpen til Israel» var inndratt og forlangte at regjeringen skulle «overveie på nytt og endre sin forhastede og urettferdige handling». Den republikanske kandidat telegraferte til Washington for straks å få et intervju med utenriksministeren. Da han kom tilbake derfra, forsikret han de bekymrede velgere om at «full amerikansk støtte vil bli gitt til Israel» (*New York Times* 26. oktober) og sa at dette ville beløpe seg til i alt $63.000.000 (han ble allikevel ikke valgt).

I mellomtiden larmet de republikanske partiledere utenfor presidentens dør med advarsler om hva som ville skje ved valget i 1954 hvis han ikke ga seg. Den 28. oktober kapitulerte han med en offisiell erklæring om at Israel ville motta det beløp som før hadde vært øremerket og $26.000.000 av det i de seks første måneder av finansåret (ut av en total sum på omkring $60.00.000).

Den republikanske kandidaten til stillingen som borgermester i New York bød dette velkommen som en «anerkjennelse av den kjensgjerning at Israel virker som en fast bastion for den frie verdens sikkerhet i Det Nære Østen», og som en «verdensstatsmanns» handling, typisk for president Eisenhower. Det sanne bilde av hva som hadde framkalt denne handlingen, ble gitt av John O'Donnell i *New York Daily News* den 28. oktober: «De profesjonelle politikere trengte sterkt inn på ham. Ike brød seg slett ikke om det ... men presset var så voldsomt at han måtte gi etter for husfredens skyld. Denne kuvending, både politisk og personlig, var noe av det smarteste som var sett i verdens politiske hovedstad i mange måneder ... i en uke har presset fra kandidater som streber etter de mange jødiske stemmer i New York City vært enormt ... President Eisenhowers politiske utdanning har gått lynraskt i de siste ti dager.» (Ikke desto mindre *mistet* Det Republikanske Parti kontrollen med Kongressen ved 1954-valget, noe som var det vanlige og ufravikelige resultat av disse kapitulasjoner; og etter enda større ettergivenhet led det et enda større nederlag i 1956, da dets nominerte, igjen Eisenhower, ble gjenvalgt til president.)

Etter dette våget den amerikanske regjering aldri mer å «irettesette sin protesje» under den følgende lange rekken av «fryktelige gjerninger» som den begikk. På årsdagen for Israels skapelse (den 7. mai 1954) framviste Israels hær stolt de våpen den hadde fått av De Forente

Stater og Storbritannia; en massiv oppvisning av amerikanske og britiske tanks, jetfly, bombefly og jagerfly ble vist fram. (De Forente Stater hadde meddelt at Israel var «kvalifisert til å motta våpenhjelp» den 12. august 1952, og Storbritannia autoriserte våpeneksport til Israel fra private våpenhandlere den 17. januar 1952.)

Så fulgte to år med relativ fred, men det var kun stille før stormen; den neste rekken av begivenheter var tydelig nok under forberedelse til bruk i det følgende år med presidentvalg, 1956. I mai 1955 (den måned der Sir Anthony Eden etterfulgte Winston Churchill som Englands statsminister) besøkte den amerikanske utenriksminister, John Foster Dulles, som Balfour hadde gjort tretti år tidligere, endelig det land som ødela amerikansk utenrikspolitikk slik som det hadde ødelagt Englands. Etter hans opplevelse med «irettesettelsen», som så raskt ble slukket, må han ha innsett at han hadde å gjøre med den sterkeste makt i verden, som overlegent hersket i hans eget land, og for hvem «Israel» kun var et middel som ble brukt til å dele og herske over andre.

Liksom Balfour ble han mottatt med araberopptøyer når han våget seg utenfor Palestina. I Israel ble han kun sett av noen få israelere, da han i hast i lukket bil og mellom rekker av politifolk ble ekspedert til flyplassen i Tel Aviv. Politiaksjonen til hans eskorte og beskyttelse ble kalt «Operasjon *Kitavo*», idet Kitavo er hebraisk for «når du kommer». Det hentyder til *Femte Mosebok*, 26:1,3: [noe annerledes tekst i norsk bibel i dag] «Og det vil skje, når du har kommet inn i landet som Herren din Gud har gitt deg i arv ... og Herren har utvalgt deg på denne dag til hans særlige folk, som han har lovet deg, og du skal holde alle hans befalinger og han vil sette deg høyt over alle andre nasjoner, som han har skapt ... at du skal være et hellig folk for Herren din Gud.» Så en amerikansk utenriksminister ble i Israel kun sett på som en underordnet medspiller i det store drama om å «oppfylle» den Levittiske Lov.

Da han kom hjem, sa Dulles at han hadde funnet ut at araberne fryktet sionismen mer enn kommunismen, en oppdagelse av de mer innlysende: araberne hadde lest Toraen og sett den bokstavelig anvendt på dem selv i Deir Yassin og Qibya. Han sa i en fjernsynssending (ifølge *Associated Press* 1. juni 1953): «De Forente Stater står fast bak erklæringen av 1950, som ble gitt sammen med England og Frankrike. Den lover at de tre nasjoner vil gå til handling i tilfelle av at *de nåværende israelske grenser* blir overskredet ved en militær aksjon» (den berømte «trepartserklæring»). Jeg har ikke kunnet finne ut av om Dulles sa dette og ble feilsitert (erklæringen formodes å være upartisk og garanterte «mellomøstlige grenser og våpenhvile-avtaler, *ikke* «israelske grenser», men det var den slags nyheter som alltid nådde araberne, og faktisk var forsnakkelsen eller feilsitatet svært mye nærmere den innlysende sannhet om tingenes tilstand).

Enda en gang skiftet generasjonene, men sionismens skygge falt stadig lengre og tyngre over hver av dem. Winston Churchill, hvis krefter endelig var ved å være uttømte, overlot sin post til den mannen han allerede hadde lovet den til, som en potentat som velger sin arving: «Jeg tar ikke noe skritt i det offentlige liv uten å rådføre meg med Eden; han vil være konservatismens fakkel videre, når andre og eldre hender lar den falle.» I så fall måtte man gå ut fra at Sir Anthony overtok Sir Winstons ukvalifiserte støtte til «oppfyllelsen av sionismens bestrebelser», og man kunne ha ønsket fakkelen i andre hender, for det kunne bare ødelegge, ikke opplyse, «konservatismen» og England. Fra det øyeblikk hvor han oppnådde embetet som hele hans liv hadde forberedt ham til, var hans administrasjon forhekset av «problemet

Midtøsten», så hans politiske endelikt syntes å ha blitt likeså ulykkelig som Roosevelts og Woodrow Wilsons.

Og – kunne skribenten tilføye – som president Eisenhowers. I september 1955 fikk han et slagtilfelle, og skjønt han kom seg, begynte bildene av ham å vise de samme trekk som var sett hos Roosevelt og Woodrow Wilson mot slutten av deres perioder. Det «press» som disse tilsynelatende mektige menn må utholde i dette «jødiske århundre» synes å ha en virkning som viser seg ved et herjet utseende. De er omringet av medløpere, men hvis de prøver å følge deres samvittighet og pliktfølelse, blir de ubarmhjertig satt på plass. Etter hans første periode forventes det generelt ikke at han ville bli i en periode til.

Han var ikke Republikaner, og sin første periode følte han seg utilpass som «republikansk president». Snart etter at han hadde tiltrådt som president, ble hans «irritasjon over partiets maktfulle høyrefløy» (med andre ord de tradisjonelle republikanere, som hadde ønsket senator Taft) «så voldsom at han i lang tid overveide ideen om et nytt politisk parti i Amerika, et parti der personer med hans egen filosofi kunne samle seg uten hensyn til deres tidligere tilknytninger ... Han begynte å spørre sine nærmeste medarbeidere om han ikke burde tenke på et nytt parti. Som han så det, ville et slikt parti i det vesentlige ha vært *hans* parti. Det ville ha representert de doktriner, så vel internasjonale som hjemlige, som *han trodde* var best for De Forente Stater og *faktisk for verden*».[55] Han ga opp denne ideen da senator Tafts død etterlot Det Republikanske Parti uten en naturlig leder, og da Senatet, etter presidentens personlige oppmuntring, hadde sensurert senator Joseph McCarthy fra Wisconsin for hans hissige angrep på «innebygget regjeringskommunisme». Offentlighetens sinne over avsløringen av kommunistisk infiltrasjon i administrasjonen under presidentene Roosevelt og Truman var en av hovedgrunnene til at stemmene gikk til Det Republikanske Parti (og dets nominerte, Eisenhower) i 1952.

Så ved utgangen av 1955 fulgte igjen et år med et umiddelbart forestående presidentvalg under omstendigheter som den dominerende makt i Amerika alltid hadde funnet ideell: en skrantende president, partipolitikere som var grådige etter «de jødiske stemmer», en krigssituasjon i Midtøsten og én i Europa. I en slik suppedas kunne det «hjemlige politiske press» i hovedstaden for verdens rikeste og best bevæpnede land resultere i hva som helst. De republikanske partiledere, som var desperate etter i det minste formelt å beholde en republikaner i Det Hvite Hus hvis de ikke kunne få flertall i Kongressen, slo ring om en syk mann og oppmuntret ham til å stille opp.[56]

---

[55] Denne vesentlige avsløring kommer fra en bok, *Eisenhower, The Inside Story*, utgitt i 1956 av en korrespondent fra Det Hvite Hus, Robert J. Donovan, tydelig nok etter Eisenhowers ønske, for den er basert på notater fra regjeringsmøter og andre dokumenter som relaterer til høyst fortrolige prosesser på høyeste plan. Noe slikt var aldri tidligere blitt offentliggjort i Amerika, og forfatteren forklarer ikke grunnen til denne nyskapelsen. Ting er nedfelt som presidentens regjeringsmedlemmer neppe ville ha sagt hvis de hadde visst at det ville bli offentliggjort; for eksempel et spøkefullt forslag om at en senator Bricker og hans tilhengere (som presset på for å få en endring av forfatningen som begrenset presidentens makt til å inngå avtaler og således underlegge ham sterk kontroll fra Kongressen) burde få en atombombe i hodet.

[56] De vesentligste hendelser på hjemmefronten i president Eisenhowers første periode (i betraktning av at valget av ham hovedsakelig var uttrykk for amerikanske velgeres ønske i 1952 om å gjøre noe med den beviste kommunistiske infiltrasjon i regjeringen og imøtegå trusselen om kommunistisk aggresjon) var sensuren av den mest energiske undersøker, senator McCarthy, et angrep som mottok presidentens personlige oppmuntring og bifall; og De Forente Staters Høyesteretts avgjørelse i 1955, som nektet de 48 individuelle stater retten til å ta forholdsregler imot opprør og reserverte dette for forbundsregjeringen. Denne avgjørelsen vil, hvis den trer i

Den virkelige del av valgkampen begynte som alltid et helt år før selve valget. I september 1955 inngikk den egyptiske regjering, som var ledet av president Gamel Abdel Nasser, en kontrakt med Sovjetunionen om kjøp av noen våpen. Den amerikanske, britiske og franske «Trepartserklæring» av 1950 innebar at Israel og de arabiske land kunne kjøpe våpen fra Vesten. President Nasser uttalte (16. november 1955) for å rettferdiggjøre sin handling, at han ikke hadde kunne få «ett eneste våpen fra De Forente Stater, selv om han hadde prøvd i tre år» og beskyldte den amerikanske regjering for «et bevisst forsøk på å holde araberne permanent forsvarsløse overfor Israel og dets trusler».

Det egyptiske kjøp av våpen fra Sovjet forårsaket øyeblikkelig oppstandelse i Washington og London av en liknende art som den som oppsto i 1952-53 om «de jødiske leger». President Eisenhower appellerte til Sovjetunionen om å tilbakeholde forsendelser av våpen til Egypt. (De fleste av disse kom fra Skodas våpenfabrikker i Tsjekkoslovakia, som kom i sovjetisk besittelse som følge av Jalta-avtalen av 1945 og som hadde levert de våpnene som satte «Israel» i stand til å etablere seg i 1947-48 og «tiljuble sovjeterne som befriere».) I London beskyldte Sir Anthony Eden på samme dag (9. november 1955) Sovjetunionen for å skape krigsspenninger i Midtøsten. Den britiske utenriksminister, Harold Macmillan, beklaget seg over at det var oppstått «en ny og foruroligende faktor i denne følsomme situasjon». For araberne betydde alle disse ord fra Vesten det samme som de alltid hadde betydd: at Israel ville få – og araberne ville bli nektet våpen.

Deretter svulmet propagandakampanjen opp dag for dag på samme måte som i 1952-53, inntil offentligheten i løpet av få uker hadde glemt de tre år med israelsk angrep på de arabiske land og FNs fordømmelse av disse. I stedet fikk den alminnelige leser det generelle inntrykk at det ubevæpnede Israel på grunn av Vesten var overlatt til Egypts nåde og barmhjertighet, mens Egypt var bevæpnet til tennene med «røde» våpen. På dette tidlige tidspunkt av utviklingen ble sannheten én enkelt gang offentliggjort: Den førende amerikanske militære autoritet, Hanson W. Baldwin, sa, idet han snakket om de amerikanske våpenleveranser til Israel: «Vi prøver å opprettholde en meget ubehagelig balanse mellom israelerne og araberne. Det er ikke nå, og blir i virkeligheten neppe foreløpig, en balanse i den forstand at de to sider har lik militær styrke. I dag er Israel Egypt klart overlegent, faktisk har Israel hva som svarer til den samlede styrke av Egypt, Jordan, Saud-Arabia, Libanon, Syria og Irak» (*New York Times* 11. nov. 1955).

Denne sannhet fikk ikke lov til å nå ut til de avislesende masser i de følgende elleve måneder, i hvert fall ikke så vidt jeg kunne observere.[57] De ble lullet inn i den voksende støyen

---

kraft, sterkt redusere republikkens makt til å «bekjempe opprør og undergravende virksomhet» («Protokollene»). Den tredje store hjemlige begivenhet var høyesteretts avgjørelse mot atskillelse av hvite og fargede elever i folkeskolene, som i virkeligheten var rettet mot Sør, og hvis det blir gjennomført, kan føre til eksplosive resultater. Disse begivenheter henleder oppmerksomheten på den besynderlige stilling høyesterett har i De Forente Stater i betraktning av at bestikkelser til den er politiske, ikke belønning for et langt livs tjeneste i en uavhengig rettsinstans. Under disse omstendigheter viste høyesterett under president Eisenhower tegn på å utvikle seg til en overveiende politisk enhet (høyeste politbyrå er nok ikke helt forkjært), som kunne tilsidesette kongressen. De Forente Staters Solicitor General (riksadvokat) i 1956, Simon E. Sobeloff, sa: «I vårt system er høyesterett ikke bare dommer i kontroverser, men i domsprosessen er den på mange måter den som til slutt formulerer nasjonal politikk» (sitert fra *New York Times* 19. juli 1956).

[57] Men fjorten måneder seinere (4. jan. 1958), etter angrepet på Egypt, bekreftet Hanson Baldwin, som skrev fra Midtøsten, fortsettelsen av det «forsvarsløse» Israels militære dominans: «Israel har siden 1949 vært den

om «røde våpen til araberne», som satte dagsordenen for begge valgkamper (den til Kongressen og den til presidentstillingen), som da var ved å begynne.[58] Aspirantene til presidentstillingen på Demokratisk side (Estes Kefauver, guvernør Harriman fra Staten New York, Stuart Symington og Adlai Stevenson) kom med provoserende uttalelser om dette.[59] På et tidspunkt overveide en amerikansk sionistisk komité en «marsj mot Denver», men ga det opp (presidenten lå på hospitalet der etter sitt slagtilfelle), og i stedet henvendte de seg til alle kandidater fra begge partier med et krav om at de skulle underskrive en «politisk erklæring» imot å levere våpen til arabiske land. 120 aspiranter til Kongressen underskrev straks, og antallet ble økt seinere til 153, 102 demokrater og 51 republikanere (*New York Times* 5. april 1956). Dette overtall av demokratiske underskrifter forklarer den uttalelsen som kom på den sionistiske verdenskongress i Jerusalem den 26. april fra Yishak Gruenbaum, en ledende israelsk politiker og tidligere minister: «Israel har kontrollen.» Dette var et offentlig krav fra Israel om at Amerikas jøder skulle stemme demokratisk, og de amerikanske partilederes tro på makten i «de jødiske stemmer» ble styrket ved denne anledning av demokratenes suksess ved valget til Kongressen, som det var Gruenbaums ønske i Jerusalem.

På denne bakgrunn av «press» fra partilederne mot en skrantende president og enda en kampanje om «forfølgelse av jøder» (denne gangen symbolisert av Israel) begynte året for presidentvalget. Fra begynnelsen oppfattet erfarne iakttakere at det (liksom tidligere år for presidentvalg) hadde blitt valg som et år med iscenesatt og tiltakende krise, som kunne bryte ut i generell krig. Grunnlaget for alle beregninger var «det hjemlige politiske press» som kunne utøves på den amerikanske regjering og dens handlinger.

I den virkelige verden begynte året helt typisk med enda en enstemmig «fordømmelse» (19. januar 1956) av Israel for et «overlagt» og «grovt» angrep (på Syria den 11. desember 1956). Dette var den fjerde større fordømmelse på to år, og den kom på et tidspunkt hvor propagandakampanjen om Israels «forsvarsløshet» og arabisk «aggresjon» allerede var i full sving i Vesten. I samme periode ble det erklært «unntakstilstand» i Israel.

Det sionistiske angrepet siktet mot kjernen av ansvarlige embetsmenn i det amerikanske utenriksdepartement, som (liksom de i det britiske kolonidepartement og utenriksdepartement en generasjon tidligere) forsøkte å unnvike de farlige «forpliktelser» overfor Israel. I november 1955 hadde verdens største sionistorganisasjon i Amerika, Mizrachi i Atlantic City, erklært at en «klikk» av «anti-israelske elementer i De Forente Staters utenriksdepartement ... blokkerte for effektiv hjelp fra De Forente Stater til Israel» (dette er ord for ord den beklagelse som dr. Chaim Weizmann kom med overfor de ansvarlige britiske embetsmenn over en periode på tre tiår, fra 1914 til 1948).

I året for presidentvalget 1956 var John Foster Dulles, som var utenriksminister, den mannen som hadde overtatt den tilsvarende byrde i Amerika. Like etter at FNs Sikkerhetsråd hadde «fordømt» Israel i januar, erklærte Dulles at han prøvde å oppnå enighet om at ledende demokratiske politikere skulle holde spørsmålet om israelere versus arabere «ute av debatten

---

sterkeste innfødte militærmakt i området. Det er sterkere i dag i sammenlikning med de arabiske land enn noen gang tidligere.»

[58] «Leveransene av våpen fra det sovjetiske Tsjekkoslovakia fikk jøder i Israel og andre steder til å betrakte sovjeterne som befriere», *Jewish Times*, Johannesburg 24. des. 1952.

[59] Staten Israel vil om nødvendig bli forsvart med overveldende hjelp utenfra», Guvernør Harriman, *New York Times* 23. mars 1955.

i presidentvalgkampen» (24. januar 1956). *New York Times* kommenterte: «Det er en kjent sak at Dulles har beklaget at den israelske ambassades ansatte her har søkt å overtale kandidater til Kongressen til å ta stilling til fordel for Israels sak ... Ministeren ønsker at ingen av partene skal komplisere forhandlingene om den midtøstlige kolonisering ved å diskutere spørsmålet om Israel for å oppnå personlige fordeler eller partifordeler i valgkampen ... Især er han bekymret for at det skal bli sagt noe i presidentvalgkampen, som vil oppmuntre israelerne til å tro at De Forente Stater ville bifalle eller samarbeide ved en israelsk invasjon av arabisk territorium.»

Slik klaget Dulles over det «politiske press» som hadde blitt nevnt av president Truman i dennes erindringer,[60] og han forsøkte i 1956 hva Forrestal hadde forsøkt i 1947, med avskjedigelse, sammenbrudd og selvmord som den pris han måtte betale. Han kom straks under angrep fra pressen (både i Amerika og England) på samme måte som Ernest Bevin og Forrestal i årene 1947-48. Han mottok et bebreidende brev fra «en gruppe republikanske medlemmer av Kongressen», og han besvarte dem (7. februar 1955) forsonlig med at «De Forente Staters utenrikspolitikk omfatter bevarelsen av Staten Israel ... Vi utelukker ikke muligheten av å selge våpen til Israel.» På dette tidspunkt hadde han syndet enda mer, for *Jerusalem Post*, som i 1956 var en slags *Court Gazette* for Vestens hovedsteder, meddelte at han hadde begått en mindre, men uvennlig handling ... han mottok i 45 minutter en delegasjon fra Det Amerikanske Råd for jødedommen.[61] American Zionist Council «protesterte» øyeblikkelig imot Dulles' forslag om at det palestinske spørsmål «skulle holdes utenfor debatten under presidentvalget». Dets formann, en rabbiner Irving Miller, kalte dette: «Det villedede synspunkt at noen spesiell del av utenrikspolitikken skulle holdes ute fra den *frie og uhindrede* offentlige diskusjons arena.» Med hensyn til denne påberopelsen av uhindret adgang, så dukket de følgende, sjeldne antydninger til tingenes tilstand på dette tidspunkt opp i den amerikanske presse. «Israels krangler med dets naboer har blitt overført til alle amerikanske talerstoler, hvor bare det å forklare hvorfor araberne føler som de gjør, er ensbetydende med å be om profesjonell utslettelse» (Dorothy Thompson). «En pro-egyptisk politikk skaffer ingen stemmer for republikanerne i New Jersey, Connecticut eller Massachusetts, og når man taler til profesjonelle politikere, hører man mye om emnet» (George Sokolsky). «De politiske, overlegne intelligenser hevder at for å få de jødiske stemmer i så viktige stater som New York, Massachusetts, Illinois, New Jersey og Pennsylvania må De Forente Stater gå imot araberne» (John O'Donnell).

[60] I de mellomliggende år hadde det dukket opp enda en bok, Chesly Manly's F.N. Opptegnelsene, som sa at fire høytstående embetsmenn i den amerikanske utenrikstjeneste, som hadde blitt kalt fra Midtøsten til Washington under valgkampen til kongressen i 1946 for å bli spurt til råds om det palestinske spørsmål, hadde framstilt arabernes sak og fått følgende svar fra president Truman: «Beklager, mine herrer, jeg skal stå til regnskap for hundretusenvis som brennende ønsker sionismens suksess; jeg har ikke hundretusenvis av arabere blant mine velgere.» Trumans ettergivenhet overfor sionistisk press da han var president, og hans beklagelse over det, da han hadde gått av, er slik begge nedfelt.

[61] Dette er et eksempel på en ny generasjon på «innblanding utelukkende fra jøder», som Weizmann beklaget seg så bitterlig over tidligere. Rådet fryktet og bekjempet Vestens medvirkning i sionistisk sjåvinisme. Det ble ledet av Lessing Rosenwald, som tidligere var leder av det store handelshus Sears, Roebuck, og rabbiner Elmer Berger. Ved et møte i Chicago i denne perioden avgjorde Rådet at president Trumans erindringer «som bekrefter at sionistisk press – som ble forestilt å komme fra amerikanske jøder – var overdrevne over alle anstendige grenser» og «var et eksempel på at amerikanske borgere støttet fremmed nasjonalisme». Leseren vil se hvor nøyaktig situasjonen i England i 1914-1917 hadde blitt gjenskapt i Amerika i 1947-48 og 1955-56.

Det neste som inntraff var en melding i *New York Times* (21. februar 1956) om at Dulles skulle utsettes for «en undersøkelse av utenrikspolitikken», iverksatt av Senatets komité for utenriksanliggender «for å undersøke regjeringens armvridningspolitikk i Midtøsten». Dulles kom lydig til stedet for komiteen (24. februar 1956), og dette førte til en betydningsfull hendelse. På vanlig måte var de brede masser i Amerika, slik som i England, forhindret i å uttrykke enhver motvilje mot eventyret Palestina, som er så dyrebart for dem. Kandidater til valgene kan ikke forvente nominasjon med mindre de binder seg til den sionistiske synsvinkel, og pressen vil generelt ikke trykke noe annet. Ved denne anledning ga den ansvarlige regjeringsembetsmann en audiens til så mange amerikanere som kunne trenge seg sammen på de plassene som var reservert til tilskuere, og de klappet da han kom inn, mens han talte, og da han gikk ut.

Grunnen til disse klappsalvene var ganske tydelig, og hendelsene viste hvordan Vestens masser i alminnelighet ville reagere hvis deres potensielle ledere noensinne appellerte åpent til dem i dette spørsmål. Dulles sa blant annet: «En av de største vanskeligheter som De Forente Stater har med rollen som mellommann mellom arabere og israelere, er den arabiske verdens oppfatning av at Washingtons framgangsmåte skulle være ledet av *hjemlig politisk press*.» Det var fare for at israelerne skulle «framskynde det som kalles en forebyggende krig». Hvis det skjedde, ville De Forente Stater ikke være innblandet på israelsk side, fordi det hadde forpliktelser overfor sine allierte til å gå imot enhver nasjon som begynte «aggresjon» i Midtøsten. Han «antydet flere ganger at *hjemlig politisk press* ble anvendt for å tvinge regjeringen til å slå inn på en urimelig og uklok Israel-vennlig kurs i Midtøsten».

Det man bifalt ved å klappe var derfor helt klart, og dette var den første offisielle og offentlige antydning innenfor en større forsamlings hørevidde til den neven som holder Vesten i et jerngrep. Den demonstrerte offentlige støtte forminsket allikevel ikke de «press» som Dulles beklagde seg over. Få uker seinere (12. april 1956) ble han slept for Kongressens ledere for å rapportere om Midtøsten, og han sa til dem: «Jeg frykter at tiden har løpt fra en fredelig løsning.» Han påpekte at de to «nøkkel-faktorer» i De Forente Staters politikk var «i konflikt», nemlig «bevarelse av enorme oljeforekomster i regionen til militær og økonomisk bruk i Vest-Europa (disse forekomster finnes på nåværende tidspunkt i de arabiske land) og «bevarelse av Israel som nasjon». Den demokratiske leder, John McCormack spurte så bydende: «Hvilken politikk kommer først, å redde Israel eller å beholde oljen?» Ved sitt svar: «Vi prøver å gjøre begge deler,» viste Dulles at hele Vesten mer enn noen sinne var fanget i det uløselige dilemma som var skapt av Englands opprinnelige involvering i sionismen.

I et forgjeves forsøk på å «gjøre begge deler», gjorde Dulles snart ondt verre. Til-synelatende hadde han aldri hatt noe håp om at hans opprinnelige forslag ville lykkes; han «utstøtte et brøl av sardonisk latter» da han på en pressekonferanse på den tiden ble spurt om han virkelig trodde at han kunne holde det arabisk-israelske spørsmål ute av valgkampen. Allerede mens han talte til Senatets komité (ville de ha klappet, hvis de hadde visst det?) var taktikken ved å bli forberedt, slik at Amerika offisielt kunne melde at man *ikke* ville levere «våpen til Midtøsten» overhodet, og samtidig *ville* sikre seg at *Israel* mottok slike våpen, og slik gjorde det mulig for Israel å iverksette den «forebyggende krig», som utenriksministeren hadde «fryktet». Håndteringen liknet den som førte til Vest-Tysklands «erstatninger», som ble tilskyndet under amerikansk press og sikret strømmer av penger og varer til Israel uten at det kunne ses i noe amerikansk budsjett.

Straks etter Dulles' rapport til Senatets komité og tilsynelatende som svar på den, foretok israelske tropper et «på forhånd arrangert og planlagt» angrep på egypterne i Gaza-området og drepte 38 personer (27. februar 1956) – og ble fordømt for «brutal aggresjon» av UNMAC. I løpet av få uker begynte journalister å antyde den nye måten å levere våpen til Israel på: «Hvis De Forente Stater solgte våpen til Israel, ville det gjenåpne den kommunistiske strøm av våpen til de arabiske land ... tilsynelatende mener man at det ikke gjelder hvis England, Frankrike og Canada imøtekommer israelske anmodninger om våpen ... Man går her ut fra at hvis de allierte selger Israel våpen, kan De Forente Stater opprettholde deres egen upartiske posisjon.»

Dette var «å gjøre begge deler» i praksis. Rabbiner Hillel Silver (sionistlederen som hadde framsagt en bønn om «nåde og veiledning» ved presidentens innsettelse) erklærte så i Israel at «Eisenhower-regjeringen har enda ikke sagt det siste ord om våpen til Israel» (*New York Times* 4. april 1956). Tilbake i Washington hadde han «en svært åpen og vennlig diskusjon» med presidenten. Så ble det avslørt at De Forente Stater «diskret tilskyndet den franske og kanadiske regjering til å selge våpen til Israel» (*New York Times* april 1956). Deretter viste det seg faktisk å være amerikanske våpen, for den franske regjering erklærte offisielt (12. mai 1956) at den amerikanske regjering «hadde gått inn for å utsette leveransene for å gi Frankrike mulighet for hurtig å levere tolv Mystère IV-fly til Israel». Dette var noen av de franske fly som ble brukt til angrepet på Egypt fem måneder seinere; at det franske luftvåpen også selv ønsket å delta, ble ikke avslørt i mai.[62]

Forklaring: Den amerikanske regjering finansierte i den perioden kjøp av våpen for sine allierte i North Atlantic Treaty Organization (NATO) ved å gi ordrer til utenlandske fabrikanter. Disse amerikansk-finansierte leveranser ble omdirigert til Israel etter amerikansk «opp-muntring». Slik ble NATO-avtalen, som fra begynnelsen av var ment som en vestlig allianse mot «sovjetisk aggresjon» og «kommunisme» også vendt til fordel for sionismen. Da den ble underskrevet i 1949 var det angivelige, opprinnelige formål at medlemmene (Amerika og Canada, England, Frankrike, samt ti andre europeiske land og Tyrkia) ville betrakte ethvert angrep på ett av dem som et angrep på dem alle og hjelpe det landet som hadde blitt angrepet.

Derfor var den amerikanske regjering i gang med å skaffe våpen til Israel (alt mens den anklagde Sovjetunionen for å utstyre Egypt med våpen og samtidig erklærte at den ikke selv ville fremme «våpenkappløpet» i Midtøsten ved å levere til Israel). Dermed kunne Israel opprettholde sin militære overlegenhet over alle de sju arabiske landene, og Dulles opererte med et dramaturgisk håndlag av machiavellisk format. Det var som å helle olje på ild. Den faktiske leveringsmåten ble ikke engang holdt hemmelig. Som ovenstående sitat viser, fikk den offentlig omtale og ble brukt som skryt for å skaffe stemmer i valgkampen, til tross for at Dulles hadde appellert om at det israelsk-arabiske spørsmål skulle holdes utenfor.

[62] Seks måneder seinere, på dagen for presidentvalget og umiddelbart innen Israels angrep på Egypt, appellerte *New York Daily News* til «de jødiske velgere» ved å fortelle om de følgende republikanske tjenesteytelser: «Eisenhower-regjeringen har ikke sett seg i stand til å utstyre Israel med tyngre skyts på grunn av forskjellige følsomme internasjonale situasjoner. Imidlertid hjalp regjeringen i april og mai Israel med å få 24 Mystère jetfly fra Frankrike og i siste måned meldte Canada at man solgte 24 Sabre-jets til Israel. Israelske embetsmenn erklærte at Dulles aktivt hadde brukt De Forente Staters regjeringsinnflytelse på å fremme både det franske og det kanadiske salg av fly.»

En merkelig bivirkning av disse intrigene i Vesten var at uttalelser som ble framsatt om dette spesielle spørsmålet av de fullstendig skruppelløse herskere i Moskva, fikk et skjær av sand respektabilitet. For eksempel sendte den sovjetiske regjering, da den vestlige ballade om «våpen til Egypt» begynte, denne beskjed til den amerikanske, britiske, egyptiske og tsjekkoslovakiske regjering: «Den sovjetiske regjering er av den oppfatning at hver stat har en lovlig rett til å sørge for sitt forsvar og til å kjøpe våpen til å forsvare seg med fra andre stater på sedvanlige betingelser, og ingen utenlandsk stat har rett til å blande seg inn i det.» Det var en uangripelig uttalelse om den juridiske og også moralske virkelighet, og den ble gjentatt av Israel, for mens den vestlige ballade sto på, uttalte den israelske utenriksminister, Moshe Sharett, i New York (10. november 1955): «Hvis vi blir trengt opp i et hjørne, og det gjelder vår eksistens, vil vi søke og motta våpen fra hvor som helst i verden» (som svar på et spørsmål om hvorvidt Sovjet hadde *tilbudt* Israel våpen). Noen vestlige protester gikk på at sovjetiske våpen ikke burde gå til de *arabiske* land, men det standpunktet fantes det ikke noen som helst moralske eller lovlige argumenter for.

På denne bakgrunn avholdt «det forsvarsløse Israel» (som tidligere uttalt av Ben-Gurion) den 16. april 1956 sin årlige parade med en stor oppvisning av amerikanske, britiske og franske luftvåpen og tanks (*New York Times* 17. april). De sovjetiske våpen ble sannsynligvis holdt utenfor paraden ved denne anledning av hensyn til den propagandaen Vesten førte på det tidspunkt. Den 24. april proklamerte Ben-Gurion enda en gang det nasjonalistiske og ekspansive mål: «Den fortsatte sammenføyning av landflyktige er Israels høyeste mål og av avgjørende forutsetning for å virkeliggjøre den messianske misjon, som har gjort oss til et evig folk.»

Det knepet De Forente Stater brukte for å skaffe våpen til Israel, mens de offisielt benektet disse forsyninger, ga ikke den amerikanske president noe pusterom «Det er ingen som er særlig glade for vår beslutning om ikke å selge våpen til Israel, når vi samtidig oppmuntrer våre allierte til å gjøre det ved at de gir avkall på øremerket utstyr», *New York Times* (19. mai 1956). *Åpen* underkastelse er det ufravikelige krav, og sionistenes vrede begynte å bli rettet mot ham. På det tidspunkt da hans helse for annen gang brøt sammen (først på sommeren måtte han igjennom en operasjon for hepatitis), begynte man å håne ham for å være «deltids-president». En ledende kvinnelig sionist, Agnes Meyer, satte i gang med å fortelle en jødisk forsamling i New York at mens «demokratiets bastion» (Israel) var i fare, «er presidenten ikke på sin post i Washington; han spiller golf i Augusta», og hun utfordret ham til å spørre seg selv «om denne nasjon har råd til en deltids-president». Hans andre sykdom, som fulgte nesten med det samme, stoppet imidlertid dette angrepet, men president Eisenhower fikk, som andre før ham, ikke lov til å glemme at alle sionismens propagandaressurser kunne bli vendt mot ham hvilket øyeblikk som helst, hvis han vek fra sine forgjengeres linje.

Mens han vred seg i dette spinnet, var en annen statsminister på den andre siden av Atlanterhavet også like ved å bli knekket under sionistenes press. Sir Anthony Eden ville i et hvert annet århundre ha blitt en stor statsmann; i dette århundret ble den «forpliktelse» han arvet, en møllestein om hans hals fra starten av hans lederskap.

Ingen politikere i verden var hans like i kvalifikasjoner og erfaring da han tiltrådte i 1955. Han var av den første krigsgenerasjon, så minnet om slagmarkene i Flandern dannet bakgrunnen for hans voksenliv, som deretter ble brukt utelukkende på politikk. Han var av en gammel familie med en nedarvet tradisjon for offentlig tjeneste, og han var begavet og

presentabel. Han steg til minister-rang i en tidlig alder, og konkurrerte om den ene høye post etter den andre med korte mellomrom i over tjue år, og i løpet av denne tiden kom han til å kjenne hver eneste diktator og parlamentarisk politiker i Europa og Nord-Amerika. Han fikk derfor en helt enestående erfaring gjennom årene på veien fram mot oppgaven; kun Sir Winston Churchill hadde blant alle politikere i hele verden en tilsvarende grad av forbindelser, forhandlingstrening og generell trening i det som man tidligere anså for statsmannskunst.

Han var stadig ung i forhold til det høyeste embete da Sir Winston Churchill bøyde seg for alderen og ga «fakkelen» videre til den mannen han beskrev som legemliggjørelsen av «den britiske nasjons livshåp» (1938). Eden *ble* sin generasjons håp da han i 1938 trakk seg tilbake fra den britiske regjering i protest mot forsonligheten overfor Hitler, som, etter hans (korrekte) vurdering, var en sikker vei til krig. Hendelsen i oktober 1956 ble tyngre for hans samtidige å bære fordi den bar hans navn.

Jeg kjente Eden som en utenrikskorrespondent kan kjenne en politiker i årene som førte opp til Andre Verdenskrig. Og fordi vi delte følelsen av mørke tider, kunne jeg seinere skrive til ham på tidspunkter hvor han syntes å være ved å miste kontakten med sin egen generasjon, og få et vennlig svar, som både anerkjente vårt tidligere bekjentskap og mine bøker, som han leste. Jeg så ham i 1935 med en bekymret mine komme ut fra et møte med Hitler, som i et truende tonefall hadde fortalt ham at det tyske luftvåpen (som på det tidspunkt offisielt ikke eksisterte) var større enn det engelske. Jeg ledsaget ham til Moskva og var i stand til å få bekreftet noe jeg hadde hørt om hans første møte med Stalin: at banditten fra Georgia hadde pekt på den lille flekken på verdenskartet som representerte England, og sagt at det var merkelig at et så lite land skulle ha nøkkelen til verdensfreden (et sant utsagn på tidspunktet). Siden jeg hadde disse personlige minnene var jeg sannsynligvis mer forferdet enn de fleste da jeg hørte om den handlingen han hadde blitt villedet til i oktober 1956.

Fra begynnelsen av mai 1955 så den trente observatør at Eden i virkeligheten ikke så mye var statsminister som minister for det jødiske spørsmål, som i hans generasjon hadde blitt presentert av den sionistiske stat og dens ambisjoner. Det betydde at hele hans embetstid ville komme til å ligge i skyggen av dette og at hans politiske skjebne ville bli avgjort av hans handlinger i forhold til sionismen, ikke av hans suksess eller fiasko i saker av hjemlig interesse. Dette viste seg da han var ved å slutte som statsminister, mens han fortsatt var utenriksminister i noen få uker til. Den britiske regjering hadde avsluttet en ordning med Iran og Tyrkia for å sikre forsvaret av britiske interesser i Midtøsten, hvis oljeressurser var livsviktige for England og dets besittelser på den andre siden av kloden (Australia, New Zealand). Debatten i Underhuset ignorerte dette aspekt og raste omkring ordningens innflytelse «på Israel», så ekstremt at to enslige medlemmer (av 625) protesterte. Thomas Reid: «Denne debatt dreier seg ikke om Palestina, og utenriksministeren skal ta vare på verdens og Englands interesser, selv om de forårsaker irritasjon og forlegenhet for andre stater.» F. W. Bennett: «Å dømme etter nesten hver eneste tale fra de ærede medlemmer fra begge sider av huset, må det være en tilgitt hvis man får oppfatningen av at debatten primært dreier seg om avtalens konsekvenser for Israel, og ikke om hvorvidt den kan forbedre vårt verdensomspennende forsvarssystem imot trusselen fra russisk imperialisme.»

Til det svarte et jødisk, sosialistisk medlem: «Hvorfor ikke?» Faktisk var det på dette tidspunkt nesten umulig å diskutere noen viktige spørsmål uten å dra inn dets virkning for Israel, og dette formet tydelig nok på forhånd forløpet av Sir Anthonys tid som statsminister.

De siste månedene av 1955 fortsatte han som statsminister med å kjempe med «spørsmålet om Midtøsten», og han foreslo på et tidspunkt at en internasjonal styrke skulle plasseres mellom Israel og de arabiske land (De Forente Stater gjorde innsigelse); og på et annet tidspunkt at Israel kanskje ville gå inn på mindre grensejusteringer, da det i 1948 hadde tatt mer land enn FN hadde «belønnet det med» (dette forårsaket sinte anklager fra sionister i New Yorks aviser om at «England har nå sluttet seg til Israels fiender»).

Så begynte året for presidentvalget, og Sir Anthonys krise. Sionistmaskinen kjørte i høygir og spilte Washington ut mot London, og London mot Washington, med en ferdighet som kom av førti års erfaring. I mars skjedde det noe viktig: ukjent for verden for øvrig fikk denne hendelsen, for den våkne iakttaker, et tidlig angrep på Egypt til å synes helt sikkert.

Like før den jødiske påske sendte den mystiske *Voice of America* (Amerikas stemme) ut en minnesending ladet med eksplosive, aktuelle hentydninger til «jødenes flukt fra *det egyptiske fangenskap*». Sett i dens opplagte relasjon til det propagandabombardement av Egypt som da var i gang i Washington og London, betydde dette helt klart voldsomme begivenheter før neste påske. Til normalt vet ikke det amerikanske folk hva «Amerikas stemme» sier eller hvem den henvender seg til. Selv min egen etterforskning har ikke kunnet avdekke hvilken offentlig institusjon som har tilsynet med denne «stemme», som av folk som lytter langt borte fra, antas å uttrykke den amerikanske regjerings hensikter. Jeg har funnet ut av at dens midler, budsjett og annet er enormt, og at den overveiende er bemannet med østjøder. Den synes å arbeide i uansvarlighet og hemmelighet.[63]

[63] Under det ungarske opprøret mot Sovjet i oktober-november 1956 tilskrev atskillige amerikanske korrespondenter som kom tilbake fra ruinene og de ungarske flyktninger, denne «stemme» som en stor del av ansvaret for tragedien. Amerikanerne hadde funnet ut av at ungarerne trodde fullt og fast på amerikansk inngripen, og ungarerne beklaget seg over at skjønt ordet «opprør» ikke ble brukt, så oppfordret «stemmen» faktisk til opprør og ga forventning om amerikansk unnsetning. Samtidig sa president Eisenhower til det amerikanske folk: «Vi har aldri rådet de fangetatte folkeslag til å gjøre opprør mot væpnede styrker.» Liknende kritikk ble rettet mot «Radio Fritt Europa» (Radio Free Europe»), en privat amerikansk organisasjon som opererte fra Tyskland med lisens fra den vesttyske regjering. En av de første ungarske flyktninger som nådde til Amerika, beklaget seg over at Amerikas Stemme og Radio Fritt Europa i årevis «oppfordret oss til å å gjøre opprør», men da den nasjonale oppstand kom, var det ingen amerikansk hjelp (New York Times, 23. nov. 1956).
Den vesttyske regjering iverksatte en undersøkelse av Radio Fritt Europas sendinger under den ungarske oppstand (den opererte fra München) etter at omfattende anklager kom fram i den vesttyske pressen om at den faktisk hadde spilt en provoserende rolle; for eksempel kom det fram et manuskript fra 5. nov. 1956, mens opprøret var i gang, som fortalte det ungarske folk at «vestlig militær hjelp kunne ikke forventes før klokken 2 i morgen ettermiddag», en tydelig tilkjennegivelse av at den ville komme på et tidspunkt (*New York Times* 8. des. 1956). Den alvorligste antydning av et provoserende formål gikk fram av uttalelser Anna Kethly, som var leder av det ungarske sosialdemokratiske parti, og som unnslapp under landets kortvarige befrielse. Hun sa at mens hun var fengslet i 1952 sa Radio Fritt Europa i en sending til underlagte land at «jeg anførte den underjordiske frihetsbevegelse fra mitt fengsel og nevnte navnene på flere ledere av den påståtte bevegelse. Jeg ble hentet ut av mitt fengsel, der jeg hadde vært fullstendig isolert siden 1950, og konfrontert med hundrevis av tidligere militante fra det sosialdemokratiske parti og fagforeningene. De hadde alle blitt torturert av det politiske politi for å tilstå deres deltakelse i et ikke-eksisterende anti-kommunistisk komplott. Det var absolutt ikke et sant ord i Radio Fritt Europas rapport; jeg hadde levd i fullstendig isolasjon siden jeg ble arrestert og hadde ikke møtt noen. Radio Fritt Europa har syndet alvorlig ved å få det ungarske folk til å tro at det var vestlig militær hjelp på vei, når ingen slik hjelp var planlagt» (*New York Times* 3+. nov. 1956).
Slik talte Amerika med to stemmer, presidentens, som henvendte seg offisielt til verden, og «Stemmen», som talte mer farlige ord over hodene på det amerikanske folk til verdens folkeslag. I denne perioden beskrev *New York Times* den offisielle linje: «Høytstående embetsmenn har uoffisielt gjort det klart at regjeringen ønsker å unngå å bli identifisert utelukkende med Israel og således overgi de arabiske land til Sovjetunionens innflytelse». Hvis de arabiske folk noen sinne hørte om disse «uoffisielle» tilkjennegivelser, kunne de ikke forventes å tro på

Fra da av ble den fulle tyngde av vestlig propaganda rettet mot Egypt. De følgende begivenheter kan ses i lyset av forsvarsminister Henry Stimsons bemerkning i sin dagbok i tiden før Pearl Harbor. Den gikk ut på at president Roosevelts regjering hadde til hensikt å manøvrere Japan til å «løsne det første skudd». De etterfølgende begivenheter syntes på enhver måte å ha vært beregnet til å få Egypt til å løsne det første skudd. Det gjorde Egypt ikke. Så fant verden ut av at det ikke lenger var nødvendig å være den som avfyrte det første skudd for å erklære seg krenket; den defensive part kunne utnevnes til angriper, mens den ble invadert og til og med før dette; så mye hadde masse-propagandaens virkemidler utviklet seg i det 20. århundre. Alle «fordømmelsene» av Israel for aggresjon hadde ikke betydd noe som helst.

Denne kriseperioden begynte den 7. mars 1956 (like før «Amerikas Stemme» brakte utsendelsen om det egyptiske fangenskap), da Sir Anthony Eden var konfrontert med Underhuset angående det evige spørsmål. På det tidspunkt forlangte hans sosialistiske motstandere rasende (på tross av de mange «fordømmelser» av Israel»), at våpen ble levert til Israel; og dertil «en ny traktat med garantier for Israel». Som det gjaldt for politikerne i New York, ble dette å gi nye innrømmelser til Sion oppfattet som veien til embeter. Statsministeren «var gjenstand for en storm av sinne, langt verre enn noe man tidligere hadde opplevd i Underhuset siden slutten av Neville Chamberlains tid som statsminister» (*New York Times*). «Det var et opptrinn som for en stund syntes å sjokkere til og med dem som hadde forårsaket det. Underhusets formann (the Speaker) måtte selv trå til for å be om at Huset lyttet til statsministeren» (*Daily Telegraph*). Sir Anthony protesterte forgjeves med at han inntil da hadde blitt lyttet høflig til av Huset «i mer enn tretti år». På det tidspunkt håpet han kanskje på amerikansk støtte, for samme dag sa president Eisenhower at det var «nytteløst å prøve å opprettholde fred i Midtøsten ved å bevæpne Israel med dets 1.700.000 mennesker imot 40.000.000 arabere» (de amerikanske våpenleveranser var da på vei).

I England oppdaget Sir Anthony Eden at alle var imot ham. *Daily Telegraph* (angivelig tilhenger av hans parti) virket kanskje i deres reportasjer sjokkert over behandlingen han hadde vært utsatt for i Huset, men i lederen het det at saken om våpen til Israel var «udiskutabel», en uttrykksmåte som alltid sparer brukeren bryet med å underbygge argumenter. Hans motstandere, sosialistene, kastet av seg alle bånd i deres iver etter å velte ham med Israel som årsak. Det ledende venstreorienterte tidsskrift, *New Statesman*, sa i to påfølgende numre at England verken hadde rett eller midler til å føre krig under noen tenkelige omstendigheter og burde nedlegge alle våpen («Effektivt forsvar er nå utenfor vår rekkevidde, og avvæpning er det eneste alternativ til utslettelse», 10. mars); dernest at England skulle bevæpne Israel og forplikte seg til å gå i krig for Israel («krig er mindre sannsynlig hvis Israel blir utstyrt med tidssvarende våpen, og Labour har rett i å presse på at Israel skal ha dem nå ... Problemet er ikke så mye at det ikke er ønskelig å garantere en grense, som enda ikke er formelt etablert ... men snarere det militære problem: å *samle og levere den nødvendige styrke* ... Er den nødvendige flåtestyrke til stede i det østlige Middelhavet? Er Gaitskell (den sosialistiske leder) i det hele tatt sikker på at den britiske offentlighet ville støtte ham i å gå i krig, sannsynligvis uten mandat fra FN, for å forsvare Israel?», 17. mars).

---

dem i betraktning av hva de hørte fra «Amerikas Stemme» om befrielsen av jødene fra «det egyptiske fangenskap».

Den endeløse effekten av den opprinnelige, tilsynelatende begrensede forpliktelse overfor Sion kan studeres i slike sitater. Ved denne anledningen syntes Sir Anthony Eden å prøve på, sammen med De Forente Staters regjering, å demme opp for en stormflod av vanvidd, men han ga «Egypt en advarsel», som ikke var berettiget og som var illevarslende, noe seinere begivenheter skulle vise. På dette tidspunkt strevde både den britiske og den amerikanske regjering (offisielt) etter et vennskapsforhold med Egypt i håp om å kunne temme Midtøsten. Med dette felles formål var England «under amerikansk press» ved å trekke sine tropper vekk fra Suezkanalen.[64]

Hvorfor Sir Anthony Eden, uten å få noen form for sikkerhet, ga etter for «presset» for å slippe kontrollen med noe som straks etter ble proklamert som «en vital interesse» for det britiske statsforbund, er et av de spørsmål som politikere ikke svarer på. «Press» fra Washington i saker med relasjon til Midtøsten har i de siste fire tiår alltid i siste instans vært sionistisk press. Omkring det tidspunktet var det en egyptisk journalist, Ibrahim Izzat, som ble hjertelig mottatt av Israels statsminister, utenriksminister og arbeidsminister, som sa til ham: «Israel og Egypt har et sammenfallende mål i å motvirke britisk innflytelse i Midtøsten» (*Ros el Youssef* mai 1956; *New York Times* 20. mai 1956).

Konsekvensen av denne ettergivenhet overfor press ble synlig veldig snart. Det ville bli krig, og den ville bli en fiasko for England og en stor ydmykelse. Den britiske tilbaketrekning utgjorde halvparten av et større angloamerikansk arrangement for å «vinne arabernes vennskap», og den amerikanske halvdel var enda ikke gjennomført. Dette gikk ut på i fellesskap med den britiske regjering og Verdensbanken å skaffe $900.000.000 til byggingen av en demning over Nilen ved Aswan (tilbudet hadde blitt gitt til Egypt i desember 1955).

Hendelsenes rekkefølge blir igjen viktig. De britiske tropper trakk seg tilbake fra Suezkanalen i juni 1956 som avtalt. Den 6. juni 1956 uttalte talsmannen for utenriksdepartementet til pressen at tilbudet om en demning ved Aswan «stadig sto ved makt». Få dager seinere meldte den egyptiske ambassadør i Washington at Egypt «hadde besluttet at man helt sikkert ønsket vestlig hjelp til demningen». Den 19. juli ringte den egyptiske ambassadør til Dulles for å akseptere tilbudet. Han fikk vite at De Forente Staters regjering hadde ombestemt seg. I London hadde talsmannen dagen før meldt at den britiske del av tilbudet «stadig sto ved makt». Den 19. juli informerte talsmannen *pressen* (ikke den egyptiske ambassadør) om at det britiske tilbud også var trukket tilbake. Talsmannen avviste å opplyse noen grunn, men innrømmet at det hadde vært «løpende konsultasjoner mellom Whitehall og Washington».

«Presset» som skulle bringe egypterne i opprør over denne uforskammethet, kom fra samme kant som «presset» som myknet litt før tilbaketrekningen fra Suezkanalen. Den britiske regjering hadde blitt etterlatt på dypt vann. Hvis den britiske regjerings første underkastelse skjedde i tillit til president Eisenhowers melding i februar (at han ønsket å «stanse forverringen av relasjonene mellom de arabiske land og De Forente Stater» og «gjenopprette arabernes tillit» til Amerika), så skulle kuvendingen i tilbudet om en Aswan-

[64] Den kjensgjerning at dette «presset» ble brukt er autentisk. Det ble overalt rapportert som en amerikansk suksess, for eksempel: «Utenriksminister Dulles stolte på at han kunne vinne arabernes vennskap, som da han la press på englenderne om å trekke seg ut av Egypt, mens han fortsatte med å legge press på israelerne (*New York Times* 21. oktober 1956).

demning ha vist skrift på veggen, og regjeringen kunne ha vært spart for mye dersom den hadde stått imot «presset» i det andre tilfellet.

Jeg kan ikke komme på en mer kalkulert eller uforskammet provokasjon imot en regjering, som «Vesten» angivelig søkte vennskap med, enn dette avslaget. En slik atferd hos Washington- og London-regjeringene har først blitt mulig etter at de har falt under sionismens åk. Amerikansk tilbaketrekning av tilbudet, og måten det skjedde på (Londons etterligning er hinsides kommentarer), var helt klart den virkelige starten på krisen i 1956; men den egentlig kilde, «presset», var ikke amerikansk. «Noen kongressmedlemmer fryktet sionistisk misnøye,» bemerket *New York Times* om årsaken til tilbaketrekningen av tilbudet til Egypt. Og det var valgår.

I løpet av to uker nasjonaliserte president Nasser i Egypt Suezkanalen, og straks fyltes lufta av krigstrusler, liksom i 1952-53 under episoden med «de jødiske leger». Fra da av ble president Nasser gjenstand for «den onde mann»-behandling. Det er et sikkert tegn på at krig er like om hjørnet. Jeg har sett mange «onde menn» bli bygd opp i mitt liv og har observert at den type propaganda kan tennes og slukkes som med en lysbryter, og den kan innprentes med samme effekt som gift i den offentlige bevissthet:

> Forbannet hebenon i en liten flaske
> Og inn i mitt øre ble helt
> De spedalske dråper ...
> [Hamlet, 1, v.]

Min tidlige barndom var overskygget av ondskapen i en gal mullah (en muslimsk leder, som nå er glemt av alle) og ondskapen i en respektabel gammel boer ved navn Paul Krüger. Av alle de skikkelser som ble bygd opp rundt meg i dette redselskabinettet av onde vesener, ser jeg nå at ingen av dem var verre eller bedre enn dem som kalte dem onde.

Allerede før krigsretorikken nådde fram til «den onde mann», og lenge før den uhørte provokasjonen den 19. juni (som stadig ikke framkalte noen krigshandling fra egyptisk side), var president Nasser blitt utnevnt som aggressoren i en krig som enda ikke hadde begynt. I mars uttalte Ben-Gurion i Tel Aviv at kun snarlige leveranser av våpen til Israel ville kunne forebygge «et *angrep* fra de arabiske land i de neste måneder» og tilføyde at angriperen «*ville* være den egyptiske diktator Nasser». Den 13. april dukket Sir Winston Churchill fram fra et år i tilbaketrukkethet for å fortelle en konservativ forening (Primrose League) at «klokskap og ære» gjorde det nødvendig med britisk hjelp til Israel, *hvis det ble angrepet av Egypt*. Sir Winston uttrykte underforstått, med klart bifall av et israelsk angrep *på* Egypt, slik «aktivistene» i Israel forlangte: «Hvis Israel blir frarådet å utfolde folkets naturlige selvoppholdelsesdrift til å *holde* egypterne *fra livet*, og avventer at egypterne har lært å bruke russiske våpen som de har mottatt, og egypterne så angriper – vil det ikke bare bli et spørsmål om klokskap, men en æressak å sikre seg at de ikke blir tapere ved denne ventingen.» I mai ble dette fulgt opp av et israelsk *angrep* på egyptiske tropper i Gaza-området, i hvilket omkring 150 menn, kvinner og barn ble drept eller såret. Ikke desto mindre ble skriket om «den onde mann» og «egyptisk aggresjon» høyere og høyere i Vesten.

Den tilstand av trelldom som England var styrtet inn i, viste seg i to begivenheter med symbolsk betydning. I juni 1956 holdt det «engelsk-jødiske samfunn» en bankett i Guildhall

for å minnes «trehundreåret for jøders reetablering på de britiske øyer», og den unge kronprins, hertugen av Edinburgh, skulle bære en jødisk kalott. I september avholdt «Cromwell Samfunnet» en høytidelighet ved statuen av kongemorderen og slakteren fra Drogheda for å feire den samme fiksjon (at han hadde «brakt jødene tilbake» til England tre hundre år tidligere). I sin tale anbefalte presidenten for dette samfunnet, en Isaac Foot, at den unge prins Charles, når han besteg tronen, skulle ta navnet «Oliver II», for «Vi vil ikke ha en Charles III».[65]

Etter at president Nasser hadde beslaglagt Suezkanalen, ble krigsropene fra Vesten enda høyere. «Nasjonalisering» var ikke i seg selv sjokkerende eller overraskende nok i 1956 til å forklare dette. Amerika hadde akseptert beslagleggelsen av oljefelter som var utenlandskeide. Mexico var (liksom president Nasser) villig til å betale den gjeldende markedspris for de beslaglagte verdier. I det hjemlige var Amerika allerede gjennom Tennessee Valley Authority godt på vei til å gå den samme veien. I England hadde den sosialistiske regjering nasjonalisert jernbanelinjene og kullminene. En gyldig juridisk eller moralsk grunn til voldsom fordømmelse var ikke lett å finne, selv om det unektelig var mindre forskjeller mellom president Nassers handling og de mange tidligere tilfeller. Hans handling var tydeligvis en protest mot å bli provosert og ikke uttrykk for en rasjonell politikk.

Uansett, hvis hans handling var utålelig, så var det det eneste effektive svar på å besette Kanalen omgående, og det ble ikke gjort. I stedet begynte alle orakler, som om de leste høyt fra et gammelt velkjent manuskript, å kalle ham «Hitler». Statsminister Ben-Gurion begynte med «diktator», som snart ble til «fascistisk diktator», og den franske statsminister (M. Guy Mollet på det tidspunkt) gjorde dette om til «Hitler». Deretter ble retningslinjene fra kampanjen mot Stalin i 1952-53 fulgt. Diktator-fascist, Diktator-Hitler. Slutningen var tydelig: President Nasser skulle framstilles som en fiende av *jødene*, og hvis han ble straffet, skulle han straffes som en slik.

Da Sir Anthony Eden igjen reiste seg opp i Underhuset (9. august 1956) for å ta brytetak med sitt mareritt, «spørsmålet om Midtøsten», sa den sosialistiske leder, Hugh Gaitskell: «Det er alt sammen så fryktelig velkjent ... Det er nøyaktig det samme som vi opplevde med Mussolini og *Hitler* før krigen.» En annen sosialistisk taler, Paget, QC[66] (*Queens Counsel*, Dronningens Råd; historien hadde endret det fra KC, *Kings Counsel*) tirret ham således: «Denne weekend-teknikk er nettopp det som vi fikk av *Hitler*. Er De oppmerksom på konsekvensene av ikke å møte makt med makt før det er for sent?»

Sosialistene prøvde med vilje å få Sir Anthony til å bruke makt (de ropte «morder» etter ham da han brukte den) ved disse hånlige hentydninger til hans politiske fortid. Han var den mannen som i 1938 trådte tilbake i protest mot forsonligheten overfor Hitler, og hans avskjedsansøkning ble øyeblikkelig rettferdiggjort av Hitlers invasjon av Østerrike. Dette *var* makt som hadde vært forutsett langt i forveien, og Eden hadde rett i 1938. I 1956 var saken en annen og ingen sammenlikning var mulig. Egypt hadde ikke en stor militærmakt, kun en svak. Egypt hadde ikke blitt «strøket med hårene» etter at britene hadde trukket seg tilbake, men utsatt for provokasjoner i form av offentlig ydmykelse. Egypt var ikke en overlagt angriper, det hadde tvert imot vært utsatt for angrep, og Israel hadde åpent erklært at det ville føre krig imot Egypt.

[65] Den uunngåelige tvillingbeskyldning, «antisemittisme» ble også rettet imot ham under valgkampen. En rabbiner som kjente ham, sto fram for å forsvare ham imot den.
[66] Queen's Counsel/King's Counsel.

Derfor var sammenlikningen med «Hitler» absurd, med mindre det kun var meningen å indikere at sionistene anså Egypt for deres fiende. Ikke desto mindre ga Eden etter for denne fiksjonen (kanskje hadde minnet om 1938 for stor makt over ham), for han henviste til president Nasser som «en fascistisk røver, hvis appetitt vokser mens han spiser», presis slikt språk som han og Churchill med rette hadde brukt om Hitler atten år tidligere. Jeg må tilføye at jeg ikke kan finne nettopp disse ord i teksten til hans tale, men det er i denne form de nådde «pøbelen» gjennom *New York Times* og det er det som teller, noe statsministre godt vet. Resten av sitt angrep på president Nasser baserte Sir Anthony på at Suezkanalen «er livsviktig for andre land i alle verdensdeler ... et spørsmål om liv eller død for oss alle ... kanalen må bestyres effektivt og holdes åpen, som den alltid tidligere har blitt det, som en fri og sikker internasjonal vannvei *for skip fra alle land* ...»

Men president Nasser hadde ikke *lukket* kanalen, kun nasjonalisert den. Den var «åpen» for *skip fra alle land*, med én unntakelse. I denne unntakelsen lå hemmeligheten. Det eneste land som var nektet fullstendig fri passasje var *Israel*, som Egypt stadig teknisk sett var i krig med. Egypt hadde stanset skip med kurs mot Israel og undersøkt dem for våpen. Det var det *eneste* tilfelle av innblanding; ergo representerte Sir Anthony *kun det israelske tilfelle*, og ikke det britiske. Men han konkluderte: «Mine venner, vi har ikke til hensikt å søke en løsning med makt.»

I de følgende uker, mens en «løsning» ble ettersøkt på forskjellige konferanser i London og Washington, informerte pressen massene om at «egypterne» ikke ville være i stand til å bestyre kanalen, der trafikken snart ville bryte sammen. Faktisk viste de seg i stand til å bestyre den, og skipene fortsatte med å passere uten hindringer med én unntakelse. Det innebar derfor klart at tilfellet Israel var det eneste som Sir Anthonys regjering henviste til i sin stadig mer sinte protest.

Dette ble snart gjort klart. Den 22. august 1956 uttalte fru Rose Halprin, som formann for Jødisk Agentur for Palestina, til *New York Times* at «*det eneste juridiske anliggende* (som Vestmaktene har imot Egypt med hensyn til overtredelse av konvensjonen av 1888) *er at Egypt nekter israelske skip adgang til kanalen og gjør utfall mot skip som er på vei til Israel*.»

Fru Halprins beskrivelse av det juridiske spørsmål er korrekt. Dersom hele diskusjonen hvilte kun på den *juridiske* side av spørsmålet, så ville det *eneste* tilfelle man kunne påberope seg, være Israels, og det ville åpne hele spørsmålet om *lovligheten* i å skape selve Israel og om den uavgjorte tilstand av krig mellom Israel og Egypt. Derfor handlet enhver regjering som deltok i larmen mot president Nasser faktisk på vegne av Israel, og Israel alene, og vurderte på forhånd *alle* juridiske spørsmål i israelsk favør.

I oktober var Eden gått enda lenger i retning av å gå ut fra at det ville komme angrep fra Egypt. Jeg har ikke teksten til denne talen, men den utgaven som ble distribuert av *Associated Press* og derfor trykt i tusenvis av aviser over hele verden, sier: «Statsminister Eden forutsa i kveld at president Nasser som det neste *ville* angripe Israel, *hvis* han slapp lett fra beslagleggelsen av Suezkanalen. Sir Anthony antydet at Storbritannia *ville komme Israel til hjelp med våpen* om nødvendig» (13. september 1956).

Således var den britiske statsminister kommet ut på glattisen. I løpet av seks uker var temaene «en livline» og «et spørsmål om liv eller død» glidd i bakgrunnen, og verden var truet av krig basert på noe som Egypt ble antatt å *ville gjøre, om* det skjedde det eller det. Fra da av ble «pøbelen» fôret med nyheter om et overhengende egyptisk angrep på Israel

(«innblandingen i internasjonal seilas»-temaet ble droppet, da det ikke kunne opprettholdes) og med tiden antok det en så definitiv klang at jeg går ut fra at mange som kun leste nyhetene overflatisk må ha trodd at Egypt allerede *hadde* angrepet Israel. Jeg gir ett blant mange eksempler (fra *London Weekly Review*, september 1956, få uker før Israels angrep på Egypt: «Vi kan være *helt sikre på* at araberne, oppmuntret av Russland, *vil angripe Israel. Dette er nå hevet over enhver til og bør danne grunnlaget for våre beregninger*.»

Under utarbeidelsen av denne boka har jeg primært, oppmuntret av håpet om å kunne gi en seinere tids leser i en forhåpentlig mer rasjonell tidsalder, en idé om de forbløffende tilstander i de trykte medier i 1950-årene. Han vil helt sikkert ikke kunne forstå de ting som skjedde, med mindre han blir klar over dette regime av vedvarende desinformasjon og dets grenseløse omfang. Den sist siterte uttalelsen kom etter år med gjentatte israelske angrep på forskjellige arabiske naboer og likeså ofte gjentatte fordømmelser av disse handlinger fra FN.

Slik, som oppsummert ovenfor, ble grunnen i de første ni måneder av året lagt for presidentvalget inntil begivenhetene kulminerte i oktober. Våpen fortsatte å strømme inn i Israel fra Vesten. Etter egypternes beslagleggelse av Suezkanalen meldte Sir Anthony Eden at «alle våpenleveranser til Egypt har blitt stanset». I den samme måned (juli) ble det levert to britiske destroyere til Israel. Hele foråret og sommeren leverte Frankrike under amerikansk «press» jetfly og andre våpen til Israel. I september fikk Canada under samme oppfordring inn for å sende jetfly til Israel, idet regjeringen i Ottawa meldte at man hadde «rådført seg med De Forente Stater før man traff beslutningen» (*New York Times* 22. september 1956).

I hele denne tiden fortsatte kampanjen til presidentvalget. Demokratene, som var ivrige etter igjen å komme i Det Hvite Hus, overgikk alle deres tidligere prestasjoner for å få «de jødiske stemmer» (New Yorks borgermester forlangte at Israel skulle motta våpen «som gave»). Republikanerne, som var ved makten, var mer reserverte. Ikke desto mindre var det, da de rivaliserende nomineringsstevner ble avholdt (det republikanske i San Francisco, det demokratiske i Chicago, begge i august) ikke mye å velge mellom, idet begge partier underkastet seg (så *Jerusalem Post* kunne ha gjentatt – og kanskje gjentok – sin erklæring fra 1952 om at for den jødiske velger var det «ikke mye å velge mellom» blant presidentkandidatene).

Den eneste tekst av vital betydning i programmet for «utenrikspolitikk», som de to partiene sluttet opp om, vedrørte i begge tilfeller Israel. De andre erklæringer om utenrikspolitikk var banaliteter. Forpliktelsen overfor Israel var i begge tilfeller spesifikk.

Det republikanske partiprogram som president Eisenhower ble enstemmig valgt på som kandidat, lød: «Vi anser bevarelsen av Israel for å være et viktig prinsipp i amerikansk utenrikspolitikk. Vi er bestemte på at en uavhengig jødisk stats integritet skal opprettholdes. Vi vil støtte Israels uavhengighet mot væpnet aggresjon.»

Og det demokratiske program: «Det Demokratiske Parti vil aktivt medvirke til å oppveie den farlige våpenubalansen som har oppstått i området ved forsendelse av kommunistiske våpen til Egypt, ved også å selge og levere forsvarsvåpen til Israel; og vi vil ta skritt til det som måtte være nødvendig, inklusive å yte sikkerhetsgarantier, for å avskrekke aggresjon og krig i området.» (Uttrykket «farlige våpenubalanse» reflekterte den propagandafiksjon at Israel var «forsvarsløs», og de arabiske land sterke, mens sannhet var, som tidligere fastslått av Hanson Baldwin, at Israel hadde flere våpen enn alle sju arabiske land til sammen.)

Disse to politiske erklæringer etterlot bildet av en verden i sionismens lenker og komplementerte de uttalelser som den britiske regjering samtidig kom med. De hadde ikke

noe å gjøre med noen reell amerikansk interesse, men avspeilte simpelthen sionistisk kontroll med valgmaskinen, eller partiledernes urokkelige tro på at de besatte denne kontroll. (I denne anledning syntes begivenhetene å rettferdiggjøre den overbevisningen. Det Demokratiske Parti, den høystbydende, vant Kongressen, selv om det var den nominerte «Republikaner» som ble gjenvalgt til president.)

Den eneste andre hendelse av viktighet under de to partikonventene, var en som kan synes å ha liten betydning for denne boks emne, men som i fortsettelsen kanskje vil vise seg å være av direkte betydning, nemlig gjennomineringen av Richard Nixon som president Eisenhowers kandidat til visepresidentstillingen (og faktisk til visepresident). Eisenhowers helbredstilstand gjorde visepresidentembetet viktigere enn ellers, og den mulighet at Nixon ville bli president mellom 1956 og 1960, ble tydelig nok betraktet som en alvorlig fare av de makter som regjerer Amerika i dag, så det ble gjort store anstrengelser for å forebygge hans nominering. Det var ikke i seg selv særlig bemerkelsesverdig i dette århundre. Bemerkelsesverdig er det imidlertid at forsøket *mislyktes*. Før eller siden ville det innfinne seg mennesker som vil fjerne det åket som tynger det amerikanske og politiske liv. Dette nederlag var et varsel om den kommende befrielse, og Richard Nixons person vinner en symbolsk betydning i vår tid, selv om han, dersom han en dag ble president, kanskje ikke vil se seg i stand til å bryte båndene.

Fiendtligheten overfor Nixon skyldes at han ikke er «internasjonalist»; så langt ifra. Han spilte en avgjørende rolle i avsløringen og domfellelsen av Alger Hiss, den sovjetiske agent i Roosevelts administrasjon. Det er den virkelige årsak til at han etterpå har fått dårlig «presse», ikke bare i Amerika, men også mange andre steder i den vestlige verden. Siden han er svartelistet blir han ansett for en mann som i det ovale rom kanskje kan finne på å gjøre seg fri fra de innsnevrende bånd som amerikanske presidenter og britiske statsministre, nesten uten unntakelse, har vært snørt inn i de siste femti år, og som visepresidenter automatisk pådrar seg.[67]

Slik ble en svært intens og kreativ kampanje påbegynt for å forhindre hans nominering. Et medlem av presidentens egen politiske stab (og nominelle parti) ble fritatt for sine forpliktelser i noen uker for å gjennomføre et landsdekkende «Stopp Nixon»-framstøt med komiteer, plakater og møter. Dette hadde ingen virkning på offentligheten, da Nixon syntes å være populær. Så tok man nye midler i bruk for å diskreditere ham. Man innførte en ny taktikk ved det rivaliserende demokratiske partis kongress. I stedet for at den nominerte (Adlai Stevenson) valgte sin egen visepresident som ved tidligere anledninger, ble valget av «medspiller» lagt ut til åpen avstemning, og blant forskjellige konkurrenter mottok senator Estes Kefauver (en i særklasse nidkjær sionist) nomineringen til visepresidentkandidat.

Formålet med denne manøveren var å tvinge Det Republikanske Partis kongress til å følge denne «demokratiske prosedyre» og å legge valget av en visepresidentkandidat ut til avstemning. Det skjedde, og Nixon ble, i likhet med Eisenhower, enstemmig valgt. Denne begivenheten, og hans atferd under president Eisenhowers sykdom, gjorde Nixons muligheter for selv å bli president en dag langt større enn de noensinne hadde vært. Hans historie inntil nå gjør ham til en skikkelse av håp (som Eden syntes å være i 1938) og i sjefsstolen kan han

[67] Den uunngåelige tvilling, beskyldningen for «antisemittisme» ble også rettet imot ham under valgkampen. En rabbiner, som kjente ham, sto fram for å forsvare ham imot den.

komme til å få en velgjørende virkning på amerikansk politikk og forholdet til utlandet. [Nixons seinere skjebne blir svært interessant, sett i dette lys.]

Etter utnevnelsen lente Amerika seg beroliget tilbake, for Eisenhowers gjenvalg hadde vært ansett for sikkert, og han hadde fått en oppildnende, overdrevent rosende forhånds-reklame i pressen som «mannen, som holdt oss utenfor krig». Uttrykket minner om liknende fraser som hadde blitt anvendt om Woodrow Wilson i 1916 og Roosevelt i 1940, men i 1956 ble et pusterom på tre år betraktet som en velgjerning, og han ble uten videre gitt kreditt for denne «fredsperioden».

Jeg ble vitne til dette valget, liksom jeg var i 1952, og ble klar over at krig var på trappene, lokalt eller generelt. Jeg følte at det i det minste kunne oppnås et pusterom hvis valgdagen (6. november) kom og gikk uten krigsutbrudd i Midtøsten, som tydelig nok hadde forberedt seg i måneder (når valget er overstått, forminskes den sionistiske adgang til å utøve press for en kort tid). Jeg husker at jeg den 20. oktober bemerket til en amerikansk venn, at hvis man kunne komme igjennom de neste 17 dager uten krig, ville nok verden bli spart i tre eller fire år.[68]

Den 29. oktober, åtte dager før valget, kom krigen; tydelig nok på det tidspunktet som ble ansett som mest velegnet til å utløse bestyrtelse i Washington og London. Fra da av inntraff begivenhetene slag i slag, som kombinasjonen av frigitte naturkrefter. Det vil gå lang tid før menneskeheten vil forstå hva som gikk til grunne og hva som overlevde. For England og dets oversjøiske familierelasjoner betydde det nærmest komplett ødeleggelse; det forutsigelige resultat av engasjementet i sionismen.

Den 29. oktober meldte den israelske regjering at man hadde begynt en omfattende invasjon av Egypt, og at dens tropper hadde «rykket 75 miles inn på Egypts Sinaihalvøya».[69]

---

[68] Jeg tenkte på det som er kjent av amerikanske politikere som «Farley-loven». Oppkalt etter en spesielt dreven partileder, James Farley, som ble ansett for å ha tenkt ut Roosevelts tidlige valgtriumfer; essensen av denne «lov» går ut på at amerikanske velgere har besluttet midt i oktober, hvem de vil stemme på, og kun deres kandidats død, en krig eller en stor skandale mellom dette tidspunkt og 6. november kan få dem til å ombestemme seg. Om morgenen etter Israels angrep på Egypt skrev John O'Donnell: «Talsmenn i det bekymrede utenriksdepartement, Pentagon» (forsvarsdepartementet) «og begge partiers hovedkvarter er enige om at israelerne iverksatte deres invasjon av Egypt fordi de var sikre på at De Forente Stater ikke ville gå til handling i en israelsk krig som lå så tett på presidentvalget ... Det kom beskjed til det politiske hovedkvarter om at de amerikanske sionistene hadde informert Tel Aviv om at Israel nok ville klare seg bedre under en demokratisk administrasjon og Kefauver enn under et republikansk regime med Eisenhower og Nixon» (*New Daily News*).

[69] Samtidig med invasjonen av Egypt, fant en annen massakre på arabere sted inne i Israel, og på et sted som var langt fra den egyptiske grensen, nemlig grensen til Jordan på den andre siden av Israel. 48 arabere, menn, kvinner og barn i landsbyen Kafr Kassem ble myrdet med kaldt blod. Dette nye Deir Yassin kunne forstås av araberne i og utenfor Israel som en symbolsk advarsel om skjebnen «fullstendig ødeleggelse ... mann, kvinner og barn ... etterlat intet som trekker pusten» hengt opp over dem alle, for disse mennesker var blant den lille del av delen av arabisk befolkning som hadde blitt fordrevet i Israel etter Deir Yassin og opprettelsen av den nye staten. Gjerningen ble offisielt vedgått av den israelske statsminister, Ben-Gurion, seks uker seinere (12. des.), etter at den hadde blitt kjent vidt og bredt og var gjenstand for en arabisk protest stilet til FN (hvor den tilsynelatende har blitt ignorert fram til datoen for denne fotnoten). Så fortalte han det israelske parlament at morderne «ville bli stilt for en domstol», men da araberne husket at morderne i Deir Yassin, etter at de hadde vært «stilt for en domstol» og hadde blitt dømt, straks hadde blitt løslatt og offentlig feiret, var dette ikke noen trøst for dem. Inntil tidspunktet for denne fotnote (20. des.) har jeg ikke blant de millioner av ord som har blitt trykt angående de 215.000 flyktende araberes skjebne (FN-rapport, april 1956), som krøp sammen på Gazastripa da israelerne angrep den og Egypt, sett noen hentydning til dem. Den israelske regjering har meldt at den ikke vil oppgi dette territorium; tidligere i år meldte den at den under ingen omstendigheter ville tillate de arabiske flyktninger å vende tilbake til Israel. Denne kvart million mennesker, som på et hvilket som helst tidligere tidspunkt ville ha vært gjenstand for indignert medfølelse fra hele verden, har blitt fullstendig ignorert. Sannsynligvis refereres det til dem i den eneste erklæring jeg har sett om emnet, elleve arabiske lands brev til FN av 14. des., hvor det står

Nyheten, som kom etter lang tids medieangrep på araberne og gjentatt «fordømmelse» av Israel fra FN, sendte en bølge av avsky gjennom verden. Nettopp samtidig kjempet og vant ungarerne deres folkelige opprør mot den kommunistiske revolusjon. De to ødeleggende krefter, kommunismen og sionismen, som var sluppet løs i Russland i oktober 1917, dømte seg selv gjennom de samme brutale handlinger. De var ved å ødelegge seg selv; så det ikke ville bli nødvendig å bekjempe dem. På dette tidspunkt ble det utløst en bølge av universell fordømmelse av et omfang så stort at selv ikke «det sionistiske press» i New York ville kunne få angrepet til å se ut som «egyptisk aggresjon» eller ville kunne forlede offentligheten til å akseptere den.

Det ensidige angrepet var en gave fra himmelen som befridde Vesten for begge dilemmaer. For en gangs skyld behøve man kun å ta et skritt tilbake og la «verdensopinionen» gjøre arbeidet; for ved *denne* anledning *var* det en verdensopinion, vokst fram ved de misgjerninger som ikke kunne skjules, forkles eller feiltolkes av «pressen».

I løpet av tjuefire timer var denne gylne mulighet forspilt. Den britiske og franske regjering meldte at de ville invadere Suez-området «med mindre israelske og egyptiske tropper innstiller kamphandlingene og gjensidig trekker seg 10 miles tilbake fra kanalen innenfor de neste tolv timer». Da dette ville etterlate israelske tropper nesten 100 miles inne på egyptisk territorium, var kravet tydeligvis ikke utformet for å skulle aksepteres av Egypt. Så iverksatte britisk og fransk luftvåpen intense bombinger av egyptiske flyplasser og andre mål, og ved å ødelegge Egypts luftvåpen leverte de en lettkjøpt seier til den invaderende part.

Den framtidige leser vil neppe være i stand til å forestille seg de følelser en englender som jeg hadde da jeg hørte nyheten i Amerika. Skam er et for svakt ord, men da ordet er det eneste jeg har til rådighet, bruker jeg det til å uttrykke noe som jeg føler enda dypere enn under min tid i München, da jeg sa opp fra *The Times*, den eneste form for protest jeg kunne finne på den gangen. En dumhet synes jeg i dag. Jeg vil alltid huske amerikanernes sans for rettferdighet i den aktuelle situasjon. Jeg var vantro, sjokkert og forvirret, men ingen jeg møtte ga uttrykk for triumferende glede over britisk forlegenhet, noe det ellers er noe instinktivt om enn irrasjonelt over hos mange amerikanere. Noen forsto at amerikansk politikk som vred og vendte seg under «presset», var hovedårsaken til denne katastrofale utgang på saken, og delte min skamfølelse. De forsto at det var hele «Vestens» skamfulle underkastelse, ikke bare Englands og Amerikas.

Men skylden, som atskiller seg fra skammen, var på det tidspunkt Englands. Konsekvensene av denne handlingen rekker så langt inn i framtida at de ikke kan vurderes nå, men ett vil alltid stå klart: at den storslåtte mulighet som bød seg ved de samtidige hendelser på Sinai og i Ungarn ble forspilt, tilsynelatende på grunn av en rekke feilvurderinger som, vil jeg tro, er uten liknende tilfeller i historien.

Mitt ærend med dette er å vise hvor formidabelt et politisk hasardspill det var tale om. Det hadde ikke noe å gjøre med kyndig statlig navigasjon. Det var som mannen på travbanen som mot alle odds satser hele sin formue på en hest med lam bog. Det var ikke noen tenkelig mulighet for at det på noen måte kunne ha gavnet England (eller Frankrike).

---

at «hundrer av menn, kvinner og barn har blitt brutalt myrdet med kaldt blod», men det er liten utsikt til uvillige undersøkelser eller samarbeid og det arabiske brev sier da også: «Hele historien vil aldri bli fortalt, og omfanget av tragedien vil aldri bli kjent.» Men i det spesielle tilfellet, Kafr Kassem, er kjensgjerningene nedskrevet autentisk.

Av de tre involverte parter hadde Israel ikke noe å tape, men alt å vinne: Verdens omgående fordømmelse ble ledet bort fra Israel da England og Frankrike sprang til for å overta angriperens rolle og vinne krigen. Denne angriper befant seg nå langt inne på egyptisk territorium og jublet over sin «erobring». Frankrike hadde dessverre ikke annet å tape enn skjøgen i soldatenes refreng, hvor hun «atter mister sitt gode navn og rykte». Frankrike hadde siden den hjemlige revolusjon vært landet med gjentatte fiaskoer, uten evne til å reise seg fra den åndelige fortvilelse det var sunket ned i. I 160 år hadde det forsøkt alle tenkelige former for regjering og hadde ikke funnet nye krefter eller ny selvtillit i noen av dem. Dets statsministre ble skiftet så ofte at de brede masser sjelden kjente deres navn. De var skyggeaktige, syntes like, også av utseende, og den franske politiker fikk tradisjon for bestikkbarhet. En amerikansk komiker sa at han dro til London for å se vaktskiftet og til Paris for å se regjeringsskiftet. Et land som på grunn av en rekke korrupte regjeringer hadde blitt ute av stand til å motstå den tyske invasjon i 1940, invaderte i 1956 egyptisk jord i israelsk tjeneste. Men det var bare en ny episode i Frankrikes sørgelige historie siden 1789, og kunne ikke i særlig grad påvirke dets framtid.

Med England var det en annen sak. Landet var et eksempel for andre, en stor nasjon, et navn og en tradisjon for ærefull atferd i trange som i gode tider. England hadde en sjel å miste i slikt selskap, og ikke noe i verden å vinne. Nasjonen hadde tidligere vist at den kunne ta lærdom av historien. Den hadde ikke forsøkt å sementere et imperium eller å avverge tidenes skifter med bajonetter. Den hadde akseptert uunngåelige forandringer og klart seg gjennom skiftende politiske strømninger. Den hadde transformert sitt imperium av kolonier, først til et statsforbund av uavhengige oversjøiske nasjoner og kolonier, og deretter, etter hvert som flere fikk selvstyre, til en storfamilie av folkeslag som holdt sammen uten tvang, men ved usynlige bånd. Som kroningen av den unge dronning Elizabeth viste i 1953, var disse bånd sterkere enn noensinne, ikke svakere. Man hadde unngått en stram organisasjon basert på makt, og hadde holdt døren åpen for nye former for forbindelser mellom de relaterte folkeslag, og det hadde formet den familien av nasjoner som hadde sprunget ut av «England» og «Det britiske Imperium» til et unikt og uendelig lovende eksperiment i menneskehetens historie (inntil 1956), om kursen ellers hadde blitt holdt.[70] Det fremragende resultat framkom av fleksibiliteten i prosessen og strukturen, grunnlaget for den *styrke* som ble bygget opp under belastning. Organisasjonen ga etter uten å bryte sammen for press, som ellers ville ha fått en stiv konstruksjon, basert på dogmatikk, til å kollapse. Når belastningen forsvant, rettet konstruksjonen seg opp igjen.

England hadde således mulighet for å prisgi eller kanskje rett og slett miste den britiske histories viktigste landevinninger ved å begå en handling i 1956 som ikke bare tilsynelatende snudde opp ned på den politikk og praksis som inntil da hadde medført så stor anseelse, og

[70] Denne metoden er den stikk motsatte av den som ville ført til at verden ville bli regjert under «verdensregjeringen», som oppstilt fra New York av Bernard Baruch og hans «internasjonalist»-skole. Deres begrep kan faktisk kalles «super-kolonialisme» og hviler utelukkende på stiv organisasjon, makt og straff. I en tale ved tilegnelsen av et minnesmerke til president Woodrow Wilson i Washingtonkatedralen i desember 1956 reiste Baruch igjen sitt krav i følgende forbløffende selvmotsigende vendinger: «Etter to verdenskriger ... strever vi stadig etter det som Wilson søkte, «en lovlig regjering basert på de regjertes samtykke ... denne lovlige regjering kan kun eksistere der det er makt til å opprettholde den ... derfor må vi fortsatt insistere på at enhver enighet om kontroll med atomenergi og avrustning ledsages av jernharde forholdsregler til inspeksjon, kontroll og straff for lovovertredere ...»

på bunnlinjen i gode materielle resultater. Det er i dette perspektiv den britiske regjerings handling pr. 30. oktober 1956 skal ses.

Hvis Suezkanalen var «vital» for England, hvorfor hadde man så overhodet trukket seg tilbake? Hvis et vennligsinnet Egypt var vitalt etter tilbaketrekningen, hvorfor så den kalkulerte uforskammethet i juli? Hvis britiske skip fritt kunne benytte kanalen, hvorfor så late som om den ikke var «åpen», at internasjonal skipsfarts frihet og sikkerhet var i fare? Hvis noen vital *britisk* interesse sto på spill, hvorfor ventet man så inntil *Israel* angrep Egypt *før* man selv angrep?

Spørsmålet kan vendes og dreies, men fører til samme svar. Handlingen kan ikke ha vært utført i Englands eller Frankrikes interesser; det valgte tidspunkt var avslørende. Episoden ville slett ikke ha forekommet hvis Israel ikke hadde eksistert. Ergo; den ydmykelsen som England (og Frankrike, om man vil) led, var for et sionistisk formål. Det engasjement som var påbegynt av Balfour femti år tidligere, førte til sin logiske konsekvens, og ved dette angrepet ble dets fortsettelse sikret nettopp på et tidspunkt da det var en mulighet for å frigjøre seg endelig fra det.

Hvis noen rasjonell kalkyle over nasjonale interesser har oppmuntret til dette dumdristige «Jameson-raid», må de en dag komme til syne i de involvertes biografiske erindringer. Personlig tviler jeg på at angrepet på noen måte vil kunne rettferdiggjøres. I øyeblikket kan det kun undersøkes i lys av fire uker hendelser som allerede synes å ville føre til total fiasko.

Foretaket var tydeligvis forberedt mellom i det minste to av partene, Israel og Frankrike, det viste seg snart.[71]

I England har regjeringen (inntil avslutningen av denne bok) nektet å etterkomme kravet om en undersøkelse av anklagen for hemmelige avtaler. Det kan ikke avgjøres i tilfellet England (i motsetning til det franske). Det synes som om det kan være en mulighet for at den britiske handling var en plutselig innskytelse i et øyeblikks opportunisme. I så fall var det en kjempemessig feiltakelse, for da det britiske og franske «ultimatum» ble framsatt, hadde De Forente Stater allerede sammenkalt et møte i FNs Sikkerhetsråd og lagt fram en resolusjon som fordømte Israels angrep, og forlangte Israels tilbaketrekking fra egyptisk territorium (29. oktober).

Så det eneste resultat av det britiske og franske angrep var at nå fikk man andel i verdens fordømmelse av Israel. Den 7. november (etter enda en resolusjon som foreskrev israelsk tilbaketrekking) hadde et avgjørende flertall i generalforsamlingen flyttet det meste av

[71] Korrespondenter ved The Times, Reuters og andre aviser og agenturer rapporterte at de hadde sett franske fly og franske flyoffiserer i uniform på israelske områder under invasjonen og at «seiersfesten» ble avholdt i Tel Aviv av det israelske luftvåpen, hvor den israelske kommanderende, general Moshe Dayan, var til stede. Disse rapporter stemte overens på et viktig punkt: at det franske luftvåpen var til stede for å «dekke» eller for å gi en «luftparaply» for Tel Aviv, hvis det ble angrepet av egyptiske luftvåpen. Reuters rapporterte at noen franske flyoffiserer innrømmet å ha angrepet egyptiske tanks under kampene på Sinai. Derfor mente franskmennene at det var beviselig falskt at man hadde besatt Suezkanalen for å «atskille» de krigførende parter. Franske offiserer og fly hadde blitt sett bak linjene i Israel og på Sinai under kampene. *The Times'* korrespondent rapporterte «at Frankrike gjorde sitt beste, om det skulle bryte ut krig mellom Israel og Egypt, for å forhindre enhver handling imot Israel under betingelsene for trepartserklæringen av 1950, og å sørge for at Israel hadde passende våpen til å kjempe med.» Erklæringen av 1950 påbød Frankrike å være upartisk og å «motvirke bruken av makt eller trusler om maktanvendelse i området. De tre regjeringer skulle, hvis de fant at noen av disse land forberedte seg på å krenke grensene eller våpenhvilelinjene ... straks å gå til handling ... for å forhindre slike overtredelser.»

fordømmelsen over på «England og Frankrike», og Israel kom på tredjeplassen av parter som fikk beskjed om å trekke seg tilbake.[72]

På dette tidspunktet var den militære fiasko likeså åpenbar som den politiske; engelske lyttere hadde i nesten fem dager måttet høre på rapportene om britiske bombinger av egyptere, Suezkanalen var blokkert av senkede skip, president Nasser var mer populær i den arabiske verden enn noen gang tidligere, og den britiske regjering bakket gradvis ut: fra «ingen tilbaketrekning» via «betinget tilbaketrekning» til «betingelsesløs tilbaketrekning».

President Eisenhower og hans administrasjon fikk det beste ut av disse hendelsene. Det som hadde vært under gjæring visste man helt klar beskjed om i Washington i forveien (liksom man hadde visst beskjed om angrepet på Pearl Harbor i forveien). Amerikanske beboere hadde blitt oppfordret til å reise bort fra det truede området noen dager før angrepet, og innenfor de siste to dagene før, ble Ben-Gurion formant av president Eisenhower – én gang «inntrengende», og så «svært alvorlig». Det eneste svar han fikk, var en radiomelding, sendt til ham under en flytur fra Florida til Virginia, der Ben-Gurion meldte at han hadde iverksatt angrepet.

Den britiske regjering informerte imidlertid ikke *offisielt* presidenten (ikke engang dominion-regjeringene) om egne planer, og Eisenhower kunne med et uttrykk av smertefull langmodighet vise seg fram på TV-skjermen for sitt folk med ordene: «Vi tror at dette (angrepet) er en feil, for vi aksepterer ikke bruken av makt som et klokt eller passende middel til å avgjøre internasjonale stridigheter.» Dette var en uangripelig uttalelse på en bakgrunn av skyld (amerikansk tilskyndelse til leveransene av franske, engelske og kanadiske våpen til Israel hele sommeren). Hvis den engelske regjering regnet med «sionistisk press» i Washington tok den feil på det tidspunktet. Det er alltid en feilmargin i slike saker, og Eisenhower var trygg på valg. Under alle omstendigheter reddet muligheten for å rette sinnet mot England ham fra å kaste bort mer av tiden på Israel (som for øvrig hadde fått alt det ville ha). For øvrig hadde sinte ord om England vært populære i Amerika siden Boston Tea Party. Er det mulig at en engelsk regjering ikke var klar over det?

Den britiske aksjon gir bare mening sett i lyset av hele den sionistiske illusjon. Hvis man overhodet skulle foreta seg noe, var det eneste håp en hurtig og overbevisende vellykket operasjon som ville ha sikret kontrollen med en intakt kanal og konfrontert verden med et fait accompli. Det britiske foretaket var langsomt fra begynnelsen, og avslørte raskt alle tegn på ubesluttsomhet. Etter fiaskoen rapporterte *The Times* (16. november) fra den britiske base på Kypros at «den britiske regjerings beslutning om å gripe inn i Egypt ble truffet uten å konsultere majoriteten av dens overordnede diplomatiske representanter i området. Den ble fortsatt i strid med advarsler fra de fleste av dem angående de sannsynlige virkninger for de framtidige britiske relasjoner med de arabiske land ... Da detaljene om det britiske ultimatum

[72] Fra det øyeblikk og etter den amerikanske presidents eksempel, ble fordømmelsen gradvis flyttet fra «Israel» til «Israel, England og Frankrike», så til «England og Frankrike», og til sist til «England» (man husker den overføringen som tidligere fant sted da Hitler forfulgte mennesker, først «forfølgelse av politiske motstandere» og til sist «jøder»).
En karakteristisk offentlig kommentar fra denne perioden kom fra fru Eleanor Roosevelt, som generelt var akseptert i Amerika som sin manns, den nå avdøde presidents, stemme. Hun sa på en nyhetskonferanse tre dager før presidentvalget (hun var stilt opp som demokratisk kandidat): «Jeg mener ikke at Israel er angriper, det handlet i selvforsvar ... Jeg mener at England og Frankrike var teknisk skyldige i aggresjon.» (*New York Times* 4. nov. 1956).

til Kairo, og beslutningen om å gripe militært inn mot Egypt, ble kjent i britiske ambassader og legasjoner i de arabiske land, syntes reaksjonene nesten alle steder å ha variert fra direkte vantro til snakk om en politisk katastrofe ... Mange kunne ikke tro det, eller var forferdet, da formen av dette direkte inngrep syntes å forbinde britisk politikk med den israelske og franske» (denne teksten minnet meg levende om de følelser jeg fant i «britiske ambassader og legasjoner» over alt i Europa i München-perioden).

Så langt den politiske beslutning; deretter den militære utførelsen av den. *The Times* (17. november) rapporterte at de militære ledere på Kypros «følte nesten alle at hvis det skulle gjøres, måtte det heller bli gjort raskt. Det at de ikke fikk lov til å fullføre oppgaven forårsaket en følelse av frustrasjon og forvirring blant mange overordnede offiserer her, så vel som blant mange av deres underordnede». Den fremragende amerikanske militære skribent, Hanson Baldwin, sa, da han seinere diskuterte «en forvirret invasjon», som tegnet til å bli et berømt skoleeksempel på verdens militærakademier, «at på grunn av den forvirrende ledelse fra London var de mange politiske, psykologiske og militære mål blitt uløselig blandet sammen, med det resultat at det ikke var noe klart formål eller i det minste kun et mål, som militær makt kunne oppnå på grunn av de begrensninger som hadde blitt lagt på dem».

Den ble snart klart at noen faktisk hadde forsinket og forsøkt å holde så vel den britiske som den franske regjering fra å gjennomføre planene. For franskmennene var det av liten betydning av de forannevnte årsaker; for englenderne sto rykte, ære, håpet om velstand og den store britiske familie av nasjoners felles kraft, alt, på spill. Den kanadiske statsminister hadde allerede i disse anspente dager advart om at slike handlinger kunne føre til oppløsningen av statsforbundet. I FN var England satt i gapestokken sammen med Israel og Frankrike. Det var virkelig et sørgelig syn. Imot et stort antall kritiske stemmer forble bare Australia og New Zealand ved dets side, og det nok snarere av inkarnert trofasthet enn av overbevisning.

Hva hadde forårsaket at dette farlige foretak som hadde blitt så skrytende utbasunert ble trukket i langdrag, inntil det løp ut i sanden? De «energiske og inntrengende protester» fra president Eisenhower og FNs resolusjon var sannsynligvis årsaken til de første betenkeligheter i London. Dertil kom den kvalfulle sammenblanding av begivenheter. Så snart britene og franskmennene begynt å bombe egypterne, vendte moskovittene tilbake til Ungarn og ga seg til å massakrere ungarerne. Så begynte talsmennene for Øst og Vest i FN å rope «Det kan du selv være!» til hverandre. Mens britiske og franske fly bombet Port Said, anklaget britiske og franske delegerte Sovjet for umenneskelig barbari. Og mens sovjetiske tanks myrdet løs på ungarerne, anklagde sovjetiske delegerte britene og franskmennene for grov aggresjon. Disse utvekslinger fikk etter hvert karakter av den profesjonsbestemte utroverdighet som kan oppleves hos pendlende selgere i en Midtøstens basar.

Bildet begynte å anta marerittaktige proporsjoner. Sir Anthony Eden, som den unge mann som akkurat var på vei opp da han trådte tilbake i 1938, mottok (sammen med øvrige kolleger) en avskjedsbegjæring fra Anthony Nutting, den unge mannen som i 1956 var på vei opp, og som utenriksminister «hadde advart sterkt imot britiske inngrep mot Egypt ... Jeg tviler ikke på at vi snart kan nå en rettferdig og seierrik avslutning. Vi akter å gjenopprette fred og orden i Midtøsten, og jeg er sikker på at vi vil nå vårt mål. Verdensfreden, Midtøsten og våre nasjonale interesser vil med sikkerhet være best tjent i det lange løp med regjeringens resolutte inngrep.»

Denne Sir Winston Churchills erklæring, sannsynligvis en av hans siste, må framtida vurdere. Det britiske inngrepet har sterke churchillske trekk, og hans etterfølger var så tett knyttet til ham at det under alle omstendigheter er usannsynlig at det har blitt gjort uten hans samtykke. Samtidig utga denne veteran annet bind av sin *De Engelsktalende Folkeslags Historie*, og *New York Times* sa om den: «Forfatteren er stolt av den kjensgjerning at hans lille øy, 'det lille kongerike i Nordsjøen', selv om det kun har tre millioner innbyggere da historien begynner, har sivilisert tre kontinenter og utdannet halve verden.» Kun tiden vil vise om det britiske angrep på Egypt var i overensstemmelse med denne siviliserte og utdannede tradisjon, eller om det vil forbli en skamplett på England.

Så kom det første av de sjokkene som fulgte av den britiske regjerings inngrep. Den sovjetiske statsminister Bulganin truet i skrivelser til Sir Anthony Eden og den franske statsminister åpenlyst med raketter og atomangrep hvis de ikke «sluttet med aggresjonen og blodsutgytelsen» (imens fortsatte blodsutgytelsen i Budapest, og strømmen av ungarske flyktninger over den gjestfrie østerrikske grensen svulmet opp til omtrent hundre tusen sjeler. I Budapest ble en ny Bela Kun-mann fra 1919, Ferenc Münnich, innsatt som Moskvas «nøkkelperson» og etterfølger for Rakosi og Geroe, og han innledet et nytt redselsherredømme). Ikke nok med det; Bulganin foreslo i et brev til president Eisenhower et felles amerikansk-sovjetisk angrep på England og Frankrike «innenfor de neste få timer», et forslag som Det Hvite Hus i en pressemelding simpelthen kalte «utenkelig».

Er det noe som er «utenkelig» i vår tid? Hitler-Stalin-alliansen av 1939 (en innlysende utvikling som nærværende forfatter og andre forutsa) ble framstilt for massene som noe «utenkelig», inntil den var en realitet og Andre Verdenskrig begynte. *New York Times* siterte i denne perioden «en høytstående diplomat i De Forente Stater med stor erfaring i den arabiske verden», som om han implisitt tolererte forslaget: «Vår avvisning av det russiske tilbud som «utenkelig» uten å tilby å ta det i betraktning innenfor rammene av FN blir her (han var i Jordan) fortolket slik at likegyldig hva vi sier, vil vi alltid ta parti for Vesten og Israel når det kommer til stykket.»

Det felles amerikansk-sovjetiske angrep på England slik det var foreslått, var uten tvil utenkelig på det tidspunkt, men faktisk holdt de to landene sammen mot England på andre måter og utøvde et enormt press fra to sider. Sir Anthony Eden hadde begitt seg ut i en stri malstrøm i en spinkel kano. I Amerika finnes det alltid en latent hang til «mordermord» rettet mot Europa i alminnelighet og England i særdeleshet; den aktiveres lett og kan utløse beskyldninger om «kolonialisme». Den kjensgjerning at Amerika er den største *kolonimakt* i verden (for jeg ser ingen gyldig forskjell på ekspansjonen over *hav* og over *land*)[73] endrer ikke på dette. Det er en irrasjonell impuls som alltid må tas med i betraktning når man beregner resultatene av noen som helst planlagt handling som omfatter «amerikansk opinion».

[73] De Forente Stater besitter som bekjent gjennom erobring eller ved kjøp av britiske, hollandske, franske og spanske kolonier, og av enorme meksikanske og russiske *territorier*; kun den nærmest fullstendige utryddelsen i den amerikanske republikks tid av de opprinnelige innbyggerne i dette enorme område, skaper et nåtidig bilde som er annerledes enn nåtidens britiske, hollandske, franske og spanske kolonier med deres millioner av «koloni-folkeslag». Amerikas oversjøiske besittelser gjennom erobring eller ved kjøp er få. Området ved Panamakanalen, som er under permanent amerikansk overherredømme er et særtilfelle; hvis det beviser noe i relasjon til Suezkanalen og England, så er det kun gjennom fordelen av «tittel» og militært slektskap.

Imidlertid er «opinion» i dag et fabrikkert produkt som kan framstilles i en hvilken som helst ønskelig utgave. Hva som hadde langt større betydning, og ikke skulle ha vært oversett, var at president Eisenhower helt klart var utvalgt, nominert og faktisk valgt av den «internasjonalist»-gruppa som dominerte presidentene Wilson, Roosevelt og Truman, og at amerikansk politikk under denne ledelse alltid hadde støttet revolusjon og antatt en anti-britisk karakter i de mest kritiske øyeblikk. Internasjonalistenes ultimate ambisjon er verdensregjering, som skal oppnås gjennom de konvergerende, ødeleggende krefter av revolusjonær kommunisme og revolusjonær sionisme, og det er vesentlig for denne ambisjon at de to store engelsktalende land på hver sin side av Atlanterhavet må holdes atskilt, for kun på den måten kan imperiet oppnås. Denne ambisjon dominerte Andre Verdenskrig.

President Eisenhower dukket først opp som den tredje skikkelsen i Roosevelt-Marshall-Eisenhower-gruppa. General Marshalls anti-britiske forslag i krigens år er tidligere blitt omtalt. Han var faktisk Churchills store motstander, og den som var ansvarlig for (som den offisielle britiske beretning om krigen også viste i 1956), at det til tross for Churchills verdensberømmelse og tilsynelatende formidable autoritet viste det seg umulig for ham å utforme en eneste vesentlig strategisk beslutning under denne krigen, og på dette grunnlag må Roosevelt-Marshall-Eisenhower-politikken bedømmes. I den avsluttende palaver på Jalta var Roosevelts dominerende ønske å tilføye England skade, slik Jalta-dokumentene viser.[74]

Som leder av Europa ga general Eisenhower *den* militære ordren som effektivt resulterte i avståelsen av halvparten av Europa til Revolusjonen.

På den bakgrunn kan den britiske regjering ikke ha regnet med president Eisenhowers støtte; forhistorien veide for tungt. Han var den som utfoldet Roosevelt-Marshall-politikken under krigen, og sju år etter dens avslutning ble han utilslørt utvalgt av maktfulle støtter som en mann som ville følge «internasjonalist-politikken» – i motsetning til senator Taft. De anstrengelser som president Eisenhower foldet ut i den aktuelle situasjon for å ydmyke England var uventede og kan ikke unnskyldes. Det skjedde ved å gjennomtvinge «betingelsesløs» tilbaketrekning under de ynkeligste betingelser, ved praktisk talt å fryse ut den britiske ambassadør i Washington og ved generelt å vise et nag som tåler sammenlikning med president Roosevelts på Jalta.

Denne åpenbare motviljen (det bebreidende ansiktsuttrykk som ble sett av hele landet på fjernsynsskjermen), var uten moralsk grunnlag. «Presset» på England for å trekke seg tilbake fra Suez og det etterfølgende «press» på England for å slutte seg til Amerika i den provoserende fornærmelsen av Egypt, noe som var den egentlige begynnelsen til krisen i 1956, kom fra Det Hvite Hus.

Videre skjedde det, mens massakren av Ungarn sto på; og ut over å si at hans hjerte var hos ofrene, forble den amerikanske president og hans regjering passiv overfor denne langt alvorligere sak. Også i det var han i overensstemmelse med sine tidligere handlinger: å droppe løftet om «avvisningen av Jalta-avtalen» etter å ha blitt valgt i 1952 og å gi ordre til å stanse

[74] «Presidenten sa at han ville fortelle marskalken» (Stalin) «noe indiskret, da han ikke ønsket å si det foran statsminister Churchill ... Britene var et sært folk, som samtidig ville både blåse og ha mel i munnen ... Han foreslo «internasjonaliseringen» av den britiske koloni, Hong Kong, og at Korea skulle settes under et formynderskap med britene lukket ute. Stalin ga til kjenne at han ikke mente at det var en god idé, og tilføyde at «Churchill ville slå oss i hjel.» Da politiske etterkrigsspørsmål ble brakt på bane, tok Roosevelt ofte en stilling som var anti-britisk.» (*New York Times* 17. mars 1955).

de allierte hærer øst for Berlin i 1945. Virkningen av alt dette var en fortsatt «støtte til Revolusjonen», som var den dominerende tendens i amerikansk politikk under de to krigene.

En viktig lekse ble lært av begivenhetene i oktober og november 1956. De demonstrerte begge at «verdensopinionen», dersom den er tilstrekkelig sjokkert, *kan* komme til orde gjennom det debattforum som er kjent som «De Forente Nasjoner» i New York. Demonstrasjonen av avsky var i *begge* tilfeller overveldende, både etter angrepet på Egypt og etter den sovjetiske massakre i Ungarn. Men tilfellet viste samtidig at som middel til å gi en slik moralsk forargelse noen praktisk *konsekvens*, er FN fullstendig impotent. I det mer alvorlige tilfelle, det i Ungarn, kunne det ikke gjøres noe, for Sovjet hadde overtatt, og FN var passive. I det andre tilfellet, i Egypt, framkom *kun* et umiddelbart resultat, fordi begge disse landene sluttet seg sammen om å tryne England. Det ene med forholdsregler som «grenser til krig» (fjernelse av oljeleveranser) og det andre med direkte trussel om krig.

Den britiske tilbaketrekning fra Suez ble effektuert ved amerikansk-sovjetisk samarbeid, og så lenge «internasjonalisme» er i stand til å kontrollere den amerikanske utvelgelses- og valg-maskin, vil det utgjøre en alvorlig fare for verden. En Eisenhower-Bulganin-pakt er ifølge sakens natur ikke mer «utenkelig» under disse omstendigheter i nærværende århundre enn Hitler-Stalin-pakt var det i 1939; under alle omstendigheter følges den slags pakter alltid av en erklært hensikt om å «knuse et eller annet».

Selv om den britiske regjering i forveien hadde kalkulert med «sionistisk press» i Washington (at den faktisk *hadde* forårsaket den britiske tilbaketrekning fra Palestina og etableringen av Israel i 1947-48), så sviktet beregningene i den aktuelle situasjon. De tok ikke høyde for sjokk-virkningen av det israelske angrep og den enda større sjokk-effekten av det britiske og franske angrep, som alt overveiende rettet verdens oppmerksomhet mot England og styrket president Eisenhower betydelig i hans moraliserende holdning.

Slik fant den britiske regjering seg midt mellom trusler om sovjetisk angrep på den ene siden, og på den andre en fiendtlighet fra Det Hvite Hus, som tilsynelatende overrasket den. «Livlinen» var blokkert, og dermed landets oljeforsyninger. Tilsynelatende hadde England tillit til at den amerikanske regjering ville levere, og ble så klar over at den ikke kunne forvente noen amerikansk olje før man «var ute». På dette tidspunkt falt skylden for hele affæren på England. Britiske representanter i Washington ble mottatt kjølig, og oppdaget at man ikke ville diskutere noe som helst av viktighet med dem. Man lot dem forstå at de kunne henvende seg igjen for å få olje, hvis de ønsket det, når England var ute av Egypt. Den amerikanske president gikk mye lenger enn nødvendig for å ydmyke den britiske regjeringen offentlig, og årsaken til det må søkes i den anti-britiske følelsen som allerede president Roosevelt hadde uttrykt i ord og gjerninger. Hele forhistorien av amerikanske regjeringsintriger under Eisenhowers tid i presidentembetet tok fra ham ethvert grunnlag for denne oppvisning av ærlig indignasjon.

Ulykkeligvis var ydmykelsene av britene fortjent. Angrepet på Egypt var en ulykke på enhver måte. Det åpenlyse samarbeide med Israel sammenfalt med det sovjetiske nederlag i Ungarn, samt nasjonens ubesluttsomhet og sviktende effektivitet mens det hele sto på. Sir Anthony Eden dro, nedbrutt av nervepresset og politisk ødelagt, til Jamaica for å komme seg. «Betingelsesløs tilbaketrekning» (for briter og franskmenn, ikke for den opprinnelige angriper, Israel) begynte. En «internasjonal styrke» som i all hast ble samlet sammen av FN, dukket opp ved Suezkanalen og hang rundt mens de spekulerte på hva de skulle gjøre. President Nassers berømmelse vokste i den arabiske verden. Kanalen forble under egyptisk kontroll. Egypt

erklærte at man ikke ville gi fra seg en eneste tomme av egyptisk territorium. Og Israel begynte å beklage seg over «antisemittisme» i Egypt.

Tre uker etter angrepet hånte en beruset Krustsjov, den sovjetiske leder, de britiske og franske ambassadører ved en polsk ambassademottakelse i Moskva: «Deres sier at vi ønsker krig, men har brakt dere selv i en posisjon jeg ville kalle idiotisk ... Dere har gitt oss en god leksjon i Egypt.» Hvem kunne motsi ham?

En uke seinere oppsummerte *New York Times:* «England og Frankrike har tapt spillet i katastrofal grad ... Israel har inntil videre klart seg gjennom krisen i en noe bedre tilstand» (25. november).[75]

Det samme nummer av avisen rapporterte på en framtredende plass noen bemerkninger fra et medlem av det israelske parlament, Michael Hazani: «... Englands og Frankrikes fiasko med hensyn til Suezkanalen var heldig for Israel ... Israelerne føler seg mindre isolerte i dag enn før deres 29. oktober-tokt inn på Sinai, som frastøtte venner og fikk fiender til å reagere over hele verden ... Israelere nøt deres nye vennskap med Frankrike, som hadde gitt dem de redskapene som satte deres styrker i stand til å slå egypterne ... For få uker siden ble israelerne skremt opp *da de fryktet for at de kanskje hadde brakt verden på randen av en atom-krig*. Den umiddelbare forskrekkelse er overstått, truslene blir betraktet som taktikk i en nervekrig ... Noen medlemmer av Knesset sa at Israel også kunne spille det spillet ... så de spør hvorfor Israel ikke skulle utnytte sitt nåværende irritasjons-potensiale til å få de store makter til å presse Egypt og de andre arabiske land til fredsforhandlinger».

Disse setninger kan kanskje vise leseren hvor lite håp om lindring verden har, inntil det sionistiske eventyr er likvidert. Fiasko er den uunngåelige skjebne for enhver som forbinder seg med det, fordi dets egen uunngåelige avslutning er fiasko, men inntil da vil hovedvekten av hver eneste ulykke falle på disse forbundsfeller framfor på anstifterne av denne vanvittige ambisjon. I dag går dette problemet på tvers av alle rasjonelle forhold mellom nasjonene, og skaper fiendskap mellom dem som ikke har noen grunn til uenighet. Det villeder noen til handlinger som ikke på noen mulig måte kan bringe dem noe godt, og får andre til å true med verdenskrig.

For England, som ved denne handling på nytt hadde blitt viklet inn i det takraset som Ernest Bevin hadde trukket landet ut av i 1947-48, var konsekvensene så alvorlige at hvis hele prosessen med å involvere seg med sionismen skulle sammenliknes med tretten trinn opp til galgen, så kunne dette sies å være det tolvte trinn; det eneste som kunne drive England lengre ut, ville innebære den katastrofale avslutning. Ved denne anledning lød allerede advarsler om oppløsning av Commonwealth fra høyeste hold utenfor de britiske øyer selv, og ved ingen tidligere anledning hadde dette vært så mye som en fjern trussel. England ble satt på anklagebenken sammen med Israel (og Frankrike) for hele verdens øyne og irettesatt som en forbryter. Landet så seg plutselig omgitt av alarmerende trusler fra alle sider. Ingen av de annonserte mål ble oppnådd. Kampstyrkene fikk ikke en gang fullføre deres utakknemlige oppgave; det ble ikke annet enn vanry tilbake. Enden på det hele ble at landet ble utsatt for høyere skatter, forsakelser og motgang. I sannhet enda en tributt til Sion.

[75] To uker seinere, da dette kapitlet var ferdig, nedklassifiserte den samme avis i det følgende England som «en annenrangs makt».

Midt i alt dette står én ting klart: Ikke noe av dette ville kunne ha skjedd hvis det ikke hadde vært for den sionistiske stat som ble etablert i 1948. Hvis krig var brutt ut i større omfang, ville den ha skyldtes Israel; hvis den fortsatt skal komme (og den mulighet står stadig åpen nå når denne bok slutter) ville den ha blitt påbegynt i Israel.

Hadde jeg kunne overbevise meg selv om at Englands angrep på Egypt kun var motivert av hensynet til britiske interesser, kunne jeg kanskje ha akseptert denne handling i troen på at den britiske regjering måtte ha hatt kjennskap til ting, som var ukjente for meg, men som på en eller annen måte rettferdiggjorde det som for alle ytre observatører syntes uforsvarlig og på forhånd dømt til å mislykkes. Men jeg kan ikke overbevise meg selv om at dette ikke bare er det siste feiltrinn i den tragiske rekken av feiltakelser, som begynte med de opprinnelige britiske bindende tilsagn til sionismen i 1903. Jeg har regnet opp alle i denne boka.

Jeg mener at dette framgår klart av det som ble uttalt av et regjeringsmedlem i Underhuset ved slutten av fiaskoen. Da Sir Anthony Eden var på Jamaica, falt det i hans kollegers lodd å holde forsvarstalen, og en av disse, Sir Anthony Head, forsvarsministeren, baserte fiaskoens rettferdiggjørelse – ikke på britiske interesser i det hele tatt, men på den påstand at intervensjonen hadde avverget «et istykkerrevet Israel, et bombet Tel Aviv og en forent arabisk verden» (igjen er jeg ikke i besittelse av teksten og må sitere fra *New York Times*; ut fra det synspunkt at politikerne må stå ved det som verden må oppfatte at de har sagt).

Den naturlige følge av det man påsto å ha oppnådd, var en splittet arabisk verden, et bombet Port Said og et sønderrevet Egypt (bombingen ble nådd, ikke de to andre målene). Hvilke britiske interesser er tjent med å splitte den arabiske verden og forkrøple Egypt? Hvilken englender ville ha støttet saken hvis disse konsekvensene hadde blitt presentert for ham innen gjerningen ble utført? Når ble spørsmålet om å «oppfylle sionistiske forhåpninger» overhodet presentert for den britiske velger i det foreliggende perspektiv?

Ved visse sykdommer kan moderne medisin identifisere infeksjonens årsak, den primære angriper. Den primære årsak til alle disse vanskeligheter, slik de kulminerte i handlingene den 29. og 30. oktober 1956, er beviselig sionismen. De kunne ikke ha funnet sted som beskrevet uten den. Det har vært en logisk konsekvens av dens handlinger siden den tok form som en politisk kraft i de russiske ghettoer for noen-og-åtti år siden [1870], at den fører verden mot en avgrunn av universell krig; og i den fase har ingen ennå visst hvilke av deres venner av i går som vil være deres fiender i morgen. Dette har vært «villedning av nasjonene» i full skala.

Kan tiden lege alle sår? Det kan den, og det vil den utvilsomt. Det er bare for de samtidige at denne rumlingen er umåtelig irriterende. De første tegn på den lenge utsatte vending til noe bedre har begynt å vise seg. De nasjonene som bærer den revolusjonære kommunismens lenker har begynt å kaste dem av seg; de østeuropeiske folkeslag kan kanskje enda redde seg ved en kraftanstrengelse; og resten av det fangetatte Vesten gjennom deres eksempel. Jeg tror at verdens jøder også har begynt å innse feilene ved den revolusjonære sionisme, den kommunistiske revolusjons ødeleggende tvilling, og etter hvert som dette århundre går mot slutten, vil jødene omsider begynne å søke samhørighet med den øvrige menneskehet.[76]

[76] En utvikling, kanskje forutsagt i en rapport offentliggjort i *New York Times* 30. desember 1956 (med forbehold for nøyaktigheten), skulle være at «færre enn 900 av de 14.000 jødene som hadde flyktet fra Ungarn ... hadde besluttet seg for å slå seg ned i Israel», idet det store flertall foretrakk å dreise til Amerika eller Canada. På den andre side, hvis de følger deres forgjengeres eksempel, vil de få massene av «eksplosive» østjøder til å svulme

Begivenhetene i oktober og november 1956 leverte i seg selv et passende avsluttende kapittel for denne boka.[77] Jeg mener også at disse begivenheter leverte det endelige argument for bokas påstand.

opp der hvor innvandringen i løpet av de siste sytti år har skapt den nåværende situasjon. Denne gruppes provokasjoner mot Amerika er vist ved sitater fra jødiske autoriteter i det foregående kapittel.

[77] Med hensyn til Suez-krisa ble en velegnet fotnote produsert av president Eisenhower den 5. januar 1958, da han ba Kongressen om bemyndigelse til å bruke FNs væpnede styrker imot «åpen aggresjon fra enhver nasjon som var kontrollert av den internasjonale kommunisme» i Midtøsten. Han forestilte seg slik i aller høyeste grad å ville gjøre det samme som han hadde fordømt Eden-regjeringen for. Senkningen av Maine i Havannas havn må antas å være et eksempel på «åpen» aggresjon. Sabotasjen var «åpen», og den ble tilskrevet Spania. Før og etter angrepet på Egypt begynte den internasjonale presse å beskylde den ene arabiske nasjon etter den andre for å være «kontrollert» av den internasjonale kommunisme, og president Eisenhowers anmodning til Kongressen åpner igjen for muligheten for at den sterkt annonserte tilintetgjørelsen av kommunismen i dette tilfelle kan vise seg å være et angrep på araberne, ikke på kommunismen. Beskrivelsen «kontrollert av kommunismen» kan ikke defineres eller bevises og er lett å fordreie gjennom propaganda. For eksempel offentliggjorde *New York Times* 2. desember 1956 bilder av «russiske tanks erobret av israelerne» under angrepet på Egypt. Leseres protester fikk dem til å innrømme at tanksene faktisk var amerikanske. Om de var erobret fra egypterne forblir et åpent spørsmål; enhver kan fotografere en tank og skrive en overskrift. Israel ble opprinnelig utstyrt med sovjetiske våpen, men det sies ikke av den grunn å være «kontrollert av internasjonal kommunisme».

Nyheten om president Eisenhowers handling ble fulgt av en skarp stigning i forskjellige israelske aksjer på den amerikanske børs, og med lovprisningsgudstjenester i flere synagoger i New York. En mulig årsak til dette var kjensgjerningen om at presidenten påtok seg å gripe militært inn i Midtøsten som en reaksjon på anmodning fra «enhver nasjon eller gruppe av nasjoner», som hadde blitt angrepet. Da Egypt var erklært for «aggressoren» i angrepet på seg selv i oktober 1956, er dette forbehold igjen åpent for fortolkninger etter smak. Hvis ordene var ærlig ment, måtte de bety at amerikanske styrker ville ha blitt brukt etter egyptisk anmodning til å slå det israelske angrepet i oktober 1956 tilbake. Det er mildt sagt vanskelig å forestille seg. Amerikansk militær intervensjon etter anmodning fra alle andre midtøstenstater enn Israel er vanskelig å forestille seg; men tidene skifter og alt er mulig.

Etterord

Hvis denne boka har noe dystert over seg, skyldes det den grunnleggende karakter av selve historien den forteller. Den er ikke et speilbilde av min egen sinnstilstand. Jeg har skrevet med følelse, og det er følelsene hos en nålevende, en deltaker, et øyevitne, journalisten, som er blitt forhindret i sin profesjon, som etter min oppfatning skulle bestå i å tjene sannheten uten frykt eller fordommer, og ikke i å betjene særinteresser. Jeg har sett mer enn de fleste av vårt århundres begivenheter, og av de skjulte perverteringer som overgår nasjonale målsetninger. Jeg har via disse erfaringer oppdaget at langt fra alt inntraff gjennom tilfeldigheter, men etter en plan. Jeg har derfor skrevet en protest. Det er imidlertid en protest mot enhver undertrykkelse av sannheten – ikke en protest mot livet.

Det er en nålevende persons fortelling om historien som er i ferd med å bli skapt. Etter min tid vil det komme historikere som ut fra de bruddstykker de kan grave fram, vil fortelle historien i alle dens detaljer. Det kan sammenliknes med å skulle beskrive et menneskes vesen ut fra funnet av dets skjelett. De vil finne ut av ting som fortsatt er skjult for meg, og de vil generelt konkludere med at det hele var nødvendige forutsetninger for å nå fram til den nåværende tingenes tilstand (som, når det dreier seg om historikere, vanligvis anses for heller komfortabel). Mellom de to slags beskrivelser ligger sannheten – et eller annet sted. Min andel i den er i form av en levende protest fra en samtidig deltaker.

Alle disse hendelser er utvilsomt nødvendige forutsetninger for det endelige bilde, og om dette hersker det ingen tvil. Men noen av begivenhetene hadde ikke vært nødvendige da de fant sted, og dette er temaet i min protest. Bedre mål kunne ha vært nådd raskere uten disse begivenhetene, tror jeg. Jeg vet jo godt at alle sammenhenger ikke nødvendigvis er forståelige for oss dødelige, og jeg kan tenke meg at disse tilbakevendende prøvelser under Guds herredømme kan være nødvendige for menneskesjelens endelige befrielse. Men under det selvsamme styre må den troende protestere mot ugudelige hendelser når de finner sted.

Jeg overlater derfor den helt lidenskapsløse analyse til framtidas skribent, hvis kropp og sjel ikke er involvert. Han må i sitt laboratorium søke å forstå hva jeg har forholdt meg til i den levende historie. Jeg *er en del av nået*. «I historien synes kun den doktrinært nødvendige fortolkning å overleve,» (sa lord Macaulay) «da de ubekvemme og motstridende kjensgjerninger glemmes eller ignoreres.» På dette punkt vil denne nålevende skribent gå fri av kroken. Jeg har ikke ignorert noe som var meg bekjent, og jeg har presentert alt så sannferdig som jeg har maktet. Jeg har framstilt bildet av vårt århundre som det framsto for en person som levde med i det, og slik det som kunne gjemmes av offentlighetens masser, som kun fikk servert «fortolkningen», det som politikerne anså for å utgjøre det nødvendige.

Etter min vurdering ble en barbarisk overtro som fødtes i oldtidens Judea, næret gjennom århundrene av et mer eller mindre usynlig presteskap. Denne overtro er vendt tilbake i vår tid for å plage oss i form av en politisk bevegelse som støttes av stor rikdom og gjennom maktbaser i alle verdens store byer. To strategier har blitt benyttet: Revolusjon fra bunnen og korrupsjon fra toppen. Ved å utnytte disse strategiene er denne makten nådd langt i gjennomføringen av en fanatisk ambisjon om å oppnå verdensherredømmet, blant annet ved å sette nasjonene opp imot hverandre.

Jeg vet ikke om jeg er kvalifisert til å bedømme hva som er ondt. Jeg kan bare erkjenne hva jeg oppfatter som ondt. Kanskje tar jeg feil. Å tillegge noen en ondskap kan være selvforsterkende. Men jeg har under arbeidet med og forberedelsene til denne boka følt at jeg bevitnet ondskapen. Det er projisert krefter inn i det 20. århundre som synes å komme fra et fortidsuhyres grotte. Det er kreftene av reindyrket overtro. Jeg har hatt en fornemmelse av å ha vært i nærkontakt med eksistenser som Esekiel, som i en barbarisk tidsalder tenkte barbariske tanker. Jeg hadde en sterk opplevelse av et gjensyn med slike tanker i vår egen tid da jeg leste en bok av Sir Arthur Grimble, *Pattern of Islands*, også fra et geografisk område som først nylig har blitt løftet ut av barbarismen.

Den handler om forfatterens opplevelser som britisk øvrighetsperson i det 20. århundres begynnelse på en fjern øygruppe i Stillehavet, Gilbertøyene. De innfødte ble et britisk protektorat. Jeg har funnet en uhyggelig likhet mellom forbannelsene i *Femte Mosebok*, som utgjør Loven i den sionistiske nasjonalisme, og noen ord i en forbannelse rettet mot en steikeplass, slik de ble anvendt på disse øyene før englenderne ankom. Trollmannen mumler, mens han naken og i mørket før daggry sitter på huk foran sin fiendes ildsted og stikker i det med en pinne:

«Du vanviddets ånd! Du avføringenes ånd! Du ånd for å spise levende ting! Du råttenskapens ånd! Jeg dolker hans mats ild, denne mann Naewas ild! Støt vest for ham, du! Og støt øst for ham, du! Ram, som jeg dolker, ram ham med død! Kvel ham, gjør ham gal, vanære ham med råttenskap! Hans lever hever og hever. Den veltes rundt og rives i stykker! Hans innvoller hever og hever, de rives i stykker og fortæres! Han er rablende gal! Han er død! Det er fullbyrdet! Han er død, død, død! Han råtner!»

Sammenlikningen mellom dette og mange passasjer i *Femte Mosebok* og *Esekiels Bok* er lærerike i denne tidsalder da Talmud-Torah blir påberopt bokstavelig som Loven som påbyr gjerninger som Deir Yassin-massakren. Opplysningen i *Jewish Encyclopedia* om at Talmud undervises i den bokstavelige virkning av forbannelser er også relevant. Slike tekster trår alltid fram for mitt indre øye når politikere påberoper seg «Det Gamle Testamente». Hver gang jeg tenker på om de montro har lest det, og om de forstår forbindelsen mellom disse stykkene av overtro fra oldtiden og de nåtidige hendelser, som er frambrakt ved deres hjelp.

I min vurdering har vi å gjøre med en kraft som er sluppet løs på verden i det 20. århundre, mens dens ledere tenker i slike overtroiske baner. Hva kunne ellers dr. Chaim Weizmanns avsluttende og forpinte ord ha antydet «... Det gamle onde er gjenoppstått i en ny og mer forferdelig skikkelse». Bare dette element av mørk overtro kan, etter min vurdering, forklare den frykt som de jødiske masser gir etter for når de overgir seg til sionistisk nasjonalisme. De rakk nesten å bli befridd fra den i løpet av emansipasjonens århundre, og de kunne i løpet av enda femti år blitt involvert i menneskeheten, men er nå trukket tilbake i et fryktens grep. Atter følte jeg det som om jeg leste en beskrivelse av de ghettotilvante masser i de talmudiske områder, da jeg støtte på følgende beskrivelse fra tiden før protektoratet på Gilbertøyene:

«En mann som hadde seksti generasjoner med redselsbefengt tro hviskende i sitt blod ... var et lett bytte for døds-magien ... generasjoner og atter generasjoner av trollmenn, som med viljekraft utbredte ondskap, og mennesker som fryktet deres makt, hadde levd på disse øyene. Den oppsparte redsel som bodde i deres overbevisning hadde gjennom tiden oppnådd en

tyngde og skyggevirkning, en iboende mørk kraft, som hvilte over alle ting. Det var menneskenes tanker, *enda* sterkere enn spøkelser, som plagde menneskenes boliger. Man følte at nesten alt kunne skje i en slik stemning.»

«Det var menneskets tanker, enda sterkere enn spøkelser, som plaget menneskenes boliger.» På meg virket disse ordene å passe på situasjonen for de jødiske menneskemasser, som med mer enn seksti generasjoners påvirkning fra slike forestillinger som hvilte på deres skuldre ved slutten av siste århundre (det 20.) ble halt bort fra lyset og inn i stammekultens dystre mørke. Atter forekom det meg at den frigjørelse som kunne ha lyktes, ble beskrevet så godt med følgende ord, som kom fra en gammel kvinne fra Gilbertøyene, som husket den tidligere tid:

«Lytt til stemmene fra folket i deres hytter. Vi arbeider i fred, vi taler sammen i fred, for vredens tid er forbi ... Livet i våre landsbyer er blitt vakkert nå, da det ikke lengre drepes, og da det ikke lengre er krig.» Disse ord minner igjen sterkt om Jeremias' klagende lengsel etter Israels forsvunne lykke («din ungdoms vennlighet, dine forlovelsers kjærlighet») i hans anklage mot «det forræderske Juda».

Mens jeg undersøkte denne gamle overtro og dens gjenfødelse som en politisk makt i vårt århundre, fikk jeg etter hvert følelsen av å ha kontakt med et levende, ondt vesen. Den destruktive revolusjon er etter min oppfatning en del av dette, og jeg kunne ha skrevet akkurat som den amerikanske diplomat Frank Rounds junior gjorde i sin dagbok for 2. juledag 1951: «I Moskva føler du at ondskapen eksisterer som noe nærværende – som et vesen.»

Denne bevegelsen i det 20. århundre, som jeg opplever i form av et ondt, forfølgende vesen, involverer alle oss nålevende, jøder så vel som ikke-jøder, og de fleste av oss vil oppleve prosessens avslutning. Med hensyn til denne avslutning uttalte Bernard J. Brown bekymret: «Selvfølgelig må vi bli fryktet og *etter hvert også hatet*, hvis vi fortsetter med å suge opp alt det Amerika tilbyr oss og allikevel avviser å bli amerikanere, akkurat som vi alltid har avvist å bli russere eller polakker.»

Denne uttalelsen henvender seg til alle land i Vesten, ikke bare til Amerika, men Brown tok feil. Det han forutsatte, er noe som talmudistene ikke kan oppnå. Hat er noe de har monopol på, og det er deres helt eksklusive trosbekjennelse. De kan ikke overtale kristne og ikke-jøder til å skulle hate jøder. De hatefulle ting som Vesten har bedrevet i dette århundre, skjedde alene ved talmudisk oppmuntring. Hat og hevn inngytes ikke fra fødselen blant vesterlendinger, og deres religion forbyr begge deler. Undervisningen i hat som del av en religion forekommer utelukkende hos de fundamentalistiske Tora-Talmudister i de revolusjonære områder i Palestina og fra de av Vestens større byer, hvor de har slått seg ned. Intet vestlig menneske ville snakke som en sionistleder gjorde ved et jødisk møte i Johannesburg i mai 1953: «Det udyr, som kalles Tyskland, kan man ikke ha tillit til. Tyskerne må aldri få tilgivelse og jødene må aldri ha noen kontakt eller omgang med tyskerne.»

Slik kan verden ikke leve, og av den grunn må denne tåpelige plan til sist mislykkes. Det er dette kjetteri som Kristi lære framfor alt tilbakeviste. Det er denne plan som Vestens politiske ledere har latt seg bruke til siden Balfour for kun femti år siden begynte å føre nasjonal politikk etter dens forskrifter.

Når den tilstundende kulminasjonen er overstått, vil denne kjetterske ideologi som er påført Vesten fra de talmudiske sentrene i Russland, forsvinne. Som forfatter nærer jeg et håp

om at den vil forsvinne hurtigere og med tilsvarende mindre ulykke for alle involverte jo flere det er som forstår hva som har foregått de siste femti år.

«For det er intet skjult, som ikke skal bli synlig, og intet gjemt bort, som ikke skal bli kjent og komme fram i lyset.» (Lukas 8:17).

Douglas Reed, 1956

Appendiks

(Jürgen Grafs introduksjon til den tyske utgaven.)

1. Om selve verket Kontroversen om Sion

Douglas Reeds monumentale verk, *The Controversy of Zion* har to åpenlyse svakheter som straks skal framheves.

a) Reeds kilder er utilstrekkelige. For eksempel dukker tittelen på den kilden han siterer oftest, Josef Kasteins *History and Destiny of the Jews* (1933) ikke opp noen steder i den engelske originaltekst; han snakker stadig kun om «Dr. Kasteins bok» og overlater til leseren å finne dennes tittel i den (forbausende magre!) bibliografi i tillegget. I slike tilfeller kunne jeg som oversetter gripe korrigerende inn og i det minste sette inn de relevante boktitler i teksten. På hvilken side i denne eller hin bok det pågjeldende sitat står, kunne jeg imidlertid ikke finne ut av, for slike angivelser finnes så godt som aldri hos Reed, og innkjøpet av originaltekstene var forbundet med urimelig store utgifter. Det forholder seg likedan med avisartiklene, her må man være glad hvis Reed angir navnet på den pågjeldende avis og ideelt sett også datoen for når den siterte artikkelen ble utgitt. Ikke sjelden angir han som kilde for eksempel «en sør-afrikansk avis», noe som umuliggjør en etterprøving av den siterte tekst. Spesielt i de første kapitlene med hyppige sitater fra *Det Gamle Testamente* må man nøye seg med at Reed vanligvis henviser til at det stammer fra for eksempel *«3. Mosebok»* eller «fra *Esekiels Bok*». Da en oversettelse av bibelsitater tilbake fra den engelske tekst selvfølgelig var utelukket, har jeg tilbrakt mange dager med å finne de gjeldende steder, og har derfor lært *Det Gamle Testamente* bedre å kjenne.

b) Reed leverer en rikdom av informasjon om metodene den sionistiske jødedom i det 20. århundret benyttet for å oppnå en slik overveldende politisk innflytelse, som på et visst tidspunkt var nådd så langt at den kunne kontrollere toppolitikere i «den frie verden» nesten etter forgodtbefinnende. Imidlertid utelater han nesten helt å drøfte et absolutt sentralt aspekt av dette spørsmålet, nemlig det økonomiske. Opplysninger om hvor de sionistiske lederne fikk de enorme summene fra som var nødvendige for å fremme deres dagsorden (iberegnet bestikkelse av politikere) finner vi ikke noe sted; avgjørende spørsmål, slik som røttene til den jødiske finansmakten eller den grunnleggende forskjellen mellom den produktive kapitalisme, som for eksempel Henry Fords – som skaffet arbeidsplasser og produserte varer, som tjente allmennheten – og den parasittiske finanskapitalismen – som for eksempel Rothschild-familiens – som brukte og bruker pengene som handelsvare slik at de ved hjelp av børsspekulasjoner kan skuffe inn eventyrlige formuer – berører han slett ikke. Den som her tørster etter en forklaring, kan med fordel gripe til en eller annen bok av den katolske teolog Johannes Rothkranz. Så mye om svakhetene i Reeds verk. Hva er så hans styrke, som allerede ved første, flyktige gjennomlesning vakte min beundring og fikk meg til straks å si ja til tilbudet om å oversette boka til tysk?

Douglas Reed, født i 1895, var europakorrespondent ved den prestisjefylte London-avisen *The Times* fram til han valgte å slutte der i 1938, og satte seg et mål etter slutten av Andre Verdenskrig, noe mange bedre kvalifiserte personer hadde veket forskrekket tilbake fra. Han ville dokumentere jødedommens utvikling fra det femte århundre før Kristi fødsel inntil

nåtiden, så vel som jødenes innflytelse på samfunnet og politikken i deres vertsland. Til tross for et visst antall uunngåelige feil, er dette lyktes ham så strålende at man med god samvittighet kan regne *The Controversy of Zion* med blant de viktigste politiske bøker i det 20. århundre.

Douglas Reed avsluttet sitt mesterverk på slutten av 1956 i en alder av 61 år. Skjønt han fikk leve i enda 20 år til, kom han ikke til å oppleve utgivelsen av boka, for han fant ingen forlegger. Først kort etter hans død utkom *The Controversy of Zion* i Sør-Afrika.

Da han gikk i gang med dette epokegjørende verk, hadde han allerede blitt en ikke-person, for i sine skrifter under og etter Andre Verdenskrig hadde han utøvet en merkbart sterkere og sterkere kritikk av jødedommen. Hvis en annen hadde gjort det, ville han ha blitt kalt «nazist», men det gikk ikke med Reed, fordi han før krigen hadde vært blant de mest kompromissløse motstandere av «Det tredje Rike», og i sine to bøker *Insanity Fair* og *Disgrace Abounding* hudflettet han sin regjerings samarbeidspolitikk. (Det tjener ham til ære at hans rabiate antinazisme ikke forhindret ham i seinere å sette de seirende makters hevnorgier i det besatte Tyskland så vel som den frastøtende farse som Nürnberg-prosessen var, i gapestokken.) Siden man ikke kunne sverte ham som nazist, måtte man nøye seg med å gi ham etiketten «virulent antisemitt» (som *The Times* skrev i nekrologen over ham som en av deres tidligere korrespondenter)[1]. Dette er veldig galt, for hvis ordet fremdeles har noen betydning, er «antisemittisme» ensbetydende med «fiendtlighet mot jøder på grunn av deres semittiske avstamning». En slik rasebetinget jødefiendtlighet finnes det ingen spor av hos Reed, det jødiske problem ligger for ham ikke i de jødiske gener, men ene og alene i den jødiske religion.

Reeds dom over denne religionen er ubarmhjertig:

«Trosbekjennelsen, som ble gitt makt som gjeldende lov i Judea i 458 f.Kr. var da – og er stadig – enestående i verden. Den hvilte på den påstand – som ble tillagt stammeguden (Jehova) – at «Israelittene» (rent faktisk judeerne) var hans «utvalgte folk», som, dersom det fulgte alle hans «lov-regler og dommer», ville ha blitt satt over alle øvrige folkeslag og anbrakt i et «forjettet land». Ut fra denne teori vokste så, enten det måtte skyldes planlegging eller uforutsett nødvendighet, de tilhørende teorier om «fangenskap» og «ødeleggelse». Hvis Jehova skulle tilbes slik som han krevde det, på et bestemt sted i et spesifikt land, måtte alle hans tilbedere bo der.» (1. kapittel)

«Jeg vurderer at en barbarisk overtro, som ble født i oldtiden og ble oppfostret gjennom århundrene av et halvhemmelig presteskap, er vendt tilbake i vår tid for å plage oss i form av en politisk bevegelse som støttes av stor rikdom og en sterk makt, som er plassert i alle verdens store byer. Gjennom de to fremgangsmåtene som er blitt benyttet, revolusjon nedenfra og korrupsjon av regjeringen ovenfra, har den nådd langt i gjennomførelsen av en fantastisk ambisjon om oppnåelse av verdensherredømme, idet den har utnyttet de to verktøy til å hisse nasjoner opp imot hverandre.» (Etterskrift)

Reed så den eneste løsning for å være «Jødenes innlemmelse i menneskeheten», altså i deres uforbeholdne assimilasjon, som nødvendigvis måtte ha blanding med deres verste befolkninger til følge. For en «antisemitt» som er rotfestet i rasistiske tankebaner, er en slik blanding selvfølgelig en vederstyggelighet – akkurat som det for ortodokse jøder er en vederstyggelighet for Herren: *Nehemias Bok*, kap. 13, vers 23-27:

23 På den tid så jeg også de jøder som hadde tatt asdodittiske, ammonittiske og moabittiske kvinner til hustruer; 24 av deres barn talte halvdelen asdodittisk – de kunne ikke

tale jødisk – eller et av de andre folks tungemål. 25 Jeg gikk i rette med dem og forbannet dem, ja, nogen av dem slo jeg og rev dem i håret; jeg lot dem sverge ved Gud og sa: I skal ikke gi eders døtre til deres sønner eller ta nogen av deres døtre til hustruer for eders sønner eller for eder selv. 26 Var det ikke med sådant Israels konge Salomo forsyndet sig? Iblandt de mange folk var det ingen konge som han, og han var elsket av sin Gud, og Gud satte ham til konge over hele Israel; men endog ham forførte de fremmede kvinner til synd. 27 Og eder skulde det være tillatt å gjøre denne store ondskap og vise troløshet mot vår Gud ved å ta fremmede kvinner til hustruer!

Esras Bok kap. 10, vers 10-12:

10 Da stod presten Esras op og sa til dem: I har båret eder troløst at og tatt fremmede kvinner til hustruer, og dermed har I øket Israels skyld. 11 Så bekjenn det nu for Herren, eders fedres Gud, og gjør hans vilje! Skill eder fra de andre folk her i landet og fra de fremmede kvinner! 12 Da svarte hele folket og sa med høi røst: Ja, som du har sagt, så er vi skyldige å gjøre.

Man bør merke seg at Nürnberglovene av 1935 var mer humane enn Esras forlangende, da de rett nok forbød framtidige ekteskap mellom ariere og jøder, men ikke angrep allerede bestående blandingsekteskap.

2. En ubestikkelig iakttaker

I 1821 oppdaget den franske astronom Alexis Bouvard forstyrrelser i planetens Uranus' omløpsbane, som han først ikke kunne finne forklaring på. Med tiden kom han til den slutning at det måtte være en planet på andre siden av Uranus, ute av syne, og at dens gravitasjonskraft påvirket Uranus' omløpsbane. I året 1846 ble denne planeten oppdaget av franskmannen Urbain Le Verrier så vel som den tyske Johann Gottfried Galle og den fikk navnet Neptun. Bouvard hadde altså fått rett i sin hypotese; men det ble ham ikke forunt å oppleve sin triumf, for han døde tre år tidligere.

Det som Alexis Bouvard lyktes med på området «astronomi», lyktes Douglas Reed med på området «politikk». Som skarpsindig og ubestikkelig iakttaker av begivenhetene på den verdenspolitiske scene sluttet han ut fra nesten umerkelige hendelser og ting en tilstedeværelse av en usynlig kraft, en kraft som fikk statsmenn til å danse som marionetter som hang i kraftens snorer. Her skal det gis to eksempler som demonstrerer dette.

På seinåret 1917 besluttet den britiske regjering å overføre en betydelig del av de troppene som kjempet på de franske slagmarkene i Det nære Østen å drive tyrkerne, som var alliert med det tyske keiserrike, ut av Palestina. Sett fra et militært synspunkt var dette det glade vanvidd, for det hadde vist seg i utallige kriger at det er en stor feil å overføre tropper fra en hovedkrigsskueplass til en forholdsvis uviktig sekundær krigsskueplass. Følgelig utløste London-regjeringens beslutning en flau hoderisting hos erfarne militærfolk. Det lyktes faktisk for det kjempestore ekspedisjonskorps å beseire tyrkerne i Palestina (det inntok Jerusalem i desember 1917), men svekkelsen av vestfronten hadde katastrofale følger for den britiske hær, siden tyskerne, etter at Russland hadde glidd ut av krigen, nå kunne kaste størstedelen av deres styrke, som hittil hadde vært bundet på den russiske front, mot Vest. Britene led fryktelige tap og kun massiv tilførsel av amerikanske tropper i foråret 1918 forhindret den totale katastrofe.

Douglas Reed, som på det tidspunktet kjempet i luftvåpenet i Frankrike, ante selvfølgelig ikke hva som hadde ledet hans regjering fram til denne merkelige framgangsmåten. Først mange år seinere ble han klar over grunnen: «Det usynlige press» på regjeringen i London fra sionistiske utsendinger for å medvirke til opprettelsen av en jødisk stat hadde båret frukt; den 2. november 1917, mens kampene i Midtøsten allerede var i full gang, hadde utenriksminister Lord Arthur Balfour per brev forsikret sionisten Lionel Rothschild om at hans regjering støttet bestrebelsene på å skape et jødisk hjemland i Palestina. For å kunne overdra dette området til sionistene i framtida, måtte englenderne selvfølgelig først bringe det under deres herredømme – og med det formål var det påkrevd å sende en stor styrke til Midtøsten uten hensyn til de fatale følger som denne avgjørelsen førte med seg for troppene på Vestfronten. Slik ofret de ansvarlige i London kaldblodig titusenvis av unge englendere på den framtidige stat Israels alter.

Ved første øyekast var ikke den politikken som USA og Storbritannia fulgte fra foråret 1943 mindre uforklarlig. Etter slaget ved Stalingrad og tilbaketrekningen av tyske tropper fra Nord-Afrika, var det klart at det tyske rike ikke lengre hadde en sjanse for en militær seier. Da verken USSR eller vestmaktene hadde de fjerneste hensikter om et fredelig kompromiss med Adolf Hitler, var det allerede på dette tidspunkt lett å forutse at en del av Europa, som følge av det uunngåelige tyske nederlag, ville komme med under angloamerikansk kontroll, og en del under sovjetisk kontroll. Sett fra vestmaktenes standpunkt ville den eneste fornuftige politikk under disse omstendigheter ha bestått i så vidt det var mulig, å erobre store områder av Øst-Europa igjen. Den røde hær kom dem i forkjøpet. Følgelig trengte et slag mot «Aksens bløte underliv», Balkan, seg på i sommeren 1943, med formål å gjøre et framstøt gjennom Hellas og Jugoslavia mot nord. Men nettopp dette gjorde ikke angloamerikanerne; de nøyde seg med å gjøre landgang i Italia, hvor deres fremmarsj sør for Roma stagnerte i fire måneder. I stedet for å gjøre spranget over til Balkan, mens det fortsatt var tid, iscenesatte de i midten av august 1944 en invasjon av Sør-Frankrike, mens Den røde hær snart etter løp Romania over ende og derfra trengte fram mot sør og vest. Allikevel ville det ha vært mulig for angloamerikanerne å nå fram til de tre mellomeuropeiske nøkkelbyene, Berlin, Wien og Prag, før sovjetene, men Eisenhower beordret sine tropper til å stanse, slik at alle de tre byene ble inntatt av Den røde hær.

Etter et grundig studium av det disponible materialet, konkluderte Reed med at den skrantende amerikanske president, Roosevelt, egentlig hadde blitt en marionett for sine overveiende jødiske, og helt igjennom pro-sovjetiske «rådgivere», besluttet å servere halvparten av Europa til kommunismen på et sølvfat og dermed bane veien for den framtidige deling av det europeiske kontinent. Winston Churchill var bestemt ikke begeistret for denne politikken, men han hadde ikke lengre stort han skulle ha sagt, og hadde allerede sunket ned til å være statist. Alle viktige beslutninger ble nå truffet i Washington og ikke i London.

Under disse omstendigheter hadde ikke lengre Reed noen vei utenom erkjennelsen av at Den Andre Verdenskrigs virkelige seierherrer var de to revolusjonære tvillingbrødrene, den jødiske kommunisme og den jødiske sionisme. Takket være de vestlige lederes medvirkning, svingte Stalin seg opp til å bli herre over halvparten av Europa, mens sionistene tre år etter krigens slutt kunne opprette den staten i Midtøsten som de så lenge hadde ønsket. Med stort klarsyn beskrev Reed at denne staten helt fra begynnelsen av ville være en kruttønne, hvis eksplosjon nødvendigvis måtte føre til en verdensbrann. Alt tyder i dag på at han hadde rett i

denne vurdering; bare med hensyn til tidsforløpet tok han feil, for utviklingen forløp mye langsommere, og den kommende verdensbrann bygger seg truende opp under helt andre omstendigheter enn Reed kunne forutse.

Hvordan kunne det ha gått så vidt at et ubetydelig religiøst og etnisk mindretall fikk nesten fullstendig kontroll over vestmaktenes utenrikspolitikk? For å kunne besvare dette spørsmålet endelig, måtte man følge det jødiske folks og dets makts utvikling gjennom århundrene, og da var det nærliggende å begynne med begynnelsen – *Det Gamle Testamente*.

3. Den jødiske religion

Jeg kan ikke si hvem som ville være berettiget til å nekte Det Gamle Testamente dets respekt, da det jo er et av de betydeligste verk gjennom alle tider. Verken før eller siden er det evige spørsmål om roten til ondskap og urett så sterkt framstilt og besvart som i *Jobs Bok*. Syndefallet, fordrivelsen fra Paradis, historien om Kain og Abel, Babels Tårn, Noahs Ark, alle disse historiene har en så kraftig symbolkraft og er så påtrengende at ikke noe følsomt menneske, som én gang har hørt dem, noensinne kan glemme dem.

Blant de stedene i Det Gamle Testamente som gjør mest inntrykk, hører dialogen mellom Gud og Abraham om den syndige by Sodomas skjebne. På Abrahams bønn lover Gud å skåne byen, hvis man kan finne femti rettferdige i den. Deretter forhandler Abraham dette tallet stadig lavere ned – til ti:

1. Mosebok kap. 18, vers 32. «Da sa han: Herre, bli ikke vred om jeg taler bare denne ene gangen til! Kanskje det finnes ti. Han svarte: For de tis skyld vil jeg ikke ødelegge den. Vers 33: Så gikk Herren bort, da han hadde talt ut med Abraham. Og Abraham vendte hjem igjen.»

Gud finner ikke ti rettferdige i Sodoma, og byen er overlatt til utslettelse. Jeg tenkte på denne historien med sjokk og vemod da jeg hørte om en appell til det tyske folk fra Horst Mahler (rett etter at han hadde blitt dømt til tolv og et halvt års fengsel for sin kritikk av jødedommen så vel som av den jødiske versjon av Andre Verdenskrigs historie): I tusenvis skulle tyskerne gå ut på gatene og heve deres stemmer mot denne løgnen, som siden 1945 har hvilt som en blytung vekt over det tyske folk, som gjør det umulig for folket å gjenvinne dets selvaktelse, og som, hvis den ikke blir fjernet, må være til dets undergang. De titusenvis av demonstranter innfant seg ikke, det kom ikke engang ti. Til det er frykten altfor dypt forankret i det tyske folk.

Ved siden av ærefryktinngytende tekster som den nevnt ovenfor, støter man ofte også på ting som gir betydelig mindre anledning til beundring. Igjen og igjen befaler Jehova sitt folk til fullstendig utryddelse av andre stammer. Her skal gis et eksempel:

Femte Mosebok 7; 1-3, 16:

1 Når Herren din Gud har ført deg inn i det landet som du nå drar inn i og skal ta i eie, driver han ut mange folkeslag for deg: hetittene og girgasittene og amorittene og kana'aneerne og ferisittene og hevittene og jebusittene, sju folk, som er større og sterkere enn du. 2 Når Herren din Gud gir dem i din vold, så du vinner over dem, skal du slå dem med bann. Du skal ikke gjøre pakt med dem og ikke vise dem nåde. 3 Du skal ikke bli svoger til noen av dem. Du skal ikke gi dine døtre til hans sønner og ikke ta hans døtre til hustruer for dine sønner. ... 16 Alle de folk som Herren din Gud gir i din hånd, skal du gjøre ende på. Du skal ikke spare dem. Og du skal ikke dyrke deres guder, for det vil bli en snare for deg.

Hvordan kunne den samme Gud, som hadde gitt sitt folk De Ti Bud, herunder det sjette, som forbyr mord, befale utryddelse uten forskjell av hele folkeslag? Og hvordan kunne Moses, som hadde brakt Israels barn tavlene med De Ti Bud, ende sin jordiske løpebane med en redselsfull massakre på midianittene som hans kone tilhørte (*Fjerde Mosebok, kap. 31*)? På disse spørsmålene kommer Reed med et logisk svar: Jehovas folkemorderiske befalinger ble først seinere tilføyd i de hellige tekster; i det babylonske eksil av de skriftlærde, som fremstilte den endelige versjonen av de hellige tekster for å innpode den ønskede sjåvinismen i deres folk.

Dette betyr selvsagt at den historiske virkelighet, slik den er skildret i den gjeldende teksten, står åpen. Faktisk finnes det ingen objektive beviser for at disse massemord noen gang har funnet sted. Et sterkt indisium for at det ikke forholder seg slik, gis i *Esters Bok*, som fortalte historien om de 75.000 persere som jødene slaktet med uttrykkelig tillatelse fra den persiske kong Ahasverus. (Til minne om denne gledelige begivenhet eller ikke-begivenhet feirer rettroende jøder den dag i dag årlig deres Purimfest!) I den persiske historieskrivning finnes det ikke den minste henvisning til denne forbløffende hendelse; vi har altså å gjøre med en myte på grensen av sannsynlighet.

For de religiøse jøder er slike myter imidlertid en levende del av deres tradisjon, for en ikke-begivenhet, som man bestandig hører og leser om, blir i menneskets subjektive bevisst-het til en urokkelig kjensgjerning. Hvis man gjennomførte en meningsmåling blant jøder og hjernevaskede europeiske og amerikanske ikke-jøder om den viktigste hendelsen i det 20. århundre, så ville de fleste jøder og i det minst et stort mindretall av ikke-jøder utvilsomt nevne Holocaust, der de ikke forstår de virkelige og svært brutale jødeforfølgelser under Den Andre Verdenskrig, men den som er fritt oppfunnet, den fabrikkmessige utryddelse av millioner av jøder i kjemiske slaktehus. I likhet med denne ikke-begivenhet, den oppdiktede redselspropaganda som nå i 65 år har preget halvparten av menneskehetens bevissthet, slik har Jehovas befalinger om å utrydde andre folkeslag preget troende jøders tenkemåte i langt over to tusen år, med alle de følger som kommer av dette.

Den fullstendig utryddede fiende bærer i jødisk tradisjon navnet Amalek, etter folket amalekittene, som ifølge Det Gamle Testamente ble fullstendig utryddet av israelittene. (*Første Samuels Bok* 15; *Første Krønikerbok* 4; 43). Som Amalek blir enhver hersker eller politisk leder i fortiden eller nåtiden, som imøtegikk eller imøtegår jødene, det være seg den ukrainske kosakkleder Bohdan Khmelnitsky (1595-1667) eller Adolf Hitler, Gamal Abdel Nasser eller Mahmoud Ahmanidejad. Men hele folk kan også identifiseres med amalekittene, hva enten det er tyskerne (i året 1898 vegret rabbiner Yosed Haim Sonnenfeld seg for å møte keiser Wilhelm II under dennes besøk i Palestina, da tyskerne nedstammer fra amalekittene[2]), eller om det er palestinerne.

Den 25. februar 1994 trengte en kaptein i de israelske sanitetstropper, dr. Baruch Goldstein, inn i en moské, skjøt 29 arabere med sitt maskingevær og såret 150. Da han skulle skifte magasin ble han drept av en overlevende med en brannslukker. Med sin heltegjerning og sin martyrdød vant Goldstein i de ortodokse jøders øyne status av helgen, mens han ofre posthumt ble hånet av fromme rabbinere:

Rabbiner Israel Ariel: «Den hellige martyr Baruch Goldstein er fra nå av vår fortaler i himmelen.»[3]

Rabbiner Dov Lior: «Hva Goldstein gjorde, gjorde hans i Guds navn. Dermed har han vist seg som rettskaffen.»[4]

Rabbiner Moshe Levinger: «Jeg føler for de 29 palestinere likeså mye medlidenhet som jeg ville føle for 29 døde fluer.»[5]

Rabbiner Yaacov Perrin: «En million arabere er ikke så mye verdt som en jødes fingernegl.»[6]

Et år etter massakren satte takknemlige israelere opp et minnesmerke for slakteren med en innskrift som begynner slik:

«Her hviler den hellige Dr. Baruch Goldstein, velsignet være minnet om denne oppriktige og hellige mann, måtte Herren hevne hans blod.»[7]

Ifølge den samme gravinnskriften var Baruch den sjuende etterfølger av grunnleggeren av Chabad-Lubacitch-bevegelsen, rabbiner Schneur Zalman (1745-1812), og fra ham er følgende kloke uttalelse overlevert:

«Goyims (ikke-jøders) sjeler er av en helt annen, ringere art. Alle jøder er av naturen gode, alle goyim av naturen onde. Jødene er kronen på skaperverket, goyims dets avskum.»[8]

Det er allikevel en trøst at det henvises til at ikke en eneste av disse gudfryktige rabbinere anbefaler å drepe alle ikke-jøder; i det minste noen av dem må fortsette å leve, for at de kan oppfylle deres bestemmelse. Hva denne består av, forklarer rabbiner Ovadia Yosef, åndelig leder som inntrådte i den israelske regjering som representant for Shas-bevegelsen i oktober 2010: *«Hva trenger man ikke-jøder til? Forestill dere at en persons esel dør. Denne personen vil miste sine penger. Når alt kommer til alt er eselet hans trell. Derfor får han et langt liv, slik at han kan arbeide godt for disse jødene ... De (ikke-jødene) vil pløye, de vil bringe avlingen inn. Vi vil sitte som herskere og spise.»*[9]

Etter at disse visdomsord hadde funnet veien inn i «den frie verdens» presse og hadde utløst ganske mye oppstand, forsøkte jødiske organisasjoner som ADL (Anti-Defamation League) å begrense skaden ved å tildele Ovadia Yosef en refs for hans «fordomsfulle» og «intolerante» ytringer, men dette var ikke mer enn motbydelig hykleri, for disse var fullt og helt i overensstemmelse med den jødiske religion. Når alt kommer til alt har Jehova stilt sitt folk følgende i utsikt:

Esaias Bok kap. 60, vers 10-12:

10 Og fremmede skal bygge dine murer, og deres konger skal tjene deg; i min harme har jeg slått deg, men i min nåde har jeg forbarmet mig over deg.

11 Og dine porter skal holdes åpne all tid, hverken dag eller natt skal de lukkes, så folkenes gods kan føres inn til deg, og deres konger føres med som fanger.

12 For det folk og det rike som ikke vil tjene deg, skal gå til grunne, og hedningene skal bli aldeles ødelagt.

Denne profetien har gått i oppfyllelse, for i dag blir folkenes rikdom faktisk brakt til Israel. Fra USA flyter det hvert år til den sionistiske stat milliarder i bistand; fra Tyskland har Israel ifølge offisielle opplysninger alene inntil året 1992 fått 85,4 milliarder DM «wiedergutmachung» (skadeserstatning)[10] og dertil kommer tributtutbetalinger i form av varer. Nahum Goldman, en mangeårig tidligere formann for den jødiske verdenskongress, fastslår i sin bok, *Det jødiske Paradoks*:

«Uten de tyske skadeserstatningsbetalinger, som ble innbetalt i de første ti år etter grunnleggelsen av staten Israel, ville denne stat neppe ha hatt halvparten av sin infrastruktur;

alle tog, alle skip, alle elektrisitetsverk, så vel som størstedelen av industrien, kommer fra Tyskland.»[11]

Så storstilt understøttelse har Tyskland unt – og unner – en stat som ble opprettet på frarøvet palestinsk territorium og som har fordrevet halvparten av den hjemmehørende befolkning med blod terror. Også dette tyveri av land fant sin rettferdiggjørelse i *Det Gamle Testamente:*

Femte Mosebok, kap. 6, vers 10-12:

10 Nå vil Herren din Gud føre deg inn i det landet som han med ed lovet dine fedre, Abraham, Isak og Jakob, å gi deg, med store og vakre byer som du ikke har bygd,

11 velfylte hus som du ikke har fylt, utgravde brønner som du ikke har gravd, vinmarker og oliventrær som du ikke har plantet. Når du så har spist og er blitt mett,

12 vokt deg da så du ikke glemmer Herren, som førte deg ut av Egypt, ut av slavehuset.

Den voldsomme sjåvinisme og rasisme i *Det Gamle Testamente* stiger til det hvitglødende i *Talmud* og tar der en spesiell antikristen retning. Ifølge *Talmud* koker Jesus Kristus i helvete i sydende ekskrementer:

«*Han* (hedningen Onkelos, som våget å gå over til jødedommen) *gikk hen og vekket Jesus fra de døde ved hjelp av besvergelser. Så spurte han: Hvem er aktet i den andre verden? Han svarte: Israels barn. Han spurte: Skal jeg slå dem ned? Han svarte: Søk å gagne dem, ikke å skade dem. Den som angriper dem, angriper hans (Guds) øyestein. Han sa: Hva er din straff? Han svarte: Sydende ekskrementer, for en mester har sagt: Den, som håner de vises ord, skal straffes med sydende ekskrementer.»*[12]

Av en slik type er dette lille folkets dystre verdenssyn, dette lille folket, som i århundrenes løp oppnådde fantastisk ervervsmessig og politisk makt. For dets vertsfolk kunne, og kan, følgene bare være av ubehagelig type. Her vil man innvende at ikke alle jøder tenker på denne måten. Dette er selvfølgelig riktig. Til alle tider har det vært ærlige og modige jøder, som hevet deres stemmer imot deres lederes vanvittige ideologi, fra de gammeltestamentlige profeter som Amos, (*«Er I mig ei som Ætiopiens børn, israelitter, lyder det fra herren;» Amos' Bok 9, 7)* [fant ikke bibelsitatet, derfor dansk] over til den betydelige tenker, Baruch Spinoza, som av sine trosfeller ble lyst i bann (*«Gud slå ham med tæring, med feber, med brann, med betennelse, med sverd, med ufruktbarhet, med spedalskhet, og må han forfølge ham, inntil han helt har utslettet ham»*) til de antisionistiske og pro-palestinske israelske dissidenter i våre dager, til skikkelser som Israel Shahak, Israel Shamir og Gilad Atzmon. Dog har disse menn med nye ideer alltid vært et isolert mindretall innenfor jødesamfunnet; i spissen for dette har alltid stått voktere av den rene lære, som med argusøyne overvåket at det jødiske fotfolk ikke kom ut av takt. Med hvilke midler rabbinerne utøvde deres redselsherredømme i ghettoene og hvor nådeløst de gikk til verks mot avvikere, skildrer Israel Shahak i sin storartede bok, *Jødisk Historie, Jødisk Religion. Innflytelsen i 3000 år*.[13]

4. Selvisolasjon eller assimilasjon?

Tross alle indre stridigheter, som selvfølgelig fantes, framsto jødene i kristne land som en tilsynelatende kompakt gruppe overfor deres vertsfolk. De unngikk for eksempel å la kristne domstoler dømme i stridigheter mellom medlemmer av det jødiske fellesskap, og ordnet det i stedet internt ved jødiske tribunaler. De bodde i avsondrede ghettoer.

Under disse omstendigheter kunne det ikke oppstå noen sameksistens mellom det kristne befolkningsflertall og det jødiske mindretall, man levde i beste fall side om side og i verste fall i konflikt med hverandre. De kristne massers mistenksomme, til og med fiendtlige holdning overfor jødene, som i perioder utløste pogromer, blir av politisk korrekte historikere *utelukkende* framstilt som et resultat av religiøs intoleranse og presters hets, men hadde i virkeligheten alltid økonomiske årsaker:

I *Mosebøkene* heter det:

5. Mosebok, kap. 23

19 Du skal ikke ta rente av din bror, verken av penger eller av matvarer eller av noen annen ting som det tas rente av.

20 Av utlendingen kan du ta rente, men ikke av din bror. Da skal Herren din Gud velsigne deg i alt det du tar deg fore i det landet du kommer inn i for å ta det i eie.

21 Når du gir Herren din Gud et løfte, da skal du ikke vente med å holde det. For Herren din Gud vil kreve det av deg, og det vil ligge skyld på deg.

Skruppelløse jødiske ågerkarer utnyttet i den grad tillatelsen til å «ta rente av utlendinger»: I England i middelalderen tok de jødiske pengeutlånere en rente på mellom 22 og 43 prosent.[13]

I Spania tillot makthaverne jødene i det fjortende århundre en rentesats på 33 prosent. Da det brøt ut hungersnød i Cuenca i 1326 og bøndene hadde desperat bruk for penger til innkjøp av såkorn, vegret jødene seg for å låne dem penger, så lenge de ikke var villige til å godta en rente på 40 prosent.[15]

Disse eksemplene kan faktisk fortsette etter forgodtbefinnende. At jødene med slike metoder ikke gjorde seg særlig populære, er lett å forstå. Der hvor de lokale myndigheter var fornuftige nok til å begrense rentesatsen til et rimelig nivå – som for eksempel i Venedig i det 16. århundre, der den høyeste tillatte sats ble senket til 5%[16] – avtok også fiendtligheten mot jødene.

Det ble i århundrer nektet jødene å få innflytelse på deres vertslands samfunnsorden, religion eller kultur, idet så vel den verdslige makt som kirken hurtig fikk satt en stopper for eventuelle forsøk i denne retning. Dette endret seg med den franske revolusjon (der jødene, som også Reed beretter, for øvrig ikke hadde noen nevneverdig andel). Som følge av revolusjonen forsvant de tidligere begrensninger for jødene nesten overalt i Vest-Europa. Fra den ene dagen til den andre bød de nye mulighetene, så vel som det samtidige voldsomme oppsving innen pressen, jødene til hittil uante muligheter for å påvirke deres vertsbefolkninger, dvs. til utbredelsen av destruktive ideologier og til å propagandere for skadelige atferdsformer.

Fra de jødiske lederes standpunkt var jødenes likerett sikkert et tveegget sverd; den brakte ikke bare umåtelige fordeler, men også mange håndgripelige farer med seg. For assimilasjonen lokket nemlig stadig flere av dem som tilhørte det jødiske fotfolk, som hadde blitt trøtte og leie av rabbinernes formynderi. Slik løp de jødiske generaler en risiko: en dag å stå uten soldater.

Til de mest informative kapitler i Douglas Reeds bok hører det åttende, som tar for seg de vesteuropeiske jøders emansipasjon og assimilasjon i det 19. og tidlige 20. århundre. Hvis denne prosessen hadde ført til en vellykket slutt, ville det ha brakt både ikke-jøder og jøder uendelig velsignelse. Jødene ville endelig ha kastet av seg det rabbinske åk, og ville inntil deres

endelige og fullstendige oppblanding med deres vertsfolk i enda to eller tre generasjoner, ha kunnet spille en fruktbar rolle i dette, idet de uforbeholdent ville ha stilt deres ubestridelige talenter og høye utdannelsesgrad (den lå over gjennomsnittet), til deres respektive hjemlands disposisjon, slik det faktisk var tilfellet i assimilasjonsperioden (det rekker her å minne om store leger som Ignaz Semmelweis og Paul Ehrlich, betydelige komponister som Gustav Mahler og framragende forfattere som Stefan Zweig).

At assimilasjonen ikke lyktes kom framfor alt av at det store flertall av østjødene, og mest av alt deres talmudiske ledere, motsatte seg den med nebb og klør. Det sterkeste våpen i deres motoffensiv ble den reaksjonære og anakronistiske sionistiske ideologi, som forfulgte målet om å gjøre jødenes avsondring permanent og å sperre dem inne i en usynlig ghetto for alltid. En stor del av Reeds bok er viet beskrivelsen av denne ideologis triumftog, som møtte utilslørt sympati hos mange vestlige politikere. Den 8. februar 1920 brakte *Illlustrated Sunday Herald* en artikkel av Winston Churchill med tittelen «Zionisme versus Bolsjevisme. En kamp om det jødiske folks sjel». Etter at Churchill i artikkelen hadde påvist at den internasjonale kommunistiske bevegelse i vid utstrekning var under jødisk kontroll og at oktoberrevolusjonen i Russland overveiende var jøders verk, ga han uttrykk for håpet om at de jødiske masser ville bestemme seg for sionismen som et alternativ til kommunismen. (Som Reed mange steder i sin bok framhever, var en motsetning mellom de to ideologier i vid utstrekning falsk; kommunister og sionister opererte etter mottoet: «Marsjer atskilt, slå til samlet.»)

Til å forhindre eller i det minste forsinke den eksistenstruende assimilasjon av det jødiske fotfolk bruker de jødiske lederne i nåtiden mest av alt det psykologiske våpen «holocaust». Den uopphørlige holocaust-propaganda er ment for så vel jøder som ikke-jøder. De første skal hensettes i en permanent tilstand av hysteri og forfølgelsesvanvidd, slik at de vil flokke seg desto tettere om deres sionistiske ledere, som oppfører seg som deres frelsere fra en ny «holocaust». Ikke-jødene skal med denne propagandaen fylles med skyldfølelse og settes ute av stand til å beskytte seg mot den skjebnen som er tiltenkt dem: deres ubønnhørlige fortrengning av immigrantmasser fra den tredje verden og deres forsvinning inn i en «multikulturell» folkeblanding, der det kun skal være ett ublandet folk – det Jehova valgte ut.

5. Den ødeleggende misjon

«Vi jøder, ødeleggerne, vil alltid forbli ødeleggere.»
Samuel Maurice, jødisk forfatter[17]

Den ovenfor nevnte katolske teolog, Johannes Rothkrantz mener at det i løpet av den nittende århundre har steget et tohodet uhyre opp fra dypet, hodene heter Marx og Rothschild. Faktisk har den jødiske marxismen og den jødiske finanskapitalismen denne gang tatt Aftenlandets befolkninger i et ubarmhjertig kvelertak. «Revolusjon nedenfra, korrupte regjeringer ovenfra», slik beskriver Reed denne tingenes tilstand, som han igjen og igjen kommer inn på. Her har vi ikke noe å føye til hans redegjørelse. I dag, femtifem år etter avslutningen av *Kontroversen om Sion*, kan vi imidlertid slå fast, at kampen mot Aftenlandet absolutt ikke bare har blitt ført på denne måten. Nå kjemper de hvite folkeslag i Europa og Nord-Amerika allerede for deres biologiske overlevelse – eller retter sagt, de burde kjempe for den, men gjør det ikke, fordi deres naturlige motstand imot deres planlagte biologiske utslettelse er lammet ved hjelp

av uopphørlig løgnpropaganda og intensiv hjernevask. Dette kunne Douglas Reed, som var en skarpsindig iakttaker, men ikke synsk, ikke forutse i 1956.

For å nå det ettertraktede mål – det overherredømme Jehova lovte over goyim – måtte koordinatorene bak den undergravende virksomhet ødelegge de viktigste søyler som deres vertsbefolkningers samfunnsorden hvilte på: religion, familie, etnisk homogenitet. Så ville alt annet gå av seg selv.

Første punkt var kampen mot den kristne religion. Her var hovedmotstanderen selvfølgelig Vatikanet og ikke den protestantiske kirke, selv om den opprinnelig jødevennlige Martin Luther etter hans lesing av *Talmud* ble fylt avredsel, og noen år før sin død skrev en bok med tittelen *Jødene og deres Løgner («Derfor skal du vite, kjære Kristus, og tvil ikke på det, at du nest etter djevelen ikke har noen bitrere, giftigere, heftigere fiende enn en ekte jøde som oppriktig vil være jøde».)* Især den kalvinistiske variant av protestantismen, som mener materiell velstand er et tegn på å være utvalgt, sto og står jødedommen så nær mentalitetsmessig at det fra den kant ikke var og ikke er noen nevneverdig motstand i vente. I USA går de forskjellige protestantiske kirker og sekter, som stadig betrakter jødene som et utvalgt folk, også etter Kristi komme, uforbeholdent inn for Israel og sionismen og stiller seg derved til tjeneste som de «nyttigste idioter» for den antikristne makt verden til nå har sett.

Den katolske kirke var en tydelig hardere nøtt å knekke; alle forsøk på å ødelegge den utenfra ble avvist. Kun underminering innenfra kunne gi resultat, og det måtte skje fra toppen. Hvis man vil infiltrere en hierarkisk, autoritært ledet organisasjon, må man streve etter å få dens overhode under kontroll, for de undergivne, som er vant til betingelsesløs lydighet, vil så for de aller flestes vedkommende automatisk slå inn på den nye linjen. Etter at infiltrasjonen av den katolske kirke anno 1965 i det store og hele var lyktes ved det 2. Vatikankonsil, ble en mann ved navn Karol Wojtyla tretten år seinere leder og begynte forsiktig men målrettet å judaisere den.

En eventuell protest imot denne politikk fra det katolske fotfolks side, ble tatt i oppløpet gjennom en genial taktikk. I spørsmål som sølibat, presters ekteskap med kvinner, homoseksualitet eller abort representerte Wojtyla alltid den tradisjonelle katolske holdning og ble derfor av størstedelen av mediene så vel som av de «framskrittsvennlige teologer» angrepet som «konservativ» eller «reaksjonær» – med det resultat at det katolske fotfolk identifiserte seg med deres «baktalte pave» og ikke så eller ikke ville se hvordan denne «heroiske forkjemper for den uforfalskede katolske lære» skritt for skritt underkastet sin kirke jødedommen. Wojtylas etterfølger, Josef Ratzinger, fortsatte denne politikken. Det enorme omfang av kapitulasjon overfor jødedommen viste seg i begynnelsen av 2008: Etter at det hadde blitt kjent at den britiske biskop, Richard Williamson, hadde bestridd eksistensen av gasskamre i de nasjonalsosialistiske konsentrasjonsleirene, erklærte Federico Lombardi, Vatikanets talsmann overfor presssen: *«Den, som benekter Holocaust, vet intet om Guds og Kristi kors' hemmelighet.»*[18] Auschwitz-mysteriet blir altså av Vatikanet allerede likestilt med Golgata-mysteriet, og vil vel som det neste helt fortrenge det. *«Auschwitz er gjendrivelsen av Kristus»* mente den jødiske filmregissør og holocaust-propagandist, Claude Lanzmann allerede i 1993.[19]

Med ødeleggelsen av troen bortfalt også forpliktelsen til å adlyde budet «Du skal ikke slå i hjel». Den logiske konsekvens var å frigi abort, med det resultat at mange millioner ufødte barn i løpet av de siste tiår har blitt ødelagt i mors liv. Kun en brøkdel av disse aborter fant

sted i tilfeller der det var moralsk forsvarlig, ved fare for morens liv eller når svangerskapet skyldtes voldtekt eller incest. I de aller fleste tilfeller ville de som ble myrdet i mors skjød ha blitt født som sunne barn, hvis man hadde tillatt dem det.

Det mangler ikke symbolsk verdi i at jødinnen Simone Veil – som tidligere innsatt i Auschwitz, smykker seg med tittelen «Holocaust-overlever», og som i egenskap av fransk «helseminister» har fått legalisering av abort gjennomført etter grunnleggelsen av Europa-parlamentet – ble valgt til «ærespresident». Med dette valg bestemte «Europa» (dvs. den kriminelle klikken som hersker over det gamle kontinentet) seg for en dødskultur og sirklet dermed inn sin egen undergang – med mindre barbariet møter motstand mens det fremdeles er tid.

Spørsmålet om drivkraften bak de fabrikksmessig utførte barnemord lar seg lett besvare. Fra jøden, Lawrence Laden, medgrunnlegger av den amerikanske «National Abortions Rights Action League», som *«med så gode resultater har konsentrert seg om å støtte retten til abort og som den feministiske forfatterinne, Betty Friedan kalte bevegelsens far»*,[20] til jøden dr. Etienne Beaulieu (opprinnelig familienavn: Blum), oppfinner av abortpillen RU-486 – viser det seg alltid det samme dødbringende mønster. I USA hvor andelen av jøder i befolkningen offisielt er 2% og deres andel av legene er 14%[21], er hver andre abortlege jøde.[22]

I motsetning til andre leger, som har forskrevet seg til dette skjendige håndverk, våknet samvittigheten i dr. Bernard Nathanson, som ut av de 75.000 aborter som ble gjennomført under hans ledelse, selv personlig hadde foretatt 5.000. I sin film «The Silent Scream» («Det stille Skrik») og i sin bok *The Hand of God* kastet han lys over drapene på barn i mors skjød, og gikk senere over til den katolske tro. I en beskrivelse med tittelen *Confessions of an ex-abortionist* («En tidligere Abortleges Tilståelser»), skrev Nathanson:

«Jeg er personlig ansvarlig for 75.000 aborter ... Vi overbeviste mediene om at legalisering av abort var liberalt, opplyst og smart. Da vi visste at vi ved en meningsmåling ville ha trukket det korte strå, fabrikkerte vi simpelthen fiktive resultater. Vi lot mediene tro at vi hadde gjennomført en meningsmåling og at 60% av amerikanerne var tilhengere av fri abort. Dette er en løgnens taktikk, som så seinere går i oppfyllelse ... De virkelige tall (for de i USA årlig gjennomførte illegale aborter) var knapt 100.000, men overfor mediene snakket vi hele tiden om en million. Hvis en stor løgn blir gjentatt ofte nok, så tror offentligheten på den. Antallet av kvinner som døde som følge av illegale aborter dreide seg om 200–250 per år, men via mediene påsto vi hele tiden at det var 10.000. En annen myte som vi gjennom mediene innprentet offentligheten, gikk ut på at frigivelsen av abort kun ville ha til følge at de nå illegale aborter ville bli utført av kyndige leger. Fakta er imidlertid at abort i dag er det viktigste middelet til fødselskontroll i USA, og at antallet av de årlige aborter siden legaliseringen har steget femten ganger ... Vi svertet systematisk den katolske kirke med dens samfunnsmessig tilbakestående ideer og framstilte de katolikker som motsatte seg abort, som skurkene i spillet ... Et av aborttilhengernes yndlingsargumenter er at det er umulig å definere når livet begynner; spørsmålet er altså av teologisk eller moralsk eller filosofisk art, på ingen måte vitenskapelig. Men *føtologien* har ugjendrivelig bevist at livet begynner med unnfangelsen ... Her kan man spørre hvordan mange amerikanske leger, som er svært godt kjent med føtologiens erkjennelser, kan fraskrive seg sin ære ved å foreta abort. Svaret på dette ligger simpelthen i et regnestykke: $300 pr. inngrep, ganget med 1,55 millioner aborter, det skaper

en industri som årlig kaster av seg $500.000.000; de fleste av disse går i abortlegenes lommer».[23]

Kaldblodige løgner, fabrikkerte statistikker, undertrykkelse av vitenskapelige kjensgjerninger – for den som har beskjeftiget seg med den offisielle historieskriving om «Holocaust», forekommer mønsteret katastrofalt bekjent. Enda et siste ord om temaet abort. Den eneste kommunistiske stat som, så vidt det vites, fordømte denne praksis, var Nicolae Ceausescus' Romania. Etter Ceausescus' fall og henrettelse opphevet hans demokratiske etterfølger, Petre Roman, sønn av den jødiske kommunist Ernest Neulander alias Valter Roman[24] straks forbudet. Æres den som æres bør!

Et ikke mindre tydelig tegn på det moralske forfall i Aftenlandenes verden er propagandaen for homoseksualitet med dets frastøtende «Gay Parades» (som Russland, det skal sies til deres ære, som det eneste europeiske land inntil nå forbyr). Hvis noen for seksti år siden overfor Douglas Reed hadde spådd at en pervers borgermester i Berlin en gang ville bruke uttrykket «Jeg er homse, og det er også det riktige»[25] og at den obskøne blasfemi, «homoseksuelle ekteskap» ville bli gjort lovlig i det ene vestlige land etter det andre, så hadde Reed helt sikkert erklært denne profet for sinnssyk. Homobevegelsens søylehelgener er den tyske jøde Magnus Hirschfeld, tidligere kjent i den berlinske transvestitt-lokalradioen «Eldorado» som «Tante Magnesia» og grunnlegger av «Institutt for Seksualvitenskap», som i mai 1933 ble jevnet med jorden av nasjonalsosialistiske studenter[26] (jeg håper at leseren her feller politisk korrekte tårer!) samt den amerikanske jødiske dikter, Allen Ginsberg, aktivist for den pedofile «Man-Boy-Love Association», som framfor alt har oppnådd fortjent ry gjennom sitt grandiose dikt «Howl» (*«De lot seg knulle i ræva av de hellige motorsyklister og skrek av fryd»*). Setter man opp en liste over prominente talsmenn for bevegelser for homser og lesbiske i USA, så støter man på navn som Michael Aronowitz, Miriam Ben-Shalom, Jennifer Einhorn, Leslie Feinberg, Harvie Fierstein, Israel Fishman, David Goodstein, Ronald Gold, Len Hirsch, David Horowitz, Johathan Katz, Moises Kaufman, Alan Klein, Larry Kramer, Bill Rubinstein, Leon Weinstein[27] etc. En kommentar til dette holder jeg meg borte fra.

At masseinnvandringen fra den tredje verden fortrinnsvis ledes av jøder har især professor Kevin MacDonald[29] og dr. David Duke[30] påvist så utførlig og med en slik rikdom av kildeangivelser at enhver motsigelse faller bort av seg selv – helt bortsett fra at prominente jøder dristig skryter av deres ledende roller i forbindelse med denne invasjon. Jeg vil her la den amerikanske jødinne, Barbara Lerner-Spectre, som har grunnlagt «Europeisk Institutt for Jødiske Studier» i Stockholm med penger fra den sveitsiske stat, komme til orde:

«Jeg tror det er en stigning i anti-semittisme fordi Europa fortsatt ikke har lært å være multikulturelt. Og jeg tror vi vil ha del i denne transformasjonens fødselsveer som må finne sted. Europa vil ikke være de monolittiske samfunn som de var i det forrige århundre. Jøder vil være i sentrum (av denne forvandling). Det er en stor forandring Europa skal igjennom. De (europeerne) er nå på vei inn i en multikulturell tilstand og de vil ta ille opp vår ledende rolle. Men uten denne ledende rollen og uten denne transformasjonen, vil Europa ikke overleve.»[30]

Hvorfor Europa ikke kan overleve «uten denne jødenes ledende rolle» og «uten denne transformasjon» behaget det ikke damen å avsløre, men det er umiddelbart innlysende hvorfor det Europa som foresvever fru Lerner-Spectre og hennes trosfeller, ubetinget skal være «multikulturelt»: En formløs masse, sammenblandet av alle mulige etnisiteter, lar seg mye lettere manipulere og herske enn et etnisk homogent folk. De vil ikke kjempe for deres

hjem, fordi de ikke har noe hjem – overalt er Babylon. Slike mennesker vil ikke besinne seg på deres røtter, for hvilke røtter kan et menneske ha når den ene bestefar er europeer og den andre afrikaner, og den ene bestemor er inder og den andre kineser.

Som sluttmål er altså tiltenkt den ikke-jødiske menneskehets degradering til en rotløs helotkaste, en blandingsbefolkning av hvite, svarte, brune og gule, regjert av det eneste ublandede folk – Det Utvalgte. Som tilfredsstillelse av befolkningens kulturelle behov må rapp-musikk, såpeoperaer, pornofilm, Holocaust-minnesmerker og Malewitsch' svarte firkant være tilstrekkelig; de vil kunne gjøre seg forstått på et primitivt engelsk, en slags pidgin, som de forskjellige stammer på Papua Ny Guinea betjener seg av som lingua franca og med et ordforråd på knapt 2000 ord. Det vil være tilstrekkelig til å uttrykke de tankene som fremdeles måtte være tilbake. Det vil virkelig være «Menneskehetens Solnedgang», som H. G. Wells kaller et kapittel i sin skrekkinnjagende utopi *Tidsmaskinen*.

Nå fører den styrte folkevandring foreløpig ikke til massiv raseblanding; de fleste europeere, men også de fleste innvandrere, især de fra muslimske land, vil helst holde seg til deres egne, liksom de fleste hvite amerikanere foretrekker en ektefelle med deres egen hudfarge. Slik er resultatet i det minste i begynnerfasen, ikke dannelsen av en blandet rase, men en atomisering av samfunnet, som faller fra hverandre i stadig mer atskilte og etnisk-kulturelle grupper. Også dette er til stor nytte for den sionistiske og talmudiske jødeelite, fordi det gjør det mulig for den å sette den ene gruppen opp mot den andre etter det velkjente prinsipp «Splitt og hersk». Dertil kommer at denne utvikling har den fordel at man ikke lengre legger merke til jødene som en enestående religiøs og etnisk gruppe. I middelalderen var det ingen tvil om hvem som var kristen og hvem som var jøde; i det multikulturelle og mangerasers samfunn faller jødene ikke mer i øynene, og vil for emigrantene bare virke som «hvite».

Hvordan kan det være at de innfødte folk i Europa og de hvite amerikanere uten motstand avfinner seg med den gradvise fortrengning av dem til fordel for en farget og muslimsk sivil besettelsesmakt? Hvorfor legger de ikke den selvoppholdelsesdrift for dagen som kjenne-tegner enhver sunn indianer- eller negerstamme? Fordi det fra barnsbein av uopphørlig har blitt innprentet dem at nest etter «antisemittisme» er «rasisme» den verste av alle synder. Som «rasist» gjelder jo enhver som vil forsvare sitt hjem og sin identitet. Dette viser at man ved hjelp av systematisk hjernevask kan få mennesker til å handle imot deres egne interesser, og som i ytterste konsekvens kan få dem til å samtykke til deres egen undergang. De oppfører seg akkurat som den røde fugl ved Donau-deltaet, slik den rumenske forfatter, Marin Preda, forteller:

«Rumenske ornitologer hadde oppdaget en fugl med rød fjærdrakt i Donau-deltaet som la en uforklarlig atferd for dagen. Reven stjal hvert år dens egg og la i stedet stein i redet. For å redde den truede art, jagde ornitologene vekk reven. Deretter ble fuglen til forskernes forbløffelse, som iakttok den i deres kikkerter på avstand, grepet av et uforklarlig hysteri; den knuste eggene med sitt nebb, slo heftig med vingene og danset omkring som sinnssyk. Hva var det i veien med den? Hvorfor ville den ikke lengre leve? Hvem kunne vite det? Naturen hadde dømt den røde fugl og det sto ikke i noens makt å oppheve dommen.»[31]

I motsetning til denne røde fuglen, er Aftenlandets menneskehet ikke dømt til døden av «naturen», men av helt andre krefter, og at ingen har makt til å oppheve dommen, er ikke sikkert. Det er fortsatt ikke kvelden.

I de seineste årene har det blitt klart for de mest intelligente blant jødene at jødesamfunnet med dets krav om masseinnvandring er ved å sage av den greinen de selv sitter på, og at de løper en risiko for å bli revet i avgrunnen sammen med deres vertsbefolkninger. Det har nemlig vist seg at muslimene, som utgjør flertallet av emigranter i Europa (men ikke i USA), er uimottakelige for hjernevask, at «Holocaust»-propagandaen ikke biter på dem og at de fastholder deres antijødiske verdensbilde som er preget av Islam. For å få bukt med det Frankenstein-uhyret som jødesamfunnet har skapt, forsøker dettes høyrefløy i det siste å kapre anti-innvandringsbevegelser og spenne dem foran deres egen vogn. Dette synes faktisk å lykkes: Marine Le Pen i Frankrike, Geert Wilders i Holland, Vlaams Blok i Flandern og Sverige-Demokratene (samt Dansk Folkeparti) holder en stram prosionistisk kurs og lovpriser Israel som forbundsfelle i kampen mot den «islamske fare». Masseinnvandring av fargede ikke-muslimer har dette kosher-høyre, som er løpegutter for sionistene, naturligvis ikke det minste å innvende mot. Til dette kosher-høyre hører for øvrig også den norske massemorder, Anders Breivik, som den 22. juli 2011 ytte et betydelig bidrag til utryddelsen av sitt eget folk og i sitt manifest ytret seg som Israel-fan:

«La oss holde opp med tåpelig å støtte palestinerne, som vi blir oppmuntret til av eurabierne, og la oss begynne å støtte vår kulturelle fetter, Israel!» (s. 338).[32]

6. Håndlangerne

At det mål som sionistene stiler mot er å danne en verdensregjering, som i startfasen skal være ledet av marionetter, før de blir avløst av jøder, har Douglas Reed klart erkjent og hele tiden framhevet i *Kontroversen om Sion*. Utviklingen seinere har bekreftet Reeds vurdering. Som middel til å nå dette mål, bruker den sionistiske og talmudiske jødeverden Amerikas Forente Stater – en golem med jødisk hode og ikke-jødisk kropp, som med de mest spinkle påskudd overfaller det ene land etter det andre. Neveretten har for lengst trått inn i stedet for folkeretten. Bevaringen og styrkingen av deres makt over USA er en ufravikelig forutsetning for virkeliggjørelsen av deres planer. Mister de Amerika, så mister de alt. Men så lenge De Forente Staters politiske system ikke endres, eksisterer det ingen fare for det.

I slutten av sin bok henviser Reed til et av de markante kjennetegn på dette systemet: I Amerika er det hele tiden et nært forestående valg – allerede to år etter presidentvalget følger kongressvalget, så den til enhver tid sittende president uopphørlig kan settes under press. Avviker han på minste måte fra den foreskrevne linje, så risikerer han at de jødiske organisasjoner stiller seg bak opposisjonspartiet, noe som automatisk vil ha som resultat at de overveiende jødisk kontrollerte medier[33] foranstalter en uopphørlig klappjakt på presidenten. Så det følger av seg selv at presidenten vokter seg for å irritere Israel-lobbyen.

Den helt klart mektigste kraft i denne lobbyvirksomheten er AIPAC (American Israel Public Affairs Committee), som i motsetning til liknende organisasjoner avstår fra ethvert hykleri og på sin nettside definerer seg selv som «Amerikas Pro-Israel Lobby»[34]. Til dens mest prominente medlemmer hører republikaneren George Bush senior, Condoleezza Rice og John McCain, så vel som demokratene Bill Clinton, Hillary Clinton og John Kerry (alias Cohn).[35] Trengs det flere bevis for at demokratiet ikke er annet enn et Mester Jakel-teater, hvor uskyldige barn åndeløst følger med når den vakre Kasper jager bort den slemme krokodillen uten å begripe at bak teppet står én og samme person og trekker i trådene, som får begge figurene til å bevege seg? Om det nå er den demokratiske eller den republikanske kandidat

som vinner – så er det alltid det amerikanske jødesamfunnet som under disse omstendigheter kan tillate seg luksusen å søke ut den best egnede av to tjenestegutter. (Den siste USA-president som ikke underkastet seg jødedommen betingelsesløst, var John F. Kennedy ...).

At Barack Obama, som få år før var fullstendig ukjent i offentligheten, i november 2008 kunne bli valgt til president for USA, hadde han jødisk støtte å takke for. I en artikkel med tittelen «De jøder som gjorde Obamas valg mulig», skrev en innsider ved navn Moshe Feiglin:

«Hvem er de jødene som gjorde Obamas valg mulig? ... Lederen av Obamas valgkampanje – hjernen bak den strålende kampanjen for den unge kandidaten som enda aldri hadde bekledt et offentlig embete – er naturligvis en jøde, David Pouffe. Under hver etappe av kampanjen spilte jøder en avgjørende rolle.»[36]

I betraktning av hans manglende kvalifikasjoner for landets høyeste embete så vel som den kjensgjerning at mange hvite USA-borgere dypest sett ikke ønsket en svart president, ville Obama under normale omstendigheter ikke ha hatt den minste mulighet for å flytte inn i Det Hvite Hus. Men omstendighetene var på det tidspunkt ikke normale; de utmattende og kostbare kriger i Irak og Afghanistan hadde gjort George Bush junior til den mest upopulære president i historien. Som Obamas motkandidat valgte det republikanske partiet ut (på hvis beskjed?) den mest trøstesløse kandidat som man kan forestille seg. De valgte ut en forverret utgave av Bush junior, den hysteriske krigsagitator, John McCain, som ved å gå inn for en politikk om åpne grenser avskrekket mange konservative og høyreorienterte amerikanere i en slik grad at de forbitret ble hjemme på valgdagen. Takket være denne konstellasjonen vant Obama programmessig over McCain; at sistnevnte oppførte seg likeså pro-israelsk som sin motstander, hjelp ham ikke, han var jo helt fra begynnelsen kun tiltenkt en væpners rolle.

Hvorfor maktene i bakgrunnen valgte nettopp Barack Obama til president, lar seg fortsatt i dag ikke si med bestemthet, men man kan i dette tilfellet tillate seg spekulasjoner. Den planlagte opprettelse av en verdensregjering kan ikke oppnås uten store kriger, og når en man setter sitt håp til og en «venstrepasifist» som Obama anstifter en krig, støter han naturligvis på mye mindre motstand enn en reaksjonær militarist som McCain. I de to første årene av sitt presidentskap har Obama ikke startet nye kriger; først i begynnelsen av 2011 deltok han i fransk-britisk aggresjon mot Libya, for de hadde merkelig nok ikke nådd det ønskede mål, å styrte Muammar Gaddafi. At Gaddafi i lengden vil kunne stå seg imot en uopphørlig terror fra lufta er svært usannsynlig, men hans fall og det å erstatte ham med en vasallregjering vil kun bringe den nye verdensorden en smule framover (skrevet før hans fall og mord i oktober 2011 og før krigstruslene mot Syria i september 2013, kbe). På veien mot det ønskede mål står forhindringer av en ganske annen kaliber: Russland, Kina og Iran.

7. Tre forhindringer på veien til den nye verdensorden

Her er en lengre innføring i Russlands nyere historie på sin plass. I 1918 lagde Robert Wilton, Russlandkorrespondent for *The Times* en liste over 384 sovjetiske kommissærer, av hvilke over 300 var jøder.[37] (Wilton visste ikke at Lenin selv hadde jødiske røtter[38].) Med enkelte unntakelser, som polakken Felix Dzerzjinskij (den første sjef for Tsjekaens hemmelige tjeneste) og russeren Nikola Jesjov (organisator for den store utrensning 1937/38) var de mest blodtørstige av de røde terrorist-jøder, fra Jakov Sverdlov og Jakov Jurovskij, som planla og gjennomførte det rituelle mord på tsarfamilien i Jekatarinburg (om dette se Reeds kapittel 32), over massemorderen Leon Trotskij til Lazar Kaganovitj som i begynnelsen av trettiårene

ledet sult-folkemordet på millioner av ukrainere og andre sovjetiske områder og i 1931 lot Moskvas Frelserkirke sprenge i lufta. I Gulag-øyhavet presenterte Alexander Solsjenitsyn portretter av de seks førende arkitektene for det sovjetiske konsentrasjonsleirsystem. Deres navn er Aron Solts, Nathaly Frenkel, Jakov Rappaport, Matvei Berman, Lazar Kagan og Genrikh Jagoda.[39] Alle seks var jøder. Om alt dette har gjennomsnittsborgeren, som dag etter dag får servert «Auschwitz», naturligvis ingen aning.

I den første fasen av sitt herredømme viste georgieren Josef Stalin seg som en trofast fullbyrder av den talmudiske hevnpolitikk overfor det russiske og det ukrainske folk. Foruten religionsforfølgelse var hans største forbrytelse «avkulakiseringen», som kostet millioner av bønder livet. Allikevel innskrenket han etter hvert mer og mer den jødiske innflytelse i USSR; han lot de fleste gammelbolsjevikene likvideres under en stor utrensning, og sørget for at stadig flere russere rykket fram i ledende stillinger. Parallelt med dette industrialiserte han Sovjetunionen i et tempo uten like; ses det bort fra menneskelige lidelser, var dette uten tvil en historisk fortjeneste av enormt omfang. I krigen mot det nasjonalsosialistiske Tyskland satte Stalin fullt trykk på den russiske nasjonalismen, idet han erklærte «den store krig for fedrelandet» og gjorde ende på forfølgelsen av den ortodokse religion, ødeleggelsen av kirker og klostre så vel som fengsling av og mord på prester og nonner. Etter Stalins død forvandlet Sovjetunionen seg langsomt men vedvarende fra en totalitær stat; undertrykkelsen ble stadig mindre.

Den som i likhet med forfatteren av disse linjer har opplevd Den Kalde Krigen som sveitsisk borger, hadde rett og slett USSR som fiendebildet. Berlin-muren, kampvognene i Prag, dissidentprosessene, køene foran matbutikkene – alt dette ønsket vi ikke. Vi hadde rett i ikke å ønske det, allikevel var dette kun den ene siden av den sovjetiske virkelighet; den andre ble vist oss av mediene. Fakta var at USSR hadde forvandlet seg til et verdikonservativt samfunn, hvor dyder som fedrelandskjærlighet, disiplin og ærlighet innimellom gjaldt mer enn i Vesten, og utdannelse, vitenskap og kultur nådde et svært høyt nivå. Denne staten ble imidlertid i stor utstrekning regjert av slaviske mennesker. I den sovjetiske elite var jødene stadig sterkere representert enn deres andel av befolkningen ga grunn til, men deres dominerende stilling hadde de mistet. (Fra deres synspunkt var dette tapet av deres maktposisjon allerede «for-følgelse»; derav den endeløse, usaklige jammer i de vestlige medier over «undertrykkelsen av jøder i Russland».)

I 1970-årene syntes Sovjetunionen å være en uovervinnelig koloss, men det var en koloss på leirføtter. Det som var skyld i dens undergang var den marxistiske ideologi som dens ledere ikke ville kvitte seg med. De marxistiske dogmer forbød dem å oppløse de uproduktive kolkoser og gi landet til bøndene. Det forhindret dem i å tillate frie arbeidsgivere, mens de beholdt statlig kontroll over råstoffer og storindustri. Det tvang dem til å investere enorme summer i støtte til «sosialistiske broderland», å utstasjonere tropper i Øst-Europa og å oppfylle kravene fra revolusjonære bevegelser i hele verden. Det forledet dem i desember 1979 til å treffe den vanvittige beslutning å marsjere inn i Afghanistan for å redde et fallert kommunistisk regime. Dette skritt var for Sovjetunionen begynnelsen til slutten.

Som vi har sett i tilfellet med Vatikanet, må den som vil infiltrere en autoritær og hierarkisk orden innenfra, begynne i dens topp. I 1985 kom den vestlige agent Mikhail Gorbatsjov, til makten i Moskva, og begynte et enestående ødeleggelsesverk, som ble fulgt opp av hans etterfølger Boris Jeltsin, i økt tempo – med fryktelige følger for titalls millioner av mennesker.

De beskjedne, men eksistenssikrende lønninger og pensjoner fra Bresjnev-tiden hørte nå fortiden til; bitter fattigdom bredte seg; de slaviske befolkninger skrumpet ubønnhørlig inn, helsevesenet ble demontert likesom industrien; Russlands rikdommer ble kastet i favnen på jødiske oligarker som Gusinsky og Beresovskij; kriminaliteten antok et ubegripelig omfang; Ukraina og Hviterussland ble kastet ut i selvstendighet, selv om befolkningsflertallet i begge republikker hadde stemt for å forbli i USSR; Øst-Europa ble ikke, slik sunn fornuft ville ha tilsagt, nøytralisert etter østerriksk eller finsk forbilde, noe som ville ha ført til en buffer mellom Russland og NATO, men ble overført til NATO, dvs. USA, med det resultat at det oppsto en ring av fiendtlige støttepunkter rundt om Russland. Jeltsins etterfølger forhindret at landet styrtet i avgrunnen, men Russland er fortsatt sperret inne, og dets konvensjonelle stridskrefter er svake. Dets eneste store triumf er et intakt arsenal av nukleære våpen. Blir Russland trengt opp i et hjørne må man regne med at det setter inn disse våpnene.

En enda større hodepine for én-verdens-gangsterne må være det nasjonalsosialistiske Kina, som i forutsigelig framtid ville avløse USA som verdens førende handelsmakt. Dette har blitt mulig ved at den kinesiske ledelse har tillatt et fritt ervervsliv, men klokelig har tatt avstand fra demokratisering, og slik har forhindret landet i å gli ut i kaos. I en konvensjonell krig ville USA ikke ha den minste sjanse mot Kinas veldige og velutrustede hær; ved hjelp av atomraketter kunne de ganske visst forvandle Kina til en nukleær ødemark, men måtte så på deres side regne med ødeleggelsen av de fleste amerikanske storbyer. Når Peking ikke har gjort noen aktiv motstand mot amerikansk imperialisme og dets britiske og franske satrapper (liksom russerne, forsømte også kineserne å forhindre piratkuppet mot Libya ved hjelp av et veto i FNs sikkerhetsråd), så ligger det sannsynligvis til grunn for denne politikken en beregning om at innvikling i en mangfoldighet av lokale kriger vil framskynde USA's tilbakegang.

Den tredje forhindring på veien til verdensherredømmet for én-verdens-strategene er Iran – et land som i tilfelle av et angrep vil forsvare seg til det siste og som takket være sin fordelaktige geografiske plassering til enhver tid kan sperre Hormuzstredet for oljetankere og dermed slukke lyset i hele den vestlige verden. Et militært angrep på Iran ville være det glade vanvidd – og allikevel taler alt for at dette angrep vil finne sted, før det lykkes Teheran å komme i besittelse av nukleære våpen så vel som de nødvendige løfteraketter. Israel er ikke innstilt på en sameksistens med en persisk atommakt, og Washington gjør til syvende og sist alltid som Israel forlanger. Påskuddet til et slikt skjebnesvangert skritt blir sannsynligvis levert av en selviscenesatt terrorhandling i stil med angrepet 11. september, som man ved hjelp av manipulerte beviser vil skyte Iran ned i skoene. Det er nærliggende å tro at de sionistiske dukkemestre har valgt ut deres sprellemann, Obama, til denne oppgaven.

8. Den som søker sannheten, finner den

En uomgjengelig forutsetning for et slikt scenario er at mediene i sluttet tropp spiller med, og det vil de gjøre. Sensuren fungerer i dag i Vesten nesten likeså perfekt som i USSR under Stalin; i alle spørsmål som er viktige for Den nye Verdensordens bakmenn, snakker samtlige aviser, fjernsynskanaler og radiostasjoner i Nord-Amerika og Europa med én stemme. (En unntakelse er imidlertid Russland, der for eksempel landets største politiske fjernsynssending, *Post Scriptum* allerede flere ganger har henvist til den absolutte umulighet av den offisielle versjonen av begivenhetene den 11. september).

Enhver dumdristig uting blir trolig etterplapret i alle de vestlige medier, så lenge det gjelder sionistiske og amerikanske interesser. De to ovennevnte eksempler er «Holocaust» (som jeg ikke vil komme inn på her, det har jeg gjort andre steder) og sammenstyrtningen av tårnene i New York. I full enighet disker «den frie verdens medieskapere» opp med den slemme Osama bin Laden, som i en hule i Afghanistans fjell planla alle tiders mest perfekte terroranslag. På hans befaling styrte amatørpiloter, som knapt nok kunne fly et tomotors propellfly, noen kaprede passasjerfly som de hadde kommet inn i uten pass eller boarding-cards, med fabelaktig nøyaktighet inn i New Yorks tvillingtårn med det resultat at de brøt i brann og snart etter styrtet sammen, selv om brennende petroleum under ingen omstendigheter kan nå opp i temperaturer som kan smelte stål. (At en tredje bygning – «Bygning 7» – sank sammen, blir omhyggelig feiet inn under teppet, fordi den offisielle forklaring, at denne bygningen skulle ha styrtet sammen fordi den hadde blitt rammet av brennende rester fra de andre tårnene, bare kan bli trodd av folk som underveis har mistet sin forstand. Imidlertid finnes det hundrevis av internettsider som beskriver den offisielle versjons direkte umulighet; hærskarer av arkitekter, ingeniører og piloter bevitner at det ikke han ha gått for seg på den måten det påstås; fysikere henviser til at tårnene ikke styrtet sammen på grunn av at de ble truffet av flyene, men at de ble sprengt i lufta. Men mediene lyver frekt videre. Men så er jo det deres egentlige oppgave.

Uforskammethetenes høydepunkt ble den angivelige likvidering av Osama bin Laden i begynnelsen av mai 2011, som ble fulgt av Barack Obama og Hillary Clinton «live» på skjermen (med hilsen fra Hollywood!). Liket av jordklodens mest ettersøkte mann ble ikke en gang vist til offentligheten, men ble «etter islamsk skikk»(!) kastet i havet. Sannsynligvis skulle denne groteske løgnen ikke bare forbedre Obamas popularitet, men også etterprøve hvor langt man er kommet med idiotutviklingen av de vestlige samfunn, spesielt det amerikanske. Ville det melde seg synlige protester i offentligheten? Ingen meldte seg.

Det er en trist kjensgjerning at de fleste mennesker ikke kan tenke selvstendig, eller rettere: de vil ikke tenke selvstendig. De foretrekker å stole på autoriteter. Under et hvilket som helst politisk system, enten det er monarki, fascisme, kommunisme eller demokrati, står befolkningens store flertall bak herskerne så lenge de sitter trygt i salen. Hvis systemet vakler, går en raskt voksende del av befolkningen over til opposisjonen. En slik situasjon er det ikke i «den frie verden» i dag, men den kan som følge av krig eller ervervsmessig kollaps oppstå nesten fra den ene dagen til den andre.

Kveldslandets folkeslag kan ikke leve under det sionistisk kontrollerte globale system. Det dreper deres sjeler og deres kultur; det tilstreber deres biologiske utslettelse. Man kan ikke endre noe som helst med stemmeseddelen; væpnet motstand ville under de nåværende betingelser være selvmord. Det eneste vi kan gjøre, er å utvide kretsen av de vitende gjennom å la opplysninger flyte videre til det mindretallet som kan og vil tenke selv og som blir undertrykt av de herskende og deres medier. Takket være Internett er dette mulig i dag.

«Ce qu'il y a de terrible quand on cherche la vérité, c'est qu'on la trouve» (Det fryktelig er at den som søker sannheten vil også finne den»), lyder et fransk ordspråk. For den som søker sannheten om verdens nåværende tilstand og vil vite hvordan det har blitt slik at verden befinner seg i denne tilstand, kan det å lese Douglas Reeds *Kontroversen om Sion* på det varmeste anbefales.

Jürgen Graf, 8. august 2011

Fotnoter til Appendiks

1) Douglas Reed, på Wikipedia – på Metapedia

2) Amalek, Wikipedia

3) Dr. William Pierce, «Talmudic Judaism» (videoen blir stadig fjernet fra Youtube).

4) Shahak, I. og N. Mezvinsky, *Jewish Fundamentalism in Israel*. Pluto Press, London 1999, s. 101.

5) Samme, side 100.

6) Washington Report of Middle East Affairs, mars 1999, s. 84, 85.

7) Baruch Goldstein, på Wikipedia – på Metapedia.

8) Frankfurter Allgemeine Zeitung, 11. mars 1994.

9) *Ha'aretz*, 20. oktober 2010.

10) *Der Spiegel*, nr. 18/1992.

11) Nahum Goldman, *Das jüdische Paradox*, Hamburg 1978, s. 171. (*The Jewish Paradox* Amazon)

12) *Babylonian Talmud*, Gittin 56b/57a (nach der Soncino-Ausgabe von 1935), sitert etter Jesus in the Talmud, Wikipedia

13) Israel Shahak. Jüdische Geschichte, Jüdische Religion. Der Einfluss von 3000 Jahren, Melzer Verlag, Neu-Isenburg 2009.

14) Cecil Roth, *A History of the Jews in England*, The Clarendon Press, Oxford 1978, sitert etter David Duke, Jewish Supremacism, Free Speech Press, Mandeville 2003, s. 166. (også Duke, *Jødisk racisme*, 2012, s. 176)

15) A. A. Neumann, *The Jews in Spain*, Octagon Books, New York 1969, sitert efter David Duke, s. 166. (også Duke, Jødisk racisme, 2012, s. 176)

16) B. Pullan, *The Jews of Europe and the Inquisition of Venice*, 1550-1670, Basil Blackwell, London 1983, sitert efter David Duke, Jewish Supremacism, 2003, s. 167. (også Duke, Jødisk racisme, 2012, s. 177)

17) Samuel Maurice, *You Gentiles*, 1924, sitert etter Douglas Reed, Der Streit um Zion, Kapitel 3.

18) *Die Welt*, 2. februar 2008.

19) *Les temps modernes*, Paris, desember 1993, s. 133.

20) *New York Times*, 10. mai 2006.

21) Jewish Doctors

22) [denne linken skulle føre til en artikkel hos David Duke, men synes fjernet nå]

23) [Dette nettstedet, aboutabortions.com har også forlatt oss.]

24) Petre Roman

25) taz, 12. juni 2001.

26) Magnus Hirschfeld, Wikipedia

27) [Nettstedet iamthewitness.com har forsvunnet, men kan finnes på archive.org]

28) Kevin MacDonald, *The Culture of Critique*, 1stBooks, Long Beach, 2002, kapittel 7, «Jewish Involvement in Shaping U.S. Immigration Policy». [Boka finnes på archive.org]

29) David Duke, *Jødisk racisme*, kapitel 13, «Den jødisk ledede fremmedinvasion».

30) Barbara Lerner

31) Marin Preda, Delirul, Cartea Românească, Bukarest 1975, s. 311.

32) [http://mondoweiss.net/2011/07/breivik-manifesto-outlines-virulent-right-wing-ideology-that-fueled-the-massacre.html – Mondoweiss har slettet siden] – og http://www.liveleak.com/view?i=89a_1311444384 [denne eksisterer]

33) Angående den jødiske mediemakt i USA se David Duke, Jewish Supremacism, Kapitel 5, «Jødisk overherredømme i mediene».

34) AIPAC - nettside

35) American Israel Public Affairs Committee (AIPAC), Wikipedia

36) http://israelinsider.net/forum/topics/moshe-feiglin-the-jews-who-got [et parkert domene, men les om Moshe Feiglin på Wikipedia].

37) *US National Archives* (1919), «Record Group 120, Record of the American Expeditionary Forces, June 9», sitert etter David Duke, Jewish Supremacism, 2003, s. 44. (også Duke, Jødisk rasisme, 2012, s. 54)

38) *Jewish Chronicle*, 26. juli 1991.

39) Alexander Solzhenitsyn, *The Gulag Archipelago*, Harvill Press, London 1974, s. 79.

Bibliografi

Abrahams, Israel. Jewish Life in the Middle Ages.
Adams, James Truslow. *The Epic of America* (1931).
Adams, President John. *Works, with a Life of the Author* (1850-6)
Anonym. (House, E.M.). *Philip Dru*, *Administrator* (1912)
Asquith, Lady Cynthia. *Remember and be Glad* (1952).
Asquith, Lord (H.H.) *Memoirs and Reflections* (1928).
Bakunin, Michel. Polemique contre les Juifs.
Balfour, Lord. *Life of* ... (se Dugdale).
Balzan, Consuelo Vanderbilt. *The Glitter and the Gold* (1952).
Baron, Prof. Salo. Social and Religious History of the Jews (1937).
Baruch, Bernard. (Se Field).
Barruel, Augustin. *Memoirs of Jacobinism* (1797).
Beale, F.J.P. *Advance to Barbarism* (Devin-Adair, New York, 1955).
Beamish, Tufton, M.P. *Must Night Fall* (1951).
Beaty, John. The Iron Curtain over America (1951).
Belgion, Montgomery.
Bentwich, Norman. *The Jews* (1934), *Judea Lives Again* (1943).
Berger, Rabbi Elmer. The Jewish Dilemma (1946); A Partisan History of Judaism (1951); Who Knows Better Must Say So (1956).
Bernadotte, Count Folke. *To Jerusalem* (1951).
Bord, Gustave. Conspiration Revolutionnaire de 1789.
Borkenau, F. *The Communist International* (Faber and Faber, 1938).
Brandeis, Louis Dembitch. Miscellaneous Papers (1935); The Guide to the Modern World (1941)
Brown, Bernard J. *From Pharaoh to Hitler* (1933).
Buchan, John. *Oliver Cromwell* (1934).
Burke, Edmund. Reflections on the Revolution.
Butcher, Harry C. My Three Years with Eisenhower, (1946)
Carter, Hodding. (Kapitlet om Huey Long i *The Aspirin Age*, 1949)
Chamberlain, H.S. *Foundations of the Nineteenth Century* (Tyske udgave, 1899)
Chamberlain, W.H. Confessions of an Individualist.
Chambers, Whittaker. *Witness* (1952).
Chesterton, A.K. *The Tragedy of Anti-Semitism* (med Joseph Leftwich, 1948).
Chesterton, G.K. *G.K's Weekly*, (1932).
Chodorov, Frank.
Churchill, Winston. The Gathering Storm; Their Finest Hour; The Grand Alliance; The Hinge of Fate; Closing the Ring; Triumph and Tragedy.
Churchill, Winston. Biografier av, se Cowles og Taylor.
Chutter, Rev. James B. *Captivity Captive* (1954).
Clifton, Brigadier George. *The Happy Hunter* (1952).

Clostermann, Pierre, D.F.C. *Flames in the Sky* (1952).
Conferences at Malta and Yalta. U.S. State Department, (Mars, 1955).
Connell, Brian. (Sir Edward Cassel, fra Manifest Destiny, A Study of the Mountbatten Family, 1953).
Cowles, Virginia. *Winston Churchill* (1952).
Davis, Forrest. *Huey Long* (1935).
Dewhurst, Brig. C.H., O.B.E. *Close Contact* (1954).
Disraeli, Benjamin. *Coningsby* (1844); *Life of Lord George Bentinck* (1852).
Drach, D.P. De l'Harmonie entre l'Eglise et la Synagogue (1844).
Dugdale, Blanche E.C. *Life of A. J. Balfour* (1948).
Edersheim, Alfred. The Life and Times of Jesus the Messiah (1883).
Eisenhower, Dwight D. *Crusade in Europe* (1948).
Eisenmenger, Johann Andreas. *The Traditions of the Jews*, opprindelig udgitt som *Judaism Unmasked* (1732).
Field, Carter. Bernard Baruch, Park Bench Statesman (1944).
Flynn, John T. The Roosevelt Myth (1948).
Forrestal, James. *The Forrestal Diaries* (1951).
Freehof, Rabbi Solomon B. *Reform Jewish Practice* (1944).
Funk, S. Die Entstehung des Talmuds.
Garnett, David. *Letters of T.E. Lawrence* (1938).
Ginsberg, Ascher (sitert, se Weizmann).
Goldman, Rabbi Solomon. *God and Israel.*
Goldstein, Dr. John. *All the Doors were opened* (1955).
Gouzenko, Igor. *The Fall of a Titan* (1954).
Graetz, Heinrich. Volksthümliche Geschichte der Juden (1888).
Grenfell, Russell. *Unconditional Hatred* (1955).
Grimble, Sir Arthur. *A Pattern of Islands* (1952).
Hamilton, Alexander. *Works* (1886-7).
Harris, Maurice H. *Modern Jewish History* (1909)
Hecht, Ben. A Jew in Love.
Herder, Johann Gottfried von. Untersuchungen des verg. Jahrhunderts.
Herzl, Theodor. The Jewish State.
Hess, Moses. Rom und Jerusalem, die letzte Nationalitaetsfrage (1862).
Hirsch, Emil. Professor of Rabbinical Literature, Chicago University (siteret av Bernard J.Brown, se Brown).
Hopkins, Harry. (Se Roosevelt).
Horstmann, Lali. *We Chose to Stay* (1954).
House, E.M. *Private Papers of Colonel House* (1926); også forfatter til *Philip Dru, Administrator* (se Anonym; se også Howden).
Howden, Arthur D. *Mr. House of Texas* (1940).
Huddleston, Sisley.
Hull, Cordell. *Memoirs* (1948).
Hulme, Kathryn. *The Wild Place* (1953).
Hutchison, Cdr. E.H. *Violent Truce* (1956).

Jacobson, Rabbiner Moses F. (Sitert av Bernard J. Brown; se Brown).
Jeffries, J.M.N. The Palestine Deception (1933); Palestine, The Reality (1939).
Jewish Encyclopaedia, 1905, 1909, 1912, 1916 (Funk and Wagnall, New York).
Jordan, George Racey. *From Major Jordan's Diaries* (1952).
Kastein, Josef. History and Destiny of the Jews (1933).
Kaufmann, Theodore N. *Germany Must Perish* (1941).
Kern, Erich. *Dance of Death* (1952).
Keynes, J.M. *Essays in Biography* (1933).
Kipling, Rudyard. *Something of Myself* (1937).
Koestler, Arthur. Promise and Fulfilment, Palestine 1947-9 (1949).
Kravchenko, Victor. *I Chose Freedom* (1946).
Krivitsky, General Walter. *In Stalin's Secret Service* (1939).
Laible. Jesus Christus im Talmud.
Lambert, R.S. *For The Time is At Hand* (Henry Wentworth Monks liv, 1947).
Landrieux, Mgr. L'Histoire et les Histoires dans la Bible.
Langres, Lombard de.
Lane, Arthur Bliss. *I Saw Poland Betrayed* (1948).
Lawrence, T.E. Brev fra (se Garnett, 1938).
Lazare, Bernard. *Antisemitism* (1903).
Leftwich, Joseph. *The Tragedy of Anti-semitism* (med A.K. Chesterton, 1948).
Levin, Meyer. *In Search* (1950).
Lilienthal, Alfred. *What Price Israel?* (1953).
Lloyd George, David. *War Memoirs* (1936).
Long, B.K. Autobiography.
Long, Huey. My First Week in the White House.
Lonyay, Count Carl. *Rudolf* (1950).
Lothian, Sir Arthur. *Kingdoms of Yesterday* (1951).
Luchet, de.
Maclean, Fitzroy. *Eastern Approaches* (1949).
Macphail, Sir A. *Three Persons* (materiale om Sir Henry Wilson, 1926).
Malet, Chevalier de.
Malon, Benoit. Exposé des Ecoles Socialistes (1872).
Manly, Chesly. *The U.N. Record* (1955).
Manning, Kardinal. (Se Strachey).
Margoliouth, Moses. History of the Jews of Great Britain (1857).
Marr, Wilhelm. Der Sieg des Judenthums über das Germanenthum (1879).
Marshall, Bruce. *The White Rabbit* (materiale om Wing-cdr. Yeo-Thomas, 1952),
Massing, Hede. *This Deception* (1951).
Meyer, Eduard. Entstehung des Judenthums (1896).
Mocatta, David. The Jews in Spain and Portugal.
Monk, Henry Wentworth. *Simple Interpretation of the Revelation* (1857); Hans liv (se Lambert).
Montefiore, C.G. Religion of the Ancient Hebrews (1892).
Morley, John. *Edmund Burke* (hans liv).

Morse, Rev. Jedediah. Sermons (1795-9). Proofs of the Early Existence: Progress and Deleterious Effects of French Intrigue and Influence in the United States (1798).
Moss, W.Stanley. *A War of Shadows* (1952).
Netchvolodoff, A. L'empereur Nicolas II et les Juifs.
Newmann, Margaret Bubers. *Which Was The Worst?* (1952).
Nordau, Max. *Degeneration.*
Northcliffe, Lord. My Journey Round the World (1923), se også Official History of The Times.
Orwell, George. *Such, Such Were The Joys* (1945).
Pearson, Hesketh. *The Man Whistler* (1952); materiale om John Ruskin); *Disrael*.
Pepper, Senator George Wharton. *Philadelphia Lawyer* (1944).
Pinsker, Leon. *Auto-Emancipation* (1881).
Rauscfining, Hermann. *The Revolution of Destruction* (1939).
Repington, Col. C.à.C. *The First World War* (1921).
Reports: Of the Canadian Government Royal Commission appointed to investigate ... the communication by public officials and other persons in positions of trust of secret and confidential information to agents of a foreign power (The Gouzenko, or Canadian Spy Case: Canadian Government Stationery Office, June 27, 1946).
Of the Subcommittee of the United States House of Representatives investigating The Civil Service Commission, 1947 (the Anti-Defamation League's «Black List» case; U.S. Government Printing Office, 1948).
Russia, No.1 (1919); a Collection of Reports on Bolshevism in Russia (British Government's Stationery Office, 1919).
On the Conferences of Malta and Yalta (U.S. State Department, March, 1955).
Robertson, Sir William. Soldiers and Statesmen, 1914-1916 (1926).
Robison, John, Proofs of a Conspiracy against all the Religions and Governments of Europe (1793).
Rodkinson, Michael Levi. *History of the Talmud* (1903).
Roosevelt, F.D.R. *Personal Letters* (redigert av Samuel Rosenmann, 1947); *Roosevelt and Hopkins* (Robert A. Sherwood, 1948).
Rosenbloom, Morris, V. Peace Through Strength; Bernard Baruch and a Blueprint for Security (1953).
Rounds, Frank, Jr. *A Window on Red Square* (1953).
Rubens, William. Der alte und der neue Glaube im Judentum.
Samuel, Maurice. *You Genties* (1924).
Saunders, Hilary St. George. *The Red Beret* (1950).
Sheean, Vincent. *Personal History*.
Sherwood, Robert, A. *Roosevelt and Hopkins* (1948).
Smith, Fred. Artikel om Morgenthau Plan, Its History, i United Nations World, mars, 1947.
Smith, Merriman. *Thank You, Mr. President* (1946).
Smith, W. Robertson. The Prophets of Israel and their Place in History (1895).
Smuts, Jan Christian. *Hans liv* (af hans søn, J. C. Smuts, 1952).
Spengler, Oswald. Der Untergang des Abendlandes (1918).
Stern, Karl. *Pillar of Fire* (1951).
Stimson, Henry L. On Active Service in Peace and War (1947).

Stolypin, A. *Contre-Révolution* (1937).
Stolypine, Alexandra. *L'Homme du Dernier Tsar* (1931).
Strachey, Lytton. *Eminent Victorians* (1918; materiale om Kardinal Manning).
Strack, H.L. Einleitung in den Talmud (1908).
Taft, Senator Robert. *A Foreign Policy for Americans* (1952).
Taylor, R.C. *Winston Churchill* (1952).
Times, The Official History of, 1922-1948 (1952).
Toynbee, Arnold J. The Modern West and the Jews (vol. vii av A Study of History, 1954).
Waite, A.E.
Washington, Pres. George. *Writings* (1837).
Webster, Mrs. Nesta. Secret Societies and Subversive Movements (1923); The French Revolution, (1919).
Weishaupt, Adam. *Einige Originalschriften des Illuminaten Ordens* (utgitt av den bayerske regjering, 1787).
Weizmann, Chaim. *Trial and Error* (1949).
Wellhausen, J. Israelitische und Jüdische Geschichte (1897); Composition des Hexateuchs (1901).
Wilson, Sir Henry. *Life and Diaries* (1927; se også Macphail).
Wilton, Robert. Last Days of the Romanoffs (1920).
Wise, Rabbi Stephen. *Challenging Years* (1949).
Yeo-Thomas, Wing-Cdr. (se Marshall).

Navneliste

A

Aaron
Abbell, Maxwell
Abd el Rahman
Abdullah ibn Maymun
Abihu
Abraham
Abrahams, A.
Abram
Abu Isa
Abu Ishak of Elvira
Acheson, Dean
Acton, Lord
Adams, James Truslow
Adams, President John
Adenauer, dr.
Agag, kong
Agrippa
Ahasuerus, kong
Alexander II, tsar
Alexander III, tsar
Alexander, Field Marshall
Alexander av Jugoslavia, kong
Allenby, General Lord
Amery, Leopold
Amos
Antipater
Antony
Arrabanel, Isaac
Artaxerxes
Asquith, Lady Cynthia
Asquith, Herbert
Attlee, Clement
Auerbach, Philip
Avniel. dr. Benjamin

B

Bagroff
Bakunin, Michel
Balabanoff, Angelica
Baldwin, Hanson W.
Baldwin, Stanley
Balfour, A.J.
Barabbas
Barkley, Alben
Barle, Karl
Baron, Prof. Salo
Barron, Bryton
Barruel, Abbé
Barthou, M.
Baruch, Bernard
Beaconsfield, Lord (Disraeli)
Beamish. Major Tufton
Beaty, prof. John O.
Begin, Menachem
Belgion, Montgomery
Belloc, Hilaire
Belshazzar, kong
Benesh, Edouard
Ben-Gurion
Benjamin (bibelsk)
Benjamin, Hilde
Bennett, F.W.
Bennike, General Vagn
Berendsen, Sir Carl
Berger, Rabbi Elmer
Berman, Jakub
Bernadotte, Grev
Berr, Isaac
Bevin, Ernest
Birch, Nigel
Blanc, Louis
Blum, Leon
Bohlen, Charles E.
Borkenau, F.
Bormann, Martin
Bors, General
Bowman, dr. Isaiah
Brandeis, Mr. justis
Briand, Aristide
Bricker; Senator
Brock, Ray
Brockdorff-Rantzau
Brosz, Joseph (Tito)
Brown, Bernard J.
Brownell Junior, Herbert
Brucker, Wilhur M.
Brunswick, hertug av
Buchan, John
Bulganin, Nicolai
Burgess, Guy
Burke, Edmund
Burns, General E.L.M.
Butcher, Captain Harry C.
Butenko
Byrnes, Senator James F.

C

Caesar
Caiaphas
Cardozo, Mr. justis
Carlson, John Roy
Carson, Sir Edward
Carter, Hodding
Casey, R.
Cassel, Sir Ernest
Cecil, Lord Robert
Chamberlain, H.S.
Chamberlain, Neville
Chamberlain, W.H.
Chambers, Whittaker
Charles II, kong
Charles, prins
Chaucer
Chaumette
Chauvin, Nicolas

Chefdebien, Marquis de
Chesterton, A.K.
Chesterton, G.K.
Chiang Kai-shek, general
Chiang Kai-shek, Mme.
Chodorov, Frank
Christ
Churchill, oberst
Churchill, John, hertug av Marlborough
Churchill, Randolph
Churchill, Winston
Chuter, pastor James. B.
Cicero
Clardy, Kit
Clark, General Mark
Clemenceau
Clifton, Brigadier G.
Clootz
Cobbett, William
Cohen, Ben V.
Cohen, Myer
Collins, Wilkie
Connell, Brian
Constantine, keiser
Cresson, Warder
Crewe, Lady
Cromwell, Oliver
Curzon, Lord
Cyrus, kong

D

Da Costa, Uriel
Daniel
Danton
David
Davies, Clement
Dawson, Geoffrey
Dayan, Moshe
De Burckheim, F.C.
De Haas, Jacob
De Hirsch, Baron
De Langres, Lombard
De Leon, Mose
De Luchet, Marquis
De Sacy, Silvestre
Des Mousseaux, Gougenot
De Wiart, Sir Adrian Carton
Deane, General John R.
Dehler, dr.
Derounian, A.B.
Dewey, Thomas
Dickens
Dies, Martin
Dil, Branka
Dillan, Mgr.
Disraeli, Benjamin
D'Israeli, Isaac
Diterichs, general
Donin, Nichalas
Donovan, Robert J.
Dozer, dr. Donald M.
Dozy, Reinhart
Drach, P.L.B.
Dreyfus
Dugdale, Mrs.
Dulles, J .F.

E

Ebbutt, Norman
Eberstadt, Ferdinand
Eden, Anthony
Edersheim, Alfred
Edinburgh, hertug av
Edward VI, kong
Ehrenburg, Ilya
Einstein, dr. Albert
Eisenhower, president
Elias
Eliot, T.S.
Elisha
Elizabeth II, dronning
Engel, Leopold
Engels, Friedrich
England, konge av (George V)
Esaias
Esau
Esekiel
Esra
Esther

F

Farley, James
Farouk, kong
Farran, Captain Roy
Faviell, Frances
Flaccus
Flemming
Flynn, John T.
Foot, Isaac
Ford, Henry
Forrestal, James
Forestier, C.F.
Forster, Arnold
Francis, David R.
Franco, general
Frankfurter, prof. Felix
Franz Ferdinand
Fraser, Peter
Freehof, Rabbi Solomon B.
Funk, dr.
Fuscus

G

Gaitskell, Hugh
Gamaliel
Gamzey, Robert
Garnett, David
Gautama, prins Sidharta
Genet
George VI, kong
George, Lloyd
Gerard, ambassadør
Geroe, Erno
Gibbes, Sidney
Ginsburg, Asher
Gleason, prof. S. Everett
Goebbels
Goedsche

Goering
Goethe
Goldman, Emma
Goldman, dr. Nahum
Goldman, Rabbi Solomon
Goldstein, dr. John
Gomulka, Vladislav
Gordon, Sir William Evans
Gotha, hertug av
Gouzenko, Igor
Graetz, prof.
Graham, Ronald
Graham, William J.
Gregory XVI, pave
Grenfell, kaptein Russell
Grey, Sir Edward
Grimble, Sir Arthur
Groves, General Leslie R.
Gruenbaum, Vishak
Guedalla, Philip
Gwynne, H. A.

H

Haig, Sir Douglas
Hall, hr.
Halevi, Judah
Halprin, Rose
Halsey, admiral
Haman
Hamilton, Alexander
Hammarskjöld, Dag
Hannegan, Robert
Harding, president
Harmsworth, Alfred (Lord Northcliffe)
Harriman, guvernør
Hart, kaptein Liddell
Haycraft Commission
Hazani, Michael
Head, Anthony
Hearst, Randolph
Hecht, Ben
Helphand, dr.
Henderson, Lord
Henderson, Loy
Henry, Sir Charles
Heine, Heinrich
Herodes
Herzl, Theodor
Hertz, Chief Rabbi J.H.
Hess, Moses
Hesse, prins av
Hillman, Sidney
Himmler, Heinrich
Hirsch, Rabbi Emil
Hiss, Alger
Hitler
Hoffman, rep. C.E.
Hoover, president Herbert
Hoover, J. Edgar
Hopkins, Harry
Horder, Lord
Hosea
Hoskins, oberst
Howden, Arthur. D.
House, oberst, E.M.
Huddleston, Sisley
Hull, Cordell
Hulme, Kathryn
Hunt, Holman
Hurwitz
Hutchinson, kommandør
Hutchinson, dr. Paul
Hyrcanus, John

I

Ibn Saoud, kong
Isaiah
Ishbosheth
Islington, lord
Israel, Rabbi Manasseh ben
Israel, Michel Boas
Izzat, Ibrahim

J

Jabotinsky, Vladimir
Jacob
Jacob, kalt Israel
Jacobson, Rabbi Moses P.
James, konge av England
Jefferson, Thomas
Jeffries, J.M.N.
Jefroikin, L.
Jehovah
Jeremia
Jeroboam, kong
Jerome, St.
Jesus
Jethro
Jogiches, Leo
John, St.
Johnson, dr.
Johnson, Herschel
Joly, M.C.
Jordan, konge av
Jordan, Major George Racey
Josef (bibelsk)
Joseph, dr.
Joseph, konge av Khazarene
Joseph, St.
Joseph, Saadya ben
Josva
Josias
Judah
Judas Iscariot
Juranitsch, Oskar

K

Kadar, Janos
Kaganovitch, Lazar
Kahn, Léon
Kaiser, der
Kanegisser
Kashmir, Maharajah av
Kastein, dr. Joseph
Kastner, dr. Israel
Kaufman, Theodore N.
Kefauver, Estes
Kerensky

Kerr, sir Philip
Kesselring, general
Kethly, Anna
Keynes, J.M.
Kimmel, admiral
King-Crane Kommisjon
King, Mackenzie
Kipling, Rudyard
Kitchener, lord
Koestler, Arthur
Kohn, dr. Hans
Koschir, prof. Miro
Kossoi, Jonah
Kotarbinski, prof.
Kotikov, oberst
Kreintz, prof. Boris
Kristus
Krivitskv, general Walter
Kruger, Paul
Krustsjov
Kun, Bela
Kuter, General Laurence S.

L

Lavouisse, Henry R.
Lacroix
La Guardia, Fiorello
Laible, Rabbi
Lambert, Alexandre
Landrieux, Mgr.
Lane, Arthur Bliss
Lane, F.K.
Langer, prof. William
Lansing, Robert
Lavon, Pinhas
Law, Bonar
Lawrence, oberst T.E.
Lazare, Bernard
Lazare (Hitlers pressesjef)
Leeper, Reginald
Leftwich, Joseph
Legge-Bourke, Major H.
Lehman, Herbert
Lenin
Levi (bibelsk)
Levi, Paul
Levi, Rabbi
Levi, Sylvain
Levine
Levine, Meyer
Lewin, Sally
Lewis, Fulton
Lie, Trygve
Liebknecht, Karl
Lilienthal, Alfred
Lincoln, Abraham
Lippmann, Walter
Litvinoff, Maxim
Lloyd, lord
Locker-Lampson, Oliver
Loewe, prof. H.M.T.
Long, B.K.
Long, Huey
Lonyay, grev Carl
Lothian, Lord (Sir Arthur)
Louis Philippe
Lovett, Robert
Lubin, Isador
Ludendorff, General
Luke, St.
Lunatscharsky
Lundström, general
Luria, Solomon
Luxembourg, Rosa

M

Macaulay, lord
MacArthur, general
McCarran, Senator Pat.
McCarthy, Senator Joseph
McCloy, John J.
McCormack, John
McCormick, oberst Robert
McCrary, Tex
Macdonald, Malcolm
Macdonald, Ramsay
McGrath, J. Howard
Maclean, Donald
Macmillan, Harold
Magnes, dr. Judah
Maimonides, Moses
Mainz, valgmann for
Malenkov
Malet, Chevalier de
Malon, Benoit
Mammon
Mandelstamm, dr.
Manly, Chesly
Manning, Cardinal H.E.
Margoliouth
Maria (Jesu mor)
Maria Anna av Bavaria
Mark, St.
Marr, Wilhelm
Marsden
Marshall, General George C.
Martin, Henry
Martin, Jack
Marx, Karl
Matthew, St.
Maury, Abbé
Mechlis, Lev.
Meir (Myerson) Golda
Melchett, lord
Mendelssohn, Moses
Metternich
Meyer, Agnes
Meyer, prof. Edouard
Meyer, Sir William
Mezes, dr. Sidney
Micah
Mihailovitch, general
Mikhoels, kommisær
Mikoyan
Miller, Rabbi Irving
Milner, lord
Minc, Hilary
Mindszenty, kardinal
Mirabeau, grev

Mitchell
Modena, Leo.
Mollet, Guy
Moloch
Molotov
Monk, Henry Wentworth
Montagu, sir Edwin
Montefiore, Mr.
Montefiore, sir Francis
Montgomery, feltmarskalk
Mordecai
Morel
Morgan, general sir F.
Morgan, J. Pierpont
Morgenthau junior, Henry
Morgenthau senior, Henry
Morley, John
Morrison, Herbert
Morse, pastor
Moses
Moss, major W. Stanley
Mountbatten, lord Louis
Moyne, lord
Muhammad (profeten)
Munnich, Ference
Murphy, justis-
Murray, General
Musa ibn Nossair
Mussolini

N

Nadich, Rabbi Judah
Nagy, Imre
Nancy, biskopen av
Nansen, Odd
Napoleon
Napoleon III
Nasser, Gamel Abdul
Nathan
Nathanson, dr. Bernard
Nebukadnesar
Negrin, Juan
Nehemia
Newman, Margaret B.
Nicholas II tsar
Niger, Sholem
Nikulin
Niles, David
Nilus, Sergyei
Nixon, Richard
Noah, Major Mordecai
Noetzlin, Edouard
Nokrashi Pasha
Nordau, Max
Northcliffe, lord
Nowak, Zenon
Nutting, Anthony

O

Obler, Walter
Ochab, Edward
O'Donnell, John
Olczewski
Oliphant, Laurence
Omar, Caliph
Ormsby-Gore
Orwell, George
Oswald, Stane
Oumansky
Ovid
Oudendyk, M.

P

Paget, Q.C.
Panthera
Pasvolsky, Leo
Pauker, Anna
Paul, St.
Payson, pastor. Seth
Pearson,Hesketh
Peel Commission
Peiser, Rabbi Walter
Pepper, Senator G.W.
Percy, lord
Perkins, Frances
Pershing, general
Persius
Pestalozzi
Peter, St.
Petrov, Vladimir
Petuchowski, Rabbi Jakob
Philippson, Franz
Philpotts, Eden
Phinehas
Pilatus
Pinsker, Leon
Pirow, Oswald
Plunkett, sir Horace
Pompey
Prinsep, Val.
Pufler, Janko

R

Radkiewicz
Raglan, lord
Rajk, Laszlo
Rakosi, Matyas
Rapp, sir Thomas
Rathenau,Walter
Rauschning, Hermann
Reade, Charles
Reading, lord
Reed, Douglas
Reid, Thomas
Reitz, oberst Deneys
Repington, oberst
Richardson, Lady Constance Stewart
Rieser, Gabriel
Robertson, general, sir William
Robespierre
Robison, prof. John
Rodkinson, M.L.
Roehm, Captain
Rokossovsky, Marshal
Rommel, Field Marshall
Ronsin
Roosevelt, Eleanor

Roosevelt, Elliott
Roosevelt, Franklin D.
Roosevelt Junior, F.D.
Rosenbloom, M.V.
Rosenblum, Rabbi.
Rosenmann, dommer, Samuel
Rosenwald, L.J.
Ross, Charlie
Rothermere, lord
Rothschild, lord
Rounds, Frank
Rubens, dr. William
Rudolf av Østerrike, prins
Ruskin, John

S

Sadtler, Colonel
Salisbury, Harrison
Salisbury, lord
Salomon
Samuel (bibelsk)
Samuel, Herbert
Samuel, Maurice
Sargon
Satan
Saul, kong
Saul, (St. Paul)
Saxe-Gotha, prins av
Saxe-Weimar, hertug av
Sayre
Schanzer, Signor
Schiff, Jacob
Schmandt, Leo
Scott, C.P.
Seneca
Serot, oberst
Seymour, Charles
Shakespeare
Sharett, Moshe
Shaw, Bernard
Shaw kommisjon
Sheehan, Vincent
Sherwood, Robert E.
Shmuelevitz
Short, general
Silver, Rabbi Hillel
Simpson kommisjon
Simpson, justis-
Smilanski, Moshe
Smith, Governor Al
Smith, Fred
Smith, Merriman
Smollett
Smuts, General J.C.
Smuts, J.C. (hr.)
Sobeloff, Simon E.
Sokoloff, M.
Sokoloff, dr. Nahum
Sokolsky, George
Sorge, dr. Richard
Sotelo, Calva
Spielfried, general W.
Spinoza, Baruch
Spychalski
Stalin
Stanley, Oliver
Steed, Wickham
Stehelin
Stepischnik, Milan
Stern, Karl
Stettinius, Edward
Stevenson, Adlai
Stimson, Henry L.
Stoddard, Amos
Stolypin, grev
Stolypine, A.
Strack
Strakosch, sir Henry
Suedfeld (Max Nordau)
Sulzberger, C.L.
Sutton, sir George
Sverdloff, Yankel
Sydenham, lord
Sykes, Sir Mark
Symington, Stuart
Symons, general Penn
Szamuely, Tibor

T

Taft, Senator Robert E.
Tarik
Taylor, R.C.
Templewood, Lord
Tennyson
Terrill, kommandør
Thackeray
Tharsi, Simon
Theobald, admiral
Thompson, Dorothy
Thoreau
Tito
Toynbee, prof. Arnold J.
Trotsky, Leon
Truman, president
Tyrkia, sultan av

U

Urch, R.O.G.
Urias
Uritsky

V

Vanderbilt, Consuelo
Veale, FJ.P.
Von Herder, J.G.
Von Knigge, baron
Von Kuehlmann, Richard
Von Plehve
Von Rath
Vyshinsky

W

Wagner, Richard
Wagner, Robert
Waite, A.E.
Walter, Rep. F.E.
Warburg, Max
Washington, George
Wavell, General

Webb, Beatrice
Webster, Nesta
Weishaupt, Adam
Weiss, dr. Carl Austin
Weizmann, dr. Chaim
Wellhausen, prof.
White, Harry Dexter
Wilkie, Wendell
William av Orange
Wilson, general, sir Henry
Wilson, president Woodrow
Wilton, Robert
Winant, John G.
Wingate, Orde
Wise, rabbi Stephen
Wiseman, sir William
Woodhead-kommisjonen
Wyszynski, kardinal
Y
Yellin
Yeo-Thomas, oberstløytnant
York, erkebiskopen av
Yurovsky, Yankel

Z

Zevi, Sabbatai
Zinovieff
Zonarias
Zukerman, William
Zvi, Ben